

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமः.

ஃமாறன்பணித்ததமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூறவவதரித்த

திருமங்கையாழ்வார்

அருளிச்செய்த

பெரியதிருமொழி,

[முதல், இரண்டு, மூன்று பத்துக்கள்]

மூலமும்;

நஞ்சீயர்படி வ்யாக்யாநமும்;

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்;

பூர்வாசார்யர்கள் சேர்த்தருளின

அரும்பதவிளக்கமும்;

வ்யாக்யாநங்களைத் தழுவின

பதவுரைபும்;

முதல்ஸம்புடம் - ப்ரதி ௧௦௦.

சித்திரகூடம் - கந்தாடை -

திருவேங்கடாசார்யரோடு

அரசாணிபாலை-கந்தாடை-

கிருஷ்ணமாசார்யர்,

அநேகபாகவதிகியமநாநுஸாரமாகப்

பரிசேசாதித்து,

திருவல்லிக்கேணி :

ஸ்ரீஸரஸ்வதீஊண்டாரமுத்ராக்ஷரசாலையில்

பதிப்பித்தனர்.

1881.

ரிஜிஸ்டர்ட் காபிரைட்.

வி ஷ ய ஸ ஷ சி கை க.

பக்கம்.	திருமொழி.	திவ்யதேசம்.	எம்பெருமான்.
	முதற்பத்து.		
கஉ	க - வது. வாடினேன்		நாராயண என்னும்திரு நாமவைபவம்.
சஅ	உ - வாலிமாவலத்து	திருப்பிரிதி	பரமபுருஷன்.
எக	ங - முற்றமூத்து	ஸ்ரீபதரி	பதர்நாராயணன்.
கங	ச - எனமுனுகி	ஸ்ரீபதரிசார்மம்	
கௌ	ரு - கலையும் கரியும்	ஸ்ரீசாளக்கிராமம்	ஸ்ரீமூர்த்திப்பெருமாள். தேவராஜன்.
கக	சு - வாணிலா முறுவல்	திருநைமிசாரண்யம்	
கங.கா	எ - அங்கண்ணூலமஞ்ச	சிக்கவேழகுன்றம் (அ ஹோபிலம்)	நரலிம்ஹர்.
கசக	அ - கொங்கலர்ந்த	திருவேங்கடம் (திருமலை)	திருவேங்கட முடையா ன், வேங்கடத்துறை வார்.
கசஉ	க - தாய்தந்தை		
ககக	சௌ - சண்ணூர்கடல் குழி		
	இரண்டாம்பத்து.		
உஙக	க - வானவர்தங்கள்	திருவெவ்வன்	வீரராகவப்பெருமாள். பார்த்தசாரதி, மந்நா தன், தெள்ளியசங்கர், சக்ரவர்த்தித் திருமக ன், தேவப்பெருமாள். நிலமூரில்வண்ணன், ரங் கநாதன், நீர்வண்ண ன், நரலிம்ஹர், உலக ளந்தபெருமாள். தலசயந்ததுறைவார், ஞானப்பிரான்.
உரு	உ - காலையாடை	திருவல்லிக்கேணி	
உஎ	ங - விற்பெருவிழவும்		
உஅ	ச - அன்றையர்	திருநீர்மலை	
ஙௌ	ரு - பாராயது	திருக்கடன் மல்லை	நித்தியகல்யாணர். அஷ்டபுஜர். பரமபதநாதன். திருவிக்கிரமன், ஆயனார்.
ஙஉ	சு - நண்ணுத		
ஙரு	எ - திவ்யமவெண்மதி	திருவிடவெந்தை	தெய்வநாயகன். கோவிந்தராஜன்.
ஙஅரு	அ - திரிபுரம்	திருவட்டபுரம்	
சௌ	க - சொல்லுவன் சொல்	பரமேசுரவிண்ணகரம்	தாடாளன், திருவிக்கிர ம்மூர்த்தி. வயலாலிமணவாளன்.
சக	சௌ - மஞ்சாடுவரை	திருக்கோவலூர்	
	மூன்றாம்பத்து.		
சஙரு	க - இருந்தன்	திருவயிந்திரபுரம்	நந்தாவிளக்குப்பெருமா ள், நரநாராயணர். வைகுந்தநாதன், தாம ரைக் கண்ணுடைய பிரான். குடமாடு கூத்தன்.
சரு	உ - ஊன்வாட	திருச்சித்திரகூடம்	
சசு	ங - வாடமருதிடை	சீராமவிண்ணகரம்	வயலாலிமணவாளன்.
சஎ	ச - ஒருகுறளாய்		
சகஉ	ரு - வந்துனதடியேன்	திருநாகூரில் திரும ணிமாடக்கோயில்	நந்தாவிளக்குப்பெருமா ள், நரநாராயணர். வைகுந்தநாதன், தாம ரைக் கண்ணுடைய பிரான். குடமாடு கூத்தன்.
ருஅ	சு - தூவிரிய		
ருங	எ - கள்வன்கொல்	திருவாலி	நந்தாவிளக்குப்பெருமா ள், நரநாராயணர். வைகுந்தநாதன், தாம ரைக் கண்ணுடைய பிரான். குடமாடு கூத்தன்.
ருரு	அ - நந்தாவிளக்கே	திருநாகூரில் திரும ணிமாடக்கோயில்	
ருஎ	க - சலங்கொண்ட	ஷை வைகுந்த விண்ணகரம்	நந்தாவிளக்குப்பெருமா ள், நரநாராயணர். வைகுந்தநாதன், தாம ரைக் கண்ணுடைய பிரான். குடமாடு கூத்தன்.
ருக	கௌ - திருமடந்தை	ஷை அரிமேய விண்ணகரம்	

ஸ ந் கே த ஸ ந் க் ர ஹ ம்.

—*—

- (க) ஒவ்வொருபக்கத்திலும் சிலவரிகளின் கடைசியில், [ரு], [க0], [சரு], [உ0], [உரு], [கூ0], [கூரு] என்று அச்சிட்பெறுக்கும் கணக்குகள், வரிகளின் கணக்கென்றாக.
- (உ) (.) இது, ஸம்பூர்ணமாக வாக்யம் முடியுமிடத்திலிருக்கும்.
- (கூ) (;) இது, அஸம்பூர்ணர்த்த வாக்யாந்தத்திலும், அதிதூராவ்யபதாந்தத்திலும் இருக்கும்.
- (சு) (,) இது, வாக்யமத்யத்தில் நிறுத்துமிடத்திலும், ஸமுச்சயத்திலும், கிஞ்சித் தூராவ்யபதாந்தத்திலும், நடுவில் நிறுத்தவொண்ணாத வாக்யங்களின் முடிவிலுமிருக்கும்; ஆனால், மேல்வாக்யத்தின் நடுவேயிதாவரில், நடுவே நிறுத்தவொண்ணாத வாக்யங்களின் முடிவிலும் (;) என்ற குறிப்பேயிருக்கும்.
- (ரு) (-) இது, விவரண விவரணி மத்யத்திலும், ஆத்யந்தக்ரஹண மத்யத்திலும், அவ்யம் காட்டுமிடத்தில் அவ்யிக்கும்பத்தின் முடிவிலுமிருக்கும்.
- (கூ) அதுவாதங்களின் ஆதியில் (‘) என்றும், (’’) என்று மிருக்கும்.
- (எ) அதுவாதாந்தர்க்கத அதுவாதத்தின் முதலிலே (‘) என்றும், முடிவிலே (’’) என்று மிருக்கும்.
- (அ) (!) இது, காகுஸ்வரமுண்டாகுமிடத்திலிருக்கும்.
- (கூ) (?) இது, ப்ரஃஸமிருக்குமிடத்தில் நிற்கும்.
- (க0) () இதின்நடுவே மூலப்ரதீகதாரணம் ப்ராயிகமாயிருக்கும்; ஒரேயிடத்தில் மூலப்ரதீகதாரணத்தின் முடிவில் (-) என்று மாத்ரமேயிருக்கும்.
- (கக) [] இதின் நடுவே ப்ராஸங்கீக வ்யாக்யேய ப்ரதீகதாரணமிருக்கும்.
- (கஉ) (*) இது, நேராக ப்ரமாணத்தையெடுக்காதே ஸ்வவாக்யமே ப்ரமாணத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிருக்குமிடத்தில், அவ்வாக்யாதியிலேயிருக்கும்.

✍ நஞ்சீயர்படி வ்யாக்யாநம் முதலில் அகப்படாமற்போன மையால், முதற்பத்து முழுதும், பதவுரை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம், அரும்பதவிளக்கம், இவற்றுடன் முதலில் அச்சிட்டு, பின்பு, நஞ்சீயர்படிவ்யாக்யாநம் முதற்பத்துமுழுதும் ஒரேயிடத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.

பெரியதிருமொழிவ்யாக்யாநத்து

வருஷமுன்பணம்செலுத்தின கையொப்பக்காரர்கள்.

பட்டணம்.

சேஷாசார்யர்

மா - ரங்காசார்யர்

எம் - ராகவாசார்யர்

ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர்

ஸ்ரீ - ரங்காசார்யர்

உபயவேதாந்தபுரம் - ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார்.

வ - ஸ்ரீநிவாஸஅய்யங்கார்.

ஸி - சுப்பராயலுநாயுடு.

அனந்தய்யநாயுடு.

எம் - ஆர் - முத்துஸாமிநாயுடு.

பி - ஸி - வேணுகோபாலபிள்ளை.

இ - ராஜரத்தினமுதலியார்.

ஸி - ரங்கஸாமிமுதலியார்.

வ - கிருஷ்ணஸாமிநாயக்கர்.

சுப்பராயமுதலியார்.

லாட் - வீராஸாமிநாயுடு.

எஸ் - நாராயணசாமிபிள்ளை.

ஸி - வெங்கடசாமிநாயுடு.

வரதராஜலுநாயுடு.

தேவப்பெருமாள்முதலியார்.

ஸி - ராமசாமிமுதலியார்.

துபாஷி - பார்த்தசாரதிநாயக்கர்.

கோவிந்துமுதலியார்.

ஸி - கிருஷ்ணசாமிசெட்டியார்.

ஆ - ரங்கசாமிநாயுடு.

ப - தேவராஜலுநாயுடு.

பி - மணவாளஜீயர்.

ஸி - ரங்கநாதமுதலியார். (ந - ப்ரதி)

நீ - ராமாநுஜலுநாயுடு.

அத்தங்கி - வரதப்பசெட்டியார்.

பி - எஸ் - பொன்னுசாமிபிள்ளை.

வெ - பொன்னுசாமிமுதலியார்.

வங்காயல - ஸ்ரீநிவாஸலுசெட்டியார்.

திருவல்லிக்கேணி.

ஸ்ரீ-பார்த்தசாரதிஅய்யங்கார். (அ-ப்ரதி)

ம - அ-திருமலாசார்யர்.

ம - அ - திருநாராயணசார்யர்.

ம - ஸ - சின்னநரசிம்மாசார்யர்.

ம - ம - ச - நரசிம்மாசார்யர்.

ம - கிரு - ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

சேஷாசார்யர்.

வழுத்தார் - கிருஷ்ணஸாமிஅய்யங்கார்.

கோயம் - ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர்.

திஷ்ணதர் - ஸ்ரீநிவாஸஅய்யங்கார்.

வானமாமலை - நரசிம்மாசார்யர்.

ராமாநுஜமுதலியார்.

எம் - சீதாராமநாயுடு.

கோவிந்தராஜலு.

ஜி - வீராஸாமிநாயுடு.

ஆ - திருவேங்கடபிள்ளை.

புஷ்பகடை - விஜயரங்கநாயுடு.

திருவடசுரன்பேட்டை.

விஜயரங்கமுதலியார்.

பி - எதிராஜமுதலியார்.

ராகவுலுநாயுடு.

தம்புசாமிபிள்ளை.

குருமூர்த்திநாயுடு.

ஸி - முத்துகிருஷ்ணமுதலியார்.

கா - வீராசாமிபிள்ளை.

புதுப்பாக்கம்.

ஸி - புருஷோத்தமமுதலியார்.

அருணாசலமுதலியார்.

* தெய்வசிகாமணிமுலியார்.

ராயபேட்டை.

புருஷோத்தமமுதலியார்.

சிங்காரவேலுமுதலியார்.

நுங்கம்பாக்கம்.

ஸி - ராகவாசார்யர்.

எழும்பூர்.

பி - கஜேந்திரநாயுடு.

கண்ணபிரான் என்னும் }

கிருஷ்ணசாமிமுதலியார் }

சிந்தாத்திரிப்பேட்டை.

மத்தேரி - வரதராஜலுநாயுடு.

தே - நாராயணசாமிபிள்ளை.

சூளை.

வந்தவாசி - முனிசாமிமுதலியார்.

திருவேங்கடபிள்ளை.

சைதாபேட்டை.

பொன்னரங்கபிள்ளை.

டி - நாராயணசாமிமுதலியார்.

நாராயணசெட்டியார்.

மைலாபூர்.

ம - கோ - ராமசாமிமுதலியார்.

ஆலந்தூர்.

நாராயணசாமிநாயுடு.

கூடலூர்.

ஸாமிஅய்யங்கார்.

பி - வெங்கடசாமிபிள்ளை.

பொலாரம்.
 டி-ஜர்-வெங்கடாசலம்பிள்ளை (உ-ப்ரதி)
 தூத்துக்குடி.
 எ - ராமாநுஜாநாயுடு (உ - ப்ரதி)
 ஸ்ரீரங்கம்.
 கோயில்கந்தாடை-தி-வெங்கடாசார்யர்
 வீராசாமிபிள்ளை,
 நீலகிரி.
 ராமசுவாமிநாயுடு.
 பொள்ளாச்சி.
 பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர்.
 கோயம்புத்தூர். [மி.
 வேதவியாஸ திருவேங்கடபட்டர்ஸ்வா
 ஸ்ரீநிவாஸவெங்கடரங்கய்ய.
 கா - குப்புசாமிநாயக்கர்.
 ரே - சின்னசாமிநாயக்கர்.
 தென்செரக்கை.
 கொ - கிருஷ்ணஸாமிஅய்யங்கார்.
 கும்பகோணம்.
 ஜர் - ஸ்ரீநிவாஸஅய்யங்கார்.
 ரங்கசாமிஅய்யங்கார்.
 பெங்குளூர்.
 ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.
 கோபாலகிருஷ்ணய்யங்கார்.
 ராஜகோபாலநாயக்கர்.
 செல்வராயமுதலியார்.
 ஜ - திருவேங்கடசாமிமுதலியார்.
 சேரன்மாதேவி.
 பெரியநம்பிரம்பிஅய்யங்கார்.
 கபிஸ்தலம்.
 எம்-துரைசாமிமூப்பனார்.
 ஸங்கம்.
 வி - குப்புசாமிஅய்யங்கார்,
 கொமரலிங்கம்.
 திருவேங்கடராமாநுஜஅய்ய.

ஆயக்குடி.
 துளசிமாணிக்கம்பிள்ளை.
 ஹொஸ்பேட்டை.
 ஹி - வெங்கடாசலம்பிள்ளை.
 அய்யம்பாளையம்.
 வித்வான் - கிருஷ்ணய்யங்கார்.
 காட்டுபுத்தூர்.
 மாணிக்கம்பிள்ளை.
 பட்டுக்கோட்டை.
 பி - ராஜகோபாலநாயுடு.
 சேலம்.
 சுப்பராயசெட்டியார்.
 திருப்பாதூர்.
 த - பரசுராமபிள்ளை.
 ஈரோடு.
 தேவணசெட்டியார் என்கிற சடகோப
 ராமாநுஜதாஸர்.
 திருநாராயணபுரம்.
 அனந்தாண்பிள்ளை - பாஷியாசார்யர்.
 நாரணய்யங்கார்.
 பெல்லாரி.
 என் - பாலகிருஷ்ணபிள்ளை.
 லோகநாதமுதலியார்.
 மையூர்.
 ஆதிராமாநுஜஅய்யங்கார்.
 திருக்கடன்மல்லை. [யர்.
 பிள்ளைலோகம் - ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்
 வேலூர்.
 ஆ - சீதாராமமுதலியார்.
 பழனி.
 முத்துநாகமணியகாரர்.
 கருங்கல்பாளையம்.
 காமாக்கிபிள்ளை.

மாஸந்தோ றும்பணம்செலுத்துமவர்கள்.

பட்டணம்.

* டி - ராமாநுஜாசார்யர்.
 * ஜி - ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர்.
 * பி - அநந்தாசார்யர்.
 அப்பா - சேஷய்யங்கார்.
 செல்லமய்யங்கார். (உ - பரதி)
 ஆண்மரைநாடு - அப்பணய்யங்கார்.
 * வ - நாரணய்யங்கார்.
 * கு - ஜோ - நரசிம்மாசார்யர்.
 சா - சடகோபராமாநுஜய்ய.
 தேவராஜபிள்ளை.
 ராமசாமிபிள்ளை.
 கிருஷ்ணபிள்ளை.
 கோவிந்தபிள்ளை.
 சாரங்கபாணிமுதலியார்.
 வெங்கடராமாநுஜம்பிள்ளை.
 என் - விஜயரங்கபிள்ளை.
 * சோ - வீரராகவலுநாயுடு.
 கா - பார்த்தசாரதிநாயுடு.
 எ - கோவிந்தராஜா.
 ம - சு - சேஷாசலமுதலியார்.
 நாராயணராஜா.
 ம - செல்லப்பமுதலியார்.
 வாசுதேவபிள்ளை.
 ப - கோவிந்தநாயுடு.
 வி - ஜயராமசெட்டியார்.
 * எதிராஜமுதலியார்.
 தொளசிங்கநாயக்கா.
 * ஸி - திருவேங்கடசாமிநாயக்கர்.
 * ஸி - ராஜகோபாலமுதலியார்.
 எ - வெங்கடேசம்பிள்ளை.
 கோதண்டராமபிள்ளை.
 ம - ரங்கசாமிமுதலியார்.
 டி - ராஜகோபாலநாயுடு.
 வி - மாணிக்கம்பிள்ளை.
 வே - கி - நாராயணசாமிபிள்ளை.
 பெருமாளகோவில் - ஆழ்வார்.
 * மதுரகவிராமாநுஜதாஸர் (ஒற்றை
 வாடை)
 * பார்த்தசாரதிதாஸர்.
 கண்ணபிள்ளை.
 கேசவநாயக்கர்.
 மா - மணவாளநாயுடு.
 கிருஷ்ணப்பசெட்டியார்.
 ஸி - அப்பாசாமிபிள்ளை.
 சடகோபராமாநுஜதாஸர்.
 டி - ஜி - வேணுகோபாலநாயுடு.
 சுதர்சனநாயுடு.
 மதுரகவிராமாநுஜதாஸர்.
 * ப - வாசுதேவமுதலியார்.
 கா - குப்புசாமிமுதலியார்.
 கிருஷ்ணசாமிபிள்ளை.

மை - ஸ்ரீநிவாஸபிள்ளை.
 * எம் - எஸ் - ஸ்ரீநிவாஸமுதலியார்.
 * மணம்பேடு - ராகவமுதலியார்.
 * பி - வி - சோமசுந்தரமுதலியார்.
 சக்ரவர்த்தித்திருமகனிராமாநுஜதாஸர்.
 (உ - பரதி)

இளையாழ்வார்.
 வெ - செல்லப்பிள்ளை.
 நாராயணசாமி.
 கிருஷ்ணசாமிசெட்டியார்.
 பொன்னப்பிள்ளை.
 * அ - கந்தசாமிமுதலியார்.
 தொளையிசினார்.
 நாசமுனிநாயுடு.
 வெ - வெங்கடகோபாபிள்ளை.
 பூ - வெங்கடகிருஷ்ணபிள்ளை.
 என் - சோவிந்தசெட்டியார்.
 பி - நரசிம்மமுதலியார்.
 * கூடாரம் - ராஜகோபாலநாயுடு.
 பி - திருவேங்கடபிள்ளை.
 நாராயணசாமிபிள்ளை.
 நாராயணசெட்டியார்.

திருவல்லிககேணி.

* ம - சு - நரசிம்மாசார்யர்.
 ஸ்ரீ - கி - கிருஷ்ணசாமிஅய்யங்கார்
 (உ - பரதி)

* கிருஷ்ணசாமி - குப்பணய்யங்கார்.
 ஸரப்பா - மாராசார்யர்.
 * சுவாசகமுனி - அநந்தாசார்யர்.
 சேவராஜசாஸா.
 * திருநீலாட்சாமிமுதலியார்.
 * டி - ராமாநுஜசாமிநாயுடு.
 ராமகிருஷ்ணநாயுடு.
 ஸி - சோவிந்தபிள்ளை.
 ரவசங்கரமுதலியார்.
 * டி - ரங்கநாதமுதலியார்.
 ஜெ - ராமாநுஜாநாயுடு.
 கொண்டலநாயுடு.
 ஸி - பார்த்தசாரதிநாயுடு.
 * ராஜாபிள்ளைஸம்ஸாரம்
 அய்யாநுரைமுதலியார்.
 ராஜகோபாலமுதலியார்.

திருவடசுரன்பேட்டை.

பார்த்தசாரதிபிள்ளை.
 டி - ராஜகோபாலராஜா.
 பி - சுப்பராயுநாயுடு.
 * கி - வெங்கடராமநாயுடு.
 புதுப்பாக்கம்.
 கேசவநாயக்கர்.

ராயபேட்டை.
வேணுகோபாலசெட்டியார்.
* பார்த்தசாரதிபிள்ளை.
பொஜய்யநாயுடு.

துங்கம்பாக்கம்.

பி - ராகவாசார்யர்.

எழும்பூர்.

வி - வெங்கடாசார்யர்.
நாராயணசாமிநாயுடு.

கோமளீசுரன்கோவில்.

நாராயணசாமிநாயுடு.

சிந்தாத்திரிப்பேட்டை.

ராகவாசார்யர்.

ராகவலுநாயுடு.

சுப்பராயலுநாயுடு.

* பி - சரவணபெருமாள்முதலியார்.

* சடகோபமுதலியார்.

பி-ராமாநுஜலுநாயுடு.

நரலிம்முலு.

பெரியமெட்டு.

பி - ஸ்ரீநிவாஸபிள்ளை.

சூலோ.

கூ - முனிசாமிநாயுடு.

* ஸ்ரீநிவாஸமுதலியார்.

* நாதமுனிநாயுடு.

* வரதராஜலுநாயுடு.

பி - ராமசாமிநாயுடு.

புரசபாக்கம்.

கா - ராமசுவாமிநாயுடு.

பி - பார்த்தசாரதிநாயுடு.

* நேமம் - வேணுகோபாலமுதலியார்.

பு - திருவேங்கடராமாநுஜகாஸர்.

* டி - ராஜகோபாலநாயக்கா.

சே - கோலந்தராஜமுதலியார்.

தாமோதரம்பிள்ளை.

* பார்த்தசாரதிநாயுடு.

* ஸ்ரீநிவாஸமுதலியார்.

சைதாபேட்டை.

ராஜகோபாலாசார்யர்.

மைலாப்பூர்.

பாஷ்யகாரர்ஸ்வாமி.

ஸ்ரீநிவாஸமுதலியார்.

ம - நயனப்பநாயக்கா.

ப - சின்ன - கிருஷ்ணரெட்டியார்.

வெள்ளியம்பலவாத்தியார்.

ஆலந்தூர்.

ஆதிசேசவலுநாயுடு.

ராமம்முலுநாயுடு.

இந்தக் க்ரந்தம் வெளியாவதற்குக் கூடியமுயற்சி செய்து
கையொப்பக்காரர்களைச் சேர்த்துத்தந்து பேருதவிசெய்தவர்கள்.

திருவாலி - ஸாமிசுய்யங்கார்.
விஞ்சமூர் - பார்த்தசாரதிசுய்யங்கார்.
கோயிலசுழியமணவாளசுய்யங்கார்.
செ - இ - ரங்கசாமிமுதலியார்.
குருஸாமிநாயுடு.
வி - கோவிந்தபிள்ளை.

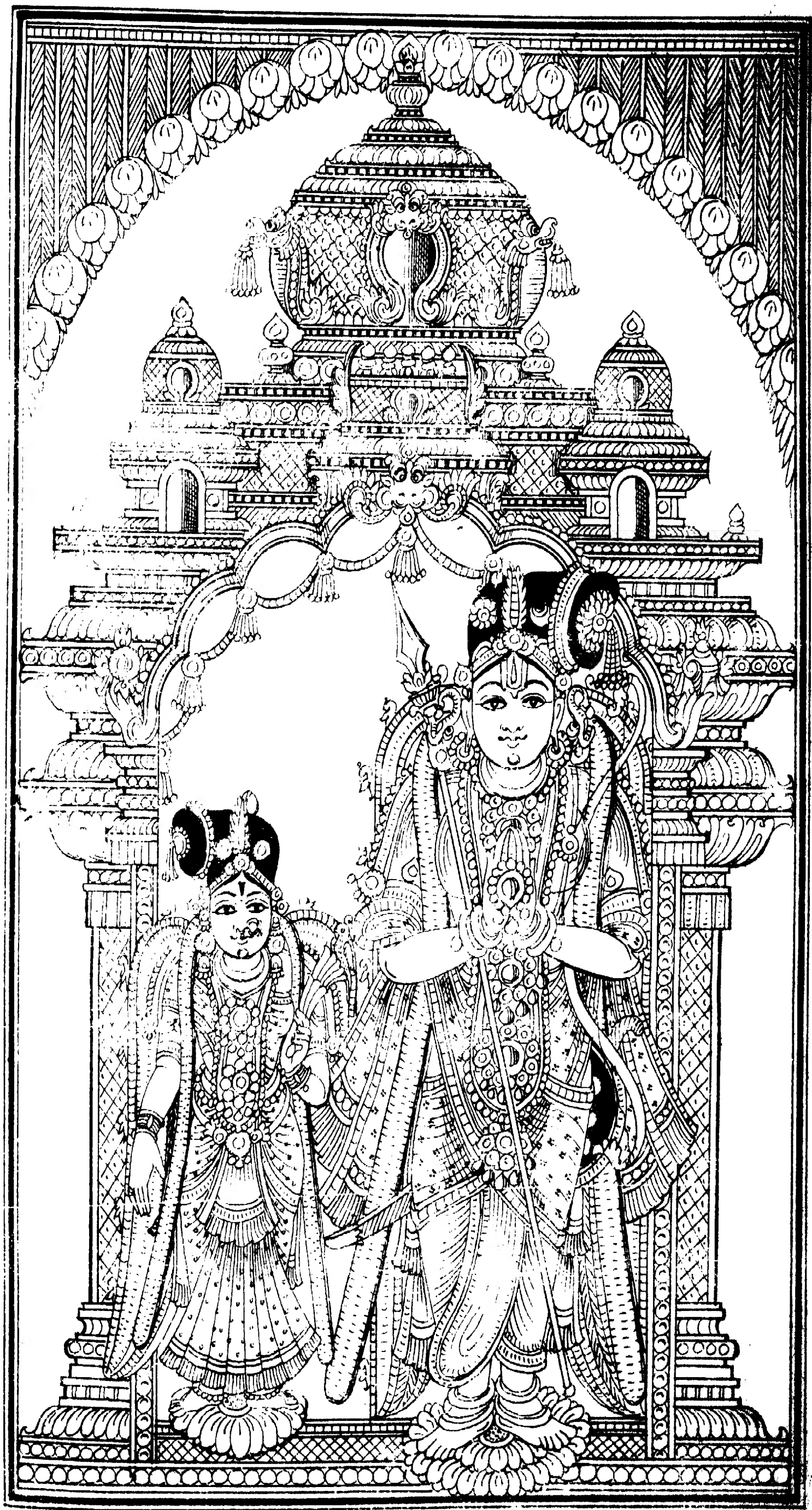
ரங்கசாமிதாஸர்.
முத்துகிருஷ்ணபிள்ளை.
பாலகிருஷ்ணநாயுடு.
ஐயாசாமிநாயுடு.
ராஜகோபாலமுதலியார்.

(*) இத்திறிப்புள்ள கையொப்பக்காரர்கள், முதல்ஸம்புடத்துடன் நிறுத்திவிட நினைத்திருப்பதாகத்தோற்றுவிடுது ; அப்படி நிறுத்திவிடுவதினால் இந்தக் க்ரந்தம் இருவர்க்கும் உபயோகமின்றிப்போவதை யோசித்து, “கையொப்பக்காரர்கள் நடுவில் நீங்கக்கூடாது” என்னும் ஏற்பாட்டைக்கவனிப்பதுமன்றி, தங்களுக்குப்பெற்றுக்கொள்ள ஸந்தர்ப்பப்படாவிடிலும் வேறொருவர்க்காவது மாற்றித்தந்து க்ரந்தத்தைத்தலைக்கட்டித்தரவேணுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கையொப்பக்காரர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டர்களுக்குத் தெரிவித்துத் தங்களால்முடின்றமட்டும் கையொப்பக்காரர்களைச் சேர்த்து தொடங்கின காரியத்தைக் கூடியசீக்கிரத்தில் முடிக்கும்படி பொருளுதவிசெய்யவேண்டுமென்று கோருகிறேன்.

அ. க. கிருஷ்ணமாசார்யர்.

திருவல்லிக்கேணி-பேயாழ்வார்ஸந்நிதி வீதி-கூ-வது கதவிலக்கம்.

திருமங்கையாழ்வார்ப்ரபாவம்.

திருமங்கையாழ்வார் ; திருவாலிதிருநகரியிலே திருக்குறைய
வாரிலே, நளவாழ்வும் கார்த்திகைமாளும் கருத்திராநகரத்திலே,
ஸ்ரீகாந்திராமம்ஸ்ரீமாய் அவதரித்தருளினார். மலேச்சவம்ஸத்தில் அவ
தரிக்கையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு நீலநிறத்தரென்று திருநாமம்
சாதத்தொர்கள். “ தெரியேன்பாலகனும்” என்கிறபடியே - பால்யா
வஸ்தாநந்தரம் ப்ராப்தியெளவநராய் * மாரஞர்வரிவெஞ்சிலைக்காட்
செய்து, * தெரிவைமா ருருவமேமருளி, மிகவும் விஷயப்ரவண
ராய், ஸ்வகரத்தருத ஸஸ்தரப்ரகாண்டராய், சோளபூபதியை ஸேவி
தது யுத்தேபராகராந்தராய் ப்ரவீரராயிருக்கிற இவர்க்கு, ஸஹாய
பூதராக, நீர்மேல்நடப்பான், நிழலிலொதுங்குவான், சாயைபிடிப்
பான், தாளுதுவான், உசரத்தொங்குவான் என்கிற மந்த்ரிகளும்,
ஆடல்மாவலவன் என்கிற குதிரைநம்பிரானும், “ அமரில்கடமாகளி
யானை” என்கிற யானைநம்பிரானுமாக இப்படியிருக்கிற இவரை ;
அந்தராஜாவும் ஒருதேசாதிபதியாக்கி, சிலசேனாநாயகனுமாக்கிவைத்
துப் போருநிறகாலத்திலே ; திருவாலிநாட்டிலே நன்றாயிருப்பதொரு
* தடத்தவழி தாமரைப்பொய்கையிலே “சிலம்பார்க்கவந்து தெய்வ

மகளிர்களாடும்சீர்” என்கிறபடியே - சில அப்ஸரஸ்ஸுக்கள்வந்து அதிலே நானும் ஜலக்ரீடைபண்ணிப்போக, அவர்களிலே திருமா மகளும் ஒரு அப்ஸரஸ்ஸு வேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு குழுதமலர் கொய்யப் புறப்படுகையாலே கூடவந்தவர்கள் இவளைவிட்டுப்போக, இவள் மாதுஷமான ஸ்ரீரத்தை பரிக்ரமித்துத் தனித்துநிற்க, அவ் வளவிலே, திருநாங்கூரில் எம்பெருமானே ஸேவித்திருப்பானொரு பிஷக்வரனான பாகவதோத்தமன் அதுஷ்டாநார்த்தமாகவந்து, இப் பெண்பிள்ளையைக்கண்டு, “நீ யார்? தனித்திருப்பானென்” என்று கேட்க; அவளும் “கூடவந்த பெண்பிள்ளைகள் என்னைவிட்டுப்போ னார்கள், என்னை இனி உம்மோடே கொண்டுபோம்” என்று தான் வந்த க்ரமத்தை அவர்க்குச்சொல்ல; அவரும், புத்ரஹீநராகை யாலே மிகவுழுகந்து, “ஆகில் நம்முடே வா” என்று அழைத்துக் கொண்டுபோய், ஸ்வபத்திகையிலே, சூமார்வந்த வரத்தைச்சொல்லி, போஷிக்கும்படி காட்டிக்கொடுக்க; அவரும் வந்தனாயாகையாலே அகிஸந்தோஷத்துடன் அங்கீகரித்து, இவள் குழுதமலர்கொண்டு நின்றதுவே நிரூபகமாக “குழுதவல்லியார்” என்று திருநாமம் சாத்தி, தம்பதிகளிருவரும் தமசுருக்கு புத்ரியாக வளர்த்துக்கொண்டு போருகிறகாலத்திலே, இவர்க்குச் சிலர்போய் இப்பெண்பிள்ளையினு டைய ரூபலாவண்யாதிகளை மிகவும சூலாகித்துச்சொல்ல; இவரும் அத்தைக்கேட்டு, * நின்றவாநில்லா நெஞ்சினராய், * அவர்தரும் கலவி யேகருதியோடி, திருநாங்கூரிலேசென்று, மறுத்துவழிபாடு பாகவத னகத்திற்புகுந்து, அவனுடனே ஸம்பாஷணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க ச்செய்தே, இப்பெண்பிள்ளை புறப்படக்கண்டு, விஸ்வாம்பட்டு, பாகவதபிஷக்வரரைக்குறித்து, “ஸுரஸ்ஸுதோபமையான ஸுதை அநுபத்யரான உமக்கு எங்ஙனே ஈண்டாய்த்து?” என்றுகேட்க; அவரும் இவருடனே அப்பெண்ணின் வரத்தைச்சொல்லி, “இப்பெ ண்ணினாலே அநுபத்யதாஸுதம் நிர்த்தேன், அந்நூதகுலகோத்தரையான இவளை யாருக்கு வாழ்க்கைப்படுத்தவேன் என்று மிகவும் விவாஹோசிதவயஸ்ஸைக்கண்டு வ்யாகுலாந்த: கரணஹகாநிந்தேன்” என்ன; இவரும் “இப்பெண்ணை நமக்குப்பத்தியாகத் தரவேணும்” என்று வஸ்த்ரபூஷணாதி த்ரவ்யங்களை ஸங்கோசமறக்கொடுத்து, மிகவும நுலுவர்த்தித்து விரும்பிக்கேட்க; தம்பதிகளிருவரும் இப்பெண்பி ள்ளையை இவருக்குக் கொடுப்பதாக உத்யோகிக்க, அப்பெண்பிள் ளையும் “தாவஃப-ஹ்ருஷ்யாநாஜி” (தாவஃபஹ்ருஷ்யாநாஜி) என்கிற திருவிலச்சினை திருநாமமுள்ளவர்க்கொழிய மற்றொருவர்க் கென்னைப் பேசுவொட்டேன் என்று தன்னுடைய நெஞ்சில் அத்யவஸாயத் தைச்சொல்ல; இவரும் அவ்வசநத்தைக்கேட்டு, “ஸ-ஹஸ்யஸீமாம்” (ஸ-ஹஸ்யஸீமாம்) என்கிறபடியே அதித்வரையோடே திருநறையூரிலே சென்று, “பொன்னரியலுமாடக்கவாடம்கடந்துபுக்கு” என்கிறபடியே,

அந்தரம், ஆழ்வாரும் அதிபரீதியுடனே * திருமாலடியார்களைப் பூசிக்கநோற்க ஒருப்பட்டு, அதுக்குத்தம்முடைய ஸர்வதந்தையு மிட்டு தத்யாராதம் பண்ணிக்கொண்டு போருகிறகாலத்திலே, பரகாலன் பகுதித்ரவ்யமெல்லாம் வ்யம்பண்ணித் தத்யாராதம் பண்ணுகிறான் என்று சோழராஜாவுக்குச்சிலர்சொல்ல, அவனும் கேட்டு குபிதனாய், பகுதிக்கு இவர்பக்கல் தரவுவரக்காட்ட, இவரும் அந்தத்தரவுக்கு வந்த ராஜமதுஷ்யர்க்கு “ஐஹிரெவநிஸாபிஹெஷிநஹெவேயபாஹ்யாஹ்யோஃ - வஸூஹாஹுஜமஜைதாபிவஸுரொஹெவாஹி” (यथा मन्त्रोऽयं नृपेन्द्रः मन्त्रोऽयं नृपेन्द्रः - यथा मन्त्रोऽयं नृपेन्द्रः) என்னுமாப்போலே சிலபர்யாயங்களைச்சொல்லக்கேட்டுச்சலித்து, ராஜமதுஷ்யர் பகுதித்ரவ்யம் தரவேணுமென்று நிர்ப்பந்திக்க, இவரும் குபிதராய் அவர்களைத்தள்ளிவிட, அவர்களும் போய் இவ்விஸேஷத்தைச் சோழராஜாவுக்கு அறிவிக்க, அவனும் குபிதனாய், இவர் ஆஜ்ஞாபங்கம் பண்ணினதுக்கு மிகவும்சீறி, தன் ஸைநாதிபதியையழைத்து, “பரகாலனை இங்கேபிடித்துக்கொண்டுவா” என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, அவனும் கஜதூரகபதாதியோடே சென்று இவரைவளைத்துப்பிடிக்கத்தேட, இவரும் தூரகாருடராய் ஸ்வபல்ஸ ஸீதராய்வந்து, ஆலித்துக்கொண்டு அவன்படைமேடிலேவிழுந்து,

கஜ்துரகபதாதிகளைத்துண்டித்து, பராஜிதராக்கியோட்டிவிட; ஸேநா திபதியும் காந்திஸீகனாய்ஓடி, வந்த பராஜயத்தை ராஜாவுக்கு அறிவிக்க, சோழபூபனும்கேட்டு, கோபஸம்ரக்தலோசனனாய், அப்போதே தன் சதுரங்கபலத்தோடே புறப்பட்டுவர, அவனுடைய ஸேநாஸமுத்ரம் இவரைவளைய, இவரும் பூர்வம்போலே த்ருடகரவாளபயங்கரஹஸ்தராய் ஆலித்துக்கொண்டுவந்து, இவன்ஸேநாஸமுத்ரத்தை மந்தராத்ரிபோலே மதிக்க, ஸர்வரும் பராஜிதராய் ஓடிவந்து ராஜா வின்மேலேவிழ, ராஜாவும் அதிரௌத்ரத்துடனே, ஓடுகிறபலத்தை நிறுத்தி, •ஜகதேகதநூர்த்தரான பெருமையோடே இவரைஸேநாஸமுத்ரமத்யஸ்தராம்படி வளைய, இவரும் அதிவீரராய், ஸ்வகரத்ருத ஸஸ்த்ரபலத்தாலே சேனையைமதியாமல் ஸம்ஹரித்ருமதுகண்டு, அதிஸந்துஷ்டனாய், இவரை, “நீர்ஒன்றுக்கும்பயப்படவேண்டா, உம்முடைய தைர்ய ஸ்தைர்ய ஸௌர்ய வீர்யங்களைக்கண்டு மிகவும் ஸத்தோஷமாயிற்று, நீர்செய்த அபராதங்களை யெல்லாம் மறந்தோம், அஞ்சாதே நம்மை நம்பிவருவது” என்று தம் துருதைவங்களைத்தொட்டு ஸபதம்பண்ணிக் கொடுக்க; இவரும்நம்பி அவனன்டையிலே சென்றவளவிலே, இவருடைய பராக்ரமத்தை மிகவும் ஸ்லாமித்து, “நீர்செய்த த்ரோஹமெல்லாம் மறந்தோம், நம்பகுந்த்ரவ்யங்களை மாத்ரம் தரவேணும்” என்று இவரைத்தன்மந்த்ரிவசமாக்கி ஊரே மீண்டான். அந்த ஸசிவனும் படைவீட்டிலே சென்று, இவரைப்பிடித்துக்கொண்டு வந்து, ஒருதேவதாலயத்திலே சிறைவைக்க, இவரும் அந்தக்கோயிலிலே மூன்றுநாள் அமுதுசெய்யாமல் உபவஸித்தாயிருக்க, இப்படி உபவஸித்து ஆர்த்தராயிருக்கிற இவர்ஸ்வப்நத்திலே பேரருளாளர் எழுந்தருளி, “உமக்குப்பகுதிக்குவேண்டிய த்ரவ்யம் தருகிறோம், காஞ்சீபுரத்தேற வாரும்” என்றருளிச்செய்ய; இவரும் நிஃசிதார்த்தராயிருக்க, பொழுதுவிடிந்தவளவிலே, கரதநம் தரவேணுமென்று வந்த அமாத்யனுடனே, “காஞ்சீபுரத்தே, ஆபத்தநமாகச்சிலதநம் சேமித்துக்கிடக்கிறது, அங்கேவந்தால் உங்களுடைய தருகிறோம்” என்ன; அவனும் ராஜாவுக்கு அறிவிக்க; அவன் “அத்தையும்பார்ப்போம், ஜாக்ருகராய்க்காவலிட்டுக்கொண்டுபோங்கோள்” என்று ஆஜ்ஞாபிக்க; இவரும் காவலுடனே காஞ்சீநகரியேறச் சென்று, நிக்ஷேபதநம் சோதித்துக் காணுமையாலே முசித்து மூடிக் கிடக்க; அவ்வளவிலே கருணாகரான வரதராஜரும், “அஞ்சாதே கொள்ளும்” என்று, வேகவதீதீரத்திலே தநமிருக்கிறவிடம் அடையாளத்துடனே ஸ்வப்நமுகேந அருளிச்செய்ய; இவரும் அங்கே தநம் கண்டெடுத்து, ந்ருபதநம்கொடுத்து, ஸேஷித்த தநத்தை ததீயாராதநார்த்தமாகவைத்துக்கொள்ள; அந்தஅமாத்யனும் அந்ததநத்தை ந்ருபதிமுன்னே வைக்க, ராஜாவும் வரதராஜர் ப்ரஸந்நராய் த்ரவ்யம் தந்தபடிகேட்டு விஸ்மிதனாய், இவர்ஸமாந்யரன்று, மஹாபாகவதரிதே;

சூக்தி - மஹாபாரதம் - பாய்ந்தோடு கால்களில் நின்று (அல்லது) என்
றும “பீதநவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்து” என்றுஞ்சொல்
லுகிறபடியே - வயலாலிமணவாளன் திருமணம் புணர்ந்து வருகிற
மணவாளக்கோலமும் தாமுமாய்,ப்ராஹ்மணவேஷத்தை பரிக்ரஹி
த்து, பத்தஸஹிதனாய், ஸர்வாபரணபூஷிதனாய், பஹு-த்ரவ்யங்கொ
ண்டு, அநேகம் திரளைாடு வந்து நோற்ற; இத்திரளைக்கண்டு ஆஸி
த்துக்கொண்டு, ஸாபுதராய், ஸபரிசரராய், பெரிய ஆரவாரம் பண்ணி
க்கொண்டு, இவரைவனைந்து சூழ்த்து, வஸ்த்ராபரணங்களையும் அப
ஹரித்துக்கொண்டு அலுகாழியையும் திருமுத்தாலே கடித்துவாங்க;
எம்பெருமானும் இதைக்கண்டு, நமகளியனே என்றருளிச்செ
ய்தார். பின்பு இவைபித்தனையும் சுமைசுமையாகக்கட்டியெடுக்கப்பார்
க்க, அவை பேர்க்கவும்பேராதபடியாலே மணவாளனுள் ப்ராஹ்மண
னைப் பார்த்து, நீ மந்த்ரவாதம்பண்ணினாயென்று நெருக்க, அம்மந்
த்ரத்தை உமக்குச்சொல்லுகின்றோம் வாருமென்று கழுத்தையணைக்க,
இவரும் ஒமென்று ஸம்மதித்து ஹடாக்கரித்து வாள்வலியால் கேட்க,
“நீயென்செவியின்வழிபுகுந்து” என்கிறபடியே*செவிக்கினியசெஞ்சொ
ல்லை செவிக்கின்பமாகஆழ்வாருடைய வலத்திருச்செவியிலே, “ஃவொர்
யஜ-ஞ்ஷிஸாபோநிதயெவாயவ-கணாநிஉ-ஸ்வ-கிஷ்டாநாநி ஸ்ய-
யூநாநிபுவாவாஹய” (ஐக்ஷௌக்யம் - சந்திரோதய - சந்திரோதய -
சந்திரோதய - சந்திரோதய - சந்திரோதய) என்றும், “ஸ்வ-கிஷ்டாநாநி ஸ்ய-
யூநாநிபுவாவாஹய”

(க) கிழிச்சீரை - சாளிகை, பணம்வைத்திருக்கும் முடிப்பு.

கார்முகில் படிந்துலாவுமாப்போலே வீளங்குகிற திவ்யமங்களவிக்ரஹ
 ஸேவையை இவ்வாழ்வார்க்கு * மயர்வறமதிநலமருளி ஸாக்ஷாத்கரிப்
 பித்தருள, இவ்வாழ்வாரும் தமக்கு நிர்ஹேதுகலப்தமான திருமந்த்ரத்
 தையும், அதுக்குள்ளீடான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸ்வரூப ரூப
 குண விபூதி சேஷத்தங்களையும், “திருமாமகளாலருள்மாரி” என்னு
 ம்படி பெரியபிராட்டியாரருளாலே இவற்றையெல்லாம் இவர் *தக்க
 ஞானக்கண்களாலே சுண்டதுபவித்து, அதுபவஜநித ப்ரீத்யதிஸயத்
 தாலே, வாக்ப்ரவாஹரூபேணபெருவெள்ளமிட்டு, பெரியதிருமொழி,
 திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை,
 சிறியதிருமடல், பெரியதிருமடல் என்கிற இவ்வாறு ப்ரபந்தங்களை
 யும் * ஸ்ரீசடகோபவாங்கமயமான த்ராமிடவேதசதுஷ்டயத்துக்கு
 ஷ்டங்கமாக, ஆசு, மதுரம், சித்ரம், விஸ்தாரம் என்கிற சதுர்வித
 கவிகளாலே யருளிச்செய்து, லோகத்துக்கு “நாலுகவிப்பெருமாள்”
 என்று ப்ரஸித்தராம்படி உபகரித்தருளியும், முன்பு திருமொழி யருளி
 ச்செய்துகொண்டு திவ்யதேசங்கள்தோறும் ஸேவித்துக்கொண் டெழு
 ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, சோழமண்டலத்திலே எழுந்தருளினவளவி
 லே, “ நாலுகவிப்பெருமாள்வந்தார், நம்கலியன்வந்தார், ஆலிநாடன்
 வந்தார், அருள்மாரிவந்தார், கொங்குமலர்க்குழலியர்வேள் வந்தார், மங்
 கைவேந்தன்வந்தார், பரகாலன் வந்தார், பரவாதிமத்தகஜகண்டரவர்
 வந்தார்” என்று விருதாதிச்செல்லாநிற்க ; அங்கே சம்பந்தன் ஸிஷ்
 யர்கள் வந்து, ஆழ்வாரை, எங்கள் சம்பந்தப்பெருமாளிருக்கிறவிட
 த்திலே நீர் நாலுகவிப்பெருமாள் வந்தார் என்று விருதாதிச்செ
 ல்லத் தகாதென்றுதரிக்க ; ஆழ்வாரும், உங்கள் சம்பந்தப்பெரு
 மாருடனே தர்க்கிக்கக்கடவோமென்றருளிச்செய்ய; ஆகில் நம்முடே
 வாருமென்றழைத்துக்கொண்டுபோய், இவ்விடே ஷத்தைச்சம்பந்தனு
 க்கு அறிவிக்க ; அவனும் இவருடனே தர்க்கிக்கக்கடவோமென்றுவர;
 ஊரடையஸைவராய், ஊரில் ஒருதிருமுற்றமின்றியே, ஸ்ரீவைஷ்ண
 னர்களுமின்றியே, வீரபாஷண்டபூயிஷ்டமாயிருக்கக்கண்டு, இவ்வாழ்
 வார்க்கு பகவத்கிக்ரஹமின்றியே வாக்குக் கிளம்பாதிருக்க, இதுக்கு
 என்செய்யக்கடவோமென்று சிந்தித்திருக்கச்செய்தே, வைஷ்ணவியா
 யிருப்பாளொரு அம்மையாரைக்கண்டு, இப்படியிருக்கிறது ஆகையால்
 உன்திருவாராதநமான எம்பெருமானே எனக்கு ஒருக்ஷணம் தரவே
 னுமென்று கேட்டுக்கொள்ள ; அவரும் ஆழ்வாருக்கு, தனக்காரா
 தநமான வெண்ணையுண்ட தாடாளனை எழுந்தருள்வித்துக்கொடுக்க;
 ஆழ்வாரும், அவரையுங்கொண்டு சம்பந்தனிருந்தவிடத்தேறச்செ
 ன்றிருக்க ; அவனும், இவரைக்குறித்து, ஒரு குறள் சொல்லுமெ
 ன்ன ; ஆழ்வாரும் “ ஒருகுறளாயிருநிலம்” என்கிற திருமொழி
 யை அருளிச்செய்து, தம் பெருமையெல்லாந் தோற்ற, “ ஆலி
 நாடனருள்மாரி யரட்டமுக்கியடையார்சீயம்-கொங்குமலர்க்குழலியர்
 வேள் மங்கைவேந்தன் கொற்றவேற்பரகாலன் கலியன் சொன்ன -

சங்கமுகத்தமிழ்மலை”என்ன; அவனும் இத்தைக்கேட்டு ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லிக் கவிசொல்ல கூடமனன்றியே, இப்படியுமொருவருண்டோ! என்று ஆச்சர்யப்பட்டு, நாலுகவிப்பெருமாள் என்னும் விருது உமக்கே செல்லும், விருதுதிக்கொண்டு செல்லீரென்று சும்பிட்டுப் போனான்.

அநந்தரம், “விஜயநம்புணவாகாரம் வெடிஸூஜைஹாஹுதம் - ஸ்ரீரஹுஸாயீஹமவாநுபுணவாயுபுரகாஸகம்” (விஷ்ணுஸகாஸகம் - சூக்தம் - 10-1-1) என்கிறபடியே, *மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத்திசைநோக்கி மலர்க்கண்வைத்த என்னுடைய திருவரங்கர்க்கு, “விமானம் ப்ரணவாகாரம்” என்று ப்ரணவாகாரமத்யஸ்தரான பெரியபெருமாளுக்குத், திருவரங்கச் செல்வனான அழகியமணவாளர்க்கும் விமானமண்டபகோபுரப்ராஸாதப்ராகாராதிரூபமான கைங்கர்யங்கள்செய்தருளவேனுமென்று திருவுள்ளமாய், அதுக்குத் தம்முடைய பரிஜநங்களையழைத்து, நம்பெருமாளுக்குத் திருமதிள்கள் முதலான கைங்கர்யம் பண்ணுவிக்க தநாஜநம்பண்ணும் விரகென் என்று கேட்டருள; அவர்களும், நாகபட்டணத்திலே புலையறமாயிருப்பதொரு புத்தப்ரதிமையினை மயன்வரூபமாயிருக்கும், அத்தைக்கொண்டுவிந்து சிந்நம்பிந்நமாக்கி, “அதுப்பதே கருமங்கண்டாய்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ஆழ்வாரும் அவர்கள் சொன்னபடியே நாகபட்டணத்திலேபோய், “நயத்தாலாகாதோ இரும்பினாலாகாதோ-பூயத்தால்மிக்கதொருபூதத்தாலாகாதோ-தேயத்தேயத்துலங்கும்பித்தலோ செம்பாகாதோ-மாயப்பொன்வேனுமோ மதித்துன்னைப்பண்ணுகைக்கு” என்று தத்திப்பம்ணையிடும்படி அபஹரித்துக்கொண்டுவிந்துபங்கப்படுத்தி, திருமதிள் கைங்கர்யத்துக்கு அர்ஹமாம்படி * சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுக்கிக்கொண்டு கற்படிக்கொக்கவொருதுலைபடுத்தி, தத்தரவ்யத்தையிட்டுத் திருமதிள் முதலாகச்சிகரபர்யந்தமாகப்பண்ணவேனுமென்று உபக்ரமித்து, திருமதிள்கட்டுவிக்கிறசெவ்வையிலே, ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பெரியபெருமாளுக்குத் திருமலைசேர்க்கிற ஸ்தலம் நேர்பட, அவ்விடத்தைத் தப்பி யொதுங்கத் திருமதிள் கட்டுவித்தருள, இத்தை ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பார்த்தருளி, திருவுள்ளமுகந்து, தாம் திருமலைகொய்கிற கையாய் வர்த்திக்கிறதுக்கு உபகரணமான ஆயுதத்துக்கு அருள்மாரி யென்று இவருடைய திருநாமம்சாத்தி, ப்ரீதராயருளினார். திருமங்கையாழ்வாரும், திருமதிள், திருமண்டபம், மற்றுமுண்டான கைங்கர்யங்களும் சிகரபர்யந்தமாகப் பண்ணுவித்து க்ருதார்த்தராயருளினார்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேஸரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த
பெரியதிருமொழியின்
தனியன்கள்.

(திருக்கோனூர்நம்பிஅருளிச்செய்தது.)

மூலம்.—கலயாமிகலித்வம்ஸம் கவிமலோகதிவாகரம்|

யஸ்யகோபிப்ரகாஸாபி ராவித்யம்நிறுதம்தமஃ||

மூலம்.—கலயாமிகலித்வம்ஸம் கவிமலோகதிவாகரம்—
யஸ்யகோபிப்ரகாஸாபி ராவித்யம்நிறுதம்தமஃ.

பதவுரை.—(கலி) கலி-கலிதோஷத்தை, (த்யம்ஸம்) த்வம்ஸம் - நசிப்பிக்கு
மவராய், (லோக) லோக-நாட்டாருடைய, (திவாகரம்) திவாகரம்-அஜ்ஞாநாந்த
காரத்தைப்போக்குமவராய், (யஸ்ய) யஸ்ய-யாதொருத்தருடைய, (ப்ரகாஸாபி)
ப்ரகாஸாபி-விளங்காநின்றன, (கோபி) கோபி-உக்திகளினாலே, (அவித்யம்)
அவித்யம்-அஜ்ஞாநப்ரயுக்தமான, (தமஃ) தமஃ-அந்தகாரமானது, (நிறுதம்)
நிறுதம் - போக்கப்பட்டது, அப்படிப்பட்ட, (தமஃ) தமஃ - பரகாலகவியை,
(கலயாமி) கலயாமி - ஸேவிக்கிறோம் என்கிறார். ... *

(பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம்.)

அவதாரிகை.—(கலயாமிகலித்வம்ஸம்-கலயாமிகலித்வம்ஸம்) திரு
மொழிமுதலான திவ்யப்ரபந்தோபகாரத்துக்குத்திருமங்கையாழ்
வாராத் திருவடித்தொழும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யாக்யாநம்.—(கலயாமிகலித்வம்ஸம்-கலயாமிகலித்வம்ஸம்) கலி
கன்றிஎன்று நிருபகத்தையுடையாரான பரகாலகவியை, கலயாமி-
(க) ப்ரணமேமஎன்கிறது. (லோகதிவாகரம் - லோகதிவாகரம்) ஆதித்
யன், (உ) பாஹ்யாந்தகாரத்தைப் போக்கும்; இவர், நாட்டார்க்கு
(ஈ) பாஹ்யாப்யந்தராரந்தகாரங்க ளிரண்டையும் போக்குவர்.
(யஸ்யகோபி-யஸ்யகோபி)யாதொருத்தருடைய, “(அ) நிறுதம்”
“யத்கோஸஹஸ்ரம்” என்கிற மறையாயிரங்களினாலே; அவைதான்
(ப்ரகாஸாபி-ப்ரகாஸாபி) என்று - * நடைவிளங்கு தமிழ்மாலையாய்
* நெஞ்சுக்கிருள்கடிதீபமாயிருக்கும்; இப்படி ப்ரகாஸகங்களான
ஸ்ரீஸூக்திகளினாலே, * அறிவிலாமனிசருடைய (ரு) ஆவித்யதம
ஸ்ஸம் (சு) நிறுதமாய்த்து என்பது யாதொன்று, அத்தாலே
அவரை (கலயாமி) என்கிறது. ... *

(க) ப்ரணமேம - ஸேவிக்கிறோம். (உ) பாஹ்யாந்தகாரம் - வெளியிருள்.
(ஈ) பாஹ்யாப்யந்தராரந்தகாரங்கள்-புறத்திலும் அகத்திலுமுள்ளிருள். (அ)
யத்கோஸஹஸ்ரம் - யத-யாதொரு ஆழ்வாருடைய, கோஸஹஸ்ரம் - ஆயிரம்
ஸ்ரீஸூக்திகள். (ரு) ஆவித்யதமஸ்ஸம்- (அவித்யையினால்) அஜ்ஞாநத்தா லுண்
டாகும் அந்தகாரம். (சு) நிறுதம் - அடித்தல்.

(எம்பெருமானாரருளிச்செய்தது.)

மூ.—வாழிபரகாலன்; வாழிகலிகன்றி;

வாழிகுறையலூர் வாழ்வேந்தன்;- வாழியரோ

மாயோனைவாள்வலியால்மந்திரங் கொள் மங்கையர்கோன்

ப.ரை.—பர-எதிரிகளுக்கு, காலன் - மீர்தயுவானவர், வாழி - வாழ்ந்தருள வேணும்; கலி - கலியினால் வரும்தோஷத்தை, கன்றி - போக்குமவர், வாழி—; குறையலூர் - திருக்குறையலூரிலுள்ளார், வாழ் - வாழும்படி அவதரித்தருளின, வேந்தன் - ராஜாவானவர், வாழி—; மாயோனை - ஆச்சார்ய குணசேஷத்தங்களை யுடைய ஸர்வேச்வரன் பக்கல், வாள்வலியால் - தன்வாளின்வலியைக்காட்டி, மந்திரம் - பெரியதிருமந்திரத்தை, கொள் - உபதேசிக்கப் பெற்றவராய், மங்கையர்- திருமங்கையிலுள்ளார்களு, கோன் - கீர்வாஹகராய்,

அ.—(வாழிபரகாலன்) எம்பெருமானாகுத திருமதிள்போ லே அரணயிருப்பதான ஆறுப்ரபத்தங்கள் செய்தருளின ஆழ்வா ருடைய திருநாமங்கள் பலவற்றையுஞ் சொல்லி அவரை வாழ்த்து கிழது-இதில். “ஸ்ரீஸ்ரீகிருஷ்ணாய நம:” “(க) பரதயக்ஷேத்ரவஸ்ஸுத் தயா:” என்னக்கூடவதினே. ஆழ்வராகள் (உ) அர்ச்சாவதாரமாய் ிபபோதம் எல்லார்க்கும் பரதயக்ஷேத்ராயினே யிருப்பது.

வ்யா.—(வாழிபரகாலன்) (௩) பகவத் த்விட்டுக்களான ப்ரதி கூலாக்குக காலனானவர் வாழி. (வாழிகலிகன்றி) (ச) கலிதோஷ நிவாரகா வாழி. (குறையலூர் வாழ்வேந்தன் - வாழி) திருக்குறைய லூரை அவதாரஸ்தலமாக வுடையராய், அதுவாழும்படிக்கு அத் தை நோக்குகிற ராஜாவெனறுதல்; அங்கேவாழுகிறவ ரென்னு தல். (மாயோனை வாள்வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன், தூயோன் சுடாமானவேல-வாழியரோ) என்று - ஆழ்வாரையும், அவர்திருக்கையில் வேலைபும ஒருக்காலே (௩) ஆசாஸித்தபடி (மா யோனை) . அரங்கததரவணையிற பள்ளிகொள்ளும் மாயோனையினே வாள்வலியால் மந்திரங் கொண்டது. * தென்னரங்கன்னை வழி பறித்தவாளனினே. * (சு) கைப்பொருள் கள்முன்னமேகைக்கொண் டவரிடத்திலேயினே மந்திரப்பொருள் கைக்கொண்டது. எ மந்திரத்தைப்பற்றியினே மந்திரங்கொண்டது. (மங்கையர்கோன்) திரு மங்கை மன்னனினே.

(க) பரதயக்ஷேத்ரவஸ்ஸுத்தயா:-சூரவ: - ஆசார்யர்கள், ப்ரதயக்ஷே - முன் னிலையிலே, ஸ்துத்தயா: - துதிக்கத்தக்கவர்கள். (உ) அர்ச்சாவதாரம் - அவதாரங்க ளுக்குப்பிற்பட்டாரும்காணலாம்படி எழுந்தருளியிருக்கு யிருப்பு. (௩) பகவத் த்விட்டுக்கள்-பகவானிடத்தில் த்வேஷம்பண்ணு மவர்கள். (ச) கலிதோஷ-நிவார கர் - கலியினால்வரும் தோஷத்தைப்போக்குமவர். (௩) ஆசாஸிக்கை - வாழ்த்து கை. (சு) கைப்பொருள் - கையில்வளைமுதலியன. (எ) மந்திரத்தை-வேதங்களால் சொல்லப்படும் ஸர்வேச்வரனை. ி “இப்போதம்” என்றும் சிஸ்புரிகோசங்கள்.

மூ.—தூயோன் சுடர்மானவேல்.

(ஆழ்வான்) நெஞ்சுக்கிருள்கடிதீபம்; அடங்கா நெடும் பிறவி

நஞ்சுக்கு நல்லவமுதம்; தமிழ்நன்னூல் துறைகள் அஞ்சுக்

ப-ரை.—தூயோன் - உள்ளும் புறம்புமொக்க சுத்தயையுடையரான ஆழ்வா
ருடைய, சுடர் - ஒளியையுடைத்தாய், மானம் - பெரியதான, வேல் - வேலானது,
வாழி - போற்றியென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். ... *

பரகாலன் - ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் காலனான ஆழ்வா ரருளிச்செய்த, பனுவல்
தள் - பாட்டுக்களானவை; நெஞ்சுக்கு - மனஸ்விலுண்டான, இருள் - அஜ்ஞாநத்
தை, கடி - போக்கவல்ல, தீபம் - விளக்காயும்; அடங்கா-ஒன்றாலும் அடங்காதே,
நெடு - நெடுகிப்போருகிற, பிறவி - பிறப்பாகிற, நஞ்சுக்கு - விஷத்தைமாற்ற
கைக்கு, நல்ல—, அமுதம் - அமர்தமாயும்; நல் - விலக்ஷணமான, தமிழ்நூல்
துறைகள் - த்ராவிடசாஸ்த்ர மார்க்கமான, அஞ்சுக்கு - எழுத்து சொல் பொருள்
யாப்பு அலங்காரம் என்கிற பஞ்சலக்ஷணங்களுக்கு,

வ்யா.—(தூயோன்) “தூய்மை” என்னும் பாஹ்யாப்யந்தர
சுத்தியையுடையவர். “அங்கமலத்தடவயல்கு ழாலிநாட னருள்
மாரி யரட்டமுக்கியடையார்சீயம், கொங்குமலர்க் குழலியர்வேள்
மங்கைவேந்தன் கொற்றவேல் பரகாலன் கலியன்” என்று தாமே
தந்திருநாமங்களைக் கூறினாரிறே. (சுடர்மானவேல்) தேஜோரூப
மான, மானவேல்-பெரியவேல். திருமங்கைமன்ன னெடுக்கும்படி
யான வேல். (வாழியரோ) இத்தால் - ஆழ்வாரோபாதி ஆயுதமும்
ஆசாஸ்ய மென்றபடி. “நின்கையில்வேல் போற்றி” என்னக்கடவ
திறே. இதுதான் * கொற்றவேலாகையாலே வெற்றிவேலா யிருந்
தும்; அத்தாலே - இதின் விஜயத்தை வேண்டுகிறது... *

அ.—(நெஞ்சுக்கிருள் கடிதீபம்) இதில், ஆழ்வார் திவ்யப்ர
பந்த வைபவம் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(நெஞ்சுக்கிருள்கடிதீபம்) என்று. நெஞ்சுக்கிருளாவது
(க) மனோமாலிந்யமான அஜ்ஞாநம். * மனனகமலமிதே. * ஞானக்கலை
யாகையாலே அத்தை நிராகரிக்கும் * ஞானச்சுடர் விளக்காயிருந்
தும். (அடங்காநெடும் பிறவிரஞ்சுக்கு நல்லவமுதம்) ப்ரதிக்ரிஸ்தா
யொன்றாலுமடங்காதே நெடுகிப் போருகிற ஜந்மமாகிற நஞ்சுக்கு
நல்லவமுதம் - அந்தவிஷத்தை மாற்றுகைக்கு நிர்விஷமான அம்ர
தம். ஸம்ஸாரவிஷத்துக்கு அம்ர்தமாயிறே * திருமால்திருநாமமிரு
ப்பது. திருமங்கை யாழ்வார் திவ்யப்ரபந்தம், ஸம்ஸாரநிவர்த்தக
மான திருமந்தாராதத்தைப் ப்ரதிபாதிக்குமதாயிறேயிருப்பது. (தமிழ்
நன்னூல் துறைகள் அஞ்சுக்கிலக்கியம்) த்ராவிட சாஸ்த்ரம், எழுத்
து, சொல், பொருள், யாப்பு, அலங்காரம் என்கிற விலக்ஷணமான
பஞ்சலக்ஷணத்தோடே. கூடியிறேயிருப்பது. அன்றிக்கே, தமிழுக்கு
எழுத்துமுதலான அஞ்சுலக்ஷணத்தையும் அறுதி யிடுவதான
நன்னூலென்று - ஒருசாஸ்த்ரமுண்டு, அதைச்சொல்லிற்ருதல்
(உ) ஏவம்விதமான த்ராவிடசாஸ்த்ர ழார்க்க பஞ்சகத்துக்கு.

(க) மனோமாலிந்யம் - நெஞ்சுமுக்கு. (உ) ஏவம்விதமான - இப்படிப்பட்ட

மூ.—கிலக்கியம்; ஆரணசாரம்; பரசமய

பஞ்சுக்கனலின்பொறி-பரகாலன் பனுவல்களே.

ப-ரை.—இலக்கியம் - லக்ஷ்யமாயும்; ஆரணம்—வேதத்தின், சாரம் - ஸாரமாயும்; பரசமயம் - இதரமதங்களாகிற, பஞ்சுக்கு—, அனலின்பொறி- நெருப்புப் பொறியாயும் இருக்குமென்கிறார். *

வ்யா.—(இலக்கியம்) “இலக்கண லக்கியம்” என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது; அதுக்கு லக்ஷ்யமாய் (க) படிமாவாயிருக்கும், இத்தைப்பார்த்து லக்ஷணம் கட்டலாயிருக்கை. கேவலம் தமிழுக்கு லக்ஷணமாயிருக்கையன்றிக்கே, ஆரணசாரமுமாயிருக்கும்;—வேதஸாரமுமாயிருக்கு மென்றபடி. திருமந்த்ரார்த்தமிதே இதில் ப்ரதிபாதிப்பது. “நாராயணாவென்னும்நாமம்” என்று உபக்ரமித்து, “பேசுமின் திருநாம மெட்டெழுத்தும்” என்றும், “நின்திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க் கடிமை” என்றும், “இமையோர்தலைவருடைய திருநாமம்நங்கள் வினைகள்தவிரவுரையின் நமோநாராயணம்” என்றும், “நரநாரணாயுலகத்தறநூல் (உ) சிங்காமைவிரித்தவன்” என்றும், “நாட்டினாய்-என்னைக்காட்டினாய்” என்றும், “மந்திரத்தைமந்திரத்தால் மறவாது” என்றும், “பேராள்ன் பேரோதும்” என்றும், “நாராயண! ஓ! மணிவண்ணா!” என்றும், திருமந்த்ரார்த்த விசாரமேயிதே முடியநடந்துபோருகிறது, ஆகையால், (ஆரணசாரம்) என்கிறது. ஸகலவேதஸங்க்ரஹதயாதத்ஸாரமாயிதே திருமந்த்ரந்தா னிருப்பது. (பரசமயபஞ்சுக்கனலின்பொறி) பாஸமயமாகிற (ங) தூலராசிக்கு (ச) காலாநலகணமாயிருக்கை. *வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ளநூல்களை * செம்மைப்பனுவல்நூலாலேயிதே இவர்கழித்துத் தள்ளுவது. * பரசமயக்குறும்பறுத்தவரிதே.இதெல்லாமாவதெதுதானென்ன (பரகாலன் பனுவல்களே) * மருவலர்த முடல் துணிய வாள் வீசும் பரகாலன் பனுவல்களே இவற்றைச்செய்து முடிக்கும். அவரும் வேண்டா, அவர்ஸ்ரீஸூக்திகளே அமையும் இந்தக் கார்யங்களைச் செய்கைக்கென்கை. இவர்திகரித்தகார்யத்துக்குக்கையும் வாயு மொத்திருக்கிறபடி யிதுவாய்த்து. *

அ.—இனி, இவ்வாழ்வாரைப்போலே (ரு) பாஹ்யகுத்ர்ஷ்டிகளை நிரஸித்து வைதிகமார்க்கத்தை நடத்தியும், உகந்தருளின நிலங்களை (சு) உத்தரித்தும், தத்ப்ரதிபாதகமான இவர்ஸ்ரீஸூக்தியை (எ) வர்த்திப்பித்தும் போருமவரிதே உடையவர்; அதைப்பற்ற, இவ்வாழ்வார்திவ்யஸூக்தியான திருமொழியாயிரமும் என்ஹர்தயத்திலே நிலைநிற்கும்படி உபகரித்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானாரை அர்த்திக்கிறது-இதில்.

(க) படிமா - உபமாநம், (உ) சிங்காமை - சுருங்காமல். (ங) தூலராசி, பஞ்சு ஸமூஹம், (ச) காலாநலகணம்- ச்ரூரமான நெருப்புப்பொறி, (ரு) பாஹ்யகுத்ர்ஷ்டிகள் - பாஹ்யர் - வேதத்துக்குப் புறம்பானவர்கள்; குத்ர்ஷ்டிகள்- வேதத்துக்கு மாறாகப்பொருள்குறமவர்கள். (சு) உத்தரிக்கை - சீர்மைபெறச் செய்கை, (எ) வர்த்திப்பிக்கை-வர்த்தியடையப்பண்ணுகை.

(எம்பாரருளிச்செய்தது.)

மூ.—எங்கள்கதியே! இராமாநுசமுனியே!

சங்கைகெடுத்தாண்ட தவராசா!— பொங்குபுகழ்
மங்கையர்கோனீந்த மறையாயிரமனைத்தும்
தங்குமனம் நீயெனக்குத்தா.

ப-ரை.—எங்கள் - அறவையான வெங்களுக்கு, கதியே - அடைச்சலமாயிருக்குமவரே!; இராமாநுசன்-ராமாநுஜன் என்னும் திருநாமத்தையுடையராய், முனியே- ஆத்மாவின் ரக்ஷணத்தில் மநம் பண்ணுமவரே!, சங்கை-வேதசாஸ்த்ரங்களில் ஸம்சயங்களை, கெடுத்து - போக்கி, ஆண்ட-எல்லாரையும் அடிமைகொண்டவராய், தவம் - தபஸ்வியில் மிக்கோரான யதிகளுக்கு, ராசா - ராஜாவாயிருக்குமவரே!, பொங்கு - மி.துந்த, புகழ் - யசஸ்ஸையுடைய, மங்கையர் - திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு, கோன் - ராஜாவான ஆழ்வார், ஈந்த - அருளிச்செய்த, மறை-வேதரூபமான, ஆயிரமும் - ஆயிரம்பாட்டாயிருக்கிற பெரியதிருமொழி ப்ரபந்தத்தையும், அனைத்தும் - மற்றுமுள்ள ப்ரபந்தங்களையும், தங்கும் - தரிக்கும்படியான, மனம் - மநஸ்ஸை, எனக்கு - அடியேனுக்கு, நீ - தேவரீர், தா - தந்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானாரை அர்த்திக்கிரார். *

வ்யா.—(எங்கள்கதியே) (க) அகதிகளான வெங்களுக்கு கதியாயிருக்கிறவரே. (இராமாநுசமுனியே) (உ) சதூரக்ஷரியாய், மோகைக்ஷகவேறதுவான திருநாமத்தையுடையருமாய், ஆத்மரக்ஷணத்திலே மநம்பண்ணுமவரே. (சங்கைகெடுத்தாண்ட) “ஸ்வதந்யஸ்ஸம்சயஸ்யாஸ்யச்சேத்தாநஹ்யுபபத்யதே” என்றும், “தத்துவநூல்கூழற்றது” என்னும்படி வேதாந்தசாஸ்த்ரத்தைநிஸ்ஸம்சயமாகப்பண்ணி மநஸ்வியில் ஸம்சயங்களைப்போக்கி, எல்லாரையும் அடிமையாக ஆண்ட. (தவராசா) யதிராஜா என்றபடி. அன்றிக்கே, தவம் என்று - சரணாகதி தர்மமாய், அதை வர்த்திப்பிக்குற ராஜா என்றுமாய். * தவநெறியிறே. பொங்குபுகழித்யாதி) அதிஸம்ர்த்தமான (ங) யசஸ்ஸையுடைய திருமங்கைக்கு (ச) நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய, வேதரூபமாய் ஆயிரம்பாட்டாயிருக்கிற பெரியதிருமொழி ப்ரபந்த மெல்லாவற்றையும். அன்றிக்கே, (ஆயிரமனைத்தும்) என்று-ஆயிரத்தையும், மற்றும் அவர் (ரு) அனைத்து ப்ரபந்தத்தையும் என்றுமாய். (தங்குமனம்நீயெனக்குத்தா) “கண்ணநின்றனக்கும் குறிப்பாகில் கற்கலாம்” என்கிற திவ்யஸூக்தியை தரிக்கும்படியான மநஸ்ஸைத் தந்தருளவேணும். “குறையற்பிரானடிக் கீழ்விள்ளாதவன்ப னிராமாநுசன்” என்றும் “(கூ) நீலன்றனக்குலகிலினியான்” என்றும், “கலிமிக்க செந்நெற்கழனிக் குறையல் கலைப்பெருமானெலிமிக்கபாடலையுண்டு தன்னுள்ளந் தடித்து” என்றும், எம்பெருமானாசச் சொல்லக்கடவதிறே; அத்தாலே, அவரை அபேக்ஷிக்கிறது.... .. *

(க) அகதிகள் - கதிஅற்றவர்கள். (உ) சதூரக்ஷரி- நாலக்ஷரத்தையுடையது. (கூ) யசஸ்ஸ - கீர்த்தி. (ச) நிர்வாஹகர் - தலைவர். (ரு) அனைத்து - எல்லா. (கூ) நீலன் - திருமங்கையாழ்வார்.

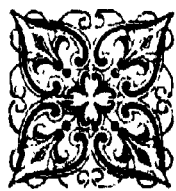
மூ.—ஓமலைத்தனியே வழிபறிக்கவேணுமென்று
கோலிப்பதிவிருந்த கொற்றவனே ! - வேலை
அணைத்தருளுங்கையாலடியேன்வினையைத்
துணித்தருளவேணும் துணிந்து.

ப-ரை.—மலை - ஸர்வேச்வரனை, தனிவழியே - தனிவழியிலே, பறிக்கவேணு
மென்று- கொள்ளுகொள்ள வேணுமென்று, கோலி-முயன்று, திருவரசினடியிலே,
பதிவிருந்த - பதுங்கிக்கொண்டிருந்த, கொற்றவனே - ராஜாவான திருமங்கை
மன்னனே!, வேலை - வேல் என்னும் ஆயுதத்தை, அணைத்தருளும் - அணைக்கும்
படியான, கயால் - திருக்கையாலே, அடியேன் - சேஷபூதனானவென்னுடைய,
வினையை- பாபங்களை, துணிந்து—, துணித்தருளவேணும் - வெட்டிக்களைந்தருள
வேணுமென்கிறார்.... *
... ..

அ.—(மலைத்தனியே) இதில், ப்ரபந்தாந்வய ப்ரதிபந்தகங்
களை ப்ரபந்த கர்த்தாவே (க) சேதிக்கவேணு மென்கிறது.

வ்யா.—(மலைத்தனியே வழிபறிக்க வேணுமென்று கோலி)
ஸர்வாதிகளைத் தனிவழியிலே வழிபறிக்க வேணுமென்று (உ) உத்
யோகித்து. தத்துகுணமாகத் திருவரசினடியிலே (பதிவிருந்த)
மேலே கோடிவைத்துப் பார்ப்பித்த. (கொற்றவனே) ராஜாவே.
பறிகொடுக்குமவன் * தெய்வத்துக்கரசு, பறிக்குமவர் ஆலிநாட்ட
ரசு, பறிக்குமிடம் மரங்களுக்கரசிடம் ; இப்படியாய்த்து பறிக்கப்
பதிவிருந்தபடி. வேலையணைத்தருளுங் கையால்) * வெட்டிப்பறிக்க
வெடுத்தணைத்த வேலாலே. (அடியேன் வினையை) “ அடியேன்
நான்” என்று அவனுக்கு அடிமையான வுமக்கு அடியேனான அடி
யேன் வினையை. உமக்கடியோமாகைக்கும் வினைக்கும் என்ன
சேர்த்தியுண்டு ; “என்பெய்வினையைக் கிட்டிக்கிழங்கொடு தன்னரு
ளென்னு மொள்வாளுருவி வெட்டிக்களைந்த விராமாநுசன்” என
கிறபடியே. (அடியேன்வினையை-துணிந்து-துணித் தருளவேணும்)
வழிபறிக்கத் துணிந்தாப்போலே *வினையைத்துணிக்கத் துணிய
வேணும். என்வினையைப்போக்கவேணும் என்று நீர்துணிந்தாலா
ய்த்துப் போவது. “பண்டைவல்வினை பாற்றியருளிஞன்” என்னும்
படி பண்ணவேணும்.

பிள்ளைலோகம்ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஓ இந்தத்தனியன், மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்ததென்று சிலர்சொல்
லுவார்கள் ; க்ரந்தஸ்தமாக ஆகாம்கண்டுகொள்வது : இந்தப்ரந்தத்தில் அதுஸந்தி
க்கும் வழக்கமில்லாமையால்,

(க) சேதித்தல் - அறுத்தல். (உ) உத்யோகிக்கை - முயலுரை.

நீமதேராமாதுஜாயநமஃ.

*மாறன்பணித்தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கம்கூறவவதரித்த
திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த
பெரியதிருமொழிக்கு,
பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தின்
அரும்பதத்திலவதாரிகை.

* அபாரகருணமீர்தஸாகரரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை, தம்முடைய பரம
கர்பையாலே; பெரியாழ்வார், தாமருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டில் *மல்லாண்ட
நிண்டோளனைப் பல்லாண்டுபாடியும், அவனுடைய + திருவவதாரந்துடக்கமான
திவ்யசேஷத்தங்களை யதுபவித்தும், அதுக்குமடியான ராமகருணாதுபவம்பண்ணி
யும்; அவை காலாரந்தரத்தி லதுபவங்களாகையாலே, “ வடதிசைமதுரை” இத்
யாதிப்படியே - அர்ச்சாவதாரங்களை பஹுப்ரகாரேண அதுபவித்துக்கொண்டு
வந்து; திருவேங்கடமுடையானிடத்தில் திருவுள்ளத்தைமூட்டி யதுபவித்து, ப்ர
பந்தசேஷத்தைத் தலைக்கட்டினபடியையும்; அவர் பெண்பிள்ளையான ஆண்டாள்,
நந்தகோபன்குமரனையே யாசைப்பட்டு, ஆழ்வார்களை யுணர்த்திக்கொண்டு அவர்
களை (க) அடியொத்திப்போய் *நப்பின்னையொழுகைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர்
மார்வையுணர்த்தி *தாம்வந்தகாரியத்தையாராயச்சொல்லி, அவனைப்போற்றி,
தம்முடையமனோரத்ததை விண்ணப்பஞ்செய்துவிட, அது அதுகாரத்தால் பிறந்த
தாகையாலே மனப்பாலமுதுசெய்தவோபாதிபாய்க் கலங்கி, காமன்காலிலேவிழு
ந்து துவண்டு, *படாதனபட்டு, *கனாக்கண்டு, தரித்து, திருவேங்கடமுடையானைக்
குறித்துத் துதுவிட்டு; பெரியபெருமானை(உ)கிலாய்த்து, பாவபந்தம்தலைநிரம்பி,
தேற்றுவாரில்லாதபடி கலங்கினவளவிலே, தைவயோகத்தாலே தம்முடைய ஆசா
ர்யபரதந்தரதாஜ்ஞாநம் தலையெடுத்துத் தரித்திருக்கச்செய்தேயும், அதுபூதவிஷய
மஹிமாவினால்பிறந்ததெளிவும் அகிஞ்சித்கரமாய், கண்டல்லது தரிக்கமாட்டாதே,
“இங்கேபோதக்கண்டரே” என்று தேடிச்சென்று, “வீதியாரவருவானே” விருந
தாவனத்தேகண்டோமே” என்று காட்சியோடே தலைக்கட்டினபடியையும்; குல
சேகரப்பெருமாள், இவ்விருவரளவுமன்றியே, முந்துறமுன்னம் *வெண்ணெயுண்ட
வாயனான பெரியபெருமானிடத்தில் “என்கொலோ கண்குளிரக்காணுநாளே”
என்று (ங) பேரவாக்கரைபுரண்டு, அவ்வளவன்றியே, *அணியரங்கன் திருமுற்றத்
தடியாரளவும் *மாலேறியபெரும்பித்தராய், திருமலையில் திரியக்ஸ்தாவர ஜந்மங்
களை யாசைப்பட்டு, அநந்தரம் அர்ச்சாவதாரத்துக்கடியான ராமகர்ஷ்ணாவதா
ரங்களையும் ப்ராஸங்கிகமாக அதுபவித்து, அவ்வதுபவத்தைத் திருச்சித்திரகூட
த்திலே யதுபவித்து; அடியிலேபிறந்த பரமபக்தியோடே தலைக்கட்டினமையை

+ “திருவவதாரந்துடங்கி பாலல்லாரஸங்களையதுபவித்தும்” என்றும் பாடம்.

(க) அடியொத்தல்-பின்செல்லல். (உ) கிலாய்த்தல்-வெறுத்தல். (ங) பேர
வா-ஒன்றாலும் தணிக்கக்கூடாத ஆசை.

பெரியதிருமொழி வ்யாக்யாநத்தின் அரும்பதத்திலவதாரிகை. கூ

அ.—யும்; திருமழிசைப்பிரான், கீழ்ச்சொன்னவர்கள்போலே(க)பாவநாமாத்ரத்திலேயதுபவித்தபடியேயன்றியே, அர்ச்சாவதாரங்கள்தான் “பைந்நாகம்பாய்குருட்டிக்கொள்” என்று (உ)நியமிக்கும்படி தமக்குக்கைப்புகுந்தபடியாலே *தெளிந்த சிந்தையராய், அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரவைலக்ஷணயங்களை லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாகத்திருச்சந்தவிருத்தத்தாலே வெளியிட்டருளின க்ரமத்தையும்; இவர்தம்மைப் போலேபலஅர்ச்சாஸ்தலங்களிலே (ஈ)மண்டியிருக்கையன்றிக்கே, “மற்றொன்றும் வேண்டா” என்று பெரியபெருமானையே (ச) ச்ரோதாவாக்கி தம்முடைய *இன் சொற்களைச்சொல்லி யுகப்பித்தும் அவரைப்பள்ளியுணர்த்தியும்போந்த தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாருடைய (ரு)பாவவர்த்தியிருந்தவகையையும்; திருப்பாணர் [ய]தாம், இவர்களித்தனைபேரிலுங்காட்டில் வைலக்ஷணயம்தோற்றப் பெரியபெருமானாலே(சு)விஷயீகர்தராய், (எ)பரப்பறப் பத்துப்பாட்டாலே விஷ்ணுசித்தர்துடக்கமானாரோபாதி மறறொருவரையதுகரித்தும், கலங்கி தேவதாநதரங்கள்காலில் விழுந்தும், தூதுவிட்டும், காணாமல்தடுமாறியும், கண்டுதெளிந்தும், (அ) பரோபதேசம் பண்ணப்போந்தவர்களை நிரந்தித்து தமக்கெம்பெருமா னிரங்காமையைச் [கரு] சொல்லி “அம்ம! ஓ! கொடியவாறே” என்று(கூ)கிலாய்த்து, தாமேபோய்ப்பள்ளியுணர்த்தியும்செய்யாதே, * (க0) ஆபாதசூடம் ஸாக்ஷாதகரித் ததுபவியாரின்று கொண்டு, ஸ்ரீலோகஸாரங்கமஹாமுரிகள திருத்தோளிலே யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுபோக, பெரியபெருமாள் (கக) ஸாயுஜ்யத்தை இவ்விபூதியிலேகொடுக்கையாலே அந்தவதுபவத்தைபெற்று, திருவேங்கடமுடையானையும் பெரிய[உய] பெருமானோடு ஒருசேர்த்தியாக அதுபவித்துக்கொண்டு, “மற்றொன்றினைக்காணவே” என்று தலைக்கட்டின தன்மையையும்; இவர்களித்தனைபேரும் (கஉ) ப்ரதமாவதியிலே(ஈ)மண்டி னாராய், இவர்களித்தனைபேருக்கும் (கஈ)ப்ராப்யசரமாவதியாக * அடியார்க்காட்படுமது உத்தேச்யமாகையாலே, அவ்வர்த்தத்திலேநிஷ்டரான ஸ்ரீமதுரகவிகள் *வாய்த்ததிருமநதிரத்தின் மத்திமமாம்பதம்போலவான கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பாலே பரதிபாதித்த ஆழ்வாருடைய ப்ராப்யத்வப்ராபகத்வங்களை யருளிச்செய்து * தென்குருகூர்நகர்நம்பிக் கன்பரானமையையும் திருவுள்ளம் பற்றி, இந்த திய்யப்ரபநதங்களுக்கு உத்தரோத்தரமுண்டான அதிசயங்களுக்கு (கச)அநுகுணமானவொருசேர்த்தியாலே யிவ் வயித்தனைக்கும் அடைவே வ்யாக்யாநம் செய்தருளி; இவ்வளவன்றியே, இவையித்தனையாலும்- திருமந்ரத்தில் [ஈய] ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களிலர்த்தங்கள் ப்ராதாநயேந ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே, (கரு)தத்ஸ்தாநீயமான முதலாயிரத்தைத் திருவுள்ளத்தில்வைத்துக்கொண்டு, (கசு) த்ர்தீயபதஸ்தாநேயான திருமொழிக்கு வ்யாக்யாநம்செய்தருளநினைத்தருளிஞர்.*

(க) பாவநாமாத்ரத்திலே - நினைப்புமாத்ரத்தாலே. (உ) நியமித்தல் - கட்டளையிடுதல். (ஈ) மண்டுதல் - விரும்புதல். (ச) ச்ரோதா - கேட்குமவன். (ரு) பாவவர்த்தி - கருத்தின் ப்ரகாரம். (சு) விஷயீகர்தர் - அங்கீகரிக்கப்பட்டவர். (எ) பரப்பற-சுருக்கமாக. (அ) பரோபதேசம் பண்ணுதல் - பிறர்க்குச்சொல்லுதல். (கூ) கிலாய்த்தல் - ப்ரணயரோஷம். (க0) ஆபாதசூடம் - (பாதாநிகேசம்) திருவடிமுதல் திருமுடியளவும். (கக) ஸாயுஜ்யம் - தன்திருமேனியிலே லயிக்கை. (கஉ) ப்ரதமாவதி - (தலைநீர்ப்பாடு) முதல்மடை. (கஈ) ப்ராப்யசரமாவதி-அடையத்தக்க கடைசியெல்லை. (கச) அநுகுணமான - தகுதியான. (கரு) தத்ஸ்தாநீயம் - அவ்விடத்தது. (கசு) த்ர்தீயபதம் - மூன்றும்பதமான நாராயணபதம்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமः

பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்த
வ்யாக்யாநத்தின் ப்ரவேசம்.

இவ்வாழ்வாராகிருார்- ஆத்மாவை வெய்யிலிலேவைத்து உடம்பை நிழலிலேவைத்துப்போந்தா ரொருவராய்த்து. ஆத்மாவை[நு வெய்யிலிலேவைக்கையாவது-பகவத்விஷயத்தில் முதலிலேயிழியாமை; உடம்பை நிழலிலேவைக்கையாவது-அநாதிகாலம்(க) விஷயப் ப்ரவணராய் அதுவே (உ) யாத்ரையாய்ப்போருகை. நிழலாவது தான் பகவத்விஷயமிதே. [ஸுலக்ஷணம் - வாஸுதேவதருச்சாயா] பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம் நிழலாயிருக்கை. எங்கு [க0] மொக்க நிழல்செய்த விந்நிழலில்லது புறம்பொதுங்க நிழலின் றிக்கேயிருக்கை. [ஸுலக்ஷணம்-நாதிகீதாநகர்மதா] (ங) அற வவ் வலிடுதல், வேர்த்தல் செய்யாதிருக்கை. [நரகாநுரகநி-நரகாங்கார சமநீ] தானேயேறிட்டுக்கொண்ட நரகமாகிற பெருநெருப்பையும் அவிக்கவற்று. [கரு]

அ.—இத்திருமொழிக்கு வக்தாவானதருமங்கை மன்னன்,*சண்ணுண்ணு த்தாம்பில் (ச) பாகவதநிஷ்டையை (ரு) காயிகையந்தமாச வதுஷ்டித்து,*வாள் வலியால் மந்திரங்கொண்டு, “நிந்திருவெட்டெழுத்தம்சற்று நான் - உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை” என்று வாய்விட்டுப்போந்தாரொருவராகையாலே, சீழ்ச் சொல்லப்பட்டவர்களில் விஷக்ஷணமிதே. என்று இவருடைய வைலக்ஷணம் [உ0] த்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, இதுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்தருளக்கோலி; ஸர்வேச்வரன், இவ்வாழ்வார்பக்கலுண்டான ஸ்வவிஷயாத்வேஷமும் இவ்நாபலித்த விஷயங்களினுடைய (சு) அலபீயஸ்த்வமுமே யிவரைமீட்கைகருப்பிரிகாமரகவும், இவருடைய ரஸிகத்வத்தைத் தன் வாசியநிகைக்குப் (எ) பற்றாசாகவுமெண்ண, இவரை நிர்ஹேதுக கடாக்கவிஷயமாக்கி, தன் ஸ்ரோபாதிசனை யநிலிப்பித்தானென் [உரு] னும் வச்தீர்வைலக்ஷணத்தையும், ஸ்ரோபாதிசனை யநிகைக்கு அவன்காட்டிச் சொ மித்த திருமந்திரத்தையதுஸந்தித்தாரென்னும் ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷணத்தையும், (அ) ததர்த்த ப்ரதிபாதகதயா வந்த ப்ரபந்த வைலக்ஷணத்தையும் மருளிச் செய்வதாக, தாயிவருடைய பூர்வவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிருர் (இவ்வாழ்வாராகிருார் இய்யாதியாலே.) “ஸ்ரீயம்பதியாய்” என்றுதடங்கி “விஜாதியானாம் [ங0] மால்முடியாத, ஸஜாதியரைக்கொண்டே காரியங்கொள்கோம்” என்று ஆழ்வாசை த்திருவவதரிப்பித்தான்” என்றிவ்வளவும் உபர்யலித்து, பின்னை (இவ்வாழ்வாராகிருார்) என்றுதடங்கி அநுஸந்திப்பது என்றும் சொல்லுவார்கள். “ஸர்வத்ரா ஸௌ-வஸதி” என்கிற (சு) நிருத்தியையுட்கொண்டருளிச்செய்கிருர் (பார்த்தவித்யாதி.) “ஸமஸ்தஞ்ச - ஆத்ம-வஸதி” என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிருர் [கரு] (எங்குமொக்கவித்யாதி.) “புலேநிரயாநுலேநிஸ்யாநுலேநி” “ஏதேவைநிர யாஸ்தாத ஸதாநஸ்யபாமாத்மந” என்கிறபடியே-ஸரம்ஸாரிக லோகமெல்லாம் நரகதுக்ஷமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதுதானும் சேதநகர்மாதீநமாய் வரும தாகையாலே அவ்வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிருர் (தானே யித்யாதி.) கேவல நரக மாகில் அதுக்கு ப்ராயச்சித்தாதி க்ரியை (யி) சாமகமாயிருக்குமே; *வாஸுதேவ தருச்சாயையையச் சொல்லவேண்டாவிதே.

(க) விஷயப் ப்ரவணர் - எம்பெருமானை யொழிந்தவற்றில் அன்புடையவர்கள். (உ) யாத்ரை - தொழில். (ங) அற - மிகவும். (சு) பாகவதநிஷ்டை - பகவதஸம் பந்திகளை விரும்புதல். (ரு) காயிகம் - செயல். (சு) அலபீயஸ்த்வம் - இழிவான தன்மை. (எ) பற்றாச - ஹேது. (அ) ததர்த்தப் ப்ரதிபாதகதயா-அந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகையாலே. (சு) நிருத்தி-வேதலக்ஷணக்ரந்தம். (யி) சாமகம்-சணிக்ருமது.

வ்யா.—[ஸஃகரஃஸநீக்யதே - ஸாகிமர்த்தம்நஸேவ்யதே] ப்ராப்த மன்றென்னவொண்ணாது, துகநிவர்த்தகமன்றென்ன வொண்ணாது; “வயிறுநோவாநின்றது, சவி” என்பாரைப்போலே, அநிச் சைசொல்லிக் கைவாங்குமித்தனையிதேயுள்ளது. அர்த்தத்தில் [௫ மாறாட்டமில்லை,ப்ரதிபத்தியில்மாறாட்டமேயுள்ளது!.இந்நிழலிலே யிருந்துவைத்து “ஒதுங்கிற்றிலேன்” என்பாரைச் செய்யலாவ தில்லையே!. “இவர்கண்ணாலகாண்கிறவிஷயங்களுக்கு அவ்வருகறி யாதிருக்கிறாராகில், நம்மையும் அவ்விஷயங்களோபாதி யிவர்கண் ணாக் கிலக்காக்கினால் விரும்பாதொழியாரிதே!” என்று பார் துத்து, (க) உகந்தருளினநிலங்களிலேவந்து ஸந்நிதிபண்ணி யிவரை விஷயிகரிந்து, தன்படிகளை (உ) அடையக் காட்டிககொடுத்து, தன் னாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி யிவரையறுபவிப்பித்து, இங்கே யிருந்தே பரமபதத்திலுள்ளார்படி யாம்படிபண்ணி, அத்தேச ப்ராப்தியையு மிவர்க்குப் பண்ணிககொடுத்தானென்கிறது- [கரு இப்ப்ரபந்தங்க ளெல்லாவற்றாலும்.]

அ.—இனி ஸேவியாதிருக்கைக்கு நிமித்தநதானென்னென்ன வருளிச்செய்கி ரார் (வயிறிதயாதி;) சிறுப்பிள்ளைகள், வினையாட்டில்பராக்காலே, “உண்ணவா” என்றழைத்தால், “எனக்கு வயிறுநோகிறது, வேண்டா” என்று,பசியாநிற்கச்செய் தேயும் சொல்லுவார்கள்: அதுக்குமேலே மாதாபிதாக்கள் நிர்ப்பந்தித்தழைக்க [உய் ப்புக்கால், “நீங்களே சவியுங்கோள், அதாவது-வையுங்கோள், நான் (க) ஸர்வாத் மநா உண்ணவருகிறதில்லை” என்று அஸௌக்யம் (ச) வஹிக்குமாப்போலே, ஈச் வரன் (ரு) ஸர்வத்ர இருநது ஹிதம்செய்யவந்தாலும் விஷயப்ராவண்யத்தாலே கிஷேதிப்பார்களென்று கருத்து. அநிச்சை சொல்லி - வேண்டாமையைச்சொல்லி யென்கை. இந்த ச்லோகத்துக்கு ரிஷியினுடைய ஈடுபாடு தோற்ற ஒருதாத் [உரு பர்யத்தையருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தத்திலித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) ஆக, இவ் வாழ்வாரும் பகவத் ப்ரவணரன்றிக்கே விஷயப்ரவணராயிருந்தா ரென்று பூர்வ வர்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து. இப்படியிருக்குமிவரை ஈச்வரன் திருத்தின ப்ரகார மென்னென்ன; அத்தையருளிச் செய்யாநின்று கொண்டு, ப்ரமாணமும் காட்டு கிறார் (இவர்கண்ணிலித்யாதி.) இப்ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றாலுமென்றது- [கரு ஜறு ப்ரபந்தங்களாலுமென்றபடி. அர்ச்சாவதாரப்ராவண்யாதிகள் இப்ப்ரபந்தங்க ளிலே யுண்டாகையால் ஈச்வரன் இவற்றைக்காட்டித்திருத்தினது அர்த்தவித்தம்.*

(க) உகந்தருளின நிலங்கள் - எம்பெருமான் விரும்பி வர்த்திக்குமிடங்கள்; அதாவது-திவ்யதேசங்கள். (உ) அடைய - எல்லாம். (க) ஸர்வாத்மநா- எல்லாப் படியாலும். (ச) வஹித்தல் - மேற்கொள்ளுதல். (ரு) ஸர்வத்ர - எங்கும்.

மூலம்.—வாடினேன்;

வ்யா.—“இவர் பக்கல் (க) அத்வேஷமும் விஷயங்களினுடைய (உ) லாகவமுமே இவரை மீட்கைக்குப் (ங) பரிகரமாகவும், இவருடைய ரஸிகத்வமே தன் வாசியறிகைக்குப் (ச) பற்றாசாக [ரு]வும், அநாதிகாலம்பண்ணின பாபாம்சத்தை நம் கர்பைக்கு விஷயமாக்குவோம்” என்றுபார்த்து, இவர் விஷயங்களின் வாசியறிந்து, தன்னையறிகைக்கு, கிழிச்சீரையோடே தந்தைக் கொடுப்பாரைப் போலே, தனக்கு வாசகமான திருமந்தரம் முன்னாகத் தன்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை (ரு) அடங்கக்காட்டிக்கொடுக்க, கண்ட [க0] நுபவித்து, அயோக்யனான வென்னை அதுதானே ஹேதுவாக விஷயீகரித்தான்! என்று (கூ) கர்தஜ்ஞராகையாலே, ஒருக்கால் சொன்னத்தை ஒன்பதின்கால் சொல்லிக்கூப்பிடுகிறார். பகவத்விஷயத்தில் நேர்கொடுநேர் செய்யலாவ தொன்றில்லை, செய்யவேண்டுவித்து மொன்றில்லை; பண்ணின வபகாரத்துக்கு கர்தஜ்ஞராமித் [கரு] தனையே வேண்டுவது (எ) அசித்வ்யாவர்த்திதோற்ற. ... *

அவதாரிகை.—முதற்பாட்டு. நம்மாழ்வார், ஸர்வேச்வரனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவநந்தரம், தாம்பெற்ற பேற்றியாதே “இந்நின்ற நீர்மையினி யாமுருமை” என்று கீழ்நின்ற நிலையை அநுஸந்தித்தாப்போலே, இவரும், பகவத்விஷயீகாரம் பிறந்தபின்பு தாம்கீழ் [உ0] நின்றநிலையையெல்லாம் (அ) அநுஸந்தித்து “வாடினேன்” என்கிறார்.

வ்யா.—(வாடினேன்) கொம்பையிழந்த தளிர் போலே. (கூ) ஆச்ரயத்துக்கு அழிவில்லாமையாலே இன்னம்நோக்குவோம்என்னில்; நோக்குகைக்கு யோக்யதை யுண்டென்கை. “అనన్యరాధవేన”

அ.—இவரைத் திருத்துகைக்கு நிமித்தத்தையும், முதல்திருமொழியின் [உரு] தாத்பர்யத்தையு மருளிச்செய்கிறார் (இவர்பக்கல்த்யாதி.) லாகவமென்றது - அல்பாஸ்திரத்வாதிகள். கிழிச்சீரா - தர்வயயிருந்தபுடவை. கர்தஜ்ஞரானால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணுதே கூப்பிடுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பகவத்யாதி.) *

முதற்பாட்டு.—(வாடினேனியாதி-) தம்மை அவன்சடாக்ஷித்தால் அவனையநுபவிக்கு மத்தனைபோக்கி, பூர்வவர்த்தத்தைத் தாம் சொல்லுவானென் [ரு0] னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நம்மாழ்வாரியாதி.) வாடினேனென்கிறாரென்றது - பூர்வவர்த்தத்துக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம்.

உலர்ந்தேனென்னுதே, “வாடினேன்” என்றதுக்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கி

3.) ஆச்ரயத்துக்கு - ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கென்றபடி.

(க) அத்வேஷம் - த்வேஷமில்லாமை. (உ) லாகவம் - இலேசாயிருக்கை. (ங) பரிகரம் - கருவி. (ச) பற்றாச - ஹேது. (ரு) அடங்க - எல்லாம். (கூ) கர்தஜ்ஞர் - நன்றிமறவாதவர். (எ) அசித்வ்யாவர்த்தி - அசித்து - உயிரில்லாதது, அதினின்றும் வேறுபட்டிருக்கை. (அ) அநுஸந்திக்கை - நினைக்கை. (கூ) ஆச்ரயம் - பற்றமிடம்.

வ்யா.—“அநந்யாராகவேணுஹம்” என்கிற பிராட்டியோடொத்தப்ராப்தி ஸகலாத்மாக்களுக்கு முண்டானபின்பு, இப்ப்ராப்தியை யுணர்ந்தால், அநாதிகல மிழந்தவர்க்கு “வாடினேன்” என்னத்தட்டில்லையிறே. [யஸ்ய ராஹஸ்யநீத்ய- யச்சராமம்நபச்யேத்து] [ர [இ ஷக்-ராமம்] என்றது-கண்ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தை; காணாதிருக்கிறான் யாவனொருவன். [யஃ- யஃ] எத்தனையேனு முயர்ந்தவனாகவுமாம். [ஃ-து] இதுதப்பினாலும். தப்பாது தப்பினால் வருமது இவ்வளவன்று என்கைக்காகவிசேஷிக்கிறது. [யஸ்ய ராஹஸ்யநீத்ய-யஸ்ய ராமோநபச்யதி] எத்தனையேனும் சிறியாரும் இவர்கண்பார் [க0 வைக் கிலக்காகாதாரில்லை. [யஃ - யம்] எத்தனையேனும் சிறியவனென்கிறது. எத்தனையேனும் சிறியாரிறே இவர்கண்ணிற்பார். வைக் கிலக்காவார். [யாருமோர்நிலைமையனென வறிவரிய வெம்பெருமான்|யாருமோர்நிலைமையனென வறிவெளியவெம்பெருமான்] ப்ராஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும்; (க) ஓரிடைச்சிக்கும் (உ) வேடனுக்கும் கைப்புகுந்திருக்கும். எத்தனையேனு முயர்ந்தவனாகிலும் (ங) பெருமாளுடைய ஒருநானைப் புறப்பாடுகாணானாகில் அவன்பெரியனலலன்; எத்தனையேனும் சிறியனானவன்பக்கலிலும் தப்பாது அவருடைய பார்வை; தப்புகிறான் யாவனொருவன், அவன் அவஸ்துககளோடு மெண்ணப்படான்; எண்ண [உ0 ப்படாமையிலே யெண்ணப்படும்; - எல்லாரும் நிந்தித்து “ஓ, ஓ” என்னப்படும். இவனைநிந்திப்பார் வஹ்ஷ்டாதிகள் துடக்கமானார் நால்வரிருவரோ வென்னில் [நிந்திதஸ் ஸவஸேஸ்ஸலோகே] [ஸ-நிந்திதஃ, லோகே-நிந்திதஃ] இவனைநிந்திக்கைக்குரிய ரல்லாதாரில்லை. [உ0

அ.—“வாடிவாடிமிவ்வாணுதல்” என்கிறபடியே பிராட்டிவிஷயத்தில் சொல்லத்தக்க வார்த்தையைத் தாமிப்போது சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அநந்யேத்யாதி.) தாய்மார் “வாடிவாடிம்” என்றுசொன்னார்களேயாகிலும், இவர்தாம் அவ்விஷயத்தி லிவ்வார்த்தையைச்சொல்லித் தம்மைத்தாமேநிந்தித்துக்கொள்ளக்கூடுமோவென்ன; தர்ஷ்டாந்தமுகேநவருளிச்செய்கிறார் (யச்ச [ங0 ராமமென்றுதுடங்கி, வாடினேனென்றல்லது வார்த்தையில்லையிறே யென்னுமளவும்.) “யஃ” என்று மேலெடுத்தப்ரதீகத்தை, (விஷயத்தை) என்றவந்தரம் அது ஸந்தித்துக்கொள்வது. (ச) ப்ராதாநயே சகாரமென்றருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனு முயர்ந்தவனிட்யாதி.) இதுவென்றது - தன்னுடைய ஸ்வையென்கை, தப்பாது - பெருமாளுடைய கடாக்கம், “ராமச்ச” என்றவயித்து அதி [ங0 நிகர்ஷ்டனையும் கடாக்கிக்குமவரென்கிற ப்ராதாந்யத்தை விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனும் சிறியாருமித்யாதி.) “யஃ” “யம்” என்றது நிகர்ஷ்டவிஷயமாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனுமித்யாதி.) உத்சர்ஷ்டரைக் கடாக்கியாமல் நிகர்ஷ்டரைக்கடாக்கிப்பரென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (யாருமித்யாதி.) பூர்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்யாநின்று கொண் [ச0 டு, “நிந்திதஃ” இத்யாதிக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனுமித்யாதி வாக்யஷட்கத்தாலே.)

(க) இடைச்சி - யசோதைப்பிராட்டி. (உ) வேடன்-குஹப்பெருமான், (ங) பெருமான் - நம்பெருமான். (ச) ப்ராதாநயே சகாரம் - உயர்வுசிறப்பும்மை,

மூ.—வாடி

வ்யா.—விஷயப்ரவணனுவன், இப்போது பழியாய் மேல் நரக மாயிருக்கச்செய்தே, தான் “நல்லது செய்கிறோம்” என்றிருக்குமிதே; அப்படி, தான் “நல்லது செய்கிறோம்” என்றிருக்கு [ரு] மோ வென்னில் [ஸ்வாத்தமாப்யேநம் விகர்ஹ தே] தானும் தன்னேநிந்தித்துக் கொள்ளும். (க) திருக்கைத்தலமிழந்தவன், “(உ) இற்றைப்புறப்பாடு காணப்பெறாத நாம் கர்ப்பூரமும் எலுமிச்சங்காயும் பெற்றோமாகில் முடிந்துபிழைக்கலாய்த்து!” என்றிருக்குமிதே; ஒருநாளேப் புறப்பாடிழந்தார்வார்த்தையிது [க0] வானால், அநாதிகாலமிழந்தவர்க்கு, வாடினேன்! என்றல்லது வார்த்தையில்லையிதே. (வாடினேன்) என்றவிதுதான் எவ்வவஸ்தையைப்பற்றச் சொல்லுகிறவார்த்தை?; விஷயப்ரவணராய்ப் போந்த போது அவற்றையதுபவித்துக் களித்துப்போருகையாலே வாட்டமில்லை, பகவத்விஷயத்தில் கைவைத்தபின்புதானே வாட்டமி [கரு] ல்லை; ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்து பூர்வவர்த்தத்தையதுஸந்தித்தபோதைவார்த்தை. ப்ராப்திஸமயத்திலிதே பூர்வவர்த்தத்தை ஸ்மரியாதொழிவது, “ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்” “நோபஜநம்ஸ்மரந்” என்னுமளவும் வந்ததில்லையிதே; ஜ்ஞாநலாபவேனையாகையாலே பூர்வவர்த்தந்தா னிவர்க்கு ப்ரத்யக்ஷம்போலேயிதே தோற்றுகிறது. [20]

(வாடி) என்கிற (ங) இவ்வதுபாஷணம், இரண்டிடத்திலும் பொருள் பெற்றுக்கிடக்கிறது.

அ.—மேலுக்கவதாரிகை (விஷயேத்யாதி.) ஆழ்வார்தம்மை நிந்தித்தமைக்குப் பின்னையுமொருதர்ஷ்டாந்தம் (திருக்கைத்தலமிய்யாதி.) கைவைத்த-இச்சரீரத்தோடே பகவததுபவம்பண்ணின. (வாட்டமில்லை) என்றவநந்தாம், எங்கேயென் [20] னில் என்று சேஷம். ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் பூர்வவர்த்தஸ்மரணம் வருவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) வாடினேன் - விஷயபரனாய்க் கெட்டேனென்னுமது இவ்வாழ்வார்க்குச் சேராத, விஷயபரராயிருந்தபோது களிப்புண்டாகையாலே கெட்டேனென்னக் கூடாமையாலே; இப்போது விஷயபரதை யில்லாமையால் (ச) ஸுதராம் கெட்டேனென்னக் [ங0] கூடாது என்னும்சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநேத்யாதி;) முன்புத்தை விஷயஸங்கம் இப்போது ப்ரத்யக்ஷம்போலே விசதமாகத் தோற்றுகையாலே இப்போது க்லேசம் பிறக்கையாலே சொல்லுகிறாரென்று கருத்து.

“வாடினேன், வருந்தினேன்” என்னுமளவும் (ரு) பெளர்வாபர்யம்தோற்றியிருக்கவும், “வாடி” என்ற (சு) ல்யபந்தமானபுருக்திக்குப் ப்ரயோஜநம்காட்டுகிறார் [ங0] (வாடியித்யாதி.) இத்தால்-கீழ் “வாடினேன்” என்றதுக்கு-சிரகாலஸம்பந்தமும், மேலேவருகிறதுக்கு அத்யந்த ஸந்நிஹிதத்வமும் தோற்றுவிக்கையாலே, அதுக்கு ப்ரயோஜநமுண்டென்றதாய்த்து. பொருள் - ப்ரயோஜநம்.

(க) திருக்கைத்தலம் - திருக்கைத்தலஸேவை. (உ) இற்றை - இன்றைய. (ங) அதுபாஷணம்-அதுவாதம். (ச) ஸுதராம் - மிகவும். (ரு) பெளர்வாபர்யம்-முன்பின்னாயிருக்கை. (சு) ல்யபந்தம் - வினையெச்சத்தொடர்.

மூ.—வருந்தினேன் மனத்தால்; பெருந்துயரிடும்பையில்

ப.ரை.—பெருந்துயர் - மிகுந்ததன்பத்துக்குக் கொள்கலமாய், இடும்பையில் - தன்பங்களுக்கெல்லாம் ஹேதுவான சரீரத்திலே,

வ்யா.—அநாதிகாலம் இவ்விழவு ப்ரவர்த்தமாய்ப் போந்த [௩௦] தென்னும், மேலே ஓரநர்த்தத்தை விளைத்ததென்னும் தோற்றுகிறது. விஷயப்ராவண்யம் (க) காதாசித்கமாய் அதுதாபம்பிறந்து மீளுகையன்றிக்கே அநாதிகால மிதுவே யாத்நாயாய்ப்போந்ததென்னும், இவ்வளவன்றிக்கே இதுக்குமேலே விளைந்ததோரநர்த்தத்தைச்சொல்ல வொருப்பட்டமையும் தோற்றுகிறது. மேல் [௧௦] விளைந்தஅநர்த்தந்தானேதென்னில் (வருந்தினேன் மனத்தால்) மாநஸமான க்லேசத்தை அதுபவித்துப்போந்தேன். இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களிலே ப்ரவணமாய் அவற்றையதுபவிக்கக்கோலி அவற்றை லபியாமையாலும், லபித்தாலும் அவற்றிலதுபவிக்கலாவ தொன்றில் லாமையாலும், மாநஸமான க்லேசத்தை யதுபவித்துப்போந் [௧௩] தேன்; ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் (உ) கந்தமானமநஸஸை (ங) ப்ரத்யகர்த்தப்ரவணமாக்க மாட்டாமையாலே, மாநஸமான க்லேசத்தை யதுபவித்தேன். இத்தால் சொல்லிற்றாய்ந்து- சப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் திருவடிகளை யொருநாளும் நினைக்கப்பெற்றிலேனென்றபடி. (பெருந்துயரிடும்பையிற்பிறந்து) விஷயங்க [௨௦] ளிலே ருசியைப்பிறப்பித்து, வாஸநையடிண்டாக்கி, ராக த்வேஷங்களைமிகுத்து, இதிலுண்டானஅவித்யாகர்மங்களும் சரீராரம்ப ஹேதுவாகவந்து பிறந்தேன். துயரென்று - து:கம்; இடும்பையென்றும்-து:கம். இத்தால் - சரீரந்தான் (ச) து:காயதநமுமாய், து:கவேதுவுமாயிருக்குமென்கை. து:காயதநமுமாய் மேலே [௨௩] அநேக து:கங்களை விளைக்கவும்வற்றாயிருக்கை.

அ.—சிரகாலஸம்பந்தத்தையும் மேலே ஸந்த்விதமாக வோரநர்த்தமுண்டென்னு மத்தையு முப்பாதிக்கிரூர் (அநாதித்யாதி) சித்வாச்யவிவரணம் (விஷயேத்யாதி.)

சப்தார்த்தமருளிச்செய்து, மாநஸமான க்லேசத்துக்கு மூன்றுஹேதுக் [௩௦] களைக்காட்டாநின்றனுகொண்டு, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரூர் (இந்த்ரியங்களித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) ப்ரத்யகர்த்தமென்று - ஜீவேச்வர தத்த்வங்களை.

சரீரத்தை “பெரிதானதுயர்” என்றும் “இடும்பை” என்றும் இப்படி லக்ஷணயாவருளிச்செய்ததுக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரூர் (விஷயங்களிலேயித்யாதி.) இதில் - சரீரத்தில்.

[௩௩]

(க) காதாசித்கமாய் - ஒருக்காலுண்டாய். (உ) கந்தம்- மூலம். (ங) ப்ரத்யகர்த்த ப்ரவணமாக்குகை - ஆத்மப்ரவணமாக்குகை. (ச) து:காயதநம் - துக்கத்துக்கு, ஆயதநம் - கொள்கலம்.

மூ.—பிறந்து | கூடினேன்;

ப-ரை.—பிறந்து - உண்டாய், கூடினேன் - சரீரம் என்றும் ஆத்மா என்றும் பகுத்தறியக்கூடாதபடி ஒன்றாய்ப் பொருந்தினேன்;

வ்யா.—“பெருந்துயரிடும்பையிற் பிறந்து-கூடி-வாடினேன்” [ரு] என்னுதே, முதலிலே “வாடினேன்” என்பானென்னென்னில்; கர்மஸம்பந்தம் அநாதியாய் அசித்ஸம்ஸர்க்கமும் ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாயிருக்கையாலே, நடுவேயொன்றைப்பிடித்துச் சொல்லுகிறார். (பிறந்து) ஜந்மமரணங்களில்லாத ஆத்மா “செத்தான், பிறந்தான்” என்று, வ்யவஹாராஸ்பதமாகையாலே. (கூடினேன்) [க0] நித்யமாய் ஏகரூபமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய் பகவச்சேஷமான ஆத்மாவை, (க) “தேவோஹம், மதுஷ்யோஹம்” என்னலாம்படியானபடி. (கூடினேன்) (உ) அசித்ஸம்ஸர்க்கந்தான் ஸத்தாப்ரயுக்த மென்னலாம்படி பொருந்தினபடி. (கூடினேன்) என்கையாலே - இதுதான் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்று, ஓளபாதிகம்-வந் [கரு] தேறி, என்னுமிடம்தோற்றுகிறது. ராஜபுத்ரன் வழிபோகாநிற்க வேடர்கையிலே யகப்பட்டாப்போலேயிறே ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்ஸர்க்கந்தான் வந்தபடி. (ங) அய்யபிண்டத்தை அக்நியினருகே வைத்தால் அக்நிபரமானுக்கள் ஸஞ்ஞமரூபேண அதிலே ஸங்க்ரமித்தாதல் வாஸநையாலேயாதல் அதினுடைய ஓளஷண்யஸ்வபாவத்தையும் நிறத்தையும் பஜித்து அதுதானென்னலாமாப் போலே,

அ.—அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே, முந்தற “பெருந்துயரிடும்பையிற் பிறந்து கூடினேன், கூடி யினையவர்தம்மோடு அவர்தருங்கலவியேகருதியோடினேன், ஓடி-மந்த்தால்-வருந்தினேன், வருந்தி-வாடினேன், வாடி, உய்வதோர்பொருளால்-நாடினேன், நாடி நான்-நாராயணுவென்னும் நாமம்- கண்டுகொண்டேன்” என்ற [உரு] வயித்தர்த்தம் சொல்லலாயிருக்க, இருந்தபடியே அந்வயித்து அர்த்தம் சொல்லுகை சேருமோவென்னும் சங்கையை யறுவதிக்கிறார் (பெருந்துயரித்யாதி.) “கூடி” என்றது-கீழ்ப்பதங்களையும் மேல்பதங்களையும் அர்த்தஸ்வபாவத்துக்கருணமாகமிக்க வேண்டும் பதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இத்தைப்பரிஹரிக்கிறார் (கர்மேத்யாதி.) இப்போது ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்துகீழ்ப்பட்ட ப்ரமாதங்களை யறுஸந்திக்குமவர்க்கு சரீரஸம்பந்தாதிகள் ப்ரவாஹதோ நித்யங்களாகையாலே, ஒன்றை யிட்டு க்ரமேணவருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்து. “கூடினேன்” என்றதுக்கு ஒரு காலாவதி சொல்லாமையாலே பலித்தவர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அசித்ஸம்ஸர்க்கந்தானித்யாதி.) சிலநாள் பிரிந்தவற்றுக்கன்றோ கூடுகையென்னலாவது, (ச) ஸத்தாப்ரயுக்தம் என்னுமாப்போலே யிருந்தால் இச்சப்தம் ப்ரயோகிக்கப் போமோவென்ன வருளிச் [ருரு] செய்கிறார் (இதுதானித்யாதி;) பின்பொருநாள் வரையிலே கழியக்காண்கையாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தவிவர் “கூடினேன்” என்னலாமே யென்றுகருத்து. “வந்தேறி” என்னுமத்தை தர்ஷ்டாந்த முகேந விவரிக்கிறார் (ராஜபுத்ரனித்யாதி.) இப்படி ஓளபாதிக மானால் “தேவோஹம்” என்று தத்ஸ்வரூபமாக ப்ரமிக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அய்யபிண்டேத்யாதி.) வாஸநையாலே யாதல் - சிரகால [சய] ஸம்பந்தத்தாலே யாதலென்றபடி.

(க) தேவோஹம், மதுஷ்யோஹம் - நான்தேவன், நான்மதுஷ்யன். (உ) ஸம்ஸர்க்கம்-செயற்கை. (ங) அய்யபிண்டம் - இருப்புருளை. (ச) ஸத்தாப்ரயுக்தம்-உடன்பிறந்தது.

மூ.—கூடி யினையவர்தம்மோடவர்தரும்

ப-ரை.—கூடி- இப்படி நெடுங்காலம் பொருந்தி யிருந்த, இனையவர் - யுவதி களான ஸ்திரீகள், தரும் - கொடுக்கிற,

வ்யா.—இவ்வாத்மாவும் அசிதஸம்ஸர்க்கத்தாலே அதுதா [௫] னென்னலாம்படி அசித்கல்பமானபடி. (க) பரமாணுப்பற்று சிவ ப்புமாறினாலும் வாஸநையாலேசும்.

(கூடி) சரீரவிச்லேஷம் அஸஹ்யமாம்படி பொருந்தினபடி. ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் சரீரவிச்லேஷந்தான் ப்ரார்த்தித்துப் பெறவே ண்டும்படி யானபடி. கூடி என்கையாலே-அநாதிகாலம் இத் [க0] தோடே பொருந்திப் போந்தமையும், இதுக்குமேலே ஓரநர்த் தம் விளைந்ததென்றும் தோற்றுகிறது.

மேல்விளைந்த அநர்த்தந்தானென்னென்னில் (இனையவர்தம் மோடவர்தரும் கலவியேகருதி யோடினேன்) (இனையவர்) “சப் தாதிவிஷயப்ராவண்யம் அநர்த்தம்” என்று ஆராயவுமொட் [க௫] டாதே, பகவத்விஷயத்தில் நன்மையை யறிந்து அதிலே மூளவு மொட்டாதே, பருவத்தையிட்டுப் பகட்டித் துவக்குவார்கள். (தம் மோடு) “ $\text{कायानुसृत्य मनुष्यैः}$ ” “சாயாவாஸத்த்வமநுகச்சேத்” என்கிறதுவுமெல்லா மிங்கே. நல்லதொரு பூமாலேகண்டால், தன் தலையிலே வைத்தல் தன்னையொருவனாக நினைத்திருத்தல் செ [௨0] ய்யாதே, அவர்கள்போன அடிவழியே போமித்தனை. “ मैत्रैयण्यैः ” “யேநயேநதாதாகச்சதி தேநதேநஸஹகச் சதி” என்கிறதுவுமெல்லாமிங்கே.

(அவர்தரும்கலவி) கிட்டினபோதுசிரித்து வார்த்தைசொல்வி யிருந்து, “இனியிவன் கைப்பட்டான்” என்றறிந்தால், தங் [௨௫] களைக்கொண்டு எழுவாங்கியிருப்பார்கள்.

அ.—வாஸநையாலே அதுதான் என்னலாம்படி யெண்ணுமதெங்கே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரமாணுவித்யாதி.)

“கூடினேன்” என்றதுக்கு - தேவோஹம்என்று தாதாத்மயப்ரமம் வரும் படி கூடினேனென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, அதுக்கு சரீரவிச்லேஷமஸ [க0] ஹ்யமாம்படி கூடினேனென்று தாத்பர்யாந்தரம் விவக்ஷித்து, அநுபாஷணத்துக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சரீரேத்யாதி.) சரீரவிச்லேஷமஸஹ்யமாவதெப்போ தென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநமித்யாதி.) முந்தின தாத்பர்யத்திலே அநுபா ஷணத்துக்கு ப்ரயோஜநத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கூடியென்கையாலேயித்யாதி.) இரண்டாம் தாத்பர்யத்திலே ப்ரயோஜநம் - சரீரவிச்லேஷமஸஹ்யமான [க௫] மாத்ரமன்றிக்கே ஸ்திதிஹேதுவானவன் ஏகயத்நம்பண்ணும்படி கூடி மேலுமநர்த் தம் விளைத்துக்கொண்டமையை ஸஞ்சிப்பிக்கை யென்று கண்டுகொள்வது.

பகட்டி - அஜ்ஞாநத்தை விளைத்து. “தம்” என்றத்தாலே தோற்றின ப்ராதாந் யத்தை விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (சாயேத்யாதி.) விவரணம் (நல்லதித்யாதி.) ப்ரமாணந்தரகதநமுகேந பரிஹரிக்கிறார் (யேநேத்யாதி.) [சய]

கலவியேகருதி என்னலாயிருக்க, “அவர்தரும்” என்றுவிசேஷித்தவருடைய ஹார்த்தபாவம் (கிட்டினவித்யாதி) தெளர்ப்பல்யம் தோற்ற விசேஷித்தாரென்று கருத்து.

(க) பரமாணுப்பற்று - (நெருப்பினுடைய) மிகவும் றண்ணிய கண்டத்தின் ஸம்பந்தம். + “பொருந்தவுமொட்டாதே” என்று சிலஸ்ரீகோசங்கள்.

மூ.—கலவியேகருதி | ஒடினேன்;

ப-ரை.—கலவியே - ஸம்ச்லேஷத்தையே, கருதி - நினைத்து, அவர்தம்மோடு-அவர்கள்போன அடிவழியே, ஒடினேன்-பின் துடர்ந்து ஒடினேன்;

வ்யா.—(கலவியேகருதி) அநுபவித்து என்பது (க) அநு [ரு பாவ்யந்தா னுண்டாகிவிதே; இவனுடைய மனோரதமேயாகையாலே (கருதி) என்கிறது. மனோரதந்தான் மாறாதிதே அதுக்கடியான பாபம்கிடக்கையாலே. அநுபவிக்கலாவ தொன்றில்லாவிட்டால் மீளவிதேயடுப்பது, அவர்கள் இருய்க்கவிருய்க்க “நன்மையுண்டு” என்று மேன்மேலன மனோரதம்செல்லாநிற்குமாய்த்து அதுக் [க0 கடியான பாபம் கிடக்கையாலே. ஒருவிஷயத்தி லநுபவிக்கலாவ தொன்றில்லாவிட்டால் மீளலாமிதே, அத்தைவிட்டு மற்றொன்றியப்போய் அதிலுமொன்றும் காணாவிட்டால் பின்னையு மவ் வருகே போகாநிற்குமத்தனையிதே (ஒடினேன்) விஷயங்கள் தன்னில் அரைகூணம் கால்தாழப்பண்ணவல்லதொரு விஷயந்தா [கரு னில்லையிதே; (உ) போகோபகரணம்கொண்டுபுக்குஸ்நாநத்துக்கீடா கப்புறப்படும் விஷயமிதே. இவற்றின்தோஷத்தைத் தானுமறிந்து, அத்தைமறைக்கைக்கீடான போகோபகரணங்கள் கூட்டிக்கொடுத்திதே தானுமநுபவிக்கப்படுவது. ப்ரத்யகூஷம் அகிஞ்சித்கரமாகிற விஷயமிதே. இவற்றினுடைய தோஷந்தான், சாஸ்த்ரங்கொண் [உ0 டறியவேண்டாதே கண்ணுலேகாணலாம்படி யிருக்கச்செய்தே, கண்டுமீளவொண்ணாதபடி யிருக்கிறதிதே!. விஷயப்ராவண்யமா வது - பாம்பு படத்தைவிரித்துக்கொண்டுநின்றால் அது அள்ளிக் கொள்ளப்படுகிறதறியாதே அதின்நிழலிலே யொதுங்கத் தேடுமா ப்போலேயிருப்பதொன்றிதே. உயிர்க்கழுவினே யிருந்தவன் [உ0 (ங) பிபாஸையும் வர்த்தித்துத் தண்ணீரும் குடித்துப் பிறக்கும் ஸுகம்போலேயிதே விஷயாநுபவத்தால் பிறக்கும் ஸுகமாகிறது. துகங்களிலே (ச) ஒன்றை ஸுகம் என்று நிர்வசித்துக்கொள்ளுகிறானித்தனையிதே; “ஸுகநுபவக்ஷண” “ஸுகபாவைகலகூண” என்கிறவதுவேயிதே ஸுகம். [ங0

அ.—“கலவியே கருதி” என்ற ஏவகாரத்தாலே - வேறொன்றைக் கருதுகை தோற்றமையாலே யருளிச்செய்கிறார் (மனோரத மித்யாதி.) ஹேத்வந்தரம் (அநு பவிக்கவித்யாதி.) இருய்க்கைக்கு ஹேது (அதுக்கடியானவித்யாதி.) மேலுக்கவதாரி கை (ஒருவிஷயத்திலித்யாதி.) போனேன் என்னுதே, “ஒடினேன்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (விஷயங்களித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) ஒருவிஷயத்தை யநுபவித்து ஸ்நாநத்துக்குப் புறப்படும்படி கண்டால் ஓடக்கூடுமோ வென்ன வரு னிச்செய்கிறார் (இவற்றினித்யாதி.) வ்யாக்யாதாவின்டிபாடு (இவற்றினுடைய வித் யாதி.) தர்ஷடதோஷமின்றிக்கே மேலுமநர்த்தகரமென்கிறார் (விஷயேத்யாதி.) இப்படி (ரு) தோஷபூயிஷ்டமானத்திலே யிவன்ப்ரமிப்பானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உயிர்க்கழுவித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.) [ச0

(க) அநுபாவ்யம் - அநுபவிக்குமது. (உ) போகோபகரணம்-அநுபவிக்கைக் குக்கருவி. (ங) பிபாஸை - தாஹம். (ச) ஒன்றை - அஜ்ஞாநத்தை. (ரு) தோஷபூ யிஷ்டம் - குற்றங்கள்நிறைந்தது. ி “விஷயப்ராவண்யந்தான், ஆடுகிறபாம்பின் நிழலிலே யொதுங்கி விடாய்தீர நினைக்குமோபாதிதே” என்று சில ஸ்ரீகோசங் கள்.

மூ.—ஒடி யுவதோர் பொருளா

ப-ரை.—ஒடி-இப்படி ஒரிடத்திலும்கால்தாழாதே விஷயங்கள்தோறும் விசேஷம் தேடிக்கொண்டோடி, மனத்தால் - விஷயங்களிலே சென்ற சிந்தையாலே, வருந்தினேன் - துக்கத்தை அனுபவித்தேன்; பின்பு, வாடினேன் - கொள் [நு] கொம்பில்லாக்கொடிபோலே வாடிப்போந்தேன்; வாடி - வாட்டத்தையுடையனாயிருந்து, உய்வது - உஜ்ஜீவரத்துக்குடலான, ஒர்பொருளால் - ஒருநல்ல அர்த்தத்தாலே (ஸர்வேச்வரன்கர்பையாலே),

வ்யா.—(ஒடி) முன்பெல்லா மிப்படியேயாய்ப் போரச்செய்தே ஒருநன்மையுண்டாய்த்தென்று தோற்றுகிறது. ஸர்வசக்தி, [க0 “ரக்ஷிப்போம்” என்று கைநீட்டி யெடுக்கப்பார்த்தாலும், எட்டாத படி கைகழியப்போனேன்.

(உய்வதோர் பொருளால்) விஷயங்களிலே கைகழியப்போயோடி இளைத்துவிழுந்த விடத்திலே, “இனியிவன் தானாக மீளமாட்டான்” என்றதுதானே ஹேதுவாக ரக்ஷிக்கவொருப்பட்ட [க0 ஸர்வேச்வரன் கர்பையாலே. உஜ்ஜீவநோபாயமா யிருப்பதொரு நல்ல அர்த்தத்தாலே. நல்ல அர்த்தமென்கிறது - பகவத்கர்பையை. கௌரவத்தாலே “உய்வதோர்பொருள்” என்று மறைத்துச் சொல்லுகிறார்; நாலாம்பாட்டிலே, “ஆழியானருளே” என்று அது தன்னைத் தெரியவருவிச்செய்வர். நம்மாழ்வார், அவ்வளவு [உ0 போகப்பொருமை நடுவே “மயர்வறமதிநல மருளினன்” என்றாநிறே. (“நானேநாநாவிதநரகம்புகும் பாவம்செய்தேன்” என்றும்)§ “பாவியேனைப் பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ” என்றும் - நானே விநாசத்துக்கீடான பரிகரம் தேடிக்கொள்ள, எனக்கு உஜ்ஜீவிக்கலாவதொரு உபாயமுண்டாய்த்து! * அஸந்நேவவான வென்னை “॥ ॥” “ஸந்தமேநம்” என்னப்பண்ணிற்றொரு நல்ல அர்த்தமுண்டாய்த்து.

அ.—“ஒடி” என்கிற அதுவாதத்தாலே - கீழே “ஒடினேன்” என்றவிடத்தில் யாதர்ச்சிக ஸுகர்தாதிகள் ப்ரஸங்கிக்க வொண்ணாதபடி யோடுகையை ஸூசிப்பிக்கைக்கு ப்ரயோஜநமென்றும், லயப்பாலே - ஒரிடத்தில் இளைப்பாய் விழுந் [நய] தமை தோற்றுகையால் அதுவே மேல் அவன் கர்பைக்கு ஹேதுவாகிறதென்றும் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (முன்பெல்லா மித்யாதி வாக்யதவயத்தாலே.)

“ஒடி” என்றது ஹேதுவானமையைக் காட்டாநின்றகொண்டு, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (விஷயங்களிலே மித்யாதி.) சப்தார்த்தம் (உஜ்ஜீவநேத்யாதி.) நாலாம்பாட்டிலே * அருளைச்சொன்னால், முதற்பாட்டிலும் அதுவேயாகவேனுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நம்மாழ்வாரித்யாதி.) இத்தால் - ஏககண்டராகையாலே இதுவே விவக்ஷிதமென்று கருத்து. “பலநீகாட்டி” என்னுமதில் தர்ஷடி யின்றிக்கே, “பாவியேனை” என்றதிலே நோக்காக வருளிச்செய்கிறார் (பாவியேனையித்யாதி.) இத்தால்-“உய்வது” என்னும்அம்சத்துக்குக் கருத்துச் சொல்லிற்றாய்த்து. “ஓர்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அஸந்நேவேத்யாதி.)

§ குண்டலத்தில் அடங்கிய க்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோசங்களில்பாடம்.

மு.—உணர்வெனும்பெரும்பதந் தெரிந்து | நாடினேன்; நாடி

ப.—உணர்வு எனும் - ஜ்ஞாநமாகிற, பெரும் - பெரிய, பதம்-ஸ்தாநத் தை, தெரிந்து - இருந்தபடியே அறிந்து, நாடினேன் - “பகவத்விஷயம் நன்று, ஸம்ஸாரம் தீது” என்று ஆராய்ந்தேன்; நாடி - ஆராய்ந்து, [௫

வ்யா.—(உணர்வெனும் பெரும்பதம்) [விஜ்ஞாநம்யதிதம்ப்ராப்தம்] கிடக்கைப்பாயிலே வெள்ளங்கோத் தாப்போலே. (பெரும்பதம்) “அவன்றான் வேண்டா, தத்விஷய ஜ்ஞாநமே யமையும்” என்னும்படி இதினுடைய பெருமை. (திரி ந்து) விஷயங்கள்தான் (க) ஸாவதியாகையாலே அவற்றில்அது [க0 பவிக்கலாவதொன்றில்லாமை முட்டிமீண்டேன். (தெரிந்து) என்று பாடமாகில், ஜ்ஞாநம்பிறந்தவாறே எல்லாம் இருந்தபடியே தெரி ந்தது. ஆகையாலே, முன்பெல்லா மிருட்சியாய்ப்போந்தமை தோ ற்றுகிறது. (நாடினேன்) ஜ்ஞாநம்பிறந்தவாறே, “நாம் கீழ்ப்பட்ட தென், மேல்படப்புகுகிறதென்!” என்னுமாராய்ச்சி பிறந்தது. [க௫

(நாடி) இதரவிஷயங்களைப் பெறவேணும் என்று புத்திபூர்வமே ப்ரவர்த்தித்தாலும் (உ) அநர்த்தாவஹமாமத்தனை போக்கி பளி ப்பதொன்றில்லை; பகவத்விஷயத்தில் ஆராய என்றிழிந்தமாத்ரத்தி லே (ங) பலவ்யாப்தியுண்டு.

அ.—உணர்வாகிற பெரியபதம்-ஸ்தாநம் என்று சப்தார்த்தமாய், இத்தை [உய * பதமாகச் சொன்னருண்டோர்வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஜ்ஞாநமித்யாதி) “நாந்நாந்” “ஸ்தாநமார்ஜிதம்” என்றதிலேநோக்கு... விஜ்ஞாநம்யதிதம்ப்ராப்தம்யதி தம் ஸ்தாநமார்ஜிதம் | ஜந்மாந்தரேபிமேதேவ மாபூத்தஸ்ய பரிக்ஷயஃ.” அஸ்யார் த்தஃ-யத் வேதாந்தப்ரஸித்தம் விஜ்ஞாநம் ப்ராப்தம் அயத்நலப்தம், இதமேவார் ஜிதம் ஸம்பாதயிது மாசாலிதம் ஸ்தாநம் யத், தஸ்ய ஜந்மாந்தரேபி பரிக்ஷயோமர் பூகிதி. ப்ராப்தம் - தானேவந்ததென்று அர்த்தம்திருவுள்ளம்பற்றி வருளிச்செய் கிறார் (கிடக்கையித்யாதி.) “திரிந்து” என்றதுக்கு-மீண்டுஎன்று அர்த்தமாய், [ஙய ஹேதுபூர்வக வருளிச்செய்கிறார் (விஷயங்களித்யாதி;) இந்தபாடத்திலே “ஓடி- திரிந்து” என்று அந்வயிப்பது. அவன்றான் மீளமாட்டா னென்று கீழேயருளிச் செய்தது- “தெரிந்து” என்ற பாடத்தைப்பற்ற வென்று கண்டுகொள்வது.

“நாடி” என்ற அநுபாஷணத்துக்கும்-கீழே “நாடினேன்” என்றதுக்கீழ்ப் பட்டதிலே அபுத்தி பூர்வக ப்ரவர்த்தியான வளவன்றிக்கே புத்திபூர்வகமாக [ங௫ ப்ரவர்த்தித்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லாமையை நன்றாகவிசாரித்தமை தோற்றவும், “கண்டுகொண்டேன்” என்னுமதுக்கு ஹேதுவாகவும் தாத்பர்ய வருளிச்செய்கிறார் (இதரேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.)

(க) ஸாவதி - அளவுடையது. (உ) அநர்த்தாவஹம் - திங்ஸகவினைக்குமது. (ங) பலவ்யாப்தி - பலத்தோடேசேருகை.

மூ.—நான் கண்டுகொண்டேன்

ப-கா.—நான்- திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு யோக்யதையில்லாத நான்,

வ்யா.—(நான்) “ஓடினேன்” என்ற நான். (க) ராவணபவந்த் திலே நெடுநாள் அவனெச்சிஸ்தின்று வளர்ந்தவன் ஒருமுழுக் [நு கிடாதே ராமகோஷ்டிக்கு ஆளானுப்போலே. வேல்வெட்டிநம்பி யார், பிள்ளை கிழக்கே (உ) முக்காதமாற்றிலே யெழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தே, ஒரு (ங) திருக்காத்திகையிலே, “புறம்பே சில ரைக்கேட்டால் எளியன் என்றிருப்பார்கள், இதுபரிஹரிக்க வல்லா ருமில்லை, இத்தைச்சொல்லி (ச)வரக்காட்டவேணும்” என்று [க0 ஓராள் கொடுத்து வரக்காட்டினார்; அது (ரு) என்னம்புதென்னில்; “பெருமாள் கடலைசரணம்புகுகிறவிடத்தில் (கூ) ப்ராங்முகத்வாதி நியமோபேதராய்க்கொண்டு சரணம்புக்கார், இதரோபாயங்க ளோபாதி (எ) ப்ரபத்தியும் (அ) ஸஹாயாந்தர ஸாபேக்ஷமோ?” என்றுவரக்காட்ட; “அந்தவுபாயத்துக்கு (கூ) உடன்வந்தியா [கரு யிருப்பதொன்றன்று, உபாயபரிக்கரஹம் பண்ணினவருடைய ஸ்வ பாவத்தாலே வந்தது, ராக்ஷஸஜாதீயராவார் தண்ணியராய் அநதி காரிகளாயிருக்க, அவர்களிலே யொருவனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வா னிறே ‘सख्युः सख्युः सख्युः सख्युः सख्युः’ ‘ஸமுத்ரம்ராகவோராஜா சரணம்கந்துமர்ஹதி’ என்று இவர்க்கு உபதேசித்தான்,அவன் [உ0 பக்கல் நியதி கண்டிலோம், இவர்பக்கலிலே கண்டோம்.” இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்தென்னென்றால்; அநதிகாரியானவனுக்கு அதிகா ரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, அதிகாரியானவனுக்கு அநதிகாரம் ஸம் பாதிக்கவேண்டா, நின்றநிலையிலே அதிகாரிகளாமித்தனை. ஸர்வா திகாரமென்றபடி. (கண்டுகொண்டேன்) தநமிழந்தவனுக்கு [உரு தநலாபம்போலே யிருக்கையாலும், (க0) தாயப்ராப்தமாயிருக் கையாலும். (நான்கண்டுகொண்டேன்) கெடுத்தவன் தானே கண் டாப்போலே யிருக்கை.

அ.—“கண்டுகொண்டேன்” என்ற(கக)உத்தமனாலே தோற்றநிற்கவும்“நான்” என்றதுக்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் (ஓடினேனியாதி.) இத்தால்- பகவத் [நய விஷயத்திலிழிவார்க்கு அதிகாரஸம்பத்தி தேடவேண்டா என்று பலிக்கையால், இதுக்கு ஸம்வாதமருளிச்செய்கிறார் (வேல்வெட்டி யித்யாதி.) திருக்காத்திகை- ஸ்வாமி உத்ஸவகாலம். எளியனென்றிருப்பார்கள் - லக்ஷரிப்பர்கள்.

(க) ராவணபவநம் - ராவணனுடைய அரண்மனை. (உ) முக்காதமாறு - முக்காதவழி. (ங) திருக்காத்திகை- திருக்கார்த்திகை. (ச) வரக்காட்டுகை-அனுப் புகை. (ரு) என்னம்புது-(வார்த்தைப்பாடு)என்ன? (கூ)ப்ராங்முகத்வாதிநியமோபே தராய் - கிழக்குமுகமாய்நிற்கை முதலிய நியமங்களோடே கூடினவராய். (எ) ப்ரபத்தி - சரண்புகல். (அ) ஸஹாயாந்தர ஸாபேக்ஷம் - வேறொருதனையை விரு ம்புமது. (கூ) உடன்வந்தி-கூடவருமது; ஸஹஜம். (க0) தாயப்ராப்தம்-பாகத்தால் வருமது. (கக) உத்தமன்-தன்மையிடம். ஏ“அர்ஹனுபுப்போலே” என்றும்பாடம்.

மூ.—நாராயணுவென்னும் நாமம் ||க|| ஆவியே ! அமுதே !

ப-ரை.—நாராயணுவென்னும் - நாராயணுவென்கிற, நாமம் - திருநாமத்தை, கண்டுகொண்டேன் - காணப்பெற்றேன். ... (க)

எல்லாப்படியாலும் ஹேயரான் ஸ்த்ரீகளை, ஆவியே - ப்ராணபூதையான [நு வளே !, அமுதே-அமர்தம்போலே போக்யயானவளே !,

வ்யா.—(நாராயணு) ப்ராணவமாதல் நமஸ்ஸாதல் ச துர்த்தியா தல் கூட்டாமையாலே, திருவிடையாட்டத்திலே யிழியவமையும், பலபர்யந்தமாகைக்கு ஸாங்கமாகவும் வேண்டாவென்கிறது. (என் னும் நாமம்) என்னும் என்கிறது-பலகால் ஆதரித்துச்சொல்லுகிற அநந்யபரமான †நாராயணுதுவாகப் ப்ரஸித்தி. நாமம்என்கையாலே- இருந்தபடியே உத்தேசம், இச்சைபிறந்தபோதே காலம், சொ ல்லுவோமென்றவன் அதிகாரிஎன்கிறது. “திருமந்த்ரம்சொல்லும் போது (க) ப்ரயதராய்க்கொண்டு சொல்லவேணுமோ, வேண்டா வோ?” என்று (உ) ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “வேண்டா” [கரு என்றருளிச்செய்தார்; “கங்கையாடப்போமவனுக்கு நடுவேயொரு (ங) உவர்க்குழியிலே முழுகிப்போகவேணுமோ, இந்நன்மையெல்லா முண்டாக்கப்புகுகிறது டீகீழ் அயோக்யதையித்தனையும் போக்கமா ட்டாதோ” என்றருளிச்செய்தார். ... (க)

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—அநாதிகாலம் “பகவத்தத்தவ [உ0 மென்றொன்றுண்டு” என்றுமறியாதே விஷயப் ப்ரவணராய்ப் போரு கையாலே, “வாடினேன்” என்றும் “இனையவர்-கலவியேகருதி யோ டினேன்” என்றுமிதே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது; அதிலதுபவித்த வகைகளையும், காலமடங்க வ்யர்த்தமே போய்த்தென்றும் சொல்லி, இப்படி போனகாலமும் வ்யர்த்தமாகாதபடியான திருநா [உ0 மத்தைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

வ்யா.—(ஆவியேயமுதே) “ஆவியே யமுதே யலைகடற்கடை ந்தவப்பனே” என்றும் “ஆவியேயாரமுதே யென்னையாளுடைத் தூவியம் புள்ளுடையாய்” என்றும் பகவத்விஷயத்திலே சொல்ல க்கடவ வார்த்தையை அப்ராப்த விஷயத்திலே சொன்னேன். [ங0

அ.—திருவிடையாட்டம்-ஐச்வர்யம்; நாராயணசப்தார்த்தமான உபயவிபூத் யைச்வர்யத்திலே நானுமொருவ னென்றறிய வமையு மென்றபடி. ... (க)

இரண்டாம்பாட்டு.—(ஆவியேயித்யாதி.) போனகாலமும் வ்யர்த்தமாகா தபடி யென்றதுக்கு- “சென்றநாள் செல்லாத செங்கண்மாலெங்கள்மா ! லென்ற நாளெந்நாளும்நாளாகும்” என்கிறபடியே போனகாலத்தையும் நல்லநா [ங0 ளாக்கும். பாட்டின் துனியிலே தாற்பர்யத்தை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது.

விஷயாறுபவத்தின் வகைகளைச் சொல்லுகிறவர் “ஆவியே யமுதே” என்று இவ்வகைசொன்னதுக்குத் தாற்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆவியேயித்யாதி.)

†“நாராயணுதுவாகத்தில் சென்று கேட்டுக்கொள்ளுங்கோளென்கை. (நாமம்)” என்று சில ப்ரிகோசங்கள். (க) ப்ரயதர் - சுத்தியுடையவர். (உ) ஜீயர்-நஞ்சீயர். (ங) உவர்க்குழி - உப்புஜலமுள்ளபள்ளம். டீ “கீழ் யோக்யதை யித்தனையும் உண்டாக்கமாட்டாதோ” என்று சில ப்ரிகோசங்களிற் பாடம்.

மூ.—எனநினைந்துருகி, அவரவர் பணைமுலைதுணையா-
பாவியேனுணராதெத்தனைபகலும்பழுதுபோயொழிந்தனநாள்கள்;
நூலிசேரன்னம் துணையொடும்புணரும் சூழ்புனற்சூடந்தையேதொழுது, என்-
நாவினாலுய்யநான்கண்டுகொண்டேன் நாராயணுவென்னும் நாமம்.

ப-ரை.—என-என்று அநேகங்களைச்சொல்லி, நினைந்து-அவர்கள் தரும்சிற்றின்
பத்தைநினைத்து, உருகி-நீர்ப்பண்டம்போலே உருகி, அவரவர்-அவ்வவஸ்தரீகளுடைய,
பணை-பெருத்த, முலை-சேரலும் மாம்ஸமுமான ஸ்தனங்களை, துணையா-ரக்ஷகமா
கக்கொண்டு, பாவியேன்!-விஷயங்களின் துண்ணிமையையும் அவற்றால் வரும்அநர்
த்தத்தையும் பாராதே கண்டகிடமென்றும் கால்தாழ்ந்து போந்தநான், உணராத-[க0
“ஸர்வேசுவரனேநமக்குரக்ஷகன்” என்று அறியமாட்டாதே, எத்தனை பகலும் நாள்
களும்-காலமெல்லாம், பழுதுபோய் ஒழிந்தன- “பழுதேபலபகலும்போயின”என்
தும் “அவத்தே அருமத்த காலத்தைப் போக்கி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வ்யர்
த்தமாய்க் கழிந்துபோயின; நூலி - நிறைவு, சேர் - உடைத்தாகையால் வந்த
அழகையுடைய, அன்னம் - ஹம்ஸமானது, துணையொடும் - தன்பேடையோடே,
புணரும் - ஸம்சேஷித்து வர்த்தக் குமதமாய், புனல் - ஜலத்தால், சூழ்- சூழப்ப
ட்டிருப்பதான, சூடந்தை - திருச்சூடந்தையில் ஆராவமுதாழ்வாரை, தொழுது-
ஸேவித்து, நான - விஷயங்கள்தோறும் பசையுண்டென்று ஒடித்திரிந்தநான், உய்
ய - உஜ்ஜிவிக்கும்படியாக, நாராயணுஎன்றும் நாமம் - நாராயணு என்னும் திரு
நாமத்தை, என்னாவினால் - பிறரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணித்திரிந்த என் நாவாலே,[உ0
கண்டுகொண்டேன் - புசுந்தது காணப்பெற்றேனென்கிறார். ... (உ.)

வ்யா.—தாரகதவமும்(க)கண்ணழிவற்று போக்யதையும் கண்
ணழிவற்றிருப்பது பகவத்கவியமே யிறே; தாரக மின்னறிக்கே
பாதகமுமாய், போக்யதை மின்னறிக்கே பீபதஸ்யமுமா யிருக்கிற
விஷயங்களிலையாயந்து வார்த்தை சொல்லிப் போந்தது. “த்யஜத்
த்யஜஸி க்ஷயஸி க்ஷயஸி” “நவம் ஜீவிதம் நவமஸ்மேஹ்ரதயம்
மநியம்” என்றிறே சொல்லிப்போந்தது. (எனநினைந்து) “(உ) இப்
புடைகையில் நினைப்பது அநேகத்தை யிறே” என்றாய்த்து ஜீயரரு
ளிச்செய்வது. பின்னா, “இங்ஙன் நினைந்து வாய்விடமாட்டாதே
‘நினைதொறும் சொல்லுக்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்’ என்று இங்ங[ரு0
னே சொல்லலாமோ?” என்று ஜீயர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; “நீரிவ
ரிலும் பக்தராயிருந்தி” என்றருளிச்செய்தார்.

அ.—தாத்பர்யாத்நம் (தாரகயித்யாதி.) பீபதஸ்யமுமாயென்றது - ஹேய
முமாயென்றபடி. ஒருநாடிகாவிஷயத்திலே பொருவன் சொல்லுமத்தை ஸம்வாத
மாகக்காட்டுகிறார் (நவமித்யாதி.) ஜீவிதமென்றது - “ஆவியே” என்றதுக்கு ஸதர்
சம். ஹ்ரதயமென்றது-ஹ்ரதயாபிமதை யென்றபடி. “என” என்றது-அநேகங்களை
யென்றதாய், அருளிச்செய்கிறார் (இப்புடைகளிலித்யாதி.) “என” என்றது-என்று
என்றாய், அதுதானும்-சொல்லவென்றதாய், அருளிச்செய்கிறார் (பின்னையித்யாதி.)
நீரிவரிலும் பக்தராயிருந்திரென்றது-ஆழ்வார் பகவத்கவிய ரஸ்யதையாலே யிப்
படி யருளிச்செய்தார், நீரவரைக்காட்டிலும் ரவிகராயிருந்திரென்றபடி.

[ச0

(க) கண்ணழிவு - குற்றம். (உ) இப்புடைகளில். இந்தப்ரகாரங்களிலே.

(எனநினைந்துருகி)இங்ஙனே அதுஸந்தித்து, நீர்ப்பண்டம்போ
லேமயங்கிக்கிடப்பர். எத்தனை விஷயங்களிலே யிப்படி கால்தாழ்ந்து
போந்ததென்னில் (அவரவர்) காலம் அநாதி, ஆத்மா நித்யன், பரி
க்ரஹித்தசரீரங்களுக்கு எல்லையிலை, அவ்வோ சரீரங்கள்தோறும்
விஷயங்களுக்கும் எண்ணிலை; அவ்விஷயங்கள்தோறும் கால்தா
ழ்ந்திறேபோந்தது; ஆசையாலே, (அவரவர்) என்னுமித்தனை.
(பணைமுலை) ஒருத்தனேரோஷப்பட்டான் என்றால், பிற்பாடரானோ
முதவப்பெற்றிலோம்; “ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ” “ஹ்ரீ ஹ்ரீ ஹ்ரீ ஹ்ரீ”
க0]துலா,” “நத்யஜேயம்” “நத்யஜேயம்” என்னுமனனன்றே. “(க) இனிம
பனாயிருந்தான் அகப்பட்டான், இனி இவன் கைரி லுள்ளதடங்க நம்
மது” என்று அதுவேயொருவாகப்பினைக்குமாற்பது. நம்மைப்பெற
வேணுமென்று உருகினான் என்றால் இரங்கி உடம்புகொடுக்குமந்
தனை நீர்மையிலையே! (பணைமுலைதுணையா) ந்தவந்தாமனமேதோ
ஸ்திமயமான (உ) த்ரந்தியாய்ப்பற்றி, “தயாதற்கு பகன்றன்னையன்
மற்றிலேன்தஞ்சமாகவே” என்றிருக்குமாப்போலேயிறேயிருப்பது.
“இப்போது சாபலத்தாலே விரும்புகிறோம்” என்றிருக்கையன்றி
கே அதர்ஷ்டத்தையும் இதுதானே தருவதுபோலேயாய்ந்து ஆதரி
பது. அதர்ஷ்டத்தை மறந்தபடி. “துன்னுகுழல் கருநிறத்தென்
உ0]துணையே” என்றிருக்குமத்தையிறே யிங்கேநினைப்பது.

(பாவியேன்) நித்யமாய் ஒருபடியாய் துருநாதந்தவண்ணமாய்
நச்வரனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதிமாயிருந்திற ஆத்மவந்து
படும்(ங) எளிவரவேயிது! (உணராமா) இவ்விஷயத்துக்கு நம்மை
வகுத்ததுஎன்று உணரமாட்டாதே.

பணைக்குமாய்த்து - பெருக்குமாய்த்தென்றபடி. தங்களிடத்திலே மொதுங்கி
யிருந்தவனுக்கு ஹர்ஷந்தால் இதுவேதேவதுவாசப் பணைக்கைக்கு மெதுவருளிச்
செய்கிறார் (நம்மையித்யாதி.) நச்வரனைப்போலே தர்ஷ்டாதர்ஷ்ட பலஸாத
மென்னுமத்தை விவரிக்கிறார் (இப்போதித்யாதி.) அதர்ஷ்டத்தையு மென்றது-
அதர்ஷ்ட ஸுகத்தையு மென்றபடி. நம்பாஸமபோகாதிகளும் இதுவேமென்று
ங0]எண்ணி, வேறே அதர்ஷ்டஸுகத்தையும் மறந்திருக்குமென்றுகருத்து. அவரவர்
துணையா என்னுதே, “பணைமுலைதுணையா” என்றதுக்கு தாழ்ப்பாடமருளிச்செய்கி
றார் (துன்னுகுழலித்யாதி.)

ஸ்வருபஜ்ஞாநம்பிறந்துதுதபிச்சும்தசையிலே “பாவியேன்” என்ன
க்கூடாமையால், இது க்லேசஸூசகமான பாசரமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்
கிறார் (நித்யமாயித்யாதி.) இவ்விஷயத்துக்கு - பகவத்விஷயத்துக்கு.

(க) இனிம்பன் - சதாரப்பாடில்லாதவன்; ஸூலபன்.

(உ) த்ரந்தி - முடிப்பு. (ங) எளிவரவு - ஏழைமை.

(எத்தனைபகலும் பழுதுபோயொழிந்தனநாள்கள்) எத்தனைகா
லமுண்டு இப்படி வ்யர்த்தமேபோகிறது. காலமடங்க வ்யர்த்தமே
போய்த்து. அணைக்கு அவ்வருகுபட்ட நீரோபாதியிறே. “வ்யோஸ்ய
ஸ்யூஷ ரூத்” “வ்யோஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே.” (பழுதுபோயொழிந்
தனநாள்கள்) இனையபெருமானோப்போலே கண்ணுறங்கவும் அவஸர
மின்றிக்கே போகக்கடவகாலம், அநர்த்தத்தோடேபோய்த்தது.
கைங்கர்யத்தோடே (க) அடிக்கழஞ்சுபெற்றுச் செல்லக்கடவ கா
லம், பழுதேபோய்த்தது.

(தூவிசேரித்யாதி) இப்படி கைகழிந்தது உகந்தருளினநிலங்க[௧௦
ளிங்கேயாகையாலே ஸ்வரூபம்பெற்றுமீண்டது. தூவி-சிறகு. சிற
கால்வந்தஅழகையுடைந்தாயஅன்னம் (உ) ஸஹசரத்தோடேபுணர்
ந்து வர்த்திக்கிற தேசம். ஸர்வபுதசரண்யமான தேசம். அன்னத்
தோடு ஸர்வதாஸாம்யம்சொல்லலாயிருக்கையாலே, பெரியபிராட்டி
யாரோடே ஆராவமுதாழ்வார் ரமித்துவர்த்திக்கிற தேசம். சரண்ய
வஸ்து குறைவற வர்த்திக்கிற தேசம். பொறுப்பாரு முண்டாய்
பொறுப்பிப்பாரு முண்டாகையாலே குறைவற்ற தேசம். (சூழ்
புனல்) அசேதநமானஜலமும் அங்கேவந்தால் ஒருக்கால் சூழவாய்
த்துப்போவது. *நாபார்த்தர்க்கு ச்ரமஹரமானதேசம். (குடந்தை
யேதொழுது) “அஸ்யஸ்யூஷ ரூத்” “அவசாஃப்ரதிபேதிரே” என்கிற[௨௦
படியே - நம்பக்கல் ஒரு நினைவின்றிக்கேயிருக்க, தொழுதுகொடு
நிற்கக்கண்டார். (என்னாவினால்) “ஆவியேயமுதே” என்ற என்
னாவினால். இப்ப்ரஜையைப்பெற்றுவாழ்ந்தேன் ! என்பாரைப்போ
லே. கரணம் இன்றுபெற்றபெற்றுக்குப் பாங்காயிருக்கையாலே,
வேறொரு சரீரபரிஹம்பண்ணினாலும், என்னா என்னலாமிறே.
இதரரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணித்திரிந்த இவ்வுடம்போடே.

“எத்தனைபகலும்-நாள்களும்-பழுதுபோயொழிந்தன” என்றுஅர்வயமாய்,
பலித்தஅர்த்தம் (காலமடங்கவிய்யாதி.) “போய்” என்றதுக்குபாவம் (அணைக்கித்
யாதி.)போனகாலத்துக்கு க்லேசித்தாருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வ்யோ
ஸ்யாஇத்யாதி.) “பழுது” என்ற பதப்ரயோகத்துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார்[௩௦
(இனையவிய்யாதி.) கீழ்வாக்யவ்வரணம் (கைங்கர்யேத்யாதி.)

“சேர்” என்றது - அதுருபமென்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (சிறகாலித்யாதி.)
சரண்யமான தேசமானமையை உபபாதிக்கிறார் (அன்னத்தோடித்யாதி) “என்”
என்றது- நைச்யத்திலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (ஆவியே இத்யாதி.) கொண்டா
ட்டமாகத் தாத்தர்யாந்தாம் (இப்ப்ரஜையையித்யாதி.) ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபி
ன்பு பூர்வவர்த்தமுடையனாகையைக் கொண்டாடலாமோவென்ன (கரணமித்
யாதி.) நா சரீரைகதேசமாகையாலே, (இதரரைஸ்தோத்ரம்பண்ணித்திரிந்த விவ்
வுடம்போடே) என்றது.

(க) அடிக்கழஞ்சுபெறுகை-ஓடி, கழஞ்சுபொன் பெறுகை; சலாக்யமென்ற
படி. (கழஞ்சு-பன்னிரண்டு பணவிடை கொண்டநிறை.) (உ)ஸஹசரம்-தன்னுடன்
ஸஞ்சரிப்பது ; பேடை.

(உய்யநான்கண்கொண்டேன்) “மறந்தமதியின்மனத்தால்-இறந்தேனெத்தனையும்” என்றநான், உஜ்ஜீவிக்கும்படி கண்கொண்டேன். (கண்கொண்டேன்) திருமந்தரத்தினுடைய அர்த்தந்தை அதுஸந்தித்தால் அது ஸ்வரூபமாயிருக்குமாப்போலே, சப்தத்தைச் சொல்லுகையும் ஸ்வரூபமாயிருக்குமிதே. இப்படி பார்த்தமாயிழந்தத்தைக் காணப்பெற்றே னென்கை. (நாராயணுவென்னும் நாமம்) “நா வாயிலுண்டே” என்னும்தை. * நா வாயிலுண்டானால் * ஓவாதுரைக்குமுரையிதே. [நா வாயிலுண்டே] இது முக்துமுகு[க0]ன்னம் தேடிப்போகவேண்டாமோ. [நமோநாரணுவென் ஓவாதுரைக்குமுரையுண்டே] ஓவாதுரைக்கும் உரையாகிறது - உச்சிவிதிவிடாதே சொல்லவேனுமென்கிறதன்று; ஏதறி அக்ஷரமாயையிலே நடுவே யிளைக்க வேண்டாதே, சொல்லி யிளைப்பாறலா மென்கை. ஸஹஸ்ராக்ஷரீமாலாமந்தரமாம், “இதுசர்ப்பதில் காசத்தைப்பூச்சும் போகவமையும்” என்னும்படியிராதொழிகை (என்னும் நாமம்) முன்பு இழந்தகாலமும் வ்யர்த்தமாகாதபடியான திருநாமத்தைக் காணப்பெற்றேன். [சென்றநாள் செல்லாத செங்கண்மாலெங்கம்மால்] சென்றநாளெந்நாளும்நாளாகும்] செங்கண்மாலெங்கம்மால் என்பது ஒருநாளுண்டாகில். [சென்றநாள் செல்லாத - எந்நாளும்நாளாகும்] திருமந்த[உ0]ரத்தைச் சொல்லுகைக்குறுப்பாயையிலே போனகாலமும் காலகாலமாய், செல்லுகிறகாலமுந்தானே நல்லகாலம். திருமந்தரம்சொன்னால் மேல்தானே ஓரநர்த்தம்விளையுமிதே. (உ.)

மதிப்ரஷ்டனான நான் என்றர்த்தாதாம் (மறந்தயித்தாதி.) என்குமுக்குறானால் அர்த்தாதுஸந்தாரமொழிய சப்தாதுஸந்தாரம் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (திருமந்தரத்தினுடைய வித்தாதி. 5) என்றமத்தையென்றது - என்னை பாட்டையென்கை; அநந்தரம், “கண்கொள்வது” என்றுபூரிப்பது. 7 (க) கதகாலம் நல்லநாளாமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (திருமந்தரத்தையித்தாதி.) (திருமந்தரத்தை) என்றவநந்தரம், ஒருநாள் என்று சேஷம். ஆக, ஒருநாள் திருமந்தரத்தை யதுஸந்தித்தால் அநாதிகாலமுண்டான ப்ராதிகூல்யங்கனெல்லாம் [உ0]உருமாய்ந்துபோகையாலும், மேல் ஆதுகூல்யங்களை விளைக்கையாலும், வர்த்தமாகாலத்தில் ரஸ்யதாதிசயத்தால்வந்த ஹேறத்தாலும், ஸர்வகாலமும் ஸார்த்தகமாய்த்தென்றுகருத்து. “செல்லாத” என்று-பவ்ஷ்யத்காலத்தைச்சொல்லுகிறது. (உ.)

5 “திருநாமம் சொல்லுகை உஜ்ஜீவநஹது என்மதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிருர் (நா வாயிலித்தாதி)” என்றஅரும்பதார்த்தத்தில் வாச்யத்தை இங்கும் கூட்டிக்கொள்வது. 7 “உரைக்கு முரையிதே - மந்தரமென்றபடி. ‘என்னும் நாமம்’ என்று பாவரத்வ ப்ரவித்தியை ப்பற்ற வருளிச்செய்கிருர் (முன்பிழந்தகாலமித்தாதி.)” என்று அரும்பதார்த்தத்தின் வாச்யம்.

(க) கதகாலம் - போனகாலம்.

மூ.—சேமமேவேண்டித்திவினைபெருக்கித்தெரிவைமாருருவமேமருவி
ஊமனூர்கண்டகனவிலும்பழுதாயொழிந்தன கழிந்தவந்நாள்கள்;
காமனூர்தாதை, நம்முடையதிகள், தம்மடைந்தாரமனத்திருப்பார்—
நாமம்நானுய்யநான்கண்டிகொண்டேன்நாராயணுவென்னும்நாமம்.

ப-ரை.—சேமமே - யாவராலும் கேட்கத்தக்கதே, வேண்டி- விரும்பி, அதற்கு
வேண்டும் நற்காரியங்கள் செய்யாதே, தீவினை-பாபங்களை, பெருக்கி-அதிகரிக்கச்
செய்து, தெரிவைமார் - ஸ்த்ரீகளுடைய, உருவமே - வடிவழகையே, மருவி - நற்
றுணையாகக்கருகி, கழிந்த-வினையொழிந்த, அந்நாள்கள் - பெறவொண்ணாத கால
மெல்லாம், ஊமனூர்-ஊமைகள், கண்ட—, கனவிலும்-கனவிலுங்காட்டில், பழு[க0
தாய் - வ்யாத்தமாய், ஒழிந்தன - போயின; ஆதலால், காமனூர் - மந்ததனுக்கு,
தாதை-தமப்பனாய், நம்முடைய-நம்போல்வாரெல்லாகதும், அடிகள்-ஸ்வாமியாய்,
தம்-தன்னையே, அடைந்தார்-சரணாகபற்றினவர்களுடைய, மனத்து - நெஞ்சில்,
இருப்பார்- நீங்காதிருப்பவரான ஸ்த்ரீவரனுடைய, நாராயணுன்னும் - நாரா
யணு என்கிற, நாமம்-திருநாமத்தை, நான்-விஷயசபலனுய்த்திரிந்த நான்,உய்ய-
உஜ்ஜீவிக்கும்படி, கண்டிகொண்டேன் - சாண்பெற்றேன் என்கிறார். (க)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு.—(சேமமேவேண்டி) “சத்ருககளால
ராஜாச்சுருள்விட்டாரால் நமக்கொரு நலியு வாராதொழியவேணும்,
எல்லாராலும் ரகைப்பெற்றுச் செல்லவேணும்” என்றாய்த்து நெஞ்
சால்நினைத்திருப்பது. (தீவினைபெருக்கி) ரகையேடுற்றுச்செல்ல[உ0
வேணுமென்றிருந்தால்,அ துபலமாய்படியான ஸநகரியையைப் பண்
ணாதே பாபத்தையாய்நதுக (ஈ) கூடுபூரிப்பது. (தெரிவைமாருருவ
மே மருவி) நல்லத்தையேண்டியிருக்கங்காட்டில்அதுவாராதே, செ
ய்ததின்பலமிதே வருவது; பண்ணிவைத்த பாபங்கள் கொடுபோய் விஷ
யங்களிலே மூடும். (உருவமே மருவி) அகவாயிழியில் த்யஜிக்கலா
மிதே. அகவாய் நஞ்சாய், (உ) ஸ்வகார்ய பரராமிதே இருப்பது.
அகவாரிலேரிழியில் அநாத்மகுணம் கண்டு பிளலாயிருக்குமிதே;
வடிவில் தோஷங்களை மறைத்ததே வைப்பது. (மருவி) அத்தையே (ங)
சுபாச்சரயமாக மநநம்பண்ணியாய் த்திருப்பது.

அ.—மூன்றும்பாட்டு.—(சேமமேவித்யாதி) சீழ்ப்பாடடிலே “பழுதுபோயொழி[ங0
ந்தன” என்னுமத்தை ஸ்த்ரீவந்தாரதமாக உபபாதித்துக்கொண்டு, பின்னையும்
கிறிதுகளை அநுஸந்தித்து அநுதபிக்கிறாரென்று ஸங்கதியையுட்கொண்டு வாக்
யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (சத்ருக்களிட்யாதி.) “சேமம்” என்றது - கேட்கமென்
றாய், அதனானும்-ஸ்திதிபரிபாலனமாய், இத்தைச்சொன்னது-அபூர்வார்த்தப்பராப்தி
ரூபமான யோசததுக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவ்விரண்டும்
பரார்த்தமாய்கையாலே*சேமபதார்த்தம் கீழருளிச்செய்து, யோகபதார்த்தமருளிச்
செய்கிறார் (எல்லாராலுமித்யாதி.) ரகைப்பெற்றென்றது - இஷ்டத்தையடைந்
தென்றபடி. இப்படி சரீரரக்ஷணம் சொன்னது ஆத்மரக்ஷணத்துக்கு முபலக்ஷ
ணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (நல்லத்தையிட்யாதி.) அகவாய்போலே வடிவ்
லும் தோஷமில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வடிவிலிட்யாதி.) [ச0

(க) கூடுபூரிக்கை - உறையைநிறைக்கை. (உ) ஸ்வகார்யபரர் - தங்கள்
ப்ரயோஜனத்தில் ஊற்றமுடையவர்கள். (ங) சுபாச்சரயம் - த்யாநவிஷயம்.

(ஊமனார் கண்டகனவிலும் பழுதாய்) ஊமனார் - ஊமைகள். (ஊமைகண்ட கனவிலும் பழுதாய்.) † ஊமை கண்டகன வாய்விட மாட்டானித்தனை, நினைத்திருக்கும்; அங்ஙனுமன்றியே, நெடுநாள் அதுபவித்துப் போந்த விஷயங்களில் போயிருந்து, அநந்தரம் நினைத்திருக்கைக்கு மொன்று மின்றிக்கே யிருக்கை. அங்ஙனன்றியே, ஊமை கண்டகன வாய்விடமாட்டிற்றிலனாகிலும் நினைத்திருக்கலாம், இவை நினைக்கில் (க) பயாவஹமாகையாலே நினைக்கவுமொண்ணாதென்கை. ஸ்மர்தி விஷயமாவதொன்றில்லை, ஸ்மர்திவிஷயமாய்த்த துண்டாகில் பயாவஹமாக0]யிருக்கும். (ஒழிந்தனகழிந்த அந்நாள்கள்) [நக்ஷத்ரம் பரிபாடாய் நமேதுகம் பரிபாடாய் நமேதுகம்ஹந்தேநிவா | ஏததேவாதுசோசாமி வயோஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே] பரியையானவள் தூரவிருந்தாளென்று வெறுத்திருக்கிறோமல்லோம், அது நாலுபயண மெடுத்துவிடத்தீரும்; வலியரசுநஸஸாலே (உ) அபஹ்ரதையென்று வெறுத்திருக்கிறோமல்லோம், அது அவன்றலையறுக்கத்தீரும்; நமக்கு சோகநிமித்தமிதுவே [நக்ஷத்ரம் பரிபாடாய் நமேதுகம் பரிபாடாய் நமேதுகம்ஹந்தேநிவா | ஏததேவாதுசோசாமி வயோஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே] போனகாலத்தை அம்பாலே மீட்கவொண்ணாதே!

நீர்பற்றிச்சொல்லுகிற விஷயத்துக்கு இந்த தோஷங்களில்லையோவென்ன (காமனார்தாதை) உருவமே மருவிலும் பசைபோரும், உடம்பைப் பற்றிலும் ஊதியம்போரும். ¶ தன்வடிவாலே நாட்டையடையப் பகட்டித் திரியுமவனுக்கும் உத்பத்திஸ்தாநம். தன்கையில் நாட்டார் படுவதடங்க அவன்றான் இவன்கையிலே படும்; “நக்ஷத்ரம் பரிபாடாய் நமேதுகம் பரிபாடாய் நமேதுகம்ஹந்தேநிவா | ஏததேவாதுசோசாமி வயோஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே” (நம்முடை யடிகள்) கீழில் விஷயங்களுக்குச் சொன்ன குற்றமில்லாததுவேயன்று இதுக்கு வாதி; அவை அப்ராப்தவிஷயம், இது ப்ராப்தவிஷயம். (நம்முடை யடிகள்) ஸர்வஸ்வாமி.

(தம்மடைந்தார் மனத்திருப்பார்) வடிவைக்காட்டித் துவங்கிக்கையிலுள்ள தடங்க அபஹரித்து உடம்புகொடாதே எழுவாங்கிரியிருக்கையின்றிக்கே, ஆசாலேசமுடையார்நெஞ்சு விட்டுப்போயிருக்கமாட்டாதவன்.

நிஸ்ஸாரத்வமும் பயாவஹத்வமுமான * பழுதாகையை நிகமிக்கிறார் ௩0]ஸ்மர்தியாதி.)

மேலுக்கவதாரிகை (நீர்பற்றி யித்யாதி.) பசை - ஸாரம். ஊதியம்போரும் - வர்த்தியுண்டாமென்றபடி. காமயதீதிகாமம் என்ற வ்யுத்பத்தியையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நாட்டையித்யாதி.) காமனுக்குத்தாதை என்றத்தாலே - காமன் அழகுக்குத்தோற்றுப் பிள்ளையானென்று தோற்றுகையாலே யருளிச்செய்கிறார் (தன்கையிஸ்த்யாதி.)

† குண்டலிதகரந்தம் சிலஸ்ரீகோசங்களில்லை. (க) பயாவஹம் - அச்சத்தை விளைக்குமது. (உ) அபஹ்ரதை - அபஹரிக்கப்பட்டவள். ¶ “நாட்டையடையத் தன்வடிவாலே பகட்டித்திரியுமவன்” என்றானால் அரும்பதத்தின் ப்ரதீகத்துக்குச் சேரும்.

(க) கலவிருக்கையான பரமபதத்தையும் விட்டு, நெஞ்சேகலவிருக்கையாகக் கொள்ளும். (தம்மடைந்தார்மனத்திருப்பார்நாமம்) இவ்வர்த்தமித்தனைக்கும் வாசகமான திருநாமம். தேஹகுணமும், ஸர்வஸ்வாமித்வமும், ஸௌலப்யமும், வாத்ஸல்யமுமிதே இதுக்கு அர்த்தமாய்த்தது. (நானுய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்) “ஸந்நிவ” “அஸந்நேவ” என்று முடியும்படியான நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படிகண்டுகொண்டேன். (நான் கண்டுகொண்டேன்) இனிக்காட்சி யில்லையோ ! என்னும்படி கைகழிந்தநான், (உ) உத்தேச்யஸித்தி யுண்டாகப் பெற்றேன். “இனிஸத்தையுண்டாகமாட்டாது, காட்சியுண்டாகமாட்டாது” என்னும்படியான நான், உஜ்ஜீவிக்க[க0] வும்பெற்று, காணவும் பெற்றேனென்கிறார். (நானுய்ய, நான்) என்று இருக்கால் சொல்லுகிறது - லாபத்தால் வந்த பரிநிக்குப் போக்குவிட்டுச்சொல்லுகிறார். (நாராயணுவென்னும்நாமம்) “சுநீநாந் க்ஷரஜ்ஜிஹ்ஸுநாஹி ஸுஹிஸுஹிஸுநீநாஹுக்ஷே” “சாந்தோதாதந்த உபரதஸ்திதிசுஹஸஸமாஹிதோபூத்வா ஆத்மந்யே வாத்மாம்பச்யேத்” என்று (ங) சமதமாத்யுபேதர் சொல்லக்கடவ திருநாமத்தைச் சொல்லப்பெற்றேன். “சேமமேவேண்டித் தீவினைபெருக்கித் தெரிவைமாருருவமேமருவி” என்று அநாத்மகுறோபேதனாய்ப் போந்தநான் ஆத்மகுறோபேதர் பெறும் பேற்றைப்பெற்றேன். (ங)

“மனத்தேயிருப்பார்” என்று ஸாவதாரணமாக்கி, பரமபதத்திலிருப்ப[உ0] இல்லையோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (கலவிருக்கையானவித்யாதி.) இவ்வர்த்தமித்தனைக்கு மென்றது - “காமரூர்” இத்யாதி பதத்ரயார்த்தமித்தனைக்குமென்றபடி. இரண்டாம் * நானுக்கர்த்தம் இனியித்யாதி.) இல்லையோவென்றது - இல்லையேயென்றபடி. கீழிரண்டிவாக்யத்திற்சொன்ன தாத்பர்யத்தையும் கூட்டி ஒரு * நானுக்கே கருத்தாக வருளிச்செய்கிறார் (இனிஸத்தை யித்யாதி.) ஆனால் இருக்கால் சொல்லுவானென்னென்னும் சங்காநுவாதபூர்வகம் பரிஹரிக்கிறார் (நானுய்யவித்யாதி.) “மனத்திருப்பார்நாமம் - நான்கண்டுகொண்டேன்” என்று அந்வயித்திருக்கவும், “நாராயணுவென்னும் நாமம்” என்றதுக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (சாந்தஇத்யாதி.) “நான்கண்டுகொண்டேன்” என்று (ச) அநுவஷங்கித்து தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சேமமேயித்யாதி.) (ங)[ங0]

நாலாம்பாட்டு.—(வென்றியே யித்யாதி) கீழிற்பாட்டிலே * சேமமேவேண்டித் தீவினை பெருக்குகைக்கு ஹேது - அர்த்ததேவநையாதல் தேஹாத்மாபிமாநமாதலென்று காட்டாநின்றனுகொண்டு, திருமந்தரத்தைக் கண்டுகொண்டதுக்கு ஹேதுவையும் (ரு) முக்தகண்டமாக வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதிகண்டு கொள்வது.

(க) கலவிருக்கை - நெஞ்சுபொருந்தியிருக்கை; ஓலக்கம்; கொலுச்சாவடி; கித்யவாஸம்பண்ணுமிடம்; “இறைப்பொழுதில் பாதாளம் கலவிருக்கைகொடுத்துகந்தவம்மான்” என்னக்கடவதிறே. (உ) உத்தேச்யஸித்தி-தான்ஆசைப்பட்டதுவககூடுகை. (ங) சமதமாத்யுபேதர் - சமம் தமம் முதலிய குணங்களோடு கூடினவர்கள். (ச) அநுவஷங்கித்து - சேர்த்து. (ரு) முக்தகண்டமாக-விடப்பட்டமிடற்றையுடையராய்; வெளிப்படையாகவென்றபடி.

கூல பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, முதற்றிருமொழி,

மூ.—வென்றியேவேண்டிவீழ்பொருட்கிரங்கி வேற்கணர்கலவியேகருதி,
நின்றவாநில்லாநெஞ்சினையுடையே நென்செய்கேன்!; நெடுவிகம்பணவும்-
பன்றியா யன்று பாரகம்கீண்ட பாழியான், ஆழியானருளே,
நன்றுநானுய்ய நான்கண்டுகொண்டேன் நாராயணவென்னும்நாமம். (சு)

ப-ரை.—வென்றியே - எல்லார்பக்கலிலும் ஜயத்தையே, வேண்டி-அபேகி
த்து, வீழ்-நசிக்குந்தன்மையுள்ள, பொருட்கு-தந்ததுக்கு, இரங்கி-துக்கித்து, வேல்
கணர்-வேல்போன்ற கண்ணையுடைய ஸ்திரீகளது, கலவியே-ஸம்சுலேஷத்தையே,
கருதி-நினைத்து, நின்றவாநில்லா-ஒன்றிலும் நிலைபெற்றிராத, நெஞ்சினை-நெஞ்சை,
க0] உடையேன்-உடையநான், என்செய்கேன்-உன்னைப்பெறுகைக்குடான ஓர்உபாய
மும் செய்யவல்லேனல்லேன்; அன்று-பூமியைப் பரளயங்கொண்ட அந்நாளிலே,
நெடு-உயர்ந்த, விசம்பு-ஆகாசத்தை, அணவும் - தழுவும்படிவளர்ந்த, பன்றியாய்-
வராஹரூபங்கொண்டு, பாரகம்-பூமியை, கீண்ட-உத்தரித்த, பாழியான்-மிடிக்
கையுடையனாய், ஆழியான்-விரோதிகளை நிரவிக் கைக்குத் திருவாழியைக்கையிலே
யுடைய ஸர்வேச்வரனது, அருளே-சுரபையாலே, நான் நன்றுஉய்ய நாராயண
என்னும் நாமம் நான் கண்டுகொண்டேன்— (சு)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு.— (வென்றியேவேண்டி) பிதாவாகவுமாம்,
ஆசார்யனாகவுமாம், வென்றியேயாய்த்து இவன் வேண்டியிருப்பது. தன்
னையொழிந்தாரைக் கீழ்ப்படுத்தி தான் மேலாகவாய்த்து வேண்டியிருப்
பது. 20] தோல்வி குனமாம் விஷயத்திலேயாய்த்து வெல்ல நினைத்திருப்பது.
(வீழ்பொருட்கிரங்கி) கையில் சிறிது அர்த்தமுண்டாய் அத்தாலே
யிறே யிவனொருவனையும் மதியாதிருப்பது. அது அஸ்திரமானபடியாலே
அபஹ்ரதமாயிருக்குமிறே; அத்தையிழந்து கூப்பிடாநிற்கும். கௌரவ்ய
ராயிருப்பார்பக்கல் அபிமாநம் பண்ணக்கடவதன்றித்தே ரிருக்க, அபிமா
நம்பண்ணி வர்த்தித்ததுக்குமேலே இரங்கக்கடவதல்லாததுக்கு இருந்து
கண்ணநீர் பாயாநிற்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, தேஹாத்மாபிமாநத்தைப்
பண்ணி தன்னையெல்லார்க்கும் மேலாகநினைத்துப்போந்ததுவே யன்றி
யே, அஸ்திரமானவுடம்பை “நித்யமாக வேணும்” என்று சோடியாநிற்கு
மென்னவுமாம்.

கூ0] அ.—“अहोरात्रं नृणां दुर्लभम्” “அர்த்ததாதுமானம்நகுருர்பநதம்” என்
கிறபடியே - இவனுடைய அர்த்தாபிமாநத்தால் வந்த மேனாண்ப்பைச் சொல்லுகி
றதென்று தாத்பர்யம் திருவுள்ளம்பற்றி, வென்றி-ஜயமாம், ஸ்வோத்கர்ஷம்மேலி
ட்டென்று அர்த்தமாய், இதுஅதுதாபஹேதுவானபடியை யருளிச்செய்கிறார் (பிதே
த்யாதி.) இவ்வர்த்தம், “வென்றியே” என்கிற ஸாமான்ய நிர்ந்தேசத்தாலே ஸஞ்சித
மாகிறதென்னுமத்தைக் காட்டுகிறார் (தன்னையித்யாதி.) இது அதிச்சுரதோஷமா
னமையை உபபாதிக்கிறார் (தோல்வியித்யாதி.)

வீழ்கையே-போகையே ஸ்வபாவமான, பொருட்கு-தந்ததுக்காக, இரங்கி-க்லே
சித்துஎன்று சப்தார்த்தமாய், ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கையிலித்
யாதி வாக்யதர்யத்தாலே.) இரண்பதங்களாலும் பலித்தார்த்தத்தைத் தொகுத்
ச0] தருளிச்செய்கிறார். (கௌரவ்யராயித்யாதி.) அபிமாநம் - அர்த்தாபிமாநகார்ய
மென்றபடி. வெற்றிக்குஹேது-தேஹாத்மாபிமாநமென்றும் பொருள். தேஹாத்மா
பிமாநம் என்னும் பதத்வயத்துக்கு அர்த்தாநதாமருளிச்செய்கிறார் (அங்ஙனன்றிக்
கேயித்யாதி.)

(வேற்கணார்கலவியேகருதி) கையில் (க) அர்த்தமுண்டானகாலம் (உ) பார்வையைச் செங்கற்சீரைகட்டிக் கூப்பிட்டுத் திரியவிடுமவன் (க) அர்த்தமிழந்து கூப்பிடாநின்றால், அல்லாதாரோடொக்க அவனும் வினவப்படுருமே; இவனைக்கண்டவாறே, “அவ்வர்த்தத்தை பெல்லாம் இட்டு ஒருபணியாகப் பூட்டிக்காணப்பெற்றிலோம்” என்று மனோரதியா சிற்கும். கெடுத்தபொன்னை யிப்போது பூட்டத்தேடும்.

(நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையேன் என்செய்கேன்) ஈ உர்வசி ஸாலோக்யத்துக்கு நாடடங்க ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணாநிற்க, நேர்கொடு நேர் அவள்தான்வந்து உபஸ்தாநம்பண்ணி முன்னே நிற்க, அர்ஜுநன்கு0 நமஸ்கரித்துக் கடக்கநின்றாநிறே விரக்தியாலே; இப்படிப்பட்டவன்,

கலவிசெய்தென்னுதே, “சருத்” என்கையாலே - அம்மனோரதமாத்ரந்தா ன் அர்த்தமிழந்தபோது மற்றவிஷயத்தில் நிஷ்பலமாகையாலே, பார்வாவிஷய மாக்கி தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (கையிலர்த்தமித்யாதி) இதுமுந்தினதாத்தர்யத் துக்குச்சேரும். பொருள் - சரீரமென்ற பக்ஷத்தில், “வேற்கணார்” என்றது-ஸர்வ விஷயமாகக் கண்டுகொள்வது. செங்கற்சீரைகட்டி - காலிப்புடவை யுடுத்து.

(க) அர்த்தம் - தநம்- (உ) பார்வைய - மனோவி.

ஈ அவிவேகிகளுக்கன்றோ மாஸ்ஸ-தலங்கும், விவேகிகளுக்குக் கலங்கு மோவென்ன (உர்வசிஸாலோக்யத்துக்கித்யாதி.) அதாவது - புருஷவா என்கிற மானா வேட்டைக்குப் புறப்பட்டவிடத்திலே, சாபோபஹதையாய்க் கொண்டு உர் வசிபூமியிலேலத்த ஸஞ்சரியாநிற்க, இவனைக்கண்டு “ஸத்ரீயாகவேனும்” என்று அபேக்ஷித்ச, “என்சொன்னபடியே செந்நாயாகி லப்படியே செய்கிறேன்” என் று அவன்சொல்ல, “அதாவதேது?” என்ன, “அப்போதும் என்ஸமீபத்திலே இர ண்டி ருட்டுக்குட்டியைக் கட்டிவைக்கவேண்டும், வெளியிலே நக்ரனாய் என்முன் னேயிருக்கவொண்ணாது, இருந்தாயாகில் அப்போதேவிட்டுப்போகிறேன்” என்று சொல்ல, “அப்படியே செய்கிறேன்” என்று சிரகாலம் அவளோடே ஸம்சலேஷி த்துக்கொண்டுநிற்கிறவனவிலே, இவனுக்கும் சாபமோக்ஷம்பிறந்து, இந்த்ரனு டைய ஆந்தருயாலே யிவனையழைத்துக்கொண்டு போவதாக கந்தர்வர்கள்வந்து, ஒருமாத்ரியிலே யிவனும்வனுமாகக் கூடி யிருக்கிறவனவிலே, அவனுடைய புட வையையும் அந்த ஆட்டுக்குட்டிகளையும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோக, ஆட்டுக் குட்டிகள்போகையாலே மிகவும் லுக்ஷிதையாய் மீட்டுக்கொண்டுவரச்சொல்ல, அவன்போகாதே வெறுமனேயிருக்க, “உன்னை புருஷனென்றிருந்தேன், யுமென் னைப்போலே ஸத்ரீயானாய்.” என்று கேட்போக்தியைப்பண்ண, அவனும் அந்த நக்ர வேஷத்தோடே புறப்பட, அவ்வளவிலே ஒருமின்மின்ன, அந்தவெளியாலே அவ னைக்கண்டு “வெளியிலே யென்முன்னே நக்ரனாயிருந்தாய்” என்றுசொல்லி அந்த ராஜாவை விட்டு ஸ்வர்க்கத்திலேபோனான்; அந்ததரம், அந்தராஜா ப்ராந்த னாய்க்கொண்டு அந்தவேஷத்தோடே ஸஞ்சரியாநிற்க, இவனுடைய வ்யஸநத்தைக் கண்டு உர்வசியீளவும்வந்து “துஷ்ப்படவேண்டா, உன்னாலே யுண்டானகர்ப்பம் என்வயிற்றிலே யிருக்கிறது, ஒருவருஷம் சென்றவாறே ஒருபின்னைபிறக்கும், அந்தப்பின்னையையு முனக்குக்கொடுத்து உன்னோடேயொருநாள் ஸம்சலேஷிக்கி றேன்” என்றுசொல்லிப்போய், ஒருவருஷம்சென்றவாறே திரும்பவந்து பின்னையுங் கொடுத்து ஒருநாள் ஸம்சலேஷித்திருந்து மீளவும் ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போம்போது,

“சென்னை ஸ்டேஷன்” “தஸ்யாஹம்நிக்ரஹம்”
மந்யே வாயோரிஸஸ்துஷ் கரம்” என்று—ப்ரதிகூல வாயுவைப் பிடித்துக்
கூடுகட்டிலும் என்றெஞ்சைப்பிடிக்கப்போகாது என்றானிறே. (க) ஒருவி
ஷயங்களிலே அரைக்கணம் கால்தாழாத நெஞ்சையுடையேனான நான்,
இந்நெஞ்சைப்பரிகரமாகக்கொண்டு உன்னைப்பெறுகைக் கிடான உபாயா
துஷ்டாரம் பண்ணவென்பதொன்றுண்டோ; உன்னையிழக்கைக்கு உறுப்
பாமித்தனை. (என்செய்கேன்) அர்ஜுநனுக்கு பறினெட்டு (உ) ஒத்திலும்
(ங) சோகத்தை உத்பாதித்தாப்போலே, கண்டதெல்லாம் இவர்க்கு பயா
கரிவஹமா யிருக்கிறபடி.

நீரிப்படி யிருந்திராகில் உமக்குப் பேற்றுக்கடி யெத்தாலே
யென்றிருந்தி ரென்ன; ப்ரளயங்கொண்ட பூமி தன்னுடைய ரக்ஷ
ணத்தில் அஸமர்த்தமாய் அத்தைரக்ஷித்தான் யாவொருவன், அவனா
லே யென்கிறார் (நெடுவிசும்பணவும் பன்றியா யன்று பாரகங்கிண்ட
பாழியான் ஆழியானருளே) ப்ரளயங்கொண்டபூமிக்கு ஸ்வரக்ஷ
ணத்தில் அங்வயமுண்டாமன்றிறே விஷயங்கொண்டநெஞ்சை யுடை
யேனானநான் எனக்கு ஹிதவித்தை பண்ணுவது. ஆகாசாவகாசம்
வெளியடையும்படி விம்ம வளர்ந்தவன். ரக்ஷயத்தி னளவல்லாதபடி.

“நெஞ்சைப் பிடிக்கவொண்ணாது” என்ற ஆர்ஜுநனுடைய உட்கருத்தை யருளிச்
 2.0] செய்கிறார் (ஒரு விஷயங்களிலே யித்யாதி.) தர்ஷ்டாந்தபூர்வசம் தாத்பர்யமரு
 ளிச்செய்கிறார் (ஆர்ஜுநனுக்கித்யாதி.) கண்டதெல்லாம் - விஷயங்களுள்ள
 மென்றபடி.

(அடி) எந்தவநர்தரம், எதுஎன்றும் மீ மச்சுப்பெறுஎன்றும் அந்நாணரிப்பது.
இப்படி ப்ரச்சுத்வயம் கண்டு கொள்வது.

பூர்வார்த்தத்தை யெல்லா முத்தொண்டு இப்பதத்துக்குட்கருத்தை யருளிச்
செய்கிருர் (ப்ரஸயங்கொண்டவித்யாதி.)

அவளோடே கூடவந்த கந்தர்வர்கள் அந்தராஜாலை வப்பார்த்து “உனக்கு வேண்டி
 துன்பமெல்லாம் தருகிறேன்” என்ன; “எனக்கு உர்வசிஸாலோச்யம்
 வேண்டும்” என்ன; அவர்கள் ஒருஅக்நியைக்கொடுத்து “இத்தால் யாகம்பண்ணி
 னதே யுண்டானால் தத்ஸாலோச்யம் பெறலாம்” என்றுசொல்லிப்போனார்கள்.
 அந்தராஜாவும், அந்தஅக்நியைக் கொண்டு வாராதற்கு, பழைய ப்ராந்தி தலையெ
 ழுத்து ஒருஅரசின்சீரீழ அந்தஅக்நியைவைத்து மறந்துபோய், தன்பட்டணத்து
 க்குவந்து, மீளவும்கிணைத்து அரசடியிலேசெல்ல, அந்தஅக்நியானது(சு) சமீபர்க்கு
 ரூபமாய்க் கொண்டு அந்தஅரசோடேகூடியிருக்க, அதிலே யொருகொம்பை
 முறித்துக்கொண்டுவந்து கடைந்து அக்நியையுண்டாக்கி அந்த அக்நியாலே யாக
 த்தைப்பண்ணி உர்வசிஸாலோச்யத்தை யடைந்தானும்; அத்தைச் சொல்லுகிறது.
 (திருவாய்மொழி - கூ-பத்து, 10 - திருவாய்மொழி * மாலையண்ணி ப்ரவேசத்தின்
 அடையவனெந்தானரும்பதத்தில் வாக்யம்.)

(க) “ஒருவிஷயத்திலே” என்னும்பாடம் கோசாந்தரங்களிற் கண்டுகொள்வது. (உ) ஒத்தி - வேதம்; இங்கு, பகவத்குறைதரின் அத்தயாயத்தைச்சொல்லுகிறது. (ங) கோசம் : மனவருத்தம். (ச) சமீபிஷ்டம் - வன்னிமரம்.

பாய்த்து ரக்ஷகனுனவன் வடிவைப் (க) பாரித்தபடி. பூமி ப்ரளய கதிலேபுக்கு முடிந்துபோகப்புக்கவாறே, நீருக்கும் சேற்றுக்கும்(உ) இருயாத மஹாவராவறமானுன். ஜலஸம்ர்த்தி காணப் பணைக்கும் வடிவைக் கொண்டான். [மாகடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப்பன்றியாம்]. “மஹிஷியுடம்பு பேனாதே பாசிதூர்த்தது” என்றவாறே, (௩) காந்தனானதாஹம்உடம்புபேனாதே, மாசேறின வுடம்பை யுடையனானுன். [மானமிலா] ரச்வரத்வாபிமாநம் (ச) பின்னாட்டாதபடி யிருக்கை. மாயாமர்ரத்தைக் கண்டபோது இனத்தில் மான்கள் வந்துமோந்துபார்ந்து, “வி ஸஜாதியம்” என்றுகடக்கப்போய்த்தினவிதே; அங்ஙனன்றி[௧௦] யே, “சுஜநஃஸுஃ-ஃநீ” “ஆத்மாநம் மாநுஷம்மந்யே” என்கிறது இங்கும் அநுவர்த்தித்தபடி. (பாரசுங்கிண்ட) பூமிப்பரப்படங்க அண்டபித்தியேடே புக்குச் சேர்ந்தத்தை ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்த. (பாழியான்) மிடுக்கையுடையவன். (ஆழியான்) ரக்ஷிக்குமிடத்து ஒரு பரிகராபேசையில்லை; ஒரு பரிகரங்கொண்டு ரக்ஷிக்கப்பார்த்தானுமில் அதுக்கிடான பரிகரமுடையவன். (அருளே) அபிமாநம் பண்ணக் கடவதல்லாத விஷயங்களிலே அபிமாநம் பண்ணியும், சோதிக்கக்கடவதல்லாததுக்கு சோதித்தும், நரகாவஹமான விஷயங்களை அநுபவிக்க மனோரதித்தும், “நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை யுடையேன்” என்று இப்படி கைகழிந்தவென்னை, “இனியிவன் தானாக[௨௦] மீளமாட்டான்” என்றதுவேதேறதுவாக எடுக்கவொருப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் க்ரபையாலே. அருளே என்னவுமாம், அருளாலே என்னவுமாம். (நன்றுநானாய்) “வென்றியே வேண்டிவீழ் பொருட்கிரங்கி வேற்கனார் கலவியே கருதி” என்று போந்தவன் சுத்தனானுன் என்று தெரியாதபடி (௩) அஸ்பர்ஷ்டஸம்ஸாரகந்த மும்படி யானேன். (நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயண வென்னும்நாமம்) “வென்றியே வேண்டி வீழ்பொருட்கிரங்கி” என்று - அபிமாநமும்ஸோபமுமிதே சொல்லிற்று; இப்படிபோந்தான், (௪) அமாநித்வாத்யாத்மகுணே பேதர் பெறும் பேற்றைப் பெற்றேன். ச

இங்கு மநுவர்த்தித்தபடி என்றது - ஆத்மாநம் வராஹம்மந்யே என்றுஅது[௩௦] வர்த்தித்தபடி. “பாழியான் ஆழியான்” என்ற பதத்வயத்துக்கும் க்ரமேண பாவமருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷிக்குமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) அடியெது என்றப்ரசந்தனுக்குஉத்தரமானபடியை யருளிச்செய்கிறார் (அருளேயித்யாதி.) சப்தநிர்வாஹ பேதமொழிய அர்த்தபேதமில்லை. முந்தினபக்ஷத்தில், மூலத்தில் “அருளே” என்ற வநநதரம், அடியாக என்றுஅத்யாஹரித்து, அவ்யம் கண்டுகொள்வது. ... ச

(க) பாரிக்கை - பரப்புகை. (உ) இருயாத-பின்வாங்காத. (௩) காந்தன் - கணவன். (ச) பின்னாட்டுகை - பின்னாடருகை; அநுவர்த்திக்கை. (௩) அஸ்பர்ஷ்டஸம்ஸாரகந்தன் - ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் சற்றுமில்லாதவன். (௪) அமாநித்வாத்யாத்மகுணேபேதர் - பகவத்பாகவத விஷயங்களில் பேருமையில்லாமை முதலிய ஆத்மகுணங்களை யுடையவர்கள்.

௩௪ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, முதற்றிருமொழி,

மூ.—கள்வனேனானேன்; படிதுசெய்திருப்பேன்; கண்டவா திரிதந்தே
னேனும், தெள்ளியேனானேன்; செல்கதிக்கமைந்தேன்; சிக்கெனத்
திருவருள்பெற்றேன்; உள்ளெலா முருகிக்குரல் தழுத்தொழிந்தேன்;
உடம்பெலாம் கண்ணநீர்சோர, நள்ளிருளளவும் பகலும் நானழை
ப்பன் - நாராயணுவென்னும்நாமம். (௫)

ப-ரை.—அவன்கடாக்ஷம்பெறுவதற்குமுன்பே, கள்வனேன் ஆனேன் - அவ
னுடைமையான ஆத்மாவைக் களவுகண்டேன்; படிது - பிச்சடிம்பை, செய்து
இருப்பேன் - எப்போதும் செய்துகொண்டிருப்பேன்; கண்டது - கண்டவிஷய
க.0]யங்கள்தோறும், திரிதந்தேனேனும் - கால்தாழ்ந்து போத்தேனாகிலும், திரு
அருள் - அவன்கடாக்ஷத்தை, சிக்கென - தீர்தமாக, பெற்றேன் - அடைந்தேன்;
அத்தாலே, தெள்ளியேன் ஆனேன் - “அவன்சேஷி, நாம்சேஷபுறர்” என்றும்
விவேகமுடையேனானேன்; செல் - சூர்த்திராதிமார்க்கத்தாலே செல்லக்கடவ, து
க்கு - பரமபதத்துக்கு, அமைந்தேன் - நாம்படிபூர்னானேன்; மின்பு, உள்
எலாம் - உள்ளுண்டான எவம்பும் நம்பும், எருசி - நாராயணி, எரல் - தவ
தழுத்துஒழிந்தேன் - தழுதழுக்கும்படி ஆனேன்; அதுக்குமேலே, உடம்பு எலா
ம் - சரீரமெங்கும், கண்ணநீர் - ஓசர்த்தகண்ணீர், சோர - பெரும்குடிபாக,
நள் - செறிந்த, இருளளவும் - மாற்றிமுழுதும், பகலளவும் - பகல்முழுதும்,
நாராயணு என்னும்நாமம் - நாராயணு என்கிற திருநாமத்தை, நான் - அடியேன்,
உ.0]அழைப்பன் - அழைக்கப் பெற்றேன் என்று களிக்கிறார். ஆத்மாவைக்களவுராண்
கையாவது - ஸ்வதந்திரனென்கிறவேவு, கண்டது என்பது - கண்டது எனவும்,
எல்லாம் என்பது - எலாம் எனவும் கிடக்கிறது.

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு.— (கள்வனேனானேன்) விற்றது எவ்வு
கண்டவனிற்காட்டில் ரத்நாபஹாரம்பண்ணினவனுக்கு பாபம் பாக
மாயிருக்கும்; சூத்ரதந்தை அபஹரித்தவனிற்காட்டில் ப்ராஹ்மண
தந்தை அபஹரித்தவனுக்கு - பாபம்விஞ்சியிருக்கும்; த்ரவ்யங்க
ளில்தலையான ஆத்ம வஸ்துவையாய்த்து அபஹரித்தது. ஸர்வேச்வர
னுடைமையை யாய்த்து என்னது என்றுபோந்தது.

(படிதுசெய்திருப்பேன்) மிடறு தின்றுல் சொறியவொ
௩.0]ண்ணாத்தாப்போலே (க) பச்யதோஹரானேன்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(கள்வனேனாய்த்.) கிடப்பாட்டிலே “வென்றிய வே
ண்டி” இத்தாதிசுருக்கெல்லாம் மூலம் - சேஷாத்மாபிமாநமேயென்று திருவு
ள்ளம்பற்றி, அதை இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறாரென்றும், குழியானருளா
லே தாமுஜ்ஜீவித்தப்ரகாரங்களை யருளிச்செய்கிறாரென்றும் ஸங்கதியையுட்கொ
ண்டு, “கள்வனேனானேன்” என்று பரிதிபிக்கைக்கு களவு ச்ரூதமமாக வேண்டி
கையாலே, அதைநிருபிக்கிறார் (விற்றிய்யாதி.) (விஞ்சியிருக்கும்) என்றவந்தரம்,
ஆகையாலே என்று சேஷம்.

படிது - தீம்பாய், அதை, செய்வேனென்னுதே, “செய்திருப்பேன்” என்
கையாலே - தடையறச்செய்துகொண்டிருப்பேனென்று, அதுக்கு ஸதர்ஷ்டாந்த
தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மிடறித்தாதி.) சொறிய வொண்ணாத்தாப்போலே
யென்றது - சொறிந்துபோக்கவொண்ணாத்தாப்போலே யென்கை.

(க) பச்யதோஹரன் - பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் திருமவன்.

நான் தேஹாதமாபிமாரம் பண்ணிப்போந்ததுவே யன்றிக்கே,
‘சாவரசேஷ ம இவ்வாத்மவஸ்து’ என்றிருப்பானோராகிய
அகில, “தேஹாதிரிக்தமா யிருப்பதொரு வஸ்துவாவதென்? ஈச்
வரனாவதென்?” என்று காணக்காணப்பறித்தேன். (கண்டவா திரி
தந்தேனேனும்) முன்னடி தோற்றமுமையாலே கைவந்தபடி பரிமாழி
னைனித்தனை போகி, சாஸ்த்ரங்கள் “ஆராத” என்றத்தை அறிந்
தும் மீண்டிலேன். [ॐ நாமஃ] அல்லாதவற்றோடு பரிமாறுமத்
தை ஜநந்பச்சலிலேயும் பரிமாறத் தேடும். (தெள்ளியேனானேன்)
இப்படியிருந்தசெய்தே, ஸாராஸாரவிவேசம்பண்ணி செய்யக்கூட[க0
பது செயது அல்லாதது தவிர்ந்துபோருவாரைப் போலே, விவேக
முடையேனானேன் (செலாதிக்கமைந்தேன்) நித்யஸம்ஸாரியாகை
துபபானவற்றைச் செய்துபோந்தநான், “இனியிவன் ஸம்ஸாரத்
தொரு ஜளாசமாட்டான், பரமபதத்துக்காளாமத்தனை” என்னும்படி
மைந்தேன். செலலக்கடவ ரதியுண்டு- பரமபதம், அங்குத்தைக்கு
ஜளாருமபடி புரானானேன். “கண்டவா திரிதந்தேன்” என்றீர்,
‘தெள்ளியேனானேன்’ என்றீர், வ்யாஹதபாஷணமா யிருந்ததீ!
ரன்ன (சொன்னத்திருவருள் பெற்றேன்) இனி மீளாதபடி அரு
ளப்பெற்றேன். நீர் பெற்றபேறுதானென்னென்ன (உள்ளெலா
முருக குரல் தழுத்தொழிந்தேன்) உள்ளெனும்பும் நரம்பும்அற[உ0
ருநி, அதுநான் த்வநியில தழுதழுப்பிலே தெரியும்படியானேன்.
உடம்பெலாம் கண்ணநீர் சோர) “ॐ நமசிதேவநாமம்” உடம்
புடங்க பஞ்சஸரமும்ந்ரிஸரமுமிட்டாப்போலே கண்ணநீர்வெள்ள
விட்டபடி. (நள்ளிருளளவும்புகலும் நானழைப்பன் நாராயணுவெ
ளவும் நாமம்) விஷயாநுபவம்பண்ணிக் களித்திருக்கும் போதோடு
விஷயாநுபவம்பண்ணுதொரு அர்த்தார்ஜம்பண்ணும் போதோடு
ராசியற எனக்குத் திருநாமம் சொல்லுதையே யாத்ரையாகப்
பற்றேன்.

(ரு)

பச்சயோஹரதவநதன்னேவீவரிககரூர் (நானித்யாதி.) “கண்டவா” என்ற[௩௦]
 1க்கு கேட்பார யயாவர்த்யராகையாலே, அத்தையருளிச்செய்கிறார் (முன்னடி
 1த்யாதி.) சபநார்ததம் (செல்லக்கடவவித்யாதி.) மேலுக்கவநாரிகை (கண்டவா
 1த்யாதி.) * திருவருள்பெற்றத்தாலே நீர்பெற்றதான * தெள்ளியேனாகையும்
 1சலகதிச்சுமகையுமாகிறபேறு எங்ஙனே ? என்னும் ப்ரச்நத்தை அறுவதிக்கி
 1ர் (நீரித்யாதி.) சமுதழுப்பிலே. - கத்கதஸ்வரத்திலே. அஞ்சமுத்துத்தாவட
 1மான்ற யிருக்குமது- (பஞ்சலரமென்றது.) விழஎன்னுதே, “சோப” என்றத்தா
 1ல பலித்தஅாததபிதுவென்றுகொளவது. “நள்ளிருளளவும்” என்றதுக்கு, “நள்”
 1ன்று-சப்தவீசேஷமாய்,அதுஎழுந்த மத்யராத்ரத்திலுமென்றுசீப்தார்த்தமாய்,கா
 1த்தை இப்படி அருளிச்செய்தவர்க்குஉட்கருத்தருளிச்செய்கிறார்(விஷயேத்யாதி.)

௩௬ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, முதற்றிருமொழி,

மூ.—எம்பிரா னெந்தை யென்னுடைச்சுற்ற மெனக்கர சென்னு
டைவாணுள், அம்பினு லரக்கர் வெருக்கொள நெருக்கி யவருயிர்
செகுத்த வெம்மண்ணல், வம்புலாஞ்சோலை மாமதிள் தஞ்சைமா
மணிக்கோயிலே வணங்கி, நம்பிகாள் ! உய்ய நான் கண்டுகொண்
டேன் நாராயணுவென்னும்நாமம். (க)

ப-ரை.—நம்பிகாள்! - பகவத்குணாபவத்தாலே பூர்ணராயிருப்பவர்களே,
எம்பிரான் - எனக்கு உபகாரகனாய், எந்தை - எனக்குத்தமப்பனாய், என்னுடைச்
சுற்றம் - எனக்கு எல்லாவுறவுமுறையுமாய், எனக்கு அரசு - என்னை ஆண்டவனாய்,
க0] என்னுடைவாணுள் - எனக்கு ப்ராணபூதனாய், அரக்கர் - ராக்ஷஸர்கள், வெரு
க்கொள - அஞ்சும்படியாக, அம்பினுல் - பாணங்களினாலே, நெருக்கி - நெருங்கிய
பண்ணி, அவர்உயிர் - அவர்கள்ப்ராணனை, செகுத்த - முடித்த, எம்அண்ணல் -
என் ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுமதாம், வம்பு - பரிமளம்,
உலாம்-வீசாரின்றுள்ள, சோலை - பொழிலையும், மா - நீண்ட, மதிள் - மதினையு
முடைய, தஞ்சைமாமணிக்கோயிலே - தஞ்சைமாமணிக்கோயிலேயே, வணங்கி -
ஸேவித்து, நான்உய்ய - உங்களைப்போலே நானும்உஜ்ஜீவிக்கும்படி, நாராயண
என்னும் நாமம் கண்டுகொண்டேன்—.

அ.—ஆறும்பாட்டு.—இத்தை நிர் போர ஆதரியாநின்றிர், இது
தனக்கு அர்த்தமென்னென்ன; சொல்லுகிறார். இதிலுடைய பாட
20]த்தை ஜபித்து அத்தாலே பலம் பெறவிருத்தல், இத்தாலே பாட
த்தைப்போக்கி கர்மயோகத்துக்குடலாக்குதல் செய்கையன்றிக்
அர்த்தாநுஸந்தாநத்தாலேபேறு என்று தமக்கு பகஷமாகையாலே
அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார். நம்மாழ்வாரும், திருமந்திரம் ஓரிடந
திலே ப்ரஸ்துதமானால், முன்னேயாதல் பின்னேயாதல் அர்த்தத்
தைச்சொல்லிப்போருவர் அர்த்தப்ராதாந்யம் தோற்ற; ஜ்ஞாநாந்
மோக்ஷமாகவேண்டுகையாலே.

வ்யா.—(எம்பிரான்) எனக்கு உபகாரகன். (எந்தை) எனக்கு
ஜநகன். (என்னுடைச்சுற்றம்) என் (க) குடற்றுடக்கான எல்லாவுற
வுமுறையுமானவன். (எனக்கரசு) என்னை வன்னியமறுத்து ஆண்ட
௩0]வன். (என்னுடைவாணுள்) என்னுடைய ஆயுஸ்ஸ—.

ஆறும்பாட்டு.—(எம்பிரானித்யாதி.)“நம்பிகாள்” என்றபதம் விஷயாந்தர
பரகாச்சொல்லுமளவில், இதுக்கு - அர்த்தஜிஜ்ஞாஸையாலே கேட்டார்களென்
றும், பகவத்பரானபோது, இவருடைய அதிகார சோதனார்த்தம் ப்ரச்சம்
பண்ணினார்களென்றும் கண்டுகொள்வது; இவ்வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கைக்கு
த்தா னுட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதினுடையவித்யாதி.)

வன்னியம் - குறம்பு.

(க) குடல்துடக்கு - சரீரசரீரிபாவஸம்பந்தம். டு வீரசோழியம் - சந்நிப்ப-
லம் - உக - சூத்திரம்.—“ஐம்மூன்றதாமுடல்வன்மைபின்வந்திடி லாரெருடைந்தா,
மெய்ம்மாண்பத நவ்வரின்முன்பழிந்துபின்மிக்கணவ்வா - மம்மேல்வரினிருமூன்
ருமுடன்மற்றியல்புசந்தி, தம்மாசகலங்கிடப்பின்களாமென்பதாழ்குழலே.” (உ.ம்)
பாழ்கும்பி - பாண்கும்பி. வாழ்நாள் - வாணுள்.

(க) அயிச்செஞ்ஞா - அறிவிலிகள்.

௩௮ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, முதற்நிருமொழி,

மூ.—இற்பிறப்பறியீரிவரவரென்னீரின்னதோர்தன்மையென்றுணரீர்;
கற்பகம்புலவர்களைகணென்றுலகில் கண்டவாதொண்டரைப்பாடும் --
சொற்பொருளாளீர்! சொல்லுகேன்வம்மின்; சூழ்புனற்குடந்தையே
தொழுமின்; நற்பொருள்காண்மின்; பாடிநீரும்மின் - நாராயண
வென்னும் நாமம். (எ)

ப-ரை.—உலகில் - இப்பூயியிலுள்ளார்க்கு, தொண்டரை - இழிதொழில்செ
ய்துதிரியுமவர்களை, இல் - (அவர்களுடைய) சர்ஹவைலக்ஷணயத்தையும், பிறப்பு-
ஜந்மவைலக்ஷணயத்தையும், அறியீர் - அறியாதவராய், இவர் - இவரிப்போது
க0]ஸம்பந்நரானவர்கள், அவர் - அவர்முன்புதரித்ரராயிருந்தார், என்னீர் - என்று
சொல்லமாட்டாதவராய், தன்மை - இவர்கள் ஸ்வபாவம், இன்னதுஒன்று - இப்
படிப்பட்டதொன்று, என்று—, உணரீர் - அறியமாட்டாதவராய்க்கொண்டு, கற்ப
கம்! - வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் கல்பகவர்க்கும்பொலே உதாரானவர்களே!,
புலவர் - கற்றோர்க்கு, களைகண்! - ரக்ஷகரே!, என்று- என்றுசொல்லி, கண்டவா-
நெஞ்சில்தோற்றினபடியே, பாடும் - * கவிபோற்றி செய்யுமவராய், சொல் - சப்
தத்துக்கும், பொருள் - அர்த்தத்துக்கும், ஆளீர் - நிலவரானதீங்கள், வம்மின்-
வாருங்கள், சொல்லுகேன் - ப்ராப்தவிஷயத்தை நீங்கள்முன்-வென்றுசபடி
சொல்லுகிறேன் என்ன; ஆகில் சொல்லலாகாதோஎன்ன; நீர் - என்னோடொரு
நீங்கள், புனல் - ஜலத்தாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, குடந்தை - நிருபந்தை,
உ0]யிலெழுந்தருளியிருக்கும் ஆராவமுதனை, தொழுமின் - வேண்டுகம்; நாமம்
ஊன்றும் - “எல்லாவுறவுமுறையுமவனே” என்கிறஅறிந்தித்தத்து வாய்மான்,
நாமம் - திருநாமத்தை, பாடி - வாயாரச்சொல்லி; உயர்மின் - உயர்ந்திடுங்கம்;
நல்பொருள்காண்மின் - இது பரமார்த்தங்கிமிர் என்னோர்.

வ்யா.—(இற்பிறப்பறியீர்) அவர்கள் பார்த்துநின்றபுத்திக்குள்ளந்
நிலை அறியிகோள், அவர்கள்ஜந்மநியிகோள். (இவரவ ரென்னீர்)
பண்டு தரித்ரனாய் க்லேசப்பட்டுப் போந்தானொருருந்தன் இப்போது
ஜீவிக்கப்படுக்கால், “இதுஇவனளவதன்றிக்கோருந்தது, இது வேறே
யொருவனடியாகவேணும்” என்று அறியமாட்டாதே, ஸ்ரியஃபதி
யைப்போலே பிறப்பேபிடித்து ஸ்ரீமானாய்ப் போந்தானாக நினைந்
க0]திருப்புதினோள். அன்றிக்கே, (இவரவரென்னீர்) என்று-ஒருசொல்
லாய், ஒருவர்வாசியுமறியீ ரென்னவுமாம். (இன்னதோர்தன்மை
யென்றுணரீர்) இவனுக்குள்ளவளவுஇது என்றறியமர்ட்டார்.

* “இல் - அறியீர், பிறப்புஅறியீர்” என்று சப்தார்த்தமாய், அத்தையருள்
செய்கிறார் (அவர்களிட்யாதி வாச்யத்வயத்தாலே.) இவர் இப்போது ஸம்பந்நரா
னவர்கள், அவர் முன்பு தரித்ரராயிருந்தார் என்னீரென்று சப்தார்த்தமாய்,
பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பண்டித்யாதி வாச்யத்வயத்தாலே.)

(கற்பகம்) “நினையாதேகொடுக்கும்” என்புதினோள். (புலவர்களைக்
ணென்று) விசேஷஜ்ஞராயிருப்பார் சிலர் அர்த்தித்துவந்தால் ஓனி
த்துப்போமவனை, “எங்களுக்குநிர்வாஹகன்” என்பார்கள். (உலகிற்
கண்டவாதொண்டரைப்பாடும்) லோகத்தில் நீசவர்த்திகளாய்த்திரி
வாரை, கண்டவாபாடும்-ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லித்திரிகிற. (சொற்
பொருளாளீர்) சப்தத்துக்கும் அர்த்தத்துக்கும் (க) நிலவரான
நீங்கள். சொல்லுடைமைக்கு உங்கலிற்காட்டிலில்லை; ப்ரமேய
ஜ்ஞாந முடையார் உங்களத்தனையிலில்லை.

(சொல்லுகேன் வம்மின்) உங்கள் ப்ரமேய ஜ்ஞாநத்துக்கும்[௧0
சொல்லுடைமைக்கும் (உ) பாத்தம் போரும்படியான விஷயத்
தை நான் காட்டித் தர வாருங்கோள். (சூழ்புனல்குடந்தையே தொ
ழுமின்) ஓராதும்படைவீடும் வேணுமே! உங்களுக்குக் கவிபாடும்
போது. ஆறும் மலையும் படைவீடும் உள்ளிட்ட பரிகரங்களும் வே
ணுமே!. (நற்பொருள்காண்மின்) நன்றான அர்த்தத்தைக்கண்டுகொ
ள்ளுங்கோள். பேறும் தானேயாய் தன்னைத்தருவதும் தானேயாயிரு
க்கை. (பாடிநீருய்மின் நாராயண வென்னும்நாமம்) வாச்யங்களில்
தலையானந்தைக்காட்டித்தந்தேன்; அதுக்கு வாசகமான திருநாமத்
தைப்பாடி உஜ்ஜீவியுங்கோளென்கிறார். “यः सर्वज्ञः सर्वेश्वरः” “ய
ஸ்ஸம்ஸமஹேச்வரஃ” என்றநிறே யிதினுடைய ஸங்க்ரஹத்தை. வாச[௨0
ங்களில் தலை-அகாரம், வாச்யங்களில் தலை-கீழ்நான்சொன்னது.(எ)

அ.—எட்டாம்பாட்டு.—எங்கள் பூர்வவர்த்தத்தைப்பார்த்தால்
நீர்சொல்லுகிற அர்த்தத்துக்கு நாங்கள் தேசிகராக வல்லோமோ
வென்ன; கெடுவிகாள்! நானன்றோ இவ்விஷயத்துக்கு யோக்ய
றய் உங்களுக்கு உபதேசிக்கும்படியானேன், ஆனபின்பு இவ்விஷய
த்துக்கு ஆளாகாதாருண்டோ என்கிறார்.

நினையாதேயென்றது - † தேயவஸ்துவின் உத்கர்ஷத்தைநினையாதேயென்றபடி;
வப்ரயோஜநத்தை நினையாதேயென்றுமாம்; வாசகனுடைய குறைகள் நினையா
த யென்றுமாம். உலகில் தொண்டரை - பர்த்தயகர்த்தயம்பண்ணுமவரை, கண்டவா
பாடும்வொன்றர்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (லோகத்திலித்யாதி.) தாத்தபர்யார்த்தம்[௩0
சொல்லுடைமைக்கித்யாதி.)

நன்மையை விவரிக்கிறார் (பேறுமித்யாதி.) * நாராயணபதம் * நற்பொரு
ளுக்கு வாசகமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (யஇத்யாதி.)
இனுடையவென்றது - நாராயணபதத்தினுடையவென்றபடி. ஸங்க்ரஹத்தை -
நாரத்தை. கீழ்நான்சொன்னதென்றது - “நற்பொருள்” என்றதென்றபடி. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.— (கற்றிலேனியாதி.) “வாடினேன்” என்று துடங்கி
வவர்த்தத்தை அதுஸந்தித்துச்சென்று, கீழிரண்டுபாட்டிலே அதைவிட்டவர்,
ரவும் பூர்வவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கைக்கு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார்
ந்களியாதி;) “பாழியானாழியானருளே” என்று ஆழ்வார் * மயர்வறமதிரல
புளப்பெற்றவசாகையாலே அவருடைய பூர்வவர்த்தமெல்லாம் அகிஞ்சித்கர[௪0
ய்த்தென்றுகருதி, ப்ரச்சம்பண்ணினார்களென்று கருத்து. அதுதாபகுர்ப்யனா
ருந்தஎன்னிடத்திலே யருளினவன், “நாங்கள் தேசிகராகவல்லோமோ” என்னும்
ங்களிடத்தில் அருளக்குறையிலில்லைபென்று உத்தரத்துக்குக்கருத்து. .

நிலவர்-ஜ்ஞாதாக்கள். (உ)பாத்தம்-தாம். கலவாசி. † தேயம்-கொடுக்கத்தலை.

சு. பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, முதற்றிருமொழி,

மு.—கற்றிலேன்கலைகள்; ஐம்புலன்கருதும்கருத்துளே திருத்தினேன்
மனத்தை; பெற்றிலேனதனால் பேதையேன்நன்மை; பெருநிலத்தா
ருயிர்க்கெல்லாம்—செற்றமேவேண்டித்திரிதருவேன்; தவிர்ந்தேன்;
செல்கதிக்குய்யுமாறெண்ணி, நந்துணையாகப் பற்றினேன் னடியேன்
நாராயணவென்னும் நாமம். (அ)

ப-ரை.—கலைகள் - சாஸ்தாங்கலை, கற்றிலேன் - ஓராசார்யனிடத்தில்
அப்யஸித்தேனல்லேன்; ஐம்புலன் - ஐந்துஇந்திரியங்கள், கருதும் - நினைக்கிற,
கருத்துள் - விஷயங்களிலே, மனத்தை - மனஸஸை, திருத்தினேன் - வலியழுட்டி
க0]ப்போந்தேன்; அதனால் - இப்படிபோருகையாலே, பேதையேன் - அறிவ்லி
யானநான், நன்மை - நல்லநிலைவை, பெற்றிலேன் - பெருதவனுனேன்; பெரு-
பெரிய, நிலத்து - பூமியில், ஆர் - நிரம்பியிருக்கிற, உயிர்க்குஎல்லாம் - எல்லா
ப்ராணிகளுக்கும், செற்றமே-ஹிம்ஸைபண்ணும் உபாயத்தையே, வேண்டி-நினைத்து,
திரிதருவேன் - திரிந்துகொடுப்போந்தேன்; இப்படிநெடுங்காலம் திரிந்தேனாகிலும்
அவன்கடாக்ஷத்தாலே, தவிர்ந்தேன் - இவையெல்லாம் போகப்பெற்றேன்: செல்
கதிக்கு-அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே செல்லக்கடவ பரமபதத்துக்குப்போய், உய்யும்
ஆறு-உஜ்ஜீவிக்கும்வகையை, எண்ணி-நினைத்து, அடியேன் - சேஷபூதனான நான்,
நாராயணஎன்னும்நாமம் - நாராயண என்கிற திருநாமத்தை, நந்துணையாக-நல்ல
ஸஹாயமாக, பற்றினேன் - கைக்கொண்டேன்; ஆனபின்பு, பகவத்விஷயத்துக்கு
உ0]ஆளாகாதாரில்லை என்கிறார். அ

வ்யா.—(கற்றிலேன்கலைகள்) ஓராசார்யனைப் பின்சென்று அவ
னுச்சரிக்க அநாச்சாரணம் பண்ணிப்போராமையாலே, சாஸ்தரீய
ஜ்ஞாநமுண்டாய்த்ததில்லை. (ஐம்புலன்கருதும் கருத்துளே திருத்தி
னேன் மனத்தை) மனஸஸை பரவிஷயமாக்கி, விஷயங்களிலே
ப்ரவணமாகிற பாஹ்யேந்திரியங்களை காதாசிக்கமாகிலும் விஷ
யங்களில் நின்றும் மாற்றி ப்ரத்யக்விஷயமாக்கினால் நல்வழி போ
கைக் குறுப்பாமிதே; ச்ரோத்ராதீந்திரியங்கள் விஷயங்களிலே
யிழிந்து தான் நினைத்தவழியே கொடுப்போக, மனஸஸையும் அதுக்கு
உறுப்பாக்கிப்போந்தேன். (திருத்தினேன் மனத்தை) விஷயப்ரவண
ந0]ரானவர்கள், “விஷயப்ராவண்யம்போராது” என்றுஒளஷதஸேவை
பண்ணி யிருப்பார்களிறே; அப்படியே, விஷயங்களிலே மனஸஸை
வலியழுட்டிப்போந்தேன் (பெற்றிலேனதனால்பேதையேன்நன்மை)
சாஸ்தரீயஜ்ஞாநமு மின்றிக்கே விஷயப்ரவணனாய்ப் போருகையா
லே அறிவுகேடனாய் ஹிதசிந்தைபண்ணப் பெற்றிலேன். (பெரு
நிலத்தாருயிர்க் கெல்லாம் செற்றமேவேண்டித்திரிதருவேன்) எனக்
கொரு நன்மை ஸம்பாதியாமையே யன்றிக்கே, பரஹிம்ஸை பண்
ணும் விரகே சிந்தித்துப்போந்தேன். எல்லாரையும் ஹிம்ஸித்து
நான் ஜீவிக்கும் விரகே பார்த்துப் போந்தேன். “ஒருவனுக்கு பச
வத்ஸம்பந்தமுண்டு இல்லை என்று தனக்கே அறியலாம்” என்று
சு0]புலகாலு மருளிச்செய்வார் ஜீயர். ஒருவன்நோவுபடக்கண்டால்,

“அதனால் - பேதையேன் நன்மை - பெற்றிலேன்” என்று அந்வயித்தருளி
ச்செய்கிறார் (சாஸ்தரீயேத்யாதி.)

“செற்றமே” என்றவகாரத்தாலே ஸ்வஜீவநம் வ்யாவர்த்திக்கிறதென்றருளிச்
செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி.) பரஜீவநம் வ்யாவர்த்தயமென்று தாத்பர்யாத்ரம்
(எல்லாகாபுமித்யாதி.) பரஹிம்ஸை அகர்த்தகரமென்னுமத்தை ஐதிஹ்யமுகேந
உபபாதிக்கிறார் (ஒருவனுக்கித்யாதி.)

‘ஐயோ!’ என்று இரக்கம்பிறந்திருக்கில், “நமக்கு பகவதஸம்பந்த முண்டு” என்றறியலாம்; “அத்தனையும்வேணும்” என்றிருந்தானாகில், ‘நமக்குபகவதஸம்பந்தமில்லை’ என்றிருக்கலாம். பெருநிலத்து ஆருயி க் கெல்லாமென்னுதல்;பெருநிலத்தாருயிர்க்கெல்லா மென்னுதல்.

(தவிர்ந்தேன்) ஹேதுவறிந்திலேன், தவிர்ந்துகொடு நிற்கக் கண்டேன். “ உய்வதோர் பொருள் ” என்றும் “ஆழியானருள்” என்றும், “சிககெனத் திருவருள பெற்றேன்” என்றும் கீழ்ச் சொன்னாரிறே.

(செல்கதிக்குய்யுமாறெண்ணி) செல்லக்கடவ கதியுண்டு-பரம[க0] பதம், அங்கேபுககு உஜ்ஜீவிகதும்படியை மனோரதித்து. (நற்றுணை பாகப்பற்றினே னடியேன்) அம்மியைக்கட்டிககொண்டு ஆற்றிவிழிவா ராபபோலையன்றிக்கே, “ ஸ க்ஷய்ஷுரீகாந்ஸங்ஜீர்த்தநாமர்தம் ” “பா தேயம்புண்டரீகாந்ஸநாமஸங்கீர்த்தநாமர்தம்” என்னுமத்தைப் பற்றி னேன். அக்கரைப்படுத்திவிடுமத்தைப் பற்றினேன். (நாராயணாவென் னும்நாமம்) அக்கரைப்படுத்தும் வஸ்துவுககு வாசகமானதிருநாமம்; “நயாமிபரமாம்கதிம்” என்னக்கடவதிறே. (அ)

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அநாதிகாலம் விஷயப்ரவணனாய் பகவத் விஷயத்தில விமுகனாய்ப்போந்த நான், விஷயங்கள்தான் ஸாவதி யாய் மீண்டவளவிலே, ஸாவேசவரன் தன்கர்பையாலே கைக்கொ[உ0] ண்டானென்கிற அர்த்தத்தை “உய்வதோரபொருளால்” என்கிறத் தாலே சொன்னார்-முதற்பாட்டில்; காலமடங்க வ்யர்த்தமே புறம்பே போகுகினேன் என்றா - இரண்டாம்பாட்டில் ; ரகைஷயேவேண்டி அதுககுவிருத்தமான துஷ்காமங்களைப்பண்ணி விஷயப்ரவணனாய் ளலத்தையடங்க நிஷ்ப்ரயோஜநமாகப் போக்கினான், போக்யனு யாய் ப்ராபதனுமான ஸாவேசவரனையும் அவனுக்கு வாசகமான ருநாமத்தையும் காணப்பெற்றே னென்றார் - மூன்றாம்பாட்டில்;

பெருநிலத்து - மஹாபாதிவியில், ஆர் - நிரமபியிருக்கிற வென்றும், பெரு லத்தாரானவயிர்க்கெல்லாமென்றும் சப்தநிர்வாஹம் காட்டுகிறார்(பெருவிய்யாதி யாக்யதவயத்தாலே.) [௩0]

ஹேதுவறிந்திலேனென்றது - என்னிடத்திலொருஹேதுவறிந்திலேனென்றபடி.

“செல்கதிக்கு” என்றவநந்தரம், போய்என்று சேஷபூரணம் திருவுள்ளம் ற்றி யருளிச்செய்கிறார் (செல்லவிய்யாதி.) அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(குலந்தருமிய்யாதி.) நிகமம் அணித்தானவாறே இத்திரு லாழியில் பாட்டுத்தோறும்சொன்ன பரமேயங்களை புத்திஸௌகர்யார்த்தம் துவதியாநின்றுகொண்டு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (அநாதிய்யாதி.) ஸாவதி யென்றது - அல்பமாயென்றபடி; இது “விஷயங்கள்தன்னில் அரைகூணம் ல்தாழப்பண்ணவல்லதொரு விஷயந்தானில்லையிறே” என்றருளிச்செய்தத்தைப் பற்ற. மீண்டவளவிலே யென்றது - ஒருவிஷயத்தில் நின்றும் மீண்டு விஷயந் தத்தில் போகாதே ஒடியினைத்தவளவிலே யென்கை. (முதற்பாட்டில்) என்ற[௪0] நந்தரம், அருளப்பெற்றவராகையாலே என்று கூட்டுவது. இரண்டாம்பாட்டில் ளம் வ்யர்த்தமேபோக்கினத்தை யெல்லாம், மூன்றாம்பாட்டில் அதுவதித்தக் காண்டு, தாம்பெற்றபேற்றை அருளிச்செய்தாரென்கிறார் (ரகைஷயேயிய்யாதி.)

சுஉ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, முதற்றிருமொழி,

மு.—குலந்தரும்; செல்வம்தந்திடும்; அடியார்பிதுயராயின வெல்லாம்-
நிலந்தரம்செய்யும்; நீள்விசம்பருளும்; அருளொடுபெருநிலமளிக்கும்;
வலந்தரும்†; மற்றும்தந்திடும்; பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும்;
நலந்தரும்சொல்லே நான்கண்டுகொண்டேன் நாராயணவென்னும்நாமம்.

ப-ரை.— நாராயண என்னும் நாமம் - நாராயண என்கிற திருநாமமானது,
தன்னை அதுஸந்தித்தவர்களுக்கு, குலம் - உயர்குலத்தையும் அதுக்கீடான வர்த்த
த்தையும், தரும் - கொடுக்கும்; செல்வம் - பகவத்பாகவதவிஷயங்களில்உபயோக
க்கத்தக்க ஐசுவர்யத்தை, தந்திடும் - தரும்; அடியார்-சேஷபூதரானவர்கள், படு-
க0]அதுபவித்தேகழிக்கவேண்டிய, துயராயின எல்லாம்-துக்கம் என்று பேர் பெற்ற
வை யெல்லாவற்றையும், நிலந்தரம் செய்யும் - தரைமட்டமாக்கிடும்; நீள்விச
ம்பு- பரமபதத்தை, அருளும் - கொடுக்கும்; அருளொடு - ஜ்ஞாநபத்திகளையும்,
அதுக்குமேலே, பெருநிலம் - கைங்கர்யமாகிற பெரியஸ்தாநத்தையும், அளிக்கும்-
தரும்; வலம் + தன்னை அதுபவிக்கைக்கீடான சக்தியையும், தரும்-கொடுக்கும்;
மற்றும் - இவனறியாத எல்லா ஹிதங்களையும், தரத்தும் - செய்துகொடுக்கும்;
பெற்றதாயினும் - சரீரத்தை உண்டாக்கின தாயானாக் காட்டிலும், தீயின - ஹித
மாயுள்ள ஸ்வரூபஜ்ஞாந விகாஸத்தை; செய்யும் - பிழப்பிக்கும்; நலந்தரும் - கை
ங்கர்யபுரியைத் தருவதான, சொல்லே-திருநாமத்தை, நான் - இப்படியிருப்ப
தொன்றுண்டு என்றறியாதநான், கண்டுகொண்டேன் - காண்பபெற்றேனென்று,
உ0]திருநாம பலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

துர்மாநியாய் சோதிக்கக்கடவதல்லாத விஷயங்களுங்கு சோதித்து
விஷயப்ரவணமாய் அநாத்மகுணங்களால் குழைவற்றநான், அமாநித்
வாத்தபாத்மகுணேபேதர்பெறுமபேற்றைப்பெற்றேனென்றார்-நாலா
ம்பாட்டில்; ஆத்மாபஹாரத்தைப்பண்ணி பசயதோஹரமாய் வர
வேச்வரனொருவனுள்ளன் என்றிருப்பாருண்டாகில்¶ உத்தயாபாஸங்க
ளாலே யில்லைசெய்துபோந்தநான், ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணி என்
று மிதுவே யாத்நாயாய்ப்போருவார் பெறும் பேற்றைப் பெற்றே
னென்றார் - அஞ்சாம்பாட்டில்; “இதுக்காத்மென்? இதுவந்தபடி-
யென்?” என்ன, அர்த்தத்தையும்சொல்லி, ஸம்ஸாரிகளெல்லாம்ங்
கூ0]நனை க்லேசப்படாநிற்க நானிப்பேற்றைப்பெற்றேனென்றார்-ஆறாம்
பாட்டில்; அல்லாதா நிழக்கிறார்கள் (அவிசேஷஜ்ஞராகையாலே)†,
என்னோடுஸஜாதியராய் விசேஷஜ்ஞராய்க் கவிபாடித்திரிகிற நீங்கள்
இழுவாதேகொள்ளுங்கோளென்றார்-ஏழாம்பாட்டில்; “நீர் சொல
லுகிற அர்த்தத்துக்கு நாங்கள் தேசிகராக வல்லோமோ” என்ன,
கெடுவிகாள்! நானன்றோ இவ்விஷயத்துக்கு நிலவறாய் உங்களுக்குங்
கூட உபதேசிக்கிறேன், ஆனபின்பு பகவத்விஷயத்துக் காளாகாதா
நில்லை என்றார் - எட்டாம்பாட்டில்; “நீர் திருநாமத்தைப் போர
ஆதநியாநின்றீர், இதைன்னபலத்தைத் தரவற்று” என்ன, திருநாம
பலத்தைச் சொல்லுகிறார் - இப்பாட்டில்.

சு0] (நானிப்பேற்றை) என்றவநாதரம், சஞ்சைமாமணக்கோயிலே வணங்கி என்று
கூட்டுவது.

† “வரந்தரும்” என்றுபாடாந்தரம். ¶ “யுத்தயாபாஸங்களாலே” என்றும்
பாடம். † குண்டலிதச்சந்தம் சிஷ்யுக்கோசங்களில்லை.

வ்யா.—(குலந்தரும்) ஜம்வர்த்தங்களால் குறையநின்றொரு
ருத்தனுக்கு பகவத்ஸம்பந்தமுண்டானால், இவற்றா லுயர்ந்தானொரு
த்தன், இவையிரண்டிலுமிவனுக்குத்தாழ்வண்டாகவும் தானுயர்ந்தா
னாகவும் நினைத்திருக்கவுங்கூடக் கூசவேண்டும்படியாய்த்து பகவத்
ப்ரபாவமிருப்பது. ஆகிலும், பெண்கொடுத்தல் கொள்ளுதல்செய்கி
றூரில்லை; அதுக்கடி—ஜாதிநிபந்தநமாகை. சலாகை, குணநிபந்தநம்;
“ஸ்வஹஸ்யஸ்கூடஸ்ய ஸ்கூலீநஃ” “ஸசலாக்யஸ் ஸகுணீதந்யஸ் ஸகுலீநஃ”
என்னக்கடவதிதே. ஈ கண்டதெல்லாம் தர்மஸந்தேஹம் பண்ணக்
கடவ தர்மபுத்ரன், பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலும் அசரீரிவாக்யத்தா[௧௦
லும் விநுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்காரம்பண்ணினானிதே;
ரிஷிகள், தர்மவ்யாதன் மாம்ஸவிகரயம்பண்ணிக் கையொழியுந்தனை
யும்பார்த்துநின்று தர்மஸங்கடங்கள் கேட்டுப்போனாகளிதே; இங்ங
னன்றாகில், (க) பஞ்சம வேதமான மஹாபாரதத்திலே யெழுதக்
கூடாதிதே. கைசிகதையிலே வந்தவாதே, விலக்ஷணையிருப்பா
னொரு ப்ராஹ்மணன் ஆசார வைகல்யத்துக்கு பகவதஜ்ஞாநமுடை
யானொரு பாடுவானுலே பரிஹாரமா யிருந்ததிதே. ஸ்ரீவிபீஷணஷ்
வான், ராவணனைப்பார்த்து “பெருமானே சரணம்புகு” என்று சொ
ல்ல; “ஹஸ்யஸ்கூடஸ்ய ஸ்கூலீநஃ” “த்வாம்.நுதி.குலபாம்ஸநம்” என்று—
நீ யிக்குடிகு உடலல்ல என்றுனிடே. ராவணனுக்கு வார்த்தை[௨௦
சொல்லுகிற விடந்தில, “ஸசலாக்ய” “நிசாசர” என்று அவனை. ராக்ஷஸ
னாகவும், தான் அல்லனாகவும்சொன்னான்.

குலத்தையும் அதுகசீடான வாதததையம் தருமென்று சபதார்த்தம் விவ
க்ஷித்து ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (ஜம்மேத்யாதி. நினைத்திருக்கவுங்கூடவென்றது—
தாழ்ந்தசொல்லவும் தாழ்வுக்கு ஸஞ்சகமான செயலும் செயல்பக்கூடாதென்றபடி.

இப்படி உத்கர்டரானால் கொடுத்துக் கொள்ளவேண்டாமோவென்ன வரு
ளிச்செய்கிறார் (ஆகிலுமித்யாதி.) ஜாதிநிபந்தநமென்றது - ப்ராஹ்மணஜாதியிலே
நிறந்தவன் அதிலே கொடுத்துக் கொள்ளக்கடவென்று சரீரஸம்பந்தத்துக்குச்
சொன்ன சாஸ்த்ரநிபந்தந மென்றபடி. தெருவனை கொடுப்பனையில்லாவிட்டால்
ஈலாகயதை யெங்ஙனேயென்னவருளிச்செய்கிறார் (சலாகையித்யாதி.) குணநிப[௩௦
ந்தந மென்றது-பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வந்த சேஷக்வஜ்ஞாநநிபந்தந மென்றபடி.
ஈரஸம்பந்தம்தவிர த்ரிவிதகரணத்தாலும் பகவத்ப்ரத்யாஸந்தரை ஆதரிசகைக்கு
ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (கண்டதெல்லாமித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.) ப்ரமாணந்
ப்ரம் (கைசிகேத்யாதி.) (இருந்ததிதே) வராஹபராணத்திலே என்றுசேஷம்.
திஹாஸச்ரேஷ்டத்தில் பரமாணங்களை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவிபீஷணஷ்வா
தித்யாதி.)

(க) பஞ்சமவேதம் - அஞ்சாவதுவேதம். ஈ ஸ்ரீவசநபூஷணம் - ௨ - வது ப்ர
மாணத்திலுள்ள “தர்மபுத்ரர், அசரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுங்
காண்டு ஸ்ரீவிநுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார் [வாக்யம் - ௨௩௩]”
ரிஷிகள், தர்மவ்யாதன்வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தேஹங்களை சமீப்பித்துக்
காண்டார்கள் [௨௩௩]” “இவ்வர்த்தம், கைசிகவாத்நந்தத்திலும்,.....காண
ாம் [௨௩௪]” “விபீஷணனை ராவணன் ‘குலபாம்ஸநம்’ என்றுன்;

சச பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, முதற்றிருமொழி,

இவனேயன்றிக்கே, “ரக்ஷஸாநாம்பலாபலம்” “ராக்ஷஸாநாம்பலாபலம்” என்று பெருமாஸ்தாமுமருளிச்செய்தார். ஆகையாலே, பகவத்ஸம்பந்தம் (க) ஸ்பர்சவேதியாயிருந்தது. (செல்வம்தந்திடும்) ராவணஸம்பந்தமற்றவாறே, “அந்நிக்ஷயந்” “அந்தரிக்ஷகதஸ்ரீமார்” என்று ராமஸம்பந்தத்தாலேவந்தஸ்ரீகுடிபுகுந்தது. அன்றிக்கே, அதுதன்னையே சொல்லிற்றுகவுமாம். “சுரீஷ்யதூயஸூயஸூ” “பரித்யக்தாமயாலங்கா” என்று இவன்றானே கைவிடச்செய்தே, ராவணஸம்பந்தமற்றவாறே, ராமஸம்பந்தத்தாலேலங்கைச்வர்யமும் க0]முடியும் அவன்றலையிலேவந்திருந்ததினே. “நின்னையேதான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான்றன்னையே தான்வேண்டும்செல்வம்” என்னக்கடவதினே; உன்னையேயுகந்து நிலைநில்லாதஸம்பத்தை வேண்டேன் என்றிருப்பாரா அது கைவிடாதாப்போலே யென்கிறார், தாம்விடச்செய்தே தம்மை அது கைவிடாதபடியாலே. அங்ஙனன்றியே, உன்னையுகந்து நிலைநின்றஐச்வர்யத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு நீயேயமையு மென்றிருக்குமவனை மோக்ஷஸ்ரீ கைவிடாதாப்போலே யென்றுமாம்.

(அடியார்படு துயராயினவெல்லாம் நிலந்தரம்செய்யும்) அடியாருண்டு - தனக்கு அஸாதாரணரானவர்கள்; படுதுயருண்டு - 2.0] “அவச்யமநுபோக்தவ்யம்” “அவச்ய மநுபோக்தவ்யம்” என்று அதுபவ விநாச்யமான கர்மங்கள்; அவற்றை யெல்லாம், (நிலந்தரம்செய்யும்) நிலத்தோ டொக்கப்பண்ணும் - வெறுந்தறையாக்கும் - கேவலபூதல மாக்கும். அங்ஙனன்றியே, நிலமென்று - அவன்வர்த்திக்குற இடமாய், தரமென்று - தரணமாய், இடைக்குறைத்தலாய், இவன்பக்கல் நின்றும் கர்மங்கள்தானே நமக்கிருப்பிடமன்றென்று போம்படிபண்ணுமென்றுமாம்; “யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே | நதத்ரஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதிதுர்ப்பிக்ஷ தஸ்கராஃ,” “சும மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே,” “கோலாடி ௩.0] குறுகப்பெறு.”

அதுதன்னையே யென்றது-லங்கைச்வர்யந்தன்னையே என்றபடி. தாமென்றது-குலசேகராழ்வாரை. “நீள்செல்வம்” என்றது - விபரீதலக்ஷணையாலே அஸ்திரைச்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கீழருளிச்செய்து, “நீள்” என்றத்தாலே - நித்யைச்வர்யமென்று யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அங்ஙனன்றியேயித்யாதி.)

கோலாடியென்றது - கோல்நடமாபித்தேகமாய், அத்தால் - ஆஜ்ஞைருடக்கு யிடத்திலென்றபடி. குறுகப்பெறு - கிட்டப்பெறுத.

பெருமாள் இக்ஷவாகுவம்ச்யராகநினைத்து வார்த்தை யருளிச்செய்தார் [௨௨அ] என்றவாக்யங்கள் இவ்விடத்தில் அதுஸந்தேயம். (க) ஸ்பர்சவேதி - தன்மேலே படும் வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை வேதகப்பொன்போலே வேறுக்குமது. (வேதகப்பொன்னுவது - அநேகவித்தௌஷ்டங்களையிட்டுப் பலகாலுருக்கி குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியானபொன். அதுஸ்பர்சமாதரத்தாலே இரும்பைப்பொன்னுக்குமாப்போலே யாய்த்து, ஜம்மலித்தமான கைச்யா திகையுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோட்டைஸம்பந்தம் நீகீர்ஷ்டஜம்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இவனையும் விலக்ஷணஞக்கிவிடும்படி.)

அங்ஙனன்றியே, நிலமென்று-பர்திவ்யாதி பூதங்களாலே ஆரப்தமான சரீரமாய், இவன்பண்ணின கர்மங்களை சரீரத்தளவாக்கும். பக்திமா னுக்கு ப்ராரப்தகர்மாவதியா யிருக்கும்; இவ்வர்த்தாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணி ப்ரபந்நனுன்வனுக்கு இச்சரீராவதியா யிருக்கும்.

(நீள்விசம்பருளும்) விரோதிரிவர்த்தியாகிறது-சரீராவதியே; அவ்வளவன்றியே, பரமபதத்தையும்கொடுக்கும்.

(அருளொடுபெருநிலமளிக்கும்) அருளோடேகூட, பெரியநில முண்டு - பெரிய ஸ்தாநம்- கைங்கர்யமாகிற பெரியபதம்; அத்தைத் தரும். (வலந்தரும்) “ஒழிவில் காலம்” என்று இவனுக்கு ப்ரார்த்த[க0] யமான கைங்கர்யத்தைக்கொடுக்கும். (வலந்தரும்) என்றாலும், அது தன்னையேகாட்டும். அங்ஙனன்றிக்கே, (வலந்தரும்) என்று- “ஃஸத், ஃஸலஃ” “யஆத்மநாபலதா” என்று தன்னையும் கொடுத்து தன்னையது பவிக்கைக்கீடான சக்தியையும்கொடுக்கும். நித்யஸம்ஸாரியா யின்று சென்றவனுக்கும், நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற நித்யஸஹிகளோடொ டுக்க அநுபவிக்கைக்கீடான சக்தியையும்கொடுக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, (அருளொடுபெருநிலமளிக்கும் வலந்தரும்) தன்னை ஆச்ரயித்தவர்தங்க ளவன்றிக்கே, தங்களோடு ஸம்பந்தித்தார்க்கும், தங்களருளோடே கூட, பெரியநிலமுண்டு - பரமபதம், அத்தைக் கொடுக்கவல்லராம்படி யான ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணும்.

[20]

(மற்றும் தந்திடும்) இவனுக்கு ஹிதமாய் இவனறியாதவற்றையும் ானேகொடுக்கும். “இவன்கார்யம் தானறிந்தானே, நாமன்றோ கட வாம்” என்று தானேகொடுக்கும். “கோவிந்தஸ்வாமி, தன்னைக்கண்ட நந்தரம், “நான்கூடப்போருவேன்” என்ன; அவனுடையமுன்புத்தை னைவையறிந்து, “நீயிங்கேயிருந்து சிறிதுநாளநுபவித்துவா” என்று பாளுனிதே.

“பெருநிலம்” என்ற பதத்துக்கர்த்தமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரார்த்தநீய த “வரம்” என்றத்தாலே சொல்லுகிறதென் றருளிச்செய்கிறார்(ஒழிவிலித்யாதி.)

“கோவிந்தஸ்வாமிவர்த்தாந்தம்;—கோவிந்தஸ்வாமி என்பானொரு ப்ராஹ்ம ன், இதிலாஸ புராணச்ரவணத்தாலே, கர்ஷ்ணனுடைய பால்யசேஷடிதங்க ளும் ராஸகரீடாகிளையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தி, ஸகாமனாய், “முன்பு * காண ராயென் றென்றிருப்பார்க்கு “பரித்ராணயஸாதாநாம்” என்கிறபடியே காட்டி கொடுத்துப் போருமவனன்றோ, நமக்கும் “அவ்வாசையுண்டானால் லித்தி னமையில்கை, ததர்த்தமாக ஆர்த்திப்போம்” என்று சரீரத்தை ஒறுத்த தபஸ்ஸு ன்ண; இவன்நினைவின்படியே கர்ஷ்ணவதாரத்திற்படிகளையடைய ஸர்ஷடித்துக் ட்டி அநுபவிப்பித்து, “உனக்குவேண்டிவதென்?” என்றுகேட்டருள; “கூடப் பார்து இப்படி தேவரீரை அநுபவிக்குமித்தனை” என்ன; “நீ தபஸ்ஸுபண்ணு மபோது, விஷயவிதானாய் அந்நபாராதிக்களையும் கழித்த உடம்பையும் காரும் ம்புமாக்கிக்கொண்டு போந்தாய், இங்கேயிருந்து நெடுந்தேவர்களுக்கும் கழி றவா” என்று அவன்கருத்தறிந்து அருளிச்செய்தார்.

மூ.—மஞ்சலர்மசோலை வண்டறைமாரீர் மங்கையார்வாள்களிகன்றி-
செஞ்சொல்லெடுத்த தெய்வநன்மலை யிவைகொண்டு சிக்கெனத்
தொண்டார்!, தஞ்சம்போதழைமின்; துயர்வரில்நினைமின்; துயரிலீர்
சொல்லிலும்நன்றும்; நஞ்சுதான்கண்டர் நம்முடைவினைக்கு நாரா
யணுவென்னும் நாமம். (க0)

ப-ரை.—மஞ்ச - மேகங்கள், உலாம் - சரியாநின்றன, சோலை - சோ
லையையும், வண்டு - வண்டிகள், அறை - சபதியாநின்றன, மாரீர் - மிக்க
ஜலத்தைபுழுபடிய, மங்கையார் - திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ரக்ஷகமான, வாள்-
க0]வானையுடைபராய், கலிகன்றி - கலிதோஷத்தைப்போக்கின ஆழ்வார், செம்சொல்லால் -
செவ்வியசொல்லாலே, எடுத்த - எல்லார்க்கும் தெரியும்படி அருளிச்செய்ததாய்,
தெய்வம் - அப்ராகர்தமாய், நல் - நித்யஸகரிசன அநுபவிக்கலாம்படி நன்றான,
மலை - சொன்மாலையா யிருக்கிற, இவைகொண்டு - இத்திருமொழியாலே,
தஞ்சம்போது - சரீராவஸநத்திலே, அழைமின் - அழைப்பது என்று அழையுங்
கள்; துயர்வரில் - வ்யஸநங்கள் நேரிடும்காலத்திலும், நினைமின் - இத்தையேமந
நம்பண்ணுங்கள்; துயரிலீர் - வ்யஸநமற்றநீங்கள்; சொல்லிலும் - சொன்
னாலும், நன்றும் - நன்மையைத்தரும்; நாராயணு என்னும் நாமம் - நாராயணு
என்கிற திருநாதிமான தம்முடை - நம்முடைய, வினைக்கு - பாபங்களைப்போ
க்குகக்கு, நஞ்சுதான்கண்டர் - விஷமாயிராநின்றது கீடர்! என்கிறார். டி.

உ0] (பெற்றதாதினையின செய்யும) மாதா வானவள், சரீரத்துக்கு
உத்பாதகையாழ்வாரே; ஆத்மாவுசரு ஸ்வரூபமான ஜ்ஞாநவிகாஸத
தைப்பிறப்பிப்பர் னவனேயிறே. “சரீரநீவமாநாநிதரேஜநயத” “சரீர
நீவமாதாபிதரேஜநயத” என்று - விரோதியானசரீரத்தை உந்
பாதித்து விடுமளவிறே அவர்களசெயவது; “ஸஹிவித்யாதஸ்தம்ஜநயதிதச்சரேஷ்டமஜநம்” என்று -
ஜ்ஞாநப்ரதனுவானவனேயிறே.

(நலந்தரும்சொலலை) ஆத்தாநுஸந்தாந மொழியவே பாடத்
தைச சொன்ன மாத்ரத்திலே பக்தியைப்பிறப்பிக்குமென்னுதல்; நல
மென்று - வர்த்தமாய், கைங்கர்யத்தைத்தருமென்னுதல்; ஆகையாலே,
ந0]கைங்கர்யத்துக்கடியான ருசினைப்பிறப்பிரகுமென்னுதல்; கைங்கர்யம
தருமென்னுதல். (நான் கண்டுகொண்டேன்) இப்படியிருப்பதொன்
துண்டு என்றயியாத நான் காணப் பெற்றேன். (நாராயணுவென்னும
நாமம்) “நமோ நாராயணே” என்று - நமோ நாராயண
யேதிமந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்தஸாதகே” என்னுமத்தை. கூ.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(மஞ்சலாஞ் சோலை) மேகங்கள் உலா
வழிப்படியான ஓக்கத்தை புடைத்தான சோலை.

அவனேயிறேயென்றது - மந்நப்ரதனான ஆசார்யனிறேயென்கை. இத்தால்-
மகந்த்ரஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்குமென்றதாய்த்து.

“அருளொகிபெருநிலமளிக்கும்வலந்தரும்” என்றதுக்கு - மோக்ஷப்ரதத்வ
ச0]ரூபசக்திப்ரதாநம் அர்த்தமான பக்ஷத்திலே, “நலம்” என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்
செய்கிறார் (நலமென்றித்யாதி). ஆகையாலே யென்றது - ஸ்வரூபஜ்ஞாந ஜநக
மாகையாலே யென்றபடி. இவ்வாக்யதீவயமும் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்துக்கு
விவரணமென்றுகொள்வது. “என்னும்” என்கிற ப்ரஸித்தியை யிப்பாட்டு ப்ர
மேயத்துக்குச்சேர வருளிச்செய்கிறார் (நமஇத்யாதி). கூ.

(வண்டறை) என்கிறது- * சோலைக்கு விசேஷணமாகவுமாம்; * மாநீர்க்கு விசேஷணமாகவுமாம். ஜலத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே தக்கன் வண்டோடு மொய்ப்பதென்று ஆற்றுவரவுகளிலே சொல்லுவார்களாய்த்துத் தமிழர். (மங்கையார்வாள்களிகன்றி) பகவத்பலமத்தையுணர்ந்தவர்கள் பகவத்பலமே பலமாயிருக்குமாப்போலே, திருமங்கையிலுள்ளார் இவர்கையில் வாளே தங்களுக்கு பலமாகவாய்த்து நினைத்திருப்பது.

(செஞ்சொலாலெடுத்த) அதிகர்தாதிகாரமாய், ஸம்ஸ்கர்தமாய், தெரியாத சப்தங்களாலேசொன்ன அர்த்தங்களை, வ்யக்தமாக எல்லார்க்கும்தெரியும்படி செவ்வியசொல்லாலே சொன்ன. (தெய்வநன்மலை) அப்ராகர்தமாய், “கேட்டாரா வானவர்கள்” என்று நித்யஸூரிகள் கேட்டு அதுபவிக்கலாம்படியிருக்கிற, மலை-தொடை. (இவைகொண்டு சிக்கெனத் தொண்டர் ! துஞ்சும்போ தழைமின்) சரீராவஸாநத்தில் யமவச்யதைக்கு அஞ்சாதே இத்திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கோள். (துயர்வரில்நினைமின்) இவ்வருகுண்டான வ்யஸநங்கள் வந்தபோதும், இத்தையேசொல்லுங்கோள். (துயரிலீர் செரீல்லிலும் நன்றும்) “சரீரத்தோடே யிருந்தாவிலையெல்லாம் வருகை ப்ராப்தமன்றோ” என்று இத்தைமதியாதே அநந்யப்ரயோஜநராபிருப்பார்க்கு ஸ்வயம்பிரயோஜநம். (நஞ்சுதான்கண்டர் நம்முடைவினைக்கு) நம்முடைய பாபங்களுக்கு ஈகாற்றவொண்ணாத நஞ்சு. (நாராயணவென்னும் நாமம்) “எனக்கென்றும் தேனும்பாலும்முதுமாய திருமால்திருநாமம்-நானும்ஜோனனேன் நமருமுராமின் நமோநாராயணம்” என்று - நமக்கு இனிய திருநாமமே பாபத்துக்கு நஞ்சு ; அல்லாதன வெல்லாம் ஸம்ஸாரத்திலே வேர்பற்றுக்கைக்குறுப்பாயிருக்கும். இதினுடைய அர்த்தாநுஸந்தானமே ஸம்ஸாரத்தை வேரறுப்பது என்னு மிவ்வர்த்தத்தையெல்லாரும் புத்திபண்ணி யிருக்கலாகாதோ ! ய.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய வாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—வாடினேன் ஆவி சேமம் வென்றி கள்வன் எம்பிரான்[௩௦]
இல்பிறப்பு கற்று குலம் மஞ்ச வாலி.

பத்தாம்பாட்டு.— (மஞ்சலாமித்யாதி.) “வண்டறை” என்றது - வண்டிகள் சப்தியாநிற்கிற என்றும், இது சோலைக்குச் சொல்லுகை லோகவித்தமென்றும், நீருக்குச் சொல்லுகை கவிஸமயவித்த மென்றும் விவஷித்தருளிச்செய்கிறார் (வண்டறையித்யாதி வாக்க்யத்வயத்தாலே.) (வாளே தங்களுக்கு பலமாக) என்றதுக்கு - * வாளவலியால் மந்திரங்கொண்டு உபதேசித்த ரஷ்டிக்கையாலும் கிரீவாஹக னாகையாலு மென்று கருத்து.

ஆற்றவொண்ணாத - ஸ்விஹிக்கக் கூடாத. “என்னும்” என்றது - போக்யதாதி சயத்தாலே யென்றருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி.) “கண்டர்” என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதனவித்யாதி.)... .. டி[௪௦]
ஜயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஈ காற்றவொண்ணாத - ப்ரத்யௌஷதமிட்டுக்கக்கவொண்ணாத; பரிஹரிக்கப் போகாத. “ஆற்றவொண்ணாத” என்று அரும்பதத்தின் பாடம்.

வ்யா.—ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தையும் தம்முடைய இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தையும் அதுஸந்தித்தருளினவிவர், அந்நோவுபாடே ஹேதுவாக தன்நிர்ஹேதுகக்ர்பையாலே யெள்ளை விஷயீகரித்து, தன் ஸ்வாமித்வத்தையும் எனக்குக்காட்டித் தந்தானென்றார் — கீழில் திருமொழியில்; “அம்பினுலரக்கர் வெருக்கொளநெருக்கி” என்று— ராமாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாய்த்து. திருமந்த்ரமும் ப்ரஸ்துதமாய்த்து. இத்திருமந்த்ரத்துக்கு அர்த்தமாகிறதுதான்— ஸ்வாமித்வஸௌலப்ய மிதே. (க) கர்ஷகனானவன் பயிர்த்தலையிலே குடில்கட்டி நோக்குமாப் க0]போலே, ரக்ஷயமிருந்தவிடத்தேவந்து ரக்ஷிக்கையிதேஸௌலப்யம்; உகந்தருளினநிலங்களிலேவந்து ஸந்நிதிபண்ணி யித்தை நோக்குகையாலே உடையவனென்று ஸ்வாமித்வப்ரகாசகமுமாயிருக்கிறது.

எதிர்த்தலைபாராதேவந்து அவஸரப்ரதிக்ஷனாய் அந்தர்யாமி ரூபத்தாலே யிருக்கிறவிருப்பு, ஸ்வாமித்வ கார்யமிதே; அவ்வள வன்றிக்கே, கண்ணுலே கண்டநுபவிக்கவேணும் என்று அபேகை பிறந்தவன்று அப்போதே அநுபவிக்கலாம்படி கோயில்களிலே வந்து நிற்கிறவிதுக்கு மேற்படவில்லையிதே ஸௌலப்யத்துக்கு. ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறந்தவநந்தாம் அநுபவாபேகை பிறந்தால், அப்போதே யிவ்வுடம்போடே யடிமைசெய்யலாம்படி யிராதிதே உ0]பரமபதத்தில்; “அநுபவிக்கவேணும்” என்று அபேகைபிறந்தபோ தே அவ்வுடம்போடே அநுபவிக்கலாம்படி யிருக்குமிதே உகந்த ருளின நிலங்களிலே. இப்படி ஸௌலப்யத்துக் கெல்லையான உகந்த ருளின நிலங்களெங்கும் புக்கநுபவிக்கக்கோலி; அதில் இப்பாஷை.

அ.—வாலிப்ரவேசம். கீழிற்றிருமொழியிலே “சூடந்தையேதொழுது” என்றும் “தஞ்சைமாமணிக்கோயிலேவணங்க” என்றும் தமக்குத் திருமந்த்ரலாபம் உகந்தருளின நிலத்திலெம்பெருமானுலே வந்ததாக அதுஸந்தித்து, திருமந்த்ரம் பெற்றமையை யருளிச்செய்தவர், இனி, மேல் திருமொழிகளிலே அர்ச்சாவதாரமே தமக்கு ப்ராப்யமாக அதுஸந்திக்கைக்குக் கருத்து — திருமந்த்ரார்த்தமான ஸ்வாமித்வஸௌலப்யங்களை உகந்தருளின நிலங்களிலே கண்டநுபவிக்கவேணு க0]மென்கை யென்று விவக்ஷித்து, வர்த்தவர்த்திஷ்யமாண கதநமுகேந ஸங்கதியரு ளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரேத்யாதி.) (ஸ்வாமித்வத்தையும்) என்ற (உ) சகாரம். ஸௌ லப்யத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. “எம்பிரானெந்தை” என்கிறபாட்டு திருமந்த்ரார்த்தப்ரதிபாதகமாகையாலே அது உயிர்ப்பாட்டாய், அதிலே “எம்பிரான்” இத்தயாதி யால் — ஸௌலப்யமும், “அண்ணல்” என்றத்தாலே — அதுக்கு ஹேதுவான ஸ்வா மித்வமும் ப்ரஸ்துதமான வளவன்றிக்கே, ராமாவதாரமும் திருமந்த்ரார்த்தமு ம் ப்ரஸ்துதமாய்த்தென்று அவற்சுறையும் அநுவதிக்கிறார் (அம்பினு லித்யாதி.) காட்டித்தந்த ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யங்களை அர்ச்சாவதாரத்தில் கண்டநுபவிக்க றுரென்னுமத்தை உபபாதிக்கிறார் (இத்திருமந்த்ரத்துக்கித்யாதி.)

உடைமையைநோக்கும் ஸ்வாமித்வப்ரகாசகமெங்ஙனே யென்ன வருளிச் செய்கிறார் (எதிர்த்தலையித்யாதி.) மேல்திருமொழிகள் அநேகத்தோடும் ஸங்கதி யை யருளிச்செய்து, (ங) அவ்யவஹிதமானத்தோடு அருளிச்செய்கிறார் (இப் படியித்யாதி.)

(க) கர்ஷகன் — உழுதொழில் செய்யுமவன்.

(உ) சகாரம் — உம்மை.

(ங) அவ்யவஹிதம் — பிரிக்கப்படாது.

மூ.—வாஸிமாவலத்தொருவனதுடல்கெட வரிசிலைவளைவித்தன்று,
ஏலநாறுதண்டடம்பொழி விடம்பெற விருந்தநலிமயத்துள்;
ஆலிமாழுகிலதிர்தர வருவரை யகடுறமுகடேறிப்
பீலிமாமயில்நடஞ்செயும்தடம்சுனைப்பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே.

ப-ரை.—அன்று - ஸ-சீர்வமஹாராஜர் சரணம்புக அவரை அதுகர்வித்த
வன்று, வாஸி-வாலியென்னும் பேரையுடையனாய், மா-மிக்க, வலம்-பலம் பொரு
ந்திய, ஒருவனது - ஒப்பற்றவனுடைய, உடல்-சீரம், கெட-சிதறும்படி, 'வரி-அழ
கிய, சிலை-விலை, வளைவித்து-சரங்கள்பாயும்படி வளைத்து, அவருடைய அரிஷ்ட
த்தைப்போக்கி, ஏலம்-பரிமளம், நாறு - வீசாநிற்பதாய், தண்-குளிர்ந்து, தடம்-[க0
பரந்த, பொழில்-உத்யாநவநங்களிலே, ஸர்வேச்வரன், இடம்பெற-எல்லார்க்கும்
காட்சிகொடுக்கைக்காக, இருந்த - ஓலக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற, நல்-
விலகணமான, இமயத்துள்-ஹிமவானில்; ஆலி-சிறுதுளியையுடைய, மாழுகில்-
மஹாமேகங்களானவை, அதிர்தர - நீர்க்கனத்தாலே முழங்காநிற்பதுமாய், பீலி-
தோகையையுடைய, மா-பெரிய, மயில்-மயில்களானவை, அரு-ஒருவராலும்தாவி
யேறவரிதான, வரை-மலைகளிலே, அகடு-சீழ்வயிறு, உற-தழுவும்படியாக, முகடு-
அவற்றின் சிகரங்களில், ஏறி-போய்ஏறி, அங்கே, நடம்செய்யும்-ஆடாநிற்பதுமாய்,
தடம் - பரந்த, சுனை - சுனைகளை யுடைத்தான, பிரிதி - திருப்பிரிதிஎன்கிற திவ்ய
ஸ்தலத்தை, சென்றுஅடை-சென்றுகிட்டப்பாராய், நெஞ்சே!- மநஸ்ஸே! என்று
தம் திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார்... ... (க)[உ0

நடையாடுமிடத்துக்கெல்லையாயிருக்குமிதே திருமலை, அவ்வளவிலே
நில்லாதிதே இவருடைய ஆசையானது, ஆகையாலே உகந்தரு
ளின நிலங்களுக்குஎல்லையான ஹிமவானில் திருப்பிரிதியளவும் செ
ன்று அவ்விடத்தைஅதுபவிப்பதாகத் (க)திருவுள்ளத்தோடேகூட்டு
கிறார். கீழிற்றிருமொழியிலே, “அம்பினுலரக்கர்வெருக்கொள
நெருக்கி” என்று - ராமாவதாரமுகத்தாலே விரோதிநிரஸநம் ப்ர
ஸ்துதமிதே; அவ்வழியாலே, மஹாராஜர் வெறுவியருமாய், தனி
யருமாய், ஜ்யேஷ்டனாலே நெருக்குண்டு நோவுபட்டிருக்க, அவர்
அபேக்ஷியாதிருக்கச்செய்தேயும், “ஸ்ராவணஸ்ரீநிஸ்ரீ” “ஸராமோ
வாநரேந்த்ரஸ்ய” என்கிறபடியே-தாமேஅவரிருந்த விடத்தேசென்று[௩0
அவர்விரோதியைப்போக்கியுபகரித்தாப்போலே, அவன்றானேநம்மு
டைய குறைகளையுமெல்லாம் தீர்த்து உபகரிக்கைக்காக இங்கே திரு
ப்பிரிதியிலேவந்து எழுந்தருளி யிருந்தான், நெஞ்சே! அங்கே
சென்று கிட்டப்பாராய் என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார்.
முன்பெல்லாம் கண்ணுக்கிலக்கான விஷயங்களிலே ப்ரவணராய்ப்
போந்தார்; பகவதஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பும்அவ்வாஸநை அதுவர்த்
தித்து, கண்ணுக்குவிஷயமான உகந்தருளினநிலங்களிலே புக்கதுப
விக்கிறார்; “தானுகந்தஜ்ஞரெல்லாம்” என்னக்கடவதிதே. ...

“ராமாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாய்த்து” என்று வர்த்தகீர்த்தனத்துக்கு ஸங்கதி
என்னை முதற்பாட்டைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கீழிற்றிருமொழியிலே[சு0
5த்யாதி.) வெறுவியர் - தரிதர். “திருமந்த்ரமும் ப்ரஸ்துதமாய்த்து” என்றத்
தாலே - திருமந்த்ரத்துக்கு பரத்வாதிகனெல்லாம் அர்த்தமாயிருக்க, ஏகதேசமான
அர்ச்சாவதாரங்களிலேதானே போவானென்னென்ன; ரஸோக்திமுகேந வருளி
ச்செய்கிறார் (முன்பெல்லாமித்யாதி.)

க) திருவுள்ளத்தோடேகூட்டுகை-அத்திருப்பதியை நெஞ்சுக்கு விஷயமாக்குகை.

வ்யா.—முதற்பாட்டு.—(வாலியித்யாதி) வாலியென்று பேராய், மஹாபலத்தில்வந்தால் தன்னையெண்ணினால் இரண்டாம்விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி அத்விதியையிருக்கிறவனுடையவுடலானது சிந்தும படியாக, தர்சநீயமான வில்லை வளைத்து. வாலியுமழிகையும்கிடக்கச் செய்தே, அக்கையும் வில்லும் சேர்ந்த சேர்த்தியும் தர்சநீயதையும் அதுபவிக்கிறாராய்த்துஇவர். “சத்ருநாசநே” “சத்ருநாசநே” என்கிறது கிடக்க, “சத்ருநாசநே” “சக்ரசாபநிபே” என்கிறத்தை அதுபவிக்கிறார். உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாசியற இரண்டுதிறத்தா க0]ரையும் அழிக்குமாய்த்து !. [சத்ருநாசநே உகாடி, சக்ரசாபநிப இத் யாதி] இந்த்ரததுஸ்ஸுபோலே அதுகூலர்க்கு வைத்த கண் மாறாதே கண்முகொண்டிருக்க வேண்டும்படி தர்சநீயமாயிருக்கும். [கர்ஹீத்வா, கர்ஹீத்வா] விற்பிடித்த பிடியிலே ப்ரதிகூலர் முடிந்துபோம்படியு மாயிருக்கும். அதுகூலரைஅழகாலே யழியச்செய்யும், ப்ரதிகூலரை அம்பாலே யழியச்செய்யும்.

[எரிசிததும் சரத்தால்] “உக்ஷயக்ஷய” “திப்தபாவகஸங் காசை” என்கிறபடியே—தொடுத்துவிடும்போதாய்த்து அம்பென்று அறியலாவது; தைக்கும்போது உடம்பிலே நெருப்பைச் சொரிந்து கொண்டாய்த்துத் தைப்பது. [இலங்கையினை] (க) அந்தகனுங்கூட ௨0]ப்ரவேசிக்க அஞ்சும்படியானவரை. [தன்னுடையவரிசிலவாயிற் பெய்து]ஸர்ப்பம்நாவாலேவிழுங்குமாப்போலேயாய்த்து அம்பாலே (உ) க்ரஹிக்கும்படி. வில்லுக்கு வாய் அம்பிதே. வாயான அம் பிலே புரும்படி ப்ரவேசிப்பித்து. [வாய்க்கோட்டம் தவிர்த்து] வாயில், கோடுதலுண்டு—விலங்குதல், அததைத் தவிர்த்தாறாய்த்து. “நநமேயம்” “நநமேயம்” என்றிருந்தவிருப்பைத் தவிர்த்தாறாய் த்து. [கஸ்யசித், கஸ்யசித்] இவர் தம்மை யிதரஸஜாதியராக்கி வைக்கையாலே மதுஷ்யரென்றே யிருந்தான், இவரேயன்றிக்கே

முதற்பாட்டு.—(வாலியித்யாதி.) தம்முடைய வீராதகளைப் போக்குகைக்கு உறுப்பாக வாலிவதம்சொல்லவேண்டினால், உடல்கெடுத்து எனைலாமே, “வரி ௩0]க்லைவனைவித்து” என்னுமதுக்குக்கருத்தென்னென்ன விருளிச்செய்கிறார் (வாலியு மித்யாதி.) “காஷ - க்ஷயக்ஷய, சாபே - கர்ஹீத்வா” என்றது ஆயுதமாகையாலே வீரோதிநிரஸநம் அர்த்தலப்யமாயிருக்கவும், “சத்ருநாசநே, சத்ருநாசநே” என்றுவிசேஷித்ததுக்கும் “சத்ருநாசநே, சக்ரசாபநிபே” என்றுவர்ணிக்கைக்கும்—ரிஷிகொண்டாடுகிறுனென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உகப்பாரோடித்யாதி.) சக்ரசாபநிபங்களான(௩)சாபங்களை சத்ருநாசகமாம்படி(௪)கர்ஹீத்வாஎன்றுஅர்த் தம் திருவுள்ளம்பற்றி, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (விற்பிடித்தவித்யாதி.) வில்லா னது சத்ருநாசநமானவழியை யுபபாதிக்கிறார் (அதுகூலரையித்யாதி.) இங்கு (அதுகூலரை) இத்யாதி - தர்ஷ்டாந்தார்த்தம்.

ப்ரதிகூலரை அம்பாலேயழித்தாரோவென்னவருளிச்செய்கிறார்(எரிவித்யாதி.) ௪0]எடுத்தபாசரத்துக்கு ப்ரமாணபூர்வகம் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திப்தேத்யாதி.) “நநமேயம்” என்றது அதிக்ருரமானபடியை யருளிச்செய்கிறார் (கஸ்யேத்யாதி.)

(க) அந்தகன் - யமன். (உ) க்ரஹித்தல் - விழுங்குதல். (௩) சாபம் - வில். (௪) கர்ஹீத்வா - எடுத்தது.

வரன் என்று சொல்லுகிற அவன்ருன் வந்தால்தான் வணங்
வனோ!. ஸ்வரூபம் கைபுகுந்தால் “நமஸ்கரணம்” “நம
க்யேவவாதிந” என்றாய்த் திருப்பது; “மம” என்றிருக்கை
ய்த்து ஸ்வரூபவிரோதி. அதுகூலபாஷணம் பண்ணுகை ப்ரா
மாயிருக்க “எனக்கு” என்றபேச்சில் விலங்குதலைத் தவிர்த்தா
ய்த்து. [உகந்தவரையன்] (க) ஈரரசு தவிர்த்தபின்பு உகந்தபடி.
வன்ருன், “எனக்கு” என்றிருக்குமத்தைத்தவிர்த்தோமாகில்இனி
மதேயன்றோ! என்றுஇனியனானான். இவன் “என்னது” என்றிருக்கு

யது தவிரந்தால், பின்புள்ளதடையத் திருவிடையாட்டமாயிருக்கு[௧௦]
விதே. [அரையன்] இவன்பக்கல் அல்பாதுகூல்யமமைகிறது உடை
யவனாகையிதே; இவன் ப்ராதிசூல்யத்திலின்றும் நிவர்த்தனாவளவு
கொண்டு உகக்கும்படியாய்த்து ஸ்வாபாவிகஸம்பந்த மிருப்பது.

(அன்று) அன்று அங்ஙனேசெய்தான், இன்றுஇங்கே வந்திருந்தான்.

(ஏலமித்யாதி) வினையுள்ளபோதாய்த்துத் தன்னைப்பேணாதே
மேல்விழுந்து வ்யாபரிப்பது, அதுபோனவாறே ராஜபுத்ராய்ச்செல்
பிள்ளையாய் வளர்ந்த ஸௌகுமார்யம் வந்துமுகம்காட்டுமிதே;

அதுக்கீடாக விருங்கிறவிடமாய்த்து. அன்றிக்கே, “அம்புக்குச்செல்
வந்தவிடத்தை ஆஸநத்தாலேதிருத்துவோம்” என்றுபார்த்து வந்திரு

ந்தபடியாகவுமாம்; சத்ருக்களையழிக்க வொண்ணாவிட்டால் “அவர்க[௨௦]
னோடே யெதிரிட்டுக் கொள்வோமல்லோம்” என்றுபார்த்து,

(௨) எடுத்துவிட்டு ஆஸநத்தாலே பக்நாபிமாநராக்குமாப்போலே.

(ஆலம்நாறு) விட்டுப்போந்த விடத்தை விஸ்மரிக்கும்படிபண்ணும்
தேசமாய்த்து; “அதிகம் புரவாஸாச்ச,”

“அதிகம் புரவாஸாத்.” “ஜஹைசதுக்ம் புரவிப்ரவாஸாத்.”
படைவீட்டில் விசேஷேண வுண்டான ப்ரகர்ஷ்டவாஸத்தால் வந்த

திகமடையப்போம்படியாய்த்து இங்குத்தைவாஸம். பரிமளத்தை
புடைத்தாய் சரமஹரமாய் பரப்பையுடைத்தாயிருந்துள்ளபொழில்.

‘வாயில் கோடுதல்’ என்றவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதுகூலேத்யாதி.) அங்
கேசெய்தான் - வாலியைக்கொன்றனென்றபடி.

வினை - யுத்தம். அத்யந்தப்ராதிசூல்யயில்லாதவர்களை வசிகரிக்கைக்கு போ
ன தேசத்திலே ஸ்தாயியாயிருப்போமென்று வந்தானாக தாத்பர்யாந்தர

சிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி) (௨) எடுத்துவிடும் ராஜாக்கள் நீரும்
மும் பார்த்திருக்குமாப்போலே யிருந்தானென்றகருத்து. நீரும் கிழலும் பா

ர்க்குமிடத்திலே பரிமளத்தைச்சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்
(த்யாதி.) விட்டுப்போந்தவிடம் - திருவயோத்யை. “அதிகம்புரவாஸாத்”

பெருமானுக்கு விப்ரவாஸமானது, புரத்திலின்றும் புறம்பேவந்த துக்ம்
ல அதிகசயமாகச்சொல்ல வொண்ணாதென்று, அதுக்குஅர்த்தமருளிச்செய்கி

படைவீட்டிலித்யாதி.) இத்தால் - மிகவுமதிகமாக புரத்திலே யிருக்கையா
தேஷ்டமாகபிராட்டியோடே ஸஞ்சரிக்கவொண்ணாதே மாதாபிதாக்களுக்கு[௩௦]
க்கிட தந்துக்ம் தீர்ந்தது திருச்சித்திரகூடத்திலே யானுப்போலே, திருப்

லிலே யிருந்தானென்றதாய்த்து. சப்தார்த்தம் (பரிமளத்தை யித்யாதி.)
க) ஈரரசு - த்வைராஜ்யம். (௨) எடுத்துவிடுகை - படையெடுக்கை.

(இடம்பெற) இடம்பெற விருக்கை யாவது - எல்லாருக்கும் காட்சி கொடுக்கைக் கீடாக ஒலக்கமிருக்கை. நித்யஸூரிகளுக்கு ஒலக்கம் கொடுக்கையன்றிக்கே நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒலக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கை. அவதாரகாலத்தில் காணப்பெறுதா ரெல்லார்க்கும் காட்சிகொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற விடமாய்த்து. (நல்லிமயத்துள்) ஒருகாரியப்பாடொழியவேயும் வர்த்திக்கவேண்டும்படியான தேசமாய்த்து. தன்னதுக்ரஹத்தாலே வர்த்தித்தானாக வேண்டாதே, தேசவாஸந்தானே உத்தேச்யமாகப்போரும்படியிருக்கை.

க0] (ஆலியித்யாதி) ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வாத்யகோஷங்களோடும் நித்யஸூரிகள் ‘‘అనునన్నునునన్ను’’ ‘‘அஹமந்நமஹமந்நம்’’ என்று களிக்குமத்தோடும்போதுபோக்கியிருக்குமவன், அவ்விழவுதீர, அவை தன்னையுங்கூடமறக்கும்படி, மேகங்கள்நோஷிக்க, மயில்கள் ஆட, அநுகண்டு போதுபோக்கிக்கொண்டிருக்கிற விடமாய்த்து. வினையற்று பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளி யிருக்கையாலே மேகத்வநிதான் அநுகூலமா யிருக்குமிதே.

(ஆலியித்யாதி) சிறுதுளியை யுடைத்தான மஹாமேகங்களானவை நீர்க்கநத்தாலே முழங்க. ஆலிமாழுகிலதிர்தர, பீலிமாமயில் நடஞ்செய்யுமாய்த்து ; வாத்யங்கள்வாய்த்தால் கூத்தாடுவார்உடம்பு ௨0]பேசாதிராதிதே ; காலுக்கீடாக வாய்த்தவாதே ஆடுவரைப்போலே, அவைமுழங்க இவைஆடாநிற்குமாய்த்து. (அருவசையித்யாதி) ஒருவரால் தாவியேறவரிதான மலைகளிலே ப்ரீதியாலே யேறில் ஏறுமத்தனையாய்த்து ; அவற்றிலே கிழ்வயிருந்து தழுவும்படியாக சிகரத்திலேபோயேறி, சிகரத்திற்பரப்படங்கலும் தன்தேனகையாலே பரப்பி மயிலானது ஆடாநிற்குமாய்த்து. ராமாவதாரத்தில் விஜயங்கண்டு வானரஜாதியாக ஆடினத்தை, இவ்விருப்பைக்கண்டு மயில்கள்ஆடாநிற்குமாய்த்து. (பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே) சைதந்யத்தில் குறையநின்றாரும் அத்தேசத்தைப் ப்ராபித்து ப்ரீதிக்குப்போக்கு விட்டுச் சில வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுகிற தேசமானபின்பு, சைதந்ய ௩0]த்தில் குறையற்றிருந்தநீ அத்தேசத்தைச்சென்றுப் ப்ராபிக்கப்பாராயென்கிறார். சைதந்யத்தில் குறையநின்றாரோடு குறைவற்றாரோடுவாசியற நிலவராய் அடிமை செய்யும்படியாய்த்து விஷயஸ்வபாவம். துரும் பெழுந்தாடுமாய்த்து. க.

சப்தார்த்தம் (தன்னதுக்ரஹத்தாலே யித்யாதி.)

வாலிவதம்பண்ணினவர் வந்துவர்த்திக்கிருராகில் (க) மால்யவானிற் போலே மேகத்வநி பாதகமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வினையற்றித்யாதி.) வாலிவதம், ராவணவதத்துக்கு உபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்.

சப்தார்த்தம் (சிறுதுளியித்யாதி.) மயில்நடம்செய்கைக்கு அதிர்தருகைஹேதுவானமையைக்காட்டுகிறார் (ஆலிமாழுகிலித்யாதி வாக்யதரயத்தாலே.) அகடு- ௪0]கிழ்வயிறு. தோகையின்கணத்தாலேபறக்கக்கூடாமல் அகடுறவென்றுகருத்த. (க)

(க) மால்யவான் - ஓர்மலை.

மு.—கலங்கமாக்கடல், அரிக்குலம்பணிசெய்ய, அருவரை யணைகட்டி,
இலங்கைமாநகர்பொடிசெய்தவடிகள் தாமிருந்தநலிமயத்து;
விலங்கல்போல்வனவிறலிரும் சினத்தன வேழங்கள் துயர்கூர,
பிலங்கொள்வாளெயிற்றரியவைதிரிதருபிரிதிசென்றடைநெஞ்சே.

ப-ரை.—மாக்கடல் - மஹாஸமுத்ரங்கள், கலங்க - கலங்கும்படி, அரி
குலம்-இடக்கைவலக்கை வாசியறியாத குரங்குக்கூட்டம், பணி - நித்யஸூரிகள்
செய்யும் அடிமையை, செய்ய-பண்ணவும், அத்தாலே, அரு-ஒருவராலும் எல்லைகா
ணவொண்ணாத, வரை - மலைகளைக்கொண்டு, அணைகட்டி - ஸேதுபந்தரம்பண்ணி,
இலங்கைமாநகர்-லங்கையையும் அதில்குடியேறின ராவணன்முதலான ராகுஷஸ[௧0
பர்க்கத்தையும், பொடிசெய்த - பாழ்படுத்தின, அடிகள் - ஸர்வஸ்வாமியானவன்,
ருந்த - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, நல் இமயத்து - விலக்ஷணமான ஹிமவானிலே;
விலங்கல்போல்வன-மலைபோன்ற, விறல் - மிடுக்கையுடையன வாய், இரும்-மிச்ச,
னத்தன - கோபத்தையுடையவான, வேழங்கள் - யானைகளானவை, துயர்கூர-
தவும்பயப்படும்படியாக, பிலம்-குக்கைகளை, கொள்-இருப்பிடமாக வுடையன
வாய், வாள்-வாள்போன்ற, எயிறு - பற்களையுடைய, அரிஅவை- ஹிம்ஹங்களான
வ, திரிதரு-ஸஞ்சரியாநிற்கிற, பிரிதி-திருப்பிரிதியை, நெஞ்சே!—, சென்றஅடை-
சென்று கிட்டப்பாராய் என்று, ராவணவதம்பண்ணினபடியைப் பேசுகிறார். (௨)

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—தம்மிழவைப்பரிஹரித்த ப்ரஸங்க
தாலே மஹாராஜரிழவைப்பரிஹரித்தபடியைப் பேசினார் முதற்
பாட்டில்; மஹாராஜரிழவைப்பரிஹரித்த பின்பிறே பெருமாள்[௨0
தம்மிழவைப்பரிஹரித்துக்கொண்டது, அந்த க்ரமத்திலே ராவண
தம்பண்ணினபடியைப் பேசுகிறார்.

வ்யா.—(கலங்கவித்யாதி) ஈசுவரன் தன்ஸங்கல்பத்தை நெகிழ
ன்றால் பதார்த்தஸ்வபாவங்கள் மாறாமாப்போலே யாய்த்து, சக்ர
ர்த்தித்திருமகன் முனிந்தாலிருக்கும்படியும். ஒருவரால் கலக்கவொ
ரணாதகடல் கலங்கும்படியாகவும், நித்யஸூரிகள் செய்யும்அடிமை
யஇடக்கைவலக்கைவாசியறியாத குரங்குகள் செய்யும்படியாகவும்,
ரிலாழக்கடவ மலைகள்மிதந்து அணையாயநிற்கும்படியாகவும் பண்ணி
னாய்த்து. (மாக்கடல்-கலங்க) “अलङ्कृतं कलङ्कितं” “அப்ரமேயோ[௩0
ஹேராததி” என்றிகடல்கலங்கி கீழ்மண்கொண்டுமேல்மண்ணெறி
ம்படியாக. (அரிகுலம் பணிசெய்ய) அஸ்பர்ஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான
ருவடி, திருவநந்தாழ்வான், ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் துடக்கமானார்
ய்யக்கடவ கைங்கர்யத்தை, ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பின்னே யெண்ண
வண்டும்படி இடக்கை வலக்கை வாசியறியாத வானராஜாதி செய்யு
டியாக.

இரண்டாம்பாட்டு.—(கலங்கமாக்கடலித்யாதி.) தம்மிழவைப்பரிஹரித்த
றது - “பன்றியாயன்று பாரகங்கீண்ட பாழியானுழியானருளே - நானாய்”
னுமத்தைப்பற்ற.

கடல்முதலான பதார்த்தங்கள் ஸ்வபாவங்களைமாறாடிக்கலங்கவும் கைங்கர்[௪0
பண்ணவும் மிதக்கவும்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஈசுவரனித்யாதி.)
ரிவால்மாறாடினபடி யேதென்னவருளிச்செய்கிறார்(ஒருவராலித்யாதி.) “பணி”
ற பதவாஸநையாலே பலித்தஅர்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார்(அஸ்பர்ஷ்டேத்யா
ஸம்ஸாரிகளுக்குமென்றது-தேஹபோஷணபரான மதுஷ்யர்க்குமென்றபடி.

௧௪ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

சரீரஸம்பந்தமற்று ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் செய்யும் அடிமையை, தாழ்ந்த ஜன்மத்திலே பிறந்து இந்த சரீரத்தோடே செய்யும்படியாக. (அருவரையணைகட்டி) ஒருவரால் எல்லை காணவொண்ணாதமலைகளைக்கொண்டு அணைகட்டி. (இலங்கை) ப்ரஹ்மாதிகளும் (க)நெஞ்சுளுக்கியிருக்கும்ஊரை, (2) மனிச்சுக்குலையாத பழநின்று துகளாம்படிபண்ணினஸ்வாமிகள். ராவணன்பட்டுக்கிடக்க, அவன்பார்யை “ஆதித்யகிரணங்களிங்குப் புகுந்து ஸஞ்சரியாநின் றனகிடாய்!” என்றாளிறே அப்பரிபவம் பொருமை பிணமெழுந்திருக்க0]க்கும் என்று.

[புதுச்சேரி 1951] அஷ்டாங்கம், பார்ப்பதே பரிபவே
நவே[அத்யவைநிர்ப்பயாலங்காம்] இதுக்குமுன்பில்லாததொன்று இப்
போது உண்டாய்த்துகிடாய். முன்பு நெல்லுலர்த்தவேண்டுமெனது ஸ்ரீ
நித்துப்போமித்தனையாய்த்து ராவணபயத்தாலே; இப்போது, நிர்ப்பய
மாய்க்கொண்டு உலாவாநின்றன. (இலங்கைமாநகர்) [புதுச்சேரி 1951]
சு, லங்காம் ராவணபாலிதாம்] பெண்பெண்களுக்கும் நோக்கலா
படியாய்த்து உணரண; வெளிலத்திலும் சிலர்புகுராதபடிபண்ணவல்ல
னாய்த்து உணர்ந்து நோக்குகிறான். விரோதிநிரஸநஸ்வபாவனதான்
வந்திருக்கப்பெற்றபடியாலே ஸர்வஸ்வாமியென்னுமிடம்தோற்றியிருக்க
20] குமாய்த்து. (இருந்த) என்று--வேறோரிடத்திலேயிருப்பாய் இங்கேவா
வதுபோவதாகையன்றிக்கே யாய்த்திருப்பது. இப்படிக்கொள்கொம்பு
மூடிற்றென்றால் ஆஸநத்தாலே வெவ்வதாகப்பார்த்து இவ்விடந்தன்ன
யே யிருப்பாக்கினனாய்த்து. விரோதிநிரஸநம்பண்ணின ச்ரமமானுகை
க்கு இருந்தவிடந்தானே நங்காரியம் செய்கைக்குடலாய்விட்டது.

நித்யஸூரிகளே யொழிய இங்குள்ளார் செய்யக்கூடாதோவென்ன வருஷம்
செய்கிறார் (சரீரேத்யாதி.) “ஆத்மாநம்மாதுஷம்மந்யே” என்றுகொண்டேயிருந்
குமவர், கட்டளைப்பட்ட லங்காநகரத்தைப் பொடிசெய்தமையைப்பற்றி ஈசுவ
டாகத்தாத்தார்யமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிக்ருமித்யாதி.) “நெஞ்சுநுக்குழும்”
என்னுமத்தை உபபாதிக்கிறார் (ராவணனித்யாதி.) ஸூர்யனஞ்சினது-ப்ரஹ்மாதிக்
ருக்கும் உபலக்ஷண மென்று கருத்தி.

உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் (ப்ராப்தேத்யாதி.) “சுஜிஹிஷ்டமஸ்ய” “உத்திஷ்டோத்திஷ்ட-
கிம்சேஷேப்ராப்தேபரிபவேநவே - அத்யவைநிர்ப்பயாலங்காம் ப்ரவிஷ்டாஸ்ஸத்
ர்யரசம்யஃ” என்றச்ச்லோகம். இச்ச்லோகத்துக்கார்த்தம் (இதுக்கித்யாதி.) ராவண
பயத்தாலேயென்றதுக்கு- ராவணனென்று பேர்பெற்ற வுன்னுடையபயத்தால்
என்று மண்டோதரீவாக்யத்துக்கு பாவம்கண்டுகொள்வது. “ப்ரஹ்மாதிகள்கொடு
சுளுக்கும்படியாயிருக்குமார்” என்னுமதுக்கு புருஷந்தீக்ரஹணபூர்வகம் ப்ரம
ணம்காட்டுகிறார் (லங்காமித்யாதி.) மனிச்சுக்குலையாதபடி பொடிசெய்தால், “பு
டிகள்” என்று - ஸ்வாமித்வம் சொல்லும்படி யெங்கனேயென்ன; தாற்பரியம்
சு0]ளிச்செய்கிறார் (விரோதீத்யாதி.) போவதுவருவதாகவன்றிக்கே, இருக்கைக்கு ம்
யோஜநந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி;) கொள்கொம்பானது நட்
க்கொண்டிருக்குமாப்போலே வணங்காதிருக்கையாய், “நமமேயம்” என்றிருக்க
ையைச் சொல்லுகிறது. * ஏலநாறுதண்டடம்பொழிலானஹிமவானிலே ச்ரமம்
வென்று சொல்லிவைத்து, இங்கே திருத்துகைக்காக என்கிறதெப்படியென்
வருளிச்செய்கிறார் (விரோதீத்யாதி.)

(க) நெஞ்சு உருக்குகை - ஈடுபடுகை. (ங) மனிச்சு - மனிதத்தன்மை.
 “பூநீர்” என்று சில ப்ரீகோசங்கள்.

(விலங்களித்யாதி) அங்குத்தை யானைக ளிருக்கும்படி. மலை கால்கொண்டு நடந்தாப்போலே வடிவைக்காணவே பயாவஹமாயிருப்பனவாய். அப்பரப்பில் அச்சமொன்றுமில்லை யாய்த்து. ஒருவரால் தகையவொண்ணாத மிடுக்கையும் மிக்க சினத்தையுமுடைய ஆனைகளானவை. (துயர்கூர) நித்யது:கிகளாய்க்கொண்டு பயத்தை வ்யுத்பத்தி பண்ணும்படியாக. கூர-மிக. பயமில்லாமை லோக விஸஜாதீயமா யிருக்குமாப்போலே, பயமுண்டானாலும் இதரவிஸஜாதீயமாயிருக்கும்படி. இவை துயர்கூர, இவற்றுக்கெதிரிகளானவை பண்ணும் வ்யாபார மென்னென்னில் (பிலங்கொளித்யாதி) பிலங் [ய] களிலே வர்த்திப்பனவாய், வாள்போலேயிருக்கிற எயிற்றையுடைய லிம்ஹங்களானவை ஸஞ்சரியாநிற்குமாய்த்து. யஜ்ஞசத்ரு, இந்த்ர சத்ரு, ப்ரஹ்மசத்ரு என்றாப்போலே சொல்லுகிற (க) பையல்களைப் போலே யிருந்துள்ள மிடுக்கை யுடையவை, மிக்க பயத்தை யுடைய வாம்படி அவை ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணாநிற்குமாய்த்து. பெருமாள் கடலை யணைசெய்து அவ்வணையின்மேலே கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு தெற்குவடக்காக வுலாவ, லங்கை முழுக்காயாகச் செத்துக் கிடந்தாப்போலே யாய்த்து, லிம்ஹங்கள் ஸ்வைரஸஞ்சாரம்பண்ண ஆனைகள் முழுக்காயாக அவிஞ்சுகிடக்கும்படி.

“வேழங்கள்” என்னுமளவுக்கும் தொகுத்த பாவம் (அங்குத்தையித்யாதி;) [உய] மதித்துக்கிடக்கிறனவென்கை. “விலங்கல்போல்வன” என்றதுக்கு சப்தார்த்தம் [மலையித்யாதி.] (இருப்பனவாய்) என்று ஸமாப்தமாக நிறுத்தினது. *வேழங்களுக்கு விசேஷணமென்றுதோற்றுக்கைக்காக. ஆனைகள் மலைகள் போலே வளர்ந்து மதித்திருக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (அப்பரப்பிலித்யாதி.) அச்சம் இல்லை - பயாவஹமானமர்கம் இல்லை. “விறல்” இத்யாதிக்கு சப்தார்த்தம் (ஒருவராலித்யாதி.) இப்பாட்டில், யஜ்ஞசத்ரு முதலானார் நிர்ப்பயராயிருக்க “गुणैः सन्तु” “குணாயாம்பரமேவ்யோமந்” என்ற பரமபதத்தில் நின்றுவந்து சக்ரவர்த்தித்திருமகன் நடையாடின பின்பு பயஸ்வருபத்தை அவர்களறிந்தார்களென்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித்து, அதுக்கு தர்ஷ்டாந்ததயா ப்ரஸக்தமான வேழங்களும் முன்பு லிம்ஹஸஞ்சாரமற்று மதித்துத்திரிந்தன, பின்பு குழையில் நின்று [நய] லிம்ஹங்கள் நடையாட, அந்தபயத்தால்வந்த துக்கத்தை ப்ராபித்தன என்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி.) வ்யுத்பத்தி பண்ணும்படியாக - முந்துற முன்னம் அறியும்படியாக. அடையஎன்னுதே “மிக” என்றதுக்கு, “ஆனைக்கும் தனக்குத்தக்க (உ)வாதம்” என்னுமாப்போலே ஆதிக்யே தாத்பர்யமென்றருளிச்செய்கிறார் (பயமித்யாதி.)

மேலுக்கவதாரிகை (இவையித்யாதி.) “கலங்க” இத்யாதியைக்கடாக்கித்து தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (யஜ்ஞசத்ருவித்யாதி.) கீழ்வாக்யவிவரணம் (பெருமானித்யாதி.) முழுக்காயாக - முழுக்காக. அதாவது - எல்லாருமாகவென்றபடி.

(க) பையல்கள் - கூடாத்தர்கள். (உ) வாதம் - இதுக்குவாதம் : ஓர்நோய்.

இசு பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

மூ.—துடிகொள் துண்ணிடைச்சுரி குழல் துளங்கெயிற்றிளங்கொடிதிறத்து,
ஆயர்! இடிகொள்வெங்குர வினவிடையடர்த்தவனிருந்தநலிமயத்து;
கடிகொள் வேங்கையின் நறுமலரமளியின் மணியறைமிசை வேழம்,
பிடியினோடுவண்டிசைசொலத்துயில்கொளும்பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே.ந.

ப-ரை.—துடிகொள் - உடுக்கைபோன்ற, துண் - ஸூக்ஷ்மமான, இடை - இடையையும், சுரி - சுருண்ட, குழல் - மயிர்முடிபையும், துளங்கு - விளங்காநின்றுள்ள, எயிறு - பற்களையுமுடைய, இளங்கொடிதிறத்து - மங்கைப்பருவமெய்த நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, ஆயர் - இடையரதாய், இடிகொள் - இடிபோன்ற, வெம் - க்ரூரமான, குரல் - த்வநியையுடைத்தாய், இனம்விடை - கூட்டமாய் [ய] வந்த ஏழு ரிஷபங்களையும், அடர்த்தவன் - நீரவித்த ஸர்வேச்வரன், இருந்த - நப்பின்னைப்பிராட்டியுந்தானுமாய்வீற்றிருக்கிற, நல் - நன்றான, இமயத்து - ஹிமவானிலே; வண்டு - வண்டுகளானவை, இசைசொல - பாடவும், கடிகொள் - பரிமளத்தையுடைய, வேங்கையின் - வேங்கைமரத்தினது, நறும் - அழகிய, மலர் - புஷ்பம்நிறைந்த, அமளியில் - படுக்கையில், மணி - இந்தரநீலங்களாகிற, அறைமிசை - பறைகளின்மேலே, வேழம் - மதயானையானது, பிடியினோடு - தன்பேடையோடே, துயில்கொளும் - ஸம்சுலேஷித்துஉறங்குகிற, பிரிதி - திருப்பிரிதிக்கு, சென்று-போய், நெஞ்சே!—, அடை - கிட்டப்பாராய்என்று, நப்பின்னைக்காக நல்விடையேழடர்த்தபடியைச் சொல்லுகிறார். (ந.)

ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள்கொண்டு கார்யமில்லை, அங்கு வர்த்திக்கு [உய] மவையடைய வீரரஸோத்தரமாயாய்த்திருப்பது. ௨.

அ.—மூன்றும்பாட்டு —கீழ்ப்பாட்டில் - பிராட்டிக்காக லங்கையைய அழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று; நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக ரிஷபங்களை யடர்த்தபடிசொல்லுகிறது - இதில்.

வ்யா.—(துடியித்யாதி) ரிஷபங்களினுடைய க்ரௌர்யம்பார்த்து மீள வொண்ணாதபடியான நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய அவயவசோபையையும்பருவத்தையும்சொல்லுகிறது. விஷயமிதுவாலுலகருமாரிபாயவேண்டாவோ; இவற்றுக்கநந்தரம்லபிக்கப்படுகிறது இவ்வையாகையாலே, இவற்றினுடைய வெம்மைபார்க்க வொண்ணாதாய்த்து.

குறையில்நின்றும் புறப்பட்ட லிம்ஹங்கள் ஆணைகளின்மேலேபாய்கை ஸ்வதஃப்ராப்தமாயிருக்க, அச்சமுறுத்தித்திரியாநிற்கு மென்னக்கூடுமோவென்ன; சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வீரரஸம்தோற்ற ஸஞ்சரிக்குமது அவர்கள்பயப்பட்டு சரணமடைய வேணுமென்னும் நினைவாலே யானாப்போலே இவையும் ஸஞ்சரிக்கிறனவென்று விவக்ஷித்து, திரியக்குக்களுக்கு இந்நினைவுகூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிருா (ஜ்ஞாநேத்யாதி;) கர்மகர்த ஜ்ஞாநாதிகள் அப்ரயோஜகம், சக்ரவர்த்தித்திருமகனோட்டைஸஹவாஸத்தாலே யிவையும்வீரரஸந்தோற்றஸஞ்சரிக்குமென்றுகருத்து.

மூன்றும்பாட்டு.— (துடிகொள்த்யாதி.) கீழிற்பாட்டில், “பெருமாளதம்மிழவைப் பரிஹரித்துக்கொண்டது” என்றதுதான், பிராட்டியைப்பெறுகையாலே; இப்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டியைப் பெற்றபடியை வருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி.) [சுய]

நப்பின்னையை யிப்படி வர்ணித்தது விடைகளை யடர்க்கையிலே ஹேதுவென்றது தோற்ற தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ரிஷபங்களினுடைய வித்யாதி.) உபபத்தியருளிச்செய்கிறார் (விஷயமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) கருமாரிபாய்கை - பச்சிமகாஞ்சீநகரமத்யே குளத்திலே நட்பிருக்குமிரண்டு வயிரக்கூச்ச நடுவேஉயரவிருந்து குதிக்கை. ஆக, வர்ஷபங்களினுடைய கொம்புகளின் நடுவே விழுந்தா னென்றதாய்த்து.

துழிபோலே யிருக்கிற (க) நேரிய இடையை யுடையளாவது. (வ) விடையை யாசைப்பட்டாய்த்து * கோட்டிடையாடிற்று. ஒரு காம்புக்காக இரண்டுகொம்பின் நடுவே விழுந்தான். சுருண்ட முழலை யுடையளாவது ; இருளிலே சந்த்ரனுதித்தாப்போலே விள . காரின்றுள்ள, எயிறுண்டு - தந்தபங்கதி, அத்தையுடையளாவது. இளங்கொடிதிறத்து) “~~ஊட்டமாக ஸ்ரீ~~” “பதிஸம்யோக ஸ்ரீ ம்வய:” என்கிறபடியே ஒரு கொள்கொம்பு தேட்டமான பருவத் தையுடையளாவது ; இப்படியிருக்கிற நப்பின்னைப்பிராட்டி யிடை ராட்டமாக-அவருக்காக. (ஆயரித்யாதி) இடையருடைய, இடி [ய] யாடொத்திருப்பதாய், வெவ்விதான த்வநியையுடைய ரிஷபங்கள் ன்றிரண்டன்றிக்கே ஏழையும் நிரஸித்த. லங்கையில் விரோதியைப் பாக்கின க்ரமம்போராதாய்த்துஇங்கு. அவளோடணைகைக்குஅதி ராகையாலே (உ) ஊட்டியாக நெரித்தானாய்த்து. (இருந்தநலிமய து) ரிஷபங்களைநிரஸித்து நப்பின்னைப்பிராட்டியை லபித்து அவ நம்தானுமாக வர்த்திக்குற தேசமாய்த்து. பரமப்ரணயியானவன் ந்துவர்த்திக்குற தேசமாய்த்து. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினாப் பாலைஆஸ்ரிதர்க்கெல்லாமுதவுகைக்காகவந்திருக்கிற தேசமாய்த்து.

(கடியித்யாதி) பரிமளத்தை யுடைத்தான வேங்கையினுடைய, றுமலரமளியுண்டு- செவ்வியிலே யுதிர்ந்த பூக்களாலுண்டான [உய] டுக்கை ; அதிலே, மணியறைமிசை - ஸம்போகத்துக்குஏகாந்தமான

ருடி - தர்யனுமாய், அத்தை உபமாநமாகக் கொள்ளாநிற்பதாய், (ந) தவ, நுண் - ஸஞ்ஞமமான இடையை யுடையவளாய் என்று சப்தார்த்தந ன்னை யருளிச்செய்கிறார் (துழிபோலேயித்யாதி.) துடி - வாத்யவிசேஷமாகவு ராம். உடையளாவது என்று - உடைத்தாயிருக்கிறுளென்றபடி. (ச) சாடுமுகேந வ்விசேஷணத்துக்கு ப்ரகர்தோபயோகம் காட்டுகிறார் (இவளித்யாதி.) கோடுக றடைய - கொம்புகளுடைய, இடையிலே, ஆடுகை - விழுசை. இங்கே தோற்றின ரசுரத்துக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகொம்புக்காக வித்யாதி) “ஆயர் ம் கொம்பினுக்கே” என்றதிலே நோக்கு. கொம்பு-ஸ்த்ரீயென்று ஸ்வபாவார்த்தம். இனம்” என்று - கூட்டமாகச்சொன்னதுக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் [நய] ன்றிரண்டித்யாதி.) “இனம்” என்றுவிசேஷிக்கையாலே ஒருக்காலே நிரஸி தமை தோற்றுகையாலே பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (லங்கையிலித்யாதி.) வதியாகையாலே - எல்லையிலமாகையாலே என்கை. அத்தால் - காரணமாகை யாலே யென்கை. ஊட்டியாகநெரித்தானென்றது - கழுத்தையெல்லாம்பிடித்து நரித்தானென்றபடி. தாத்பர்யாந்தரம் (நப்பின்னையித்யாதி.) ஆக, அவளோடே டி க்ரீடிக்க வந்த தேசமென்றதல், அவளுக்குஉதவினாப்போலே தமக்கு உதவ ன்ந்த தேசமென்றதல், இரண்டு தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாய்த்து.

மணி - இந்த்ரநீலங்களாகிற, அறை - பாறை, மிசை - அதிலே என்று சப்தா க்தமா யருளிச்செய்கிறார் (ஸம்போகேத்யாதி.)

(க) நேரிய - ஸஞ்ஞமமான. (உ) ஊட்டியாக;-ஊட்டியென்று-கழுத்தைப், மு ரிஷபங்களினுடையகழுத்தை ஒன்றாகக்கூட்டி என்றபடி. (ந) அதாவ- தினால். (ச) சாடு - இரண்டார்த்தமுள்ள சொல்.

௨௮ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

இருண்ட நீலப்பாறைகளை யுடைத்தான முழுஞ்சுகளிலே, களிற்றுகளை யானது, பிடியோடே கூட. மணியறை - மாணிக்கப்பாறை. அறை - பாறை. அறவிலகூணமான பாறை யென்றுமாம்.

(வண்டித்யாதி) சில ராஜபுத்தர், தொடைகுத்த விட்டு உறங்குமாப போலே, விரோதியான ரிஷபங்களைப் போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டி யோடே பரமரவிகன் வர்த்திக்குற தேசமாகையாலே அங்குத்தைத் திரயக்குக்களும் சர்ங்காரஸப்ரதாநமாயிருக்கும். இவை போகத்திலே அந்வயித்து பலாநுபவம் பண்ணி வர்த்தியாநிற்குமாய்த்து. கூ.

அ.—நாலாம்பாட்டு.—அப்பருவத்தில்பாலனுக்கு உதவின படி சொல்லுகிறது. ப்ரணயிநிர்கு உதவினகரமம் பற்றாதாய்த்து ஆபீதவிரோதிகளைப் போக்குமிடத்தில்.

முழுஞ்சுகளிலே யென்றது - போகசுருக்கு உள்ளுச்சொல்லவேணும் என்றதாற் ப்பற்ற. புஷ்பங்கள் நிறையவுதிரவேண்டுகையாலே வேங்கைகொன்றக்கொன்று கூடிக்கொண்டு கர்ஹம்போலே யிருக்குமென்று கருத்த. களிற்றுகளை-பருவ கஜம். “அறை” என்றவிடத்தில், ஐசாரம் - சாரியையாப், அற - மிக்க என் ற்த்தமாய், “அற - மணி - மிகை” என்று அந்வயித்து அர்த்தநதரமருளிச்செய்க் றார் (அறவித்யாதி.) பாறையென்றது - அர்த்தாத்வித்தம்.

வண்டிசைபாடஎன்னுதே, “சொல” என்று- கவிசொல்லுகைகடைச்சொல்லுள யாலே, அப்படி கவிசொல்லுகைக்கிடானசர்ங்காரஸம் இவற்றுக்குண்டோ [உய] வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விரோதியான வித்யாதி.) பரமரவிகன் வர்த்திசுகையா லேயானைகளும் அவனைப்போலே போகத்திலே அந்வயித்து, காபலாநுபவம்பண் ணிக்கொண்டு, கள்ளநித்திராகொள்ளாநிற்கு மென்று நாத்தபரப மருளிச்செய்க் றார் (இவையித்யாதி.) கூ.

நாலாம்பாட்டு.—(மறங்கொளித்யாதி.) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினப போலே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு உதவினபடியைச் சொல்லுகிறதென்றுஸங்கத யருளிக்கெய்கிறார் (அப்பருவத்திலித்யாதி.) அப்பருவமென்று - சீழ் “இளங்கொடி” என்றத்தை பராமர்சிக்கிறது. “ஸெஸ்செ-ந்ஸுலஹ்” “பதிஸம் யோகஸுலபம்” என்னும்படியான பருவத்திலே விரோதிகளைப்போக்கி உதவினப போலே, தன்னைக்கானாவிடில் முடியும்படியான தசையிலே வந்துதோற்றி [நய] விரோதியைப் போக்கி உதவினென்று கருத்து. ச்லஸ்ரீசோசங்களிலே (ஆபத் திலே) என்று பாடமுண்டு. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினபபோலே உதவினபடி யைச் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரண யிநிக்கித்யாதி.) சீழிற்பாட்டில் “இனவிடைமடர்த்தவன்” என்று-காயிக வ்யாபா ரத்தைச்சொல்லி, இங்கே “உருவென வெருவா” என்று - போசொல்லவே பிணமாம்படிபயாவஹத்வம் சொல்லுகையாலே, ப்ரணயிநியிடத்தில் ஸ்நேஹத்தி லும் ஆசரிதரிடத்தில் ஸ்நேஹம்விஞ்சியிருக்குமென்னும் அதிசயந்தோற்ற வருளிச் செய்தாரென்று கருத்து.

“ஆபத்திலே” என்று பாடாந்தரம்.

ழ.—மறங்கொளாளரியுருவெனவெருவரவொருவனதகல்மார்வம்—

திறந்து,வானவர் மணிமுடிபணிதரவிருந்த நலிமயத்துள் ;

இறங்கி யேனங்கள் வளைமருப்பிடந்திடக்கிடந்தருகெரிவீசும்—
பிறங்குமாமணியருவியொடிழிதருபிரிதிசென்றடைநெஞ்சே.சு.

ப - ரா.—மறம் - கோபத்தை, கொள் - ஏறிட்டுக்கொண்ட, ஆள்அரி - நர
லிம்ஹத்தினுடைய, உருஎன - பேர்சொல்லவே, வெருவர - பயப்படும்படியாக,
ஒருவனது - ஒப்பற்றபலத்தையுடையனான ஹிரண்யனுடைய, அகல் - அகன்ற,
மார்வம் - மார்பை, திறந்து - தன் திருவுகிராலேபிளந்துபொகட்டு, வானவர்-நித்ய
ஸூரிகள், தங்கள்விரோதிபோகப்பெறுகையாலே, மணி-மாணிக்கம்யமான, [ய
முடி - கிரீடங்கள், பணிதர - திருவடிகளிலேதட்டும்படிவிழுந்து எழுதிக்கொடுக்
கும்படியாக, இருந்த - ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, நல் - நன்றான,
இமயத்துள் - ஹிமவானில் ; ஏனங்கள் - பன்றிகளானவை, இறங்கி - தங்கள்
இறமாப்பெல்லாம் தவிர்ந்து குனிந்து, வளை-வளைந்த, மருப்பு - கொம்புகளாலே,
தநபர்வதங்களை, இடந்திட - பிளந்துபொகட, அவை, அருகு - ஸமீபத்திலே,
இடந்து - இருந்து, எரிவீசும் - ஒளிவீசாநிற்பனவாய், மா - பெருத்து, பிறங்கு-
ச்சலாக்யமான, மணி - மாணிக்கங்களானவை, அருவியொடு-மலையினின்றும்விழும்
அருவிவெள்ளத்திலே, இழிதரு - உருண்மிவிழுகிற, பிரிதி - திருப்பிரிதியிலே, செ
ன்று - போய், நெஞ்சே!—, அடை - விட்டப்பாராய்என்று, ப்ரஹ்லாதனுக்கு
உதவினபடியைச்சொல்லுகிறார். [உய]

வ்யா.—(மறங்கொளாளரி) நீர்மையேயாபிருக்கக் கடவதான
மறமேயோ ப்ரகர்தி என்னும்படி, நரலிம்ஹத்தினுடைய மறந்தா
னொருவடிவுகொண்டாப்போலே யிருக்கை. “பிஷணம்” என்றும்
“மர்த்யும்ர்த்யும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - வடிவுதானே பயா
வஹமாயிருக்கை. (உருவெனவெருவர) கைதொட்டுப்பிளக்க
வேண்டாதே நரலிம்ஹத்தினுடைய பேரைச்சொல்லவே ஆஸ்ரவர
க்கம் அஞ்சும்படியாய்நிற்குப்பது. ஒரு வ்யாபாரம்பண்ணவேண்டா
தே, (க) தோற்றரவிலே பினமாம்படியாய்த் திருப்பது. (உருவென
வெருவர)வடிவென்கிற வக்தியிலே.அஞ்ச. [எங்ஙனேயுய்வர்தானவர்
நினைந்தால்]ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானைப்போலேஅநுகூலராய்,“இது[நய
நமக்காகக்கொண்டவடிவு”என்றிருப்பார் பிழைக்குமத்தனைபோக்கி,
எதிரிகளாயிருப்பார் ஒந்திந்தால் முழுக்காயாய் அவிஞ்சுபோமித்
தனை போக்கி, உஜ்ஜீவிக்க விரகுண்டோ.

மறத்தை யேறிட்டுக்கொண்ட ஆளரியென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (நீர்மையேயித்யாதி.) மறந்தானே வடிவுகொண்ட ஆளரியெ
ன்றார்த்தந்தர மருளிச்செய்கிறார் (நரலிம்ஹத்தினுடைய வித்யாதி.) இதுக்கு நர
லிம்ஹாதுஷ்டிப்பிலே ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (பிஷணமித்யாதி.) “உருவென”
என்று-முழுச்சொல்லாய், தோற்றரவிலே என்றார்த்தமாய்,இரண்டாமர்த்தமருளிச்
செய்கிறார்(ஒருவ்யாபாரமித்யாதி.)பேர்சொன்னமாத்ரத்திலேஅஞ்சக்கூடுமோவெ
ன்னவருளிச்செய்கிறார் (எங்ஙனேயித்யாதி.) பாசுரார்த்தம் (ஸ்ரீப்ரஹ்லா [சய
தாழ்வானே யித்யாதி.)

¶“வெருவற” என்று சிலஸ்ரீகோசங்கள். (க)தோற்றரவிலே-தோன்றின்போதே.

“கொண்டசீற்றமொன்றுண்டு” என்கிறபடியே அச்சீற்றத்தைத்தஞ்சமாக நினைத்திருப்பார்க்கிறே பிழைத்துப்போகலாவது. (ஒருவனது) அம்மறத்தில்வந்தால் நரஸிம்ஹத்தினளவன்றிக்கே, தன்னை யெண்ணினால் பின்னை இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி அத்விதியானவனுடைய. நரஸிம்ஹத்தையெண்ணி அநந்தரம் தன்னையெண்ணலாம்படி யாய்த்திறே ; அப்படி தன்னையெண்ணினால் அநந்தரம் எண்ணலாவாரில்லாதபடி யிருக்கை. (அகல் மார்வம்திறந்து) “ஈச்வரனொருவனுளன்” என்றவனுடைய ஸத்பாவத்தை யிசையாதொழிகைக்கு ஹேது-உடம்புதடித்து ருதிரக்களிப்பாலேயாய்த்து. காவ [ற]ற்காட்டில் துஷ்டம்ர்கங்களுக்கு ஊட்டியிட்டு வளர்க்குமாப்போலே, திருவுகிருக்கு இரைபோரும்படி தேவதைகளுடைய வரங்களாலே அகலப்பண்ணின மார்வை. (திறந்து) களிப்பாலே போக்குக்கானுமை சுழிக்கிற ரக்தவெள்ளத்துக்கு ஒருவழிகண்டு திறந்துவிட்டாப்போலே, திருவுகிரையிட்டுத் திறந்து விட்டானாய்த்து. வரபலத்தாலே (க) மூலையடியே திரிகையாலே, ருதிரமானது, கடல் கிளர்ச்செய்தே கரையைஅதிக்ரமிக்கமாட்டாதாப்போலேயிருக்கிறவதுக்கு ஒரு வழிகண்டு விட்டானாய்த்து ; வெள்ளத்துக்கு ஒருபள்ளங்கண்டு விடுவாரைப்போலே. ஒருசிறுக்கனுக்குத் தமப்பன் பகையாகஉதவின அவதாரமிதே. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து-விரோதி அணித்தாந்[உய]தனையும் தான் அண்ணியனா யுதவுமவனென்கை. தமப்பன் பகையாக வுதவுமவன் அவனிலண்ணியனான தான் தனக்குப்பகையானால் உதவச்சொல்ல வேண்டாவிதே.

(வானவரித்யாதி) முன்பு சத்ருவானஹிரண்யனுக்கு அஞ்சி முடியும்வாங்கிப்பொகட்டுமதுஷ்யராய்வேற்றுருக்கொண்டுதிரிந்தவர்கள், இப்போது தந்தாம் ஸ்வரூபங்களும் பதங்களும் பெறுகையாலே, “எங்களுக்குக் குடியிருப்புப் பண்ணித்தந்தது” என்று, அந்தஉபகார

அதுகூலர் நினைத்துப் பிழைக்கைக்கு ஸம்வாதம் (கொண்டசீற்ற மித்யாதி.) பூர்வ வாக்யவிவரணம் (நரஸிம்ஹத்தையித்யாதி.) ருதிரக்களிப்புருகைக்கு ஹேது கதந பூர்வகம் “திறந்து” என்று-அநாயாஸகர்த்யம்தோற்றச்சொன்னதுக்குக் [நய] கருத்தருளிச்செய்கிறார் (காவற்காட்டிலித்யாதி.) ஊட்டி - திண்டி. உளிப்பாலே. ரக்தத்தின் மிகுதியாலே. நரஸிம்ஹாபதாரத்தை யநுஸந்தித்த ஆழ்வார்க்குக் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஒரு சிறுக்கனுக்கித்யாதி வாக்யதரயத்தாலே.) தான் தனக்குப்பகையானாலென்றது-“ஈச்வரோஹம்” “ஈச்வரோஹம்” என்று ஸ்வரூப நாசத்தை நினைத்துக்கொண்டா லென்றபடி.

தீழ்ப்பதங்களைக் கடைக்கித்து தாத்தார்யமருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி.) மதுஷ்யராயென்றது - இப்போது “வானவர்” என்கையாலே பலிதம்.

மர்தியாலே, “ஒருவர் காலில் வணங்கோம்” என்று இறுமாந்திருக்க கடவவர்கள், தங்கள் முடிகளானவை திருவடிகளிலே தட்டும்படி விழுந்து எழுதிக்கொடுக்கும்படி யிருந்த. (நலிமயத்துள்) ஈரான ஹிமவானில். “பூமியில் கால்பாவோம்” என்றிருக்க க்கடவ வஜாதி, அம்மேன்மையை யடையப்பொகட்டு பக்நாபிமாநமாய் து ஆச்ரயிக்கும்படி யிருக்கிற விலக்ஷணமான ஹிமவானில்.

(இறங்கி எனங்கள்) அங்குத்தை வராஹங்கள் நரஸிம்ஹத்தின் மலியாயாய்த்துச் செருங்கியிருப்பது. மலைகுனிந்தாப்போலே தலை மக்கை யரிதாம்படியாய்த்து வராஹங்களினுடைய இறுமாப்பு யிருப்பது; அப்படியிருக்கிறவிலை யிறங்கி, வளைந்த கொம்புகளாலே செருக்குக்குப் போக்குவீடாக மாணிக்கப்பாறைகளை யிடந்து யாகட்டு தான் போகாநிற்குமே; அவை யங்கே கிடந்து ஜ்வலியா யுகுமாய்த்து. (பிறங்குமாமணி) அவைதான் ஒருபாறை மாத்ரமா நக்கையன்றிக்கே, ஒருமலைபோலே யாய்த்துக் கிடப்பது. பெரு வச்லாக்யமாயிருந்துள்ள மாணிக்கங்களானவை. (அருவியித்யாதி) வங்கே வர்ஷித்து வெள்ளங் கோக்குமே, பின்னை அவ்வெள்ளந்தான் லகளைப்பேர்த்தாப்போலே அவற்றையு முருட்டிக்கொண்டுவந்து நியுமாய்த்து.

ஆக, இத்தால்-நரஸிம்ஹமானது ஹிரண்யனுடைய மார்வை[உய] ளெந்து குடல்மாலையை(க)ஒப்பித்தவநந்தரம் ருதிரவெள்ளமானது யாழித்துக்கொடு புறப்பட்டாப்போலே யாய்த்து, நானாவான துக்களை யுடைத்தான ஸ்தலங்களிலே வர்ஷித்த வர்ஷஜலமானது வ்வவதாதுவிசேஷங்களாலேகலங்கிஒருவரால்சலிப்பிக்கப்போகாத நப்பாறைகளை யுருட்டிக்கொண்டுவந்திழிகிறபோ திருந்தபடி. (ச)

அ.— அஞ்சாம்பாட்டு. — அவ்வவதாரங்களுக்கடியாகத்திருப்பாற் றிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளினபடியை யதுஸந்திக்கிறார்.

ணிமுடி” என்கையாலே பலிதம்(ஒருவரித்யாதி.) * நன்மையைஉபபாதிக்கிறார் (யிலித்யாதி.) நரஸிம்ஹம் தன்னுடைய மறத்தாலே பர்வதம்போன்ற ஹிரண்ய னுடைய மார்வையிடந்து ரக்தவெள்ளம் ப்ரவஹிக்கப் பண்ணுமாப்போலே, [கய] னுங்கள் ரத்நபர்வதங்களைப் பிளந்து பொகட அத்தால் வந்த ரத்நங்கள் யிலியிலே கலக்கையாலே ரக்தவெள்ளம்போலே யாய்த்தென்று தாத்பர்யம் ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தை யித்யாதி.) “பிறங்கு” என்றதினர்த்தம் லியாநிற்குமென்றது.) “மா” என்றது - பெருமையாதல், ச்லாக்யதையாத ன்று விவக்ஷித்து, ஏக ப்ரகாரேண வருளிச்செய்கிறார் (பெருத்தித்யாதி.) மணி னைஸ்தாரம் - (உ)மாம்ஸகண்டங்கள். ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(கரைசெயித்யாதி.) கீழே - ராமகர்ஷ்ணவதாரங்களை யது ித்து, இப்பாட்டில் - க்ஷிராப்தி சாயியை யதுஸந்திக்கைக்கு ஸங்கதி யருளிச் செய்கிறார் (அவ்வவதாரங்களுக்கித்யாதி.)

(க) ஒப்பித்தல் - அலங்கரித்தல். (உ) மாம்ஸகண்டங்கள்-ஹிரண்யனுடைய ம்பில்சதைகள்.

கூஉ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

மூ.—கரைசெய்மாக்கடல்கிடந்தவன் கனைகழலமரர்கள் தொழுதேத்த,
அரைசெய்மேகலை யலர்மகளவளொடு மமர்ந்த நலிமயத்து ;
வரைசெய்மாக்களி றிளவெதிர்வளர் முளையனை மிகுதேன்தோய்த்துப்
பிரசவாரிதன் னிளம்பிடிக்கருள்செயும்பிரிதிசென்றடை நெஞ்சே. (ரு)

ப - ரை.—கனை - ஆபரணங்கள் சப்திபாநின்றுள்ள, கழல் - திருவடிகளை, அமரர்கள் - ப்ரஹ்மாதிகள், தொழுத - ஸேவித்து, ஏத்த - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ஆச்ரயிக்கும்படியாக, கரைசெய்-தானே தனக்குக் கரைசெய்துகொண்டிருக்கிற, மா-பெரிய, கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, கிடந்தவன் - ஆச்ரிதனாகக் கைக்காகச் சாய்ந்தருளின ஸர்வேச்வரன், அரை-திருவரையிலே, செய்-சாத்தப்பட்ட, [ரு] மேகலை - மேகலாபரணத்தையுடையளாய், அலர்மகள் அவளொடும் - தாமரைப் பூவிற்பிறந்த பெரியபிராட்டியாரோடே, அமர்ந்த - பொருந்திவர்த்திக்கிற, கல்-விலக்ஷணமான, இமயத்து - ஹிமவானில்; வரைசெய் - மலேபோலேயிருக்கிற, மா-பெரியவடிவையுடைய, களிற் - யானைகளானவை, இளம்-இளையதான, வெதிர்-மூங்கிலின், வளர்-ஒங்கிவளராரின்றுள்ள, முளை - முளைகளைப்பிடுங்கி, அனை - முடிஞ்சுகளில், மிகு - நிறைந்திருக்கிற, தேன் - தேனிலே, தோய்த்து - தோய்த்த, பிரசம் - தேன்கூண்டோடே, வாரி - தேனை, தன்னிளம்பிடிச்சு- தன்னுடைய சிறு குட்டிகளுக்கு, அருள்செய்யும் - கொடுக்கிற, பிரிதி - திருப்பிரிதியிலே, சென்று-போய், நெஞ்சே!—, அடை - கிட்டப்பாராய் என்று, கூதிராப்தியில்கண்வளர்ந்த ருளினபடியை அதுஸந்திக்கிறார். [உய]

வ்யா.—(கரைசெய்தியாதி) ஆபரணங்களாலே அலங்கரித்தமான திருவடிகளை, “இவ்வழகைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டுப் பெருதே யிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகள், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்று தங்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாமையாலே காணப்பெருங்குறிதே ; அவர்கள் அவ்விழவுதீரக் கண்டதுபவிக்கும்படியாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்தானாய்த்து தானே தனக்குக் கரையைச் செய்து கொடுக்கிற கடலென்னுதல் ; அதாகிறது-கரையை அதிக்ரமிக்கமாட்டாதிதே ஈச்வராஜனையாலே : அன்றிக்கே, ஒருகாலத்திலே (க) கரைகட்டப்பட்ட கடலென்னுதல் ; ஸாம்யத்தைப்பற்றச் சொல்லலாமிதே. கரைசெய்கைக்காக - கரையேற்றுகைக்காக, மாக்கடல் கிடந்தவன்- [ரு] பெரிய கடலிலே கிடந்தவன். (கனைகழல்) ஆபரணநவநியை யுடைத் தான வென்னுதல் ; செறியப்பட்டவென்னுதல்.

“கனைகழலமரர்கள் தொழுதேத்த - கரைசெய்மாக்கடல் கிடந்தவன்” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆபரணங்களாலே யித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) ஒருகாலத்திலே - ராமாவதாரத்திலே. கூதிராப்தியிலே ஸேதுபந்தரம் செய்ததில்லையென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸாம்யேத்யாதி.) இவ்விரண்டியோஜனையிலும் - தனக்கு விதேயமான கடலென்று பலிதார்த்தம் கண்டுகொள்வது. ப்ரஹ்மாதிகளை ஸம்ஸாரத்தில் கரையேற்றுகைக்காக வென்று மூன்றும் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கரைசெய்கை யித்யாதி.) செறியப்பட்ட வென்றது - ஆபரணங்களாலே நெருங்கப்பட்ட [சுய] வென்றபடி.

(க) கரைகட்டுகை - திருவனைசெய்கை.

(அரைசெய்தியாதி) ஓரிடத்திலே படுக்கையாயிருக்க வேறோ
க்தை போகத்துக்கு ஏகாந்தஸ்தலமாகக் கொண்டு விரும்பியிரு
ரைப்போலே, திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் இங்
வந்திருந்தானாய்த்து. மாதாபிதாக்கள் கூடவிருந்து ப்ரஜையினு
ய ஹிதசிந்தை பண்ணுமாப்போலே, பிராட்டியுந்தானுமாய்வந்தி
தானாய்த்து. திருவரையிலே செய்யப்பட்ட மேகலை யுண்டு-
ப்பரியட்டம், அத்தை யுடையளாய் போக்யதைகவேஷையானபெ
ராட்டியாரோடே பொருந்திவர்த்திக்குற விலகூணமான ஹிம
னில். பரியட்டவாய்ப்பையதுபவிக்குமிதுக்குமேற்படமற்றொன் [ய
தில் போகவொட்டாதாய்த்து இதிலழகு. கணைகழலமரர்கள் தொழு
தேத்த - கரைசெய்மாக்கடல் கிடந்தவன் - அரைசெய் மேகலை யலர்மக
னவளொடுமமர்ந்த நலிமயத்து.

(வரைசெய்மாக்களினு) மலையை வகுத்தாப்போலே யிருக்கிற
பெரியவடிவையுடைய ஆனைகளானவை ; இளவெதிருண்டு-இளைதான
மூங்கில் ; அது, தன்னுடைய பருவத்தி னளவன்றிக்கே முளைத்த
போதே அண்டபித்தியிலேசென்று தட்டும்படி வளர்ந்திருக்குமா
ய்த்து ; அத்தை தன் செருக்காலே அநாயாஸேந வாங்கி. (அளைமிகு
தேன்தோய்த்து)வங்குகளிலேநிறைந்திருந்துள்ள தேனிலேதோய்த்து.
ராஜாக்களுக்குபோகயத்ரவ்யங்கள் குறைவற்றிருக்குமாப்போலே, [உய
தேன் குறைவற்றிருக்குமாய்த்து. பிரசமென்று - தேன்கூட்டுக்கும்,
மதுகரங்களுக்கும் பேர் ; வாரியென்று - அவற்றினுடைய தேன் ; அதி
லே, வளர்ந்த மூங்கில்முளைகளைக் கொடுப்புக்குத் தோய்த்து, அதில் ப
ருக்கைதட்டாதபடி அதின்வாயிலேபிழியுமாய்த்து.பருக்கைதட்டுமாகில்
மிடற்றுக்குக் கிழிழிச்சமாட்டாதாய்த்து ; அதுக்கடி-இளம்பிடியாகை.

இமயத்தில் வருகைக்கு ஹேத்வந்தரமருளிச்செய்கிறார் (மாதேத்யாதி.)
திருப்பரியட்டத்தை வர்ணிப்பானென்னென்ன (பரியட்டேத்யாதி.)

வகுத்தாப்போலே - ஆனையாகப் பண்ணினுப்போலே. “இளைதானமூங்கில்”

மாதபோதே - வளர்முளையாகை அர்த்தவித்தமாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குக்கரு
ருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாதி.) அண்டபித்தியிலே தட்டும்படியானத்தைப் [உய
ங்கி தேனிலேதோய்க்கும்படி யெங்ஙனெயென்ன ; “வரைசெய் மா” என்கிற
ங்களை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அத்தையித்யாதி.) அளை - முழஞ்சுகளி
மிகுத்த தேனென்று சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (வங்கித்யாதி.) வங்கு -
ஞ்சு. பிரசங்களினுடைய - வண்டுகளினுடைய, வாரி - உண்ணத்தக்க தேனை,
செய்யுமென்றதல் ; பிரசத்தோடே - தேன்கூண்டோடே, வாரியை யருள்
வாராப்போலே அருள் செய்யுமென்றதல் தாத்பர்யம் விவக்ஷித்து, சப்த
ராமம் காட்டுகிறார் (பிரசமித்யாதி.) தர்ஷ்டாந்தமாகச் சொன்ன பக்ஷத்
த, (அதின்வாயிலே) என்றவந்தரம், பிரசத்தோடே பிழியுமாப்போலே
து கூட்டுவது. தேனோடே இனமுளையைக் கொடுத்தால் அதில்பருக்கையா
த அதிஸங்குமாரமான பிடி யென்று கருத்து.

௬௪ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

மூ.—பணங்களாயிரமுடையநல்லவனைப்பள்ளிகொள்பரமா! என்று—
இணங்கிவானவர் மணிமுடிபணிதர விருந்த நலிமயத்து ;
மணங்கொள்மாதவிநெடுங்கொடி விசும்புறநிமிர்ந் தவைமுகில்பற்றிப்-
பிணங்குபூம்பொழிந்துழைந்துவண்டிசைசொலும் பிரித்சென்றடைநெஞ்சே!..௬.

ப - ரை.—வானவர் - நித்யஸூரிகள், இணங்கி - திரளவிருந்த, “ஆயிரம்
பணங்கள்உடைய - ஆயிரம்படங்களை யுடையனாய், நல்- சேஷிக்கேஉரித்தாயிருக்
கையாகிறநன்மையையுடைய, அரவு - திருவந்தாழ்வானாகிற, அனை - திருப்
பள்ளியிலே, பள்ளிகொள் - கண்வளர்ந்தருளுகிற, பரமா! - ஸர்வாதிகளே!”, எ
ன்று - என்றுஸ்தோத்ரம்பண்ணி, மணி - நவரத்நங்களைமுத்தினகிரீடம்தரித்த, [ய
முடி - தங்கள்தலைகளாலே, பணிதர - ஸேவிக்கும்படியாக, இருந்த - எழுந்தருளி
யிருக்கிற, நல் - நன்றான, இமயத்து - ஹிமவானிலே ; மணங்கொள் - பரிமளத்
தை யுடைத்தான, மாதவி - குருக்கத்தியினுடைய, நெடு - நீண்ட, கொடிஅவை -
கொடிகளானவை, விசும்புற - அகாசத்தைஅளவும்படி, நிமிர்ந்து - வளர்ந்து,
முகில் - மேகங்களை, பற்றி - கொள்கொம்பாகப்பற்றி, பிணங்கு - சுற்றிவலிக்கை
யினாலே, பூ - பூக்கள்அலராரின்றுள்ள, பொழில் - சோலைகளிலே, வண்டு -
வண்டிகளானவை, துழைந்து - ப்ரவேசித்து, இசைசொலும் - ஜலாபித்துப்பாடா
ரின்றுள்ள, பிரிதி - திருப்பிரிதியில், சென்று-போய், நெஞ்சே!—, அடை-கிட்டப்
பாராய்என்று, திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுமவன் இங்கேவந்து நித்ய
வாஸம்பண்ணுகிறபடியை அதுபவிக்கிறார். (௬)

தேனில் ரஸம் பெறுகைக்காக அநிலேதோய்த்து, பின்னை
அதில் கந்தலுண்டு-கோது, அதுதட்டாதபடிபிழியும்; அநிலுண்டான
பருக்கையுங்கூடப் பொருதபடி யாய்த்து இதிலுடைய ப்ரஹ்மி
மார்த்தவமிருக்கும்படி தீர்யக்குக்களுக்கும் தன்னுடைய ரக்ஷயத்தினு
டைய ரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்குமாய்த்து. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய
ரக்ஷணத்துக்காகத்திருப்பாற்கடலிலேசாய்ந்து அவர்களை ரக்ஷிக்குமாப்
போலேயாய்த்து, தீர்யக்குக்களுக்கும் ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடையரக்ஷ
ணமே யாத்ரையாயிருக்கும்படி; பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாய்
ஸம்சலேஷித்து வர்த்தியாநிற்குமவன், அந்தஸம்சலேஷாநந்தரமாக,
மதுபாநகோஷடியாய்ச்செல்லாநிற்குமிதே; அதுக்குஉபலக்ஷணம். ௫.

அ.—ஆரும்பாட்டு.—அப்படி திருப்பாற்கடலிலேசாய்ந்தருளி
னவன் இங்கேவந்தெழுந்தருளி யிருக்கிறபடியை யதுஸந்திக்கிறார்.

ஆனால் வெறுமனே தேனைக்கொடுப்பித்தா லாகாதோ, முனையத்தோய்ப்பா
னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேனிலித்யாதி.) இப்படி வர்ணித்ததுக்கு
உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தீர்யக்குக்களுக்குமித்யாதி.) பாட்டுக்கெ
ல்லாம் தொகுத்து பாவ மிரண்டு விதமாக வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிக
ளுடையவித்யாதி.) இதில், முந்தினபாவத்துக்கு * கரைசெய்மாக்கடல் முதலடி
யிலே நோக்கு ; இரண்டாவதுக்கு, “அரைசெய் மேகலை” இத்யாதி யிரண்டா
மடியிலே நோக்கு. ௫.

ஆரும்பாட்டு.—(பணங்களித்யாதி.) இமயத்திலிருக்கிறவனை ப்ரஹ்மாதிகள்
அநந்தசாயித்வேந ஸ்துதித்தத்தாலே பலித்தவர்த்தத்தைச் சொல்லாநிற்குகொ
ண்டு, ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (அப்படி யித்யாதி.)

ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையா யிருக்க அங்குநின்றும் எங்க ளுடைய கூக்குரல் கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளின தேவர் எல்லார்க்கு மொக்க அதுபவிக்கலாம்படி யிங் னனே யெழுந்தருளி யிருப்பதே ! என்பர்களாய்த்து.

வ்யா.— (பணங்களாயிரமுடைய நல்லரவணைப் பள்ளிகொள் பரமாவென்று) ஆறுகள் குளங்கள் நிரம்பினால் அதிகஜலத்துக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பல வாய்த்தலைக ளுண்டாமாப் போலே, பகவ ததுபவஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பல தலைகளையு முடையனாயிருக்கிற திருவனந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்சத்தா [ய லே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகனே ! என்பர்களாய்த்து. பிரா ட்டியை எனக்கென்னுதல், திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகப் பெறுதல் செய்யும் தத்த்வமாய்த்து - ஸர்வாதிகத்வமாவது. உச் வாஸநிச்வாஸங்களாலே ஸர்வேச்வரனுக்குத் தூங்குமெத்தைபோ லேஅசைந்து வாராநிற்குமாய்த்து. யசோதைப்பிராட்டி கர்ஷணைத் தன் மடியிலே கொண்டிருந்து தாலாட்டுமாப்போலே, ஸர்வேச் வரனைத் தன் மடியிலே சாயவிட்டுக் கொண்டிருந்து ஏத்தாநிற்கு மாய்த்து !. “ திரு வனந்தாழ்வான் மடியிலும், திருவடிசிறகின் கீழும், ஸ்ரீஸைநாபதியாழ்வான் பிரம்பினுள்ளுங்காண் இத்தத்த்வம் வள ருவது” என்று பட்டரருளிச்செய்யும் வார்த்தை. வர்த்த [உய மந்த்ரிகள் ராஜபுத்ரர்களை வைத்து நடத்துமாப்போலே யாய்த்து அவர்கள் நடத்தும்படி. அவர்களாலே நியாய்யனாய்த்திருப்பது; * வானிளவரசிறே.

இமயத்திலிருக்கு மர்ச்சாவதாரத்தை க்ஷீராப்தி சாயித்வேந அநுஸந்தித்தால் ஏற்றம் சொல்லிற்றாய்த்தோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்டமித்யாதி.) இத்தால்- தேவ தீர்யங்மதுஷ்யர்களைல்லார்க்கும் முகங் கொடுக்கையாலே ஸௌ லப்பாதிசயம் சொல்லிற்றென்றபடி.

“நல்லரவணை” இத்யாதியைச்சொல்லவே, அநந்தசாயித்வத்தால்வந்த ஏற்றம் தோற்றுமே, “பணங்களாயிரமுடைய” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன; அதுக்கு ப்ரயோஜந . மருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் [நய (ஆறுகளித்யாதி) தாங்கள் ஸ்துதிக்க விழிந்தவர்களாகையாலே தங்களைப்போலே சதுர்முக பஞ்சமுகராகையன்றிக்கே; ஸஹஸ்ரமுகனாகப் பெற்றதே ! என்றீடுபடு கிறார்களென்று கருத்து. நல்லதான் அரவணை பென்று விவக்ஷித்து, * நன்மை யையருளிச்செய்கிறார் (உச்வாஸேத்யாதி.) எம்பெருமானே யேத்துகைக்கு ஸஹ ஸ்ரமுக முண்டாகப்பெற்றாரென் றீடுபட்டத்தை ஸநிதர்சநமாக வுபபாதிக்கி ரார் (யசோதையித்யாதி;) ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாலும் ஸ்பர்சமுகத்தாலும் திருவனந்தாழ்வானுக்கு யசோதைப்பிராட்டியோடு ஸம்பந்தம் கண்டுகொள்வது. சேஷசாயித்வம் பரத்வஸஞ்சகமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (திரு வனந்தாழ்வானித்யாதி.) சிறகின் கீழுமென்றது - “यत्सर्वज्ञं सर्वज्ञं सर्वज्ञं सर्वज्ञं” “யஸ்தேவிதாநம் வ்யஜநம்த்ரயீமயம்” என்றத்தைப்பற்ற. பிரம்பின் [சுய கீழே வர்த்தித்தால் நியந்தர்த்தவம்போகாதோவென்ன (வர்த்தமந்த்ரிகளித்யாதி.)

கூக பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

[ஶ்ருஷ்டிஜ்ஞாநஸூத்ரம் - ப்ரகர்ஷ்ட விஜ்ஞாந பஸ்கதாமநி]
ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியுமாய்ச் சாய்ந்தால் அவர்கள் நினைவுக்குப்
பாங்காகக் குழைந்து கொடுக்கைக் கீடான ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும்,
இருவருமாய்த் துகையாநின்றால் “ஒருசேதநன்” என்று கூசாதே
படுக்கையென்று துகைக்கலாம்படியான தாரண ஸாமர்த்யத்தையு
முடையனா யிருக்கை. சேஷியானவன் ஸர்வாதிகனா யிருக்கச்செய்
தே தன்னை ஆஸ்ரீதபரதந்த்ரனாகி வைக்குமாப்போலே, சேஷபூத
னும் தன்னுடைய ஸர்வவ்யாபாரங்களையும் சேஷிக்கு உறுப்பாக்கி
வைக்கக்கடவனிறே இனையபெருமானைப்போலே. [10]

(நல்லரவணை) அத்தலைக்கே உறுப்பாயிருக்கை. சேஷபூதனுக்கு
நன்மையாவது - எனக்கென்னுமதன்றிக்கே சேஷிக்கேயுறுப்பாயிரு
க்கையிறே.

“ஶ்ருஜீந ஶ்ருஜீந ஶ்ருஜீநஶ் ஶ்ருஜ | ஶ்ருஜாபுத்ரேநஶ்ருஜா நஶ்ருஜா
பிஷாஸு” “பாவஜ்ஞேந க்ர்தஜ்ஞேந தர்மஜ்ஞேநசலக்ஷ்மண ! த்வ
யாபுத்ரேணதர்மாத்மாநஸம்வர்த்திபிதாமம” ([ஶ்ருஜீந-பாவஜ்ஞேந]
“புருஷஶ்” “க்ரியதாம்”) என்று சொல்லுகிறவரிதே இனைய
பெருமாள். இப்படிசெய்யவல்ல நீர் நம்மைக் கேட்டதென்னென்
கிறார். பர்ணசாலையைச்சமைத்த வநந்தரம் சொல்லுகிறவார்த்
தையிறே [ஶ்ருஜீந-பாவஜ்ஞேந] அல்லாதவை சொன்னாலும், தா [20]
மும் பிராட்டியுமாய் ஏகாந்தமாயிருக்குமிடங்கள் சமைக்குர்படி
இனையபெருமானுக்கு பெருமானருளிச்செய்யாரிறே ; நெஞ்சாலே
நினைக்கு மித்தனையிறே ; இந்நினைவறிந்து செய்தார். [ஶ்ருஜீந -
க்ர்தஜ்ஞேந] அதுவேயன்றிக்கே, செய்துபோரும்படி யறிந்து செய்
தார். அறுபதியிர மாண்டு ஜீவித்த சக்ரவர்த்தி நெடுநாள் மலந்
நின்று பிள்ளை பெற்றவனாகையாலே “இவர் என்னினைந்திருக்கிறாரோ”

இவன் படுக்கையாயிருக்கைக்கு அவர்கள் நினைவறிந்து பரிமாறுகைக்
கீடான ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரகர்ஷ்டேத்யாதி.)
ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாயிருச்ச, அசேதநமான படுக்கையாகக் கூடுமோவென்ன
(சேஷியானவனித்யாதி.) [ந10]

நன்றான அரவு என்றர்த்தாந்தரம் (அத்தலைக்கே யித்யாதி.)

இனையபெருமாள்தான் சேஷிக்கே யுறுப்பாயிருந்தாரோவென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (பாவஜ்ஞேநேத்யாதி.) சொல்லுகிறவரிதே யென்றது - சொல்லப
படுகிறவரிதே யென்றபடி. இப்படி பாவஜ்ஞேரென்று கொண்டாடினது எந்த
கார்யத்தைக்கொண்டென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பர்ணசாலையையித்யாதி.) ஆனால்
“க்ரியதாம்” என்றுநியமிக்கவன்றோ செய்தார், “பாவஜ்ஞேந” என்பானென்
னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதவை யித்யாதி.) க்ரதம் - க்ர்தியை, ஜா
நாதி - ஸாங்கமாக அறிவனென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமரு
ளிச்செய்கிறார் (அதுவேயித்யாதி.) தர்ஷ்டாந்த பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (அறு
பதியிர மித்யாதி.) [ச10]

¶ குண்டலிதக்ரந்தம் சிலஸ்ரீகோசங்குளில்லலை.

என்று நினைவை ஆராய்ந்தும், “இவர்க்கு எத்தாலே யென்ன குறை வருகிறதோ” என்று பொருந்து மிடங்கள் பார்த்தும் அவன் செய்து போருமடைவு அறிவராய்த்து. [ஃரூஜீந - தர்மஜ்ஞேந] நினைவறிந்தாலும், செய்து போருமடைவு அறிந்தாலும், தானும் ராஜபுத்ர னுனபின்பு “எனக்கும் ஓரிருப்பிடம் வேண்டா வோ” என்றிருக்குமவனுக்கு இதுசெய்யவொண்ணாதிதே. அங்ங னன்றிக்கே, “அத்தலையில் தாதர்த்யமே நமக்கு ஸ்வரூபமான பின்பு பின்னை அத்தலைக்கு உப்பாகச் செய்துபோருமதே நமக்கு வகுத்தது” என்று, அத்தலைக்காகச் செய்யுமத்தையே தமக்கு [ய கர்த்தவ்யமென்றிருப்பர். [த்யக்ஷ்யை-தவ்யேத்யாதி] தாமுள்ளவன்று தாமுளராய், தாம் பேர்னவன்னைக்கும் உம்மைவைத்துப்போன ரே யென்கிறார். [ஃரூஜீந - புத்ரேண] புத்தென்று - ஒருநரகவிசே ஷமாய், அதில் புகாதபடி நோக்கும் என்றாய்த்து புத்ரனென்று பேராகிறது ; (க) ஐயர்க்கு, நம்முடைய அபிமதவித்தி யின் றிக்கே யொழிகைதனக்கு மேற்பட நிரயமில்லையிதே ; அவர்க்கு அது வாராதபடி நோக்குகிறீர் நீரிதே. [ஃரூஜீந - தர்மாத்மா] சக்ர வர்த்தி ப்ரஸ்துதனானவாதே, “நம்ஐயரை யொப்பாருண்டோ, அவ ருமொருவரே, தாமிருந்தநாள் தாம் வேண்டிவன எனக்குச் செய்து தாம்போனவன்று நமக்கு வேண்டிவன செய்கைக்கு உம்மைப்பெ [உய ற்றுத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துப்போவதே!.” [ஃரூஜீந-மம] இருவர்க் கும்பிதாவானமை ஒத்திருக்கச்செய்தே, “மம” என்கிறாராய்த்து. அவர்நமக்குச்செய்யுமவைநீரிருந்துசெய்கையாலே நாமவரையிழந்தி லோம், நீரிழந்திராகிலித்தனையிதே. “ஃரூஜீந-ஃரூஜீந” “அஹம் ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்றவிடத்திலே, சேஷியுடைய வ்யாபாரமும் புகா தாகில் “ஃரூஜீந” “ஸர்வம்” என்னவொண்ணாதிதே.

(அரவணை) நாற்றம் குளிர்த்திதுடக்கமானவை ஜாதிப்ரபுக்தமாகவே யுண்டாயிருக்குமிதே. (பரமா) இப்படுக்கையிலே சாய்ந்தவனாய்த்து தனக்கு அவ்வருகொருவரையுடையனல்லாதவனாகிறான். (இணங்கி) க்ராமணிகளைப்போலே யாய்த்து தேவர்களும். ப்ரஹ்மஹத்தைய [நய சொல்லிப் பழியிடுவாரும், தலையை யறுப்பாரும், தலையறுப்புண்பா ருமாயிதே யிருப்பது ; இப்படியிருக்கிறவர்கள், (உ) கிண்ணகத்தி லிழிவாரைப்போலே ஒருமிடஞ் சாசிரியிப்பார்க ளாய்த்து. தேவர்களடங்கலும் திரண்டு இறுமாப்பாலே “வணங்கோம்” என்றி ருக்குமது தவிர்ந்து பக்நாபிமாநராய்த் திருவடிகளிலே தலைகள் பட வணங்கும்படியாய்த்து அங்கெழுந்தருளி யிருக்கிறது.

சேஷியான பிதா செய்யுமத்தை சேஷபூதர் செய்யக்கூடுமோவென்ன அரு ளிச்செய்கிறார் (அஹம்ஸர்வயித்யாதி.)

வர்த்தராஸாரணை இந்தரன் கொல்லுகையாலே ப்ரஹ்மஹத்தைய பண்ணினா னென்று சொல்லுவரென்றருளிச் செய்கிறார் (ப்ரஹ்மஹத்தையித்யாதி.) கீழ்[சய வாக்ய விவரணம் (தேவர்களித்யாதி.)

(க) ஐயர் - தசரதசக்ரவர்த்தி, (உ) கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம்.

கூ.அ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

பரத்வத்தில்வணங்காதாரு மெல்லாம் சீலம்கண்டு வணங்கும்படியாக விருக்கிற தேசமாய்த்து.

(மணங்கொளியாதி) பரிமளப்ரசரமாய் அதுக்கேரரசர் யம் வேணுமென்று கல்பிக்க வேண்டும்படியாய்த்துத்தானிருப்பது. மணத்தை யுடைத்தான, மாதவியுண்டு - குருக்கத்தி, அதி னுடைய, நெடுங்கொடியானது - சரத்தையாலே வளர்ந்தகொடியா னது ; (விசம்புறநிமிர்ந்து) ஆகாசாவகாசத்தை வெளியடைத்துக் கொண்டு மேகபதத்தளவும் சென்று அத்தைமுடப்படருமாய்த்து. (அவையித்யாதி) ஆகாசத்திலேமுகடுருவவளர்ந்தால் ஒரு கொள் [1] கொம்பு அபேக்ஷதமா யிருக்குமே, அப்போதாகக் கொள்கொம்பு கொடுப்பாரில்லையே, அவ்வளவிலே மேகங்கள் வந்துகிட்டுமே, அவற்றைச் சென்று பற்றும், அவை வாயுப்ரேரிதமாய்ப் போகத் துடங்கும், கொடியானது இங்கே யிசிக்கும், இவ்வாயாஸத்தால்வந்த அலசதவிலே பூக்களலராநிற்கும், அப்பூவிலே மதுபாநம் பண்ண நினைத்த வண்டுகளானவை அம்மேகத்துக்கும் கொடிக்கும் நடுவே துழைந்துபுக்கு மதுபாநத்தைப்பண்ணிக்களித்து அச்செருக்கு க்குப் போக்குவிட்டு ஆளத்திவைத்து இசை சொல்லாநிற் கும் ; அச்சோலையடைய மதுபாநம்பண்ணிக்களித்துப்பாடுகிற வண் டுகளினுடைய இசை ஆரவாரமாயிருக்கும். பெரியபிராட்டியாரா [2] கிறகொடி “ப்ரஜைகளை ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று இரிக், “செய் கிறோமிறே” என்று அவனிசிக்க, உள்ளடைய தேவர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற ஆரவாரமாயிருக்கும். கூ.

அ.—ஏழாம்பாட்டு.—புஷ்பாஞ்ஜலிபண்ணி தேவர்கள் தொழா நிற்பர்களாய்த்து.

“நல்லிமயத்து” என்ற * நன்மைக்குத்தாத்தபர்யம் (பரத்வத்திலித்யாதி.)

மணந்தானே மாதவியை வ்யாபித்துக்கொண்டதென்று ஒரு தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, மணத்தைக்கொண்டிருக்கிற என்றத்தாரந்தரமருளிச்செய்கிறார் (மணத்தையித்யாதி.) முகடுருவ - ஸாந்த்ரமாகவென்றபடி. * பிணங்குதலுக்கு - அங்கேயிசிக்க இங்கேயிசிக்க என்றுபொருளாய், அலர்மகளைக்கொடியாகவும் [நடு] எம்பெருமானை முகிலாகவும் புஷ்பங்கள் ப்ரஸாத விசேஷங்களாகவும் வண் டுகள் தேவகணங்களாகவும்ஒருரூபகம் திருவுள்ளம்பற்றி, இப்படிவர்ணித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பெரியவித்யாதி.) கூ

ஏழாம்பாட்டு.— (கார்கொளியாதி.) சீழ்நாலாம்பாட்டிலே - தேவர்கள் விபவத்திலே பணிந்தார்களென்றும், அஞ்சாம்பாட்டிலே - அவதாரகந்தமான க்ஷீராப்திராதனைஸ்துதித்தார்களென்றும், ஆரூம்பாட்டிலே - அந்தக்ஷீராப்திராதனை ஹிமவானிலே அர்ச்சாவதாரமாகஇருக்கிறுன்னென்று அங்கேப்ரணாமம்பண்ணினார்க ளென்றும் அருளிச்செய்தாராய், இப்பாட்டிலே - அர்ச்சயனாகையாலே அர்ச்சநம் பண்ணுகிறார்களென்ற ஸங்கதியையுட்கொண்டு, “இனமலரெட்டுமிட்டு” என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (புஷ்பாஞ்ஜலியித்யாதி.) (ஆய்த்து) [சய] என்றவநந்தரம், அத்தையருளிச்செய்கிறார் என்றுசேஷம்.

மூ.—கார்கொள்வேங்கைகள் கனவரை தழுவிய கறிவளர்கொடி துன்னி
போர்கொள்வேங்கைகள் புனவரை தழுவிய பூம்பொழிலிமயத்துள்;
ஏர்கொள்பூஞ்சனைத்தடம் படிந் தினமலரெட்டுமிட் டிமையோர்கள்;
பேர்களாயிரம்பரவிநின்றடிதொழும்பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே. எ.

ப-ரை.—கார்கொள்-மேகபதத்தளவும்செல்லவளர்ந்த, வேங்கைகள்-வேங்கை
மரங்களிலே, தழுவிய - தழுவியிருப்பதாய், கனம் - சுற்றுடைத்தான, வரை-தா
ழ்வரைகளிலேயுண்டான, கறி - மிளகினுடைய, வளர் - வளர்ந்த, கொடி -
கொடிகளானவை, துன்னி - நெருங்கப்படர்ந்துகிடப்பதுமாய், புனம்-கொல்லை
நிலங்களிலுள்ள, வரை - சிறியமலைகளிலே, தழுவிய-வர்த்திப்பதாய், போர்[ய]
கொள் - யுத்தோர்முகமான, வேங்கைகள் - வேங்கைப்புலிகளையுடைத்தாய், பூ-
எப்போதும் அலராநின்றுள்ள, பொழில் - சோலையையுடைய, இமயத்துள் -
இமயமலையிலே; இமையோர்கள் - பரஹ்மாதிகளானவர்கள், ஏர்கொள் - அழகை
யுடைத்தாய், பூ - பூத்திருந்துள்ள, சுனை - தடாகங்களின், தடம் - துறை
களிலே, படிந்து - தீர்த்தமாடி, இனம் - ஓரினமான, மலரெட்டிம் - செங்கழு
நீர்முதலியளட்டுமலர்களையும், இட்டி - திருவடிகளிலேபணிமாறி, பேர்களாயிரம்-
அவனுடைய ஆயிரம்திருநாமங்களையும், பரவிநின்று - வாயில் வந்தபடி சொல்லி,
அடிதொழும் - ஸேவியாநின்றுள்ள, பிரிதி - திருப்பிரிதியில், சென்றுஅடை
நெஞ்சே! - சென்றுகிட்டப்பாராய் நெஞ்சே! என்கிறார். (எ)

வ்யா.—(கார்கொள்வேங்கைகள்)காரென்று-மேகமாய், கார் [உய]
கொள் வேங்கைகளென்று - மேகபதத்தளவும் செல்ல வளர்ந்த வே
ங்கைகளென்னுதல்; அன்றிக்கே, நாநாவர்ணமர்யாய்த்து வேங்கை
கள்தானிருப்பது, அத்தாலே நீலவேங்கை யென்னுதல். (கனவரை
தழுவிய) சுற்றிலுண்டான தாழ்வரைகளிலே யுண்டான, கறியி
னுடைய வளர்ந்த கொடியானது - மிளகினுடைய வளர்ந்தகொடியா
னது, நெருங்கப்படர்ந்து கிடக்குமாய்த்து.

(போரித்யாதி) வெளிநிலங்களில் சிறுமலைகளடைய, பெரிய
சீற்றத்தையுடைய யுத்தோர்முகமான வேங்கைப்புலிகள் நெருங்கிக்
கிடக்குமாய்த்து. (பூம்பொழிலிமயத்துள்) இதுவாய்த்துச்சோலையிரு
க்கும்படி. [ஈய]

(ஏரித்யாதி) தர்சநீயமாம்படி பூத்திருந்துள்ள தடாகங்களின்
கரைகளிலே படிந்து.

காரை- மேகத்தைக் கொள்ளாநின்றுள்ள வேங்கைகளை யுடைத்தான கன
வரையைத்தழவின, கறியுண்டு - மிளகு, அதினுடைய வளர் கொடியாலே துன்னி
யிருக்கிறதாயென்றும்; கார் - கருமையுடைத்தான, வேங்கைகளென்று மருளி
ச்செய்கிறார் (காரென்றித்யாதி.)

புனமென்று - கொல்லையாய், அவ்விடத்திய வரைகளைத் தழவின வேங்கைப்
புலிகளை யுடைத்தான இமயமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (வெளிலிலங்க
ளிலித்யாதி.) இதுவாய்த்து - நித்யவஸந்தமாய் பூத்தேயிருக்கும்படி யாய்த்
தென்றபடி. [சுல]

ஏர் - அழகை, கொள்ளாநிற்கிற, பூஞ்சனை என்றருளிச்செய்கிறார் (தர்சநீ
யேத்யாதி.)

எல் பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

(இனமலரெட்டுமிட்டு) (* அஹிம்ஸாதிகளான புஷ்பங்கள் எட்டுமிட்டு.)¶ செங்கழுநீர், செண்பகம், இருவாட்சி, பாதிரி, புன்னை, குருக்கத்தி, கருமுகை, தாமரை என்றாப்போலே ப்ரதாநமாயிருப்பன எட்டுமாதல்; அஷ்டாங்கப்ரணாமத்தைச் சொல்லிற்றாதல். அத்தை மலரென்னும்படி யென்னென்னில்; பூவோபாதி அவனுக்கு ஸ்பர்ஹாவிஷயமாயிருக்குமாகிலாமிதே, “சொன்மலை” என்னுமாப்போலே; அன்றிக்கே, கீழிற்றிருமொழியிலே திருமந்தரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலேதிருவஷ்டாக்ஷரத்தைச் சொல்லிற்றாதல். (இமையோர்களித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகளானவர்கள் திருநாமங்களை அடைவு [ரகெடச்சொல்லி ஆச்ரயியாநின்றுள்ள பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே. கீழ்திருமந்தரமானபோது, (பெயர்களாயிரம்) என்னும்படியெங்ஙனையென்னில்; “பேராயிரங்கொண்டதோர் பிடுடையன்” என்னு, “நாராயணன்” என்றதிதே. இத்தாலே நிரூபிதவஸ்துவுக்கு விசேஷணங்களாயிதே அல்லாதவை யிருப்பது. தர்மிக்கு நிரூபகமிதிதே. மலைத்தாழ்வரைகளடங்க மிளகுகொடிகளாலே நெருங்கிக்கிடக்கும்; வெளிநிலத்தில் சிறுமலைகளடங்கலும் பாதகவர்க்கங்கள் நெருங்கிக்கிடக்கும்; உள்ளெல்லாம்நாட்டுக்கு ஆச்ரயணீயராயிருக்கிறவவர்களுடைய ஸ்தோத்ர கோஷத்தாலே நெருங்கிக்கிடக்கும். ... எ.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.—(இரவித்யாதி) சோலைச்செறிவாலே [உயபகற்போது காணவொண்ணாமையாலே ராத்ரியே விஞ்சியிருக்கும். பகல் விரவாத ராத்ரியாயிருக்கும். ஹேதுமாறாமையாலே கார்யமும் மாறாதிதே.

இனமலர்போலே போக்யமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும் கொண்டென்றுமூன்றும் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி.) திருமந்தரம் நிரூபகமாயிருக்குமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (தர்மிக்கித்யாதி.) ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமமாகவும் திருவஷ்டாக்ஷரமாகவும் சொன்ன விரண்டியோஜனைகளிலும் - கீழ்ப்பாட்டிலே தூளிதர்சனம்போலே ப்ராதமிகப்ரணாமமாய், இப்பாட்டிலே ஸமந்த்ரகமாகவும் ஸப்ரகாரமாகவு மாச்ரயித்தார்களைன்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது. இப்பாட்டிலிப்படிவர்ணித்தவர்க்குத்தாத்பர்யத்தையருளிச்செய்கிறார் (மலையி [கூயத்யாதி.) இத்தால் - பாரதந்தர்யத்தாலே ஸ்த்ரீப்ராயரானப்ரபந்நஜநங்க ளெங்கும் வ்யாபித்தார்களைன்றும் விரோதிஜநங்களடங்கநின்றார்களென்றும், தூர்மாநிகள் வந்துஆச்ரயிப்பார்களென்றும் கருத்ததுஸந்தித்ததாய்த்து. ... எ

எட்டாம்பாட்டு.—(இரவித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே - “வானவர்” என்றும் “அமரர்கள்” என்றும் “இமையோர்கள்” என்றும் ஸாமான்யேநவருளிச்செய்தத்தை, இப்பாட்டிலே “பிரமனோடு” என்று விசேஷிக்கிறொன்று ஸங்கதியுட்கொண்டு வாக்யதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சோலையித்யாதி.) ராத்ரியே விஞ்சியிருக்கையை உபபாதிக்கிறார் (பகலித்யாதி.) விரவாத - கூடாத. ஹேதுவென்றது-சோலைச்செறிவென்கை.

¶ குண்டிலிதகர்ந்தம் சிலஸ்ரீகோசங்களிலில்லை.

மூ.—இரவு கூர்ந் திருள் பெருகிய வரைமுழை யிரும்பசியதுகூர், அரவ மாவிக்கு மகன்பொழில் தழுவிய வருவரை யிமயத்து ; பரமனாதிமெம்பனிமுகில்வண்ணனென்றெண்ணிநின்றிமையோர்கள், பிரமனோடுசென்றடிதொழும்பெருந்தகைப்பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே.

ப-ரை.—சோலைச்செறிவாலே பகல்போது காணப்பெறுமையாலே, இரவு - ராத்ரியே, கூர்ந்து - விஞ்சியிருப்பதாய், இருள்பெருகிய - இருளேயாயிருக்கிற, வரைமுழை - மலைமுழஞ்சுகளிலே, இரும் பசியது - பெரியபசியானது, கூர் - மிக, அரவம் - மலைப்பாம்புகளானவை, ஆவிக்கும் - இரைபெறுமையாலே கொட்டாவிவிடாநின்றன, அகம்பொழில்தழுவிய - உட்சோலையோடுகூடிய [ய] தாய், அரு - தாவியேறவரிதான, வரை - தாழ்வரையையுடைய, இமயத்து - ஹிமவானிலே; பரமன்! - ஸர்வாதிகனே!, ஆதி! - ஐசத்தகாரணபூதனே!, எம் - ஆச்ரிதரான வெங்கள்தாபம் தீரும்படி, பனி - குளிர்ந்திருந்துள்ள, முகில்-மேகம் போன்ற, வண்ணன்! என்று - வடிவையுடையவனே! என்று, எண்ணிநின்று-இப்படிசொல்லாநின்றனகொண்டு, இமையோர்கள்-தேவர்களானவர்கள், பிரம [ய]னோடு - ப்ரஹ்மாவோடே, சென்று - போய், அடிதொழும் - ஆச்ரயிக்கத்தக்க, பெரும்்தகை - மிகுந்தபெருமையையுடைய, பிரிதி - திருப்பிரிதியிலே, சென்று-போய், நெஞ்சே!—, அடை - கிட்டப்பாராய் எனகிறார். (அ)

ஆதித்யகிரணங்கள் புகுந்து பரம்பாது பகலாயே யிருக்கிற வதுவும். (இருள் பெருகிய வரைமுழை) இருளேயா யிருக்கிற [உய] மலைமுழஞ்சுகளிலே. வயிரம் பற்றின விருளேயா யிருக்கை. நெடு நாள் ராஜ்யம் பண்ணினாரைப்போலே அடிப்பட்டிருக்கு மாய்த்து இருளும். ஆக, ராத்ரியாய் அத்தாலே இருள் மிக்கிருந்துள்ள மலை முழஞ்சுகளிலே. (இரும் பசியதுகூர்) வெளிகண்டு புறப்பட்டு வ்யா பரிக்கப்பெறுமையாலேபெரியபசியானதுமிக. நித்யஸூரிகள் அந்ந[உடு] பாநாதிகளொழிய தரிக்குமதுவு முத்தேச்யமாய் அவர்கள்தாங்களு முத்தேச்யராயிருக்குமாப்போலே, அந்த ஸர்ப்பங்களினுடைய பசியும் திர்யக் ஜாதிக்கு மவ்வருகாயிருக்கிற ஸர்ப்பங்கள்தானு முத்தேச்ய மாயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு. ஏதேனுமாக அந்நிலத்திலுள்ளதா மித்தனையே வேண்டுவது இவர்க்கு ஆதரிக்க. [கூய]

(அரவமாவிக்கும்) ஆவிக்கையாவது - பசியாலே கொட்டாவி கொள்ளுகையாகவுமாம். அன்றிக்கே, ப்ராணிக்கையாய்-மூச்சுவிடுகையாய், அதாவது - சோலையின் பரிமளத்தோடே கூடின காற்றை ஆச்வஸித்து தரியாநிற்கும். வாயுவையிறே அவை பகழிப்பது..

ஆனால், பகல்தானிலையோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யேத்யாதி.) [கூடு] (பகலாயேயிருக்கிற வதிலேயும் - ஆதித்யகிரணங்கள் புகுந்து பரம்பாது) என்ற அந்வயிப்பது. அதுவுமென்றது - அதையுமென்றபடி. “பெருகிய” என்ற பத வாஸகையாலே யருளிச்செய்கிறார் (வயிரயித்யாதி.) இத்தை தர்ஷ்டாந்தபூர்வகம் விவரிக்கிறார் (நெடுநாளித்யாதி.) அடிப்பட்டிருக்கை - வேர்படியந்திருக்கை. ணர்ஜிதமாயிருக்கையென்றபடி. பகவத்ப்ரவணரானவிவர் கூடாந்ரஜத்துக்க [கூய] னிருக்கும்படியை வர்ணிக்கை சேருமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிக ளித்யாதி வாக்க்யதவயத்தாலே.)

(காற்றை) என்றவந்தாம், பகழித்து என்று சேஷம்.

௪௨ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

முக்தர் ஸத்யகாமாதிகளை யுடையராயிருக்குமாப்போலே, அங்குத்தை ஸர்ப்பங்கள் ஸஞ்சாரயோக்யதை யில்லாமையாலே கிடந்தவிடத்தே கிடந்து மணத்தை ஆக்ராணம்பண்ணி தரியாநிற்கும். (க) அகன்பொழிலுண்டு-அகவாயில் பொழில்-உட்சோலை, அது அணை [நுந்திருந்துள்ள அருவரை யிமயத்து.

(பரமனித்யாதி) ஸர்வஸமாச்சரயணீயன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாகையாலே நமக்கு ஆச்சரயணீயஸ்தலமானபின்பு, நெஞ்சே! அங்கேசென்று கிட்டப்பாராயென்கிறார். ஸர்ப்பங்களோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஆச்சரயணீயமான தேசமாய்த்து. [ய (பரமனித்யாதி) ஆச்சரயிக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பாசுரமிருக்கிற படி! ஸர்வாதிகளும், தனக்கு அவ்வருகொருவரில்லாதபடியிருக்கிற, ஸர்வேச்வரன்; ஸர்வாதிகளுகிலும் பெற்ற தாயால் விடவொண்ணுதாப்போலே விடவொண்ணுதபடியான ப்ராப்தியையுடையவன்; விஷயங்களைவிரும்புகிறது ஒரு ப்ராப்திகொண்டன்றிறே, கீழ் [யருச்சொன்னவை யிரண்டுமில்லையானாலும் விடவொண்ணுதபடி ச்ரம ஹசமான வடிவையுடையவன். ஆக, ஸர்வாதிகன், ஜகத்காரண பூதன், தர்சனீயமான வடிவையுடையவன். (என்றெண்ணி யித்யாதி) இப்படி சொல்லாநின்றனுகொண்டு, தேவர்கள் தங்களுக்குக் கண்காட்டியானப்ரஹ்மாவோடேசென்றாச்சரயிக்கும்படிமஹாப்ரபாவ[உயமான பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே. சிறியார் பெரியாரென்று வாசியின் நிக்கே எல்லார்க்கும் உத்தேச்யமானதேசம். சிறியார்க்குவாசியுண்டு;- ஸர்ப்பங்கள் கிடந்தவிடத்தேகிடந்து அபிமதம் பெற்று புஜியாநிற்கும்; ப்ரஹ்மாதிகள் தங்களதிகாரார்த்தமாக ஆச்சரயித்துத்தட்டித்திரிவர்கள். புறம்படையசோலைச்செறிவாலேவந்தவிருட்சி மிக்கிருக்கு[உருமாப்போலே, உள்ளடைய ஆச்சரயிக்கிற தேவதைகளுடைய நெருக்குமிக்கிருக்கும்; ஆனபின்பு, நீயும் அத்தேசத்தை ஆச்சரயிக்கப் பாராயென்கிறார். இத்தால் - அங்குண்டான ஸர்ப்பங்கள் அச்சோலைபில் பரிமளத்தைக் காற்றுவழியாலே பருகி தரியாநிற்கும்; ப்ரஹ்மாதிகளானவர்கள் “ஸ்ரீ” “ஸர்வகந்த” என்கிறவஸ்துவை அநுபவித்து தரிப்பார்கள். அ.

(முக்தர்) என்றவநந்தரம், இருந்தவிடத்தேயிருந்துஎன்றுசேஷம். (ஸத்யகாமாதிகளை) என்றவநந்தரம், அநுபாவ்யங்களாக என்றுசேஷம்.

பூர்வார்த்தத்தைக் கடைக்கித்து உத்தரார்த்தத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) “ஸ்வரோஹம்” என்றிருக்கிறவர்கள் இப்படிசொன்னார்களென்றபாடுதோற்றவருளிச்செய்கிறார் (ஆச்சரயிக்கிறவித்யாதி.) “பரமன்” என்றதினர்த்தம் (ஸர்வாதிகளையென்றது.) பரோமாயஸ்மாதிதியோகார்த்தம் (தனக்கித்யாதி.) இவ்விரண்டாலும் பலித்தது (ஸர்வேச்வரனென்றது.) (ஸர்வாதிகளாகிலும்) என்றவநந்தரம், அல்லனாகிலும் என்றாகுட்டுவது. பெற்றதாயாலென்றது - பெற்றதாயாகையாலே யென்றபடி. கண்காட்டி-நிர்[சயவாஹகன். உபெருந்தகையினர்த்தம் (மஹாப்ரபாவமானவென்றது.) “சென்றடை” என்று தாம் நியமிக்கைக்கு கீழ்ச்சொன்னதெல்லாம் ஹேதுவென்னுமதுதோற்ற உட்கருத்துக்களை யருளிச்செய்கிறார் (சிறியாரித்யாதி.) அ.

(க) “மணக்களுழிவரும்” என்கிறத்தைப்பற்ற, அகனென்றது- அகமென்றபடி.

மூ.—ஒதியாயிரநாமங்களுணர்ந்தவர்க்குறு துயரடையாமல்—
ஏதமின்றி நின்றருளு நம் பெருந்தகை யிருந்த நலிமயத்து;
தாதுமல்கியபிண்டிவிண்டலர்கின்ற தழல்புரையெழில்நோக்கிப்—
பேதைவண்டிக ளெரியெனவெருவரு பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே. கூ.

ப-ரை.—ஆயிரநாமங்கள்-ஸர்வேச்வரனுடைய ஆயிரம்திருநாமங்களையும், ஒதி-
வாயாலேசொல்லி, அத்தாலே, உணர்ந்தவர்க்கு-அவனேரக்ஷகனென்னும் ஐஞ்ஞாநம்
பிறந்தவர்களுக்கு, உறு - வரக்கடவதான, துயர் - பாபங்கள், அடையாமல் - அவர்
களைக்கிட்டாதபடியாகவும், ஏதம்இன்றி - தன்னை ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஒருவருத்த
மும்வாராதபடியாகவும், நின்றருளும் - எழுந்தருளியிருக்கிற, நம்-நம்முடைய, [யி
பெரும்்தகை - மஹாப்ரபாவன், இருந்த - வந்துவர்த்திக்கிற, நல்-விலக்ஷணமான,
இமயத்து - ஹிமவானிலே; தாது - தாதுகள், மல்கிய - மிக்கிருந்துள்ள, பிண்டி-
அசோகபூஷபங்கள், விண்டு - விரிந்து, அலர்கின்ற - அலருகிற, தழல்புரை - நெ
ருப்புப்போன்ற, எழில் - அழகை, பேதை - அறிவில்லாத, வண்டிகள் - வண்டிக
ளானவை, நோக்கி - பார்த்து, அவற்றை, எரிஎன - நெருப்புஎன்றுநினைத்து, [யிடு
வெருவரு-பயப்படுகிற, பிரிதி - திருப்பிரிதியிலே, சென்று - போய், நெஞ்சே!—,
அடை - கிட்டப்பாராய்என்கிறார். (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம் பாட்டு.— (ஒதி யாயிரநாமங்களுணர்ந்தவர்
க்கு) ஆயிரம் திருநாமங்களையும் வாயாலே சொல்லி, அவற்றினு
டைய அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணுநின்றுள்ளவர்களுக்கு. ஒரு [உயி
திருநாமத்தைச்சொல்லி, அவ்வளவில்பார்யவலிக்கமாட்டாதே ஆயிரம்
திருநாமங்களையு மடைவுபடச்சொல்லி, அந்நாம த்வாரா நாமியா
னவனை மநநம் பண்ணுநின்றுள்ளவர்களுக்கு. (உறு துயரடையா
மல்) உறக்கடவதாய்நிற்கிற பாபங்கள், பலாநுபவத்துக்கு இவனைத்
துடராதபடியாக. “அவச்சயமநுபோக்தவ்யம்” “அவச்சயமநுபோக்தவ்யம்” [உரு
என்றும் “நாபுக்கத் கதீயதே” என்றும் சொ
ல்லுகிறபடியே - அநுபவித்தாலல்லது நசியாத பாபங்கள் பலா
நுபவத்துக்கு வந்து கிட்டாதபடியாக. ஒரு பிசாசம் சவங்களை

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(ஒதியித்யாதி.)

கீழிற்பாட்டிலே - ஸர்வஸமாச்ரயணீயஸ்தலமாகையாலே சென்றடைஎன்னு
நின்றீர், நமக்குக்கிட்டவொட்டாத பாபங்களிருக்க எங்ஙனே சென்றடைகிற
தென்றும், ஸர்வாதிகளை நம்அயோக்யதை பாராதே கிட்டத்தான் கூடுமோ
வென்றும் திருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக இப்பாட்டருளிச்செய்கிறாரென்று ஸ
ங்கதியை யுள்ளேவைத்துக்கொண்டு, வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஆயிர
மீத்யாதி.) திருமந்த்ரம்போராதே, ஆயிரநாமம்சொல்லவேணுமோவென்னவருளிச்
செய்கிறார் (ஒருதிருநாமத்தை யித்யாதி.)

“உறுதுயர்” என்றத்தால் - அநுபவவிநாச்யமான பாபங்களென்றருளிச்
செய்கிறார் (உறக்கடவதாயித்யாதி.) திருநாமம் சொன்னவர்களுக்கு உறுதுய
ரடையாமல் போனவிடத்துக்கு ஐதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருபிசாசமித்யாதி.)
பிசாசம்-கண்டாகர்ணன். இவன் ருத்ரரூபக்கலில்நின்றம்போய் ருபேஷ் [சு
பக்கலிலே திருநாமங்களை யுபதேசித்துக்கொண்டானென்று ப்ரவித்தி.

¶ குண்டலிதக்ரந்தம் சிலபுரீகோசங்கனிநிஸ்ய.

‡ “வேள்வியிலிரந்துசென்று” என்றுகேரேபிருந்தால், வ்யாப்யாகத்துக்குச்சேரும்.

௪௬ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

கூப்பிடாநிற்கும். இவற்றினுடைய தயநீயதசையைக் கண்டு இன் னதென்று பாகரமிட்டுச் சொல்லமாட்டாதே, கடக்கநின்று, “தர்ம ஹாநிகிழுகோள்!” என்பாரைப்போலே அவ்யக்தமாகக் கூப்பிடா நிற்கும். [படப்பை] இதாய்த்து ஊரில் † கொடித் தோட்டங்களிரு [நு க்கும்படி.

இத்தால் - அவனுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தையும் அவனையநுப விப்பதாகச் சொல்லுகிற தங்களுடைய ஸம்ஸாரித்வத்தையு மதுஸ ந்தித்து, “நாம்சென்றுகிட்டுகையாவதென்!” என்று (க) துணுக்குத் துணுக்கென்னுநிற்பார்கள் ப்ரஹ்மாதிகள்; இவ்வண்டுகளானவை, புஷ்ப ஸாமான்யத்தைக்கொண்டு மதுபாநார்த்தமாகமேல்விழாநிற்பது, அக்நி யென்று கிட்டமாட்டாதே யிரூய்த்து வெருவுவதாகாநிற்குமாய்த்து. ஆன்றிக்கே, ஆச்ரயிப்பார்க்கு “అథన్ ౨ థయజ్ఞో థవః” “அதஸோ உபயங்கதோபவதி” என்னுமிதுவுமுண்டாய், போக்யதையால் வந்த பயம் என்றுமுண்டாயிருக்கு மென்னுதல். ஆச்ரயணீயவஸ்து ஸ-லப மாகையாலே ஆச்ரயிப்பார்க்குத் தந்தாமுடைய அநுபவவிநாச்ய மான பாபங்களை யதுஸந்தித்து பயப்படவும் வேண்டா; அசோக புஷ்பத்தை அக்நியாகக்கொண்டு வண்டுகளஞ்சுகிற ஆச்சம்நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும். கூ.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(கரியவித்யாதி) (உ) கமுத்தேகட்டளை யாக நீரைப்பருகுகையாலே கறுத்தநிறத்தையுடைத்தான மஹா மேகங்களுடைய ஸமூஹங்களானவை, முகந்த நீர்க்கனத்தாலே பேர்ந்து போகமாட்டாதே கிடந்தவிடத்தே கிடந்து முழங்க. நீர் குறையும்படி வர்ஷித்து வெளுத்ததுமன்றிக்கே கறுத்து, அதுதான்

“ஒங்குபிண்டியின்செம்மலரேறி வண்டுழிதரமாவேறித் தீங்குயில்மிழற்றம்” என்ற ஸமபிவ்யாஹாரத்தாலேபலித்த தாற்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவற்றி னுடைய வித்யாதி.)

ப்ராஸங்கிகமான பாட்டுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்தருளி, இப்பாட்டிலே “உறுதுயர்” என்றதுக்கு - அயோக்யதாஹஸந்தாநமாக தாற்பர்யம் சொன்ன பக்ஷத்துக்கறகுணமாக, இப்பாட்டுக்கு ஹார்த்தபாவ மருளிச்செய்கிறார் (இத்தா லித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) ப்ரஹ்மாதிகளென்றது-“பிரமனோடி” என்று கீழிற் பாட்டில் ப்ரஸுததரை; இப்பாட்டில் “ஓதியாயிரநாமங்களுணர்ந்தவர்” என்ற து என்று திருவுள்ளம். “உறுதுயர்” என்றது - பாபங்களான பக்ஷத்திலே, பாட்டுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி.) போக்யதையால் வந்தபயமென்றது-அநுபவிக்க மாட்டாமையால் வந்த பயமென்றபடி. பாட்டு[ருநு த்தெல்லாம் தொகுத்தபாவத்தை யருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார் (ஆச்ரயணீய வஸ்துவித்யாதி) அவனைக்கண்டால் தங்கள்வினைக்கஞ்சவேண்டா, அங்குத்தை ஸ-மநஸ-ஸ-க்களுடைய ராகவிசேஷத்தைக்கண்டால் தங்களுக்கதில்லாமையாலே சென்றனுவஞ்சும்படியாயிருக்குமென்றதாய்த்து. கூ.

பத்தாம்பாட்டு.—(கரியவித்யாதி.)

[சய]

வ்யாவர்த்தகங்களைக்காட்டாநின்றகொண்டு விவரிக்கிறார் (நீர்குறையும்படி யித்யாதி.)

† “உள்ளில்” என்றசிலபுரீகோசங்கள். (க) துணுக்குத்துணுக்கென்கை- டுக்கிடுகை; - பயப்படுகை: கலங்குகையென்றபடி. (உ) கமுத்தேகட்டளையாக- கமுத்தனவாக. பூர்ணமாகவென்றபடி.

மூ.—கரியமாழுகிற்படலங்கள் கிடந் தவைமுழங்கிடக், களிநென்று—
பெரியமாசுணம் வரையெனப் பெயர்தரு பிரிதியெம்பெருமானை,
வரிகொள்வண்டறை பைம்பொழில் மங்கையர் கலியனதொலிமலை—
அரியவின்னிசைபாடு நல்லடியவர்க் கருவினை யடையாவே....ய. [௫

ப - ரை.— கரிய - கறுத்தநிறத்தையுடைய, மாழுகில் - மஹாமேகங்களின்,
படலங்கள்அவை - கூட்டங்களானவை, கிடந்து - இருநதவிடத்திலேயிருந்து, முழ
ங்கிட - த்வரிக்க, அந்தத்வரியைக்கேட்டு, பெரிய - பெருத்த, மாசுணம் - மலைப்
பாம்புகள், களிநென்று - தங்களுக்கு இரையானயானைகள் வருகிறனென்றநினை
த்து, வரையென - மலைபோலே, பெயர்தரு - அசைந்துவரும்படியான, பிரிதி - [ய
திருப்பிரிதியில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, எம்பெருமானை - ஸர்வேச்வரன்விஷய
மாக; வரிகொள் - வரியையுடைய, வண்டு - வண்டிகளானவை, அறை - த்வரியா
நின்றுள்ள, பை - பரந்த, பொழில் - சோலையையுடைத்தான, மங்கையர் - திரு
மங்கையிலுள்ளார்க்கு நியாமகரான, கலியனது - ஆழ்வாருடைய, ஒலி - ஒலியு
டைத்தாம்படி அருளிச்செய்த, மலை-தொடையாய், அரிய-ஒருவர்க்குமறியவொ[டு
ண்ணாதபெருமையையும், இன் - சுவைப்பாட்டையுமுடைத்தாய், இசை - இசை
யையுமுடையபாட்டுக்களை, பாடும் - அப்யஸிக்கிறவர்களாய், நல் - ஸர்வேச்வரனு
க்கு அந்தரங்கமான, அடியவர்க்கு - அடிமைசெய்யுமவர்களை, அருவினை - மஹா
பாபங்கள், அடையா - “சும்மெனாதேகைவிட்டோடி” என்கிறபடியேவிட்டோடிப்
போம். (ய)

மேகசகலமுமாயிருக்கையன்றிக்கே மாழுகிலாய், அவைதான் ஒன்றி
ரண்டன்றிக்கே ஸமூஹங்களுமானவை, முகந்த நீர்க்கனத்தாலே கால்
வாங்கிப்போகமாட்டாதே வாயுவாலும் ப்ரேரிக்க வொண்ணாதபடி
கனத்து அவைகிடந்தவிடத்தேகிடந்து, கர்ப்பகேதத்தாலே முக்குவா
ரைப்போலே முழங்குமாய்த்து. [௨௫

(களிநென்று) நிறத்தினுடையவும் அதிருகிற த்வரியினு
டையவும் ஸர்வதாஸாம்யத்தாலே யானையென்று. (பெரியமாசுணம்)
பெரியவடிவையுடைத்தாயிருக்கிற மலைப்பாம்புகளானவை. ஆனை
யை விழுங்கும்படியாய்த்துப் பெருமையிருப்பது. (வரையெனப்பெ
யர்தரு) அம்மலைப்பாம்புகளானவை அவற்றுக்கஞ்சி மலைபோலேபேர்
ந்துபோய், புற்றிலேபுகாநிற்குமென்று. “காருடையமின்னென்றுபுற்ற
டையும்” என்றும் “பரந்ததலையுடையநாகம்வாரணத்தையஞ்சியொளிக்
கும்” என்கிற ப்ரஸித்தியாலும், இப்படி “புற்றிலேயடையும்” என்றரு
ளிச்செய்வர்ஜீயர். “இதுவோஇதுக்கருளிச்செய்யும்படி ? ” என்று
பிள்ளைகேட்டருள; “நீரிப்படி கேட்கும்போது ஒன்றைநினைத்தல்லதுகே
ளீர், அதைச்சொல்லும்” என்ன; “பெயருகையாகிறதுதான்—போக்கு
வரத்துஇரண்டுக்கும்ஸாதாரணமாயாய்த்திருப்பது, இனித்தான்மலைக்
குச்சிறப்புச்சொல்லுமவர்கள் மலைப்பாம்புகள் ஆனையவிழுங்கும்

(புகாநிற்குமென்று) என்றவநந்தரம், கூட்டுவது என்ற சேஷம், சிறப்பு -
உத்கர்ஷம்.

௭ அ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி.

என்னக்கடவர்கள், ஆகையாலே, கரியமா முகிற்படலங்கள் கிடந்து முழங்குகிறவற்றைப் பெரிய மாசுணமானது ஆணையாக புத்திபண்ணி ஆயிஷார்த்தமாக மலை பேர்ந்தாப்போலே கால்வாங்கிவந்துகிட்டா நிற்குமாய்த்து என்றுமே' என்ன; 'அதுவேயிறே பொருள்!' என்று போரக் கொண்டாடியருளினார்" என்றருளிச்செய்வார். ஆகையிறே பெரியமாசுணமென்றது;-ஆணையைவிழுங்கும்படியாய்த்து இதிலுடைய பெருமையிருப்பது.

(வரிகொளியாதி) வரியையுடைத்தாய்-தர்சநியமாயிருந்துள்ள வண்டுகளானவை மதுபாநம்பண்ணிக்களித்து த்வரியாநின்றள்ளியு பார்த்தபொழிலையுடைத்தான திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நியாமகரான ஆழ்வார் ஒலியுடைத்தாம்படி சொன்ன தொடையாய்த்து. (அரிய இன்னிசை)"திருமங்கையாழ்வார்,தந்திருவாயாலே'அரியவின்னிசை' என்பதே!" என்றருளிச்செய்வார். ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமா ளரையர்,சிலரோடேபிணங்கி,கையில் தாளத்தைப்பொகட்டு, "ஃவாலி மாவலத்தை யென்னோடே யிசைசொல்லிப்போ" என்றாராம். வாது பாட்டாகப்பாடுமது என்று ப்ரஸித்தமிதே. இயலிலுமிழியலாம், பொருளிலுமிழியலாம்; இசையிலொருவர்க்கு மிழியவொண்ணாது. * அருமையால் நினைக்கிறது - பெருமையை; * இனிமையால் நினைக்கிறது - சுவைப்பாட்டை. (அரிய) அருமை பெருமைகளையும் [உய் சுவைப்பாட்டையு முடைத்தாயிருக்கை. (நல்லடியவர்க்கு) இத்தை ப்பாடுமவர்களாய்த்து ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்தரங்கராகிரார். (அரு வினை) அவர்களை, பாபங்கள் வந்துகிட்டாது. ஸர்ப்பங்களானவை மேகங்களை ஆயிஷமாக புத்திபண்ணி மேல்விழுமாப்போலே,இத்தை அப்யஸித்தவர்கள் பக்கவிலே ஸர்வேச்வரன் போக்யதாபுத்தி [உரு பண்ணி அவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கி விஷயீகரிக்க அவ னாலே விஷயீகர்தராகப் பெறுவார்கள். இப்பாகுரத்தைச் சொன்ன வர்களை அச்சொல்வழியே ஸர்வேச்வரன் அவர்களையே யெல்லா போக்யமுமாக வந்துகிட்டும்; நடுவுபாபங்களுக்கு ஒதுங்க நிழலில்லா மையாலே யோடிப்போம். ய.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளைதிருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—வாலி கலங்க துடி மறம் கரைசெய் பணம் கார் இரவு ஒதி கரிய முற்ற.

*இசையிலுடைய அருமைக்கு ஒரு ஸம்வாதமருளிச்செய்கிரார்(ஆழ்வாரித் [உரு யாதி.) இயல் - சப்தம். இசை - ராகம். அர்த்தாந்தரம் (அருமையாலித்யாதி.) பெருமை - அதிக்யம். சுவைப்பாட்டை - ரஸ்யதையை. இரண்டர்த்தத் தையும் தத்தோண கூட்டி சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிரார்(அருமையித்யாதி.)பாட்டுக் கொணர்தொருத்தபாவம்(ஸர்ப்பங்களித்யாதி.)ஸர்வேச்வரன்போக்குவானால், "வினையுடையாலே" என்ற இவற்றுக்கு கர்த்தர்வம் சொல்லுகைக்கு [சய ப்ரயோஜனமென்னென்ன வருளிச்செய்கிரார் (இப்பாகுரத்தையித்யாதி.) ய. ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

வ்யா.—தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து “திருப்பிரிதியை ஆர்த்தி” என்று உபதேசித்தார் ; அது தம் த்வரைக் கீடாக த்வரித்ததில்லை; கெடுவாய்! நாமிருக்கிற விருப்பில்பொல்லாங்கு கண்டாயே, கமெ[டு ஒருகூணம் முற்பட்டதுடலாக ஆச்ரயிக்கப் பாரா யென்கிறார். கீழே திருமந்தரத்தை அநுஸந்தித்தார்; அநந்தரம், மந்தரப்ரதிபாத்யமான அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்தார்; மந்தரத்ரஷ்டாவானவனிருந்த தேசத்தை ஆச்ரயிப்போ மென்கிறார். திருமந்தரந்தன்னை அநுஸந்திப்பாக்குப் ப்ரதிபாத்யமான வஸ்துவோபாதி, ரிஷி [ய சந்தோ தேவதைக ளென்ன, பீஜசக்திக ளென்ன, சோஷண தாஹநாதிக ளென்ன, இவை யெல்லாம் அநுஸந்தேயமாகக்கடவது. அது வேண்டுவானென்னென்னில் ; “நமோநாராயணயவென்று - பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்” என்று - இம்மந்தராநுஸந்தாரம்பண்ணுவார் நித்யஸூரிகளாய், அவர்களுடைய ய யாத்ரையாய்த்துஇது ; அத்நையிறே குணத்ரயாத்மிகையானப்ரகர்திவச்யனானவின் அநுஸந்திக்கப்பாக்கிறது ; ஆகையாலே, ஒருபாவநையாலே அவர்களோபாதியாகத் தன்னுடைய சரீரத்தையும் பாவித்து அநுஸந்திக்கக்காக சோஷணாதிகள் வேண்டுகிறது. இனி, ரிஷிசந்தோதேவதைகளை யநுஸந்திக்கிறது-இம்மந்தரத்தி [உயலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே, பீஜசக்திகளை யநுஸந்திக்கிறது - மோக்ஷப்ரதமென்றவ்வழியாலே யிவனுக்கிதில் விச்வாஸம் பிறக்கக்காக. கீழே “பிரிதிசென்றடை நெஞ்சே” என்றார் ; “காமத்திலே செய்கிறோம்” என்றறியிருந்தது நெஞ்சு ; “கெடுவாய் ! ப்ரகர்திஸம்ஸ்ரஷ்டராயிருப்பார்க்கு அப்படி ‘செய்கிறோம்’ என்றறியிருக்கப்போமோ, அப்ராகர்த சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணினார்க்கன்றோ ‘பின்னைச் செய்கிறோம்’ என்றறியிருக்கலாவது” என்று - இங்ஙனே ப்ரகர்தியினுடைய அஸ்திரதையையும், விஷயங்கவினுடைய தண்ணிமையையும், பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய வைலகூண்யத்தையும் சொல்லி,

அ.—முற்றமுத்துப்ரவேசம்.—கீழிற்றிருமொழியோடேயொருஸங்கதியரு [உயலிச்செய்து, “வதரிவணங்குதுமே” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து கீழிரண்டுதிருமொழிகளோடு ஸங்கதியருனிச்செய்கிறார் (கீழே யித்யாதி.) திருமந்தரம் ப்ரஸுத்தமானால் மந்தரத்ரஷ்டாவை யநுஸந்திக்க வேணுமோவென்ன வருனிச்செய்கிறார் (திருமந்தரந்தன்னை யென்றுதடங்கி, விச்வாஸம் பிறக்கக்காக என்ன மனவும்;) உபாஸகனுக்குத்திருமந்தராநுஸந்தாரம்பண்ணுமிடத்திள்ளிவிசுத்தோ[டு தேவதைகள் வேண்டுமாப்போலே, சூழ்வாருக்கு மந்தரத்தினுடைய ஷத்தேயதையாலே மந்தரப்ரதிபதிருந்த தேச முத்தேச்யமென்ற கண்டொன்றது என்றருனிச்செய்வார். கீழ்ச்சொன்ன மூன்றின ஸங்கதியை, பாட்டிச் சொல்லிய கதாபூர்வகம் விஸ்தரிக்கிறார் (கீழே யித்யாதி.)

அஃ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

இருந்தபடி யிதுவானபின்பு ஒரு கைகால் முறியவாகிலும் ஒரு கூணம் முற்பட்டதடலாக ஆச்ரயிக்கப் பாராய் ! என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

(முற்றமுத்து) ஹிமவாநில் திருப்பிரிதியை யாச்ரயி என்று [நு திருவுள்ளத்தைக்குறித்து உபதேசித்தார் ; அது தம் த்வரைக்கு அது ரூபமாக மேல்விழாதே திமிர்த்திருந்தது ; “*सुखं सुखं सुखं*” “மந ஏவமதுஷ்யாணம்” என்று-பந்தமோகூங்க ளிரண்டுக்கும் ஹேது மநஸ்ஸிறே, இது பகவத்விஷயத்தில் மேல்விழுகிறதில்லை, இனி பழையதுவேயிறே நமக்குநிலை, இனி அவன்றான் விரோதியான [ய இவ்வுடம்போடே தன்னை யாச்ரயித்துப் பெறலாம்படிக் கீடாக இங்கேவந்து ஸந்நிஹிதஞான, இனி இந்தவிரோதியான ப்ரகர் திதான் தேஹமாயும் இந்த்ரியங்களாயும் சப்தாதி விஷயங்களாயுமிறே விரோதியாவது, அதுபாவ்ய விஷயங்களில் ப்ரதாநபோக்யங்களாவன-ஸ்த்ரீகளிறே, அவர்கள் தாங்களாகிறார்-தங்களைக்கொ[யடு ண்டி அருமைப்படுத்தி இவன் ஸர்வஸ்வத்தையு மபஹரிக்குமத்தனை போக்கி : இவனுக்குத் தங்களுடைய வுடம்புகொடுக்கக் கடவர்க ளன்றிக்கே, கொடுத்தார்க ளாகில் அதுதன்னில் அதுபாவ்ய மொ ன்றில்லாதபடி அல்பமாய் அஸ்திரமாய் அநர்த்தாவஹமாய் துராரா தமாயிறே யிருப்பது : இனி, தேஹமாகிறதுதான்-ஏகரூபமாயிரு[உய ப்பதொன்றல்லாமையாலே, அவைதன்னுடைய அதுபவ யோக்ய முன்னது சிறிதுநாளாய், பின்பு அதுவுங்கூட இல்லாதபடியிறே யிருப்பது ; இந்த்ரியங்களாகிறவிலை, “*अनन्तम्*” “ஆநந்தயாதி” என்கிறபடியே - இவனுக்கு நிரதிசயாநந்தத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ; பகவத்விஷயத்துக் குடலாகையன்றிக்கே ஸந்நிஹிதமான[உரு கூடாந்ரவிஷயங்களிலே மூட்டி து[கத்தை விளைக்கக்கடவதாய், பின்பு தானுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் இக்காரியந்தன்னையும் செய்யமாட் டாதபடியாயிறே யிருப்பது ; இப்படி யிருக்கையாலே, இவ்வசித்து த்தனக்கே பாங்காயிருக்கிற நாளிலே அவனை யாச்ரயித்துத் தன்னை க்கழித்துக்கொள்கைக்கு உடலாயிருப்பதுமோராகாரமுண்டு ; அவன் றுனும் இது பாங்கானபோதே தன்னை யாச்ரயிக்கலாம்படி யிங் கே ஸ்ரீபதரியிலே வந்து ஸந்நிஹிதஞான, ஆனபின்பு இது அது கூலமானபோதே அவனை யாச்ரயித்து இத்தைக்கழிப்பித்துக் கொ ண்வோமென்றுபார்த்து, அதிலே ஒருப்படுகிறார்.

(ஒருகைகால் முறியவாகிலும்) என்றதுக்கு-முறியும்படியாகிலும் ஓடி ஆச்ரயி[நு பென்ற ச்ரைஷ்ட்யத்திலே தாத்பர்யமாதல், கேவல கரணசைதில்யம் பிறப்ப தற்கு முன்னே பென்ற தாத்பர்யமாதல் கொள்வது.

தீப்திரிமொழியிலே “பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே” என்றவது அதிநாநேச மென்றஞ்சித் திமிர்த்திருக்க ; ஸந்நிஹிதமாக வதரியிலே வந்தான், அங்கே கடுக ஆச்ரயி என்று வந்தபந்தா[மொன்றுகைக்குப் ப்ரதீகோஹணம்பண்ணுகிறார் [சய (முற்றமுத்தென்ற.)

மூ.—முற்றமுத்துக் கோல் துணையா முன்னடிநோக்கி வளைந்து -
இற்ற கால்போல் தள்ளி மெள்ள விருந்தங்கினையாமுன் ;
பெற்ற தாய்போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமுலையு டியிரை -
வற்றவாங்கியுண்ட வாயான் வதரி வணங்குதுமே. ... க.

ப-ரை.—முற்றமுத்து - ஒன்றும் செய்யமாட்டாதபடி மிகவும் கீழ்த்தனத்
தை யடைந்து, கோல் - ஊன்றகோலை, துணையா - ஸஹாயமாகக் கொண்டு,
முன்னடி - முன்னே இடவேண்டும் அடியை, வளைந்து - தலைகவிழ்ந்து, கோக்கி-
பார்த்து, இற்றகால்போல் - முறிந்த கால்போலே, தள்ளி - தடுமாறி, அங்கு -
ஒரிடத்தில், மெள்ள - மிருதுவாக, இருந்து - உட்கார்ந்து, அதவும் செய்யப் [ய]
பொறுமையாலே, இளையாமுன் - இளைப்புவந்து மேலிமிவதற்குமுன்னே ; பெற்ற
தாய்போல் வந்த - பெற்ற தாயின் வடிவுகொண்டு வந்த, பேய்ச்சி - பூதநை
யுடைய, பெருமுலையு - பெரிய முலைவழியே, உயிரை - அவள்ப்ராணனை, வற்ற-
பாலோடேகூட வற்றும்படியாக, வாங்கி-உறிஞ்சி, உண்ட-அமுதுசெய்த, வாயான்-
திருப்பவளத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற, வதரி - ஸ்ரீபதியை,
வணங்குதும்-வணங்குவோம் என்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

பட்டரை ஒரு வ்யாபாரி, “ ‘இது அல்பம், அஸ்திரம்’
என்று இத்தை த்யாஜ்யமாக நினைத்திராநின்றார்கள் சிலர், ‘காண்
கிற வுடம்புக்கவ்வருகில்லை’ என்று இதுதன்னிலே போக்யதாபுத்தி
பண்ணியிராநின்றார்கள் சிலர், ஒன்றைப்பற்றி யிவையிரண்டும் [உய]
நடக்கிறபடி யெங்ஙனே ?” என்றுகேட்க ; “பாக்யாதிகர்க்கு இதி
னுடைய தோஷதர்சனத்தைக் கொண்டு கை விடுகைக்கு முடலாய்,
பாக்ய ஹீநர்க்கு இதிலே போக்யதாபுத்திபண்ணி அநர்த்தப்படுகை
க்கு முடலாம்படி அவ்வவருடைய புண்யபாபங்களை யிட்டு அதுக்
கதுரூபமாகக்காணுமித்தைப்பண்ணிற்று” என்றருளிச்செய்தார்.[உரு]
[ஐத்யூதீகநகாஸக்தாஃ - பால்யேக்ரீடநகாஸக்தாஃ] பால்யத்தில் லீலோப
கரணங்கொண்டு போதுபோக்கித் திரியும், அல்பம் (க) வெளி
ச்செறிப்புப் பிறந்தவாற்றே விஷயங்கள் வந்து கைக்கொள்ளும், பின்னை
அவைதன்னையு மறுபவிக்கவொண்ணாதபடி மூப்பு வரும், ஆனபின்
பு இது பாங்கான நாளிலே ஒருகூணம் முற்பட்டதுடலாக [நய]
பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணவடுக்கும் என்னுந்நின்றதினே. ... *

முதற்பாட்டு.—(முற்றமுத்து) பரிணாமி த்ரவ்யத்துக்கு
பரிணாமபரம்பரைகள் வரத் தவிராதினே ; இனி ஒரு அவஸ்தை
க்கு அவகாச மில்லாதபடி கழியமுத்து.

சரீரந்தனக்கே ஆறுகூல்யமும் ப்ராதிகூல்யமும் கூடுமோவென்ன; கூடுமென்னு
மதக்கு ஸம்வாதமருளிச்செய்கிறார் (பட்டரையித்யாதி.) ஒருதேஹத்திரண்டு
ஆகாரம்கூடுமென்னுமதக்கு ப்ரமாணமும் காட்டுகிறார் (பால்யேத்யாதி.) ... *

முதற்பாட்டு.—(முற்றவித்யாதி.)

(க) வெளிச்செறிப்பு - ஜ்ஞானவைசத்யம்.

(கோல்துணையா)மூன்பு தன்னை யெல்லார்க்கும் அபாச்சாயமாகவிதே
நினைத்திருப்பது, ஒருபரமசேதநனைப்பற்றுகிருனுமன்றே. ஜீயர், ஸந்
யவீத்தருளுகிறவன்று, “தண்டதாரணம் பண்ணுகிறமந்தரம் - ‘நீயெ
னக்குமித்ரமாய்எல்லாராகுணங்களும் பண்ணவேணும்’ என்றாய்த்தி
ருப்பது, அதைக்கேட்டு, ‘ஒருஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வசக்தி பரமசேதநனை
ஓராசார்யன் முன்னாக இவ்வார்த்தை சொல்லிவைத்து, இத்தையும்
இவ்வார்த்தை சொல்லும்படியான இவ்வாச்சரமப்ராப்திதானென்!”
என்றிருந்தேன் காண்” என்றருளிச்செய்வர். (முன்னடிநோக்கி
வளைந்து) மூன்பு இறுமாப்பாலே தறைபாராதேயிறே திரிவது. [௨
சோழர்கள், வெற்றிலை சிலரிடவன்றிக்கே தாங்களே யெடுத்திறே
திற்பது, “தலைகவிழ்ந்துணாங்கில் சிலரைவணங்கிற்று” என்னும் துர்
மாகத்தாலே. “दुष्काण्डेयम्” “தவிதாபஜ்யேயம்” என்பது (க)
இயற்றியுண்டான நாளிறே †; செயலற்றால் செய்யலாவதில்லையிறே.
(இற்றகால்போல்தள்ளி)முறிந்தகால்போலேதடுமாறி. (மெள்ள [௨௫
விருந்து) ஸ்திதியிலுண்டான அருமையாலே இருக்கவொருப்பிடம்;
ஒருமஹாபாரதத்துக்கு வேண்டும்(உ)நேர்த்தி போருமாய்த்து ஒருக்
காலிருந்தானாய்த் தலைக்கட்ட. (அங்கினையாமுன்) இருந்த ஆயாஸ
ந்தான் பொழுமை யினைக்குமாய்த்து ; அக்கலேசம் வருவதுக்கு
முன்னே. [௨௬

(பெற்ற தாயித்யாதி) தாய்வடிவுகொண்ட பூதநையுடைய
பெரியமுலைவழியே ப்ராணனும்பாலேடொக்கவற்றும்படியாகபுஜிக்
குமவனுடைய. அன்றிக்கே, பேய் வற்றும்படி முலையூடு உயிரையுண்ட
வாயானென்னவுமாம். பால் நேரானவாறே ப்ராணனும் நேராய்த்து.

இத்தால்-அநுகூலம்போலே தோற்றி ப்ரதிகூலமான ப்ரகீர்தியை
க்கழித்துக்கொள்ளப் பார்க்கில், தாய்வடிவைக்கொண்டு அநுகூல
ரைப்போலே வந்து ப்ரதிகூலமான பூதநையை நிரஸித்தவன் றிரு
வடிகளைப் பற்றவடுக்குமென்கிறார். க.

மிகவும் மூத்தவனுக்குக் கோல் பிடிக்கை ஸ்வதஸ்ஸித்தமா யிருக்கவு மருளிச்
செய்ததுக்குக்கருத்து-துணையாகாதத்தைத் துணையாக்கினென்று தோற்று[௩௦]
கைக்காக வென்று பலித்த தாத்தார்யங்களை யருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி.)
பரமசேதநன் தவிர வேறென்று ரக்ஷகமன்றென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (ஜீய
நித்யாதி.) மந்தரம் - “सुखसिद्धयै” “ஸுகாமேகோபாய” என்றது. ஸ்திதியி
லென்றது - நிற்கையிலென்றபடி.

பேய் வற்றும்படி யென்றது-பேயின் சரீரம் வற்றும்படி யென்றபடி. [௩௫
முலையூடு பாலையுண்ணக்கூடு மித்தனைபோக்கி, ப்ராணனையுண்ணக்கூடுமோவென்ன
யருளிச்செய்கிறார். (பாலித்யாதி) பால் நேர்பட்டவளவிலே யிவனுடைய
அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தாலே ப்ராணனும் நேர்பட்டது, ஆகையாலே உண்ணக்
கூடுமென்ற கருத்து. க.

(க) இயற்றி - சக்தி. † “நானிலிறே” என்றானால் ஸ்வாஸம். (உ) நேர்த்தி -
நேர்தல்; ப்ரயாஸமென்றபடி.

மு.—முதுகுபற்றிக் கைத்தலத்தால், முன்னொருகோலுன்றி,
விதிர்விதிர்த்துக் கண்சுழன்று மேற்கிளைக்கொண்டிருமி,
இதுவென்னப்பர்மூத்தவாறென் றினையவரசாமுன்,
மதுவுண் வண்டு பண்கள் பாடும் வதரி வணங்குதுமே. உ.

ப-ரை.—முதுகு - முதுகை, கைத்தலத்தால் - கையாலே, பற்றி - பிடித்தம்,
முன் - முன்னே, ஒருகோல் - ஒருகொம்பை, ஊன்றி - ஊன்றிக்கொண்டும்,
விதிர்விதிர்த்து - உடம்பெல்லாம் நடுங்கியும், கண்சுழன்று - கண்கள் சுழலமிட்
டும், மேல் கிளைக்கொண்டு - மேலான த்வங்கியோடே, இருமி - இருமல் மேலிட்
டும், இப்படியிருப்பதைக்கண்டு, இனையவர் - சிறுவர்கள், “அப்பர்! - பெரிய [உ
வரே!, மூத்தஆறு - கிழத்தனத்தை யடைந்தபடி, இது என்! - இவ்வளவோ!,”
என்று - என்றுசொல்லி, ஏசாமுன் - ஏசுவதற்குமுன்னே; மது - பூவில்தேனை,
உண் - பாரம்பண்ணுகின்றன, வண்டு - வண்டிகள், பண்கள் பாடும் - எல்லாப்
பண்களையும்பாடுகிற, வதரி-ஸ்ரீபதரியை, வணங்குதும்-வணங்குவோம்என்கிறார். உ.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.—(முதுகுபற்றிக்கைத்தலத்தால்) [உரு
தெளர்பல்யத்தாலே முதுகு நோமே, ஒரு கையாலே அதைப்
பற்றும். (முன்னொருகோலுன்றி) முன்பு விழாமைக்காக ஒருகோலை
ஊன்றுமாய்த்து. இரண்டருகும் கப்புக்கால் கொடுக்கவேண்டும்படி
யிறே யிருப்பது. (விதிர்விதிர்த்து) சரீர மெங்குமொக்க நடுங்கு
மாய்த்து. (கண்சுழன்று) ஓரோ அவயவங்களுக்குப் பிறக்கும் [உயி
விகாரங்கள் சொல்லுகிறது. (மேற்கிளை) மேற்கென்று - மேலாய்,
மேலிளைப்புக் கொண்டென்னுதல்; அன்றிக்கே, மேலான கிளையை-
உச்சமான த்வரியைக் கொண்டிருமி. (இதுவென்னப்பர் மூத்தவாறு!)
இதுதான்! எல்லாரும் மூக்கக்கடவதிறே, இத்தனை கழியமூக்க லா
காது என்பர்களாய்த்து. அப்பர் என்று - ப்ரகர்தி, அதின்மேலே [உரு
மூப்பு. (இனையவர்) அவர்களுக்கும் அது வ்யவஸ்திதமாய் தங்களுக்
கும் இவை வ்யவஸ்திதமானாப்போலே யிருக்க, ஏசாநிற்பார்கள்.

(மதுவுணித்யாதி) ஒருபண்ணைப்பாடுகையன்றிக்கே, வண்டிகள்
மதுபாநமத்தமாய் எல்லாப்பண்களையும் பாடாநிற்கும். (வதரி) ஆக,
இக்கலேசத்தைத் தவிர்க்குமளவே யன்றிக்கே, நிரதிசயாநந்தத்தைப்
பெற்றுக் களிக்கலாம்படியான தேசமாய்த்து. ... உ.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—(முதுகித்யாதி.) முற்றமூத்த ப்ரகாரவிசேஷத்தை
விவரிக்கிறாரென்று ஸங்கதி ஸ்பஷ்டமென்று வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிறார்
(தெளர்பல்யேத்யாதி.) * கண்சுழலுதை - உபலக்ஷணமாய், ஸர்வாவயவவிகாரங்க
ளும் சொல்லுகிறதென்கிறார் (ஓரோவித்யாதி.) மேலிளைப்புக்கொண்டென்றது - [உரு
மேல் ச்வாஸம் பிறக்கும்படி க்லேசம் கொண்டென்றபடி. “அப்பர்மூத்தவாறு.
என்” என்னலாயிருக்க, “இது” என்றத்தால் பஸ்த்தவர்த்தம் (இதுதாவித்யாதி.)
கழியமூக்கை - கேவலம் சிதிலாவயவனாகை. ப்ரகர்தி பென்றது - ஸ்வபாவத்
மூத்தமையைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. மூப்பென்றது - மூப்பையும் சொல்லுகிற
தென்றபடி. இத்தால்-கழியமூத்தமையைச் சொல்லிற்றாய்த்து. இவையென்றது - [உரு
இளமையும், ஏசுகையென்றபடி.

வண்டிகளைப்போலே நமக்கு மவனை வணங்கினால் ஆநந்திக்கலாமென்று
முட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஆகவித்யாதி.) ... உ.

அசு பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

மூ.—உறிகள்போல் மெய்ந்நரம்பெழுந் தூன்தளர்ந்துள்ளமெளகி,
நெறியைநோக்கிக் கண்கழன்று நின்றநடுங்காமுன்;
அறிதியாகில் நெஞ்சம்! அன்பா யாயிரநாமம்சொல்லி,
வெறிகொள் வண்டு பண்கள் பாடும் வதரி வணங்குதுமே. ந.

ப-ரை.—மெய் - சரீரத்திலுள்ள, நரம்பு - நரம்புகளானவை, உறிகள் போல் - உறிபோலே, எழுந்து - மேலேகிளம்பி, அதுக்குறுப்பாக, ஊன்-மாம்ஸம், தளர்ந்து - கட்டுக்குலைந்து, அத்தாலே, உள்ளம் - ஹ்ரதயம், எள்கி - ஈடுபட்டு, தூரப்போவதற்காக, நெறியைநோக்கி - வழியைப்பார்த்து, நெடுகப்பார்த்த ஆயாஸத்தாலே, கண்கழன்று - கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, நின்ற-போகமாட்டாதேயின்று, [ய நடுங்காமுன் - நடுங்கும்காலம் வருவதற்கு முன்னமே; நெஞ்சம்! - மனஸஸே!, அறிதியாகில் - ஜ்ஞாநமுண்டானால், அன்பாய் - ஸர்வேச்வரன்பக்கல் பக்தியை யுடையயாய், ஆயிரம்நாமம் - அவனுடைய ஆயிரம்திருநாமங்களையும், சொல்லி-வாயாரச்சொல்லி, வெறிகொள்-பரிமளந்தான் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலே யிருக்கிற, வண்டு-வண்டிகள், பண்கள்-இசைப்பாட்டுக்களை, பாடும் - பாடாநின்று [ய நுள்ள, வதரி - ஸ்ரீபதரியை, வணங்குதும் - வணங்குவோமென்கிரார். ... ந.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு.—(உறிகளித்யாதி) மெய்யில் - சரீரத்தில், நரம்புகளானவை; பால்யத்தில் மறைந்து கிடந்தவை, சரீரம் பசையற வுலர்ந்தபடியாலே உறிபோலே மேலே (க) புடைக்கு மாய்த்து. அதுக்குறுப்பாக, (ஊன்தளர்ந்து)மாம்ஸம் கூடியிற்று. [உறி (உள்ளமெளகி) அத்தாலே ஹ்ரதயமீடுபட்டு. (நெறியையித்யாதி) போக்கை நினைக்குமே, தூரப்போகநினைக்கிறானாகையாலே வழியைப் பார்க்குமே, நெடுகப்பார்த்த ஆயாஸம்பொருமை கண்கழலும், பின்பு அடிபேர்ந்திடமாட்டாதே நின்று நடுங்குமாய்த்து.

(அறிதியாகில்நெஞ்சம்)ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமாகில்:அவன் [உரு பக்கலிலே அன்பையுடையயாய், சிலவற்றைச்சொல்லி மீளவேண்டாதபடி பாங்கான வளவிலே ஆயிரம் திருநாமங்களையும் சொல்லி. (வெறியித்யாதி) பரிமளத்தை வகுத்தாப்போலே யிருக்கிற வண்டிகள், முக்தர் ஸாமகாநம் பண்ணுமாப்போலே அநுபவத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடுகிறனவாய்த்து. ந.

மூன்றும்பாட்டு.—(உறிகளித்யாதி.) * விதிர் விதிர்த்துக் கண்கழலுகைக்கு ஹேதுகதநமுகேந * மூப்பை வர்ணிக்கிறாரென்று ஸங்கதியை யுட்கொண்டு, பதவ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிரார் (மெய்யிலித்யாதி.) “எழுந்து” என்ற பதவாஸகை (பால்யத்திலித்யாதி.) புடைக்கும் - (க) புறம்பும்.

“நெஞ்சம்”என்றது-அண்ணுமைவிளியாய்,அதாவது-ஸமீபத்தேயழைக்கை [நடு யாய், ஸம்போதநமென்ற கண்டுகொள்வது. பாங்கான வளவிலே யென்றது-வர்த்தனானால் திருநாமங்களை முடியச்சொல்ல மாட்டாதே சிலசொல்லி நடுவே மீளவேண்டாத பால்யத்திலே யென்றபடி. ந.

(க) புடைத்தல் - வீங்குதல்.

மூ.—பீளேசோரக்கண்ணிடுங்கிப் பித்தெழுமூத்திருமித்,
தாள்கள்நோவத்தம்மில்முட்டித் தள்ளிநடவாமுன் ;
காளையாகிக் கன்றுமேய்த்துக் குன்றெடுத் தன்றுநின்றான்-
வாளேபாயும் தண்டடம் சூழ் வதரி வணங்குதுமே. ... ச.

ப-ரை.—கண் - கண்கள், இடுங்கி - நெருங்கி, பீளே - கண்ணுக்கு, சோர-
புறப்படும்படியாகவும், பித்து - பித்தம், எழ - மேலிடும்படியாகவும், மூத்து-
கிழத்தனத்தையடைந்து, இருமி - ஆயாஸத்தாலே இருமி, தாள்கள் - கால்
கள், தம்மில் முட்டி - தம்மில்ஒன்றோடொன்று தாக்கி, நோவ - நோம்படியாக,
தள்ளி-தடுமாறி, நடவாமுன்-நடப்பதற்குமுன்னமே ; காளையாகி-பாலனாய்க் [யி]
கொண்டு, கன்றுமேய்த்து - கன்றுகளை மேய்த்து, அன்று - இந்தான் கண்
வர்ஷத்தை வர்ஷித்த அக்காலத்திலே, குன்று - கோவர்த்தநமலையை, எடுத்து-
குடையாகெடுத்து, நின்றான் - ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட தரித்து நின்றவன் எழு
ந்தருளியிருக்குமிடமாய், வாளே - மதஸ்யங்கள், பாயும் - குதித்துப்பாயாநின்ற
ள்ள, தண் - குளிர்ந்த, தடம்-தடாகங்கள், சூழ் - சூழ்ந்திருப்பதான, வதரி-[யிடு]
ஸ்ரீபதரியை, வணங்குதும் - வணங்குவோமென்கிறார். ... ச.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.—(பீளேசோரக் கண்ணிடுங்கி) கண்ணு
னது ஸங்கோசத்தை (க)பஜித்து, பசையற்றபடியாலே பீளேபாய்ந்து.
(பித்தெழு) கழிய, மூத்து. (உ) ஸ்காலித்யம் பிறக்கும்படி மூத்து.
(தாள்களித்யாதி) ஒரு சஸ்த்ராதிகளாலாதல், மற்றொன்றிலேயிடறி
யாதலன்றிக்கே, காலோடு காலறைஞ்சுநோவ. தாள்கள் - தம்மில்
முட்டி - நோவவென்றபடி. பின்னையும் சாபலத்தாலே போகத்
துடங்குமே ; தடுமாறி நடப்பதுக்குமுன்னே.

(காளையாகி) தன்னை யாச்ரயித்தார்க்குத் தன்னோடு ஸாம்யாபத்தி
யைக்கொடுக்குமவன். நித்யயுவாவாகலாம். (கன்றுமேய்த்து) ரக்ஷ்ய
வர்க்கத்தில் வரையாதே ரக்ஷக்குமவன். (குன்றெடுத்தன்றுநின்றான்)
அரியனசெய்து நோக்குமவனாய்த்து. (வாளேயித்யாதி) தனக்கென்ன
வொரு யோக்யதை யில்லாத பதார்த்தங்களும் களித்து வர்த்திக்கும்
தேசமாய்த்து. ... ச.

அ.—நாலாம்பாட்டு.—(பீளேயித்யாதி)போக்கிலேயொருப்பட்டுநெறியை[நய]
நோக்கிநின்று நடுங்கா நின்றாலும் “ஆசைகாதருனையதே” என்கிறபடியே
போகநினைத்த விஷயத்திலே ஆசாதிசயத்தாலே போமவனுடையபடியை வர்ணித்
தருளுகிறாரென்று ஸங்கதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, “கண்ணிடுங்கி - பீளேசோர”
என்றநவயமுகேந தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கண்ணுனதித்யாதி.) பித்த-
பைத்யமாய், அதுஎழும்படியாக மூத்தென்று சப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்தம் [நடு]
(கழியமூத்தென்று.) விவரணம் (ஸ்காலித்யமித்யாதி.) “தம்மில்” என்றதுக்கு
வ்யாவர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி.) மேலுக்கவதாரிகை (பின்னையு
மித்யாதி.) சப்தார்த்தம் (தடுமாறி யித்யாதி.)

மூப்பை நிந்தித்துக்கொண்டு வருகிற ப்ரகரணத்திலே, “காளையாகி” என
து - அவனுடைய யௌவனத்தை யருளிச்செய்தவருக்கு உட்கருத்தை யருளி[சயி]
ச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி.) “கன்று” என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (ரக்ஷயேத்
யாதி.) வரையாதே - தாதமபாவம் பாராதே. யோக்யதையில்லாத வென்றது-
பகவதஸமாச்ரயணத்துக்கு ஜ்ஞாநாதி யோக்யதை யில்லாத வென்றபடி. ... ச.

(க)பஜித்தல் - அடைதல். (உ) ஸ்காலித்யம் - தடுமாறுகை : வ்யத்யவழிக்கை.

அக பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

மு—பண்டுகாமரான வாறும், பாவையர் வாயமுதம்—

உண்டவாறும், வாழ்ந்தவாறு மொக்கவுரைத்திருமி ;

தண்டுகாலாஜூன்றியூன்றித் தள்ளிநடவாழுன்,

வண்டிபாடும் தண்டுழாயான் வதரி வணங்குதுமே.

ப.கா.—இவன்நடையைப்பார்த்த “நீ யிங்ஙன் தடுமாறி நடப்பானென்?”, என்று இவனைச் சிலர் கேட்க, பண்டு - தன்னுடைய இளமைப்பருவத்தில், காமரான ஆறும் - ஸ்த்ரீகள் தன்னை விரும்பி யிருந்த படியையும், பாவையர் - அந்த ஸ்த்ரீகளுடைய, வாய் - வாயிலுள்ள, அமுதம்-அம்ரத்ததை, உண்டஆறும் - தான் புஜித்தபடியையும், வாழ்ந்த ஆறும் - சிற்றின்பத்தை விரும்பி இப்படி [ய] கெட்டபடியையும், ஒக்க - ஒருபடிப்பட, உரைத்து - அவர்களோடே சொல்லி, அத்தாறுண்டான ஆயாஸத்தாலே, இருமி - நடுநடுவே இருமி, தண்டு - தடியை, காலா - காலாகக்கொண்டு, கையில் பலமில்லாமையாலே, ஊன்றிணுன்றி - ஓரிடத்திலேயே பலதரமும் ஊன்றி, தள்ளி - இளைத்து, நடவாழுன் - நடப்ப தற்குமுன்னே ; வண்டு-வண்டிகள், பாடும்-பாடுகிற, தண் - குளிர்ந்த, தழா[ய]நு யான் - திருத்தழாய்மாலையை யுடைய ஸர்வேச்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற, வதரி- ஸ்ரீபதியை, வணங்குதம் - வணங்குவோம் என்கிறார். ௫.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(பண்டுகாமரித்யாதி) தனக்கென்ன யோக்யதை யுள்ளநான் நிஷித்தங்களையே முன்னடிதோற்றாதேயநஷ்டி த்துப்போரும்; பின்பு பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுமாகிலும் [உய] “வணக்கொடு மாள்வது வலம்” என்கிறபடியே-நன்மைக்குடலாய்த் தலைக்கட்டுமிதே; அதுவும் செய்யாதே, சேஷித்தநான் வர்த்தகீர்த்த நத்தைப்பண்ணிச் செத்துப்போமாய்த்து. (பண்டித்யாதி) முன்பு தான் ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்ப்ரஹாவிஷயமாய்ப் போந்த படியையும், அவர்களுடைய வாகம்ரத்ததை புஜித்தபடியையும். அன்றிக்கே, அவர் கன்தாங்கள் ஆதரித்துமேல்விழ தானிருந்தபடியாகவுமாம். (வாழ்ந்த வாறும்) “இன்னம் கெடுப்பாயோ” என்கிறபடியே - இப்போது கேடாகவிதே தாம் நினைத்திருக்கிறது.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(பண்டுகாமரித்யாதி.)தாள்கள்தம்மில்முட்டினோவத் தள்ளிநடக்குமவனைப்பார்த்து, “நீ இங்ஙனே இளைத்துநடக்கப்புகாநின்றாய்” என்று சிலர் வினவ; அவர்களைக்குறித்து இவன்சொல்லுமத்தையும் நடக்கும் ப்ரகாரத் தையு மருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதியையுட்கொண்டு, “அவன் சொல்லும் போது காலம் குறுகிற்று, ஹிதம்சொல்லுவாருண்டோ” என்னவேண்டியிருக்க, தர்வர்த்த கீர்த்தநம் பண்ணுவதே! என்று ஈடுபாட்டிலே தாத்பர்யமாகவருளிச் செய்கிறார் (தனக்கென்ன வித்யாதி வாக்யதர்யத்தாலே,) “பாவையருடைய [கரு] வாயமுத முண்டவாறும்” என்று கீழருளிச்செய்து, பாவையர்தாங்கள் தன் வாயமுதமுண்டவாறு மென்றர்த்தாரந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி.) “வாழ்ந்த வாறும்” என்றது - விபரீதஸகூணையாய், கெட்டவாறுமென்றாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இன்னமித்யாதி.)

‡ “ஸ்த்ரீகள்விஷயமாய் ஸ்ப்ரஹபண்ணிப் போந்தபடியையும்” என்று சில ஸ்ரீகோசங்கள்.

மூ.—எய்த்தசொல்லோ டிளையேங்கி யிருமியினோத்துடலம்,
பித்தர்போலச் சித்தம் வேறும்ப் பேசி யயராமுன்;
அத்த னெந்தை யாதிமூர்த்தி யாழ்கடலைக்கடைந்த -
மைத்தசோதி யெம்பெருமான் வதரி வணங்குதுமே. ... சு.

ப - ரை.—எய்த்த - பலஹீநமான, சொல்லோடு - பேச்சையுடையனாய், அத்
தாலுண்டாகும், ஈளை - கோழையாலே, ஏங்கி - இளைத்து, பின்பு, இருமி - இரு
மலாலேவருந்தி, அதினாலே, உடலம் - சரீரம், இளைத்து - மிகவும்மெலிந்து, பித்தர்
போல - பைத்தியம்பிடித்தவர்களைப்போலே, சித்தம்வேறும்பேசி-நினைவுஒன்றும்
பேச்சுஒன்றுமாய், அயராமுன்-தளருவதற்குமுன்பே; அத்தன் - ஸ்வாமியாய், [ய
எந்தை - எனக்குப்பிதாவாய், ஆதிமூர்த்தி - ஜகத்காரணபூதனாய், ஆழ் - அகாத்
மான, கடலை - ஸமுத்ரத்தை, கடைந்த - மந்தரபர்வதம் மத்தாகவும் வாஸுகிஎன்
னும்பாம்பு கடைகயிருகவும்கொண்டு கடைந்தவனாய், மைத்த - கறுத்த, சோதி -
தேஜஸ்ஸையுடையனாய், எம்பெருமான் - என்னைஅடிமைகொண்ட ஸர்வேச்வரனு
டைய, வதரி - ஸ்ரீபதரியை, வணங்குதும் - ஆசிரியப்போமென்கிறார். ... (சு)

(ஒக்கவுரைத்திருமி) இவற்றைச்சொல்லத்துடங்குமே, அநந்தரம்
இருமல் வருமே, பின்னையும் சாபலத்தாலே விட்டகுறையிலே சொ
ல்லத்துடங்குமே, ஆக இருமுவது சொல்லுவதாகாநிற்கும். (தண்டு
காலா) காலால் கொள்ளும் காரியத்தை ஒரு தண்டத்தாலேயாய்த்
துக் கொள்வது.(ஊன்றியூன்றி)பிள்ளையழகியமணவாளவரையர்[உய்
இதுக்கு பட்டரருளிச்செய்தாராகச் சொன்னபடி - “ ஒருக்கால்
சரீரம் ஸ்திதிக்க வேண்டுமள ஆன்றமாட்டானே, தன் கையில் மிகு
கில்லாமையாலே, பலகாலித்தை யெடுத்தெடுத்துஇடாநிற்கும் ” என்
று. (தள்ளியித்யாதி) தடுமாறி நடப்பதுக்கு முன்னே.

(வண்டித்யாதி) “ஆன்று,இன்று” என்னவேண்டாதே,என் [உடு
று மொக்க அநுபவமே யாத்ரையாகச் செல்லும் தேசம். சிலநாள்
அநுபவித்துப் பின்பிருந்து வர்த்தகீர்த்தநம் பண்ணவேண்டா. ... டு.

ஆறும்பாட்டு.—(எய்த்தசொல்லோடு) துடங்கி யெய்க்கை
யன்றிக்கே முந்துறவே யெய்த்தாய்த்துச் சொல்லுவது ; அதுதான்

“உரைத்திருமி” என்னுதே, “ஒக்க” என்கையாலே பலித்தவர்த்தமருளிச் [ஈய
செய்கிறார் (இவற்றையித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே.)

தாள்கள் தம்மில்முட்டி நொந்தபடியாலே தண்டைக் காலாக்கிக்கொ
ண்டு நடக்கத்துடங்குமென்றருளிச்செய்கிறார் (காலாலித்யாதி.) “ ஊன்றியூன்றி
த்தள்ளிநடக்கும்” என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹமாய், ஒருகால்தானுமூன்ற சக்தி
யில்லாமையால் அங்கேதான் பலகாலுன்றுமென்று பட்டர் நிர்வாஹத்தை [ஈடு
யருளிச்செய்கிறார் (ஊன்றி யித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) ... டு.

ஆறும்பாட்டு.—(எய்த்தவித்யாதி.) இருமியிருமியுரைக்கத்துடங்கினவளவிலே
கண்டு வினவினவன் விட்டுநடக்குமே,இவன் துடங்கினவார்த்தையை விடமாட்டா
தே தன்னில் தான் சொல்லுமே, அதை வர்ணித்தருளுகிறாரென்று ஸங்கதி
கண்டுகொள்வது. [சய

இருமியிருமியுரைத்ததால் இளைப்பு வருகையாலேயெய்த்த சொல்லாய்த்தென்று
விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (துடங்கியெய்க்கையித்யாதி) எய்த்த-ஆதித.

அ.அ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

மூ.—பப்ப! அப்பர் மூத்தவாறு! பாழ்ப்பது, சீத்திரனை -

யொப்ப வைக்கள் போதவுந்த வுன்தமர் காண்மினென்று,

செப்புநேர் மென் கொங்கை நல்லார் தாம் சிரியாதமுன்னம்;

வைப்பும் நங்கள் வாழ்வுமானுன் வதரி வணங்குதுமே. ... எ.

ப - ரை.—சீத்திரனைஒப்ப - சீயின்திரட்சிபோலே, ஐக்கள் - கோழையானது, போதஉந்த - மிகவும்தள்ளுவதைக்கண்டு, செப்புநேர் - செப்புப்போன்ற, மெல் - மீர்தவான, கொங்கை - ஸ்தநங்களையுடையராய், நல்லார் - இவனுக்குஹிதம் செய்யுமவர்கள்என்றுநினைத்திருந்தஸ்தீர்கள், “பப்ப! - பப்ப!, அப்பர்! - கிழவரே!, மூத்தவாறு - நீர் கிழத்தனத்தைஅடைந்தபடி, பாழ்ப்பது-சாலப்பொல்லாது” [ய என்றுசொல்லி, தாம் - வயஸ்ஸும்காசும்உள்ளநாளில் “என்னுடையவன்” என்று ஆதரித்துப்போந்த தாங்களே, இப்போது அருகிருந்த பெண்களைப்பார்த்து, “உன்தமர் - உன்னோடுஉறவுள்ளவர், காண்மின் - இவர்படியைப்பாருங்கள்” என்று - என்றுசொல்லி, சிரியாதமுன்னம் - ஹாஸ்யம்பண்ணுவதற்குமுன்னே; நங்கள் - நம்போல்வாரான ஆச்ரிதரெல்லார்க்கும், வைப்பும்- நிக்ஷேபம்போ [யடு லே ஸாத்யமும், வாழ்வும்ஆனான் - ஸாதநமுமானவனுடைய, வதரி-ஸ்ரீபதியை, வணங்குதம் - ஆச்ரயிப்போம்என்கிறார். (எ)

அநந்தரம் ஈனையோடே கொடுபோய்ச் சேர்க்கும். (ஏங்கி) அதி னநந்தரமாக இளைப்புவந்து கைக்கொள்ளுமாய்த்து. (இருமியினைத்து உடலம்) அதுதான் இருமலுக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியாயிருக்குமிதே. இருமி, அத்தாலே சரீரம் போரஇளைக்குமாய்த்து. (பித்தர்போலச் சித்தம்வேறாய்ப்பேசி) நினைவொன்றும் சொலவொன்று மாயிருக்கு மாய்த்து. பித்தேறினாரைப்போலே நெஞ்சால் நினைப்பதொன்றாய் வாயால்சொல்லுமதொன்றாயிருக்கு மாய்த்து. (சித்தம்வேறாய்ப் பேசியயராமுன்) இப்படி பேசுகையுங்கூடவரிதாம்படி அயர் [உடு வோடே தலைக்கட்டும்; இப்படி மோஹிப்பதற்கு முன்பே.

(அத்தனித்யாதி) வருத்த ஸ்வாமியானவன், எனக்கு ஹிதகாம னானவன், ஜகத்காரணபூதான ஸர்வேச்வரன். (ஆழ்கடலைக் கடை ந்த) அநியன செய்தும் அபேக்ஷிதம் செய்துகொடுக்குமவன். (மை த்தசோதி) அபேக்ஷிதம்செய்யாவிடிலும் விடவொண்ணாதவடிவழகை யுடையவன். வெளுத்தல் சிவத்தல் செய்கையன்றிக்கே, கண்ணுக்குக் குளிர்ந்த தேஜஸ்ஸை யுடையவன். (எம்பெருமான்) அவ்வடிவழகைக் காட்டியென்னையடிமைகொண்டவனுடையவதரியையாச்ரயிப்போம். கூ.

ஈனை-கோழை, ஏங்குதல்-பொருமுதலாய், அத்தால்வந்தஇளைப்பைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் (அதினித்யாதி.) இப்படிப்பட்ட இளைப்பும் இருமலுக்கு ஹேது [கடு வாய்விடுமென்கிறார் (அததானித்யாதி.) போர இளைத்தவாறே நினைத்தபடி சொல்ல வும் வல்லனல்லனென்று தாத்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (நினைவித்யாதி.) சப்தார்த தம் (பித்தேறினாரை வித்யாதி.) இப்படி பேசுகையும் கூடவென்றது - அபுத்தயா சொல்லுமதவும்கூட வென்றபடி.

* மூர்த்திசப்தம் - ஸ்வரூபவாசகமாய், (ஸர்வேச்வரன்) என்கிறது. ... க.

¶ “பேசுவதொன்றாயிருக்குமாய்த்த” என்று கிஷ்கிந்தாகங்கள்.

(க) கழிய, சாஸ, அற - மிகவும். (உ) போர, போத-அதிகமாக. (ங) தொத்த-
ஸம்பந்தம். (ச) கந்தவ்யஸ்தலம் - போகத்தக்க இடம்.

கூடி பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

மூ.—ஈசி போமி நீங்கிரேன்மி னிருமி யிளைத்தீர், உள்ளம்-
கூசியிட்டிரென்று பேசும் குவளை யங்கண்ணியர்பால்,
நாசமானபாசம்விட்டு நன்னெறிநோக்கலுறில்,
வாசம்மல்கு தண்டுழாயான் வதரி வணங்குதுமே. ... அ.

ப-ரை.—அவர்கள் இப்படி சொல்லச் செய்தேயும் இவர்போகாமையாலே, போ-
மின் - போங்கோள் என்பார்கள்; இருக்கச் சொன்னார்கள் நனைத்து இவர் போ-
காதிருக்க, ஈசி - சீ!சீ!, ஈங்கு - இங்கு, இரேன்மின் - இராதேகொள்ளுங்கோள்
என்ன; “என்தான்?, நான்போகவேண்டுகிறதென்?” என்ன; “இருமி - இருமலா-
லே, இளைத்தீர் - சரீரம் கட்டுக்குலைந்தீர், இவர்கள்முன்னே இப்படிபடுவதே! [ய
என்று, உள்ளம்கூசியிட்டிர் - ஹ்ர்தயம்கூசினீர்,” என்றுபேசும் - என்றுசொல்லு-
கிற, குவளை - குவளைமலர்போலே, அம் - அழகிய, கண்ணியர்பால் - கண்ணை
யுடைய ஸ்திரீகள் பக்கலுண்டான, நாசமான பாசம்-விநாசத்தைவிளைக்கும் ஸங்கத்-
தை, விட்டு - தவிர்ந்து, நல்நெறிநோக்கல்உறில் - நல்வழிபோகப்பார்க்கில்; வா-
சம்-பரிமளம், மல்கு - நிறைந்த, தண் - குளிர்ந்த, துழாயான் - திருத்தாழா[யடு
யையுடைய ஸர்வேசுவரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, வதரி - ஸ்ரீபதியை, வணங்-
குதம்- வணங்குவோமென்கிறார், (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.—(ஈசிபோமின்) நடவும்; சீசீ என்ற
படி. (போமின்) போகீர் என்பார்கள். என்றவாறே, இருக்கச் சொ-
ல்லிற்றுகக்கொண்டு இருக்குமிதே பழையவாஸநையாலே (ஈங்கிரேல்-
மின்) நீரிருக்கிறவிடந்தன்னை யறிந்திலீரோ, உமக்கு இங்குத்தையிரு-
ப்பில் ஓர்நவய மில்லையானும், போம் என்பார்கள். “என்தான்? என-
க்குப்போகவேண்டுகிற வேறுதுவென்?” என்னுமே (இருமி.யிளைத்-
தீர், உள்ளம்கூசியிட்டிர்) என்பார்கள். இருமலாலே போக இளைத்தீர்,
உம்மை யறிவீரே, “இவர்கள்முன்னே யிப்படி படுவோமே!” [உரு
என்று எங்கள் ஸந்நிதியை யறுஸந்தித்து ஹ்ர்தயம் கூசினீர்
என்று சொல்லுகிற. (குவளை யங் கண்ணியர்பால் (இவனு-
டைய எளிவரவு காண்கைக்காக ஸாதரமாகப் பார்ப்பார்களாய்த்து.
அருநஞ்சாகிலுமாகிறது, ஆரமுதாகிலு மாகிறது, இவர்கள்தான்
பார்க்கப்பெற்றோமிதே! என்று இவனுடைய பாவபந்தத்துக்குடலா-
யிருக்குமாய்த்து. (நாசமானபாசம்விட்டு) ஏதேனும் தசையிலு மிவ-
னைவிடாதே விநாசத்தை பலிப்பிக்கும்படியான ஸங்கமாய்த்து. வேறய-
விஷயத்தில் ஸங்கம் விநாசத்தை பலிப்பிக்குமிதே; அத்தைத் தவிர்-
ந்து, நல்வழிபோகப்பார்க்கில்; தன்னை ஆசிரயித்தார்க்குக்கொடுத்து ஆத-
ரிக்கைக்காக மாலையிட்டிருக்கிறவனான வதரியை வணங்குதுமே. அ.

மூன்றுமுன்னம் “ஈசி” என்னவொண்ணாமையாலே “போமின்” என்ன, போகாமைய-
யாலே “ஈசி” என்கிறார்கள் என்று வக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நடவுமென்று.) பழைய
வாஸநையாலேயென்றது - ப்ரணயரஸத்தாலுடிக்கொண்டு போகச்சொல்லுவது
இருக்கைக்காகவே சொல்லுவார்களே, அந்தவாஸநையாலேயென்றபடி. “ஈங்கிரேன்-
மின்” என்றபின்பும் பாசம் வருகைக்கு ஹேதுத்வேந “குவளையங்கண்ணியர்” [சய
என்ற தென்னுமிடம்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இவனுடைய வித்யாதி.) பேச்சாலே
ஆசையுத்திருக்கவும். கண்ணாலே வளைத்துவைத்தால் ஸங்கம்வரும்படியை உபபா-
திக்கிறார் (அருநஞ்சாகிலுமித்யாதி.) அ.

மூ.—புலன்களையெய்யில் மூத்துப் போந்திருந்துள்ளென்கி,
கலங்க வைக்கள்போதவுந்திக் கண்டபிதற்றமுன்;
அலங்கலாயதண்டுழாய்கொண் டாயிரநாமம்சொல்லி,
வலங்கொள்தொண்டர் பாடியாடும் வதரி வணங்குதுமே....கூ

ப - ரை.—மெய்யில் - சரீரத்தில், புலன்கள் - இந்த்ரியங்களானவை, நைய-
சிதிலமாம்படி, மூத்து - கிழத்தனமடைந்து, அவர்கள் “நங்கிரேன்மின்” என்
றதுவேஹேதுவாக, இவன், போந்து - ஏகாந்தமானவிடந்தேடிப்போய், இருந்து-
அங்கேயிருந்து, உள்ளம்என்கி - நார்பட்டதோ ! என்று நெஞ்சுகலங்கியும், கல
ங்க - வாத பித்த ச்லேஷ்மங்கள் வேறுபட, அத்தாலே, ஜக்கள் - கபமானது, [ய
போதஉந்தி - போரத்தள்ளியும், கண்ட - கண்டத்தையெல்லாம், பிதற்றமுன்-
வாயில்வந்தபடி சொல்லுவதற்குமுன்னே; வலங்கொள் - ப்ரதக்ஷிணம்துடக்க
மான அதுகூலவர்த்திகளபண்ணுகிற, தொண்டர் - சேஷபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்கள், தண் துழாய் - குளிர்ந்த திருத்துழாயால், ஆய - தொடுக்கப்பட்ட, அல
ங்கல் - மாலைபை, கொண்டு - கையில்ஏந்திக்கொண்டு, ஆயிரம்நாமம்- அவனு [யடு
டையஆயிரம்திருநாமங்களையும், சொல்லி - அடைவுபடச்சொல்லி, பாடி - வா
யாரப்பாடி, ஆடும் - ஆடுகிற, வதரி - ஸ்ரீபதரியிலெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்
வரனை, வணங்குதும் - ஸேவிப்போமென்கிறார். (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(புலனித்யாதி) சரீரத்தில் இந்த்ரி
யங்களானவை, ஸந்திவேசமும் கிடக்கச்செய்தே தந்தாமுடைய [உய
விஷயங்களை பரிக்ரஹிக்கவும்மாட்டாதே சிதிலமாம்படி மூத்து. (போ
ந்திருந்து) அல்லாதாரோபாதி காண்பன காணவும் கேட்பன கேட்க
வும் பெறாமையாலே, ஆள்நடையாடாத விடந்தேடிப் போந்திருந்து.
(உள்ளென்கி) “நார்பட்டதோ!” என்று ஹ்ரந்தயமானது ஈடுபட்டு.
(கலங்கவித்யாதி) தோஷத்ரயமும் தலையெடுத்தவாறே ச்லே [உடு
ஷ்மாவானது போரத்தள்ளுமாய்த்து. (கண்ட பிதற்றமுன்) பின்னை
ப்ரதிபந்நங்களைப் பிதற்றுவதுக்குமுன்னே.

(அலங்கலாய) அங்குத்தைக்குச் சாத்தி யருளுகைக்கீடான
மாலையான திருத்துழாயைக்கொண்டு. (ஆயிரநாமம்சொல்லி) கண்ட
பிதற்றமுன் அவ்வழியே இந்த்ரியத்துக்கு அடைத்த திருநாமம் [நய
சொல்லி; “நா வாயிலுண்டே” இத்யாதிப்படியே.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(புலனித்யாதி.) “நங்கிரேன்மின்” என்றசொன்ன
தே பலித்து விடுகையாலே அவஸாதம் விஞ்சி, விஜயப்ரதேசத்திலே பிதற்றம்படி
யை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

குவளையங்கண்ணியர் “நங்கிரேன்மின்” என்றபின்பு, ஸ்வஜநத்தோடு பரஜநத்
தோடு பொருந்தாதே தனியேயிடந்தேடிப்பிதற்றுகை ப்ராப்தமாகையாலே (ஆள்
நடையாடாதவிடந்தேடியென்றது.) தோஷத்ரயம் - வாத பித்த ச்லேஷ்ம விகா
ரங்கள். “கண்ட” என்றது - கண்டத்தையென்றாய், (ப்ரதிபந்நங்களைபென்றது.)

அவ்வழியேயென்றது - ப்ரதிபந்நங்களைச்சொன்னநாலாலையென்றபடி. இக்
ந்த்ரியத்துக்கடைத்தது திருநாமம் என்னுமதுக்குஸம்வாதம்(நாவாயித்யாதி.) [உய

மூ.—வண்டுதண்டேனுண்டுவாமும்வதரிநெடுமலை,
கண்டல் வேலி மங்கைவேந்தன்கலியனொலிமலை—
கொண்டு தொண்டர் பாடியாடக்கூடிடில், நீள்விசம்பி -
லண்டமல்லால் மற்றவர்க்கோராட்சியறியோமே. ... ய.

ப - ஸர.—வண்டு - வண்டிகள், தண் - குளிர்ந்த, தேன் - தேனை, உண்டு-
பாம்பண்ணி, வாமும் - களித்தவர்த்திக்கிற, வதரி - ஸ்ரீபதரியில்எழுந்தருளி
யிருக்கும், நெடுமலை - ஸர்வாதிகன்வியமமாக; கண்டல்- தாழைகளை, வேலி-வே
லியாகவுடைய, மங்கை - திருமங்கைக்கு, வேந்தன் - ராஜாவான, கலியன் - ஆழ்
வார் ருளிச்செய்த, ஒலி - மலைகொண்டு - சப்தஸந்தர்ப்பங்கனையுடைய [ய
லிப்பத்துப்பாட்டையுங்கொண்டு, தொண்டர் - சேஷபூதரானவர்கள், பாடி-அவன்
ருணங்களைவாயார அதுஸந்தித்த, ஆடக் கூடிடில் - ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாகஆட
ப்பெறில், நீள்விசம்பில் - பரமபதத்தில், அல்லால் - ஒழிய, மற்ற - வேறு, ஓர்-
ஒரு, அண்டம் - லோகத்தில், அவர்க்கு - அவர்களுக்கு, ஆட்சிஅறியோம் - ஆளு
கை யில்லை யென்கிறார். (ய)

(வலங்கொளியாதி) அநுகூலவர்த்திகளைப்பண்ணுநின்றள்ள ஸ்ரீவை
ஷ்ணவர்கள்,சாத்துகைக்கீடானமலைகனையுமேந்தி, திருநாமங்களையும்
சொல்லி, பாடுவதாடுவ தாகாநிற்பார்கள் ; அத்திரளிலே புக்கு அவர்
களிலே யொருவரா யாச்சரியிப்போம். கூ.

பத்தாம்பாட்டு.—(வண்டு தண்டே னித்யாதி) ஸர்வபதா [உய
ர்த்தங்களு முத்தேச்ய லாபத்தாலே களித்து வர்த்திக்கும் தேசமாய்
த்து; இப்படியிருக்கிற ஸ்ரீபதரியிலே வந்திருக்கிற ஸர்வாதிகளைக்
கவிபாடிற்று. (கண்டல்வேலி) கண்டலென்று-தாழை. கடல் அணித்
தாழையாலே தாழைக ளுண்டா யிருக்கும்மே. பூத்த தாழைகளை
வேலியாகவுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளி
ச்செய்த மலை. (கொண்டு தொண்டர் பாடியாடக் கூடிடில்) இவற்
றைக்கொண்டு, “வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும்” என்றிருக்கிற
வர்கள் பாடுவ தாடுவதாகக் கூடிடில். நீள் விசம்பு என்கிறது - உபரி
தந லோகங்களினுடைய ஸமுதாயத்தை; அதில், (அண்டமல்லால்)
பரமபதமல்லது, மற்றவர்க்காட்சியறியோ மென்னுதல்; அன் [நய
றிக்கே, நீள்விசம்பென்கிறது - பரமபதமாய், அதிலல்லால் மற்றோ
ரண்டம் அவர்க்குஆட்சியாக அறியோமென்னுதல்.

மெய்யில் - புலன்களைய - மூத்தித்யாதி, வலங்கொள் தொண்டர் - அலங்க
லாயதண்டுழாய்கொண் டாயிர நாமம் சொல்லி - பாடியாடும் வதரி வணங்குதம்
என்றுஅந்வயம். கூ.

பத்தாம்பாட்டு.—(வண்டுதண்டேனித்யாதி.)

கண்டு, வான, தொண்டர்களைக் கீழேயருளிச்செய்கையாலே, இதிலே
வெண்டைச் சொன்னது உபலக்ஷணமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வபதார்த்தம்
கருமித்யாதி.)

ப்ரகர்தி ப்ராகர்தங்களில் இவர் அருளிச்செய்த நோஷம் ப்ரத்யக்ஷித்து அநுபவியாநின்றோம்; அவ்வோபாதி பகவத்விஷயமாக விவரருளிச் செய்ததும் மெய்யா யிருக்குமிதே; ஆனபின்பு, இவர் விடச்சொன்னவற்றை விட்டு இவர் பற்றச்சொன்னவற்றைப் பற்று[திரு] கையிதே சேதநராயிருப்பார்க்குச் செய்யவடுப்பது. ய.

அடிவரவு.—முற்ற முதுகு உறி பீளை பண்டு எய்த்த

பப்ப ஈசி புலம் வண்டு ஏனம்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

[௨]

இத்தை அப்யஸித்தமாத்ரத்திலே பரமபதமுண்டாகக் கூடுமோவென்ன; இது அர்த்தவாதமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரகர்தியாதி) ய.
ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து-நாலாந்திருமொழி-ஏனம். ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஸ்ரீபதரியென்றும் பதரிகாச்ரமமென்றும் இரண்டு [௨]ரு விருப்பதியாய், அதில் இங்குத்தை யிருப்பாகிறது-ப்ரஜையினுடைய ஈக்ஷணத்துக்குறுப்பாகத் தாய் குடிநீர் குடிக்கு மோபாதி யிவை என்னை வழிப்படுத்துகைக்குறுப்பாகத் தான் (க) தபஸ்ஸ-பண்ணி மிதகாமனா யிருக்கிற விடமாய், சென்று ஆச்ரயிக்கும் நங்குறையே நுறையாக ஆச்ரயணியானவன் தன்குறை யறுத்துக்கொண்டிருக்கிற விடமாயிருந்தது; ஆனபின்பு, நாமங்கே போய் ஆச்ரயிப்போமென்று விருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார்.

இங்கு திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறவிடமுண்டோ வென்னில்; கீழே “வதரிவணங்குதும்” என்றும் “அறிதியாகில் நெ ற்சம்” என்றும் சொல்லிக்கொடுப்போந்து, இதிலும் “துணிவினி[௨]ரு னக்குச் சொல்லுவன் மனமே” என்று - முடியத் திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லிற்றாயிதே யிருக்கிறது. கீழ் தாம் பெற்றதாகச் சொல்லி அர்த்தாநுஸந்தாரம் பண்ணிப்போந்த மந்தரப்ரதான நாராயணன் வந்திருக்கிற தேசமாயிருக்குமிதே. *

அ.—ஏனமுனுகிப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியிலே-மந்தரப்ரதான நாராயணன் வர்த்திக்கிறதேசத்தை யாச்ரயிப்போமென்று திருவுள்ளத்துக்குச் சொல்ல, நமக்கு ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணங்களறிந்தன்றோ ஆச்ரயிக்க வடுப்பது என்றறியிருக்க; அக்குறைதீர்ந்தானு யெழுந்தருளி யிருக்கும் தேசமான பதரிகாச்ர தத்தை யாச்ரயிப்போமென்றருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதிதன்னை வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபதரியித்யாதி.) குடிநீர்-கஷாயம். இத்தால்-“சிஷ்யரூய்நின்றது [௨]ரு ஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டாரநியாமையாலே அதையறிவிக்கைக்காக” என்றபடியே சேதநரை வழிப்படுத்துமென்றதாய்த்து. கீழ் மூன்று திருமொழியில் பரமேயத்தையு மறுவுதித்து ஸங்கதியை ஸ்புரிப்பிக்கிறார் (கீழித்யாதி.) (இரு குமிதே) என்றவதந்தாம், இங்கு நான் வர்த்திக்கிறதேசத்தைச் சொல்லுகிறா ன்றுசேஷம். *

(க) தபஸ்ஸ-பண்ணுகை - நாராயணரூய்திருமந்தரோபதேசம்பண்ணுகை.

மூ.—கானிடையுருவைச்சுசரசரந்தரந்துகண்டு, முன்கொடுந்தொழிலுவோன்-
ஊனுடை யகலத்தடுகணை குளிப்ப வுயிர்கவர்ந்துகந்தவெம்மொருவன்;
தேனுடைக்கமலத்தயனொடு தேவர் சென்று சென்றிறைஞ்சிடப்; பெருகு-
வானிடைமு துநீர்க் கங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே...உ.

ப - ரை.—கானிடை - காட்டில் மறைவது தோற்றுவதாய்த் திரிகிற,
உருவை - மாயாமிர்கமான மாணை, கண்டு - பார்த்து, சுசிரம் - பொறுக்க
வொண்ணாதஅம்பை, துரந்து - அதின்மேலேவிட்டு; முன் - ஸுகீர்வமஹாராஜர்
சரணம்புகுந்தவன்று, கொடும்தொழில் - க்ருரமானசெயலையும், உரவோன்-
மிடுக்கையுமுடைய வாலியினது, ஊன்உடை - மாம்ஸம்நிறைந்த, அகலத்து- [ய்
மார்விலே, அடுகணை - கொலைஅம்பானது, குளிப்ப - அழுந்தும்படிபண்ணி,
உயிர் - அவன்ப்ராணனை, கவர்ந்து - அபஹரித்து, உகந்த - “மஹாராஜர்
விரோதிபோசப்பெற்றோம்!” என்றுஉகந்த, எம்ஒருவன் - ஒப்பற்றபலமுடைய
னானஎன்ஸ்வாமி; தேன் - தேனை, உடை - உடைத்தான, கமலத்து - திருநாய்
சமலத்திற்பிறந்த, அயனொடு-ப்ரஹ்மாவோடுகூட, தேவர்-தேவர்கள், சென்று [ய்நு
சென்று-நான்நான்என்றுஇழிந்து, இறைஞ்சிட - ஆச்ரயணத்துக்குறுப்பாக ஸ்நா
நம்பண்ண, அத்தாலே, வானிடை - ஆகாசத்திலேயாய், முது - பழைதான,
நீர் - ஜலம், பெருகு- மிக்குவருகிற, கங்கையின்கரைமேல் - கங்கைக்கரையிலே,
வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்—, நெஞ்சே ! அங்கேபோய் ஆச்ரயிப்போம்என்கிறார்.

(தானவனித்யாதி) இப்போது, தானவனென்கிறது-ராவ [உய்
ணனை. “தையலாள்மேல் காதல்செய்த தானவன் வாளரக்கன்”
என்னக்கடவறிதே. ஐதுவினுடைய வம்சஜனென்று ஐராவனென்
கிறதாதல், ஆஸ்ரமான வ்யாபாரங்களை யுடையவனென்றாதல்.
ராவணனுடைய, வராடிகளாலே பூண்கட்டி யிருக்கிற சரீரமானது,
அம்பு தைச்ச பூமியிலே புரளும்படியாக. (தடஞ்சிலையித்யாதி) [உரு
“கூடநு” “மஹத்தநு” என்கிறபடியே அளவுடைத்தான வில்லை
வளைத்த. (என்தலைவன்) வீரரஸத்தில் ப்ரதாநனான என்னாயன்.

(தேனமரித்யாதி) ராவணனுடைய மிடுக்காலே கல்பகவர்கூடத்
தினுடைய பூவைப் பணிப்பூவிட்டுத் திரிவர்களாய்த்து தேவர்கள்
முன்பு; அவன் தலையறுப்புண்டவாதே, அத்தை ப்ராப்தவிஷ [நய
யத்திலேயாக்கினார்களாய்த்து. தேன்மிக்குச் சோலைசெய்திருந்துள்ள
கல்பகமானது உண்டாக்கின, திவ்யமாய் விலகூணமாய் செவ்வியை
யுடைத்தான பூக்களைக்கொண்டு, தேவர்கள் ஆச்ரயிக்கும்படியாக,
கங்காதீரத்திலே ஸ்ரீபதரிகாச்மத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனான. க.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.—(கானித்யாதி)தன்னிலமான காட்
டிலே ஸஞ்சரிக்கிற, உருஉண்டு-மான்-மாயாமிர்கம், அத்தைக்கண்டு.

“சிலைகுனித்த” என்கையாலே ஹிரண்யாக்ஷனைச் சொல்லவொண்ணாதென்
றருளிச்செய்கிறார் (இப்போதித்யாதி.) ததுவம்சம் - ராவணனுக்கு மாதர்வம்ச
மாகையாலே, ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (ராவணனுடையவித்யாதி.)

“வணங்கும்படி - நிலமிடந்து” என்றந்வயம். உ.

இரண்டாம்பாட்டு.—(கானிடையித்யாதி.) கோரமான ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில்
நின்றும் தம்மையெடுத்தபடியாலே, ப்ரஸ்துதமான வராஹாவதாராபதாரத்தில்
பூமிப்பிராட்டிக் குபகரித்தவளவன்றிக்கே பெரியபிராட்டியார்க்காக ராவணவதம்
பண்ணினமையையறுஸந்தித்தார் கீழ்ப்பாட்டில்; அதுக்கடியான மாயாமிர்க நிரஸ
நாதிகளை யருளிச்செய்கிற நிப்பாட்டில் என்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.
“பன்றியாய்” என்று முதல்திருமொழியிலே ப்ரஸ்துதமானத்தை, “ஏனமுனுகி”
என்று ஸ்மரித்தாரென்று திருவுள்ளம்.

கக பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

மூ.—இலங்கையும் கடலு மடலரும் துப்பிவிருநிதிக்கிறைவனும், அரக்கர் குலங்களும் கெடமுன்கொடுத்தொழில்புரிந்தகொற்றவன்; கொழுஞ்சுடர்சுழன்ற- விலங்கலிலுரிஞ்சிமேல்நின்றவிசும்பில்வெண்துகில்கொடியெனவிரிந்து வலந்தருமணிநீர்க்கங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. (க.)

ப - ரை.—இலங்கையும் - ஒருவராலுமிழக்கப்போகாத லங்கையும், கடலும்- அதுக்கும் கீழான ஸமுத்ரமும், அடல் அரும் - ஒருவராலும் வெல்ல வொண்ணாத, துப்பில் - பலத்தையுடையனாய், இருநிதிக்கு இறைவனும் - சங்கநிதி பத்ம நிதிகளையுடையனாயிருக்கிற ராவணனும், அரக்கர் குலங்களும் - ராக்ஷஸஜாதியும், கெட-நசிக்கும்படியாக, முன்-ராவணன் கைவஞ்சினவன்று, கொடு-கொடிய, [ய] தொழில் - வ்யாபாரங்களை, புரிந்த - பண்ணின, கொற்றவன்-ராஜாவான ஸர்வேச் வரன்; கொழு - விளங்காநின்றனள்ள, சுடர் - ஸூர்யன், சுழன்ற - சுழலவருகிற, விலங்கலில் - மேருபர்வதத்திலே, உரிஞ்சி - தாக்கி, மேல்நின்ற - அதுக்குமேலே யிருக்கிற, விசும்பில்-ஆகாசத்திலே, வெள்-வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தாய், கொடி த்துகில் என-தவஜத்தில்கட்டப்பட்ட துணிபோலே, விரிந்து- பரந்து, வலம் [ய] திரும்-வேகத்தாலே பலத்தையுடைத்தாய், மணி-தெளிந்திருக்கிற, நீர்-ஜலம் நிறைந்த, கங்கையின் கரைமேல் - கங்காநீரத்திலுள்ள, வதரியாச்சிராமத்து- ஸ்ரீபதரி காச்சரமத்திலே, உள்ளான்- நித்யவாஸம் பண்ணுகிறான், கொஞ்சே! அங்கே சென்று கிட்டப்பாராய் என்கிறார். (க.)

(சுடுசரம்துரந்து) ஒருவர்க்கும் தோற்றாதபடி மறைவது தோற் [உய] றுவதாய்த் திரிகிற அத்தைக்கண்டு, பொறுக்கவொண்ணாதபடியான அம்பைவிட்டு; முன்பு. († கொடுத்தொழிலித்யாதி) க்ரூரமான செயலே யுடையனான வாலியுடைய தசைந்து அகன்றிருந்துள்ள மார்விலே (க) கொலையம்பானது அழுந்தும்படிபண்ணி, அவ்வழியாலே அவனுடைய ப்ராணனை யபஹரித்து, “மஹாராஜர்விரோதி போ [உரு] கப்பெற்றோம்!” என்று உகந்த அத்விதியமான பலத்தை யுடையவன்.

(தேனித்யாதி) திருநாடிகமலத்தை உத்பத்திஸ்தாநமாக வுடைய ப்ரஹ்மாவோடே தேவர்களானவர்கள் அஹமஹமிகயா இழிந்து, ஆச்ரயணத்துக் குறுப்பாக ஸ்நாநம்பண்ணப்புக்கவாதே, ஒன்றால் குறைதல் நிறைதல் செய்யாதே ஏகரூபமாயிருக்கக்கடவ ஜலம் [கூய] பெருகுமாய்த்து; திருவடிகள் ஸஹ்யமாகையாலே. (வானிடைமுது நீர்) ஆகாசத்திலேயாய்ப் பழைதான நீரென்றபடி. ... 2.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு.—(இலங்கையுமித்யாதி) ஒருவராலழிக்க வொண்ணாதபடியான லங்கையும், அதுக்கும் கீழாம்படியிருக்கிற கடலும், ஒருவராலடற்க வரிய ஸாமர்த்யத்தை யுடையனாய் ஜ்யே [கூரு] ஷ்டனான வைச்ரவணனை வென்று வாங்கின சங்கநிதி பத்மநிதிகளை

“வாலிமாவலத்தொருவன்” என்றத்தை ஸ்மரிக்கிறுரென்று வ்வுக்ஷித்து உரவோன்-மிடுக்கையுடைய வாலியென்றருளிச்செய்கிறார் (க்ரூரேத்யாதி.) தசைந்த - மாம்ஸஸமாய். “அடு” - கொல்லுகிற.

ஸஹ்யமாகையாலே - திருக்காவேரிக்கு ஸஹ்யபர்வதம் உத்பத்திஸ்தாந [சுய] மானுப்போலேயாகையாலே. 2.

மூன்றும்பாட்டு.—(இலங்கையித்யாதி.) வாலிவதாநந்தரபாலியாய் முதற்பாட்டில் ப்ரஸுத்தமான ராவணவதத்தை ஸப்ரகாரமறுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

† “கடுத்தொழில்” என்றும்பாடம். (க) கொலையம்பு - ஹிம்ஸகமானசரம்.

மூ.—துணிவினியுனக்குச்சொல்லுவன்மனமே!தொழுதெழு; தொண்டர்கள்தமக்கு
பிணியொழித்தமரர் பெருவிசம்பருளும்பேருளாளனெம்பெருமான்; [ப்
அணிமலர்க்குழலா ரரம்பையர் துகிலு மாரமும்வாரிவந் தணிநீர்
மணிகொழித்திழிந்தகங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. ச.

ப - ரை.—மனமே!-நெஞ்சே!, இனி - இப்போது, உனக்கு - விஷயவைல
ஷண்ய மறியாத உனக்கு, துணிவு-உறுதியான ஒருவார்த்தையை, சொல்லுவன்-
சொல்லுகிறேன் கேள் என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்ய; அது என்? என்றுநெஞ்சு
வினவ; தொண்டர்கள்தமக்கு - ஆச்ரிதரான நம்போல்வார்க்கு, பிணி - வீரோ
தியாயுள்ளவற்றை, ஒழித்து - போக்கி, அமரர் - நித்யஸூரிகளுடைய, பெரு [ய
விசம்பு - பரமபதத்தை, அருளும் - தந்தருளமவனாய், பேர் அருளாளன் -
பரமகம்பாவானான் எம்பெருமான் - ஸர்வேச்வரன்; அணிநீர் - தர்சனீயமான
ஜலமானது, மலர் - புஷ்பங்களாலே, அணி - அலங்கரிக்கப்பட்ட, குழலார்-மயிர்
முடியையுடையரான, அரம்பையர்- அப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய, துகிலும்-பரியட்ட
ங்களையும், ஆரமும்-நவரத்நங்கள் கோத்துச்சமைத்த ஹாரங்களையும், வாரி [யடு
வந்து - திரட்டிக்கொண்டும், மணி - ரத்நங்களை, கொழித்து - வாரிக்கொண்டும்,
இழிந்த - வந்திழிகிற, கங்கையின்கரைமேல் - கங்கைக்கரையிலுள்ள, வதரியாச்
சிராமத்து - ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்திலே, உள்ளான் - நித்யவாஸும்பண்ணுகிறான்,
அங்கே சென்று, அவனை, தொழுது - ஸேவித்து, எழு-வாயார ஸ்தோத்ரம்பண்ணு
என்றருளிச்செய்கிறார். (ச)

யுடையது யிருக்கிற ராவணனும், அவனுக்கு பலமான ராக்ஷஸஜாதி
யாகவும் மண்ணுண்ணும்படியாக, பண்டு க்ருரமான வ்யாபாரங்க
ளைப் பண்ணின ராஜாவானவன். “உருக்ஷாநமயிஸ்சுலபநகாநநா” என்னக்கடவதிறே.
“இக்ஷ்வாகூணாமியம் ஹ்மிஸ்சஸைசலவநகாநநா” என்னக்கடவதிறே.
(கொழுஞ்சுடரித்யாதி) ஆதித்யனானவன் சுழலவாராரின் [உடு
றிருந்துள்ள மேருவிலே தாக்கி, மேல்நின்ற, விசம்பிலே- ஆகாசத்தி
லே, வெளுத்தநிறத்தை யுடைத்தான கொடியாடையை விரித்தாப்
போலே, இதுவந்துவிழும்போதை நீர்த்தெளிவிருக்கும்படி. (வலந்
தருமணிநீர்) வேகத்தாலே மிடுக்கையுடைத்தாய்த் தெளிவையுடைத்
தாயிருக்குமாய்த்து. ந.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.—(துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன் மன
மே தொழுதெழு) இப்போது உனக்கு உறுதியாக ஒரு நல் வார்த்தை
சொல்லுகிறேன், நெஞ்சே! கேள்; சொல்லச்செய்தே பின்னை
யும் சொல்லாததின் பலமேயாகாமே, நியவனைத்தொழுது உஜ்ஜீவி
க்கப்பாராய். [நடு

மேருவாகிற த்வஜஸ்தம்பத்திலே வெளுத்த துகிலாலே கொடியைக்கட்டிவிட்
டாப்போலே ஸ்வச்சமான நீரையுடைத்தான கங்கையென்றருளிச் செய்கிறார்
(ஆதித்யனித்யாதி.) “உரிஞ்சி” என்றதினர்த்தம் (தாக்கியென்றது.) ... ந.

நாலாம்பாட்டு.—(துணிவினியித்யாதி.) அவதாரத்துக்கு ப்ரதாந ப்ரயோஜந
மான ராவணவதத்தைக் கீழ்ப்பாட்டிலேயருளிச்செய்தவாறே, அதிமாதுஷ [சய
மானசெயலாகையாலே * அன்று சராசரங்களைவருந்தத்தேற்றினமையும் திரு
வுள்ளத்திலே தோற்ற, அந்தப்ரஸங்கத்திலே அவனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வத்தை
யதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

“இனியுனக்கு-துணிவாக-சொல்லுவன்” என்று அந்நியத்தருளிச்செய்கிறார்
(இப்போதித்யாதி.)

கூஅ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

மு.—பேயிடைக்கிருந்துவந்த மற்றவஸ்தன் பெருமுலைசுவைத்திடப்;பெற்ற தாயிடைக்கிருத்தலஞ்சுவனென்றுதளர்ந்திடவளர்ந்தவென்தலைவன்; சேய்முகட்டுச்சியண்டமும்சுமந்த செம்பொன்செய்விலங்கலிலங்கு-வாய்முகட்டிழிந்தகங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே.ரு,

ப - ரை.—வந்த - தாயின்வடிவுகொண்டுவந்த, பேய் - பூதநையுடைய, இடைக்கு இருந்து - மடியிலே இருந்து, அவஸ்தன் - அவளுடைய, பெரு - பெரிய, முலை - முலையை, சுவைத்திட - உண்ண; அத்தைக்கண்ட, பெற்ற தாய் - பெற்ற தாயாரான யசோதைப்பிராட்டியானவள், இடைக்கு - தீங்கு செய்யவந்தவர்கள் மடியிலே, இருத்தல் - பொருந்தியிருக்கும் இருப்பைக் [ய கண்டு, அஞ்சுவன் - என்விளைகிறதோ ! என்று பயப்படாநின்றேன், என்று - என்று சொல்லி, தளர்ந்திட - கூசிப்பரிந்து வளர்க்க, வளர்ந்த - வளர்ந்தருளின, என்தலைவன் - என்ஸ்வாமியானவன்; சேய் - உயர்ந்த, முகடு-சிகரத்தின், உச்சி- உச்சியிலே, அண்டம் - அண்டத்தை, சுமந்த - தரிக்கிற, செம்பொன்செய் விலங்கலில்-சிவந்தபொன்னால் செய்யப்பட்ட மேருபர்வதத்திலே, இலங்கு-விள [யருங்காநின்றுள்ள, வாய் - இடமுடைத்தான, முகடு - சிகரத்தினின்றும், இழிந்த-வந்துவிழுகிற, கங்கையின் கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்—, நெஞ்சே! அவனைத்தொழுதெழு என்கிறார். (ரு)

நீருறுதியாகச் சொல்லுங்காட்டில் அவன் நம்விரோதியைப்போக்கி நன்மையைத் தருமோவென்ன(பிணியித்யாதி) நம் விரோதியை [உய்யும் போக்கி பரமபதத்தையும் நமக்குத்தரும். ஒருக்காலாச்சரியித்த மாத்ரத்திலே நம்விரோதியைப்போக்கி நித்யஸூரிகளிருப்பை நமக்குப் பண்ணித்தரும் பெரியகர்பாவானுன ஸர்வேச்வரன்.

(அணியித்யாதி)கர்ஷணன்படியாய்த்துஜலத்தினுடையசெருக்கு மிருப்பது. மலராலே யணியப்பட்ட குழலையுடையரான அப் [உரு ஸரஸ்ஸுக்களுடைய பரியட்டத்தையும் ஹாரத்தையும் வாரியணிகிற நீரென்னுதல்; அழகியநீரென்னுதல். இவற்றைத் திரட்டிக்கொண்டு டர்சநீயமான நீரானது ரத்நங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு வந்திழியா நின்றுள்ளவதரியாச்சிராமத்துள்ளானே - தொழுதெழு என்கிறவிது இத்திருமொழி க்கெல்லாம் கரியை. ச.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(பேயித்யாதி)(வந்த - பேயிடைக்கு இருந்து) யசோதைப் பிராட்டி யுடைய வடிவைக் கொண்டு வந்த

“தொண்டர்கள்தமக்கு - பெருவிசம்பருளும், மனமே!தொழுதெழு” என்றவர்க்கு விவக்ஷிதமான வுட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (நம்விரோதியையித்யாதி.) வாக் யார்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஒருக்காலித்யாதி.) [ருரு

வஸ்த்ராபஹரணத்துக்கு ப்ரஸித்தி கர்ஷணனிடத்திலேயாகையாலே அத் தை தர்ஷ்டாந்திகரித்துக்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கர்ஷணனித்யாதி.) “அணிகிறநீர்” என்றது - கரையையலங்கரிக்கிற நீரென்றபடி. ... ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(பேயிடைக்கித்யாதி.) துகில்வாரிவந்ததென்னும் ப்ரஸு கத்திலே கர்ஷணனுடைய வஸ்த்ராபஹரணபதாரத்தில் செருக்கும் ஸ்மர்த [சய மாய் அதுக்குஹேதுவாக யசோதைப்பிராட்டி வளர்த்தபடியை யறுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

“வந்த” என்று விசேஷிக்கைக்குத் தாத்பர்யம் (யசோதையித்யாதி.)

மூ.—தேரணங்கல்குல்செழுங்கயற்கண்ணிதிறத்தொருமறத்தொழில்புரிந்து, பாரணங்கியிலேறேழும்முன்னடர்த்தபனிமுகில்வண்ணெம்பெருமான்; காரணந்தன்னால் கடும்புனற்கயத்த கருவரை பிளவெழக்குத்தி வாரணங்கொணர்ந்தகங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே.

ப - ரை.—முன் - ஏழு ரிஷபங்களை நேரேநிறுத்தினவன்று, தேர்-தேர்த்தட் டானது, அணங்கு - வருந்தி ஒப்பாகாநின்றன, அல்குல் - நிதம்பத்தையுடையளாய், செழு - அழகிய, கயல் - கயல்மத்ஸ்பம்போன்ற, கண்ணிதிறத்து - கண் களையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணம்புணருகைக்காக, மறம்-கோப த்தையுடைத்தா யிருப்பதான, ஒரு தொழில்-ஒருசெயலை, புரிந்து-செய்து, பார்- [௨ பூமியிலுள்ளார், அணங்கு - நோவுபடும்படியான, இயில் - கருத்துக்களையுடைய, ஏறு - ரிஷபங்கள், ஏழும் - ஏழையும், அடர்த்த-நிரலித்தவனாய், அத்தாலே, பனி- குளிரந்த, முகில்- மேகம்போன்ற, வண்ணன்-திருநிறத்தையுடையனாய், எம்பெரு மான்-எனக்கு ஸ்வாமியானவன் ; காரணந்தன்னால் - பகீரதன்செய்த தபஸ்ஸே ஹேதுவாக, கடு - அதிகவேகத்தையுடைய, புனல் - ஜலத்தை, கயத்த - [௨௫ தகைந்த, கரு - பெரிய, வரை - மலையானது, பிளவுஎழ - பிளக்கும்படி, குத்தி - அடித்து, வாரணம் - அங்குண்டானயானைகளை, கொணர்ந்த - தள்ளிக் கொண்டு வந்திழிகிற, கங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்—, அவனை, நெஞ்சே ! தொழுதெழு என்கிறார். (௬)

பூதநையுடைய மடியிலேயிருந்து, அதுக்குமேலே அவருடைய [௨௮ பெரியமுலையைபுண்டிட. (பெற்றதாயித்யாதி) இத்தைக்கண்ட யசோ தைப்பிராட்டியானவள், நாம் மடியிலேவைத்து முலைகொடுத்துப்போ ந்த வாஸைகொண்டு இவன் கண்டவாயகராய்நம்மை அதுகரித்து வந்தார் மடியிலே பொருந்தி யவள்முலையுண்கிறதென்று கூசி, அவள் பரிந்து வளர்க்க வளர்ந்த வெந்தலைவன். [௨௯

(சேயித்யாதி) ஒங்கியிருந்துள்ள சிகரத்தினுடைய வுச்சியாலே அண்டத்தை தரிக்கிற சிவந்தபொன்னாலே செய்யப்பட்ட மேருவிலே விளங்காநின்றன இடமுடைத்தான சிகரத்தில்நின்ற மிழிந்தகங்கை யின்கரைமேலே வதரியாச்சிராமத்திலேவந்து ஸந்நிஹந்தனான். ௫.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு.— (தேரித்யாதி) தேரணது வருந்தி [௩௦ யொப்பாகாநின்றன, அல் குலையுடையளாய் - நிதம்பப்ரதேசத்தை யுடையளாய். அணங்கென்று-நோவுபடுகைக்குப்பேர். தேர்த்தட்டை நிதம்பத்துக்குஒப்பாகச் சொல்லக்கடவர்கள். அழகிய கயலோடொ த்த கண்களையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, மறத்தையுடைத்தா யிருப்பதொரு செயலைச்செய்து, பூமியாக நோவுபடும்படியான [௩௧

“மற்று” என்றதினர்த்தம் (அதுக்குமேலேயென்றது.) பெற்ற தாய் மடியிலேவைக்க அஞ்சினுள்ளென்றால், மேலே “வளர்ந்த” என்னக்கூடாமையாலே, அதுக்கீடாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இத்தையித்யாதி.) மிகவும் பரிவோடேவளர்த்தானெ ன்று கருத்து. “வாய்” என்றதினர்த்தம் (இடமுடைத்தானவென்றது.) ... ௫.

ஆறும்பாட்டு.—(தேரணங்கித்யாதி.) வளர்ந்தபின்பு நப்பின்னையைத் [௪௦ திருமணம் புணர்ந்தமையைநினைத்ததுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. (வருந்தியொப்பாகாநின்றன) என்றதுக்கு, அணங்கென்று - நோவாய், அத்தாலே - மிகவும் ஸத்ர்சமன்றென்று பலித்தென்றுகருத்து. மறத்தை - வ்ஷபங்களி னிடத்தில் கோபத்தை.

மூ.— வெந்திறற்களிறும்வேலைவாயமுதும்விண்ணொடுவிண்ணவர்க்கரசும்,
இந்திரற்கருளியெமக்குமீந்தருளு மெந்தையெம்மடிகளெம்பெருமான்;
அந்தரத்தமர ரடியிணைவணங்க வாயிரமுகத்தினு லருளி,
மந்தரத்திழிந்தகங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே.எ

ப - ரை.—வெந்திறல் - மிகுந்த மிடுக்கையுடைய, சளிதும் - ஐராவதமென்
கிறயானையையும்,வேலைவாய்-திருப்பாற்கடலிலுண்டான,அமுதம்-அமர்த்தத்தையும்,
விண்ணொடு- ஸ்வர்க்கத்தையும், விண்ணவர்க்கு அரசும்-தேவர்களுக்கு ராஜாவா
யிருக்கு மிருப்பையும், இந்திரற்கு - ப்ரயோஜநாதரபரான இந்த்ரனுக்கு,
அருளி-கொடுத்து, எமக்கும் - அநந்யப்ரயோஜநரான என்பால்வார்க்கும், [ய
சுந்தருளும்-தன்னைக்கொடுத்தருளுமவனாய், எந்தை-எனக்குபிதாவாய்,எமஅடிகள்-
எனக்கு ஸ்வாயியாய், எம்பெருமான் - எனக்கு சேஷியானவன் ; அந்தரத்து -
ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள, அமரர் - தேவர்கள், அடியிணை - திருவடிசை, வணங்க -
ஆசிரயிக்கும்படி; ஆயிரம்முகத்தினுல் அருளி-ஆயிரம் முகங்களாலே புகவேணும்
என்று ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளமாயருள, மந்தரத்து-மந்தரபர்வதத்திலே, [யடு
இழிந்த - வந்திழிந்த, கங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்—, அவ
னை நெஞ்சே ! தொழுதெழு என்கிறார். (எ)

ககுத்துக்களையுடைய ரிஷபங்களேழையும் நிரப்பித்து, அந்தரம்,
விரோதிபோகப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே, குளிர்ந்த மேகம்போலே
யிருந்துள்ள வடிவையுடையனாய், அவ்வடிவாலே யென்னை [உய
அநந்யார்ஹனுக்கினவன்.

(காரணமித்யாதி) ஹ்ரீரயன் கங்கையை யவதரிப்பிக்கிற போது
நடுவழியிலே ஒருமலை தகைந்துகொடுநின்றதாய், அத்தை யிர
ண்டு பிளவாம்படி குத்தி யானைகளையு முருட்டிக்கொண்டு இவ்வருகே
போந்து இழிந்ததாகச் சொல்லக்கடவது. அதுக்கடி யென்னென்றால்
(காரணந்தன்னால்) தன்னுடைய தபோவலத்தாலே, ஹஸ்மமாய்க்
கிடந்த தன்னுடைய பாட்டன்மாருடைய சுதயர்த்தமாக கங்கையைப்
பெறவேணுமென்று, தபஸ்ஸ-பண்ணினானிறே; அந்தகாரணத்தா
லே. பழமையாலேவந்த மிடுக்கையுடைய ஜலத்தையுடைத்தான,
கருவரையானது இரண்டுபிளப்பாம்படி குத்தி அங்குண்டான [ஈய
ஆனைகளைத்தள்ளிக்கொண்டுவந்திழிகிற. அன்றிக்கே,அம்மலைதகைந்த
வளவிலே இந்த்ரனேநோக்கி தபஸ்ஸ-பண்ணினானாய், பின்னை அவன்
தன்சுதார்த்தந்தியையிடுவித்து அம்மலையிருபிளவாம்படி குத்துவித்து
பின்னை அவ்வானைகொண்டுவந்ததாக வொரு ப்ரமாணப்ரஸீத்தியு
ண்டு; அத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். கூ.

வ்யா.— ஏழாம்பாட்டு.— (வெந்திறலித்யாதி)ஐராவதத்தையும்,
கடலி லமர்த்தத்தையும், ஸ்வர்க்கத்தையும், அத்தோடேகூட தேவர்க
ளுக்கு ராஜாவாயிருக்கு மிருப்பையும், இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்தருளி,

“இமில்” என்றதினர்த்தம் (ககுத்துக்களையெனறது.)

பழமை - ஸ்வபாவம்; அத்தாலே வந்த மிடுக்கு - அதிவேகம். ஜலத்தை [சய
யுடைத்தானவென்றது - * கங்கைக்கு விசேஷணம். கூ.

ஏழாம்பாட்டு.—(வெந்திறலித்யாதி.) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்குத் தன்னைக்
கொடுத்த வளவன்திக்கே ப்ரயோஜநாதர பரானுக்கும் அபேஷித ஸம்விதாநம்
பண்ணினுனென்று அதுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதியுட்கொண்டு வாக்யர்த்த மரு
விச்செய்கிறார் (ஐராவதத்தையுமித்யாதி.)

மூ.—மான்முனிந்தொருகால்வரிசிலைவனைத்தமன்னவன்; பொன்னிறத்தரவேன்-
ஊன்முனிந்தவனதுட விருபிளவா வுகிர்நுதி மடுத்து, அயனரனைத் -
தான்முனிந்திட்ட வெந்திறற்சாபம்தவிர்த்தவன்; தவம்புரிந்துயர்ந்த-
மாமுனிகொணர்ந்தகங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே.

ப - ரை.—ஒருகால் - பிராட்டி “ இம்மானைப்பிடித்துத்தரவேணும் ” என்று
அபேக்ஷித்தபோது, மான் - மான்வடிவுகொண்டவந்தமாரீசனை, முனிந்து - பின்
துடர்ந்துசென்றும் அது கைக்குளட்டாமையாலே கோபித்து, வரி - அழகிய
சிலை - வில்லை, வனைத்த - அதின்மேலேஎய்த, மன்னவன் - ராஜாவாய் ; பொன்றி
றம் - பொன்போலும்நிறத்தையும், உரவோன்-மிடுக்கையுமுடைய ஹிரண்யனை, [ய
முனிந்து - ஆச்ரிதவிரோதிஎன்றுசீறி, அவனது - அவனுடைய, ஊன் - மாம்ஸம்
நிறைந்த, உடல் - சரீரமானது, இருபிளவா - இரண்டுகூறும்படி, உகிர் - நகங்க
ளின், நுதி - நுணியை, மடுத்து - புகுத்தவனாய் ; அயன்தான் - முன்பு “என்
தலையையறு ” என்றுஅறுமதிபண்ணினப்ரஹ்மாதானே, அரனை - ருத்ரனை, முனி
ந்து-கோபித்து,இட்ட-“ கபாலியாகக்கடவாய் ” என்றுசபித்த, வெம்திறல் -[யடு
மிகவும்க்ரூரமான,சாபம் - சாபத்தை, தவிர்த்தவன் - போக்கின ஸர்வேச்வரன் ;
தவம்புரிந்து - தபஸ்ஸுபண்ணி, உயர்ந்த - அத்தாலேப்ரஹ்மர்ஷியான, மாமுனி -
விச்வாமித்ரன், கொணர்ந்த - பெருமானையும் இளையபெருமானையும் எழுந்தருளப்
பண்ணிக்கொண்டுசென்ற, கங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்—,
நெஞ்சே ! தொழுதெழுஎன்கிறார். (அ)

எனக்குத் தன்னைத் தந்தருளின. (எந்தை) எனக்கு ஜநகன்,
எனக்குஸ்வாமி, இவற்றாலே யென்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன்.

(அந்தரத்தமரரித்யாதி) ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்கள் திருவடிகளை
யாச்ரயிக்க,ஒருமுகஞ்செய்துவந்து புகில் கடல் பொருதென்று பார்
த்து, “ ஆயிரம்முகத்தினாலே போய்ப்புகு ” என்று, ஸர்வேச்வரன்
திருவுள்ளமாயருள; அப்படி மந்தரபர்வதத்தில் நின்றும்வந்திழிந்த
தாய்த்து. அன்றிக்கே, கங்கைதன்னை யாச்ரயிக்க அதுதான்ருளுகை
யாகவுமாம். (ஆயிரமுகத்தினால்) மேருவிலேயிழிந்து, மந்தரத்திலே
யிழிந்து, ஹிமவானிலேயிழிந்து, இங்ஙனே பலவகைகளாலே வரும்
படியைச் சொல்லக்கடவதிதே. எ.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.—(மான்முனிந்தித்யாதி) பெருமானே

“எமக்கும்” என்றத்தால் - சளிமுதலானவற்றைத் தமக்குத் தந்தானென்று
தோற்றினாலும், அதுஇவர் ப்ரகர்திக்குச் சேராதென்றுவிவக்ஷித்து, (தன்னை)என்று
அத்யாஹரித்தருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி.)

“நாளுநந்திருவுடை யடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி” என்கிற விடத்தில்
“வணங்கி” என்கிறவிது-வினையெச்சமாய்; வணங்கவென்றுஅர்த்தமா யிருக்கிறதெ
ன்று வ்யாக்யாநம் செய்தாப்போலே, இங்கே “அருளி” என்றத்தை - அருள்
என்றுக்கி, இம்முகத்தினால் புக என்றுஅத்யாஹாரமும் திருவுள்ளம் பற்றி, ஒரு
யோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வர்க்கத்தி லித்யாதி.) இந்த யோஜனையில்,
“அடியினை” என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யமுண்டென்று திருவுள்ளம். “அருளி” என்ற.
பதஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி) இந்தயோஜ
னையில், “ மந்தரம் ” என்று - பஞ்சமியன்றிக்கே, பைத்தமியாய், அது உய
லகநாமென்று கருத்து. ச.

“இம்மானைப் பிடித்துத்தரவேணும்” என்று பிராட்டியருளிச்செய்ய, அவரும் அதின்பின்னே துடர்ந்து போனவிடத்து மாயார்க்க மாகையாலே அதுபிடிதாராதேயொழிய, அத்தைச்சீறி, அதின்மேலே தர்சநீயமான வில்லைவளைத்த செருக்கன். (பொன்னிறத்துரவோனித்யாதி) பொன்போலேயிருந்துள்ள நிறத்தையும் மிடுக்கையுமுடையனவன். ஹிரண்யனென்றபடி; அவனுடைய துர்மாநத்தாலேவளர்ந்த மாம்ஸத்தைச்சீறி, அதுக்கு ஆச்ரயமான வுடலானது இருபிளவாம்படி திருவுகிரினுடைய நுணியை மாட்டி.

(அயனித்யாதி) பிராட்டி திறத்திற்செய்யுமத்தை ஒருசிறுக் [ய] கன் விஷயத்திலே செய்தான்; அவன் விஷயத்திற்செய்தத்தை துர்மாநியான ருத்ரன்விஷயத்திலே செய்தானாய்த்து. முற்பட இவன் செருக்கித்திரிகிறது பொறுக்கமாட்டாமை, (க) செய்திடுவானுக்கு என்று “என்தலையையறு” என்று அதுமதிபண்ணி, பின்னையும் தானே இவனை “இப்படிசெய்தான்” என்று—“கபாலீத்வம் ஹிஷ்யஸி” என்று பழியிட்டானாய்த்து. பெற்ற தமப்பன் பகையாக, அவனி லண்ணியவுறவா யுதவுமவனாய்த்து.

(தவமித்யாதி) தவம்புரிந்துயர்ந்த மாமுனிகொணர்ந்த வென்கிறது — விச்வாமித்ரனை. அவன் க்ஷத்ரியனு யிருக்கச்செய்தேயும் தபோஸலத்தாலேப்ரஹ்மர்ஷியானுனிதே. அவன்பெருமானையும் இனையபெருமானையும் நடத்திக்கொண்டுவந்தது அக்கரையேயாகையாலே, அத்தைச்சொல்லிற்றுகவுமாம். தபஸ்ஸைச்செய்து உயர்ந்தவென்றபடி. இதுக்கு, ஸ்ரீபராங்குசஜாஸர், “ஜீயா! ‘மாமுனிபுகன்ற’ என்று பாஹேஷத்தைப்பண்ணி அதினுடைய ப்ரபாவத்தைப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக்கொடுப்போந்தானிதே! அத்தைச்சொல்லிற்றுகவுமா [உடுமே!” என்ன; “அதுக்கு நமக்கு ஷலம்போராது” என்றருளிச்செய்வார். அன்றிக்கே, ஹீரபுன்றன்னையே சொல்லுகிறதாய், அவன் கொடுவந்த கங்கையென்னுதல். அ.

எட்டாம்பாட்டு.—(மூனித்யாதி.) இந்திரற்கருளின வளவன்றிக்கே அந்நயையானவளுக்கும் அர்ப்பகனுக்கும் பிச்சையாண்டிக்கும் கூடக் கையாளாய் அபேக்ஷிதங்கள் செய்யுமவனென்று சீலகுணாநுஸந்தாரம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஒருகால் - மாணமுனிந்து - வரிசிலைவளைத்த மன்னவன்” என்று அந்வயம் விவக்ஷித்து ஸஹேதுகமாக தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பெருமானையித்யாதி.) “ஒருகால்-” ஒரு கால விசேஷத்திலே.

(பிராட்டி) இத்யாதிவாக்யத்துக்கு - அபிமதையாய் நித்யாநபாயிநிக்குக் கையாளானமையைக்காட்டிலும் ஆசாலேசமுடைய ப்ரஹ்மாதன் சொலவுக்குக் காரியம் செய்ததேற்றம்; அதிலும், அரன்சாபம் தீர்த்த தேற்றமென்று ஈடுபாட்டிலே தாத்பர்யம். “அயன்-தான்முனிந்திட்ட” என்கையாலே-முனிகைக்கு யோச்யதையில்லாமை தோற்றுகையாலே, அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (முற்படவித்யாதி.)

சப்தார்த்தம் (தபஸ்ஸையித்யாதி.) ஜீயாவென்றது-நம்பிள்ளையை பூஜ்யோக்தியாலே ஸம்போதித்தபடி. (அதுக்கு நமக்கு பலம்போராது) என்றதுக்கு - ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தியைத் திருத்தி பாடபேதம்பண்ணுகைக்கு பலம் போராதென்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தாரென்று கருத்து. அ.

(க) செய்திடுவானுக்கு - செய்யக்கடவன்: “பட்டிடுவானுக்கு” என்றப்போலே

மூ.—கொண்டல் மாருதங்கள் குலவரை தொகுநீர்க்குரைகடலுலகுடனணைத்தும்-
உண்டமாவயிற்றே னெண்கடரேய்ந்த வும்பருமூழியுமானன்;
அண்டமூடறுத்தன்றந்தரத்திழிந்தங்கவனியாளலமரப் பெருகும்-
மண்டுமாமணிநீர்க்கங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. க.

ப - ரை.—கொண்டல் - மேகங்களையும், மாருதங்கள் - வாயுஸமூஹத்தை
யும், குலவரை - குலபர்வதங்களையும், தொகுநீர் - ஜலஸம்ர்த்தியையுடைத்தாய்,
குரை - சப்தியாநின்றுள்ள, கடல் - ஸமுத்ரங்களையும், உலகுஉடன்-பூமியையும்,
அணைத்தும் - மற்றுமுள்ளபதார்த்தங்களையும், உண்ட - அமுதசெய்தருளின, மா -
பெரிய, வயிற்றேன்-திருவயிற்றையுடையனாய்; ஒள் - ப்ரகாசித்திற, சுடர் - சந் [ய
த்ரஸூர்யர்களை, ஏய்ந்த-உடைய, உம்பரும்-மேலுலகங்களையும், ஊழியும்-கல்பங்களை
யும், ஆனான்-ப்ரகாரமாகவுடையனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன்; அன்று-பகீரதன்கங்கை
யைஅவதரிப்பித்திறபோது, அண்டம் - ப்ரஹ்மலோகத்தை, ஊடுஅறுத்து - இடை
வெளியாக்கிக்கொண்டு, அந்தரத்து - ஆகாசத்தில்நின்றும், இழிந்து - கீழிழிந்து,
அவனியான்-ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியானவள், அலமர-பொறுக்கமாட்டாதே வருந் [யரு
தும்படி, பெருகும் - ப்ரவஹிக்குமதாய், மண்டு - நெருங்கி, மா - நிறைந்து,
மணி - தெளிந்த, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, கங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சி
ராமத்துள்ளான் —. (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(கொண்டல் மாருதங்கள்)மேகங்க
ள், வாயுஸ்கந்தம், குலபர்வதங்கள், ஜலராசியையுடைத்தாய் [உய
யோஷியாநின்றுள்ள கடல், லோகங்களோடேஸர்வபடிார்த்தங்களையும்
வைக்கப்பட்ட. (மாவயிற்றேன்) இவற்றை வயிற்றிலே வைத்தவிடத்
திலும் இவைதா னளவுபட்டு வயிறே பெருத்திருக்கை. “ வல்வயிற்று
ப்பெருமான்” என்னக்கடவதிறே. (ஒண்கடரித்யாதி) சந்த்ரஸூர்யர்
களை யுடைத்தான உபரிதநலோகத்தையும், காலவிசேஷமான காலத்
தையும், தான் என்று சொல்லலாம்படியானான். இவை ப்ரகாரமாக,
தான் ப்ரகாரியாய்நின்றான்.

(அண்டமித்யாதி) அண்டமுண்டு - ப்ரஹ்மலோகம், அதின்நடு
வே வழிகண்டுபோந்து, அதுக்குஇவ்வருகில் அந்தரிக்ஷத்திலே போந்
திழிந்து, எல்லாவற்றையும்பொறுக்கக்கடவ, அவனியாருண்டு-பூ [நய
மி, அவள் பொறுக்கமாட்டாதே தடுமாறும்படி பெருகுமாய்த்து.
(மண்டுமாமணிநீர்) எங்குமொக்கப்பரந்து பெருநீராய், அதடையத்
தெளிந்திருப்பதான கங்கையின்கரையிலே. கூ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(கொண்டலித்யாதி.) அரணை வெந்திறற்சாபம் தவிர்த்த
வளவேயோ, ஸர்வவிஷயமாக ஆபத்ஸகனன்றோ என்றநுஸந்திக்கிறோன்று[கரு
ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

வாயுஸ்கந்தமென்றது - வாயுஸமூஹமென்றபடி. “மா” என்று விசேஷித்தது
க்குத் தாத்பர்யம் (இவற்றை யித்யாதி.) பெருத்திருக்கை-மாஹாத்மயத்தை யுடை
த்தாயிருக்கை; “அஹோநாஸந்திஸந்தி” “அண்டாநாம்த்வதுதாநா
மநந்திஸந்தி” என்றச்லோகமநுஸந்தேயம். கூ.

க0ச பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

மூ.—வருந்திரைமணிநீர்க்கங்கையின் கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்துள்ளானை, கருங்கடல்முந்நீர் வண்ணையெண்ணிக் கலியன்வாயொலிசெய்தபனுவல் வரஞ்செய்தவைந்துமைந்துமல்லார்கள், வானவருலகுடன்மருவி, இருங்கடலுலகமாண்டு வெண்குடைக்கீழ் மையவராசுவர்தாமே. (ய)

ப - ரை.—வரும் - பெரியவேகத்தோடேவருகிற, திரை-அலைகளையுடைத்தாய், மணி - தெளிந்த, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, கங்கையின்கரைமேல் - கங்கைக் கரையிலுள்ள, வதரியாச்சிராமத்து - ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்திலே, உள்ளானை - நித்ய வாஸம்பண்ணுமவனாய், கரு - கறுத்த, முந்நீர் - மூன்றுவகைப்பட்டநீரையுடைத்தான, கடல்வண்ணை-கடல்போன்றதிருநிறத்தையுடையவனை, எண்ணி - அறு [ய] ஸந்தித்து, கலியன் - ஆழ்வாரருளிச்செய்ததாய், ஒலிசெய்த - சப்தஸுர்தர்ப்பமான, பனுவல்வாய் - பாட்டுக்களில், வரம்செய்த - ச்ரேஷ்டமாகப்பண்ணின, ஐந்தும்ஐந்தும் - இப்பத்துப்பாட்டுக்களையும், வல்லார்கள் - அர்த்தத்தோடுசொல்ல வல்லவர்கள்; இரு - பெரிய, கடல் - கடலாலேசூழப்பட்ட, உலகம் - இப்புமியை, வெள் - வெளுத்த, குடைக்கீழ் - குடைநிழலின்கீழேயிருந்து, ஆண்டு - செங் [ய] ரு கோல்செலுத்தி, பின்பு, வானவர் - இந்த்ராதிதேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான ப்ர ஹ்மாவிலுடைய, உலகுடன் - ஸத்யலோகத்தையும், மருவி - கிட்டி அதுபவித்து, இமையவர்ஆசுவர் - நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாகப்பெறுவர். (ய)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(வருமித்யாதி) பெரியவேகத்தோடே வருகிற, திரைகளையுடைத்தாய், தெளிந்தஜலத்தையுடைத்தான [உயி] மங்மையின்கரைமேலே ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்திலேயிருக்கிற ஸ்ரீவேச்வரனைக் கவிபாடிற்று. (கருங்கடல்முந்நீர்) முந்நீரான கருங்கடல். ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலமான மூன்றுவகை நீரையுடைத்தாங்க் கறுத்தநிறத்தையுடைய கடல்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனை அறுஸந்தித்து ஆழ்வாரருளிச்செய்தபாட்டுக்களிலைவதான்! [உரு] (வரம்செய்த) ஹமவத் ப்ரஸாஜலப்யமான பத்துப்பாட்டையும் வல்லவர்கள். ஆன்றியே, வரிஷ்மமான பத்துப்பாட்டையுமென்னுதல். (வானவரித்யாதி) பெரியகடல்கூழ்ந்தஹ்மியை (க) ஏகாதபத்ரமாக நடத்தி, பின்பு ப்ரஹ்மபடித்தையிர்வஹித்து, அநந்தரம் நித்யஸூரிகளோடொருகோவையாகப்பெறுவர். இத்தால்சொல்லிற்றாய்த்து-[ஈய] இவனஹிஸந்யிபண்ணினவற்றை யெல்லாம் தருமென்றபடி.

“அறிவுடையார் அபுருஷார்த்தமென்று காற்கடைக்கொண்ட ஐச்வர்யத்தை ‘வேண்டேன்மனைவாழ்க்கை’ என்றும் ‘போந்தேன்’ என்றும் (உ) வீதராமராய்ப்போந்தவிவர், இப்போது ஐச்வர்யத்தை மலமாகச்சொல்லுவானென்?” என்று ஜீயர் ஊட்டரைக்கேட்க; [ஈரு]

பத்தாம்பாட்டு.—(வருந்திரையித்யாதி) இவைதானென்று - வ்யாக்யாதர்வாக்யமாதல், “பனுவல்” என்றஆழ்வார்கருத்தாதல். அர்த்தக்ரமத்தைப்பற்ற “இருங்கடலுலகம்-வெண்குடைக்கீழ்-ஆண்டு - வானவருலகுடன் மருவி - இமையவராசுவர்தாமே” என்ற அந்நவயித்தருளிச்செய்திருார் (பெரியவித்யாதி.)

(போந்தேனென்றம்) என்ற வந்தரம், துறந்து என்று சேஷம். [சய]

(க) ஏகாதபத்ரமாக - ஈரரசன்றிக்கே. (உ) வீதராகர் - விரத்தர்.

“திருமங்கையாழ்வாரவதரித்தபின்பு, த்யாஜ்யமானஐச்வர்யமும் பரம புருஷார்யத்துக்குள்ளே புக்குப்போய்த்துக்காணும்-‘ஈச்வரனேயாக வுமாம் நித்யஸூரிகளேயாகவுமாம் ராஜாவாகவுமாம் பறித்தலாமவத சேஷமாக்கலாமாகில்’ என்றாமிவரிருப்பது” என்றருளிச்செய்தாராம்.

அடிவரவு.— ஏனம் கான் இலங்கை துணிவு பேய் தேர் வெந்திறல்
மான் கொண்டல் வருந்திரை கலை.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

“வேண்டேன்மனைவாழ்க்கையை” என்னுமவர்தாமே ஐச்வர்யத்தைபலமாகச் [௮] சொல்லுகையாலே, ஓராகாரத்தாலே த்யாஜ்யமானது ஆகாராந்தரேணஉபாதேய மாய்த்தென்று விவக்ஷித்து, பட்டர் பரிஹரித்தமையை யருளிச்செய்கிறார் (திருமங் கையாழ்வாரித்யாதி.) உள்ளே புக்கபடி யெங்ஙனேயென்ன (ஈச்வரனேயித்யாதி;) ஈச்வரபதார்த்தமாகவுமாம், பாகவதபதார்த்தமாகவுமாம், ராஜத்ரவ்யமாகவுமாம், தஜீயர்க்கு விநியோகமானு லதுவே புருஷார்த்தமென்றிருப்ப ரென்றபடி. [௮௫] ஈச்வரபதார்த்தத்தை பாகவதசேஷமாக்கினால் அது அவனுக்குகப்பாகையாலும் ராஜத்ரவ்யத்தைப் பறித்து பாகவதசேஷமாக்கினால் ப்ரத்யவாயமின்றிக்கே ஸ்வரூ பாறுருபமாகையாலும் அவைகூடிற்றே யாகிலும், பாகவத பதார்த்தத்தைப் பறித்து பாகவதர்க்குக்கொடுக்கக்கூடுமோ வென்னில்; அவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளென்றறியாதே பறித்தானாகிலும் தோஷமுண்டாகையாலே அதுவே பாக [௮௮] வதவிஷயத்திலே விநியோகமானால் அந்ததோஷம் வாராதென்றுகருத்தாகவுமாம். ஸம்பந்நராய்ச் சிலரிருந்தால் நிரவகாசராயிருப்பார்க்கு அவர்கையில் நின்றும் பறித்துக்கொடுத்தால் அவர்கள் பாகவதசேஷமாய்த்தே! என்று உகப்பராகை யாலே, தோஷமில்லை யென்று கருத்தாகவுமாம். இங்ஙனன்றாகில், பாகவதஸ்வத் தையெடுத்து பாகவதர்க்குக்கொடுக்கக்கூட சாஸ்த்ரம் இசையாதிதே; ப்ர [௮௯] ஹ்மபதத்தளவும் சொன்னது - ஐச்வர்யத்துக்கு மேலெல்லை யாகையாலே. ௮.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி - கலையும். ப்ரவேசம்.

வ்யா.— ஸௌஹரி ஹோமத்துக்குறுப்பாக அநேகம் வடிவுகொ ண்டாப்போலே ஆச்ரிதரையறுவியிப்பிக்கைக் குறுப்பாக உகந் [௮௮] தருளின நிலங்களெங்கும் புகுந்து ஸந்நியிபண்ணினாய்த்து அவன்; இனி, இவர்தாமும் * தானுகந்த ஓரெல்லாம் தன்தாள்பாடி எங் கும் புக்கறுவியிக்கையிலே யாய்த்து அபேகை பண்ணியிருப்பது.

அ.—கலையும் கரியும் ப்ரவேசம். கீழ் நாலு திருமொழிகளாலும் - தமக்குண் டான மந்த்ரலாபத்தையும், மந்த்ரார்த்தத்தையும், நரநாராயணரூபேண அவத [௮௯] ரித்துத் திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டதேசத்தில் தமக்குண்டான ப்ராவண்யத்தையு மருளிச்செய்தாரே யாகிலும், ஸாளக்ராமம் துடக்கமான திவ்யதேசங்களை விரு ம்புவானென்னென்கிறசங்கையிலே, இவர் விரும்புகைக்குஹேதுவை யருளிச்செய் யக் கோலி, அதுக்குறுப்பாக அவன் பலபடி யிருக்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச் செய்கிறார் (ஸௌபரியித்யாதி.) அவன் பலபடியிருந்தால் இவர்தாம் பலபடி [௯௦] அறுபவிக்ைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி.)

கலை பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மூ.—கலையும் கரியும் பரிமாவும் திரியும் கானம் கடந்துபோய்ச் -

சிலையும் கணையும் துணையாகச் சென்றான் வென்றிச் செருக்களத்து;

மலைகொண்டலைநீரணைகட்டி, மதிள்நீரிலங்கைவாளரக்கர் -

தலைவன் தலைபத்துத்துகந்தான் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே!.க.

ப - ரை.—சக்ரவர்த்தித்திருமகன், சிலையும் - வில்லையும், கணையும் - அம்பு
கணையும், துணையாக - ஸஹாயமாகக்கொண்டு, கலையும் - மான்களும், கரியும் -
யானைகளும், பரிமாவும் - குதிரைகளும், திரியும் - ஸஞ்சரிக்கிற, கானம் - காட்
டை, கடந்து - தாண்டி, போய் - நெடுந்தூரம்போய், வென்றி - ஜயத்தையுடை
த்தானபோரைவிளக்கக்கடவ, செருக்களத்து-யுத்தபூமியிலே, சென்றான் - பு [யு
குந்து, அலை - அலையையுடைய, நீர் - ஸமுத்ரத்தை, மலைகொண்டு - மலையால்,
அணைகட்டி - ஸேதுபந்தம்பண்ணி, மதிள் - மதியையும், நீர் - கடலாகிறஅக
வையுமுடைய, இலங்கை - லங்கையைத்தனக்குமகரமாகவுடையனாய், வள்ள -
ருத்ரனாகொடுக்கப்பெற்றவானையுடையனாய், அரக்கர்தலைவன் - ராக்ஷஸர்க்குத்
தலைவனானராவணனுடைய, தலைபத்து-பத்துத்தலைகளையும், அறத்த-சேதித்து, [யு
உகந்தான் - ஆச்ரிதர்விரோதிபோகப்பெற்றோரும்! என்றஉகந்துநித்யவாஸம்பண்ணு
கிற, சாளக்கிராமம் - ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை, நெஞ்சே!—,அடை - கிட்டப்பாராய்
என்கிறார். (க)

ஒருவிஷயத்தை அதுவிலக்கப்படுக்கால் அவ்விஷயத்தில் அவ
யவங்கள்தோறும்ஸ்பர்வைபண்ணுமாப்போலேயாய்த்துஇவரெ [உய
ங்கும் புக்கதுவவிப்பதாகப் பாரிக்கிறதாவும். ஆக, விரோயிநிரஸநசில
னுமாய், ஆஸ்ரீதஸம்சலேஷைகஸ்வவாவனுமாய், ப்ரஹ்மாடிகளாபந்ந
ராமன்று அவ்வாபத்துக்களைப்போக்கி அவர்களுக்குஃவநிவர்த்தகனா
யிருக்கிறவன்ந நித்யஸஞ்சிகளோடு தன்பக்கல் ருசியுடையாரோடு
கேவலப்ரஹ்மணரோடுவாசியற ஸர்வஸமாச்ரயணீயனாய்க் கொண்டு
ஸ்ரீஸாளக்ராமத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதனானான், அங்கே போயவனை
யாச்ரயிப்போமென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். கோஸல
ஜநபடிமாகப் பெருமாளதா யிருக்குமாப்போலே, ஒருமண்டலமாக
த்தனக்கு விஷயமாகக்கொண்டு ஸந்நிஹிதனாய்க் குறைவற வர்த்திக்
கிற டேசமாய்த்து. *

விஷயமொன்றாயிருக்க, எங்கும் தனித்தனியே புக்கதுபவிக்க வேண்
டுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவிஷயத்தை யித்யாதி.) ஆகவென்
றது - ஆகையாலே யென்றபடி. “ஊரான் குடந்தையுத்தமன்” என்றத்தைப்
பற்ற (ஆஸ்ரீதஸம்சலேஷைக ஸ்வபாவனுமாய்) என்றது. “வெந்தாரென்பும்”
என்கிறபாட்டைக்கடாவித்தருளிச்செய்கிறார்(ப்ரஹ்மாதிகளிட்யாதி;) கபால[ருடு
விமோசகம் வேதாபஹாணதிகளுக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம். “தொ
ண்டாமினமும்” என்கிறபாட்டைப்பற்ற (நித்யஸஞ்சிகளோடித்யாதி.) கீழ்ச்சொ
ன்னவரெல்லாரும்மாச்ரயிக்கும்படி யிடமுடைத்தா யிருக்குமோவென்ன(கோஸலே
த்யாதி;) மலையாகையாலே ஒருமண்டலப்பரப்புப்பெருத்திருக்கு மென்தகருத்த.
விஷயமாக - வாஸஸ்தாநமாக, *

வ்யா.— முதற்பாட்டு.—(கலையித்யாதி) கலைமுதலானவைகளை வர்த்திக்கக்கடவதான காட்டைக் கடந்து போய். (சிலையும் கணையும் துணையாகச்சென்றுன் வென்றிச்செருக்களத்து) “தே வநேநவநம் மத்வா” என்கிறபடியே - படைவீட்டில் நின்றும் காட்டிலே புகு[டு கையன்றிக்கே, காட்டில் நின்றும்மாய்த்துக் காட்டிலே வந்து புகுந்தது; அப்படியே, இங்கும், ஐஷ்டஸத்த்வப்ரகரமான காட்டைக்கழிந்து பின்னை யுத்தஹமியிலே யாய்த்து வந்துபுகுந்தது. கலைகளையும் ஆனை களையும் குதிரைகளையு முடைத்தாயிருக்கிற காட்டைக் கடந்துபோய், வென்றிச்செருக்களத்திலே வந்து புகுந்தான். அங்குப்போய்ப் புகு கிற விடத்துத் துணையாரென்னில் (சிலையும் கணையும் துணையாக) வில்லு மம்பும் துணையாக வாய்த்துப் போய்த்தது. லக்ஷ்மணாடிகளோ வென்னில்; அவர்களையும் ஓரவயவவிசேஷங்களாக நினைத்திருந்தா ரித் தனைபோக்கி, தனித்தொருதுணையாக நினைத்திருந்திலராய்த்திவர்.

முதற்பாட்டு.—(கலையித்யாதி.) “தானவனாகம்தரணியிற் புரள” என்றும் [யடு “இலங்கையும் கடலும்” என்றும் சீழ்த்திருமொழியிலே ப்ரஸ்துதமான ராமசரிதந் தான், “சுயஸ்துந்நஸுபஹித ராஸுவதீயஸ்தவகம் சரிசுநஸ்யுநஸ்யுந் தீ-| ஸ்ரீ 9 வசு நசுநசுந் ஸரகாமிநு தீம் யஸ்துபிநாய சரிசுநஸ்யுந்” “தாதர்க்குணோநுபபூவிதராகவத்வேயஸ்தாவகம்சரிதமந்வஹமந்வபுங்க்தே! ஸோ த்ரைவஹந்தஹநுமாந்பரமாம் விமுத்திம்புத்தயா விநாயசரிதம்தவஸேவதேஸௌ” என்கிறபடியே நித்யாநுபாவ்யமாய்த் துவக்கவற்றுகையாலே அததை யநுபவி க்கிறாரென்று அவதாரிகையிட்டுக்கொள்வது.

காடானபோதே மர்கம் முதலானவை யுண்டாயிருக்குமே, அவற்றையிட்டு விசேஷிப்பாணென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கலையித்யாதி.) இத்தால் - விஜந வநத்திலே யெழுந்தருளுவதே! என்றிடுபடுகிறாரென்றதாய்த்து. கரியைப் [உடு பற்றவும் கலையைமுற்படவெடுத்தது - இவர்கள் நிலையைக் கொலைத்தது கலையெ ன்று “காளிடையுருவை” என்கிறபாட்டிலே ப்ரஸ்துதமான மாயாமர்கத்தின் தெளஷ்ட்யத்தைப்பற்ற. “அரக்கர்தலைவன் தலைப்த்தறுத்துகந்தான்” என்ன வே, செருக்களத்துக்குப்போகை அர்த்தலித்தமாயிருக்கவு மருளிச்செய்ததுக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தேவநேநேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) இத்தால்- நடுவிலாச்சிக்காகக் காடேறப்போனாலும் அவ்வளவிலே மீண்டிவரப்பெற்றதே! லீதாவியோக வ்யாஜேந யுத்தரங்கத்திலே போகவேண்டிற்றே! என்றிடுபாடி தோற்றுகிற தென்றதாய்த்து. சீழ் தாத்பர்யங்களை யருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (கலைகளையுமித்யாதி.) “சிலையும் கணையும் துணையாக” என்ற பத ஸ்வாரஸ்யத்தாலே-செருக்களத்துச்சென்றது கரவதவர்த்தார்தமாகச்சொல்லு[டு லாயிருந்ததேயாகிலும், காணம்போய் என்னுதே “கடந்து” என்ற பதஸ்வாரஸ்யத் தாலே. லங்கையில் யுத்தரங்கமேயாகவேணு மென்று விவக்ஷித்து, ஆனால் தநர் பாணங்களே துணை யென்னக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையை உத்க்ஷேபிக்கிறார் (லக்ஷ்மணாடிகளோ வென்னிலென்று.) ஆதிசப்தத்தாலே - ஸுகீர்வ மாருதி விபீ ஷணர்களைச் சொல்லுகிறது. இனையபெருமாள் “ராமஸ்யதக்ஷிணோபர்ஹா:” என்னும்படி யிருக்கையையும், ஸுகீர்வ (க) ஏககீர்வ ராய்ப்போந்தபடியையும், திருவடி திருவடிகளாய்ப் போந்தபடியையும், ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வாரை இக்ஷ்வாகுவம்ச்யராக நினைத்தபடி யாலே ராம பாஹாண தாராபிஷித்தரானபடியையு முட்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் (அவர்களையுமித்யாதி.)

(க) ஏககீர்வ - ஒருமிடரூயிருப்பவர்.

கௌ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

முதலிகளடங்கலும்பெருமாளுக்குக்குழைச்சரக்காளுர்களாயித்தனையி
றே;“ராமலக்ஷ்மணமஃப்தாஸா.”(வென்றிச்செருக்களத்து) நலியவே
னுமென்னு மவிஸந்யி யுண்டாய் நலியாத மஃமங்களைத் தப்பிப்போ
னால் பின்னையும்போய்ப்புகுமிடம்யுத்தஹுமியாய்த்து. வென்றியை[ரு
யுடைத்தான போரை விளைக்கக்கடவ யுத்தஹுமியிலே.

அங்குப்போய்ப்புக்கபின்பு செய்த சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகி
றதுமேல் (மலையித்யாதி) பெரியசேஷாஹபத்தை யுடைத்தான கடலை,
நீரிலே ஆழக்கடவ மலைகளைக் கொண்டு அணையாகக்கட்டி, மதினையும்
அதுக்ககழான கடலையு முடைய லங்கையைக்கலவிருக்கையாகவுடை
யனுமாய், ஒருதேவதையை யாச்ரயித்து அதின்பக்கவிலே ஒரு
வாளைப்பெற்று அது தனக்காணாக நினைத்திருப்பானாய், டர்வரஃததுக்
கெல்லாம் நியாமகனா யிருக்கிற ராவணனுடைய தலைகள் பத்தையும்
அறுத்து,“தேவர்களும்தந்தாமுடைய குடியிருப்புப்பெற்றார்கள்! கிஷி
களும்தந்தாமுடைய ஆச்ரமங்களிலேயிருந்து தபஸ்ஸபண்ணப் [யரு
பெற்றார்கள்!” என்றுஉகந்தவன்; அப்படி ஆச்ரிதவிரோயியைப்
போக்கிப் பிற்பட்டார்க்கு முதவுகைக்காக வந்துவர்த்திக்கிற ஸ்ரீஸா
ளக்ராமத்தை யாச்ரயிக்கப் பாராய் நெஞ்சே! என்கிறார். ... க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—ராவணனை நிரவித்தபடியைச் சொ
ல்லிற்று-முதற்பாட்டில்; அதுக்குறுப்பாக அவனுடைய முதல்நாளை
ப்படையெழுச்சி சொல்லுகிறது - இதில்.

முதலிகளடங்கலுமென்றது - மற்றமுள்ள வாரமுதலிகளெல்லாரு மென்றபடி.
(குழைச்சரக்கு) குழையென்று - பையாய், பையில் சரக்குப்போலே ரக்ஷயமெ
ன்றபடி.

“வென்றி” என்று விசேஷிக்கையாலும் - காட்டைப்பற்றவும் பாதகத்வத்தி
லாதிக்யம் ஸூசிதமாகிறதென்கிறார். நலியவேனுமென்னுமபிஸந்தியில்லாதமர்கங்
களுள்ள காட்டைத்தப்பிப்போசப் பெற்றால் நலிகைக்குஇப்போது வரப்புகுகிற
ரென்று (க) விஜிகேஷுக்க ளிருக்குமிடத்தில் புகவேண்டிற்றே என்று கருத்து.
சப்தார்த்தம் (வென்றியையித்யாதி.)

மேலுக்கவதாரிகை(அங்கித்யாதி.)“செருக்களத்து-சென்றான்” என்றது- [நய
ஸமுத்ரதீரத்திலே படையெடுத்து விட்டபோதே போய்ப்புக்கது ஸித்தவத்கரி
த்தருளிச் செய்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஸமுத்ரத்தில் ஸேதுபந்தநத்தையும்
அங்குப்புக்குச்செய்த செயலாக வருளிச்செய்தாரென்று கண்டுகொள்வது. ஒரு
தேவதை - ருத்ரன். அரணாக - ரக்ஷகமாக. “ஸஹீகீழை ருத்ரஸ்ய ராவணஸ்யஹி
ஹி ஸஹீகீழை ருத்ரஸ்ய ராவணஸ்ய ஹி ஹி” “ஸஹிதேவை ருத்ரீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய
வதார்த்தபி: | அர்த்திதோ மாறுஷேலோகே ஜக்ஞேவிஷ்ணுஸ்ஸநாதந:” என்றும்
“தேவயம்பவதாரக்ஷயா பவத்விஷ
யவாஸிந:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - இவர்களுக்காக ராவணன்தலையை
யறுத்தானாகையாலே வந்தவுகப்பை யருளிச்செய்கிறார் (தேவர்களுமித்யாதி.) க.

இரண்டாம்பாட்டு.—(கடஞ்சுழித்யாதி.) அரக்கர்தலைவன்தலைபத்தறுத்த[சய
பின்பு இலங்கை பொடியாம்படி சரந்தரந்தா னென்னுமது கடாமையாலே,
தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ராவணனையித்யாதி.) அதுக்குறுப்பாக - நிரஸநத்து
க்குறுப்பாக. இத்தால் - படையெடுத்த வந்திருந்த அம்பு கோத்தானாகையாலே
தலையறுத்து விட்டாரென்று கருத்து.

(க) விஜிகேஷுக்கள் - ஜயிக்கவேனுமென்னும்இச்சையுடையவர்கள்.

மூ.—கடஞ்சூழ்கரியும் பரிமாவு மொலிமான்தேரும் காலானும்-
உடன்கூழ்ந்தெழுந்தகடியிலங்கைபொடியாவடிவாய்ச்சரந்துரந்தான் ;
இடஞ்சூழ்ந்தெங்குமிருவிசும்பிலிமையோர்வணங்கமணங்கமழும் -
தடஞ்சூழ்ந்தெங்குமழகாய சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே! ... உ.

ப - ரை.—கடம்கூழ் - மும்மதங்கனையுடைய, கரியும் - யானைகளும், பரி
மாவும் - குதிரைகளும், ஒலி - சப்தியாசின்னுள்ள, மாத்தேரும் - மஹாரதங்க
ளும், காலானும் - பதாதிகளும், உடன்கூழ்ந்து - ஒன்றாகத்திரண்டு, எழுந்த -
கிளர்ந்துதோற்றின, கடி-அரணையுடைத்தான, இலங்கை-லங்கையிலுள்ள தூர்வர்க்
கமானது, பொடியா-நீரும்படிக்கீடாக, வடி - கூரிய, வாய் - வாயையுடைத் [ய
தான, சரம் - பாணங்களை, துரந்தான் - ப்ரயோகித்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன்,
இரு - பரப்பையுடைத்தான, விசும்பில் - ஸ்வர்க்கத்தில் வலிக்கிற, இமையோர் -
தேவர்கள், இடம்எங்கும் - பூமிப்பரப்பெல்லாம், சூழ்ந்து - பரவி, வணங்க -
ஆசிரயிக்கத்தக்கதாய், மணம் - செங்கழுநீர்முதலியபுஷ்பங்களின்வாஸநையை,
கமழும் - வீசாநின்னுள்ள, தடம் - தடாகங்களாலே, சூழ்ந்து - சூழப்பட்டிரு[யடு
ப்பதாய், எங்கும் - எல்லப்பக்கங்களிலும், அழகாய - அழகையுடைத்தாயிருக்கிற,
சாளக்கிராமம்அடைநெஞ்சே!—.

(உ)

வ்யா.—(கடஞ்சூழித்யாடி) ஃஷிதான் படை யெழுச்சியைச்
சொன்ன க்ரமத்திலே சொன்னாரிவரும். மஜலத்தை யுடைத்தாய்
மலை வடிவுகொண்டு நடந்தாப்போலே யிருக்கிற ஆணைத்திரளும், [உய
அதுக்கநந்தரம் குதிரைத்திரளும், வோஷத்தையுடைத்தா யிருந்து
ள்ள பெரிய தேர்களும், காலானும், இவை யடைய ஒன்றாகத்திர
ண்டு பெரியகிளர்த்தியோடே தோற்றின அரணுடைத்தான லங்கை,
“ஆசாந்நயூஷிஷ்வீ” “சம்சாந ஸத்ரஸீலவேத்” என்கிறபடியாய்ப் போ
ம்படிக்கீடாக, வடித்தவாயையுடைத்தான சரத்தைநடத்தினாய் [உடு
த்து. (இடமித்யாடி) ஹுமியி லவகாசமுள்ள விடமெங்கும் பரந்து
கொண்டு பரப்புடைத்தான ஸ்வர்மத்தில் டேவர்க ளாசிரயிக்க, பரி
மளப்ரசுரமான தடாகங்களை யுடைத்தாய் எங்குமொக்க டர்சநீயமா
யிருக்கிற ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை யாசிரயிக்கப்பார்.... ... உ.

க்ரமத்திலேயென்றது-ரத கஜ தூரக பதாதிகளாகிற சதுரங்கஸேனையை[நய
ச்சொல்லும் க்ரமத்திலே யென்றபடி. “கடம்” என்றதினர்த்தம் (மதஜலத்தை
யென்றது.) ஆணைகளை வர்ணிக்கிற விடத்திலே, “விலங்கல்போல்வன” என்ற
வர்ணிக்கையாலே அது இங்கு விவக்ஷித மென்றருளிச்செய்கிறார் (மலையித்யாதி)
மதஜலமுண்டாவது ஒரு வயோவிசேஷத்திலே யாகையாலே அப்போதையில்
மஹத்வம் த்யோதிதமென்று கருத்து. மாத்தேர் என்னும் வல்லொற்று மெல் [நடு
லொற்றாய், மாந்தேர் என்றாய், அதுதானும், சூந்தம் என்னுமது சூன்றம்என்று
கிடக்கிறுப்போலே “மான்றேர்” என்றுகிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரிய
தேர்களுமென்றது.) “மால்” என்று - பெருமையாய், “வன்னுளினினைவணங்கி”
என்கிறவிடத்தில், வலிமையை யுடைய தாளென்ற வோபாதி, “மான்றேர்”
என்று - மாலானதேரென்கிறதென்றாகவுமாம். கடி-கட்டுடைமையாய், அரணை [சய
யுடைத்தாயென்றபடி. வடித்த - கூரிடப்பட்ட. (ஆசிரயிக்க) என்ற வந்தரம்,
தக்கதாய் என்றுசேஷம். சரந்துரந்தான், அவனுக்கிடமாயிருக்கிற சாளக்கிராமம்
என்றவயம். உ.

கக0 பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மூ.—உலவுதிரையும் குலவரையு முழிமுதலாவெண்டிக்கும்,
நிலவும் சுடரு மிருளுமாய் நின்றான் ; வென்றிவிறலாழி -
வலவன்;வானோர்தம்பெருமான்;மருவாவரக்கர்க்கெஞ்ஞான்றும்-
சலவன்;சலஞ்சூழ்ந்தழகாய சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே! ... கூ.

பு - ரா.—உலவு - ஸஞ்சரியாநின்றன, திரையும்-அலையுடையகடலும்,
குலம் - ச்லாக்யமான,வரையும் - பர்வதங்களும், ஊழிமுதலா - காலம்முதலாக,
என்டிக்கும் - எட்டுதிக்கிலுள்ள பதார்த்தங்களும், நிலவும் - சந்த்ரனும், சுட
ரும் - ஸூர்யனும், இருளும் - அந்தகாரமுகியஇவற்றுக்கு, ஆய் - ப்ரகாரி
யாய், நின்றான் - நின்றவனாய், வென்றி - ஜயத்தையும், விறல் - மிடுக்கையு [ய
முடைய, ஆழி - திருவாழியை, வலவன்-வலத்திருக்கையிலுடையனாய், வானோர்
தம் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு, பெருமான் - ஸ்வாமியாய், மருவா - தன்னைக்கிட்டி
ஆச்ரயியாத, அரக்கர்க்கு - ராக்ஷஸர்கள்விஷயத்தில், எஞ்ஞான்றும் - நித்ராஸ
மயத்திலுங்கூட, சலவன் - பகைமைபாராட்டுமவன் நித்யவாஸம்பண்ணுமதாய்,
சலம்-ஜலத்தாலே, சூழ்ந்து - சூழப்பட்டு, அழகாய - அழகாயிருந்துள்ள, [யடு
சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே!— (கூ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு.—(உலவித்யாதி) ஸஞ்சரியாநின்றனள்ள
திரையையுடைத்தாய் - பெரியவோஷத்தை யுடைத்தான கடலும்,
மலையும்துடக்கமாக. (ஊழிமுதலா எண்டிக்கும்) காலோபலக்ஷித
மான ஸகலபஹார்யங்களுமான எட்டுதிக்கும், சிலநாள் வர்த்திக்க [உய
க்கடவராயிருக்கிற சந்த்ரஸூர்யர்களும், அதுக்கெதிரான இருளுமா
ய், அதடைய “தான்” என்கிற சொல்லாலே சொல்லலாம்படி தன
க்கு ப்ரகாரமாகவுடையனாய் நின்றான். இத்தால் - ஜமபாகாரனாய்
நிற்கும்நிலை சொல்லிற்று ; மேல் - அஸாபாரண கிவ்யவிக்ரஹபுக்த
னான நிலையைச்சொல்லுகிறது(வென்றியித்யாதி) ஆஸ்ரீதரக்ஷணத்[உடு
துக்குப் பரிகரமான திருவாழியை வலவருகே யுடையவன். (வா
னோர்தம் பெருமான்) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயனியனானவன். (மரு
வா) கண்வளர்ந்தருளும்போதும், தன்னோடு பொருந்தாத அஸ்ரவர்
மத்துக்கு, “அவுணர்க்கென்றும்சலம்புரிந்து” என்கிறபடியே - சாத்ர
வத்தையுடையனா யிருக்குமவன் ; ஏவம்வியனானவன் வந்து ஸந்நியி
பண்ணுகிற ஜலஸம்ர்த்தியை யுடைத்தாய் டர்சந்யமாயிருக்கிற. கூ.

அ.—மூன்றும்பாட்டு.—(உலவுதிரையு மித்யாதி.) இப்படி படைபெழுச்சி
யோடே வந்த ராவணனை நிரவித்த வநந்தரம், “उषःसुखं वा वा सुखं सुखं वा
दृष्टं” “தமஸுஃபரமோதாதா சங்கசக்ரகதாதரஃ” என்றும் “अवाप्नुवायसु
खं” “பவாந்நாராயணோதேவஃ” என்றும் பெருமானுடையபரத்வம் ஸ்புட [கூடு
தரமாகச் சொல்லப்படுகையாலே, இவரும் அந்த பரத்வத்தை யருளிச்செய்
கிற ரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

பலிதம் (பெரியவித்யாதி.) (துடக்கமாக) என்றவநந்தரம், பெருப்பெருத்த
பதார்த்தங்களும் என்று சேஷம். எட்டுதிக்கும் - எட்டுதிக்கிலுள்ள பதார்
த்தங்களும். நிலவு - சந்த்ரன். வென்றி - ஜயத்தையும், விறல் - அதுக்குறு [சுய
ப்பான மிடுக்கையு முடைய, “ஆழி” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கி
றார் (ஆஸ்ரீதேத்யாதி.) “எஞ்ஞான்றும் - மருவாவரக்கர்க்கு - சலவன்” என்றந்வ
யம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (கண்வளர்ந்தித்யாதி.) இத்தால் - நித்ராஸமய
த்திலும் ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே சீற்றமுடையவரென்று, “कालाक्षित्वात्”
“காலாக்ஷித்வச்சக்ரோதே” என்னும் குணதிக்கயம் சொல்லிற்று. ... கூ.

மூ.—ஊரான்; குடந்தையுத்தமன்; ஒருகா விருகால் சிலைவனையுத்.

தேராவரக்கர்தேர்வெள்ளம்செற்றான்; வற்றுவருபுனல்கூழ்—

பேரான்; பேராயிரமுடையான்; பிறங்குசிறைவண்டறைகின்ற—

தாரான்; தாராவயல் சூழ்ந்த சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே. ச.

ப-ரை.—ஊரான் - திருவூரகத்தைத்தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாய்; “கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசு” என்று ஆச்ரிதர்நியமிக்கும்படிக்கீடாக, குடந்தை - திருக்குடந்தையில் கண்வளர்நதருளுகிற, உத்தமன் - புருஷோத்தமனாய்; ஒருகால் - கரன் முதலானோர் எதிர்த்தபோது, சிலை - வில்லினுடைய, இருகால் - இரண்டிகோடியையும், வளைய-வளைத்துத் தம்முடையவல்லமையைக்காட்ட, [ய] தேரா - இவனை நம்மால் வெல்லமுடியாது என்று ஆராய்ந்தறிய மாட்டாத, அரக்கர் - ராக்ஷஸருடைய, தேர்வெள்ளம் - ரதஸமுஹங்களை, செற்றான் - சிந்நம் பிந்நமாம்படி பண்ணினவனாய்; வற்று - வற்றுதலின்றிக்கே, வரு - மேல் மேலும் வெள்ளமிடாநின்றன, புனல் - ஜலத்தாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, பேரான்-திருப்பேர்நகரில் நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய்; ஆயிரம்பேர்உடையான் - தன்குணசேஷிதங்களுக்கு வாசகமான அநேகம்திருநாமங்களை யுடையனாய், பிறங்கு - நெருங்கி யிருந்துள்ள, சிறை - சிறகுகளையுடைய, வண்டு - வண்டிகளானவை, அறைகின்ற - ஆளத்திவைத்துப்பாடாநின்றன, தாரான் - திருத்துழாய்மாலையையுடையனான ஸர்வேசுவன் எழுந்தருளியிருக்குமதாய், தாரா - தாராளன்னும்ஜலபக்ஷிகள் நிறைந்த, வயல் - வயல்களாலே, சூழ்ந்த-சூழப்பட்ட, சாளக்கிராமம் - ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை, நெஞ்சே ! அடை— ... (ச)

அ.—நாலாம்பாட்டு.—அதுக்கும் முன்னே யுண்டான வரவயவ்ஃத்தாரந்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(ஊரான்) திருவூரகத்தைத் தனக்கிருப்பிடமாக வுடையவன்.(குடந்தை யுத்தமன்) அவாகள் அபேகையின்றிக்கேயிரு[உரு]க்க ஆஸ்ரிதரகூணத்துக்காகத் தானே திருக்குடந்தையிலே வந்து சாய்ந்தருளின நீர்மையி லேற்றத்தை யுடையவன். அன்றிக்கே, (திருக்குடந்தை - ஊரான் - உத்தமன்) என்றும் சொல்லவுமாம். (ஒருகால்) ஒருக்கால். (இருகால்சிலை வளைய) வில்லிரண்டிகோடியும் வளையும்கூடியாக. ராவணன் வளையாமையாலே வில்லை வளைத்தான். (தேராவரக்க ரித்யாதி) “சக்ரவர்த்தித்திருமகனிநே நமக்கெதிரியாய் வருகிறான் !” என்று மதிக்கவறியாத ராக்ஷஸருடைய தேர்வெள்ளத்தை

நாலாம்பாட்டு.—(ஊரானித்யாதி.) கீழ்ச்சொன்ன ராவணவதந்தான் வாராவீரர்களும் தாங்களுமாய்ச் செய்ததாகையாலே அதிலு மத்புத்தமமாகத் தனியே நின்று வென்ற வீர ரஸந்தன்னை யநுஸந்திக்கிறாரென்று விவக்ஷித்து, “தேர்[ரு]டு வென்னம்” என்றபதத்திலே நோக்காக அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (அதக்கு யித்யாதி.)

அவர்கள் - திருக்குடந்தையிலுள்ளார். அபேகை-ரகூகாபேகை. “கால்” என்று - வில்லின் அணியாய், அருளிச்செய்கிறார் (வில்லித்யாதி.) (ராவணன்) என்றது-உபலக்ஷணமாய், “நமமேயம்” என்னத்தக்க கராதனைச்சொல்லுகிற[சு]து. “தேரா” என்று - விசாரியாதவென்றாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சக்ரவர்த்தித் திருமகனிநே யித்யாதி.)

ககஉ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மூ.—அடுத்தார்த்தெழுந்தாள்பிலவாய்விட்டலறவவள்மூக்கயில்வாளால்
விடுத்தான்; விளங்குகடராழிவிண்ணோர்பெருமான்; நண்ணர்முன்
கடுத்தார்த்தெழுந்தபெருமழையைக்கல்லொன்றேந்தியினநிரைக்காத்
தடுத்தான்; தடஞ்சூழ்ந்தழகாய சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே.ரு.

ப-ரை.—அடுத்து - மேல்விழுந்துகிடீ, ஆர்த்து - ஆரவாரித்துக்கொண்டு,
எழுந்தாள் - கிளர்ந்துதோற்றின சூர்ப்பநகியானவள், பிலம் - குகைபோன்ற,
வாய்விட்டு - வாயைத்திறந்து, அலற - கூப்பிடும்படி, அவள் - அவளுடைய, மூக்
கு - மூக்கை, அயில் - கூர்மைபொருந்திய, வாளால் - வாளாலே, இளையபெரு
மானைக்கொண்டு, விடுத்தான்-அறுத்தவனாய்; விளங்கு - மிகவும் ப்ரகாசியாரின் [ய
துள்ள,சுடர் - ஒளியை யுடைத்தான, ஆழி - திருவாழியையுடையனாய், அத்தாலே,
விண்ணோர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, பெருமான் - நிர்வாஹகனாய்; இத்தான் எவ்வளா
லே, கடுத்து - பெரியவேகத்தோடே, ஆர்த்து - சப்தித்துக்கொண்டு, எழுந்த -
தோற்றின, பெருமழையை - மஹாவர்ஷத்தை, நண்ணர்முன் - அவனுக்குப்பகை
வரான இடையர் முன்னே, இனம் - கூட்டமாயுள்ள, நிரைக்கா - பாக்களி [யடு
ரஸூரிகைக்காக, கல்லன்று - கோவர்த்தநம்என்னும்ஒருமலையை, எதி - தரித்து,
தடுத்தான் - அம்மழையை மறுத்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமதாய், தடஞ்சூழ்
ந்து - தடாகங்களாலே சூழப்பட்டு, அழகாய - அழகாயிருந்துள்ள, சாளக்கிராம
மடைநெஞ்சே!— (ரு)

அழியச்செய்தானாய்த்து. (வற்றுவிய்யாதி) நின்ற நிர்வாஹகனாய் [உரு
தன்றிக்கே மேன்மேலே வாராநின்றதுள்ள புனலைபுடைத்தா யிருக்கிற
திருப்பேரைத் தனக்கு வாஸஸ்யானமாக யுடையவன். (பேராயிர
முடையான்) தன்முனைசேஷத்தங்களுக்கு வாஸகமான அநேகம்
திருநாமங்களையுடையவன்.

அந்நாமத்வாரா அநுபவிக்கும் வடிவைச்சொல்லுகிறது [உரு
(பிறங்கிய்யாதி) நெருங்கியிருந்துள்ள சிறகையுடைத்தான வண்டிகளா
னவை மஹாபாநம் பண்ணிஅறையாநின்றதுள்ள மாலையை யுடையவன்.
(தாராவித்யாதி) ஊரடங்கலும் மதுஷ்யர் குடியிருப்பு நெருங்கி
யிருக்குமாப்போலே, தாராவாகிற பக்திகளாலே நெருங்கியிருந்துள்ள
வயலாலேசூழப்பட்டிருந்துள்ள சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே. ... ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.—அதுக்கு முன்னுன சூர்ப்பநவி நிரஸநத்
தை யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(அடுத்து)மேல்விழுந்துவந்துகிடீ.(ஆர்த்தெழுந்தாள்)
ஆரவாரத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு கிளர்ந்து வந்து தோற்றினவள்,

மேலுக்கவதாரிகை(அந்நாமத்வாரேத்யாதி.)அறையாநின்றதுள்ள-சப்தியா[ரு
நின்றதுள்ள. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(அடுத்தார்த்தித்யாதி.) தேராவரக்கர், தேர்வெள்ளத்தை
நிரவரிகைக்குக் காரணமென்னென்ற சங்கைக்குப் புரிஹாரந்தோன்ற வவதாரி
கை யருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கித்யாதி.)

(கிளர்ந்துவந்துதோற்றினவள்)என்கையாலே - பிராட்டிபக்கல்அபசாரப்[சய
பபம கோற்றுகிறத.

மூ.—தாயாய்வந்த பேயுயிரும் தயிரும் விழுதுமுடனுண்ட -
வாயான் ; தூயவரியுருவிற்குறளாய்ச் சென்று மாவலியை -
யேயானிரப்ப மூவடிமண் ணின்றே தாவென்றுலகேழும் -
தாயான் ; காயாமலர்வண்ணன்;சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே. கூ.

ப-ரை.—தாயாய் வந்த - தாயவடிவு கொண்டு வந்த, பேய் - பூதநை யுடைய, உயிரும்-ப்ராணனையும், தயிரும்-யசோதைப்பிராட்டி தோய்த்து வைத்த தயிரையும், விழுதும் - கடைந்துதிருட்டின வெண்ணெயையும், உடன்உண்ட - ஒக்க அமுதுசெய்த, வாயான் - திருப்பவளத்தையுடையனாய், ஏயான்-இரத்தற்குத்தகாத தான், தூய - பரிசுத்தமாய், வரி - அழகாயிருந்துள்ள, உருவின்-ரூபத்தையுடை [ய, குறளாய் - வாமநனாய், மாவலியை - மஹாபலிபக்கவிலே, சென்று - போய், இன்றே - இப்போது, மூவடிமண்தா என்று - மூன்று அடி நிலம் தரவேணும் என்று, இரப்ப - யாசிக்க, அவன் நீர்வார்த்துத் தந்தவுடனே, உலகு ஏழும் - ஏழுலோகங்களையும், தாயான் - தாவி அளந்துகொண்டவனாய், காயாமலர் - காயாம்பூப் போன்ற, வண்ணன் - திருநிறத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன் நித்ய [யரு வாஸம்பண்ணுகிற, சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே!—.... ... (கூ)

விலம்போலேயிருக்கிற வாயைத்திறந்து கூப்பிட, அவளுடைய முக்கை. (அயில்) கூர்மை. கூரிய (க) திருக்குற்றுடைவாளேவாங்கி ப்போக்கினான். (விளங்கித்யாதி) கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தி யழகைக்காட்டி நித்யஸ-ஞரிகள்கார்யத்தை நிர்வஹித்துக்கொண்டு[உயி போருகிறவன். (நண்ணுரித்யாதி) சத்ருக்கள் முன்பே இந்த்ரனுடைய அஹிஸந்யபூர்வகமாக வருகிறதாகையாலே பெரியவேமத்தோடே யோஷிந்துக்கொண்டு தோற்றின மஹாவர்ஷத்தை மோவார்யந பிரியையுரித்து, பண்ணின வுபகாரத்தையு மறியாதே ஸ்வரக்ஷணத் துக்குப் பரிகரமுமில்லாத பசுக்களை நோக்குகைக்காகத் தடுத்தா[உரு னாய்த்து. தடாகங்களாலே குழப்பட்டு டர்சந்யமான. ௫.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு.—(தாயாயித்யாதி) தாய்வடிவைக்கொ ண்டுவந்த பூதநையுடைய வுயிரையும், யசோதைப்பிராட்டியுடைய

அவள்முக்கைப்போக்கினவர்இளையபெருமானேயானிலும்,“ராமஸ்ய தக்ஷிணோபாஹஃ” என்கிறபடியே அவயவபூதராகையைப் பற்றப் பெருமாள் போக்கி னுரென்னத்தட்டிலலை.

இப்படி மஹர்ஷிகளுக்கு உபகாரகனான வளவன்றிக்கே ஜ்ஞாநாதிகரான ஸஞரிகளுக்கும் அஜ்ஞங்களான பசுக்களுக்கு முபகரிக்குமவனென்று திருவுள்ள த்தில் தோற்றி யருளிச்செய்கிறாரென்று “விளங்குசுடர்” இத்யாதி பாட்டுசே ஷத்துக் கவதாரிகை கண்டுகொள்வது. சத்ருக்கள்முன்பே யென்றது - எதிரிட்டு வந்த இந்த்ராதிகள் முன்பே யென்றபடி. யத்வா, நந்தவ்ரஜத்திலுள்ளாரென்றாய், இந்த்ரனுக்கு க்ரோதநீயத்வம் சொல்லவுமாம். “கடுத்து” என்றதினர்த்தம் (வேகத் தோடே யென்றது;) “கடுகவர” என்னக்கடவதிறே. ௫.

ஆறும்பாட்டு.—(தாயாயித்யாதி.) பசுமேய்க்கும் பருவத்திற்செய்த கோ வர்த்தநோத்தரணத்திலு மாச்சர்யாவஹ மாகையாலே சைசவத்தில் சரிதத்தை யறுஸந்தித்துக்கொண்டு, கர்ஷ்ணாவதாரத்தோடு (உ) தோள்தீண்டியான வாமந வர்த்தாரந்தத்தை யறுஸந்திக்கிற ரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

(க) திருக் குற்றுடை வாள் - குறு- சிறிய, உடைவாள்- அரையில்தரிக்கும் கத்தி
(உ) தோள்தீண்டி - புஜஸ்பர்சி,ஸமமென்றபடி.

ககச பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மூ.—ஏனோஞ்ச வெஞ்சமத்து னரியாய்ப் பரியவிரணியனை -

ஊராகலம்பிளவெடுத்த வெருவன் ; தானே யிருசுடராய்,

வானாய்த், தீயாய், மாருதமாய், மலையா யலைநீருலகனைத்தும்-

தானாய்த் ; தானுமானுன்றன் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே. எ.

ப-ரை.—ஏனோர் - சத்ருக்களான அஸ்-ரர்கள், அஞ்ச - பயப்படும் படியாக, வெம் - க்ருரமான, சமத்துள் - யுத்தத்திலே, அரியாய் - நரவிம்ஹருபத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு, பரிய - தடித்த சரீரத்தை யுடையனான, இரணியனை - ஹிரண்யனுடைய, ஊன்ஆர்-மாம்ஸம் நிறைந்த, அகலம்-மார்வை, பிளவு எடுத்த-கிழித்துப்பொகட்ட, ஒருவன் - ஒப்பற்ற பலத்தை யுடையனாய் ; தானே - [ய இப்படிப்பட்டவன் தானே, இருசுடராய் - சந்த்ரஸூர்யர்களாயும், வானாய்-ஆகாசமாயும், தீயாய் - அக்நியாயும், மாருதமாய் - காற்றாயும், மலையாய் - மலைகளாயும், அலைநீர் - அலையையுடைய ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்ட, உலகுஅனைத்தும் - எல்லாலோகங்களும், தானாய் - தான் என்னலாம்படி நின்றவனாயும், தானுமானுன்றன் - இப்படி ஸர்வாந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற, [யடு சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே!— (எ)

தயிரையும், வெண்ணெயையுமொக்க அமுதுசெய்த திருப்பவளத்தை யுடையவன். அதுகூலஸ்பர்சமுடைய த்ரவ்யமும் ப்ரதிகூலருடைய ப்ராணனு மொக்க யாரகமாக வளர்ந்தவன். (தூயவித்யாதி) கண்ணழிவற்ற வாமநவேஷத்தை யுடையனாய். அம்புக்குச் செல்லாத [உயி விடத்தை அழகாலே வஸீகரிக்கும்படியான வாமநவேஷத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு சென்று. (ஏயானிரப்ப) “மோஸஹஸ்ர ப்ரஜாதாரம்” “यस्यैश्वर्यं” “உஜ்யாந்நப்ரதிக்கி ஹணீயாத்” என்று - இரப்புத் தகாத தான் சென்றிரக்க. (மாவலியையேயானிரப்ப) “கொடேன்” என்றே அவிஸந்தி பண்ணி [உரு யிருந்த அவன்பக்கலிலே இரப்ப என்னவுமாம். மூவடிமண் இப்போ தேதரவேணு மென்று வேண்டிக்கொண்டு, அவனதுமதி பண்ணின வநந்தரம் மறுமநஸ்ஸப் படுவதுக்கு முன்னே வளர்ந்து லோகங்க ளேழையு மளந்துகொண்டவன். (தாயான்) தாவின்வன். (காயா மலர்வண்ணன்) அவ்வடிவைக்கொண்டாய்த்து ஹும்பியையளந்தது. கூ.

“தயிரும்விழுதம்” என்றது தர்ஷ்டாந்ததயா என்னுமதுதோற்ற, உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அதுகூலேத்யாதி;) அதுகூலஸ்பர்சமுள்ளது தாரகமானுப்போலே, ப்ரதிகூலருடைய ப்ராணனும் தாரகமாவதேயென்றுகருத்த. இத்தால் - ப்ரதிகூலநிரஸநமிவனுக்கு ஜம்மவித்த மென்றதாய்த்து. (கண்ணழிவற்ற) என்றதுக்கு விவரணம் (அம்புக்கித்யாதி.) தூய - பரிசுத்தமான, வரி - அழகையுடைத்தான, உருவின்- ரூபத்தை யுடைய, குறளாயென்றுசப்தார்த்தம். (ஏயான்) ஏய்கை - பொருந்தகையாய், இரப்புப்பொருந்தாதவனென் றருளிச்செய்கிறார் (மோஸஹஸ்ரேத்யாதி.) இப்பக்கூத்தில், “மாவலியை யேயானானுதானிரப்ப, தூய வரியுருவிற்குறளாய்ச் சென்று - மூவடிமண்ணின்றே தாவென்றுலகேழும்தாயான்” என்றவயம். அடைவேஅவ்யமாய், “இரப்ப” என்றத்தை இரப்பனென்று உத்தமனாக்கி, ஏகாரம் அவதாரனூர்த்தமாக யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (கொடே னித்யாதி.) கூ.

மு.—வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யிற்பூசிக் கையகத்தோர் - சந்தார்தலைகொண்டிலகேழும் திரியும்பெரியோன், தான்சென்று என்-எந்தாய்! சாபம் தீரென்ன ; இலங்கமுதுநீர் † திருமார்வில் - தந்தான் ; சந்தார்பொழில்சூழ்ந்த சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே. அ.

ப-ரை.—வெந்தார் - தஹநம் பண்ணப்பட்டவர்களுடைய, என்பும் - எலும்பை மாலையாக தரித்தும், சுடுநீறு - அந்தசரீரங்களைக் கொளுத்தின சாம்பலை, மெய்யில் - தன்னுடம்பில், பூசியும் - பூசிக்கொண்டும், சந்தஆர் - துளைகளை யுடைத்தாய், ஓர் - ஒருவராலும் நிறைக்கவொண்ணாத, தலை - ப்ரஹ்மகபாலத்தை, கையகத்து-கையிலே, கொண்டு- ஏந்திக்கொண்டும், இச்சாபத்தை நீக்கவல்லா [ய] ருண்டோ என்று, உலகேழும் - ஸகலலோகங்களிலும், திரியும் - திரியுமவனாய், பெரியோன்றான் - அழித்தல் தொழிலுக்கு நாம் கடவோம் என்று பெருமை பாவித்திருக்குமவனுன ருதான், சென்று - ஸர்வேச்வரன்பக்கல் போய், “என் எந்தாய்! - எனக்குஹிதபரானுவனே !, சாபம்-இந்தசாபத்தை, தீர்-போக்கியரு ளவேணும்,” என்ன - என்று ப்ரார்த்திக்க ; இலங்கு- விளங்காநின்றன, [ய] னு திருமார்வில் - தன்திருமார்விலுண்டான, அமுதுநீர் - அமர்தஜலத்தை, தந்தான்- தெளித்தப் போக்கினவன் நித்யவாஸம்பண்ணுமதாய், சந்து - சந்தநவ்ரக்ஷங் கள், ஆர் - நிறைந்த, பொழில்-சோலைகளாலே, சூழ்ந்த-சூழப்பட்டிருப்பதான, சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே!— (அ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(ஏனோரித்யாதி) சத்ருக்களான ஆஸூர ப்ரக்ஸீதிகளஞ்சும்படியாக, யுத்தத்திலே நரவிம்ஹமாய். (பரியவிர ணியனை) டீர்மாநத்தாலே தடித்த ஹிரண்யனை. “உடம்பையொழிய அத்மாவு மொன்றுண்டு, அத்தை யுடையா நெருவனுண்டு, அவனைப் பெறவேணும்” என்னும் மென்மையும் கலந்துவளர்ந்த வுடலன்றே!. மாம்ஸப்ரகரமாயிருக்கிற மார்வைப் பிளவுசெய்த அடிவிதிய [உ] ன்; அப்படிப்பட்டவன்தானே, சந்த்ரஸூர்யர்களுக்கு அந்தராத்மதயா புக்கு இவர்கள் தானென்னலாம்படியாய், ஆகாசமாய், தேஜஃ பஜார்யமாய், வாயுதத்த்வமாய், கார்யகோடியில் மலையாய், கடல் சூழ்ந்த ஹம்மியடைய தான் என்னலாம்படி ஜடாபகாரனாய் நின்றநிலை யைச்சொல்லுகிறது. (தானுமானான்) அஸாயாரண டிவ்ய [ஈ] ய விக்ரஹயுக்தனா யிருக்கிறவன். எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(வெந்தாரென்பும்) வெந்தவர்களுடைய எலும்பும் அது சுட்ட சாம்பலும் உடம்பிலே பூசி, கையிலே,

ஏழாம்பாட்டு.—(ஏனோரித்யாதி.) கீழிற்பாட்டில் த்ரிவிக்ரமாபதாரம் ப்ர ஸ்துதமாகையாலே, அதுதானும் வ்யாப்திக்குப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாகையாலே [ஈ] ன்மர்தமான வ்யாப்திக்கும் “எங்குமுள்ள” என்ற சிறுக்கன் வார்த்தையை மெ ய்யாக்கின நரவிம்ஹாவதாரம் ப்ரயோஜகதயா ஸ்மர்தமாய், அத்தை யருளிச்செ ய்கிறாரென்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது.

“பரிய” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (உடம்பையி த்யாதி.) மென்மையும் கலந்தென்றது-பகவத்பரனுடம்புபோலே நினைந்துரைக் [ச] வ து கர்சமாயிருக்கு மதுவும் கலந்தென்றபடி. இங்ஙனன்றாகில், “ஊனாரதலம்” என்றபோதே பருத்திருக்கை அர்த்தவித்தமிதே ; இப்படி விசேஷிக்க வேண்டா விதே யென்று திருவுள்ளம்.

† “இலங்கு மதுநீர்” என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்கள்,

ககக பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மூ.—தொண்டாமினமு மிமையோரும் துணைநூல் மார்விலந்தணரும்,
அண்டா! எமக்கேயருளாயென்றணையும் கோயிலருகெல்லாம்,
வண்டார்பொழிலின் பழனத்து வயலினயலே கயல் பாயத்
தண்டாமரைகள் முகமலர்த்தும் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே. கூ.

ப-ரை.—தொண்டாம் இனமும்-அவனுக்கே எல்லாகைக்கார்யங்களும் செய்து
போரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரளும், இமையோரும் - நித்யஸூரிக
ளும், துணைநூல்-இரண்டுபூணூல்தரித்த, மார்வின் - மார்பினையுடைய, அந்தணரு
ம் - ப்ராஹ்மணரும், “அண்டா - அண்டங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனானவனே,
எமக்கு - ஆச்ரயணியரான எங்கள் விஷயத்திலே, அருளாய் - கார்பைசெய் [ய
தருளவேணும்,” என்று - என்று தனித்தனியே சொல்லிக்கொண்டு, அணையும்-
வந்து ஆச்ரயிக்கிற, கோயில் - கோயிலினுடைய, அருகு எல்லாம்-ஸமீபஸ்தலங்க
ளெங்கும், வண்டு - வண்டுகளாலே, ஆர் - நெருங்கப்பட்டிருந்துள்ள, பொழி
லின் - சோலையிலுண்டான, பழனத்து அயல் - நீர்நிலங்களின் சுற்றப்புறத்தி
லுள்ள, வயலின்-வயலில்நின்றும், கயல் - கயல்மதஸ்யங்களானவை, பாய- [யடு
அந்த நீர்நிலங்களிலேபாய, தண் - குளிர்த்திமாறாத, தாமரைகள் - தாமரைமொ
ட்டுக்களானவை, முகம் அலர்த்தும் - முகவிகாஸத்தை யடையாநின்றதுள்ள,
சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே!—.

சந்துகளார்ந்திருந்துள்ள தலையைக்கொண்டு. எல்லா நரம்புகளும்
வந்துகூடினவிடத்திலேயிறே மேஜித்தது. (உலகித்யாதி) கூறு [உய
செய்தவூரிலே கையும் கைத்தனையுமாய்த் திரிவாரைப்போலே, ஈச்
வராஹ்மாரியாய்த் தன்னாஜைநா நடத்திப்போந்தவிடத்திலே கையு
மோடுமாய்த் திரிந்த ஈர்மாரியானவன் சென்று, “என் ஸ்வாமீ!
என்னுடைய சாபத்தைப்போக்கவேணும்” என்ன. (திருமார்வில்-
இலங்கமுதுநீர் - தந்தான்) விளங்காநின்றதுள்ள திருமார்வில் [உடு
அம்மீத ரூபமான ஜலத்தைக் கொடுத்து அவனுடைய சாபமோக்ஷ
த்தைப் பண்ணினவன். (சந்தார்பொழில்) சந்தநத்தாலே நிறைந்த
பொழிலாலே சூழப்பட்ட.

வ்யர.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(தொண்டாமினமும்) “வழுவிலா
வடிமைசெய்யவேண்டுநாம்” என்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளுடைய

எட்டாம்பாட்டு.—(வெந்தாரித்யாதி.) கீழிற்றிருமொழியிலே, “ஊன்முனிந்
தவனதுடலிருபிளவா வுகிர் நுதிமடித்து” என்று-அர்ப்பகனை ரக்ஷித்த நர்வம்ஹா
பதாநாநந்தரம் அரன் சாபம் தவிர்த்தது ப்ரஸ்துதமானபடியாலே, இங்கும்
கீழ்ப்பாட்டில் நரவம்ஹாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே * வெந்திறற்சாபம்
தவிர்த்தபடியை ஸவிஸ்தரமதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. [நடு

சந்துகள் - நரம்புகள். “தலை” என்னவமைந்திருக்க, “சந்தார்” என்று வீசே
ஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (எல்லாநரம்புகளு மித்யாதி.) இத்தா
ல் - ப்ராணவியோகம் பிறக்கும்படி மர்மத்திலே சேதித்தானாகையாலே தோ
ஷாதிக்யம் விவக்ஷிதமென்று கருத்து. கூறுசெய்த - பங்காண்ட. கைத்தனை -
கைவிலங்கு.

“இலங்கு - திருமார்வில் - அமுதுநீர் - தந்தான்” என்றானு ஸ்வரஸம்.

திரளும், நித்யஸூரிகளும், கேவலப்ராஹ்மணரும். “வ்யூஷஸ்யஸ்யு
நீபுஷுநீ” “வித்யாவிநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே” என்று பிரித்தா
ரிதே ஹாஷ்யகாரர். (அண்டா) ஷேவனே. எங்களுக்காச்ரயணீயனான
வனே! எங்களுக்கருளவேணும் என்று தனித்தனியே சொல்லாநி [நு
ன்றுகொண்டு சேருகிற கோயிலரு கெல்லாம். (வண்டாரித்யாதி)
வண்டுகளாலே மிடையப்பட்டுள்ள பொழிலிலுண்டான, பழனமுண்
டு - நீர்நிலங்கள், அதினுடைய பர்யந்தங்களிலுண்டான வயவிலே
நின்று கயலானது இந்த நீர்நிலங்களிலே வந்து பாய. (தண்டாம
ரைகள் முகமலர்த்தும்) கூத்தாடுமவர்கள் வாய்க்க அடியிட்டால் [ய
ஸடிஸ்யராயிருப்பார் தம் முவவிகாஸத்தாலே கொண்டாடுமாப்போ
லே, தாமரைகள் முகமலர்த்துமாய்த்து. கூ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(தொண்டாமித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டுக்களெல்லாவற்றா
லும் - ராமகர்ஷ்ணாதிருபேண அவதரித்துச் செய்தவற்றையெல்லாம் ஸ்ரீஸாளக்
ராமத்திலே தர்மயக்யத்தாலே யதுபவித்தாராய், இனி ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை [யடு
யே ஸர்வருமாச்ரயிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது.

“வ்யூஷஸ்யஸ்யு” “ப்ராஹ்மவித் ப்ராஹ்மணே” என்கிற ந்யாயத்தாலே.

“தொண்டாமினமும்” என்கிற ஸாமான்யோக்திக்குள்ளே அந்தணரு மந்தைப்ரவி
ஷ்டராயிருக்க தனித்தருளிச்செய்ததுக்கு தர்ஷ்டாந்த கதருமுகேந தாத்பர்யமரு
ளிச்செய்கிறார் (வித்யேத்யாதி) “வ்யூஷஸ்யஸ்யு நீபுஷுநீ” “வித்யாவிநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே கவிஹஸ்தி
நி | சுநிசைவச்வபாகேச பண்டிதாஸ்ஸமதர்சின:” என்கிறவசநத்தில், “வ்யூஷ
ஸ்யஸ்யு நீபுஷுநீ” “வித்யாவிநயஸம்பந்நே கேவல
ப்ராஹ்மணே கோஹஸ்திச்வாச்வபாகாதிஷு” என்று வித்யாவிநய ஸம்பந்நன்
தொண்டுபடுகைக்கு ஹேது-ஐரூநாதிகனென்றும், தூலையேதுணையாகவுடைய [உடு
த்விஜணே கேவலப்ராஹ்மணனென்றும் பிரித்தருளிச்செய்தாரென்றும் உட்கருத்து;
கவாதிபதங்களிலே விசேஷண மிடாமையாலும், “வித்யாவிநயஸம்பந்நே” என்
றதுக்கு ப்ரதிகோடி சொல்லவேண்டுகையாலும் பிரித்தாரென்று கண்டுகொள்
வது. அண்டத்தை - ஆகாசத்தை, உடையவன், அண்டனென்றாய், பலிதார்த்த
ம் (தேவனெயென்று) “எமக்கு” என்றபதத்தை “அண்டா” என்றவிடத்தில் [உய
அறுஷங்கித்து, அத்தால் பலிதமருளிச்செய்கிறார் (எங்களுக்கித்யாதி.) மிடைய-
நெருங்க. “அயலேயான - வயல்” என்றந்வயித்து (பர்யந்தங்களிலுண்டானவென்
றது.) வண்டுகள் காயகராகவும், கயல்கள் நர்த்தகராகவும், கமலங்கள் கண்டுகக்கு
மவர்களாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (கூத்தாடுமவர்களித்யாதி.)

பத்தாம்பாட்டு.—(தாராவித்யாதி.)

[கடு

தொண்டாமினம் முதலானார் வர்த்திக்கை ஆச்சர்யமல்லாமையாலே, பஷி
வீசேஷங்கள் திவ்யதேசத்தைப்பற்றிக்கிடப்பதே! என்றுகூட்டு விசேஷிக்கிறார்

ககஅ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி.

மூ.—தாராவாரும் வயல்கூழ்ந்த சாளக்கிராமத்தடிகளைக் —

காரார் புறவின் மங்கைவேந்தன் கலியனொலிசெய் தமிழ்மலை,

ஆராருலகத்தறிவுடையா ரமரர் நன்னாட்டரசாளப் —

பேராயிரமுமோதுமின்க ளன்றி யிவையே பிதற்றுமினே.... ய.

ப.ரை.—உலகத்து — இந்தலோகத்திலே, அறிவுடையார் ஆரார் - அறிவு
டையவர்கள் எல்லாரும், அமரர் - நித்யஸூரிகளுடையதாய், நல்நாடு - விலக்ஷ
ணமான பரமபதத்தை, அரசாள - அரசாளும்படி, பேர்ஆயிரமும் - அவனுடை
ய ஆயிரம் திருநாமங்களையும், ஓதுமின்கள் - சொல்லப்பாருங்கள் ; அன்றி -
அப்படி சொல்லமாட்டீராகில் ; தாரா - தாராளன்னும் பகவிகள், ஆரும் - [ய
நிறைந்த, வயல் - வயல்களாலே, சூழ்ந்த - சூழப்பட்ட, சாளக்கிராமத்து -
ஸ்ரீஸாளக்ராமத்திலே வந்து கிட்டிநிற்கிற, அடிகளை - ஸர்வஸ்வாமி விஷய
மாக ; கார்ஆர் - மேகங்கள் நிறைந்திருந்துள்ள, புறவின் - சூழலையுடைய,
மங்கை - திருமங்கைநாட்டுக்கு, வேந்தன் - அரசனான, கலியன் - ஆழ்வார்,
ஒலி - ஒலியையுடைத்தாம்படி, செய் - அருளிச்செய்த,தமிழ்மலை - தமிழ்[யிரு
மாலையான, இவையே - இப்பத்தப்பாட்டையே, பிதற்றுமின் - அடைவுகெடச்
சொல்லப் பாருங்கோள். ய

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(தாராவித்யாதி)தாராக்களாலே நிறை
ந்திருந்துள்ள வயல் சூழ்ந்த ஸ்ரீஸாளக்ராமத்திலே வந்து ஸந்நிஹி
தனான ஸர்வஸ்வாமியைக் கவிபாடிற்று. (காராரித்யாதி) மேவங்க
ளினுடைய நிரந்தர ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான பர்யந்தத்தை
யுடைய திருமங்கைக்கு ராஜாவான ஆழ்வார், ஒலியுடைத்தாம்படி
யாகச் சொன்ன தொடை. (ஆராருலகத்தறிவுடையார்) லோகத்தில்
அறிவுடையராயிருப்பாரார்; நித்யஸூரிகளுடைய, நன்னாட்டுண்டு-பரம
பதம், அத்தை, “ஆண்மின்கள் வானகம்” என்கிறபடியே-தாங்க[உடு
ளிட்ட வழக்காம்படி நடத்த, ஆயிரந்திருநாமங்களையும் வாயாலே
சொல்லப்பாருங்கோள் ; அங்ஙனன்றிக்கே, (இவையே பிதற்றுமி
னே) இவற்றையே அடைவுகெடச் சொல்லப்பாருங்கோள். “ஸங்
கீர்த்தயேஜ்ஜமந்நாயு0 வேடிம்வாபிஸமீரயேத்.” ய.

அடிவரவு.— கலை கடம் உலவு ஊர் அடுத்து தாய்

ஏனோர் வெந்தார் தொண்டு தாரா வாணிலா.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ரேன்ற திருவுள்ளம்பற்றி தாட்பர்யமருளிச்செய்கிருர் (தாராக்களாலே
வித்யாதி.) ஸமுத்ரதீரமாயையாலே (நிரந்தரஸஞ்சாரத்தை யென்றது.) இத்தா
ல் - பசுமோதாரான ஸ்ரீமஹாபாகவதர் வர்த்திக்கும் தேசத்திலிருக்குமவரெ
ன்றஆப்தமத்வம்ஸூசிதமாய்த்து.(என்கிறபடியே)என்றவந்தரம், அவர்கள்தான்
என்றசேஷம்;அங்ஙனன்றாகில்,கீழ்(அத்தை)என்றதுக்குஅந்வயமில்லை.ஆயிரந்திரு
நாமங்களைச்சொல்லுங்கோள், கூடாவிட்டால் இப்பத்தப்பாட்டையும்சொல்லுங்
கோனென்றாப்போலேசொன்னவிடமுண்டோவென்னவருளிச்செய்கிருர்(ஸங்கீர்த்
தயேதித்யாதி.) ய.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ஆளுந்திருமொழி-முதற்பாட்டு - வாணிலா - வ்யாக்யாநங்கள். ககக

மூ.—வாணிலாமுறுவல்கிறுதுதற்பெருந்தோள்மாதரார்வனமுலைப்பயனே
பேணினே னதனைப்பிழையெனக்கருதிப் பேதையேன் பிறவிநோயறுப்பான்
ஏணிலேனிருந்தேனெண்ணினேனெண்ணி யிலோயவர்கலவியின் திறத்தை
நாணினேன்வந்துந் திருவடியடைந்தேன்நைமிசாரணியத்தளெந்தாய். க

ப.—ரை.—நைமிசாரணியத்துள் - நைமிசாரணியத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற,
எந்தாய் - என்ஸ்வாமீ!, வாள்நிலாம் - ஒளிபொருந்தி யிருக்கிற, முறுவல் - பற்
களையும், சிறு - சிறிய, துதல் - நெற்றியையும், பெரு-பெருத்த, தோள் - தோள்
களையுமுடையரான, மாதரார் - ஸ்த்ரீகளுடைய, வனம் - அழகிய, முலையே -
ஸ்தநங்கலையே, பயன் - பரமப்ரயோஜநமாக, பேணினேன் - ஆதரித்துக்கொ [டு
ண்டு போந்தேன்; பேதையேன் - அநிவுகேடனானான், அதனை - அத்தை, பி
ழையென - தப்பென்று, கருதி - நினைத்து, பிறவிநோய் - ஸம்ஸாரமாகிற வ்யா
தியை, அறுப்பான் - போக்கிக்கொள்ளும் உபாயத்தை, ஏணிலேன்இருந்தேன் -
எண்ணுதிருந்தேன்; எண்ணினேன்-இதற்குமுன்புநின்றநிலையை ஆராய்ந்தேன்; எண்
ணி-இப்படி அதுஸநதித்து, இளையவர்-இளம் பெண்களுடைய, கலவியின்திறத்தை -
ஸம்சுலேஷ விஷயத்தை, நாணினேன் - லஜ்ஜித்தவனாய், உன் - சேஷியான
உன்னுடைய, திருவடி - திருவடிகளிலே, வந்து - கிட்டி, அடைந்தேன்-சரணம்
புகுந்தேன் என்கிறார். (க)

முதற்பத்து - ஆளுந்திருமொழி - வாணிலா - ப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, “உகந்தருளின நிலங்களை
ஆப்ரயி” என்று பலகாலும் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார் - கீழ்;
அதுவும் அப்படியே செய்வதாக வொருப்பட்டது; அநந்தரம்,
நாம் தம்முடைய நிகர்ஷத்தை யதுஸந்யித்து, தம்முடைய பூர்வவ்ஸி
த்தத்தையும், விஷயப்ராவண்யத்தையும், ஆர்த்தவிஷயத்தில் ஐயோ!
என்னுதே போந்தபடியையும், பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாய்ப்போ
ந்தபடியையும், இவற்றையுடைய முன்னிட்டு, “ராவணோநாமஹர்
வ்ஸித்த” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுமூர்த்தவான் ஆகாசத்திலே நின்று ஸ்வ
நிகர்ஷத்தைச்சொல்லிசரணம்புக்காப்போலே, இவரும் தம்முடைய
அநந்யமதித்வத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, திருநைமிசாரணியத்திலே
நிற்கிற ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே பெரியபிராட்டியார்முன்னிலை
யாக சரணம் புகுகிறார்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு.— (வாணிலாமுறுவல் சிறுதுதற் பெருந்
தோள் மாதரார் வனமுலைப்பயனே பேணினேன்) இதுஎன்னுடைய

அ.—வாணிலாமுறுவல் ப்ரவேசம். கீழஞ்சுதிருமொழிகளாலும் - மந்த்ரமந்
த்ரார்த்தங்களை லபித்த ஆழ்வார், தன்நெஞ்சம் தம்மோடொருமிடனுலவாரே
மந்த்ர விவரணமான த்வயத்தில் பூர்வகண்டார்த்தாதுஷ்டாநம் பண்ணுகிறார்
என்று ஸங்கதிதோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (திருவுள்ளத்தை யித்யாதி.) “தேனு
டைக்கமலத்திருவினுக்கரசே” என்றத்தைப்பற்ற (பெரியபிராட்டியார் முன்னிலை
யாக) என்றது.

முதற்பாட்டு.—(வாணிலாவித்யாதி.) ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரமன்றோ, பூர்வ
வர்த்தத்தை யதுஸந்தித்து அதுதப்தஹ்ரத்யராய் அவற்றையெல்லாம் விட்டுவந்து

பூர்வவீத்தமிருந்தபடி யென்குரார். விஹிதங்களை யதுஷ்ரித்து சமடிமாடியாத்ம ஸ்னோபேதரா யிருப்பாரிறே யிதுக்கயிகாரிகள்; அதில் நான் செய்து நின்றநிலை யிதுவென்குரார்.

(வாணிலாமுதுவல்) ஒளியானது, நிலாவாநின் னுள்ள - [ரு வர்த்தியாநின் னுள்ள, முறுவலென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஒளியானது இதுக்கிலக்கானுருடைய நெஞ்சு ஷீட்டுப்போகாதே வர்த்தியாநின் னுள்ள முறுவலென்னுதல். துதல் - நெற்றி; அதுவும் சிறுத்திருக்கை. இல்லையாகில், பும்ஸ்த்வமந்யியா யிருக்குமிதே. (பெருந்தோள்) ஹோ க்தாவி னளவல்லாதபடி ஹோக்யதை கரைபுரண்ட தோள். (மாதரா [ரு ரித்யாதி) ஒளி நிலாவாநின் னுள்ள முறுவலையும் அளவுபட்ட துதலையும் ஹோக்யதா ப்ரகர்ஷத்தை யுடைந்தான தோள்களையு முடைய ரான ஸ்த்ரீகருடைய ஸந்ரிவேசத்தழகை யுடைத்தாயிருக்கிற மாம்ஸ க்ரந்யியையே ப்ரயோஜநமாக ஆடிநித்துக் கொடு போந்தேன். (பயனேபேணினைன்) அவ்வருகில் அடிக்கடிமாகவும் நினைத்திருப்பது இதுதன்னையே யாய்த்து. தங்கருடைய அவயவசோமையாலே றிவனை யகப்படுத்தி இவன்கையிலுள்ள ஸர்வஸ்வத்தையு மபஹரித்தா, இவனகப்பட்டான் என்றறிந்தவாதே, பின்னை யிவன் நினைத்தபடி தங்களைக் கொடுக்கக்கடவரல்லாத ஸ்த்ரீகருடைய மாம்ஸக்ரந்யியையே ப்ரயோஜநமென்றுப் ப்ரமித்து ஆடிநித்துப் போர்ப்பேணினைன். [ரு அதுதன்னில் அதுவாய் மொன்றில்லையே; அதிலே குவா, ஹண்டா, நினைத்து ஆடிக்கிற விவன் ப்ரமமேயிதே யுள்ளது. (அதனைப் பிழையெனக் கருதி) இப்படி நெடுநா ளாடித்துக்கு விஷயமாம்ப்போந்தது இன்றாகப் பிழையென்று நெஞ்சிலேபட்டது. விஷய ப்ரவண னானவன், “நி அவற்றைவிதி” என்றால் விடாநிதே; இவர்க்கிப்போது இவைதன்னை விடுகைக்கு உவாத்து இவைதானே யாய்த்து.

ஆச்ரயிக்கவேணாமோ வென்ன வருளிச்செய்குரார் (விஹிதங்களை யித்தாதி வாக்யத்வயத்தாலே) பூர்வவர்த்தம் ப்ரபத்திக்கு விரோதினை மதுஸந்தித்தா ரல்லர், ஸாதநாந்தரங்களுக்கு விருத்தங்களைச் செய்து போந்தேனாகையாலே உபா யாந்தரஞ்ஞயென்று தம்முடைய அநந்ய கதித்வத்தை முன்னிக்குரென்று [ரு கருத்து. இதுக்கென்றது - இந்த பகவதவிஷயத்தில் முமுக்ஷுவாயிநிதிதது க்கெண்கை. அதாவது - பக்தியென்றபடி.

தேசிலபதங்களுக்கர்த்தமருளிச்செய்து, வாக்யார்த்த மருளிச்செய்குரார் (ஒளியித்யாதி.) “வனம்” என்றதினர்த்தம் (ஸந்ரிவேசத்தழகென்றது.) “பயனே” என்றவிடத்தில், ஏகாரத்தை “முலை” யென்றவிடத்திலேக் தேயருளிச்செய்து, [ரு “பயனே” என்றவிடத்திலேதானே யாக்கி அதர்ஷ்டம் வ்யாவர்த்த்யமாக அர்த்த தாந்தர மருளிச்செய்குரார் (அவ்வருகிலித்யாதி.) முதல்யோஜனைக்கு விவரணம் (தங்கருடைய வித்யாதி.) அதுபோக்யமாயன்றோவிருப்பது, ப்ரமித்தேனென்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்குரார் (அதுதன்னிலித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) குவா ல் - ஆதிக்கம். இன்று பிழையென்று கருதுகிறவர், அப்போது ஆதரிப்பானென்னெ ன்ன வருளிச்செய்குரார் (விஷயப்ரவண னானவனித்யாதி.) அன்று சொன்னாலும் விடாதவர் இப்போது பிழையென்று கருதுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச் செய்குரார் (இவர்க்கித்யாதி.) உவாத்து - உபாத்யாயன்.

அதாகிறது-அவர்களுடைய அநாத்மமூணங்களை அதுஸந்யித்தவாறே கடுக விட்டுக்கொடு நிற்கலாம்மே. இன்று தப்பென்று விட்டுக்கொடு நிற்கவேண்டுமென்றையாய்த்து நெடுநாள் ப்ரயோஜநமாக ஸுஷ்யி பண்ணிப்போந்தது. (பேதையேன்) இன்று பிழையென்று கைவிட [நு வேண்டுமென்படியான வித்தை அநாடிகால மாடிரித்துப் போரவேண்டின ஹேதுவென்னென்ன (பேதையேன்) அறிவுகேடு எத்தைப் பண்ணு துதான்!. (பிறவியித்யாதி) இப்படி அறிவுகேடனாகையாலே “ஸம் ஸாரமாகிறது அல்பம், அஸ்யிரம், ஃவாவஹம், ஆனபின்பு இத்தை த்தவிர்த்துக்கொள்ளவேணும்” என்னும் மனோரயத்தை யுடையேனன் றிக்கே யிருந்தேன். (ஏணிலேன்) இத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளுகைக் கிடான வ்யர்த்தியை யுடையேனல்லே னென்னுதல். (இருந்தேன்) நன்று என்றதுஸந்யித்துப் போந்தவித்தைத் தண்ணிது என்று விட் டாரே, அநந்தரம் உஷேச்ய ஹுமியிலே போய்ப் புகப்பெற்றிலரே, நடுவில்நிலையை யாய்த்து இருந்தேன் என்கிறது. “ஓடினேன்” என்ற விவர் இருக்கைக்கவகாசமில்லை. “ஃவாவஹவ்யதிஷ்ட” என்னுமா ப்போலே. (எண்ணினேன்) “நாம் முன்பு செய்து போந்ததென், நாந்தாமார், இனிச்செய்து வர்த்திக்க வடுப்பதென்” என்று ஆராயத் துடங்கினேன். (எண்ணி) இப்படி அதுஸந்யித்து. (இளையவர் கலவி யின் திறத்தை நாணினேன்) தங்கள் பருவத்தாலே இதனுடைய [உய தண்மை நெஞ்சிற்படாதபடியாக மறைத்துக்கொடுபோருகிறவர்களு டைய கலவியிடையாட்டத்தை இப்போது லஜ்ஜித்தேன். ஆண்பிள்ளைச் சோமுள்வியை ஸ்த்ரீயென்று பின் துடருமாப்போலேயிருப்பதொன் றிறே சப்டாதி விஷயங்களிலே ஹோக்யதாஸுஷ்யிபண்ணிப் பின் துட ருகையாகிறது. வெளிச்செறிப்புப் பிறந்தவநந்தரம் லஜ்ஜித்துக் [உரு கைவாங்க வேண்டுமத்தையிதே நெடுநாள் ஆடிரித்துப்போந்தது.

(வந்துன் திருவடி யடைந்தேன்) நெடுநாள் ப்ரயோஜநம் என்றா டிரிந்து ஒருநாளாக லஜ்ஜித்துக்கைவாங்க வேண்டுமென்படி யன்றிக்கே, “பேதையேன்” என்றது - கீழ்க்கும் ஹேதுவான வளவன்றிக்கே, மேலுக்கும் ஹேதுவென்னுநின்றகொண்டு தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி.) [நய “சேண்” என்றப்போலே “ஏண்” என்று - உயர்த்தியாய், அதுகூலவீர்த்தியால் வந்த வ்யர்த்தியைச்சொல்லுகிறதென்கிறார் (இத்தையித்யாதி.) (இருந்தேன்) என் றதுக்கு - அங்குமன்றிக்கே யிங்குமன்றிக்கே யிருந்தேனென்று விஷாடித்திலே யாத்திக் கீழருளிச்செய்து, பிழையெனக்கருதி யிருந்தேன் - நிர்ப்பரணயிருந்தே னென்னும் தாத்தர்யாந்தரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஓடினே னித்யாதி.) முந் [நடு தின அர்த்தத்துக்கு தர்ஷ்டாந்தம் (கஸ்தித்யாதி.) (இடையாட்டத்தை) என்றவநந் தரம், கண்டுஎன்றுசேஷம். * நாணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய் கிறார் (ஆண்பிள்ளையித்யாதி.) சோமுள்வி - சேர்ந்துக்கு நிர்வாஹகை. சோமுக் குகிறவனென்றபடி. ஆண்பிள்ளைச் சோமுள்வியென்றது - ஸ்த்ரீவேஷங்கொண்ட புருஷனென்றபடி.

மூ.—சிலம்படியிருவிற்கருநெடுங்கண்ணூர் திறத்தனாயறத்தையேமறந்து
புலன்படிந்துண்ணும்போகமேபெருக்கிப்போக்கினேன்பொழுதினைவாளா;
அலம்புரி தடக்கை யாயனே! மாயா! வானவர்க்கரசனே! வாநோர்
நலம்புரிந்திறைஞ்சும்திருவடியடைந்தேன்நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்.உ

ப-ரை.—நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்!—, சிலம்பு - சிலம்பையணிந்து, உரு
வின் - அழகாயிருந்துள்ள, அடி - பாதங்களையும், கரு - கறுத்து, நெடு - நீண்ட,
கண்ணூர் திறத்தனாய் - கண்களையு முடைய ஸ்திரீகளிட்டவழக்காய், அறத்தை-
நிலைநின்ற தர்மமானவுன்னை, மறந்தே - சந்தேனும் நினையாமல், புலன் -
இந்திரியங்கள், படிந்து - பொருந்தி, உண்ணும் - அதுபவிக்கிற, போகமே - [யி]
போகத்தையே, பெருக்கி - மேலேமேலே பெருகச்செய்து, பொழுதினை - பகவந்
குணதுபவத்தில் போக்கத்தக்க அருமந்த காலத்தை, வாளா - வ்யர்த்தமாக,
போக்கினேன் - போக்கிவிட்டேன்; அலம்புரி - கலப்பையாகிற ஆயுதம் தரித்த,
தடம் - பரந்த, கை - திருக்கைகளை யுடையனாய், ஆயனே! - இடைச்சாதியில
திருவவதரித்தவனாய், மாயா! - ஆச்சரியச்செய்கையுடையனாய், வானவர்க்கு - [யி]
ப்ரஹ்மாபுத்தலானவர்களுக்கு, அரசனே! - தலைவனவனே!, வாநோர் - நித்யஸு-
ரிகள், நலம்புரிந்து - அன்பையுடையராய்க் கொண்டு, இறைஞ்சும் - ஆச்சரியா-
நின்றன, திருவடி - தேவர் திருவடிகளை, அடைந்தேன் - அடைக்கலமாகவந்து
கிட்டினேன் என்கிறார். (உ)

என்றுமொக்க ப்ரயோஜன ரூபமான திருவடிகளிலே வந்து [உரு]
சரணம் புகுந்தேன். (நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்) அவன்பக்கல்
ப்ரயோஜனமுள்ளன வாங்கிப் பின்னைக் கைவிடுமாயில் இவனுக்கல்லா
தாரில் வாசியில்லையிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, நீ ரூபாய்க வைய-வாய
ஸமஸ்தகல்யாண-ஊத்மகனாய் வகுத்தஸ்வாமியாய் இவன்ருள் நெடு
நாளையிழவை யநுஸந்தித்து வெறுத்தால் “பிழைபுகுந்ததாதில் [உரு]
அதுக்குப் பரிஹரிக்கைக்கு நானிருந்தேன், செய்யலானதுண்டோ”
என்றெடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக்குவிரப் புகந்தருமவனாயிருந்தான்.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—திருவடிகளிலே விழுந்துசரணம்புகுந்
வாநே முன்பு தாம் செய்துபோந்த படிக ளடங்கலும் தோன்றிற்று;
அத்தாலே, போக்கினேன் பொழுதினை வாளா என்கிறார். [நடு]

வ்யா.—(சிலம்படி) சிலம்பையுடைய அடியாய்த்து. (உருவில்)
அதுதன்னிலே செம்பஞ்சையு மிட்டுவைப்பார்களாய்த்து இவனைத்
துவக்குகைக்காக. (கருநெடுங்கண்ணூர்) கறுத்துப்பரப்பையுடைத்தா
யிருந்துள்ள கண்களாலே நோக்குவார்களவனே;

பயனேபேணினேன், பேதையேன் பிறவிநோ யறுப்பானேணிலேன் - [நடு]
அதனைப்பிழையெனக்கருதி - இருந்தேன், எண்ணினேன், எண்ணி, எந்தாய்!
என்றவயம்.

இரண்டாம்பாட்டு.—(சிலம்படியித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டிலே அவன்றிருவடிக
ளிலே விழுந்தபடியை அநுஸந்தித்தவாநே, முன்பு விஷயார்த்தங்களிலே விழும
படிகள் தோற்றி அதை யநுஸந்தித்துஅதுதபிக்கிருரென்று ஸங்கதியருளிச் [சுரு]
செய்கிறார் (திருவடிகளிலேயித்யாதி.) வாளா - வ்யர்த்தமாக.

“உரு” என்று-அழகாய், (க) லாக்ஷாரஸத்தால் வந்தவழகைச் சொல்லுகிறதெ
ன்கிறார் (அதித்யாதி.)

இவன் இதுவே துவக்குண்டு காலிலே விழுந்து பின்னை அவர்கள் தங்களை விட்டு அவர்களுடைய கயோமந்யமுள்ள ஷேசத்திலே (க) அனாவாய்த்து த்திரியுமாய்த்து. (அறத்தையே மறந்து) ஸ்த்ரீகளுக்கு வழிபறித்திடுமது மறக்கவொண்ணாதே; தன்னுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக்கு உபாய [நு]மானத்தையே யாய்த்து வருந்தி மறப்பது. (புலனித்யாதி) கொண்டிதிரியும் பசுப்போலே இந்நிரியங்கள்தான் விஷயங்களிலே மண்டியாய்த்திருப்பது முதல்தன்னிலே; அதுக்குமேலே, விஷயஸந்நியியுள்ள விடத்திலே வர்த்தித்து, இந்நிரியங்களுக்கு விஷயங்களிலே ஹோக்யதா ஸூஹ்யியைப் பிறப்பித்து, அவை அவற்றிலே மேல் [ய] விழுந்து ஸூஜிக்கும்படி அத்தால் வந்த ஹோமத்தையே பெருக்கி. (போக்கினேன்) ஹவஜ்விஷயத்திலே அடிக்கழஞ்சு பெற்றுச் செல்லக்கடவ காலத்தை வ்யாயமே போக்கினேன்.

(அலம்புரி தடக்கை யாயனே) இவன் கையிலுள்ளத்தை அபஹரிக்கை யன்றிக்கே, இவனுக்கு அமையும் என்னும்படி ஸர்வ [ய] நு ஸ்வத்தையும் கொடுக்குமவ னாய்த்து. அலமென்னக் கொடுக்கும் தடக்கையை யுடையவென்னுதல்; அலமென்றது - ஹலமென்ற படியாய், கலப்பையை யறித்த திருக்கையை யுடையவென்னுதல். (மாயா) இவன் ஒருநாள் திருவடிகளிலே விழுந்தால் பின்னை பிவனுடைய நெடுநாளே யிழவு மறக்கும்படி முகங்கொடுக்கும் [உய] படிக்கடியான ஆச்வர்யமணசேஷத்தங்களை யுடையவனே. (வாநவர்க்கரசனே) ப்ரஹ்மாடிகளுக்காச்ரயணியனாயுள்ளவனே.

(வானோரித்யாதி) நித்யாநுஹம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் இதுக்கு முன்பொருநாளும் கண்டறியாதாப்போலேயிருக்க ஸ்நேஹத்தைச் செய்து ஆச்ரயியாரின்றுள்ள திருவடிகளிலே வந்து [உரு] சரணம்புகுந்தேன். (நைமிசாரணியத்துளந்தாய்) பரமபடித்திலே நித்யஸூரிகளுக்கநுஹவ்யனாய்க்கொண்டு அவர்களுக்கு ஓலக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கக்கடவநீ எனக்கு உன்திருவடிகளிலேவந்து சரணம் புகலாம்படி ஸந்நிஹிதனாகையாலே சரணம்புகுந்தேன். உ. சிலம்படியில் விழுகைக்கு ஹேது - கண்ணழகென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கும் [நய] “திறத்தனாய்” என்றதுக்கும் தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிரார் (இவனித்யாதி.) (க) அனாவாய்க்கை - அதுவே போதுபோக்காகை. அதுவே காலக்ஷேபமாயென்றபடி. “அறத்தையே” என்ற ஏவகார தாத்தர்யதநமுக்கேந தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிரார் (ஸ்த்ரீகளுக்கித்யாதி.) “போகமே பெருக்கி” என்னவமைந்திருக்க, “புலன்படிந்துண்ணும்” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிரார் (கொண்டி [நு] திரியுமித்யாதி.) கொண்டிதிரிகை - பட்டி மேய்கை. “போகமே” என்ற ஏவகார தாத்தர்யம் (பகவத்விஷயத்திலே யித்யாதி.) உ.

(க) அனாவாய்த்து - விநோதம்பண்ணிக்கொண்டு: ஸம்சயித்துள்ளதுமாம்.

மூ:—சூதினைப்பெருக்கிக்களவினைத்துணிந்துசுரிசுமல்மடந்தையர்திறத்துக்
காதலேமிசூத்துக்கண்டவாதிரிந்ததொண்டனேன், நமன்றமர்செய்யும்
வேதனைக்கொடுங்கி நடுங்கினேன்;வேலைவெண்டிரையலமரக்கடைந்த
நாதனே!வந்துன்றிருவடியடைந்தேன்றைமிசாரணியத்துளெந்தாய்.ந

ப-ரை.—வெள் - வெளுத்த, திரை - அலைகளையுடைய, வேலை - திருப்பாற்கட
லை, அலமர - கலங்கும்படி, கடைந்த - கடைந்து தேவர்களுக்கு அமர்தம்மந்து
ரகூழித்த, நாதனே! - ஸ்வாமியாய், நைமிசாரணியத்துள் - நைமிசாரண்யத்தில்
வந்து ஸங்கிதிபண்ணி, எந்தாய்! - எனக்கு உபகாரகனாவனே!; பொருள்தேடு
கைக்காக, சூதினைப்பெருக்கி-பகலெல்லாம் சூதாடியும், களவினைத்துணிந்து-[1]
இரவிலே களவுகண்டும்; சுரி - சுருண்ட, சூழல் - மயிர்முடியையுடைய, மடந
தையர் திறத்து - ஸ்த்ரீகள் பக்கவிலே, காதல்பிதூத்து - மிகுந்ததையையுடை
யனாய், கண்டஆ-கண்ணுக்குத்தோற்றின விஷயங்களிலே, திரிந்த - யதேச்சமாக
நடந்து, தொண்டனேன்-அவர்களுக்கு பரிசாய்பண்ணிப்போந்தநான்; நமன்
தமர் - யமபடரானவர்கள், செய்யும் - பண்ணுகிற, வேதனைக்கு-ஹிம்ஸையைய [2]
வினைத்து அஞ்சி, ஒடுங்கி - அவயவங்களெல்லாம் தம்மம் நீங்குகிலேந்து, நடுங்கி
னேன் - நடுங்கினவனாய், உன்றிருவடி - தேவரீர் திருவடிகளிலே, வந்து அடை
ந்தேன் - வந்து சரணம் புகுந்தேன் என்கிறார். (க)

அ.—மூன்றும்பாட்டு.—“போக்கினேன் பொழுதினை வாளா”
என்றார்; சிலவற்றைச்செய்திறேபோதுபோக்குவது,செய்தபடி[உயி]
தானெங்கனே யென்ன; அதுதன்னைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(சூதினைப்பெருக்கிக்களவினைத்துணிந்து) பகலெல்லாம்
சூதுபொருதுதோற்றவன்,குறைவறக்கொடுக்கக்கண்டவாதே,“இவன்
பக்கவிலே கனக்கவுண்டாகையிறே யிவந்தருநிறது” என்று ராத்ரி
யில் களவுகாண அத்யவஸிப்பதுஇவன் கீழறத்திலே யாய்த்து.[உ.டு]
ஆக, காணவும் கொண்டு காணாதபடியும் கொள்ளாமாய்த்து.
இவைதான் நிஷிடியாதுஷ்டாந மாகையாலே இவைதன்னையே
சொல்லிற்றாகவுமாம். அன்றிக்கே, ஆஸ்திக்யமுடையனா யிருப்பா
னொருவன், “கெடுவாய்! ஈச்வரனென்பா னொருவ னுண்டிகாண்”
என்றால், நாஸ்திக்யத்தாலே பச்யதோஷரனாய், “ஈச்வரனுகிறவ[ருயி]
னார்!” என்றும் ஆத்மாபஹாரம் பண்ணியுமாய்த்துப் போந்தது.

மூன்றும்பாட்டு.—(சூதினையித்யாதி.) சூழ்தபாட்டிலே - கண்ணுக்குத்த
தோற்றுக் காலிலேவிழுந்து அவர்கள் நெஞ்சருகாவிட்டாலும் அவர்கள் சதா
ஸம்பந்தமுள்ள தேசத்தை விரும்பி ததுபாயசிந்தைபண்ணி த்ரவ்யார்ஜந
முகேந அவர்களைக்கிட்டி போகத்தைப் பெருக்கினபடியைச் சொல்லி, “வாளா”
என்றருளிச்செய்தார்; இதில் - த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணினபடியைச் சொல்லு
கிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (போக்கினேனித்யாதி.) சிலவற்றை -
த்ரவ்யார்ஜநப்ரகாரங்களை.

சூதையும் களவையும் த்ரவ்யார்ஜநத்துக்கு சேஷமாக வருளிச்செய்து,
யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிறார்(இவைதானித்யாதி.)ஈச்வரனை வாதமுகத்தா [சு.யி]
லில்லைசெய்கை - சூதென்றும், ஸ்வாதுபவத்தாலில்லைசெய்கை - கணவென்றும்
மூன்றும்நாதப்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி.) இவ்விரண்டு யோ
ஜநையிலும் வாளா போது போக்கின ப்ரகாரங்களேதென்ன; பின்னையும் சிலவற்
றைச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

மூ.—வம்புலாம் கூந்தல் மனைவியைத்துறந்து பிறர்பொருள் தாரமென்றிவற்றை - நம்பினுரிதந்தால் நமன்றமர்பற்றியெற்றிவைத்து, எரியெழுதின்ற செம்பினுவியன்றபாவையைப் பாவீ! தழுவெனமொழிவதற்கஞ்சி நம்பனெவந்துன்றிருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்.ச

ப - ரா.—நம்பனே! - விச்வஸகீயனாப், நைமிசாரணியத்துள்ளெந்தாய்!—, வம்புலாம் - பரிமளம் மீசாரின்னுள்ள, கூந்தல் - குழலையுடையளான, மனைவியை-தன்பார்வையை, துறந்து - விட்டு, பிறர்பொருள் - பிறர்தீரவ்யமும், பிறர்தாரம் - பிறர்மனையாட்டிகளும், என்னுஇவற்றை - ஆகியஇவைகளை, நம்பினார்-விரும்பினவர்கள், இறந்தால் - இறந்துபோனால், நமந்தமர்-யமபடர்கள், பற்றி-யிருகைக்கு ஆயிரம்பேராகவந்து பிடித்துக்கொண்டு, ஏற்றி - மிகவும்ஹிம்ஸித்து, தங்கன்கைசலித்தவாறே, வைத்து - அவர்களைஒரிடத்திலேபொகட்டு, செம்பினால்-செம்பாலே, இவன்ற - செய்யப்பட்டதாய், எரிஎழுதின்ற - நெருப்புப்பொறிபிசாநின்னுள்ள, பாவையை - ஒருஸ்தீர்ப்ரதிமையைக் கொடுவந்து முன்னே விறுத்த, பாவீ! - பாபிமானகீ, தழுவென - இத்தைத்தழுவக்கடவாய் என்றுயுடு சொல்லுந், மொழிவதற்கு - கஞ்சுசொற்களுக்கு, அஞ்சி - பயந்து, உன்றிருவடிவந்து அடைந்தேன்— (ச)

(கரிசுழலித்யாதி) இப்படி ப்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணினால் அதுகொண்டு கொள்ளும்காரியத்தைச்சொல்லுகிறது. “விரிசுழலாரிற்பட்டு” என்கிறபடியே - மயிர் பேறுதே யிருங்கில் அதிலேநடுபடுவர், மயிர்சுழன்று முடித்திருங்கில் அதிலேயே நடுபடுவர், ஏதேனுமாக அவர்களிருந்தபடியமையுமாய்த்து இவர்க்கே நடுபடுகைக்கு; “என்னை யுன்செய்கை நைவிக்கும்” என்னுமாப்போலே. (கண்டவா திரிந்த) “நஃபசு:” என்னுமாப்போலே கண்ணுக்குத் தோற்றின விஷயங்களில், இவைசாஸ்த்ரங்களிலேயேயித்தவிடம்என்று மீண்டறிவதில்லை; தோற்றினபடி மூலையடியே திரிந்த வித்தனை. (தொண்டனேன்) தொண்டனாகிறான் - பரதந்தரன். அது அப்ராப்த விஷயங்களிலே யானபோது, † அபகர்ஷதேறுவாகக்கடவது; ப்ராப்தவிஷயங்களிலே யானபோது, உத்கர்ஷதேறுவாகச் சொல்லக்கடவது. (நமன்றமரித்யாதி) இப்படி முறைகெட வர்த்திக்கையாலேயமஹுர்பண்ணும்வேடிநையையறுநுஸர்யித்து அஞ்சி, ஸர்வாவயவங்களு மொடுங்கி சரீரந்தான் எடுத்தெடுத்து அறையத்துடங்கும்.

(வேலையித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காகக் கடலை நெருங்கக் கடைந்து அபேக்ஷிதஸம்வியாநம் பண்ணும்படியன்றோ இவ்வாத்மாவோடுஜேவர்க்குண்டானஸம்ஸந்தம். (வந்தித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிருகளுக்கு ஆச்ரயணீயனாய்க் கொண்டு அவர்களுடைய கூக்குரல் கேட்கைக்காக அங்கே திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தாப்போலே, எனக்கு வந்துசரணம்புகலாம்படி இங்கேவந்து ஸந்நிபிபண்ணியருளிற்றிறே. ந. “வேலைவெண்டிரை-நாதனே” என்றதுஷங்கித்து, அதை ஸதர்ஷ்டாந்தமாக விவக்ஷித்து, “நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரமுமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளுக்கித்யாதி.)

† “சிறுமைக்குடலாகச்சொல்லக்கடவது” என்று சிலஸ்ரீகோசங்கள்.

அ.—நாலாம்பாட்டு.—அத்தனையோ, இன்ன மேதேனும் செய்த துண்டோனென்ன ; இன்னமும் செய்தது குவாலென்குரார்.

வ்யா.—(வம்பித்யாதி) நித்பாபூர்வமான குழலையுடைய மனைவியை யென்னுதல், பரிமளத்தை யுடைத்தான குழலென்னுதல். [௫] அக்நிஸாக்ஷியாகக் கைப்பிடித்த ஸ்த்ரீயையாய்த்து த்யஜிப்பது. விஷயாந்தரங்களிலே ஸ்பீஷைஹையப்பண்ணுமே ; அவற்றில் வந்தால் வம்புலாந்துந்தலாகவும் வேண்டாவாய்த்து, பிறரதாமித்தனையே யாய்த்து ஆடரிக்கைக்கு வேண்டுவது. பரஹ பரஹ்வயங்களை விரும்பினவர்கள்இறந்தால். (நமனித்யாதி) ஸர்வேச்வரன் தன்னோடு [௫] டொக்க ஸமமாக ஆராய்ந்து கேட்பானொருவனாக விட்டவனாய்த் து - யமனாகுரன் ; அவன்றான், தன்னோடொப்பார் கிலரை யாய்த்து வரவிட்டது ; அவர்கள்தாங்கள் ஒரு கைக்கு ஆயிரம்பேராக வந்து பற்றுவர்களாய்த்து ; பின்னை, இவனுடம்புதன்னோடேயெற்று வர்கள் ; அநந்தரம், தங்கள் கை சலித்தவாறே பொகட்டு [௫] இட்டிவைப்பார்கள். “இவரித்தனைபோது ஸ்த்ரீகளையொழிய இருக்கவல்லரோ ! அவளை யழைப்பியும்” என்பார்கள் ; இவனும், “நம்மை நலிவதெல்லாம் நலிந்தார்களாகில் இனி அவளை யழைக்கிறார்களித்தனையிறே” என்று குறுவிழிகொண்டு கிடக்கும் ; (எரியித்யாதி) எரிஎழாநிற்பதாய், செம்பாலே செய்யப்பட்ட பாவையை, பாவீ ! [௨௫] தழுவு என்பர்களாய்த்து.

நாலாம்பாட்டு.—(வம்புலாமித்யாதி.) “சுநிருதல் மடமதையர் திறத்துக் காதல் மிகுதியாலே கண்டவாதிரித்தேன்” என்றார் ; அப்படி அபிமதைகளான ஸ்த்ரீகளை சாஸ்த்ரீயமாகக் கைப்பிடித்துக்கொண்டாய் *நமன்றமர்வேதனைக் கொடுங்கவும் வேண்டாதே காதல் தீர்த்துக்கொள்ளலாமே, இதுக்கஞ்சவானென், அஞ்சும்படி பின்னையும் செய்தனைண்டே யென்னு மீச்வராபிப்ராயத்தை யருளிச்செய்குரார் (அத்தனையோ வித்யாதி.)

வம்பு - புதுமை, உலாவாநின்ற உள்ள - வர்த்தியாநின்ற உள்ள, கூந்தலென்றொரு யோஜனை யருளிச்செய்குரார் (நித்யேத்யாதி.) இத்தால் - வாரிமுடித்து வளர்க்கும் பருவமென்று கௌமாரம் தோற்றுகிறது. மனைவி - கர்ஹிணீ என்று, [௩௦] அந்தபதவாஸகை (அக்நீத்யாதி.) இத்தால் - விஹிதபரித்யாகம் பண்ணினமையைச் சொல்லிற்று. பரதாரத்துக்கு விசேஷணமிடாதே யருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (விஷயாந்தரங்களிலே வித்யாதி வாக்யதர்யமும்.) ஸமமாகவென்றது - சேதநரிடத்தில் பக்ஷபாதமின்றிக்கே யென்கை. யமனையிட்டு படரை நிரூபிக்கையாலே, “யச்மீலஸ்ஸ்வாமீதச்மீலோஷாஸு” என்கிற வசநத்தை யுட்கொ [௩௫] ண்டருளிச்செய்குரார் (அவன்றானித்யாதி.) பஹுவசநப்ரயோக தாத்பர்யம் (அவர்கள்தாங்களித்யாதி.) கைசலிக்க நலிந்தபின் இவனைக்குறித்து “பாவையைத் தழுவு” என்றசொல்லப் பரஸக்தியுண்டோ, இவனயர்த்துக்கிடவானோவென்ன வருளிச்செய்குரார் (இவரித்யாதி.)

கெடுவாய் ! அவர்களொழிச்சினவன்றுகிலும் அதுதாபம் பிறந்து உகந்தருளிறொரு திருவாசலிலே யொதுங்கினாயாகில் இன்றெங்களுக்குக் கைசலியாதொழியலாய்த்து என்பர்களாய்த்து. (மொழிவதற்கஞ்சி) அவர்கள் பண்ணும் நலிவைப்பொறுக்கலாமாகாதே ! : கரு[டு]ரமான பேச்சாய்த்துப் பொறுக்கப்போகாதது. (நம்பனே வந்துன் திருவடியடைந்தேன்) ஏதேனும் தோற்றிற்றுச் செய்து திரிந்தார்க்கும் வந்து பற்றலாம்படி சரணயனானீவந்து ஸந்நிஹிதனாகையாலே திருவடிகளிலேசரணம்புகுந்தேன். (நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்) இவன் விஷயங்களில்ப் ப்ரவணாகிற துகண்ணுக்கிலக்காகையிறே; அவ்வோபாதி நம்மையும்கண்ணுக்கிலக்காக்கவே இவன் நம்பக்கலிலே ப்ரவணாகுமென்று உன்னைக்கண்ணுக்கிலக்காக்கிக்கொடுவந்துநின்றாய். நிஷேயவியியும் கிடக்கச்செய்தே அப்ராப்தவிஷயங்களில் ப்ரவணாகிறது அவைகண்ணுக்கிலக்காகை(க) சுட்டியிறே; வியிவிஷயமுமாய் உத்தேசயமானவது ஸந்நிஹிதமானால் இவன் விரும்பானே என்று உன்னைக் [யடு] கண்ணுக்கிலக்காக்வி வைத்தாய். ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.— அத்தனையோ, இன்னம் ஏதேனுமுண்டோவென்ன ; திருவுள்ளத்துக்குப் பொறுக்க வொண்ணாதவையுமெல்லாம் செய்துபோந்தே னென்கிறார்.

“பாவீ!” என்று ஸம்ஸோயித்தவர்களுடையவுட்கருத்தை “நரகேபச்யமாநஸ்து[உய]யமேந பரிஹ்வித: | கிம்த்வயாநார்ச்சிதோடேவ: கேசவ: க்லேசநாசந:” என்கிற வசநத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (கெடுவாயித்யாடி) யமன் சொன்னவாறுத இவர்களும் சொல்லுவர்களென்று கருத்து. ஒழிச்சினவன்றுகிலுமென்றது - “நசிபோமி னீங்கிரேன்மின்” என்று தள்ளிவிட்ட வன்றுகிலுமென்றபடி. தழுவ என தழுவவதற்கஞ்சியென்ன வேண்டியிருக்க, “மொழிவதற்கு” என்றதுக்குத் தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவர்களித்யாடி) “தழுவ” என்கிற சப்ச்ரவணத்தின் கொடுமை, தழுவியினைப்பாநலாம்படி யிருக்குமதென்கை. இவர்தாம் “அஞ்சிவந்தடைந்தேன்” என்கையாலே - இப்படிசெய்து போந்தேனென்னுமது அர்யஸித்யம்; ஆகையாலே, (செய்ததுகுவாலென்கிறார்) என்று அவதாரிகையருளிச்செய்தார். கண்ணுக்கிலக்காக்கினால் பற்றுக்கைக்குடலாமோவெ[ருய]ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (நிஷேயவியியுமித்யாடி.) (ச)

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.— (இடும்பையித்யாடி.) பரஹ பரத்ரவ்யாபஹாரம் பண்ணினேனென்னுநின்றீர் ; “ச்லோகார்யேந ப்ரவக்ஷ்யாயி யஹுக்தம் க்ரந்யகோடிஹி: | பரோபகார: புண்யாய பாபாயபரிபீஷம்” என்கிறபடி யறிந்துகிலர்க்கு ஸத்கரித்திருந்தீராகில், “யர்மேணபாபமபறுஹி” என்கிறபடியே கீழ்ச்[ருடு] சொன்ன பாபம் கழிந்துகொடுநிற்கும்; அதுகிடக்கிடர், வேறேதேனு முண்டாகில் சொல்லிக்காணுமென்னு மீச்வராஹிப்ராயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அத்தனையோவித்யாடி.)

(க) சுட்டியிறே-ஹேதுவாகவன்றோ. குறித்தென்றுமாம். † “நப்யமாநஸ்து” என்றும் பாஹம்.

மூ.—இடும்பையாலடர்ப்புண்டிமினோதுற்றென்றிரந்தவர்க்கில்லையென்று
நெடுஞ்சொலால்மறுத்தநீசனேனந்தோ! நினைக்கிலென்வினைப்பயன்றனை;
கடுஞ்சொலார்கடியார்காலனூர்தமரால்படுவதோர்கொடுமிறைக்கஞ்சி,
நடுங்கிநான்வந்துன்றிருவடியடைந்தேன்நைமிசாரணியத்துளெந்தாய். (௮).

ப-ரை.—நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்—, இடும்பையால் - தாரித்யத்தாலே,
அடர்ப்பு உண்டு - நெருக்குப்பட்டு, துற்று - ஒருகவளம் சோருகிலும், இடுமின்-
இடுங்கோள், “ஓ!” என்று - என்று தங்கள் வறுமை தோற்றக்கூப்பிட்டு, இரந்த
வர்க்கு - யாசித்தவர்களுக்கு, இல்லையென்று - உங்களுக்குக்கொடுக்கைக்கு ஒரு
பொருளுமில்லையென்று, நெடுஞ்சொலால்-கடுஞ்சொல்லாலே, மறுத்த - தடுத்துச்
சொன்ன, நீசனேன்-மிகத்தண்ணியான, நான்-அடியேன், அந்தோ!-ஐயோ!, வினைப்
பயன் தன்னை - கீழ்ச்செய்த பாபத்தின் பலத்தை, நினைக்கிலென்-நினைக்கமாட்டா
தவனாய்க்கொண்டு, கடும் - க்ரூரமான, சொலார்-சொலையுடையராய், கடியார் -
க்ரூரமான செயலையுமுடையரான, காலனூர்தமரால் - யமபடராலே, படுவது -
படக்கடவதாய், ஓர்கொடு-மிகக்கொடிதாயிருந்துள்ள, மறைக்கு - ஹிம்ஸை[யிடு]
யைநினைத்து, அஞ்சி - பயந்து, நடுங்கி—, உன்றிருவடி வந்துஅடைந்தேன்—.(௮)

வ்யா.—(இடும்பையாலடர்ப்புண்டு) தாரித்யத்தாலே நெருக்
குண்டு. (இடுமினோதுற்றென்றிரந்தவர்க்கு) ஆரேனுமாகியுமெல்லா
ருங்கூட எனக்கொருக்கால் வாயிலேயிடுகைக்கு வேண்டுவது தா
வேனும் என்று, “முனியே!” என்பாளைப்போலே கூப்பிடுமாய்[20]
த்து. துற்றுகிறது - ஒருக்கால் வாயிலே யள்ளியிடுமதாய்த்து.
(துற்றென்றிரந்தவர்க்கு) இப்படியே ஐயபிடமாய்ப்படிசொல்லிக் காலேம்
கட்டினவர்களுக்கு. (இல்லையே யித்யாடி) அவர்களுக்கு இல்லையே!
என்னும்போதுசொல்லும்வார்த்தையிடுகொடுமையையாதுஸந்தித்து.

“இடுமின்” என்கிறஸஹுவசநத்தையும், “ஓ!” என்கிற சூர்தமதசயஸஞ்சக[௨0]
சப்தத்தையும், “துற்று” என்கிற நெகவசநத்தையும் கடாகுதித்துத் தாற்பார்ய
மருனிச்செய்கிறார் (ஆரேனுமித்யாடி) நிர்திசய புருஷார்பத்துக்காக ஆழ்வார்
“முனியே! நான்முகனே!” என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுமாப்போலே,
இவனும் தாரித்யத்தாலே நெருக்குண்டு கஷ்டபார்த்தனாய்ப் பலரைக் குறித்து
ஒருகவளத்தையிடச்சொல்லிப் பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுமென்று கருத்து.[௩௦]
“இடுமின்” என்றதே இரப்பாயிருக்கவும், “இரந்தவர்க்கு” என்கையாலேஹலித்த
அர்யம் (இப்படியே யித்யாடி.) பரத்ரவ்யாபஹாரத்தாலே ஸம்பந்நராயிரு
க்கிற வளவிலே, பசித்தவன்வந்து சோறிடு என்ன; இவன் இல்லையென்ன;
ஒருதுற்றிடுமின் என்ன; எல்லார்க்குமாகத் தான் இல்லையென்ன; “ஓ!” என்று
சூர்த்தனாக; தான்நெடுஞ்சொல்லாலேஇல்லைஎன்ன; அவன் காலிலேவிழ; இவன்[௩௦]
பால் மறுத்த பசுவதைத்துக் கொள்ளுமாப்போலே உதைத்துக்கொண்டு போன
கொடுமையைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு தாற்பார்ய மருனிச்செய்
கிறார் (அவர்களுக்கில்லையே யித்யாடி.) (அதுஸந்தித்து) என்றவநந்தரம், நீச
னேனென்கிறார் என்று கூட்டுவது.

மு.-கோடியமணத்தால்சினத்தொழில்புரிந்துதிரிந்து நாயினத்தொடும்தினைத்திட்டு
ஒடியுமுழன்றுமுயிர்களேகொன்றேனுணர்விலேனாதலால், நமனார் -
பாடியைப்பெரிதும்பரிசுழித்திட்டேன்;பரமனே!பாற்கடற்கிடந்தாய்!
நாடிநான்வந்துன்றிருவடியடைந்தேன்றைமிசாரணியத்துளெந்தாய். ௬.

ப-ரை.—பரமனே! - எல்லாரிலும் உயர்ந்தவனாய், ஆசிரிதர்கார்யம் செய்
கைக்காக, பாற்கடல் - சுதிராப்தியில், கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்,
நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்—, கோடிய - நல்விஷயங்களில் புகாத, மணத்
தால் - மநஸஸையுடையனாய், சினம் - பிறர்க்குக் கோபமுண்டாகத்தக்க, தொ
ழில்-செயல்களை, புரிந்து-செய்தவனாய், நாயினத்தொடும் - நாய் முதலான [ய
வற்றோடுகூட, திரிந்து - வேட்டையாடி, தினைத்திட்டு - களித்தவனாய், பிறரை
வருத்துகைக்காக, ஒடியும் - நெடுந்தூரம் ஒடிச்சென்றும், உழன்றும் - வருந்தி
யும், உயிர்கள் - ப்ராணிகளை, கொன்றேன் - கொன்றவனாய், உணர்விலேன் -
ஸர்வேச்வரனொருவனுள்ளுள் என்று அறியாமற்போந்தேனான், நான் - அடியேன்,
நாடி - ஓராய்ந்து, உன்றிருவடி வந்து அடைந்தேன்—; ஆதலால் - அத்தாலே, [யடு
நமனார்பாடியை - யமபுரமான நரகத்தின், பரிசு - நிலைமையை, பெரிதும் - மி
கவும், அழித்து இட்டேன் - அழித்துவிட்டேனென்கிறார். (௬)

நாமிவனையொன்றபேசுதித்துவர இவன் இல்லையென்ற பாசுரத்தைக்
கேட்டு இன்னமும் ஜீவிக்க விருக்குமதில் இத்தனை நஞ்சு பெற்றோ
மாகில் முடிந்து போகலாய்த்தே! என்று காலதத்தவ முள்ள[உய
தனையும் அவன் நெஞ்சு புண்பட்டுக்கிடக்கும்படி சொன்ன கொடு
மையைச் சொல்லுகிறதாய்த்து. (அந்தோ!) என்கிறாராய்த்து -
மேல்வருகிற நலிவை அநுஸந்தித்து. (நினைக்கிலேன் வினைப்பயன்
றன்னை) கீழ்ச்செய்த செயல்தானே யநுஸந்திக்க வரிதாயிருந்த
பின்பு, அதின் ஹலமாய் வருமதுதானே யநுஸந்திக்கப் போகா[உரு
திறே. (கடுஞ்சொலாரித்யாதி) வெட்டியசொல்லை யுடையராய், க்ரு
ரமான செயலை யுடையராயிருந்த யமஹுராலே படக்கடவதான
கோடிய மிறுக்கை யநுஸந்தித்து. (நடுங்கி நான் வந்துன் திருவடி
யடைந்தேன்) டேவர்திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன். (நை
மிசாரணியத்துளெந்தாய்) இரந்தார்த்கு இல்லையென்று மறுத்துப்[நய
போந்த வெனக்கு நானிரவாதிருக்க நீவந்து ஸந்நிஹிதனாய்த்தது
எனக்கு உபகரிக்கைக்காகவன்றோ. இவற்றால் சொல்லிற்றாய்த்து-முன்
பெல்லாம் தோற்றினபடி செய்து திரிந்து அவற்றுக்கு வரும் ஹல
த்தைக்கேட்டு ஹயப்பட்டுப் போக்கடிதேடி, புறம்பொரு புகல் கா
ணமையாலே டேவர்திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேனென்கிறார். ௭

அந்தக்கொடுமையின் சரமாவயிதன்னைக் காட்டுகிறார் (நாமிவனையித்யாதி.) பயன்
என்னுதே, “பயன்றன்னை” என்ற ப்ராயார்ய மெத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்தா
ரென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்செய்தவித்யாதி.) நெடுஞ்சொலால்மறுத்ததுக்குத்
தக்கஹலமாக, “கடுஞ்சொலார்-டியார்” என்றுவிசேஷிக்கிறார் என்று கண்டுகொ
ள்வது. மேலேஹயகார்யமான நடுக்கத்தைச்சொல்லுகையாலே, “அஞ்சி” என்று
தற்காரணமான அநுஸந்தாநத்தைச்சொல்லுகிறதென்கிறார் (அநுஸந்தித்து) என்று.

கதவு பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஆறாந்திருமொழி,

அ.—ஆறும்பாட்டு.—அத்தனையோ, இன்னம் செய்ததுண்டோ வென்ன ; (க) கைதொடனாய்க் கொன்றேபோந்தே நென்கிறார்.

வ்யா.—(கோடியமனத்தால்) அநுகூல விஷயத்திலும் நெஞ்சு விலங்கியாய்த் திருப்பது. (சினத்தொழில் புரிந்து) மறச்செயல்[டு செய்து. (திரிந்து நாயினத்தொடும் திளைத்திட்டு) ஹிம்ஸீ யடார்யங்களோடே வேட்டையாடித் திரிந்தபடியைச் சொல்லுதல், தண்ணியவர்களோடே கூடி விளையாடிக் களித்துத் திரிந்தபடியாதல். (ஒடியும்) *ஒருவனை ஹிம்ஸிக்கலாம், பதின்காதமாறு போகலாமோ” என்றால், தட்டுப்பாராதே அவ்வளவும் ஒடியும். (உழன்றும்) ஹிம்ஸித்ததாம்போது சால வருந்த வேணும் என்றால் அப்படி வருந்தி வ்யாபரித்தும். (உயிர்களே கொன்றேன்) ப்ராணவிச் லேஷ பர்யந்தமாக்கிப்போந்தேன் ; புடவையுரிந்து விட்டிலேன். (உணர்விலேன்)ஸர்வேச்வரனொருவனுளன் என்னும்இச்சாண்சந்தையும் நெஞ்சிற்படாதபோதுசெய்யாததுண்டோ.(ஆதலால் நமனார்[டு] பாடியைப்பெரிதும் பரிசுழித்திட்டேன்) என்று - வக்ஷயமாணத்தை, உத்தேசித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம் ; அன்றிக்கே, கிழோடே சேரவு மருளிச்செய்வார். யமனுடைய ஆதனொருநடவாதபடி அந்தை வென்றேன். யமபுரத்தை வென்றேனென்றபடி. அன்றிக்கே, கிழோடேயானபோது, “இவனை நலியவிவன்மாட்டான், வேறையொரு[உய] படைவீடும் ஒரு புதுக்கோழுற்றவனு மிடவேணும்” என்னும்படி பாபங்களையே பண்ணிப்போந்தே நென்னுதல்.

ஆறும்பாட்டு.—(கோடியவித்யாடி.) தரவ்யலோஹத்தாலே சிலரை ஸத்கரிக்க மாட்டிற்றிலீராகிலும், “அஹிஸாப்ரயமோ புஷ்பம்” என்றும் “அஹிஸாப்ரயமோயர்மஃ” என்றும்சாஸ்த்ரம்சொல்லிவைத்ததிடே; அதுண்டாகிலவற்றுச்செல்லாம் வந்ததென்னென்னு முட்கருத்தை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (அத்தனையோவென்று.)

கோடுதல் - விலங்குதலாய், ஸர்வவிஷயத்திலும் விலங்கின மநஸ்ஸாலென்று சப்டார்யமாய், மலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலேத்யாடி.) இத்தால் - ஒருக்காலும் நெஞ்சிரயில்லையென்றதாய்த்து. “திளைத்திட்டு” என்றதன் மலிதார்யம் (வேட்டையாடி யென்றது.) ஆறு-வழி. வருந்தவேணும் - ப்ர[கூ]ய யாஸப்படவேணும். இச்சாண் சந்தையென்றது - இந்த ஸ்வல்பமான வாக்யமென்றபடி. நமனாரானவர், பாடியை - தன்னுரை - நரகத்தை, பெரிதும் - பெரியதாக்கும், அதாவது - பாபிகளைக்கூட்டி நியமிக்கும், பரிசு - ப்ரகாரத்தை, அழித்திட்டே நென்று வாக்யார்யம் விவக்ஷித்து, “ஆதலால்” என்றதுக்கர்யத்வய மருளிச்செய்கிறார் (ஆதலாலித்யாடி வாக்யத்வயத்தாலே.) வக்ஷயமாணத்தை[நடு] யென்றது-“திருவடியடைந்தேன்”என்னுமது ; இப்போது, உணர்விலேன் - பரமனே! பாற்கடற்கிடந்தாய்! நாடிநான் வந்துன்றிருவடி யடைந்தேன் - ஆதலால், நமனார்பாடியை - பரிசுழித்திட்டேன் என்றந்வயம். கோழுற்றவனும் - ராஜாவையும்.

(க) கைதொடனாய் - ஸஹாயஹதனாய். கைவிடாதே யென்றமாம்.

மூ.—நெஞ்சினால் நினைந்தும் வாயினால் மொழிந்தும் நீதியல்லாதன செய்தும் துஞ்சினார் செல்லும் தொன்னெறிக்கேட்டே துளங்கினேன்; விளங்கினி முனிந்தாய்! வஞ்சனேனடியேன் நெஞ்சினிற் பிரியா வானவா! தானவர்க்கென்றும்— நஞ்சனே! வந்துன்றிருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய். எ.

ப-ரை.—விளங்கினி - பழங்கள் நிறைந்த விளாவின் வடிவு கொண்டுவந்த கபித்யாஸ-ரணை, முனிந்தாய்-கோபித்துநிரலித்தவனாய், வஞ்சனேன் அடியேன் - நினைவொன்றும் சொல்வொன்றுமான என்னுடைய, நெஞ்சினில் - ஹ்ரதயத்தில் புதுந்து, பிரியா - விடாதே யிருக்கிற, வானவா - நித்யஸூரி நிர்வாஹகனாய், என்றும் - எப்போதும், தானவர்க்கு-அஸ-ரர்களுக்கு, நஞ்சனே - மர்த்யுவானவ[ய]னாய், நைமிசாரணியத்துள்ளெந்தாய்—, நீ, அல்லாதன-சாஸ்த்ரங்கள் “ஆகாத” என்ற வற்றை, நெஞ்சினால் - மனஸ்ஸாலே, நினைந்தும் - நினைத்தும், வாயினால் - வாயாலே, மொழிந்தும் - சொல்லியும், செய்தும் - சரீரம் நோம்படிவருந்தியாகிலும் செய்தும் போந்து, துஞ்சினார் - முடிந்தவர்கள், செல்லும் - போகத்தக்க, தொல்-பழையதான, நெறி-நரகமார்க்கத்தை, கேட்டே - கேட்டமாத்ரத்திலேயேயுந் துளங்கினேன் - நடுங்கினவனாய்க்கொண்டு, உன் திருவடிவந்து அடைந்தேன்—.

(பரமனே) ஒருவேறு துவின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, ஒளடார்யம் பண்ணுமிடத்தில் உனக்கவ்வருகொருவரில்லாதபடி யிருக்கிறவனே. (பாற்கடற்கிடந்தாய்) அதுக்குறுப்பாக அடுத்தணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து சாய்ந்தருளினவனே. (நாடி நான்வந்துன்[உய] திருவடியடைந்தேன்) பரஹிம்ஸையேபண்ணித் தோற்றினபடி திரிந்து அதுங்குவரும் வலத்தைக் கேட்டஞ்சி அநந்தரம் நமக்குப்புகலேதோ! என்று ஆராய்ந்து திருவடிகளிலேவந்து சரணம்புகுந்தேன். (நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்) நான் நாடிக்கிட்டினேனாக நினைத்திருந்தேன், நீயெனக்கு முன்பே நாடிபூர்வஜனாய் திருநைமிசாரண்ய[உரு]த்திலேவந்து ஸந்நிஹிதனாய். கூ.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(நெஞ்சினாலித்யாடி) (நீதியல்லாதன - நெஞ்சினால் நினைந்தும், வாயினால் மொழிந்தும் - செய்தும்) கீழெல்லாம் - தாம்செய்த தப்புக்களைச் சொல்லிக்கொடுப்போந்தார்; அவற்றையெல்லாந்திரளச்சொல்லுகிற ராய்த்து—(நீதியல்லாதன) என்[நய]று. மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் நிஷிஷ்யங்களையே அதுஷ்ரித்துப்போந்தவர்கள் முடிந்தால் போம்வழியுண்டு - நரகத்துக்குப்போம்வழி, அதைக்கேட்டுத் துளங்கினேன். (தொன்னெறி) “ஜமதச்சாச்வதேமதே” என்று - பரமபடித்துக்குப்போம்வழியோபாதி யிதாவும் பழையதிதே; இனி, அதிலிதுக்குவாசி-ஆனொழுக்கருமையிதே[நடு] (கேட்டே துளங்கினேன்) அதுவவித்தன்றிக்கே, ச்ரவணவேளையிலே நடுங்கினேன்.

அடுத்த - அநுரூபமாய். (பூர்வஜனாய்) என்றதுக்கு - “மஹாபுருஷபூர்வஜ” என்ற வசநத்திலே நோக்கு. கூ.

ஏழாம்பாட்டு.—(நெஞ்சினாலித்யாடி.) ஸங்மதி ப்ரஹ்மம் பண்ணுகிறார் (கீழெல்லாமித்யாடி.) திரள - ஸங்க்ரஹமாக. வாக்யார்யம் (மனோவாக்காயங்களித்யாடி.) “செல்லும்” என்ற விசேஷண லப்யார்யம் (இனி அதிலித்யாடி.) “கேட்டே” என்ற ஏவகார வ்யாவர்த்தம் (அதுவவித்தித்யாடி.)

மூ.—ஏவினார்கலியார்நலிகவென்றென்மேலெங்கனேவா முமாறு; ஐவர் கோவினார்செய்யும்கொடுமையைமடித்தேன்; குறுங்குடிநெடுங்கடல்வண்ண! பாவினாரின்சொல்பன்மலர்கொண்டுன்பாதமேபரவிநான்பணிக்கு, என் நாவினால்வந்துன்றிருவடியடைந்தேன்நைமிசாரணியத்துளெந்தாய். அ.

ப-ரை.—குறுங்குடி - திருக்குறுங்குடியி லெழுந்தருளியிருக்கிறவனாய், நெடு-
பரந்தஆழ்ந்த, கடல் - ஸமுத்ரத்தின், வண்ண - நிறம்போன்றவடிவழகையுடைய
வனே!, நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்—, கலியார் - கலிகாலமானது, நலிக
என்று - இவனைவருத்துங்கோள் என்று, என்மேல் - விரோதி நிரஸநஸ்பாவன்
படிகளை அதுஸந்தித்திருக்கும் என்பக்கல், ஐவர்-அஞ்ச இந்திரியங்களையும், ஏவி[ய]
னார் - ஏவிற்து; 'அந்த இந்திரியங்கள், வாழும் ஆறு எங்கனே - ஜீவிக்கும்
விரகு ஏதோ?; கோவினார் - ப்ரபலமான அவ்வைந்தும், செய்யும் - பண்ணத்தக்க,
கொடுமையை-க்ரூரமான செயல்களை, மடித்தேன் - திருப்பிவிட்டவனாய்க்கொ
ன்மி, என்நாவினால் - அநர்த்தங்களை யுண்டாக்கக்கடவ பேச்சுக்கள் சொல்லிப்
பேர்த்து என்நாக்காலே, பா-நல்லசந்தஸ்ஸு-க்கள், ஆர்-நிறைந்த, இன்சொல்- [யரு
இனிய சொற்களாகிற, பல்மலர் - பலபுஷ்பங்களையும், கொண்டு—, பரவி - வாய்
வந்தபடி வாழ்த்தி, உன்பாதமேபணிந்து - தேவர் திருவடிகளிலே விழுந்த,
உன்திருவடிவந்து நான் அடைந்தேன்— (அ)

அதினவலத்தையும் ஹுஜிக்குமத்தனையன்றோ வென்ன (விளங்க
னியித்யாடி) வலத்தையுதிர்த்தது, பக்வவலாதுவம்பண்ணவேண்டா
வென்றுகருத்து. (விளங்கனிமுனிந்தாய்) கனியாகிற அஸுரனைநிரஸி
த்தவனே. விரோயிநிரஸநஸ்வலாவனானீ என்விரோயியையும் பொ
க்கவேணுமென்கிரார். (வஞ்சனேனடியேன்நெஞ்சினிற் பிரியா வான
வா) அடியேன்னன்று அஹ்ஜீயமாக நானொரு உக்திமாத்ரத்தைச்
சொல்ல, அத்தை ஸஹ்ஜீயமாக்கி, நித்யஸூரிகளுக்கே உன்னை [உரு
யநுலவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கக்கடவநீ என்னுடைய ஹ்ஜீய
யத்திலேபுகுந்து விடாதே யிருந்தாய். (தானவர்க்கித்யாடி) அஸுர
வர்மத்துக்கு என்றுமொக்கநஞ்சானவனே! உன்திருவடிகளிலேவந்து
சரணம்புகுந்தேன். (நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்) நன்னெறிகாட்டு
கைக்கணித்தாகநீவந்திருந்தாய். தொன்னெறிக்கெதிர்த்தட்டானத்தை
யாய்த்து நினைக்கிறது. எ.

நீதியல்லாதவற்றை கரணத்யத்தாலும் செய்தால் ஹவாதுவம்பண்ணுதே
திருமோவென்றும் ஹவஹிப்ராயத்தை யநுவதித்து, அதுக்குஉத்தரமாக விரோ
யியான வலங்களை யுதிர்த்த நீ என் விரோயியான வலங்களையுமுதிர்த்த வேறு
மென்னும் கருத்தாலே அந்த ஆபதத்தை யருளிச்செய்கிற ரென்கிரார் (அதி[ருடு
னியத்யாடி.) (கருத்து) என்றவநந்தாம், எனக்கத்தைக் காட்டினாய் என்று பூரி
த்துக்கொள்வது. கனியாகிற வஸுரனையென்றது - அஸுராவிஷ்டமான வர்களை
கடேசமாகையாலே. இங்கு “ எந்தாய் ” என்றது - அபயேப்ரவீத்தனை
யும் ஸம்மார்மத்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதிகீகீத்யத்தைப் பற்றவென்று விப
க்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நன்னெறியித்யாடி.) எ.

வ்யா.-எட்டாம்பாட்டு.—(ஏவிஞர்கலியார்) கலியாரென்கிருராய்த்து
கலிகாலத்துக்கஞ்சினபடியாலே. கலியாரானவர், நலியுங்கோள் என்று
என்மேலே அஞ்சுஇந்திரியங்களையும் ஏவிஞர். (எங்ஙனே வாழுமா
று) அவரெங்ஙனே யினி ஜீவிக்கும்படி. எந்தான்? ஏவிறுரூகில் வந்த
தென்னென்னில் (ஐவரித்யாதி) மநஸ்ஸுக்கு சேஷமாய், இந்திரி
யங்கள், அதுபோனவழியே யிவை போகக்கடவதாயிருக்க அது
தவிர்ந்து, இவைதா னிப்போது மநஸ்ஸைச் சுமையெடுக்கத்துடங்
கிறுய்த்து ; இவைதான் நினைத்தபடி செய்யும் க்ருரமான செயல்
களைத் திரிய விடுவித்தேன். [ம]

ஆரைப்பற்றித்தான் நீரிவற்றைத்திரியவிடுவித்ததென்ன (குறுங்
குடி நெடுங்கடல் வண்ண) திருக்குறுங்குடியிலே ச்ரமஹரமான
வடிவைக்கொடுவந்து நீ ஸந்நிஹிதனாகையாலே. (பாவிஞரித்யாதி)
நல்லமந்திஸ்ஸுக்கள் ஆர்ந்திருந்துள்ள இனியசொற்களாகிற பல்மலர்
களையுங்கொண்டு அடைவுகெட ஸ்தோத்ரம்பண்ணித் திருவடிகளிட்
லே விழுந்து. (என்றாவிஞல்) அநர்யங்களை விளைக்கைக் குறுப்
பானவற்றையே சொல்லிப்போந்த என்றாவாலே. (நைமிசாரணி
யத்துளெந்தாய்) ஸ்துத்யனான நீ என்னுடைய ஸ்துதிக்கு விஷயமாத
னாய்க்கொண்டு திருநைமிசாரண்யத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய். அ.

எட்டாம்பாட்டு.—(ஏவிஞரித்யாதி.) “தொன்னெறிகேட்டே துளங்கினேன்”
என்று பூர்வவீத்தத்துக்கஞ்சின ஆழ்வார் அவனுடைய விரோயிரிஸந ஸ்வ
ஹவாதுஸந்யாநத்தைப் பண்ணினபடியாலே அச்சங்கெட்டுத் தாமப்போதிருந்த
படியைப் பேசுகிறுரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

கலி யேவிற்று என்னுதே, பூஜ்யோக்தி தோன்ற வருளிச் செய்ததுக்குத்
தாற்பர்யம் (கலியாரித்யாதி.) “எங்ஙனேநான்வாழுமாறு!” என்று க்லேசிக்க[உரு
றதாக அர்யம் விவக்ஷித்தால், மேலே “கொடுமையை மடித்தேன்” என்னுமது
சேராமையாலே, அதுக்கதுகுணமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவரித்யாதி.)

“என்றாவிஞல் - பாவிஞரின் சொல் பன்மலர்கொண்டு - பரவி - உன்பாத
மேபணிந்து - வந்துன் திருவடியடைந்தேன்” என்றந்வயம் விவக்ஷித்தருளிச்செ
ய்கிறார்(நல்லவித்யாதி.) ஸ்துதிப்ரணமபூர்வகமாச்ரயித்தேனாகையாலே கொடு [உரு
மையை மடித்தேனென்று கருத்து. அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(ஊனிடையித்யாதி.) வடிவைசுஹாச்ரயமாய்க்கொ
ண்டு நீர் ஸ்துதி ப்ரணமபூர்வக மாச்ரயித்து இந்திரியங்களை வென்றே நென்றீர்,
ஆகில் அந்திமஸ்ம்ஸிதியும் பண்ணினீராகில் அபேக்ஷிதம் தானே தைக்குகிறதெ
ன்ன ; அங்ஙன் சொல்லவொண்ணாது, “உன்றன்சரணமேசரணமென்றிருந்தே[உரு
ன்” என்கிறுரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. இத்தால் - எப்போதைக்கு மு
ன்றிருவடிகளே யுபாயம், உபாய மலமாய் வந்த பேறுகளைச் சொன்னேனித்தனை
யென்று கருத்து.

மூ.—ஊனிடைச்சுவர்வைத்தென்புனாட்டியுரோமமேய்ந்தொன்பதுவாசல்
தானுடைக்குரம்பைபிரியும்போதுன்றன்சரணமேசரணமென்றிருந்தேன்;
தேனுடைக்கமலத்திருவினுக்கரசே! திரைகொள்மாநெடுக்கடற்கிடந்தாய!
நானுடைத்தவத்தால்திருவடியடைந்தேன்நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்.க

ப.ரை.—தேன் - மதுவை, உடை - உடைத்தான, கமலம் - தாமரைப்பூவை
யிருப்பிடமாகவுடைய, திருவினுக்கு - பெரியபிராட்டியார்க்கு, அரசே - வல்லப
னாய், திரைகொள் - அகையையுடைத்தாய், மா - பரந்த, நெடு - ஆழந்த, கடல்-
திருப்பாற்கடலிலே, கிடந்தாய் - சண்வளர்ந்தருளினவனாய், நைமிசாரணியத்
துள்-திருநைமிசாரணியத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற, எந்தாய்! - பரமோபகார [ய]
கனே!, ஊன் - மாம்ஸத்தை, இடை - நடுநடுவே, சுவர்வைத்து - சுவராக வை
த்து, என்பு - எலும்பை, துண் - துணாக, நாட்டி - நட்டு, உரோமம் - மயிரா
லே, மேய்ந்து - மூடப்பட்டதாய், ஒன்பதுவாசல் - நவத்வாரங்களை, உடை -
உடைய, குரம்பை - குடிவாகிற இச்சரீரத்தை விட்டு, பிரியும்போது - பிரியுங்
காலத்தில், உன்றன்-தேவரீருடைய, சரணமே - திருவடிகளே, சரணம் என்று -
ரக்ஷகமாக வேணும் என்று, இருந்தேன் - நினைத்திருந்தேன்; இப்போது, நா
னுடை - என்னுடைய, தவத்தால் - தபஸ்ஸாலே, திருவடி - தேவர் திருவடி
களை, அடைந்தேன் - கிட்டப்பெற்றே னென்று களிக்கிறார். ... (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(ஊனிடைச்சுவர்வைத்து) மாம்ஸ
த்தைஇடையிடையேசுவராகவைத்து; அன்றிக்கே, மாம்ஸப்ரசுரமான
சரீரத்தைச் சுவராக வைத்து; எலும்பைத்துணாகநாட்டி; ரோம
த்தாலே மேய்ந்து. (ஒன்பது வாசல்தானுடைக் குரம்பை) “நவ
த்வாரே புரே” என்று - எங்கேனும் புக்கு எங்கேனும் புறப்பட
லாம்படி யிறே யிச்சரீரந்தா னிருப்பது. ராஜபுத்ரன் ஒருகுடிவிலே
யொதுங்கினுப்போலே, நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய் [உடு
ஏகரூபமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்து, கர்மத்தாலே ஜ்ஞாநஸங்கோச
த்தைப் பிறப்பிப்பதான சரீரத்திலே யகப்பட்டதாய்த்து. (பிரியும்
போது) அதிலே புகுகைக்கொரு கர்மம் பண்ணிவைத்த வோபாதி
அத்தை விடுகைக்கு மொருகர்மம் பண்ணிவைக்குமே; அப்போ
தைக்கு, உன் திருவடிகளே புகல் என்று அத்யவஸித்தேன். [நய]

நீரிப்படி நினைத்திருந்ததென்ன பற்றாக கொண்டதானென்னில்
(தேனுடைக்கமலத்திருவினுக்கரசே) புருஷகாரஹுதையான பி
ராட்டியோடணைந்தவனாகையாலே மறமான செயல் செய்யமாட்டா
யென்னுமத்தாலே. புருஷகாரஸலத்தாலே.

ஊனாலே - மாம்ஸத்தாலே, இடையை - நிறையையுடைய சரீரத்தை யென்
றாய்ந்தாம் (அன்றிக்கே யித்யாதி.) சரீரத்தை யென்றது - சரீராக ஷேசத்
தையென்றபடி. இங்ஙனன்றாகில், மாம்ஸாஸ்த்யாதி மயமான சரீரத்தைச்சொ
ன்னால் எலும்பைத்துணாகச்சொல்லாதிதே. “ஊனிடை” என்ற-முழுச்சொல்
னென்றம் சொல்லுவார்கள். (துணாக) என்றது - சுவரில் கூச்சுக்கால்களாக வென்
றபடி. “மேய்ந்து” என்றது-செத்தையாலே மூடுகை. “குரம்பை” என்ற படி [சய]
வாஸகை (ராஜபுத்ரனிட்யாதி.) குரம்பை - குடாம்.

மறமான செயல் செய்யமாட்டாயென்றது - கோபத்தால் வந்த டிண்டரை
பண்ணமாட்டாயென்றபடி. மலிதம் (புருஷகார ஸலத்தாலே யென்றது.) இத்
தால் - பூர்வவஸ்துவத்தில் ஸ்ரீமத்படாரீயமதுஸந்யிக்கப் பட்டது.

மூ—ஏதம்வந்தனுகாவண்ணநாமெண்ணியொழுமினோதொழுதமென் நிமையேர்
நாதன்வந்திறைஞ்சும்நைமிசாரணியத்தெந்தையைச்சிந்தையுன்வைத்து
காதலேமிகுத்தகலியன் வாயொலிசெய் மாலைதான் கற்றுவல்லார்கள்,
ஒதநீர் வையகமாண்டு வெண்குடைக்கீ மும்பருமாகுவர்தாமே. டி.

ப-ரை.—ஏதம் - துக்கங்கள், வந்து அணுகாவண்ணம் - வந்து கிட்டாத
படி, நாம்—, எண்ணி - மனோரதித்து, தொழுதம் - அவனைத்தொழுது உஜ்ஜீ
விப்போம், எழுவின் என்று - ஒருப்படுங்கோள் என்று, இமையேர் - தேவர்
களும், நாதன் - அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், வந்து இறைஞ்சும் -
வந்து ஆச்ரயிக்கிற, நைமிசாரணியத்து எந்தையை - திருநைமிசாரண்யத்தி[டு]
லெழுந்தருளியிருக்கும்என்ஸ்வாமியை, சிந்தையுன்வைத்து - ஹ்ரதயத்திலவைத்து
க்கொண்டு, காதல் - பகவத்வியத்திலாசை, மிகுத்த - மிகுந்து வருகிற, கலி
யன் - ஆழ்வார், வாய் - அருளிச்செய்த, ஒலிசெய்மாலை - சப்தஸந்தர்ப்பங்களை,
கற்று வல்லார்கள் - அர்த்தத்துடன் கற்கவல்லவர்கள் ; நீர் - ஜலஸம்ர்த்தியை
யுடைய, ஒதம்-கடலாலே சூழப்பட்ட, வையகம்-இப்பூமியை, வெள்-வெளு [டு]
த்த, குடைக்கீழ் - குடைநிழலின் கீழே, ஆண்டு - செங்கோல் செலுத்தி, உம்ப
ரும் ஆகுவர் - நித்யஸூரிகளோடும் ஒரு கோவையாகப் பெறுவரென்கிறார். டி.

(திரையித்யாதி) ச்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்
வளர்ந்தருளினவனே. (மாநெடுங்கடல்)பரப்பிலுமாமுத்திலுமாய்த்து.
(நானுடையித்யாதி) தம்முடைய வ்ஜீத்தியிருந்தபடியுடைய கீர்த் [டு]
தித்தாரிறே முன்பே ; இனி, நானுடைத்தவமென்கிறது - அவன்ற
ன்னை. நான் பண்ணின தபஸ்ஸாலே திருவடிகளிலே வந்து சர
ணம்புகுந்தேன். (நைமிசாரணியத்துளித்யாதி) ஜமத்ஸீஷ்டி பண்
ணியும் அவதரித்தும் உகந்தருளினநிலங்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதனா
யுமிறே ஸுக்ஜீதத்தைஉத்பாடிப்பது. கூ.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(ஏதமித்யாதி) டிஃவங்கள் வந்து
கிட்டாதபடியை மனோரயித்து, அவனைத் தொழுதுஜ்ஜீவிப்போம், ஒரு
ப்படுங்கோள் என்று, தேவர்களோடேகூட அவர்களுக்கு நிர்வாஹ
கனான இந்த்ரன் வந்தாச்ரயிக்கிற திருநைமிசாரண்யத்திலே வந்து
ஸந்நிஹிதனான ஸ்வாமியை ஹ்ஜீயத்திலே வைத்து. அன்றிக்கே, [டு]

“திரை” இத்யாடியாலே - “ஏஷநாராயணச்ஸ்ரீமான்” என்கிற வசநத்தின்படியே
நாராயண பகார்யமதுஸந்யிக்கப் பட்டது. “உன்றன் சரணமே” என்று ஸாவ
யாரணமாக அதுஸந்யித்தவர், “நானுடைத்தவம்” என்கைக்குக் கருத்தென்னெ
ன்னு மத்தை ஸநியாமகமாக வருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய வித்யாதி.) சப்ஷா
ர்யம் (நானித்யாதி.)அவனே தம்முடைய தபஸ்ஸென்னும்படி அவன்பண்ணின[டு]
வ்யாபாரமென்னென்ன ; “எந்தாய்” என்றத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார்
(ஜமதித்யாதி.)

பத்தாம்பாட்டு.—(ஏதமித்யாதி.)

“ஏதம்வந்தனுகாவண்ண நாமெண்ணி - தொழுதம் - எழுவினோ” இத்யாத்
யவ்யம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (டிஃவங்களித்யாதி.) [டு]

பெரியதிருமொழி. — முதற்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

நித்ய ஸூரிகளோடே ஸ்ரீ ஸௌநாபதியாழ்வார் வந்து ஆசிரயிக்கிற வென்னுதல். (காதலே மிகுத்த) ஹவந்விஷயத்திலாசை மிகுந்து வருகிற ஆழ்வாரருனிச்செய்த சப்தஸந்நர்ஹத்தை அர்யஸஹித நாகக் கற்கவல்லவர்கள். இருந்தவனுக்கு ஒதுங்க நிழல் பண்ணிக்[டு கொடுத்தபடி யாய்த்து. (ஓதநீர் வையகமாண்டு) நித்யஸூரிகளோ டொரு கோவையாமதுதானே லிஷ்யமிறே. அபேசைஷயுண்டா கில் ஐச்வர்யத்தையும் நிர்வஹித்துப் பின்னே நித்யஸூரிகள் படித் தைப் பெறுவர். ய.

அடிவரவு.—வாள் சிலம்பு சூது வம்பு இடும்பை கோடிய நெஞ்சு ஏவினார் ஊன் ஏதம் அங்கண்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

இமையோர்நாதன் - ஸ்ரீ ஸௌநாபதியாழ்வா னென்னும் பஷத்தில், நாழங்க ளுக்கு ஏதம் வந்தனுகாவண்ண மெண்ணிவந்தோம், தொழுதம்-எழுமினோன்று சொல்லும்படி யிருக்கிற நைமிசாரணியத்தெந்தை என்றத்யாஹரித்தயோஜித்துக் கொள்வது. அன்றிக்கே, ஸீலாதுஹவாலாஹ ப்ரயுக்த ஏதமென்று விவக்ஷித்து, மு ன்புத்தைப்போலே அந்வயித்துக்கொள்ளவுமாம். (இருந்தவன்) இத்யாதிவாக்ய த்துக்கு, “சிற்தையுள் வைத்து” என்று தன்னெஞ்சிலிருந்தவனுக்குக் காதலா கிறநிழல் பண்ணிக்கொடுத்தாரென்றுகருத்து. ஐச்வர்யத்தையும்ஹலமாகவிவ [2ய] ரருனிச்செய்கைக்கு - “இருங்கடலுலகமாண்டு” என்கிற பாட்டிலே ஒரு பரி ஹாரமருனிச்செய்தாராய், இங்கே பரிஹாரந்தர மருனிச்செய்குரர் (நித்யஸூரி களோடித்யாதி.) அன்றிக்கே, ஏகபரிஹாரமேயாய், ஹவந் கைங்கர்யத்திலபே கைஷயுண்டாகிலென்று சொல்லவுமாம். ய.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து, ஏழாந்திருமொழி-அங்கண். ப்ரவேசம்.

வ்யா.—“ஒன்பது வாசல்தானுடைக் குரம்பை பிரியும்போ துன்றன்சரணமே சரணமென்றிருந்தேன்” என்றாரே; நீரிப்படி ஒரு தலையிலத்யவஸாயமாகச் சொல்லுகிறதென்தான்? இத்தலையில் செய லற்ற வளவிலே ப்ரஹ்லாடினுடைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸம காலத்திலே

அ.—அங்கண் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே-ஆழ்வார் தம்முடைய பூர்வ வ்ஜித்தகயந மூவேக அகந்யோபாயத்வத்தை முன்னிட்டு ஒருக்காலைப்போ லே ஒன்பதின்மாலும் “திருவடியடைந்தேன்” என்று பெரியபிராட்டியார் புரு ஷகாரமாகஆசிரயித்தபடியை யநுஸந்தித்தநச்வரன், “மோவிக்கேதியடாக்ரங்குரு டத் க்ஷிஷ்ணுமாஹ்வாவஹிம்! கிண்ப்ரவ்ஜித்ய மிவமேத்ஷேடியாக்ரபஸர்ப்பநி” என்னும்படி யிருப்பானாகையாலே, இவரத்யவஸாயத்தளவு ஸஹிக்கமாட்டாதே, “உபமாநமசேஷானும்ஸாயஞநாம்” என்கிறபடி இவர்க்குப்போலியான தெக்கனக் குதவி அவ்வடிவை யெல்லார்த்குமாக்கிக் கொண்டிருந்த சிக்கவேழ்ஞன்றத்தி லிருப்பைக்காட்ட, கண்டதுஹிக்கிஞ்ஞின்று ஸம்ஸிதன்னை யருனிச்செய்கி[சு] ருர் (ஒன்பதித்யாதி.)

மு.—அங்கன் ஞாலமஞ்ச வங்கோ ராளரியாய், அவுணன்
பொங்க வாகம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்த புனிதனிடம்;
பைங்கண்ணைக்கொம்பு கொண்டு பத்திமையாலடிக்கீழ்
செங்கணுளி யிட்டிறைஞ்சும் சிங்கவேழ்குன்றமே. ... க.

ப-ரை.—“ஸர்வேச்வரன் எங்குமுளன்” என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின ப்ரஹ்
லாதனைப்பார்த்து அவன் தமப்பனான ஹிரண்யன் “இங்கில்லை” என்று ஒரு
துணைத்தட்ட, அங்கு - அவன் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின அவ்விடத்திலேயே; அம் -
அழகியதாய், கண் - இடமுடைத்தான, ஞாலம் - பூமியெல்லாம், அஞ்ச-பயப்படும்
படி, ஓர் - இதுக்குமுன்பு ஒருவரும் கண்டறியாத, ஆள் அரியாய் - நரணிம்ஹ[யி
ருபியாய்த்தோற்ற; அத்தைக்கண்டு, அவுணன் - ஆஸூரப்ரகர்தியான ஹிரண்
யன், பொங்க - கிளர; ஆகம் - அவனுடைய சரீரத்தை, வள்ளுகிரால் - கூர்மை
யுள்ள திருவுகிரால், போழ்ந்த - பிளந்து பொகட்ட, புனிதன் - லாவசுத்தியை
யுடைய ஸர்வேச்வரன், பின்புள்ளாருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக்காக வர்
த்திக்கிற, இடம்-ஸ்தானமாவது; செம்கண்-சோபத்தால்சிவந்தகண்களையுடைய, [யிடு
ஆளி - லிம்ஹங்களானவை, பை - பசுமையையுடைய, கண் - கண்களையுடைத்
தான, ஆனை - யானைகளின், கொம்பு-கொம்புகளை, கொண்டு - பறித்துக்கொண்டு,
பத்திமையால் - பகவத்பக்தியாலே, அடிக்கீழ் - திருவடிகளிலே, இட்டி - ஸம
ர்ப்பித்து, இறைஞ்சும் - ஆச்ரயிக்கிற, சிங்கவேழ்குன்றம் - சிங்கவேழ்குன்ற,
அங்குப்போய் நெஞ்சே! நாம்தொழுதம் என்கிறார். ... க.

ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினவிடத்திலே வந்து ஸந்நியிபண்ணி அவனு
டைய விரோடியைப்போக்கி உபகரித்திலோமோ, அதுதான் அக்கா
லமொன்றலுமேயாய் பிற்பட்டகாலத்தி லுள்ளார்க்கு மிழக்கவேண்
டாதபடி “உன்னைப்பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு” என்கிறபடியே
ஆச்ரிதராருரெல்லார்க்குமாகச்செய்த செயலன்றோ, ஆனபின்பு[உடு
உம்முடையபோல்வார்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி சிங்கவேழ்குன்
றிலே வந்து நீர்கிட்டி யதுவவிக்குமதுவே குறையாக நாம் வந்தி
ருந்தோமே, இப்படியிருக்க ஒருதலை யத்யவஸாயமேயாக நீர்
சொல்லுவானென்? என்று, தான் சிங்கவேழ்குன்றிலேவந்து ஸந்நியி
பண்ணினபடியைக் காட்டிக்கொடுக்க; அங்கே புருஷகாரஹத்தை [நயி
யான பிராட்டியாரோடேகூட வெழுந்தருளி யிருக்கிற விருப்பை
யதுஸந்யித்து ஹிஷ்டராய், உஷ்டேச்யனா யிருக்கிறவன் வந்திருக்கி
ற ஷேசமாகையாலே அங்குள்ளதைய உஷ்டேச்யமாய், சிலரால்
வந்தணுக வொண்ணாதபடி ஸூரகூத்தமாக வெழுந்தருளி யிருக்கப்
பெற்றது! என்றுதிருவுள்ளத்தோடேகூடிப்போ யதுவவிக்கையி[நடு
லே யொருப்படுகிறார். ...

“பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம்-அன்று இந்த்ரனுக்குக்கா
ரியம் செய்தநீ இன்றுஎனக்கும் செய்யவேணுமென்றவழக்குச்சொல்லிக் காரியங்
கொள்ளலா யிருக்கையாலே, அன்றுஓராச்ரிதனுக்குச்செய்தது இன்றெல்லார்க்கு
மாகச் செய்ததாமென்று பிராட்டியாரோடே யென்றது-“அல்லிமாதர்”என் [சய
றத்தைப்பற்ற. “நக்ஷெநெஞ்சே” என்றத்தைப்பற்ற (திருவுள்ளத்தோடே யென்
றது.) இத்திருமொழியாலே உத்தரவண்வார்யமானப்ராப்யாதுவம் பண்ணுகி
ரென்று கருத்து. ...

வ்யா.—முதற்பாட்டு.— (அங்கண்ணாலமஞ்ச) அழகிதான இடத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ளஊமியாகஅஞ்ச. நரலிம்ஹமாய்த் துத்தான்ஊமஜ்ரகூணத்துக்காகவிதே; அங்கனையிருக்கச்செய்தேயும் இதினுடைய விளைவதறியாமையாலே ஜமத்தாக நடுங்கிற்றாய்த் [ரு து. இதெவ்வளவாய்த்தலைக்கட்டுகிறதோ என்றிருந்ததாய்த்து. (அங் கு) அவன் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின அவ்விடந்தன்னிலே. (ஓராளரி யாய்) இதுக்கு முன்போரிடத்திலும் கண்டறியாத நரலிம்ஹமாய். (அவுணன்பொங்க) ஆஸ-ரப்ரக்ஸ்தியான ஹிரண்யன், கிளர்ந்தானாய் த்து, நரலிம்ஹத்தைக்கண்டகாட்சியிலே. இதுக்குமுன்பொருவன்[ய “நான்எதிரி” என்றுதோற்றக்கண்டறியானே, இவனுடைய தோற்றரவி லே கிளர்ந்தானாய்த்து; அவனுடைய சரீரத்தைக் கூரியதிருவுகிராலே யிரு பிளவாம்படிபண்ணின. சில அசித்பஜார்யங்களை வகிர்செய்யுமாப் போலே யாய்த்துப் போழ்ந்தபடி. (போழ்ந்த புனிதனிடம்) ஜமத்ஸீ ஷ்ட்யாடிகளில்வந்தால்ப்ரஹ்மாடிகளையேவித்தான்கடக்கவிருக்கு [யடு ம்; அங்கனன்றியே, தானே கைதொட்டு வ்யாபரிக்கையாலே பிறந்த சுடியியைச் சொல்லுகிறது. அவனப்படி பின்புள்ளார்க்கு உதவுகைக் காக வர்த்திக்கிற ஸ்யாநம்.

(பைங்கணித்யாடி) ஹிரண்யனைக்கண்ட நரலிம்ஹத்துக்குச் சீற்றம் மாறாதாப்போலே, ஆனைகளைக்கண்ட லிம்ஹங்களுக்கும் சீற் றம் மாறாதே யிருக்கும்படி. (பைங்கண்) ஜாத்யுசிதமான பசுமை யை யுடைத்தாயிருக்குமாய்த்து. (கொம்புகொண்டு) ஆனையினு டைய முஸ்தகத்தைக் கிழித்து அதினுடைய கொம்பைப்பறித்து, ஊமவஜ்ஹத்தியாலே திருவடிகளிலே யிட்டுஆச்ரயியாநிற்கு மாய்த்து லிம்ஹங்களானவை. *யடிந்ந:புருஷோஹவதியிதே.செங்கணுளி-[உரு பைங்கணுனைக்கொம்புகொண்டு பத்திமையா லடிக்கிழ் - இட்டிறை ஞ்சம். (செங்கணுளி) இவற்றுக்கானைகளின்மேலே சீற்றம்மாறாதே யிருக்கச்செய்தேயும், ஊமவஜ்ஹத்தி ஒருபடிப்பட்டுச் செல்லு மாய்த்து. சீற்றம் விக்ஸ்தியாய், ஊமவஜ்ஹத்தி ப்ரக்ஸ்தியா யிருக்கு மாய்த்து. க.

அ.—முதற்பாட்டு.— (அங்கணித்யாடி.)

விளைவதறியாமையாலே யென்றது - ஆஸ்ரீதவிரோயிமைப் போக்குகைக்கா கக் கொண்டசீற்றம்என்றறியாமையாலே யென்கை. ஊமியாகஅஞ்சஹிரண்யன் கிளர்ந்ததுக்குஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நரலிம்ஹத்தையித்யாடி.) போழ்ந்தபடி - பிளந்தபடி. சுத்யியை - ஹவசுத்யியை. [ருரு

“செங்கணுளி” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஹிரண்யனை யித் யாடி.) *வலிமிக்கசேமமான விராமாதுசனோடொப்பார், பரவாடிமத்தஹங்கள் மேல் கொண்ட சீற்றத்தோடே யிருக்கச்செய்தேயும், ஊமவஜ்ஹத்தி குறைவற்ற ருப்பொன்று ஸ்வரபடேசம். க.

மூ.—அலைத்தபேழ் வாய் வாளெயிற்றோர் கோளரியாய், அவுணன்-
கொலைக்கையாளன் நெஞ்சிடந்த கூருகிராளனிடம்;
மலைத்தசெல்சாத்தெறிந்த பூசல் வன்துடி வாய் கடுப்பச்
சிலைக்கைவேடர் தெழிப்பருத சிங்கவேழ்குன்றமே. ... ௨.

ப-ரை.—அலைத்த - சிற்றத்தாலே நாவானது நின்றவிடத்தில்நில்லாதபடி சலி
யாநின்றன, பேழ் - பெரிய, வாய் - வாயையும், வான் - ஒளிதங்கின, எயிறு-
பற்களையும், ஓர் - ஒப்பற்ற, கோள் - மிடுக்கையுமுடைய, அரியாய் - லிம்
ஹமாய்க்கொண்டு; கொலை-கொல்லுகையே ஸ்வபாவமான, கையாளன்-கையை
யுடையனான, அவுணன் - ஹிரண்யனுடைய, நெஞ்சு - மார்வை, இடந்த - [ய
கிழித்துப்பொகட்ட, கூர் உகிராளன் - கூரிய திருவுகிரையுடைய ஸர்வேச்வரன்
நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, இடம்-ஸ்தானமாகிறது; மலைத்த-வேடரால் தகையப்பட்ட
வர்களாய், செல் - தீர்த்தயாத்ரை போகாநிற்கிற, சாத்து - ஸமுதமமானது, எறி
ந்த - இட்ட, பூசல்-யுத்தத்திலே, வல் - மிகவும் த்வநியாநின்றன, வாய்-வாயை
யுடைத்தான, து - உடுக்கைமுதலிய வாத்யங்கள், கடுப்ப-சப்திக்கவும், சிலை-[யடு
வில்லை, கை - கையிலேயுடையரான, வேடர் - வேடருடைய, தெழிப்பு - ஆர
வாரமானது, அருத - எப்போதும் மாருத, சிங்கவேழ்குன்றம்— ... ௨.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.—(அலைத்த) சிற்றத்தாலே கடை
வாய்களோடே நாக்கை யெற்றிக்கொள்ளாநின்றன, பெரியவாயை
யும், ஒளியையுடைத்தான எயிறுமையுமுடைய அஷ்விதீயமான மிடு[உய
க்கை யுடைத்தான லிம்ஹமாய். (அவுணன் கொலைக்கையாளன்)
நாட்டார் பரஹிம்ஸை பண்ணுவது தந்தாமுடைய ப்ரஜைகளுடைய
ய ரக்ஷணத்துக்காகவிதே; இவனுக்கது போய், ப்ரஜையை ஹிம்
ஸிக்குமது மலித்ததாய்த்து. பரஹிம்ஸைபண்ணுகைக்கு டேவதை
கள்பக்கவிலே வரம்பெற்று அதுதானே யாத்ரையாய்த் திரிகிற [உரு
அஸுரனுடைய நெஞ்சை யிடந்த கூரிய திருவுகிரை யுடையவன்
வர்த்திக்கிற ஸ்யாநம்.

(மலைத்தவித்யாதி) திரள் திரளாக தீர்யயாத்ரை போகாநி
ற்பார்களே; அவர்களைப்பறிக்கைக்காக அங்குண்டான வேடர் வந்து
மலைத்து மேல்விழுவார்கள்; இவர்களுமவர்களோடே யெதிர்ப்பார்கு
கள். (எறிந்தபூசல்) எறிதல் - இடுதல்; இட்டபூசல். அவர்களிவர்
களைச்சூறையென்கொள்ளுகிற பூசலிலே. (வன்துடி வாய் கடுப்ப) கேட்ட
போதே முடியும்படியான த்வநியை யுடைத்தா யிருக்கிற துடி
யானது கடுப்ப.

இரண்டாம்பாட்டு.—(அலைத்தவித்யாதி.) ஞாலமஞ்ச ஆளரியானப்ரகாரத் [௩௫
தை வர்ணிக்கிறாரென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

“கோள்” என்றதினரீயம் (மிடுக்கையென்றது.) கொலைக்கையாளனான -
அவுணன் - நெஞ்சிடந்த என்றந்வயம். கொலையே ஸ்வஹாவமாக யுடைய கையை
யுடையவனென்று சப்தாரீயம்; அத்தை யுப்பாடிக்கிறார் (நாட்டாரித்யாதி.) வாக்
யாரீயம் (பரஹிம்ஸையித்யாதி.) [சுய

மலைத்த-தகையப்பட்ட, செல்சாத்து-செல்லாநிற்கிறஸமுதமென்றசப்தாரீய
மாய், அத்தை வர்ணிக்கிறார் (திரளித்யாதி.) சூறை - புடவை. கடுப்ப-சப்திக்க.

சூரி பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

**மு.—ஏய்ந்தபெழுவாய் வாளெயிற்றோர் கோளரியாய், அவுணன்-
வாய்ந்த வாகம் வன்னுகிரால் வகிர்த்த வம்மானதிடம்;
ஒய்ந்த மாவு முடைந்த குன்று மன்றியு நின்றழலால்
தேய்ந்தவேயுமல்லதில்லாச் சிங்கவேழ்குன்றமே. ... ஈ.**

ப-ரை.—ஏய்ந்த - வடிவுக்குத்தக்க, பேழ் - பெருந்த, வாய் - வாயையும்,
வாள் - வாள்போன்ற, எயித - பற்களையும், ஒர் - ஒப்பற்ற, கோள் - மிடுக்
கையுமுடைய, அரியாய்-நரலிம்ஹரூபியாய்க்கொண்டு, அவுணன்-ஆஸூரப்ரகர்தி
யான ஹிரண்யனுடைய, வாய்ந்த-நரலிம்ஹத்துக்குத். தரும்படிவளர்ந்த, ஆகம் -
சரீரத்தை, வன்னுகிரால் - கூரிய திருவுகிராலே, வகிர்த்த - அநாயாஸேந [ய
கிழித்தப் பொகட்ட, அம்மானது - ஸர்வேச்வரனுடைய, இடம் - ஸ்தானமாகவது;
ஒய்ந்த - ஸாரயில்லாத நிலத்தில் ஸஞ்சரிக்கையாலே ஒய்ந்த கிடக்கிற, மாவும-
மிக்கங்களும், உடைந்த - திக்கதுவி உடைந்த, குன்றம் - சிறுமலைகளும், அன்
றியும் - அதுக்குமேலே, நின்ற - தன்னிலையுண்டான, அழலால் - நெருப்பாலே,
தேய்ந்த - குறைக்கொள்ளியாய்க் கிடக்கிற, வேயும் - மூங்கிலும், அல்லது - [யடு
ஒழிய, இல்லா - வேறில்லாத, சிங்கவேழ்குன்றம்— ஈ.

(சிலைக்கை) கையில் வில்லை யுடையராயிருந்துள்ள வேடருடைய
ஆர்ப்பாறம் மாறாத டேசமாய்த்து; அவர்கள் கையில் ஸயாவஹமான
துடியோசையும் பறிக்கிற ஆர்ப்பாறமுமேயாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்
த்து. உகந்தருளின நிலங்களிலே யுள்ளதாகையாலே, அவர்கள் கையில்
துடியோசையோடு அவர்களைப் பறிக்கிற த்வநியோடுவாசியற உத்தேச
யமாயிருக்கிறதாய்த்து. நரலிம்ஹத்தினுடைய சிற்றத்தோடு அங்குள்
ளாருடைய சிற்றத்தோடு அவர்கள் வ்யாபாரத்தோடு வாசியற்றிருக்
கிறதாய்த் திவர்க்கு. உ.

மூன்றும்பாட்டு.—(ஏய்ந்தவித்யாடி) வடிவிற்பெருமை [உடு
க்குத் தகுதியானபெரியவாயையும்; வாள்போலேயிருந்துள்ள எயிறெ
ன்னுதல், ஒளியை யுடைத்தான எயிறென்னுதல். (ஒர்கோளரி
யாய்) மிடுக்கையுடைய அடிவிதிய நரலிம்ஹமாய். அவுணனுடைய
ய - ஆஸூர ப்ரகர்தியானவனுடைய, வாய்ந்தவாகமுண்டு - நரலிம்
ஹத்துக்குத் தகுதியாம்படி வளர்ந்த சரீரம், அதைக்கூரிய[ஈய
வுகிராலே வகிர்த்த ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்தானம்.

“தெழிப்பு” என்றதின்ரயம் (ஆர்ப்பாறமென்றது.) தீர்யயாத்ரை போ
கிறவர்களுடைய குறைகொள்ளுகிற வேடரை யிவர் வர்ணிப்பானென்னென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (உகந்தருளினவித்யாடி.) இத்தால் - “யஸ்யாதுக்ரஹமிச்சுமி
நஸ்யதித்தஹராம்பஹம்” என்கிற நச்வரனோபாதி அவர்களும் கைமுதல் [ஈடு
வாங்கி அநநயமதிகளாக்கி விட்டு இவர்களுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் ஆனியைப்
போலே அநநரலிம்ஹத்துக்கு சேஷமாக்குமவர்களாகையாலே உத்தேச்யமாய்
வர்ணித்தா டென்றதாய்த்து. உ.

மூன்றும்பாட்டு.—(ஏய்ந்தவித்யாடி.) இவரவன்வாயைப்பார்த்துக் கொண்
டிருக்கும்வசாகையாலேயுமவன்வாயை வர்ணிக்கிறுரென்றஸந்திகண்டு[சய
கொள்வது.

மூ.—எவ்வும் வெவ்வேல் பொன்பெயரோ னேதலினின்றுயிரை-
வவ்வி ஆகம் வள்ளுகிரால் வகிர்ந்த வம்மானதிடம்;
கவ்வுநாயும் கமுகு முச்சிப்போதொடு தால் சுழன்று
தெய்வமல்லாற் செல்லவொண்ணாச் சிங்கவேழ்குன்றமே. ச.

ப-ரை.— எவ்வும் - துக்கத்தைப் பண்ணுநிற்பதாய், வெம் - க்ருமான, வேல்-
வேலையுடைய, ஏதலன் - சத்ருவான, பொன்பெயரோன் - ஹிரண்ய, ஓடைய,
இன் உயிரை - நற்சேவனை, வவ்வி - பரீக்ரஹித்து, ஆகம் - அவன் சரீரத்
தை, வள்ளுகிரால் வகிர்ந்த அம்மானதிடம்—; கவ்வும் - கண்டாரை யெல்லாம்
கவருமதான, நாயும்-நாய்களும், கமுகும் - அப்படிப்பட்ட கமுகுகளும், உச் [ய
சிப்போதொடு - ஆதித்யனும், கால்சுழன்று - கால்தடுமாறமதாய், தெய்வம் அல்
லால் - தன்னை விரும்பித்தொழும் ஆபிரீதர்க்கொழிய, செல்ல ஒண்ணு - சென்று
கிட்டவொண்ணாத, சிங்கவேழ் குன்றம்— ச.

(ஓய்ந்தமாவும்) தளர்ந்து பசையற்ற நிலத்தில் ஸஞ்சாரத்
தாலே அந்நிலத்துக்கடைத்த திரயக்குக்களும் ஓய்ந்திருக்கு மாய்த் [யடு
து. (உடைந்தகுன்றும்) தொட்டாரோடே ஹேஷமாம்படி தீக்
கதுவி யுடைந்த குன்றும், அதுக்குமேலே, தன்னிலே யுண்டான
அழலாலே தேய்ந்த மூங்கிலுமல்ல தில்லாத சிங்கவேழ்குன்ற
மே. தன்னிலேயுண்டான நெருப்பாலே தேய்ந்த வேய்களும்,
வண்டினமுரலுஞ்சோலை யோபாதியாகத்தோற்றுகிறதாய்த்திவ [உயி
ர்க்கு. “அதுவிதுவுதுவென்னலாவனவல்ல” என்னக்கடவதிதே. பிறர்க்
குக்குற்றமாய்த்தோற்றுமவையும் உபாடேயமாய்த் தோற்றுகையிதே
ஒருவிஷயத்தை உகக்கையாகிறது. ந.

நாலாம்பாட்டு.— (எவ்வும் வெவ்வேல் பொன்பெயரோ
ன்) கையும் வேலுமா யிருக்கிற விருப்பைக்கண்டகாட்சியிலே, [உடு

“மா” என்று - நாலுகாலுடைய ஜந்துக்களாய், மீழ்மங்களைச் சொல்லு
கிறது. தேய்ந்த - குறைக்கொள்ளியான. குறைக்கொள்ளியைக் கொண்டாடுவா
ன்னென்ன வருணிச்செய்கிறார் (தன்னிலையித்யாதி.) அவன் ஸம்ஸக்யமுன்ன
தெல்லா முத்தேச்யமாய்த் தோற்றுகைக்கு ஹேதுவை யருணிச்செய்கிறார் (பிறர்
க்கித்யாதி.) ஆக, நரலிம்ஹம் தன்னிலுண்டான கோபாக்கியாலே குன்றுபோன்ற
ஹிரண்யன்நெஞ்சடைந்து தத்ரத்யரான ராக்ஷஸராகிற தஷ்டம்மீழ்மங்கள் ஓய்
ந்து கிடக்கிறபடிக்கு ஸ்மாரகமாய் இவர்க்கு உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுகிறதென்ற
தாய்த்து. ந.

நாலாம்பாட்டு.— (எவ்வுயித்யாதி.) கீழ் “கோளநியாய” என்று - மீடுக்கைச்
சொன்னது உபபந்தமென்று தோற்ற, சத்ருவான ஹிரண்யனை வர்ணிக்கிறார் [கடு
வென்று வம்மதி கண்டுகொள்வது.

† “மாவேகருமையும் பெருமையும் நிலனும், மேய்பநாதகாலுடையவும் வன்
டும், பூவுறைதிருவெனவாறையும் பொருந்தும்” என்று நிகண்டு.

கசஉ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, எழாந்திருமொழி,

அது உடம்பிலே தைத்தால் பிறக்கும் ஁வமெல்லாம் பிறக்கும்படியிருக்கை. எவ்வத்தைப் பண்ணுநின்றுள்ள வெவ்விய வேலையுடைய, பொன்பெயரோனுண்டு-ஹிரண்யன். எவ்வம் - ஁வம். ஏதலன்-சத்ரு. சிறுக்கனுக்கு சத்ருவானபோதே தனக்கும் சத்ருவாயிருக்கிறாய்த்து. “சத்ருக்ஃஹத்தில் ஁ஜிக்கவுமாகாது” என்றானிறே. பாண்டவர்களுக்கு சத்ருவானபோதே தனக்கும் சத்ருவானபடி; அவனுடைய இன்னுயிரை - அவன்விரும்பின வுயிரை. (வவ்வி) பரிசுரவித்து; “பபௌஜநார஁நஃக்ரு஁யஃ” என்கிறபடியே.

(கவ்வுநாயும்) ஆரேனுமாகக்கண்டபோதே கவ்வியல்லது நி [ய]ல்லாதநாயும், அப்படி கவ்வும் கழுகும். (உச்சிப்போதொடு கால்குழன்று) ஆடித்யனும் அந்நிலத்திலே வந்தவாறே, கால்தடுமாறிச்சுழன்று வாராநிற்குமாய்த்து. உச்சிப்போதுண்டு - ஆடித்யன், அவனோடே கூட, கவ்வுநாயும் கழுகுமாகக் கால் குழன்று வாராநிற்கு மென்னுதல்; அன்றிக்கே, உச்சிப்போதோடே, காலுண்டு-காற்று, அது [ய]டு குழன்றுவாராநிற்கும். நிலவெம்மையைச்சொன்னபடி. அ஁஁சத்தைச் சென்று ப்ராபிக்க ஆசைப்படுகிறவர், “தெய்வமல்லால் செல்லவொண்ணா” என்கிறாராய்த்து, நரவிம்ஹத்தினுடைய அழகைக்கண்டு கண்ணெச்சில்படுவாரில்லையென்னுமத்தைப்பற்ற. “அந்தியம் போதி லரியுருவாகி யரியையழித்தவனைப்பல்லாண்டு” என்னு [உய]மவர்களிறே. அநாஸ்ரீதர்க்குச் சென்று கிட்ட வொண்ணாதாய்த்து. ஹிரண்யன்போல்வார்க்குச்சென்று ப்ரவேசிக்கப்போகாதாய்த்து.ச.

“த்விஷ஁நம் நஹோக்தவ்யம் த்விஷ஁நம் நைவஹோஜயேத் | பாண்஁வந் த்விஷஸேராஜந் மமப்ராணஹிபாண்஁வாஃ” என்ற வசநத்தை யுட்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன அர்யத்தை ஸாயிச்சிறார் (சத்ருக்ஃஹத்தில்த்யாடி.) [உடு]

உஷ்ணகிரணான ஆடித்யனுக்கும் கால் தடுமாறும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நிலவெம்மையித்யாடி-) தாம் கிட்டவாசைப்படுகிறவர் “தெய்வமல்லால் செல்லவொண்ணா” என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத஁சத்தை யித்யாடிவாக்யத்யத்தாலே.) இங்கு, “தெய்வம்” என்றதுக்கு - “விஷ்ணு஁க்திபரோ஁஁வஃ” என்கிறபடியே மங்களாசாஸநபரன்விராஜஸூரப்ர஁஁திகளுக்குக்கிட்ட வொண்ணுதென்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அநாஸ்ரீதர்க்கித்யாடி.) “ஸீதோ஁஁வ஁஁நாமதஃ” என்கிறபடியே அந்நிலவெம்மைதானே குளிர்ந்தியைக் கொடுக்குமென்று கருத்து. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—மென்றவித்யாடி.)சக்ரவர்த்தித்திருமகன்விற்பிடித்தபிடியிலே அ஁வார்மண்ணுண்ணுமாப்போலே, நரவிம்ஹத்தின் வாயில்பிறக்கும் வி஁[உடு]஁திகளிலேயும் நசிப்பர்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி, *ஏதலின்னுயிரை வவ்வினதுக்கு ஹேதுவான * மென்றபேழ்வாயை யதுஸந்யிச்சிறுரென்று ஸம்மதி கண்டு கொள்வது.

மூ.—மென்றபேழ்வாய் வாளெயிற்றோர் கோளரியாய், அவுணன்-
பொன்றவாகம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்த புனிதனிடம்;
நின்றசெந்தி மொண்டுகுறை நீள் விசம்பூடியி
சென்றுகாண்டற்கரிய கோயில் சிங்கவேழ்குன்றமே. ௩.

ப-ரை.—மென்ற - சீற்றத்தாலே அசையாநின்றன, பேழ் - பெரிய, வாய்-
வாயையும், வால் - வால்போன்ற, எயிறு - பற்களையும், கோள் - மிடுக்கையுமு
டைய, ஓர் அரியாய் - அத்விதீயநரவிம்ஹமாய், அவ்வடிவைக் கண்டபோதே,
பொன்ற - நசித்த, அவுணன் - அஸ்ரண ஹிரண்யனுடைய, ஆகம் - சரீரத்
தை, வள்ளுகிரால் - கூரியதிருவுகிராலே, போழ்ந்த - இருபிளவாம்படி பண் [ய
ணின், புனிதன் - ஹாவசத்தியையுடைய ஸர்வேச்வரனெழுந்தருளி யிருக்கிற,
இடம் - ஸ்தாநமாவது; நின்ற - குறைவற்றுக்கிடக்கிற, செந்தி - சிவந்த அக்நி
யை, குறை - சுழல்காற்றானது, மொண்டு - முகந்துகொண்டு, நீள்வீசம்பூண்டு -
பரந்த ஆகாசத்தினிடையிலே, இரிய - சிதறவோடுகையாலே, சென்று - அருகே
போய், காண்டற்கு-காண்கைக்கு, அரிய - எல்லார்க்கும் அரிதாயிருக்கிற, கோ [யடு
யில் - திருப்பதியான, சிங்கவேழ்குன்றமே— (௩)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(மென்றவித்யாடி) சீற்றத்தாலே மடி
த்த பெரியவாயையும், வால்போலே யிருந்துள்ள எயிற்றையும்,
மிடுக்கையுமுடைய அத்விதீய நரவிம்ஹமாய். (அவுணன் பொ
ன்ற) நரவிஹத்தினுடைய தோற்றரவிலே பிணமானாய்த்து. [யடு
(ஆகமித்யாடி) பின்னையும் சீற்றம் மாறாமையாலே பிணத்திலே
வ்யாபரித்தானித்தனை யாய்த்து. (புனிதனிடம்) பிறர்க்கு உபகரித்தா
னாயிருக்கையன்றிக்கே தன்விரோதியைப் போக்கின சுடியியோமத்
தை நினைக்கிறதாய்த்து.

(நின்றவித்யாடி) குறைவற்றுக்கிடக்குமாய்த்து அக்நி, அத் [யடு
தை முகந்துகொண்டு, சுழல்காற்று, பரப்பை யுடைத்தான ஆகா
சத்திலே இரிய - அங்கே சிதறவோட, ஆர்ப்பரவத்தைப் பண்ண
வென்னுதல்; (எரிய) என்று பாடமாகில், ஆகாசந்தானே (க) இந்த
நமாக எரியவென்றபடி. (சென்று) இப்படி யிருக்கையாலே ஒரு
வார்க்கும் சென்று காண்கைக்கரிதா யிருக்குமாய்த்து. பரமபடித் [யடு
தோபாதி யிந்நிலத்துக்கும் நமக்கு ஹயப்படவேண்டா என்று
ஹிஷ்டராடுறார். (௩)

பொன்ற - நசித்த. மென்றவாயைக்காணவே பொன்ற வாகமாய்த்தென்று
கருத்து.

“குறை” என்றதின்ரயம் (சுழல்காற்றென்றது.) (எரிய) என்ற பாடத் [யடு
திலே, குறைவீச அது நீள்வீசம்பூடு (எரிய) என்றத்யாஹரித்துக்கொள்வது. ௩.

ஆரூம்பாட்டு.—(எரிந்தவித்யாடி.) * அங்கண்ணால மஞ்சின வனவந்திக்கே,
“நவாயுபஸ்பந்தேயயதரயவாஸ்தம் சஸிரவீதிசோநச்யந்விச்வரப்யசலடிசலாஸா
சலகுலாநஹச்சப்ராச்யோதிக்வயிதமபியோநரஹரோள த்வயிஸ்தம்ஹேசம்ஹத்ஸ
புவிஸதிஹேஸாந்நரஹஜ” என்கிறபடியே-ஹேவர்களு மஞ்சம்படியானபடி [யடு
யை அதுஸந்யிக்குரென்று ஸம்ஸ்தி கண்டுகொள்வது.

† “எரிய” என்று பாடாந்தரம். (க) இந்தநம் - விறகு.

மூ.—எரிந்தபைங்கணில்கு பேழ்வாயெயிற்றொடிதெவ்வுருவென்று
இரிந்து வாறோர் கலங்கியோட விருந்த வம்மானதிடம்;
நெரிந்தவேயின் முழையுள்ளின்று நீணெறிவா யுழுவை
திரிந்தவானைச்சுவடு பார்க்கும் சிங்கவேழ்குன்றமே. க.

ப.ரை.—எரிந்த - சேற்றத்தாலே எரியாநிற்பதாய், பை-பசுமையான, கண்-
கண்களையும், இலங்கு - ஒளிவிடாநின்றதுள்ள, பேழ்வாய் - பெரியவாயையும்,
எயிற்றொடி - பற்களையுமுடைத்தாயிருக்கிற, வடிவைக்கண்டு, இது எவ்வுரு ! - இது
என்னவடிவு !, என்று - என்றுஅஞ்சி, வாறோர் - தேவர்கள், இரிந்து - அங்கே
யிங்கே சிதறி,கலங்கி-கால்தடுமாறி, ஓட- ஒருவர் புக்கவிடத்தில் ஒருவர்புகாதேயு
ஓடும்படியாக, இருந்த - எழுந்தருளியிருக்கிற, வம்மானது - ஸர்வேச்வரனுடை
ய, இடம் - ஸ்தானமாவது ; நெரிந்த - ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருந்துள்ள,
வேயின் - மூங்கிலின், முழையுள்ளின்று - துளைவழியாக, உழுவை - புலிகளான
வை, நீள் நெறிவாய் - பெரியவழியிலே, திரிந்த - ஸஞ்சரியாநின்றதுள்ள, ஆனை -
யானைகள் போன,சுவடு - அடையாளத்தை, பார்க்கும்- மர்யாக்ராணத்தாலேயே)
பாராநின்றதுள்ள, சிங்கவேழ்குன்றம்— (க)

வ்யா.—ஆரூம்பாட்டு.—(எரிந்தவித்யாஜி) சேற்றத்தாலே யெரி
யாநிற்பதாய் ஜாதிப்ரபுத்தமான பசுமையை யுடைத்தான கண்ணை
யும், உஜ்ஜ்வலமாகாநின்றதுள்ள பெரிய வாயையும், எயிற்றையு மு
டைய வடிவைக்கண்டு.(இதெவ்வுருவென்று)“இற்றைக்கு முன்பு[உடு
கண்டறியாத தொன்றா யிராநின்றது ! இதென்ன வடிவு !” என்
றஞ்சி, தேவர்களானவர்கள் (ஆர்ப்பரவத்தைப்பண்ணி) † அங்கேயிங்
கே சிதறிக் கால் தடுமாறி, ஒருவர் புக்கவிடத்திலே யொருவர் பு
காதே யோடும்படியா யிருந்த ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்தானம்.

(நெரிந்தவித்யாஜி)நெருக்கத்தாலேஒன்றோடொன்றுஇழை[உடு
ந்து நெரிந்திருந்துள்ள மூங்கில் துளைவழியே - அந்த ட்வாரத்தா
லே, உழுவையுண்டு - புலி, அது, நீணெறிவாயிலே - பெருவழியி
லே, வனூரியாநின்றதுள்ள. (ஆனைச்சுவடு பார்க்கும்) ஆனையி னு
டைய மஸ்தகத்தைப்பிளந்து அதைப்பாரம்பண்ணுகைக்காகஅவை
போகிற பெருவழியிலே அவற்றைச்சுவடொத்தி நிற்குமாய்த்து, [உடு
ஆஸூரப்ரக்ஷீதிகளாயிருப்பாரை யழியச்செய்கைக்கு நரஸிம்ஹம்
அடிச்சுவடொத்துமாப்போலே. க.

மூலத்திலே (எயிற்றொடி) என்ற வரந்தரம், இருக்கிறவடிவைக்கண்டு என்றத்
யாறாரம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (சேற்றத்தாலே யித்யாஜி.) “இரி
ந்து” என்றதினையும் (அங்கேயிங்கேசிதறி) என்றது. [உடு

(தவாதத்தாலே) என்றவரந்தரம், புறப்பட்டு என்று சேஷம். இத்தால் -
ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருந்துள்ள மூங்கில்களைத் தன் ஸவத்தாலே நீக்கி வெனி
கண்டு புலி வென்கிலத்திலே புறப்பட்டதென்று வம்சாஹிவீத்யியைச் சொல்லிற்
குய்த்து. (சுவடொத்தித்திற்கும்) என்றதக்கு - இங்குமர்யாக்ராணம் பண்ணிநிற்கு
மென்று கருத்த. க.

மூ.—முனைத்த சீற்றம் விண்கடப்போய் மூவுலகும் பிறவும்
அனைத்தும்ஞ்சவாளரியா யிருந்த வம்மானதிடம்;
கனைத்த தீயும் கல்லுமல்லா வில்லுடைவேடருமாய்த்
தினைத்தனையும் செல்லவொண்ணாச் சிங்கவேழ்குன்றமே. எ.

ப-ரை.—முனைத்தசீற்றம் - மிக்க கோபமானது, போய் - இங்குநின்றும் போய், விண்கட - ஆகாசத்தைச் சுடும்படியாகவும், மூவுலகும் - மூன்றுலோகங்களிலுள்ளவர்களும், பிறவும் - மற்றும், அனைத்தும் - ப்ரஹ்மாதிலோகங்கள் லுள்ளவர்களும், அஞ்ச - பயப்படும்படியாகவும், ஆளரியாய் - நரவீம்ஹரூபியாய், இருந்த - எழுந்தருளி யிருக்கிற, அம்மானது - ஸர்வஸ்வாமியுடைய, இடம் - [ய] ஸ்தானமாகவது ; கனைத்த-எரியும்போதுத்வநியாநின்றதுள்ள, தீயும்-அக்நியையும், கல்லும் - அத்தாலே வேகிற கற்களையும், அல்லா-இவற்றிலுங் காட்டில் க்ரூரராய், வில் - வில்லை, உடை - கையிலே யுடையரான, வேடருமாய் - வேடர்களையு முடைத்தாய், அநாபூதர்களுக்கு, தினைத்தனையும் - கூணகாலமாகிலும், செல்ல ஒண்ணு - கிட்டவொண்ணாத, சிங்கவேழ்குன்றம்—.

[கடு

முனைத்தலென்றும், சீற்றமென்றும் - கோபமாய், மிக்ககோபமென்றபடி.(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(முனைத்தவித்யாடி) மிக்கசீற்றமானது போய் அஹரிஷத்தைச்சுட. (மூவுலகு மித்யாடி) த்ரைலோக்யமும் ப்ரஹ்மாடிகளுடைய குடியிருப்பும் எங்குமொக்க அஞ்சும்படியாக ; ஆண்மையை யுடைய வென்னுதல், மதுஷ்யத்வமும் [உய] வீம்ஹத்வமும் கலந்திருக்கையைச் சொல்லிற்றுதல்.

(கனைத்த) த்வநியாநின்றதுள்ள அக்நியும் - எரிநிறபோதை வெடு வெடென்கிற த்வநியை யுடைத்தான அக்நியும், அதிலே வைக்கோல் போர்போலே வேகிற கல்லும்¶.

(அல்லாவித்யாடி) இங்ஙனெனிகிற நெருப்பிலும் கல்லிலும் [உடு] அடியிடலாம், அங்குத்தை வேடர்முகத்தில் விழிக்க வொண்ணாதாய்த்து அவர்களுடைய க்ரௌர்ய மிருந்தபடி. (தினைத்தனையும்)உகவாதார்க்குக் கண்ணாலே காணலாற்படி சென்றுகிட்டிக் கண்ணெச்சிற்படவொண்ணாதபடி யிருந்த ஷேச மாய்த்து. எ.

ஏழாம்பாட்டு.—(முனைத்தவித்யாடி.) “எரிந்தபைங்கண்” என்றத்தால் [கூய] தோற்றின சீற்றத்தின் எல்லையிலத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்மதி கண்டு கொள்வது.

“ஆள்” என்றதினரீயம் (ஆண்மையைபென்றது.) அதாவது - சேவகத்தனம், “ஆள்” என்றதுக்கர்யானாரம் (மதுஷ்யத்வமுமித்யாடி.) “அல்லா” என்றுவிசேஷிக் கையாலேவேடர்க்குஆயிக்யம்தோற்றுக்கிறதென்கிறார் (இங்ஙனித்யாடி.) தினைத் [நடு] தனையும்—” தினைமென்று - ஸஞ்ஞமமானயாந்யமாய், எள்ளத்தனை யென்னுமாப் போலே யாய், பரிமிதகாலத்தைச்சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, வாக்யத்துக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (உகவாதார்க்கித்யாடி.) எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(நாத்தமும்ப வித்யாடி.) ஓர்ஹகநிர்ஹஜத்தாலே விக்ஷிதையை யடைந்து ஹிரண்யணைக்கொன்றபடியை யதுஸந்யித்தாராய், பின்பு [சுய] ப்ரஹ்மாடிகளாலே ஸ்துத்யனாயிருக்கும்படியை யதுஸந்யிக்கிறாரென்று ஸங்மதி கண்டுகொள்வது.

¶ “அக்நியாலே தர்ணம்போலே வேகிறகல்லும்” என்று சில ஸ்ரீகோசங்கள்.

கூடக பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

மு.—நாத்தமும்ப நான்முகனு மீசனுமாய் முறையா
 லேத்த அங்கோராளரியா யிருந்த வம்மானதிடம்;
 காய்த்த வாகை நெற்றொலிப்பக் கல்லதர் வேயங்கழைபோய்,
 தேய்த்ததியால் விண்சிவக்கும் சிங்கவேழ்குன்றமே. அ.

ப.-ரை.—நா - நாவானது, தமும்ப - தமும்பேறும்படியாக, நான்முகனும் -
 நான்கு முகத்தையுடைய ப்ராஹ்மாவும், ஈசனும் - ருத்ரனும், ஆய் - தந்தாமுடைய
 தரம் குலையாதபடியாக, முறையால் - “அவன்சேஷி, நாம்சேஷபூதர்” என்னு
 ம் முறையாலே, ஏத்த - ஸ்தோத்ரம்பண்ண; அவர்களுக்கு ஸ்துத்யனாய்க்கொ
 ண்டி, அங்கு - அவ்விடத்திலே, ஓர்ஆளரியாய் இருந்த அம்மானதுஇடம்—; [ய
 காய்த்த - காய்கள் நிறைந்த, வாகை - வாகைகளின், நெற்று-நெற்றுகள், ஒலிப்ப-
 சப்திக்கும்படியாக, கல்லதர்-கல்வழியிலே யுண்டான, வேயங்கழை - குழல்
 மூங்கிலானது, போய் - ஆகாசத்தை யளவும்படி ஒங்கி, தேய்த்த - தன்னி
 லே உராய்கையாலுண்டான, தியால் - நெருப்பாலே, விண் - ஆகாசம், சிவக்கு
 ம் - சிவந்துகிடக்கிற, சிங்கவேழ்குன்றம்—... .. (அ.)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.—(நாவித்யாடி) நாவானது தமும்பே
 றும்படியாக, உதூர்முகனும், ஷேவர்களில் தலையான ருத்ரனும், மு
 ன்பு ஹிரண்யனுக்கஞ்சி மதுஷ்யவேஷங்கொண்டுதிரிந்தவர்கள், அவன்
 பட்டபின்பு தந்தாமுடைய தரம் குலையாதபடி முறையாலே வந்து
 சேஷித்வ ப்ராப்தியாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண; அவர்களுக்கு [உரு
 ஸ்துத்யனாய்க்கொண்டு, அவ்விடத்திலே இதுக்கு முன்புநுஷயித்தநி
 யாத நரஸிம்ஹமாய்க்கொண்டிருக்கிற ஸர்வேசவரனுடைய ஸ்யாநம்.

(காய்த்தவித்யாடி) காய்த்த வாகைகளிலேநெற்றானதுத்வநிப்ப.
 பாலை நிலத்துக் கடைத்த வ்விசுஷங்களிவையும் சொல்லக்கடவ
 திறே. (கல்லதர் வேயங்கழைபோய்) கழையென்று - மூங்கிலா [உரு
 ய், அதரென்று-வழிக்குப்பேர். கல்வழியிலேயெழுந்த, வேயங்கழை
 யுண்டு - குழல் மூங்கில், அது அனுகூலத்தளவும் வளர்ந்து
 தன்னிலே யிழைந்து அத்தாலே யுண்டான அக்ரியானது, மேவந
 தாலே ஆகாசம் கறுத்திருக்குமாப்போலே இந்தநெருப்பாலே சிவ
 ந்து கிடக்குமாய்த்து. இத்தால் - அகவாயடங்க ப்ராஹ்மாடிக [உரு
 ளுடைய ஸ்தோத்ரமாய்க் கிடக்கும்; புறவாயடங்களும் வாகை
 நெற்றினுடைய த்வரியாய்க்கிடக்கும். அ.

“ஈசனுமாய்” என்கையாலே - முன்பு மதுஷ்யராயிருந்தமை ஸஞ்சிதமாய்
 த்தென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நாவானதித்யாடி.)

பாலநிலத்துக்கு - நிர்ஜலதேசத்துக்கு. முனைத்த சீற்றம் போய் விண் [உரு
 சுடும்படி யிருந்த நரஸிம்ஹத்தின் சீற்றம் மாறுகைக்கு மெள்ள ப்ராஹ்மாடிகள்
 வந்த ஸ்துதிக்குமாப்போலே, விண்சிவக்கும்படியானமூங்கிலிலுண்டான அக்ரிக்கு
 அஞ்சி காட்டுவாகைகள் ஸ்துதிக்கிறன வென்று விவக்ஷித்துக் கருத்தரு
 னிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாடி.) (அகவாய்) என்கிறது - உள்ளிருக்கிற நரஸி
 ம்ஹவிஷயத்திலே யென்கை. (புறவாய்) என்றது - அந்த லிப்யதேசத்தைச் [சுய
 சுதந்திர முண்டான மூங்கில் விஷயத்திலென்கை. அ

மூ.—நல்லை நெஞ்சே ! நாந்தொழுதும் ; நம்முடை நம்பெருமான்
அல்லிமாதர் புல்க நின்ற வாயிரந்தோளானிடம்;
நெல்லிமல்கிக் கல்லுடைப்பப் புல்லிலையார்த்ததர்வாய்
சில்லிசில்லென்றொல்லருத சிங்கவேழ்குன்றமே. க.

ப-ரை.—நம்முடை - நமக்கு ஆச்ரயணியனாய், நம்பெருமான்-நமக்குஸ்வாமி
யாய், அதுகூலர் பக்கலிலும் அச்சிற்றம் புகுகிறதோ ! என்று அத்தைஆற்ற
கைக்காக, அல்லிமாதர் - தாமரைப்பூவையிருப்பிடமாக வுடைய பெரியபிராட்டி
யார், புல்க - “அகலகில்லேனிறையும்” என்று கட்டிக்கொள்ளும்படி, நின்ற -
எழுந்தருளியிருக்கிற, ஆயிரம்தோளன் - ஆயிரம் திருத்தோள்களையுடைய ஸர் [யி
வேச்வரனுடைய, இடம் - ஸ்தானமாவது ; நெல்லி - நெல்லிமரங்கள், மல்கி -
நிறைந்து, கல் - கற்களை, உடைப்ப - உடையப்பண்ணும்படியாகவும், புல்லிலை -
பனையோலையானது, ஆர்த்து - ஓசைப்படும்படியாகவும், அதர்வாய் - வழியிலே,
சில்லி - சில்லி எனும் பகடிகள், சில்லென்று ஒல்லருத - சில்லெனும் ஓசை
மாறுதபடியுமான, சிங்கவேழ்குன்றம்—; நல்லைநெஞ்சே!- எனக்குப்பாங்கான [யடு
நெஞ்சே!, நாம்தொழுதும் - நாம்அங்கேசென்று அவனைத் தொழுது உஜ்ஜீவி
ப்போமென்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார். ... (க)

வ்யா. - ஒன்பதாம்பாட்டு.— நல்லைநெஞ்சே) எனக்குப் பாங்
கானநெஞ்சே. ஸம்ஸோயித்து, நெஞ்சே நீயெனக்குப்பாங்காயிறே
யிப்பேறுபெற்றது. (நாந்தொழுதும்) நாம்தொழுதுஉஜ்ஜீவிப்போம்.
இது,இத்திருமொழியிற்பாட்டுக்கெல்லாம் க்ரியாபடி. (நம்முடைநம்
பெருமான்) நித்யஸூரிகளுக்கதுவாவ்யனாயிருக்குமாப்போலே நமக்
கும் ஆச்ரயணியனாய்க்கொண்டு வந்து ஸந்நியிபண்ணின ஸர்வேச்வரன்.
(அல்லியித்யாடி) ப்ரஹ்மாடிக ளாச்ரயிக்க ஷேவர்கள் கலங்கி
யோடப் புக்கவாறே, ப்ரதிகூல நிரஸநத்துக்காக இவ்வடிவுகொ[உரு
ண்டதுபோய் அதுகூலர்பக்கலிலேயும் வந்துவளிக்குமளவாய்த்தோ!
என்று அந்தச்சிற்றத்தை ஆற்றுகைக்காகப் பெரியபிராட்டியார்
வந்து கட்டிக்கொள்ளுமாய்த்து. (ஆயிரந்தோளன்) இவளனைத்தால்
இவளைக்கட்டிக்கொள்ள ஆயிரம்தோளுண்டாமாய்த்து.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(நல்லைநெஞ்சேயித்யாடி.) நான்முகனு மீசனுமேத்தச்[நய
செய்தேயும் சிற்றம்மாருதேயிருக்க பிராட்டி போய் ஸம்ஸ்லேஷித்துச் சிற்றத்தை
மாற்றினபடியை யதுஹவிக்கிருரென்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது.

நல்லையான நெஞ்சே என்று விசேஷணமாக வொருயோஜனை யருளிச்
செய்து, நெஞ்சே நீநல்லை யென்று அந்நயித்து யோஜநாஜரம்(ஸம்ஸோயித்தித்யா
டி.) (பெற்றது) என்றவநாஜரம், என்கிருரென்றுமாம் என்கூட்டுவது. இங்கு[கரு
னன்னுதில், (ஸம்ஸோயித்து) என்று சொல்லவேண்டாவிதே. நம்பெருமான் என்ன
வமைந்திருக்க, “நம்முடை” என்று விசேஷித்தத்தாலே-தாம் நிரூபகரானமை
தோற்றுகையாலே, அத்தை ஸத்திஷ்டாந முப்பாடிக்கிருர் (நித்யேத்யாடி) “அயர்
வறுமமரர்கள்” என்னக்கடவதிறே.

ஹிரண்யனுடைய நெஞ்சிடந்தபோது, அவனெனும்புடையும்படியும், அவனு[சய
டைய ஆர்த்துக்கொள்ளுகையும், அவன் ரக்தம் சில்லென்று புறப்படும்படியும்,
அத்தேசத்தைக் கண்டவுடனே ஸம்ஸிதி விஷயமாகிறதென்னும் கருத்தாலே வர்
ணிக்கிருரென்று கொள்வது.

சசு அ பெரிவதிகுமொழி.—முதற்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

மு.—செங்கணினியிட்டிறைஞ்சம் சிங்கவேழ்குன்றுடைய

எங்களீசனெம்பிராணை யிருந்தமிழ் தூற்புலவன்

மங்கையாளன் மன்னுதொல்சீர் வண்டறைதார்க்கலியன்

செங்கையாளன்செஞ்சொல்மாலைவல்லவர் தீதிலரே.

11

பரை.—செம் - சிவந்த, கண் - கண்களையுடைய, ஆனி - விம்மலங்கள், தங்
களுக்குப் ப்ரதிகுலமான மர்க்கங்களைக் கொன்று அவற்றை, இட்டு - திருவடிக
ளிலே ஸமாராதநோபகரணமாக ஸமர்ப்பித்து, இறைஞ்சம் - ஆச்ரயியாநின்றுள்
ள, சிங்கவேழ்குன்று - சிங்கவேழ் குன்றத்தை, உடைய - வாஸஸ்தாநமாக வுடை
யனாய், எங்கள் - ஸம்ஸாரிகளான நம்போல்வார்க்கும், ஈசன் -ஸ்வாமியாய், [ய
எம்பிராணை - எனக்கு உபகாரகனான ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக ; இரு - ஒருவரா
லும் கரைகாண வொண்ணாத, தமிழ்நூல் - தமிழ்சாஸ்த்ரத்தில், புலவன் - வல்லவ
ராய், மங்கைஆளன் - திருமங்கைக்கு ராஜாவாய், தொல் - அநாதியான, மன்னு -
பாரதந்தர்யத்திலே நிலைநின்ற, சீர் - ஸ்ரீயையுடையராய், வண்டி - வண்டிகள்,
அறை-சப்தியாநின்றுள்ள, தார் - மாலையையுடையராய், செங்கையாளன்-மிக [யடு
வும் ஔதார்யத்தை யுடையரான, கலியன் - ஆழ்வாரருளிச்செய்த, செம்சொல்
மாலை-செவ்விய சொல் தொடையை, வல்லவர் - அர்த்தத்துடன் கற்கவல்லவர்கள்,
தீதிலர் - பொல்லாங்கு இல்லாதவராவர் என்கிறார். (12)

(நெல்லியித்யாதி) நெல்லிகளானவை மிக்கு கற்களை உடையப்பண்
னுமாய்த்து. நெல்லிமரங்கள் வேரோடிக் கற்களை உடையப்பண்ணும்.
(புல்லிலையார்த்து) மூங்கிலிலைகளானவை த்வரிக்க வென்னுதல், பனை
யோலைஒசைப்பட வென்னுதல். அதர்வாயிலே - வழியிடத்திலே;
சில்லியுண்டு-சில்லீடு, அது, சில்லென்னுநிற்குமாய்த்து- ஒரு சப்தார
காரத்தைப் பண்ணுநிற்குமாய்த்து. ஒல்லருத-த்வரி மாருத. ... க.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(செங்கணினித்யாதி) வீரஸ்ரீயாலே [உடு
சிவந்த கண்களையுடைய ஆனிகளானவை தங்களுக்குப் ப்ரதிகுலமான
மர்க்கங்களை யழியச்செய்து அவற்றைத் திருவடிகளிலே ஸமாராயநோ
பகரணமாகக் கொண்டுவந்து பொகட்டு ஆச்ரயியாநிற்குமாய்த்து.
ஸ்ரீவண்டாகர்ணாழ்வான் “இது ப்ராஹ்மணசுவம், உத்தமம்” என்று
“இதுபுதிசு” என்று னிறே. சிங்கவேழ்குன்றம்தனக்குவாஸஸ்தாந[நடு
மாக வுடையவன். ஸம்ஸாரிகளான நம்போல்வார்க்கும் சென்னுச்ர
யிக்கலாம்படி யிருக்கிற உபகாரகனை. (இருந்தமிழ் தூற்புலவன்) ஒருவ
ரால் கரைகாணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற தமிழ் சாஸ்த்ரோக்தமான
படியைக் கரைகண்ட ஜ்ஞாநாயிக்யத்தை யுடையவர். (மங்கையா
ளன்) திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரானவர். (மன்னுதொல்சீர்) நிலைநின்ற

சில் வீடென்றது - பகூபிவிசேஷம். இப்படி நரவிம்ஹாவதாராபஹத்தல்
த்வரிக்கு ஸஞ்சகமான டேசமாகையாலே “நாம் தொழுதம்” என்கிறோன்று
கருத்த. க

பத்தாம்பாட்டு.—(செங்கணினித்யாதி.)

“நவம்சவமீதம்புண்யம் வேடிபாரமச்யுத|பஜ்ஞஸீலம் மஹாப்ராஜ்ஞம்[சய
ப்ராஹ்மணம் சிவமுத்தமம்” என்கிற வசுதந்தையுட்கொண்டி உத்தராயத்தை ஸ
மர்யிக்கிறார் (ஸ்ரீவண்டாகர்ணாழ்வா னித்யாதி.)

பாரதந்தர்ய ஸ்ரீயை யுடையவ ராய்த்து ; “லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி ஸுபந்நஃ.” வண்டிகளானவை மயுபாநம்பண்ணி அறையாநின் றுள்ள மாலையை யுடையஆழ்வார். (செங்கையாளன்) மஹோதாரன். இப்ப்ர வந்யத்தைப் பிறர்க்கதுலாவ்யமாம்படி பண்ணித்தந்தவரிதே. [௩ (செஞ்சொல்மலைவல்லவர்) அரிய அர்யத்தை உள்ளபடி காட்டவற்றான செவ்விய சொல்தொடைவல்லவர். (தீதிலரே) நரலிஹம் விரோயி யைப்போக்குகையாலே அவர்களுக்குப் பொல்லாங்கு வாராதிதே. ௨.

அடிவாவு—அங்கண் அலை ஏய்ந்த எவ்வும் மென்ற எரி

முனைத்த நா நல்லை செங்கண் கொங்கு.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அறையாநின் றுள்ள - சப்தியாநின் றுள்ள. செம் - அழகான, கையை யாளுமவ னென்று சப்தார்யம் (மஹோதாரனென்று.) ௨.
ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - கொங்கு. ப்ரவேசம்.

விரோயிநிரஸநஸீலனும், ஆபுந்தஸம்ச்லேஷ ஸ்வாவனும், ஸர் வானூராத்தமாவா யிருக்கிற ஹரியானவன், வாயாலே திருநாமஞ் சொன்னானென்று ஒருசிறுக்கனுக்குத் தமப்பன் பகையாக உதவிற் றொருவடிவைக்கொண்டுவந்துதோற்றி, அவனுடைய விரோயி [௨௨ யைப்போக்கி உபகரித்தவன், அவனொருவனளவிலேயும் பர்யவலி க்கையன்றிக்கே திருநாமஞ்சொன்னாரெல்லாருடைய ஸுஸாரஹித த்தைத் போக்குகைக்காகத் திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனான, நாமங்கேபோயதுவவிப்போமென்றுதிருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். தமிழ்ஹாஷைநடையாடுகிற துக்கும் எல்லையானநிலமாயிருக்குமிதே. *

அ.—கொங்கலர்ந்த ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியிலே, “நின்ற செந்தி மொ ண்டி குறை நீள்விசம்பூழிரிய” என்றும் “கனைத்த தீயும்கல்லும்” என்றும் “தே ய்த்த தீயால் விண் சிவக்கும்” என்றும் - விரோயிகளுக்கு ஁ஷ்ப்ரவேசமா யிருக்கும்படியை யதுஸந்யித்து, “நெஞ்சே நான் தொழுதம்” என்றும் அதுஸந் யித்தார் ; இப்படி நிலவெம்மையை யதுஸந்யித்ததே ஹேதுவாக, பரம [௩௨ காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் இவரிடத்தில் தன்னுடைய படிகளைக் காட்டி ச்ஹொக்க, கண்டதுவவிக்கிறாரென்று ஸம்மதி யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (விரோயீத்யாடி.) “பொங்குநீர் செங்கயல் தினைக்கும்சுனை” என்றிதே அதுஸந்யி க்கிறது. குருந்தம், புள், பேய், மாமருதுகளை நிரவித்தபடியைச் சொல்லுகை யைப்பற்ற (விரோயிநிரஸநஸீலனாயென்றது.) “கோத்தங்காயர்தம் பாடியில் [௩௩ குரவை” இத்யாடியைப்பற்ற (ஆபுந்தஸம்ச்லேஷ ஸ்வாவனாயென்றது.) “பாரு நீரொரிகாற்றினோம்” இத்யாடியைப்பற்ற (ஸர்வானூராத்தமாவாயென்றது.) “திண் டிறலரியாயவன்” என்றத்தைப்பற்ற (ஹரியானவனித்யாடி.) “பேசுமின் திரு நாமம்” என்கிறபாட்டைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அவனொருவனித்யாடி.) திருமலையை யதுவவிக்கைக்கு நியாமகானாம் (தமிழித்யாடி.) இத்தால் - [௩௪ சிங்கவேழ்குன்றத்திலே தாமெழுந்தருளினால் அங்குள்ளார் வடுகராய் தாம் தமிழ் நாராகையாலே * ஸோயயனஃ பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்குச் சேரவிழாஹமயாலே, இத்திருமலையிலேயிரண்டும் கலசியிருக்குமென்று அதுவவிக்கிறாரென்றுகருத்து. *

கடுவ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

மூ.—கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்த மொசித்த கோவல னெம்பிரான்,
சங்குதங்குதடங்கடல் துயில்கொண்ட தாமரைக்கண்ணினன்,
பொங்குபுள்ளினைவாய்பிளந்த புராணர்தம்மிடம்; பொங்குநீர்
செங்கயல் திளைக்குஞ்சுனைத் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே. க.

ப.ரை.—சக்கு - சங்குகள், தங்கு - பொருந்தி, தடம் - பரந்திருந்துள்ள,
கடல் - திருப்பாற்கடலில், துயில்கொண்ட - யோகநித்திரை செய்யுமவனாய்,
தாமரைக்கண்ணினன் - தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடையனானவன்,
கோவலன் - அங்குநின்றும் கர்ஷணனாய் வந்து திருவவதரித்து, கொங்கு - பரி
மளம், அலர்ந்த - வீசாநின்றன, மலர்-புஷ்பங்கள் நிறைந்த, குருந்தம்-குரு [ய
ந்து வடிவுகொண்டு வந்த அஸ்ரணை, ஒசித்த - நிரலித்து, பொங்கு - பெரியகிள
ர்த்தியோடே வந்த, புள்ளினை - பகாஸ்ரணுடைய, வாய் - வாயை, பிளந்த -
கிழித்துப்பொகட்டவனாய், எம்பிரான் - இப்படி விரோதிகளைப் போக்குகையா
லே எனக்கு உபகாரனாய், புராணர்தம் - புராணப்ரலித்தனான ஸர்வேசுவரனு
டைய, இடம்-ஸ்தானமாவது; பொங்குநீர்-மிக்க ஜலத்தையுடைத்தாய், செம்- [யடு
இளமையாலே சிவந்த, கயல் - கயல்மதஸ்யங்களானவை, திளைக்கும் - களித்து
வர்த்தியாகின்றன, சுனை-சுனைகளையுடைய, திருவேங்கடம்-திருமலையாம்; நெஞ்
சமே! - மனஸஸே!, அங்கே சென்று, “தாழ்சடையும் நீண்முடியும்” இதயாதிப்ப
டியே எழுந்தருளியிருக்குமவனை, அடை - கிட்டப்பாராய் என்கிறார். ... (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு.—(கொங்கலர்ந்த)பரிமளத்தை ப்ரவஹி [உய
யாநிற்பதான மலரை யுடைத்தான. (குருந்தமொசித்த) அடியே
பிடித்துத்தலையளவும் பூத்து ஷர்சந்யமாய் அஸ்ராவேசத்தாலேநலிவ
தாகத்தேடிநிற்க; “இதழுகிதாயிருந்தது, முறித்துக்காரியங்கொள்பு
வோம்” என்றுஒசித்தானாய்த்து.(கோவலனெம்பிரான்) கர்ஷணனாய்வ
ந்தவதரித்துக் குருந்தை முறித்தாப்போலே, என்விரோயியைப் போ
க்கி யெனக்கு உபகரித்தவன். அதின்நினைவிற்படி காரியஞ்செய்வை
யன்றிக்கே என்னுடைய காரியஞ்செய்த உபகாரகன். (சங்குத்யாதி)
இவ்வவதாரத்துக்கடியாகத்திருப்பாற்கடலிலேவந்து ஸந்நியிபண்ணி
னபடியைச் சொல்லுகிறது.சங்கென்றுபேர்பெற்றவையுடைய சேரா
நிற்பதாய்,கண்வளர்ந்தருளுகைக் கீடான பரப்பையுடைத்தான [நய
திருப்பாற் கடலிலே, கண் வளர்ந்தருளினவன். (பொங்குத்யாதி)
பெரியகிளர்த்தியோடே மிகைத்துவந்துதோற்றின வகாஸ்ரணை வா
யைக்கிழித்து, இப்படிவிரோபிகளைப் போக்குகை பழையதாகச்செ
ய்துபோருகிறவர் வந்து வர்த்திக்கிறஸ்யானம். (பொங்குத்யாதி) ஜல
த்தினுடையஸம்ஸீடியி கயலினுடையகளிப்புக்கீடாயிருக்குமிதே.[நடு

முதற்பாட்டு.—(கொங்குத்யாதி) ஹிரண்யன் தான் * கொலைக் கையாள
னாய் தன்னுடைய விரோயித்வந்தோற்ற விருந்தான், குருந்தம் முதலானவை
ஆதகல்யந்தோற்ற வந்து வஞ்சகங்களாயிருக்கையாலே அவனிலும் க்ரூரங்களெ
ன்று திருவுள்ளத்திலே தோற்றி அவற்றை யருளிச்செய்கிறாரென்று அவதாரி
கை யிட்டுக்கொள்வது. [சய

அழித்தஎன்னுதே, “ஒசித்த” என்றதுக்கு வாலரை (அடியேபிடித்தியாதி.)
இத்தால்-மாயாம்மீதத்தைம்மீதமென்றுபிடிக்கத்தேடினாப்போலேபூத்தமாமென்றே
பூவுதிராதயடிபேர்த்தானென்றதாய்த்து.குருந்தொசித்ததேதமக்குபகாரமாகிஅத்
தால்அர்ஜுனாமருனிச்செய்கிறார் (அதிக்கினைவித்யாதி.) கீர்ப்பசையற்றநிலமாகை
யாலேஓய்த்தமாவாவிருத்தது,அதுக்கு ப்ரநிஸீர்ஷமான நிலமென்றுதோற்ற [சடு
“பொங்குநீர்” என்கிறாரென்று விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் (ஜலத்தினித்யாதி.)

மூ.—பள்ளியாவதுபாற்கடலரங்கம்;இரங்க வன் பேய்முலை
பிள்ளையா யுயிருண்ட வெந்தை பிரானவன் பெருகுமிடம் ; -
வெள்ளியான் கரியான் மணிநிறவண்ண னென்றெண்ணி நாடொறும்
தெள்ளியார்வணங்கும்மலைத் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. ௨.

ப-ரை.—வல் - வலியநெஞ்சுடையளான, பேய் - பூதநையுடைய, முலை -
முலைகளானவை, இரங்க - தானேசுரக்கும்படியாக, பிள்ளையாய் - சிறியகுழவி
வடிவுகொண்டு, உயிர் - அவளுடைய ப்ராணனையுங்கூட, உண்ட - அமுதுசெய்த
ருளினவனாய், எந்தை - எனக்கு குலநாதனாய், பிரான் அவன் - உபகாரகனான
ஸர்வேச்வரனானவன், பள்ளியாவது-ஆசிரிதரக்ஷணர்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தரு [யு
ளும் படுக்கையாவது, பாற்கடல் - திருப்பாற்கடலும், அரங்கம் - திருவரங்கம்
பெரியகோயிலுமாம் ; பெருகும் - வளருகிற, இடம் - ஸ்தானமாவது; தெள்ளி
யார் - அந்நயப்ரயோஜநரான திருமழிசைப்பிரான் போல்வார், “பாலின்நீர்மை
செம்பொன் நீர்மை” இத்யாதிப்படியே, கர்தயுகத்தில், வெள்ளியான் - வெளுத்த
நிறத்தையுடையவன், கலியுகத்தில், கரியான் - கறுத்தநிறத்தை யுடையவன், [யுடு
த்வாபரயுகத்தில், மணிநிறவண்ணன் - நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடையவன்,
என்று எண்ணி - என்று பலகாலும் இவ்வடிவுகளை அநுஸந்தித்து, “ஒழிவில்கால
மெல்லாமுடனாய் மன்னி” என்கிறபடியே, நாடொறும் - நாஸ்தோறும், வணங்
கும் - திருவடிகளிலேவிழுந்து ஆசிரயிக்கிற, மலை - மலையான, திருவேங்கடம் -
திருமலையாம்; நெஞ்சமே!—,அடை-அங்கேசென்று கிட்டப்பாராய் என்கிறார். (௨)

இளமையாலே சிவந்தநிறத்தையுடைய கயல்களானவை களித்து வர்த்
திக்கிற சுணைகளையுடைய திருமலையை அடைநெஞ்சே யென்கிறார். க.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.—(பள்ளியாவது பாற்கட லரங்கம்)
ப்ராஹ்மாகிகளுக் காச்ரயணீயனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறான்
திருப்பாற்கடல் படுக்கை; அவ்வளவும் சென்று கிட்டமாட்டாத [௨௫
ஸுஸாரிகளுக்காக, கோயில். (இரங்கவித்யாதி) முலையை ஸ்பர்சித்த
வளவிலே நெகிழ்ந்து முலைசுரக்கும்படியாக வென்னுதல் ; அன்
றிக்கே, அவள் கதற வென்னுதல். வன்மையையுடைத்தான நெஞ்
சையுடைய பூதநையுடைய முலையைப் பிள்ளையாயே யுண்டானாய்த்
து. மௌக்த்யத்தாலே உயிருக்கும்முலைக்கும்வாசியறியாதே அமு [௩௫
து செய்தானாய்த்து. (எந்தைபிரானவன் பெருகுமிடம்) எனக்கு
குலநாயனான வுபகாரகன் வர்பிக்கிற ஷேசம். பெருகுகை - வளரு
கை. அத்தால் - வர்பிக்கையைச் சொன்னபடி.

“சங்குதங்குதடங்கடல்துயில்கொண்டதாமரைக் கண்ணினன்” என்றத்தைமுந்துற
அநுஸந்தித்து, பாட்டுஅநுஸந்திக்கை அந்வயம். ஆக, இப்பாட்டால்-திருமலை [௩௫
சென்றுகிட்டலாம் ஷேசமாகையாலே விரோயிக ளாகூலவேஷத்தாலே வந்தா
லும் திருவேங்கடமுடையான் அவர்களை நிரஸிப்பனென்றுசொல்லிற்றாய்த்து.க.

இரண்டாம்பாட்டு.—(பள்ளியித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் - க்ஷீராப்யிசாயித்வம்
பின்னாட்டி, ஸ்ரீரங்கசாயித்வத்தையும் யசோதைதொட்டிற் கிடையையும் ஸ்ம
ரிப்பிக்கஅநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. [சுய

பிள்ளையா யுயிருண்ணக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மௌக்த்யத்
தாலேயித்யாதி.) (வர்பிக்கையைச் சொன்னபடி) என்றதுக்கு - தொட்டிற் பிள்ளை
பேயுயிருண்டபின்பு நிற்கக்கற்றது திருமலையிலே என்று கருத்து.

கடுஉ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

மூ.—நின்றமாமருதிற்றுலீழ நடந்த நின்மலன் ; நேமியான் ;
என்றும்வானவர்கைதொழுமினைத்தாமரைபடியெம்பிரான் ;
கன்றிமாரிபொழிந்திடக் கடிதாநிரைக்கிடர்நீக்குவான்
சென்றுகுன்றமெடுத்தவன் திருவேங்கட மடைநெஞ்சமே.க .

ப-ரை.—நின்ற - அஸ்ராவேசத்தாலே பேராதேநின்ற, மாமருது - பெரிய
மருதமாமானது, இற்றுலீழ - முறிந்து விழும்படியாக, நடந்த - நடுவே தவழ்
ந்துபோன, நின்மலன் - நிர்மலமான மகஸ்சையுடையனாய் ; விரோதிகளை நிரவி
க்கைக்காக, நேமியான் - கருதமிடம் பொருதுவரும் திருவாழியைத் திருக்கையி
லே யுடையனாய் ; வானவர் - நித்யஸூரிகள், என்றும் - எப்போதும், கைதொழு
மும் - ஸேவித்துக்கொண்டிருப்பதாய், தாமரை - தாமரை மலர்போன்ற, இனை
அடி - இரண்டுதிருவடிகளையுடைய, எம்பிரான் - உபகாரகனாய் ; திருவாய்ப்பாடி
யிலுள்ளார் இந்தரனுக்கு வர்ஷார்த்தமாக இடும்விருந்தைப் பெருமையாலே,
கன்றி - கோபித்து, அவன், மாரி - மஹாவர்ஷமாக, பொழிந்திட - வர்ஷிப்பிக்க,
ஆ-பசுக்களுடைய, நிரைக்கு-திரள்களுக்குண்டான, இடர்-துக்கத்தை, நீசு குயிரு
வான்-போக்கி அவற்றையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கைக்காக, கடிது-சடக்கென, செ
ன்று - போய், குன்றம் - கோவர்த்தமலை, எடுத்தவன் - குடையாகதரித்த
ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளியிருக்கிற, திருவேங்கடம் - திருப்பதியை. நெஞ்ச
மே—, உடை - ஆசிரயி என்கிறார். (க)

(வெள்ளியானித்யாதி) கொண்டகொண்டவடிவெல்லா நிவர்த்து
உஜ்ஜேச்யமாமிருக்கிறதாய்த்து அவன்கொண்ட வடிவாகையாலே.
கீதையுமத்தில் வெளுத்தநிறத்தை யுடையனாய், கலியுச்சத்தில கறுத்த
நிறத்தை யுடையனாய், உவாபரபுச்சத்தில் வந்தவாறே ச்யாமமான நிறத்
தையுடையனாயிருக்குமென்று இவ்வடிவுகளை அதுஸந்தித்து, தெள்
ளியாருண்டு-அந்நயப்ரயோஜநரானவர்கள், நாடோறும் வணங்கு[உரு
வர்களாய்த்து. நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யாநுலவம் பண்ணும்
மலையான். ௨.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு.—(நின்ற) அஸ்ராவேசத்தாலே பே
ராதேநின்ற, மாமருதுண்டு - பெரியமருது ; அவ்வருகே விழுந்த
விது இவ்வருகேயாய்த்ததாகில்செய்வதென் ! என்று ஹயப்பட [கடு
வேண்டும்படியா யிருக்கிறதாய்த்து ; அது முறிந்து விழும்படியாக.

(அந்நயப்ரயோஜநரானவர்கள்) என்றது-“பாலினீர்மைசெம்பொனீர்மை”இத்யாதி
யாலேஅதுஹவிக்കையேப்ரயோஜநமாயிருந்த திருமழிசைப்பிரான் போல்வார்களை
ன்கை. (மலையான்) என்ற வநநாம, திருவேங்கடமீத்யாதியைப் பூரிப்பது என்று
திருவுள்ளம். ௨.

மூன்றும்பாட்டு.—(நின்றமாமருதித்யாதி.) “பெருகுமிடம்” என்றத்தாலே -
நிற்கக்கற்றவன் என்று தோற்றினவளவன்றிக்கே நடைகற்றசு செய்தவற்றை
அதுஹவிக்കுரென்று ஸம்மதி.

மருதானபோதே நின்றிராதோ, “நின்ற” என்பானென்னென்ன வருளிச்
செய்கிறார்(அஸ்ரேத்யாதி.) (நின்றமாமரம்) என்றும்பாடுமுண்டென்று சொல்[சய
லுவர்கள். “மா” என்றதுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அவ்வருகேயித்
யாதி.) (இவ்வருகே) என்கையாலே - தாமும் கீஷ்ணனு மொருப்ரதேசத்திலே
யிருந்தமை தோற்றுகிறது.

மூ.—பார்த்தற்காயன்று பாரதம்கைசெய்திட்டு வென்றபரஞ்சுடர் ;
கோத்தங்காயர்தம்பாடியில் குரவைபிணைந்த வெங்கோவலன் ;
எத்துவார்தம்மநத்துள்ளான்; இடவெந்தைமேவியவெம்பிரான்;
தீர்த்தநீர்த்தடஞ்சோலைகுழ் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே.சு.

ப-ரை.—அன்று - பாண்டவர்களுள்சென்று தூயோதநாதிகளை ஒருப்ப
டுத்தப்பார்த்தவன்று, அவர்கள் ஒருகோற்குத்து நிலமும் கொடோம்என்ன, பா
ரதம் - மஹாபாரதயுத்தத்திலே, பார்த்தற்கு ஆய் - அர்ஜுநனுக்குக் கையாளாய்
நின்று, கைசெய்திட்டு-கையுமணியும் வகுத்து,வென்ற - அவர்களை ஜயித்து, தர்ம
புத்ரனை முடிசூடுவித்து த்ரௌபதியைக் குழல்முடிப்பித்து, அத்தாலே, பரஞ் [ய
சுடர் - திருமேனியில்மிக்க ஒளியையுடையனாய் ; ஆயர்தம்பாடியில் - திருவாய்ப்
பாடியிலே, எங்கோவலன் - ஆச்ரிதர்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே மோபகூலத்தி
லவதரித்து, குரவை - குரவைக்கூத்தில், கோத்துப்பிணைந்த - தானுமொருவனாய்க்
கைகோத்து ஆடினவனாய் ; எத்துவார்தம் - அக்கூத்திலே ஈடுபட்டு அவனை வா
யாரவாழ்த்துமவர்களுடைய, மநத்து-மநஸ்ஸில்,உள்ளான்- விடாதே யிருக் [யடு
சுமவனாய் ; இடவெந்தை - திருவிடவெந்தையிலே, மேவிய - நித்யவாஸம் பண்
ணுகிற, எம்பிரான் - ஸாவஸ்வாயியானவன் எழுந்தருளியிருப்பதாய், தீர்த்தம் -
பாவநமான, நீர் - ஜலத்தையுடைய, தடம் - தடாகங்களாலும், சோலை - பொழில்
களாலும், குழ் - குழப்பட்டிருக்கிற, திருவேங்கடம் அடை நெஞ்சமே—.

“குரவையென்ப கைகோத்தாடல்” என்று நிகண்டு.கோத்தங்கு என்றத்தை[உய
கோ தங்கு என்று பிரித்து - மோஸம்ர்த்தியையுடைய என்றும் சொல்லுவர். (ச)
நெஞ்சில் நினைவின்றிக்கே அது முறியும்படி நடந்த சுஷ்யியை
யுடையவன். (நேமியான்) தான் கைதொட்டு வ்யாபரிக்கவேண்டா,
தன்னையொழிய விரோதியைப் போக்குகைக்கிடான பரிகரமுண்டா
யிருக்கச் செய்தேகிடர் தான் வந்தகப்பட்டது!.(என்றுமித்யாஜி)[உரு
நித்யஸூரிகள் ஒருநாடாகப்பரிய விருக்குமவன்கிடர் தனியே புகுந்
தகப்பட்டான்!.(கன்றியித்யாஜி,பெரியசிறந்ததையுடையனாய்க்கொண்டு
இந்த்ரனானவன்மேவங்களை ஏவ, அவையும் அவன்கருத்தை யநுவர்த்தி
த்துமாரிபொழிந்திட.(ஆநிரைக்கிடர்நீக்குவான்-கடிது-சென்றுகுன்ற
மெடுத்தவன்)ஸ்வரக்ஷணத்துக்குப்பரிகரமில்லாதவற்றின்மேலே[உய
ஒருதுளி விழுவதற்கு முன்பே, அவற்றுக்கிடர் வாராதபடியாகக்
கடுகடையிட்டுச் சென்று மோவர்யநத்தை யெடுத்தவன். (திரு வேங்
கட மடை நெஞ்சமே) ஒருமலையை யெடுத்துப் பரிஹரித்தவன் ஒரு
மலையிலே நின்று ரக்ஷிக்கப்பார்த்தான், அவனை ஆச்ரயிக்கப்பார்
நெஞ்சே யென்கிறார். ந

“நின்மலன்” என்ற படிவாஸநை (நெஞ்சிலித்யாஜி.)நினைவு - அஸ்ராவிஷ்டமெ
ன்கிற நினைவு. அன்று சென்று குன்றென்றை ஏந்தினதும், இன்று குன்றில்
நின்றதும் என்றும்ஆஸ்ரீதர்க்காகவென்றருளிச் செய்கிறார் (ஒருமலையையித்யாஜி.)
ஒருமலை ஆயேயமாய் ரக்ஷணோபகரணமாய், திருமலை ஆயாரமாய் ரக்ஷணோப
கரணமாய்த்து,என்றும்திருமலைபோலேகாணும் ரக்ஷித்ததென்று திருவுள்ளம். ந.

கலை பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.—(பார்த்தற்காய்)பார்யனுக்காக.(அன்று பாரதம்கைசெய்திட்டு)ஹாரதஸமாத்திலே கையுமணியுமாகவகுத்துப் படைபொருத்தி. (வென்றபாஞ்சுடர்) தோல்வி ஊர்யோயநாடிகள் தலையிலேயாய் வெற்றிதன்தலையிலேயாம்படியாகவாய்த்து அவர்கள்[ரு விஷயத்தில் பண்ணினஓரம். (பாஞ்சுடர்)யர்மபுத்ரன்றலையிலே அஹி ஷேகத்தை வைத்து ஊரொளபடி குழல்முடித்தபின்பு திருமேனியிற் பிறந்தஒளஜ்வலயம்; “ராக்ஷஸேந்த்ரம் விஜீஷணம் | க்ஷீதக்ஷீத்யஃ.” (கோத்தித்யாடி) திருவாய்ப்பாடியிலே அங்கே குரவைக்கூத்திலே தன்னையுமொருவனாக இடையிலே தொடுத்து. (குரவைபிணைந்த [ய வெங்கோவலன்) குரவைக்கூத்தை மன்றிலேயாடி ஆச்ரிதர்க்கத்தைப் பின்னிக்கொடுத்தவன். (ஏத்துவார்தம் மனத்துள்ளான்) குரவைக் கூத்தை அதுஸந்யித்து அதிலே யிடுபட்டு ஏத்துமவர்களுடைய ஊர் டயத்தை விடாதே வர்த்திக்குமவன். (இடவெந்தை) பெரியபிரா ட்டியார்க்காகத் திருவிடவெந்தையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாகப் [யரு போலே யாய்த்து ஏத்துமவர்கள்நெஞ்சு விட்டுப்போக மாட்டா தபடி. (தீர்த்தநீரித்யாடி) எல்லாஸம்ஜீய்யையும் பண்ணிக்கொடுக்க வற்றான ஜலஸம்ஜீய்யை யுடைத்தாய் ச்ரமஹரமா யிருந்துள்ள சோலையாலே சூழப்பட்ட. ச

நாலாம்பாட்டு.—(பார்த்தற்கத்த்யாடி) ஒரு விஷ்ணுத்தையும் ஒரு பக்ஷியை [உய யும் பேயையும் மருதையும் வென்றவளவேயோ, அதிரயமஹாரயரான லீஷ்ம த்ரோனாடிகளை யெல்லாம் திரட்டிச்சொண்டு கிடந்த ஊர்வர்த்தத்தையும் வென் றான், அப்படிப்பட்டவன், அவைகள் கைகளிலே யசப்பட்டுக் கூத்தாடுகிறானெ ன்று அவனுடைய * வீரஜிஹ்ரார ரஸத்தை யதுஸந்யிச்சிருரென்று ஸந்நி கண்டுகொள்வது. [உரு

தன் தலையிலே யென்றது - தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயான யர்மபுத் ராடிகள் விஷயத்திலே யென்றபடி. ஓரம் - பக்ஷபாதம். கீழ்ச்சொன்ன அர்யத் துக்கு த்ஜீஷ்டாஹம் (ராக்ஷஸேந்த்ரமித்யாடி) “அஹிஷிச்யசலங்கரயாம் ராக்ஷ ஸேந்த்ரம் விஜீஷணம் | க்ஷீதக்ஷீத்யஸ்தஹாராமோ விஜ்வர்ப்ரமுமோடிஹ.” “எம்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (குரவையித்யாடி.) பின்னி - பூர்ணமாகவென்றபடி.[உய “தீர்த்தம்” என்றபடி - பாவநத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே அது உபலக்ஷண மாய், த்ஜீஷ்டாத்ஜீஷ்ட ஸகலஹப்ரடித்வத்தையும் சொல்லுகிறதென்ற விவக்ஷி த்தருனிச்செய்கிறார் (எல்லாவித்யாடி.) ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(வண்கையானித்யாடி.) கீழே - ஆபரிதர்க்காக டௌத்ய ஸாரத்யங்களைப்பண்ணிப்படியாலேகையானாக்கினபடி சொல்லிற்று; அவ்வள[ரு வன்றிக்கே, ஆபரிதர்க்காகத்தன்னை யிரப்பானாகுகியும் மமுவேந்திக்கொடுத்தம் பலவிடங்களிலேயும் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்ததவின படியை யதுஸந்யிச்சிருரென்று ஸந்நி கண்டுகொள்வது.

மூ.—வண்கையான் வுணர்க்குநாயகன் வேள்வியிற்சென்று மண்ணியாய்
மண்கையாலிரந்தான்; மராமரமேழு மெய்த வலத்தினுன்;
எண்கையானிமயத்துள்ளானிருஞ்சோலைமேவியவெம்பிரான்;
திண்கைமா துயர்தீர்த்தவன் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. (௩)

ப-ரை.—வண்கையான் - உதாரமான கையையுடையனாய், அவுணர்க்கு -
அஸுரர்களுக்கு, நாயகன் - தலைவனான மஹாபலியினுடைய, வேள்வியில் - யா
கசாலையிலே, மாணியாய் - ப்ரஹ்மசாரியாய், சென்று - போய், மண் - பூமி
யை, கையால் - தன்கையாலே, இரந்தான் - யாசித்தவனாய்; கர்ஷணனை நலிவ
தாக அஸுராவேசத்தாலேநின்ற, மராமரமேழும் - ஏழுஸாலவர்க்குங்களையும், [ய
மெய்த - ஒருபடிப்படப்போக்கின, வலத்தினுன் - மிடுக்கையுடையனாய்; ஆச்ரித
விரோதி நிரஸநபரிகரமான திவ்யாயுதங்களை தரிக்கைக்கு, எண்கையான் - அநே
கம் திருக்கைகளையுடையனாய்; இமயத்து உள்ளான் - ஹிமவானில் திருப்பிரிதியி
லெழுந்தருளி யிருக்குமவனாய்; இருஞ்சோலை - தெற்குத்திருமலையான திருமா
லிருஞ்சோலையிலே, மேவிய-வித்யவாஸம்பண்ணுகிற, எம்பிரான்-ஸர்வஸ்வாமி [யரு
யாய்; முதலையின்கையிலே யகப்பட்ட, திண் - பலிஷ்டமான, கை - துதிக்க
ையையுடைய, மா - ஸ்ரீகஜேந்தராத்வானுடைய, துயர் - துக்கத்தை, தீர்த்த
வன் - போக்கின ஸர்வேச்வரன் ஸர்வஜிபண்ணியிருக்கிற, திருவேங்கடம் அடை
நெஞ்சமே!—.

கைம்மா என்று ஒருசொல்லாகவுமாம்: கைம்மா - யானை. ... (௩)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(வண்கையானித்யாடி) உதாரனாயிரு
ந்தானாய்த்து. அஸுரப்ரகீர்த்திகளுக்குத்தலைவனாயிருந்தானேயாகிலும்,
ஒளடார்ய மென்றொரு மாணம் கிடக்கையாலே அம்பாலே அ
ழிக்கலா யிருந்ததில்லை. இவன்றான் கொடுக்க வுகந்திருந்தான்;
அவன் உகந்தவழியேவாங்குவோமென்று தன்னையிரப்பாளனாக்கி[உரு
வாங்கினாய்த்து. (மாணியாய் மண் கையாலிரந்தான்) அவனுடைய
யஜ்ஞவாடத்திலே இரப்பிலே தகணேறின வடிவைக் கொண்டு செ
ன்று, தன் கையிலே பருத்திபட்ட பன்னிரண்டும்பட்ட ஊமியை
யிரந்தானாய்த்து. (மராமரம்) ஆஸ்ரிதரை விச்வஹிப்பித்தும் கார்யம்
செய்துகொடுக்குமவன். (வலத்தினுன்) மிடுக்கையுடையவன். [௩]

மஹாவலி வண்கையானு யிருந்தது ஸ்ரீயுபதி மாணியாகைக்கு ஹேதுவென்
னு மிடந்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (உதாரனாயித்யாடி) பருத்திபட்ட பன்
ண்டு படுகையாவது-கொட்டைவாங்கிப் பன்னிச்சுருட்டி நூலாக்கியும் பாவோடி
நெய்து மடித்து விற்றப் பொகும்படியும், தோய்த்து உலர்த்தி உடுத்துக் கீழி
த்துவிடும்படியும் சேதநர்க்கு வச்யமாகை. தார்ஷ்டானிகத்தில், ஈச்வரன் தன்[கரு
னில் விஹக்தமாக்கி, பனீக்ஸிதமாக்கி, அண்மமாக்கி, டேவாடிசரீரங்களாக்கி,
லோகவ்யவஸ்யிதியுண்டாக்கி, அவாஹ ஸ்விஷ்டியைப்பண்ணி, ரக்ஷித்த ப்ர
ஹ்மாடிகளுக்காக்கி, ப்ரளயத்திலே யெடுத்தளயிற்றிலேவைத்து, வயிற்றிலேவை
த்து, உயிழ்ந்து, பின்பு ஸம்ஹிதமாக்கியும் செய்தபடிகளை யெண்ணிக் கண்டு
கொள்வது. ஆக, இத்தால் - கேவலம் ஸ்வாயீரமான தென்றதாய்த்து. "தவம் [சுய
நிர்மிதாஜா மாச தவ த்ரிஸோகீகிம்ஹிஷ்ணாடியம்ஸீதே ஊவதாடி-பாபா மத்யே
தயாதுநவிசக்ரமிஷேஜமச்சேத்தவத்விக்ரமை: கயமிவச்ருதிரஞ்விதாஸ்யாத்" என்
கிறததுஸந்யேயம்.

கடுக பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

மூ.—என்டிசைகளுமேமூலகமும்வாங்கிப்பொன்வயிற்றிற்பெய்து
பண்டொராலிலைப்பள்ளிகொண்டவன் ; பான்மதிக்கிடர்தீர்த்தவன் ;
ஒண்டிறலவுண்ணுரத்துகிர்வைத்தவன் ; ஒள்ளெயிற்றொடு
திண்டிறலரியாயவன் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே. சு.

ப-ரை.—என்டிசைகளும் - எட்டுதிக்குக்களோடேகூடின, ஏழுஉலகமும் -
ஏழுலோகங்களையும், பண்டு - மஹாப்ரளயகாலத்தில், வாங்கி - அமுதுசெய்து,
தன்னுடைய, பொன் - ச்லாச்யமான, வயிற்றில் - திருவயிற்றிலே, பெய்து -
வைத்த, ஒர் - ஒரு, ஆல்கை - ஆலந்தனிரிலே, பள்ளிகொண்டவன் - கண்வளர்ந்
தருளினவனாய் ; பால் - ப்ரகாசகனான, மதிக்கு - சந்த்ரனுக்குவந்த, இடர் - [ம]
கூயத்தை, தீர்த்தவன் - போக்கினவனாய் ; ஒண்டிறல் - மிக்கமிடுக்கையுடைய,
அவுணன் - அஸுரனான ஹிரண்யனுடைய, உரத்து - மார்விலே, உகிர்வைத்தவன் -
திருவுகிரைவைத்துக் கிழித்துப்பொகட்டவனாய் ; அதுக்காக, ஒள் - ஒளிதங்கின,
எயிற்றொடு - பற்களையும், தின் - சலியாத, திறல் - மிக்கையுமுடைய, அரியாய
வன்-நரவிம்ஹரூபியானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, திருவேங்கடமடை நெ[ய்]
ஞ்சமே—, (சு)

(எண்கையான்) ஆச்ரிதவிரோயிரிஸநத்துக்குறுப்பான திவ்யாயுயக்
களையரிக்கைக்கும்பலதிருக்கைகளையுடையவனென்னுதல். அன்றிக்கே,
திருவட்டபுயகரத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (இமயத்துள்ளான்)
ஹிமவானில் திருப்பிரிதியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவன். (திருஞ்[உரு]
சோலையித்யாதி) ம்லேசம்ஹம்மியான தெற்கில்திருமலையிலே வந்து
ஸந்நிஹிதனானவன். (திண்கைமா துயர் தீர்த்தவன்) ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்
வான் முதலையாலே யீடுபட்டு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாத வள
விலேவந்து அவனுடைய ஁வத்தைப் போக்கி ரகதித்தவன். (திண்
கை)தன்னையொழிந்தவற்றையடையஇடர்படுத்துமவனொருனிடர்[உரு]
பட அத்தைப் பரிஹரித்தானென்கை. (திருவேங்கடம்) ஸ்ரீமஜேந்
த்ராழ்வான் வ்யாபாரம் ஒவுந்தனையும் பார்த்திருந்து, பிற்பாடனான
குறைதீர ஆச்ரிதர்க்கு முற்பாடனா யுதவுகைக்காக வந்திருக்கிற டேச
மாய்த்து. (ரு.)

(பலதிருக்கைகளையுடையவன்) என்றது-“எண்கையான்-”எண்ணப்பட்டகையா
னென்றசப்தாரயத்தைப்பற்ற.இத்தால்-“தோள்களாயிரத்தாய்”என்றத்தை நினைக்
கிறது. “மா” என்ற - ஆணையாய், இப்போதுஇந்த அபஹந்தை யருளிச்செய்த
தின் கருத்தைக்காட்டுகிறார் (ஸ்ரீமஜேந்த்ரேத்யாதி.) (ரு.)

ஆரும்பாட்டு.—(என்டிசைகளுமிய்யாதி.) மாணியாயிரந்து கொண்டத்தை
யொரு சிறப்பிள்ளையாயுண்ட சமத்தம்,மதிகெட்டுப்போகாதபடி நோக்கின[ரு]
சமத்தம், அரைகுறையத் தலைகுறைய வரவேண்டாதே * ஸமஸமய ஸமுத்ஹவம்
திருவுள்ளத்திலேதோற்றி யருளிச்செய்கிறாரென்று அவதாரிகையிட்டிக்கொள்வது.

மு.—பாருநீரெரிகாற்றினோடாகாசமு மிவையாயினுன் ;

பேருமாயிரம் பேசநின்ற பிறப்பிலி பெருகுமிடம்;—

காரும் வார்பனி நீள் விசம்பிடைச் சோருமாழுகில்†தோய்தர
சேருவார்பொழில்சூழெழில் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. எ.

ப-ரை.—பாரும் - பூமியும், நீர் - ஜலமும், எரி - ஆகியும், காற்றினோடு -
வாயுவும், ஆகாசமும் - ஆகாசமும், இவை - ஆகிய பூதபஞ்சகமும், ஆயினுன் -
தானேயாயிருக்குமவனுய் ; ஆயிரம்பேரும் - ஆயிரத்திருநாமங்களையும், பேச -
சொல்லி ஆசிரயிக்கலாம்படி, நின்ற - நித்யவாஸம் பண்ணுமவனுய், பிறப்பிலி -
பிறப்பின்றிக்கே தான்தோன்றியான ஸர்வேச்வரன், பெருகும் - வளருகிற, [ய
இடம் - ஸ்தாநமாவது ; காரும் - மேகங்களும், வார்பனி - மிக்கபனியும், நீள்
விசம்புஇடை - பெரிய ஆகாசத்தின் இடையிலே, சோரும் - சொரியும்படி யிருப்ப
தாய், மாழுகில் - பெரியமேகங்கள், தோய்தர - படியும்படி, சேரு - தகுதியாக,
வார் - நீண்ட, பொழில் - சோலையாலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, எழில் - அழகை
யுடைத்தான, திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே— (எ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு.—(எண்டிசையித்யாதி) எட்டு திக்குக்க
ளோடே கூடியிருந்துள்ள லோகங்க ளேழையும் வாங்கி, ச்லாக்ய
மான திருவயிற்றிலே வைத்து, பண்டு பவனாயிருப்பதொரு ஆலந்
தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின அவுதிதவடநா ஸாமர்த்யத்தை
யுடையவன்.(பால்மதிக்கிடர் தீர்த்தவன்)பால்மதியுண்டு - ஊந்த[உய
ன், அவனுக்கு யர்மிலோப பர்யனமாக வோரிடர் வர, அதுஅவ்
வளவாகாதபடி பரிஹரித்து அவனிடரைப் போக்கினவன். (ஒண்
டிறலித்யாதி) மிக்க மிடுக்கை யுடையன யிருந்துள்ள ஹிரண்யனு
டைய வுரஸ்விலே திருவுகிரை வைத்தவன் ; அதுக்குறுப்பாக, அ
ழகியதிருவெயிற்றோடேகூடவலியாதமிடுக்கையுடையநரஸிஹ [உரு
மானவன். திருமந்தரம் சொன்ன சிறுக்கனுக்கு உதவினவன், திரு
நாமம் சொன்னாரெல்லாருடையவும் ஸௌஸாரஹரிதத்தைப் போக்கு
கைக்காக வர்த்திக்கிற திருமலையை அடையப்பாராய். ... கூ.

“பேசுமின்திருநாமம்” இத்யாதிபாட்டை யுட்கொண்டு, சிங்கவேழ்குன்றத்
தி லரியானவனோ டொருஸாயர்மயத்தை வெளியிடாநின்றகொண்டு, “அரி” என்ற
துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (திருமந்தரமித்யாதி.) ஹரதீதிஹரிஃ என்கிற
யோமார்யத்திலே நோக்கு. இத்தால் - சிங்கவேழ்குன்றத்தில் ரூட்யா ஹரிபடிவா
ச்யன், யோமசக்த்யா திருவேங்கடத்திலே வாச்யனா யிருக்கிறுனென்று ஸம்மதி
ஸஞ்சிதமாய்த்து. க.

† “சேருமாழுகில்” என்று பாடாந்தரம்.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(பாரித்யாடி) ஹதபனுகத்தையும் சொல்லுகையாலே - ஜமடாகாரனாய் நிற்கும்படியைச் சொல்லிற்று. தான் கொடுத்த வுடம்பைக்கொண்டு தன்னுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி ஆச்ரயிக்கலாம்படி நிற்கிறவன். (பிறப்பிவி பெருகுமிடம்) அகர்ம[ரு வச்யனாய் இதரவிஸஜாதீயனாய் ஜமத்தின்படி யன்றிக்கேயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற விடம்.(காரித்யாடி) மேவங்களும், மிக்கபனியும், பெரிய ஆகாசத்தினிடையிலே சொரிவதாய், பெரியமேவங்கள் படியும்படி நீண்டசோலை சூழப்பட்ட திருவேங்கடம்; பெருகின மிக்கஜலத்தை யுடைத்தாய், ஆகாசத்திலே வர்ஷிக்கிற மேவங்களானவை. (சேரும்)[ய என்றுபா஠மானபோது, சேருகிற-ஸ்பர்சிக்கும்படி சேருகிற - கிட்டு கிற.பரந்தபொழிலாலே சூழப்பட்டு எழிலையுடைத்தான திருமலையை. காரும்-பெருகுகை. வார் - மிகுகை. எ.

ஏழாம்பாட்டு.—(பாருநீரித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டில் - * எங்குமுள்ள கண்ணென்றமகனைக்காய்ந்தஹிரண்யநிரஸநார்யமாகதத்ஸமகாலத்திலேதோற்றின[யரு ஸ்ரீநீலிம்ஹாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே ஸ்மதமான ஜமடாகாரதையை யறுஸந்யித்து, திருநாமஞ்சொல்ல ஸஹியாத ஹிரண்யனைக்கொன்றவன் நின்ற விடமாகையாலே திருநாமங்கள் சொல்லலாம்படியு மிருக்கிறுனென்றறுஸந்யிக்கிறுரென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

“பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்” என்று-பிறப்புச்சொல்லி யிருக்க, “பிறப்புய பிவி” என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்குரார் (அகர்மேத்யாடி.)

“நீள் விசும்பிடை, காரும் - மேவமும், வார்பனியும் சோருமதாய், மா முகில் தோய்தரும்படி சேருவார் பொழிலாலே சூழப்பட்டதாய், எழிலையுடைத் தான திருவேங்கடம்” என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யொருயோஜனை யருளிச் செய்குரார்(மேவங்களும்மீத்யாடி.)பெரியவாகாசத்தினிடையிலே யிருக்கிறமேவ[உடு ங்களும் மிக்கபனியும் சோருவதாய் என்று வாக்யத்தை அந்வயித்துக்கொண்டு, திருவேங்கடத்துக்கு விசேஷணமாக்கிக்கொள்வது. இங்ஙனன்றாகில், மேவங்கள் சோருவதான பெரிய மேவங்களென்ன வொண்ணாதினே. சோருவதாய் - சொரியும்படி யிருப்பதாய். “தோய்தர” என்றதினார்யம் (படியும்படியென்றது.) நீண்டவென்றது-“சேருவார்” என்றதினார்யம். “சேருவார்” - தகுதியாகநீண்ட[ருய வென்றபடி. அன்றிக்கே, “காரும்வார்பனி” என்று - ஸமஸ்தபடிமாய், காராநிற்கிற - பெருகாநிற்கிற, வார்பனியானது - மிக்கஜலமானது, நீள்விசும்பிடைச் சொரியும்படி யிருப்பதான மாமுகிலானவை, தோய்தர - ஸ்பர்சிக்கைக்கு, சேரு-அறுருபமான, வார் - நீண்ட, பொழில் குழெழில் திருவேங்கடமென்று க்ரமேண வொருயோஜனையைவிவக்ஷித்துத்தாத்பர்யத்தையருளிச்செய்குரார்(பெரு[ருகினவித்யாடி.) (சேருமாமுகில்) என்ற பா஠ாஜாதத்திலே, நீள் விசும்பிடைச் சோரிநிற்கிற - நடந்து வாராநிற்கிற, மாமுகிலென்று சப்டார்யம். இப்போது, காராநிற்கிற வார் பனியையுடைத்தாயென்று விசேஷணமாக்கிக்கொள்வது. எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(அம்பரமித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஜமடாகாரத்வமாத்ரமன்றிக்கே உயவிஹதியோமத்தையுமறுஸந்யித்துக்கொண்டு[சய “ஸ்ரீயாஸார்யம் ஜமத்பதி:” என்கிறபடியே அங்கிருக்கு மிருப்பை யறுஹவிக்கிறு ரென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

மு. — அம்பர மனல் கால் நிலம் சலமாகிநின்ற வமரர்கோன் ;
வம்புலா மலர்மேல் மலி மடமங்கைதன் கொழுநனவன் ;
கொம்பினன்னவிடைமடக்குறமாதர் நீளிதணந்தொறும்
செம்புனமவை காவல்கொள் திருவேங்கட மடைநெஞ்சமே. அ

ப-ரை.—அம்பரம் - ஆகாசம், அனல் - அக்ரி, கால் - காற்று, நிலம் - பூமி, சலம் - ஜலம், ஆகிய பஞ்சபூதங்களும், ஆகிநின்ற - தானேயா யிருக்குமவனாய், அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, கோன் - தலைவனாய், வம்பு - பரிமளம், உலாம்-வீசு கிற, மலர்மேல் - தாமரைமலரின்மேலே, மலி - எப்போதுமிருக்குமவளாய், மடம்-மடமைக்குணம் நிறைந்த, மங்கைதன்-பெரியபிராட்டியார்க்கு, கொழு [ய நனவன் - நாயகனான ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுமிடமாய், கொம்பு அன்ன - வஞ்சிக்கொம்பு போன்ற, இடை - இடப்பையும், மடம் - மடப்பத்தை யுமுடைய, குறமாதர் - குறப்பெண்கள், நீள் - உயர்ந்த, இதணந்தொறும் - பரண் கள்தோறும் இருந்து, செம் - தினைமுதலிய பயிர்களாலே சிவந்த, புனமவை - கொல்லைநிலங்களை, காவல்கொள்-காத்துக்கொண்டிருப்பதான, திருவேங்கடம். ஸ்ரீவேங்கடாத்ரியை, நெஞ்சமே! —, அடை - கிட்டப்பாராய் என்கிறார்.

நான் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்று பெண்களின்குணங்கள் நான்கு; இங்கு, மடமையைச் சொல்லுகிறது : மடம் - ஒடுக்கம். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.— (அம்பரமித்யாடி) ஜமடாகாரனாய். நிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (அமரர்கோன்) இத்தால் - [உய அஸாயாரணமான லிவ்யவிக்ரஹயுக்தனாய், * அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.(வம்புலா)நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங் கொடுக்கப் பிராட்டியும் தானுமாய் பரமபடித்திலே யிரு க்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. செவ்விமாறாத மலரை வாஸஸ்யாந மாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லஹனவன். (கொம்பித்யா டி) வஞ்சிக்கொம்போடொத்த இடையையும் ஆத்மமணங்களை யு முடைய, குறமாதருண்டு - குறப்பெண்கள்; ஓக்கத்தை யுடைத்தான பரண்கள்தோறும். (செம்புனம்) பாலைநிலமாகையாலே நில ப்ர யுக்தமான சிவப்பைச்சொல்லுதல். தினைமுற்றி நுணிபழுத்த வள விலே கிளிகள் புறாக்கள் கடியாதபடி நோக்குகிற திருமலையை. அ.

“அமரர்கோன்” என்ற படிச்சேர்த்தியால் மலித்தஅர்யத்தை யருளிச்செய்கி ரார் (நித்யேத்யாடி.) வம்புலா - பரிமளமுலாவாநின்றான், மலர்மேல் மலி - ஸம்ஸித்தையாயிருந்துள்ள, மடமங்கை - லவ்யதையையுடைய பிராட்டியென்று சப்தார்யமாய், வாக்யத்துக்கு மலிதார்ய மருளிச்செய்கிறார் (செவ்வியித்யாடி.) வம்பு-புதுமையாய், அத்தாலே - செவ்வியென்ற தென்னவுமாம். “கொழுநன்” [நடு என்றதினார்யம் (வல்லஹனென்றது.) இன் - சாரியைச்சொல்லாய், கொம்பன்ன வென்ற விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (வஞ்சியித்யாடி.) “இதணம்” என்றதினார்யம் (பரணென்றது.) “செம்புனம்” என்றதுக்கு - கதிர்நுணிபழுக்கையாலே வந்த சிவப்பென்று யோஜநாஹ மருளிச்செய்கிறார் (தினையித்யாடி.) புறாக்கள் - கபோதங்கள். அ.

கூ.0 பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

மு.—பேசுமின்திருநாமமெட்டெழுத்தும்சொல்லிநின்று, பின்னரும்
பேசுவார்தம்மை யுய்யவாங்கிப் பிறப்பறுக்கும் பிரானிடம் ;
வாசமாமலர் நாவாவார்பொழில் சூழ்தருமுலகுக்கெல்லாம்
தேசமாய்த் திகழும்மலைத்திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே. கூ

ப-ரை.—பேசும் - எல்லாராலும் உச்சரிக்கப்படுமதாய், இன் - நாவுக்கு
இனிய, திருநாமம் - திருநாமமான, எட்டுஎழுத்தும் - எட்டுத்திருவகூரத்தையு
யும், சொல்லி நின்று - ஒருதாம் அதுஸந்தித்து, அத்தோடே கைவாங்குகை யன்
றிக்கே, பின்னரும் - பின்னையும், பேசுவார்தம்மை - அதுஸந்திக்கு மவர்களை,
உய்ய-உஜ்ஜீவிக்கும்படி, வாங்கி - அங்கீகரித்து, பிறப்பு - அவர்களுடைய ஸம் [ய
ஸார ஸம்பந்தத்தை, அறுக்கும் - போக்கித்தந்தருளுகிற, பிரான் - மஹோபகார
சன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, இடம் - ஸ்தானமாவது ; வாசம் - பரிமளத்தை
யுடைத்தாய், மா - ச்லாக்யமான, மலர் - புஷ்பங்கள், நாறு - கமழாநின்றள்ள,
வார் - பரந்த, பொழில் - சோலைகளாலே,சூழ்தரும் - சூழப்பட்டிருப்பதாய், உல
குக்கு எல்லாம்-எல்லாலோகங்களுக்கும், தேசமாய்-ஒளியை விளைக்கத்தக்க[யுடு
தாய், திகழும் - பரமபதம்போலே விளங்குகிற, மலை - மலையான, திருவேங்க
டம் - திருமலையை, நெஞ்சமே அடை—, (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பேசுமினித்யாடி)(பேசுவார்தம்மை
யுய்யவாங்கிப் பிறப்பறுக்கும்பிரானிடம் - பேசுமின் திருநாமமெட்
டெழுத்தும்சொல்லிநின்று) என்று - இத்தனையும்பரோபதேசமாய்,
(வாசமாமலர்)என்று - மேலித்தனையும்ஸ்வஹிதமாகவருளிச்செய்கிற
ரென்றுமாம். அன்றிக்கே, திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கி
ற ராகவுமாம். (பேசுமினித்யாடி) ஓராயிகாரி ஸம்பத்தி வேண்டா
விதே பெற்ற தாய் பேர் சொல்லுவார்க்கு ; அப்படியே, இடர் வந்த
போது எல்லாருமொக்கச் சொல்லிக்கொடுப்போரக்கடவதான இனிய
திருநாமமான எட்டெழுத்தையும் சொல்லி நின்று.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பேசுமினித்யாடி.) “வைகுண்டேது பரோஸோகே ஸ்ரீ
யாஸார்யம் ஜமத்பதி: ! ஆஸ்தேவிஷ்ணுர ஹிந்த்யாத்மா ஹக்தைர் ஹஹவைதஸ்ஸஹ”
என்கிறபடியே யிருக்குமிருப்பைக் கீழ்ப்பாட்டிலே “அமரர்கோன்” இத்யாடியா
லே அதுஸந்தித்தவர், “த்யக்த்வாவைகுண்முத்தமம்|ஸ்வாமிபுஷ்கரிணீதீரே[நய
ரமயாஸஹமோஹதே” என்று வந்தபடியை யதுஸந்தித்து, அவன் வந்ததுக்கு
ப்ரயோஜனத்தை யருளிச்செய்கிறார் என்றுஅவதாரிகை கண்டுகொள்வது.

“பேசுமின்” என்னுமது க்ரியாபஹுவேந ப்ரஸித்யமாகையப்பற்ற வொரு
யோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (பேசுவாரித்யாடி.) (திருநாம மெட்டெழுத்தும்
சொல்லிநின்று,பின்னரும்-பேசுவார்தம்மையுய்யவாங்கிப்பிறப்பறுக்கும் பிரா[நுடு
னிடம்-பேசுமின் என்றுஇத்தனையும் பரோபதேசமாய்) என்று வாக்யத்தை அந்ஸ
யித்துக் கொள்வது.ப்ரகரணஸ்வாரஸ்யத்துக்குஅறுகுணமாக, பேசுமதாய் இனிய
திருநாமமென்று ஸமஸ்தபஹமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாடி.)
பரோபதேசமென்னும் பகூத்திலே ஸஹுவசநப்ரயோஹத்தாலே எல்லாரையும்
சொன்னதுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார்(ஓராயிகாரீத்யாடிவாக்யத்வயத்தா
லே) பாட்டெல்லாவற்றையும் திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறாரென்னும்
பகூத்திலே அர்யமருளிச்செய்கிறார் (அப்படியேயிடரித்யாடி.) அன்றிக்கே, இரண்
டாம் யோஜனைதன்னிலே, பேசும் என்ற ஸாமான்யோக்திக்குத் தாத்பர்யம்
(ஓராயிகாரீத்யாடிவாக்யம்) என்று கொள்ளவுமாம்.

மூ.—செங்கயல்தினைக்குஞ்சனைத் திருவேங்கடத்துறைசெல்வனை
மங்கையர்தலைவன் கலிகன்றி வண்டமிழ்ச்செஞ்சொல்மாலைகள்
சங்கையின்றித் தரித்துரைக்க வல்லார்கள், தஞ்சமதாகவே
வங்கமாகடல் வையம் காவலராகி வானுலகாள்வரே. (ய)

ப-ரை.—செம் - இளமையாலே சிவந்த, கயல் - கயல்மதஸ்யங்கள், தினைக்
கும் - களித்துவர்த்திக்கிற, சுனை - சுனைகளையுடைய, திருவேங்கடத்து - திருமலை
யில், உறை - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, செல்வனை - ஸ்ரீயஃபதிவிஷயமாக, மங்கை
யர் - திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு, தலைவன் - ராஜாவாய், கலிகன்றி - கலிதோஷத்
தைப் போக்கினஆழ்வார், வண்-அழகிய, தமிழ் - தமிழ்பாஷையால், சொல் - [ய]
அருளிச்செய்த, செம் - செவ்விய, மாலைகள் - சப்தஸந்தர்ப்பங்களை, தரித்து -
நெஞ்சிலே தரித்து, உரைக்க வல்லார்கள் - சொல்லவல்லவர்கள் ; தஞ்சமதாக -
நிச்சயமாக, வங்கம் - மரக்கலங்கள் நிறைந்த, மா-பெரிய, கடல் - ஸமுத்ரத்தால்
சூழப்பட்ட, வையம் - பூமிக்கு, காவலராகி - ரக்ஷகராய்க்கொண்டு, வானுலகு -
பரமபதத்தை, ஆள்வர்-ஆளப்பெறுவர்; இவ்வர்த்தத்தில், சங்கை இன்றி - ஸந் [யடு]
தேஹமின்றிக்கே யிருங்கோ ளென்கிறார். (ய)

ஒருக்கால்சொன்னோயிதேஎன்றுகைவாங்கியிருக்கையன்றிக்கே, (பின்
னரும்) பின்னையுமென்றபடி.வாயாலே திருநாமத்தைச் சொல்லுமவர்
களுக்குஸத்தாஹாநிவாராமேஅவர்களுஜ்ஜீவிக்கும்படிஅங்மீகரித்து,
பின்னையும் அவர்களுக்குவிரோபியான ஸம்ஸாரஸம்ஸந்தை[உய]
யறுத்துக்கொடுக்குமுபகாரகன் வர்த்திக்கிற ஸ்யாநம்.“ஆக்கைபுகாம
லுய்யக்கொள்வான் நின்றவேங்கடம்” என்னக்கடவதிறே. (வாசமித்
யாடி) பரிமளத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள மலராலே கமழாநின்
னுள்ள பரந்த பொழிலாலே சூழப்பட்டிருப்பதுமாய். (உலகுக்கெல்
லாம் தேசமாய்த்திகழும்மலை) “நீணிலத்துள்ளது” என்கிறபடியே-
பரமபடித்துக்குண்டான ஏற்றம்போலே திருமலை யிங்கே யாகை
யாலேஸம்ஸாரமுஷ்டேச்யமாய்ப்படி யிருக்கிறதாய்த்து.“திலதமுலகுக்
காய்” என்னக்கடவதிறே. “நிலமகள்தன் நெற்றிக்குத் திலதமாய்
நின்ற” என்று இட்டுவைத்தான். கூ.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(செங்கயலித்யாடி)முக்தர்என்று [நய]
மொக்க பஞ்சவிசதி வார்ஷிகராய் ஹவதனுஹவமே யாத்ரையாய்க்

“உய்யவாங்கி” என்ற வநஹம், “பின்னரும்” என்றபடித்தைஅதுஸந்யித்துக்கொ
ண்டருளிச்செய்கிறார்(பின்னையுமவர்களுக்கித்யாடி.) ஸம்ஸாரவிமோசநமே [ந]
வேங்கடத்தானாகைக்கு ப்ரயோஜந மென்னுமதுக்கு ஸம்வாஹம் (ஆக்கையித்யா
டி.) உலகுக்கெல்லாம்தேஜஸ்கரமாய்ப்ரகாசிக்கும் மலை யென்று சப்தார்யம். [நடு]
“சென்று கைதொழுவார்கள்- தேவர்கள்” என்ற பாசுரசேஷத்திலும் நோக்கா
கத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நீணிலத்தித்யாடி.) திலதமாகப் பின்னையும்
சொன்னருண்டோவென்ன ; தமிழனும்சொன்னானென்கிறார்(நிலமகளித்யாடி.) கூ.

பத்தாம்பாட்டு.—(செங்கயலித்யாடி.) “பொங்குநீர் செங்கயல் தினைக்கும்
சுனை” என்று முதற்பாட்டிலேசொன்னவிசேஷணத்தை யிங்கே நிமமத்திலேயு[சய]
மருளிச்செய்தவருடைய வுட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார்(முத்தரித்யாடி.)இத்தால்-

கலை பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, எட்டாந்திருமொழி.

கனிக்குமாப் போலே, யௌவநப்புகராலே சிவந்த நிறத்தை யுடைய கயல்களானவை ஒன்றோடொன்று கனித்து வர்த்தியாநின் றுள்ள சுனைகளையுடைத்தான திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்ரீயஃபதியை. (மங்கையர்தலைவன்) திருமங்கைக்கு நிர்வாவஹகரான[டு ஆழ்வார், அழகிய தமிழில் செவ்விய சொல்லாலே செய்த தொடையை யரித்துச் சொல்லவல்லவர்கள் ; நிச்சிதமாகவே, கடல்குழந்த ஊமி க்கு ரக்ஷகராய், பின்பு நித்யவிஹிதியும் தாங்களிட்ட வழக்காம்படி ஆகப் பெறுவார்கள். இதுகூடுவதொன்றோ வென்னில் (சங்கை யின்றி) இதில் சங்கைபண்ணவேண்டா. ம.

அடிவரவு.—கொங்கு பள்ளி நின்ற பார்த்தன் வண்கை

எண்டிசை பார் அம்பரம் பேசு செங்கயல் தாய்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

தாமும் “மீனாய்ப்பிறக்கும் வித்யுடையேனாவேனே” என்று மனோரயிக்கிரா[டு என்றதாய்த்து, “வண்” என்றதினாயும் (அழகியவென்றது.) “தஞ்சமதாகவே” என்றதுக்கு ஸ்லிதாயும் (நிச்சிதமாகவேயென்றது.) (வானுலகாள்வர்; சங்கை யின்றி) இருங்கோள் என்று கூட்டிக்கொள்வது. ம.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து-ஒன்பதாந்திருமொழி-தாயேதந்தை. ப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருமலையை யாச்ரயியென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து உபதேசித்தார் கீழ் ; அப்படியே அதுவும் பாங்காய் தாமும் அது விப்பாராய் திருமலையிலே வந்து புகுந்தார். ஸர்வஸ்வாமியாய் நிருபாயிக ஸர்வஹுமானவ னிங்கேவந்து ஸர்வவிதனாகையாலே தம்முடைய அபேகதிதங்களெல்லாம் பெறலாமென்று; அக்ரூரன் “மாமக்ருரேதிவக்ஷ்யதி” என்று மனோரயித்துக்கொண்டுவந்தாப்போலேயும்,

அ.—தாயேதந்தைப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியிலே - “திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே” என்று பலகால் சொல்லிக்கொண்டதுவிக்க விழிந்தவர், இத்திருமொழியிலே - பூர்வவஸித்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம் புகுருகைக்கு ப்ரஸம்மமென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஸ்வாமியித்யாடி) “யோகஜஃபிபிவீம்ஷத்தே சேவரஸ்யிதி ஸம்ஸ்திதாம் । ஸோவதீர்னோஜமத்யர்யோ மாமக்ருரேதிவக்ஷ்யதி” என்று ப்ரமாணசேஷம்.

ஸ்ரீபுண்வரீகன் மனோரயம் போலேயும், இவரும் மனோரயித்துக் கொண்டு. வந்தவிடத்தில், அப்படி யெதிரே வருதல் அனைத்தல் ஓர்இன்சொல் சொல்லுதல் “க்ரியதாம்” என்று கைங்கர்யத்திலே யேவுதல் செய்தருளக் காணாமையாலே மிகவும் நொந்து, [நித்யஸந்நியியு முண்டாய் நினைத்தது செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான சக்தியுமுண்டாய் ப்ராப்தியு முண்டாயிருக்க, அபேகதிதம் செய்யா தொழுகிறது - செய்தருள நினையாமைக் கீடாயிருப்பதொருவேறு இத்தலையிலே யுண்டாகையிறே என்று கைவாங்கினவர் ; பின்னையும் கைங்கர்யத்திலுண்டான வாபலாதிசயத்தாலே தவிரமாட்டாமை[யு மீண்டு, என்னுடையபாபங்களைப்பார்த்தால், அவையுக்களை வையுக்களாக நினைத்தும், ஹோக்யமில்லாதவிடத்திலே ஹோக்யவஸூயியை ப்பண்ணியும், பரவிம்ஸையைப் பண்ணியும், ஆர்த்தவிஷயங்களிலே ஐயோ ! என்னுதேயும், உன்னை யொழியப் புறம்பே காலத்தைப் போகடியும் போந்தேன், இங்ஙனே போந்தேனையாகிலும், இப்போது டேவரை யொழியச்செல்லாமையுண்டாய் வந்தேன், இத்தலை சேஷமாய், டேவர் சேஷியாய், விடவொண்ணாதபடியான ஸம்வந்யமு முண்டாய், என்குற்றங்களைப் பொறுப்பிக்கைக்குப்பிராட்டிஸந்நியியு முண்டானபின்பு, என் அபராயங்களைப் பொறுத்தருளி என்னுடைய ஸ்வருபாறுருபமான வ்ஜீத்தியைக் கொண்டருளவேணுமென்று, பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாகத் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புகுகிறார். இதுதான் * வாணிலாமுறுவலிலே செய்ததன்றோ வென்னில் ; ஸுகுமாரராயிருக்குமவர்கள் விடாய்த்தால் பலகாலும் முகத்திலே நீரை யள்ளி யிறட்டுக்கொள்ளுமாப்போலே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணும்படியாய்த்து இவருடையமார்ஜவ மிருப் [உருபது. ஒருக்கால், பெற்றிலோம் என்று கைவாங்குமளவன்றிக்கே பெற்ற வளவும் ப்ரபத்திபண்ணுவராய்த்து ; “நிபபாதவிஜீஷணம்” என்று அவன்றிருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புக்காப்போலே யாய்த்து. *

ஸ்ரீபுண்வரீகன் மனோரயமென்றது - திருக்கடல்மல்லையிலே ஸ்ரீபுண்வரீகனென்கி [நய த ழிஷி கடலை வற்றிஇறைத்து க்ஷீராப்யிசாய்க்குகைங்கர்யம்பண்ண நினைத்தநினை வென்றபடி. கைவாங்கினவரென்றது - “நோயேபட்டொழிந்தேன்” என்றத்தைப் பற்ற. கீழே “திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே” என்றவர் “நோயேபட்டொழிந்தேன்” என்றத்தாலே கைவாங்கினது அர்யஸித்யமென்று கருத்து. (மீண்டு) என்றதுக்கு, (சரணம்புகுகிறார்) என்றத்தோடந்வயம். (பார்த்தால்) என்றதுக்கு, (போந்தேன்) என்றத்தோடந்வயம். “எங்கள் மாதவனே” என்றத்தைப்பற்ற (பெரியபிராட்டியாரித்யாடி.) கீழ்த்திருமொழிகளில் தோற்றின பெளகருக்த்யத்தைப்பரிஹரித்து, இதில் பாட்டுத்தோறும் “வந்தடைந்தேன்” என்கைக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஒருக்காலித்யாடி.). ப்பாத என்னுதே “நிபபாத” என்றத்தாலே - பலகால் சரணம்புக்கானென்று கருத்து. *

மு.—தாயே தந்தையென்றும் தாரமே கிளை மக்களென்றும்
நோயேபட்டொழிந்தே னுண்ணக்காண்பதோரசையினால்;
வேயேய்பூம்பொழில்சூழ விரையார் திருவேங்கடவா!
நாயேன்வந்தடைந்தேன்; நல்கியாளெண்ணக்கொண்டருளே. க.

ப. ரா.—வேய் - மூங்கில்கள், ஏய் - நெருங்கி யிருப்பதாய், பூ - புஷ்பித்த,
விரையார் - பரிமளம்மிக்கிருப்பதான, பொழில்சூழ - சோலையாலே சூழப்பட்டிரு
க்கிற, திருவேங்கடவா - ஸ்ரீவேங்கடாத்ரியைநிருபகமாக வுடையவனே, ஸர்வவித
பந்துவான தேவரீ ரிருக்க, தாயே யென்றும் - தாயல்லாதானைத் தாயா ரென்றும்,
தந்தையே என்றும்-தந்தையல்லாதவனைத் தகப்பனென்றும், தாரமே என்றும்-[ய
மனையாளல்லாதவனை மனையாட்டி யென்றும், கிளையே என்றும் - பந்துக்களால்
லாதவர்களை பந்துக்களென்றும், மக்களே என்றும் - மக்களல்லாதாரைப் பிள்
ளிகளென்றும் நினைத்து, நோய்பட்டு ஒழிந்தேன் - அநர்த்தப்பட்டுப் போந்தவ
னாய், நாயேன் - நாய்போலே மிகத்தண்ணியான நான், உன்னை - நிருபாதிக
பந்துவான தேவரீரை, காண்பது-காணவேணுமென்கிற, ஓர் ஆசையினால்-ஒரு[யிடு
ஆசையாலே, வந்து - தேவரீர்திருவடிகளிலே வந்து, அடைந்தேன் - சரணம்
புகுந்தேன்; என்னை - தாஸபூதனான வென்னை, நல்கி - கர்ப்பசெய்து, ஆன்
கொண்டருள் - அடிமைகொண்டருளவேணு மென்கிறார். ... (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு.—(தாயேயித்யாடி) “மாதாபிதாஹ்ராதா”
“ஹ்ராதா ஹர்த்தாஹ” “ஏகைகவல்லாஹாய” என்கிறபடியே-டேவ[உயி
ரே ஸர்வவியபைந்யஹுமா யிருக்க, ஸோபாயிகவந்யஹுக்களாய் இத்த
லையில் ப்ரயோஜந முள்ளநாள் கொண்டு இவனுக்கு உதவவேண்டு ம
ன்று தங்களைக்கொண்டு அகலநின்று அபகாரத்தையே பண்ணுமவர்
களையே வந்யஹுக்களென்று நினைத்து அநர்யப்பட்டே நென்கிறார்.

முதற்பாட்டு.—(தாயேயித்யாடி.)

[உரு]

“தாயே” என்கிறவிடத்தில், ஏகாரம்-பிரிநிலையேகாரமாய், தாயாகாதவனை
த்தாயே யென்றிருந்தேனென்று தாத்பர்யமாய், இதுதானும் எல்லாபடிகளினி
லும்அதுவர்த்திக்கையால் ஒருவர்க்கு மொருஸம்ஸந்யமும் வாஸ்தவமாகஇல்லையெ
ன்ற ஸலிக்கையாலே, வேங்கடவனே யிவையெல்லாமாயிருப்பனென்று விவக்ஷி
த்து ப்ரமாணங்களையும் காட்டாநின்றனகொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்[நய
(மாதேத்யாடி).] “மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸச்சரணம்ஸஹ்மிதமதிநாராயணை” என்
றவிடத்திலும், “அஹஹாவந்மஹாராஜே பிதிஜித்வம்நோபலக்ஷயே | ப்ராதாஹர்த்
தாசவந்யஹுச்ச பிதாச மமராவஹை” “பிதிஜிமாத்ஜிஸுதப்ராத்ஜி ஷாரமித்ராடியோ
பிவாஹீ | ஏகைகவல்லாஹாய ஸர்வலாஹாயகேசவஃ.” “நாராயணை” என்றவிடத்தி
லும், “ஸர்வம்வாக்யம்ஸாவயாரணம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே-நாராயணவு[கரு
என்று கொள்வது. “மித்ராடியோபிவா” என்கிற விடத்திலே, “வா” என்கையா
லே-பிதிஜித்வாடிகளில்லை, உண்டானாலும் என்னும் (க) அப்யுபமம்யவாஹம் ஸூசி
தமாகிறது. ஆக, இந்த ப்ரமாணங்களாலே - மாத்ஜித்வாடிகள் மற்றொருவர்க்கு
மில்லை, எம்பெருமானுக்கே யுள்ளதென்று சொல்லிற்றாய்த்து. ஸோபாயிகவந்யஹுக்க
ளென்றது-தன்னிச்சையாலே ஆரோபிதஸந்தத்வவான்க ளென்றபடி. கர்மோபா
யிகவந்யஹுக்க ளென்னவுமாம்.

“ஸந்யஹுமித்ராடியோபிவா” என்றம்காண்கிறது. (க) அப்யுபமம்யவாஹம்-ஒத்துக்
கொண்டிவாதிக்கை.

தாயேயென்றும் தந்தையேயென்றும் தாரமேயென்றும் கிளையே
யென்றும் மக்களேயென்றும் புத்ரமித்ராஹிகளே யாசைப்பட்டு. (நோ
யேபட்டு) இவன்பக்க லுபகாரங்கொள்ளலாமன்றுகொண்டு இவ
னுக்கு உதவவேண்டுமென்று அபகாரத்தைப்பண்ணித் தங்களைக் [௫
கொண்டு அகலநினைக்குமவர்களை வந்யூக்களென்று நினைத்தால்,
அவர்கள் வந்யூக்கீத்யம் பண்ணக்காணுமையாலே க்லேசமேயிறே
லிடியிப்பது. இவன் வந்யூக்களென்று நினைத்திருக்கு மத்தனையிறே,
அவர்கள்பக்கல் அதில்லையே. வேறொரு வ்ஸித்தாஹிகளால் வேண்டா
தே அவர்கள்தாங்களே க்லேசத்துக்குடலாயிறே யிருப்பது. (பட் [௫
டொழிந்தேன்) பட்டேனென்றபடி யாகவுமாம். அன்றிக்கே, நோயே
பட்டுஒழிந்தேன்-விட்டேனென்னவுமாம். ஹமவஜ்யூணங்கள் உஜ்ஜேச்ய
மென்றறியும்போது ஸஹாஹார்யோபஜேசமும் சாஸ்த்ரமும்வேணும்;
ஸரிஸாரத்தில் த்யாஜ்யதையில் ப்ரத்யக்ஷமே அமையுமிறே. இவை
தானே உபாத்யாயர்களாக வாய்த்து விட்டது. (உன்னைக்காண்ப[௫
தோராசையினால்) ஸோபாயிக வந்யூக்களை வந்யூக்களென்று ப்ரமி
த்து அவர்கள் உதவவேண்டுமென்று உதவக் காணுமையாலே நிருபாயிக
வந்யூவானவுன்னைக் காணவொண்ணாதோ என்னும்படியாய் உன்
பக்கவிலே அவைதானே ஆசையைப் பிறப்பித்தன.

“கிளையேயென்றும்” என்றது-ஸம்வந்யிகளேயென்றுமென்றபடி. “தாயேதந்[உய
தை” இத்யாஹிக்கு - ஸ்தநந்யயாவஸ்யா ப்ரப்ஸிதியான விவனுடைய * வந்யவா
ஹாஸலோலத்வத்தை அடைவே யருளிச்செய்கையிலே தாத்பர்யமென்று திருவு
ள்ளம். இவன் “தாய்” என்று ஆஹித்தானாகில் அவர்களாலே நோயேபடவேண்டு
வா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்பக்கலித்யாஹி.) “கொண்டு - வாக்
கிக்கொண்டு. இத்தால் - இவனாஹிக்கைக் குறுப்பாகத் தாங்களும் தாய்நினைவுகொ
ண்டு வருமத்தனை போக்கி இவனுக்கு உதவுகைக்குறுப்பான தாய் தந்தையன்றிக்
கே, ஸல்யிடக்கொடுத்தும் தாங்கள் விற்றஜீவிச்சுமவர்களுண்டென்றதாய்த்து.
“தாயே” இத்யாஹிகளில் ஏவகாரங்களுக்குத் தாத்பர்யாஹா மருளிச்செய்கிறார்
(வேறொருவித்யாஹி.) இத்தால் - அவர்களுடைய அபகாரத்தாலே நோவுபடுகையன்
றிக்கே அவர்கள்ஸ்வரூபமேநோய்க்கு நிஹாநமென்றுவ்யாவர்த்தகங்களென்ற[௫ய
தாய்த்து. இப்பக்ஷத்தில், அவர்கள் நியதஸ்வஹாவராகையாலே நினைத்து நினைத்
து து:விக்கைக்குறுப்பா யிருப்பர்களென்று திருவுள்ளம். முமுச்சொல்லாக ஓர்
ய மருளிச்செய்து, பஜேஹவிவக்ஷயா அர்யாஹாம் (அன்றிக்கேயித்யாஹி.) அநா
ஹியாக ஆஹித்தே போந்தவனுக்கு இப்போது விடுகைக்கு நியித்தமென்னென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (ஹமவஜித்யாஹி.) விசேஷஹர்சநத்தால் அநாஹிப்ரமம்நிவ்ஸித்[௫
தமாய்த்தென்று கருத்து. (அமையுமிறே) என்றவநஹாம், ஆகையாலே என்று
சேஷம். விடுகைக்கு நேதவான வளவன்றிக்கே, ஈச்வர விஷயராமநேதவுமா
யத்தின வென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸோபாயிகேத்யாஹி.)

ககக பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

(வேயித்யாதி) ப்ரயோஜந முள்ள நான் கொண்டு உதன வே
ன்மென்றாக அகலநிற்கையன்றிக்கே, முன்பெல்லா மகலநின்று கார்ய
வேளையிலே னந்து முகங்காட்டி உபகரிக்கு மனனயிருந்தாய் நீ. வே
ய்கள் ஏய்ந்திருப்பதாய். (பூம்பொழிவித்யாதி) “ஸர்வமந்ய” என்து
இறனஸ்து உள்ளே நிற்கிறதென்றுதோற்றம்படியாய்த்திருக்கிறது; அப்
பரிமளம்வழிகாட்டவந்தேன். (வேங்கடவா) அவனுடையவாந்யவமு
ம்வாபலமும்ப்ரத்யகூழிக்கலாயாய்த்திருக்கிறது. அகர்மவச்யனாய்ப்ரமப
தத்திலேநித்யஸூரிகளுக்குஒலக்கம்கொடுத்திருக்குமவன், இவைநோவு
படுகிற ஸரிஸாரத்திலே,ப்ரஜை விழுந்த கிணற்றிலே ஒக்கவிழுந்துய்
எடுக்கும் தாயைப்போலே இங்குவந்திருக்கிறது ரகூழ்க்கைக்காக
விதே. (நாயேன்) நான் செய்து கொண்டபடியைப் பார்த்தால்,
புறம்புத்தைக்கும் ஆகேன், டேவர்க்கு மாகேன். புறம்பே போகில்
கல்ஸைபீட்டெறிவார்கள், உள்ளேபுகுரில் தொட்டனவும் திண்டினவும்
பொகடவேண்டுவரும்.(ஈந்தடைந்தேன்) அநந்யமதித்வத்தாலேயுடு
திருவடிகளிலே வந்து சரணம் புகுந்தேன். நீரே யிப்படிசெய்து
கொண்டராகில் இப்போது நம்மைச்செய்யச்சொல்லுகிற தென்
னென்ன (நல்கி) அந்த கூடிப்ரபதார்யத்தையே ராஜபுத்ரன் செ
ருக்காலே மேல்விழுமிதே. (ஆனென்னைக்கொண்டருளே) நீயே,
ஸர்வவியபந்யவ மென்று நினைத்து “அஹஸர்வாகரிஷ்யாமி”[உய்
என்று நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளுமடிமை யென்னைக் கொண்டருள
வேணும். க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—வந்யுக்களல்லாதாரை வந்யுக்க
ளென்று நினைத்திருந்தேன், அக்குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேணு
மென்று சரணம் புகுந்தார்-முதற்பாட்டில்; ஹோக்யமல்லாதவற்றிலே
ஹோக்யதாஸூயிபண்ணிப்போந்தேன், அக்குற்றத்தைப் பொறுத்
தருளவேணுமென்றுசரணம் புகுகிறாநில.

“உனனை” என்று முன்னிலைதோற்றச் சொன்னபோதே ஸம்ஸூத்யிதோற்றி
யிருக்கவும், “வேங்கடவா.” என்றுஸம்ஸூயித்தவர்க்குஉட்கருத்தையருளிச்செய்
கிறார்(ப்ரயோஜநமித்யாதி.)பூத்தபொழிஸானபோதே, விரையானது-பரிமள [நய
மானது, ஆர்ந்திருக்குமே, “விரையார்”என்று விசேஷிப்பபானென்னென்ன வரு
ளிச்செய்கிறார் (ஸர்வமந்யஇத்யாதி.) இத்தால் - “விரையார்”என்று - ஸர்வேச்வ
ரனுடைய பரிமளம் பூர்ணமாய்த்தென்று கருத்த. இப்படி வர்ணித்ததுக்குப்ர
கூதாறுகுண்யம் காட்டிகிறார் (அப்பரிமளமித்யாதி.) “முகங்காட்டி உபகரிக்கு
மனனயிருந்தாய் நீ”என்று தீழ்ச்சொன்னஅர்யம் படிருவமானபடியையுபபா[நடு
திகிறார் (அவனுடையமித்யாதி.) திண்டினவுமென்றது-பரம்பராஸ்பர்சமுள்ளனவு
மென்றபடி.மேல்விழுமிதே-வேட்டைக்குஉபயுத்தமென்றுஅறிவித்தடனாயிதே. க.

இரண்டாம்பாட்டு.—(மாரணமித்யாதி.)

மூ.—மானேய்கண்மடவார் மயக்கிற்பட்டு மாநிலத்து
நானே நானாவிதநாகம் புகும் பாவம்செய்தேன் ;
தேனேய்பூம்பொழிசூழ் திருவேங்கடமாமலை யென்
ஆனாய்! வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. ௨.

ப-ரை.—தேன் - வண்டிகள், ஏய் - நிறைந்த, பூ - பூக்களையுடைய, பொழில்-
சோலையாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருவேங்கடமாமலை - திருமலையை வாஸஸ்தா
நமாகவுடையனும், என் - என்னுடைய குற்றங்களை, ஆனாய் - ஆணைபோலேபொ
றுக்குமவனே!, மான்ஏய் - மான்போன்ற, கண் - கண்களையும், மடவார் - மட
ப்பத்தையுமுடைய ஸ்த்ரீகளது, மயக்கில் - கண்மயக்கிலே, பட்டு - அகப்பட்டு, [ய
மாநிலத்து - மஹாபுர்திவியிலே, நானாவிதநாகம் - பலவிதமான நாகங்களிலும்,
புகும் - ப்ரவேசிக்கும்படியான, பாவம் - பாபத்தை, நானே - அடியேன் ஒருவ
னுமே, செய்தேன் - பண்ணினவனாய்க்கொண்டு, வந்து—, அடைந்தேன் - தேவ
ரீர் திருவடிகளைச் சரணமாகப்பற்றினேன் ; அடியேனை-சேஷபூதனை வென்னை,
ஆள்கொண்டருள் - அடிமைகொண்டருளவேணு மென்கிறார். (௨)

வ்யா.—(மானேயித்யாடி) மானேயந்திருக்கிற நோக்கையுடைய.
அகவாய் நஞ்சாயிருக்கச்செய்தேயும் இவனை யொழியச் செல்லாதா
ரைப்போலே யிருக்க நோக்குமவர்களாய்த்து. அகவாயாராய்கைக்
கிடான வளவிலையே யிவனுக்கு ; கார்யஸ்யா ஆராயாநிற்கச்
செய்தேயும் அநயப்ரயோஜனைகளாகநோக்குகிறார்களாகக்கொ [உய
ண்டு அதிலே துவக்குண்ணு மாய்த்து. (மடவார்) நான், மடம்,
அச்சம் என்கிற விவற்றில் மடப்பத்தை யுடையராயிருப்பார்களிறே.
அத்தாலே சொல்லுகிறது - ஸமஸ்தகல்யாண மூனாத்மகமான வி
ஷயத்துக்குள்ளதெல்லாம் தங்களுக்குண்டாக நினைத்திருப்பது. (மா
நிலத்தில்-நானாவித நாகம்-நானே - புகும் பாவம் செய்தேன்) [௨௫
வேதநவேதத்துக் கெல்லையிலையிறே ; அவர்களை கர்மாநுமணமா
க அநுஹிபிக்கைக்கு லோகங்கள்தோறும் பண்ணிவைக்கும் நர
கங்களுக்கும் ஓரவயியிலையிறே ; அவையெல்லாவற்றுக்கும் நானொ
ருவனுமே தேவையறுக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.
நச்வரனுக்குஜமந்நிர்வாஹம் நடக்கவேண்டில் வேறேசில நாகங்[உய
கள்ஸிஷ்டிக்கவேணும். ஸ்ரீராமாயணத்திலே கைகேயியை “நீயென்ன
நாகத்திலே புகக்கடவை” என்றுண்டு, அவ்விடத்தை வாசியாநிற்க,
நம்பிள்ளை, “முன்பே ஸிஷ்டமான நாகங்கள் போராதென்கிற
தோ” என்ன ; “அழகிதாகச் சொல்லிற்று” என்று ஜீயரருளிச்
செய்தார். [௩௫

அழகில் மண்டியென்னுதே, “மயக்கிற்பட்டு” என்கைக்குக் கருத்தருளிச்
செய்கிறார் (அகவாயித்யாடி) அவர்கள் கண்ணிலே மயக்கினால் இவன் கண்ணை
க்காணுதே மயங்குவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அகவாயித்யாடி
வாக்யத்வயத்தாலே.) நெஞ்சநஞ்சாம்படி யிருக்குமவர்களை “மடவார்” என்று
ஹய்யதையே நிரூபகமாகச் சொல்லப்போமோவென்னவருளிச்செய்கிறார்(அ [சய
த்தாலே யித்யாடி.) (தேவையறுக்கும்படி) அதாவது-இன்னார்க்கின்ன நாகம்
என்று எல்லார்க்குமாகவிட்ட நாகத்தை எல்லாருடைய பாபங்களை யுடையனாய்
ஒருவர்க்கு மில்லாதபடி பண்ணுக. எல்லாநாகத்துக்கு மொருவனே விஷயமாக
க்கூடுமோவென்ன ; கூடுமென்னுமதுக்கு ஸம்வாடிமாக ஐதிஹ்ய மருளிச்செய்
கிறார் (ஸ்ரீராமாயணத்திலே யித்யாடி.)

கக அ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மூ.—கொன்றேன் பல்லுயிரைக் குறிக்கோளொன்றிலாமையினால்;
என்றேனுமிரந்தார்க்கினிதாகவுரைத்தறியேன்;
குன்றேய் மேகமதிர் குளிர்மாமலை வேங்கடவா!
அன்றே வந்தடைந்தே னடிபேனை யாட்கொண்டருளே. ந.

ப-ரை.—குன்று - மலைகளிலே, ஏய் - தங்கியிருந்துள்ள, மேகம் - மேகங்
ளானவை, அதிர்-நீர்க்கனத்தாலே முழங்காழிப்பதாய், குளிர்-குளிர்ந்தமாறுததாய்,
மா-பெருமைமிக்கிருப்பதான, மலைவேங்கடவா-ஸ்ரீவேங்கடாசலத்தைநிரூபகமாக
வுடையவனே!, குறிக்கோள் ஒன்று-“தேஹத்துக்குவேராய் ஆத்மா என்று ஒன்றுண்டு”
என்னும்அறிவு, இலாமையினால் - அடியேனுக்குப்பிறவாமையாலே, பல்லுயிரை-எல்
லாப்ராணிகளையும், கொன்றேன்-ஹிம்ஸித்துக்கொண்டிபோந்தவனாய், இரந்தார்க்கு-
யாசித்தவர்களுக்கு, “தன்கையில் காசில்லாமையாலே யன்றோ இவனிக்நன்
சொல்லுகிறது” என்று அவர்கள் நினைக்கும்படி, இனிதாக - நல்வார்த்தைகளா
லே, என்றேனும்-ஒருகாலத்திலும், உரைத்தறியேன்-சொல்லியறியாதவனான அடி
யேன், அன்றே-அப்போதே, வந்துஅடைந்தேன்—; அடியேனை ஆள்கொண்டருள்—.

(தேனித்யாதி) தேனென்று-வண்டென்னவுமாம். (என்னுனாய்)
அவ்வாணை வர்த்திக்கிற மலையிலுள்ளதுதன்னையே காட்சியாகக்
கொடுக்கவமையும். ஆணை - பெரிய குற்றங்களைக் காணாக்கண்ணி
ட்டு, பொறுக்க வரியன செய்யவற்றா யிருக்கையும், ஸஜாஜர்ஸநீய
மாபிருக்கையும். (வந்தித்யாதி) “நாநாவித நரகம்புகும்பாவம்செய்[உய்
தேன்” என்ற நானே வந்தடைந்தேன்; அந்நரகாதுஹம் பண்ணும்
போதை க்லேஸத்துக்கெதிர்த்தட்டான ஈஸைகதாந மாபிருக்கும்
கைங்கர்யத்தை யென்னைக் கொண்டருளவேணும். காமுகனுக்கு
அங்மநாபரிஷ்வங்கம்போலே ரஸிக்குமிதே ஸேஷஹுதனுக்கு கை
ங்கர்யம்; “ரமமாணா.” 2.

அ.—மூன்றும்பாட்டு.—ஸந்யஸ்களல்லாதாரை ஸந்யஸ்களெ
ன்றும்ஹோழ்யமல்லாதார்பக்கலிலே ஹோழ்யதாஸந்ய பண்ணியும்
போந்தவளவேயோ, ஷேவர்திருவுள்ளத்துக்கு அஸஹ்யமாம்படி
பரஹிஸையே பண்ணிப்போந்தே நென்கிறார்.

“மாமலையென்னுனாய்” என்றஸமஹ்யாஹாரஸ்யார்யத்தையருளிச்செய்[நய
கிறார் (அவ்வாணையித்யாதி.) (ஆணை) என்றவநஹம், என்கிறது என்றுசேஷம்.
(கண்ணிட்டு) என்றவநஹம், இருக்கையும் என்றுசேஷம். (ஃசநீயமாபிருக்
கையும்) என்றவநஹம், உண்டாகையாலே என்று பூரிப்பது. “ஆட்கொண்
டருளே” என்றதுக்கு “அடியேனை” என்றது ஹேதுமர்ஹமென்னுமிடந்தோற்ற
தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (காமுகனுக்கித்யாதி.) “ரஸிக்கும்” என்கைக்கு[நடு
ப்ரமாணம் (ரமமாணஇத்யாதி) “ரம்யமாவஸ்யம் க்ஸித்வா ரமமாணவநேத்
ரய: | ஷேவந்யர்வ ஸங்காஸாஸ்தத்ரதேந்யவஸந் ஸுவம்.” 2.

மூன்றும்பாட்டு.—(கொன்றேனித்யாதி.) கீழிரண்டு பாட்டோடும் ஸந்
யதிதன்னை யருளிச்செய்கிறார் (ஸந்யஸ்கனித்யாதி.)

வ்யா.—(கொன்றேன்) மடிதடவி விட்டிலேன். அர்யம் கொடு வந்தானாகில், பின் துடர்த்தியறக் கொன்று பறிக்கும் ; வெறுங்கைய னாகில், நான் அவள் பக்கல் என்கொடுபோகக்கடவேனாக நீ வெறுங் கையே வந்தது என்று கொல்லுவன். (பல்லுயிரை) அதுதாபம்பிறந்த [நு தில்லை, ப்ராயஸ்சித்தாயிகாரமுமில்லை. அதுதாபமுண்டாகில் ஒன் றிரண்டளவிலே மீளுமிதே; அப்போதிதே ப்ராயஸ்சித்தாயிகாரமுமு ள்ளது. இப்போது இத்தைக் குற்றமாகச் சொல்லுகிறநீர் அன்று அது செய்வானென்னென்ன (குறிக்கோளொன்றிலாமையினால்) டேஹா திரித்தமாயிருப்பதோ ராத்மவஸ்துவுண்டு, இது செய்யில் நரகா [ய துஹவம் தப்பா தென்றாதல் ; அன்றிக்கே, இத்தை யுடையானொரு வனுளன், அவன் ஸர்வஹத ஸஹஜீத்தாயிருப்பானொருத்தன், அவனுக்கிது அஸஹ்யமாயிருக்கும் என்று ஹஃயியிற் படாமையாலே செய்தேன் ; அவனைப் பார்த்தல், நாம் நின்றநிலையிது என்றாராய் தல்செய்யாமையாலே. ஒருதலையையறியிலும் பரஹிஸையில் ப்ர[யநு வர்த்தியானிதே. விஷயார்யமாக ஃரவ்யார்ஜநம் பண்ணுகிறநாளில் முன்னடி தோற்றாமையாலே பரஹிஸையைப்பண்ணிப்போந்தீராகி ல், பின்பு ஃரவ்யங்களும் பெற்று அஹிமதவிஷயங்களும் கைபுகுந்து நீருமவருமாய் ரஸித்திருக்கிற வளவில்தான் ஆர்த்தவிஷயத்தில் ஐயோ ! என்றீரோவென்ன (என்றேனுமித்யாடி காத்திகைப்புதிய[உய துக்கும் நாமிடவேனு மென்னுதல், இவன் ஜீவிக்க வேனுமென் னுதல், செருக்காலே யாதல். இட்டறியே னென்பது அதுக்கு ப்ரஸங்கமுண்டாகிவிதே. (இனிதாக) ஒருவனார்யித்து வந்தால், இர ப்பாளனாய் வந்தவனுக்கு “குறைவறத்தரப்பெற்றிலேன்” என்றாறி வார்த்தைசொன்னானாகில், “இவன்றான் செய்வதென், தன் வெறு[உரு மையாலே யன்றோ தாராவிட்டது” என்று அவனும் ஆறிப்போமி தே ; அங்ஙனன்றிக்கே, “நாமும் நம்ஃரிஃர்யமுமாய்ப் பட்டது படாதே யிவன் வாயில் வார்த்தைகேட்கைக் கென் செய்யஅபேகித் தோம்” என்று உள்ளதனையும் நெஞ்ச புண்படும்படியாய்த்து இல்லை என்பது. [நய

பின் துடர்த்தியற - தன்பின்னே துடர்ந்துவாராதபடி. அவள் பக்கல் - * மாணேய்கண் மடவாள் பக்கல். கீழ் வாக்யத்துக்கு விவரணம் (அதுதாப முண்டாகிலித்யாடி.) மேலுக்கவதாரிகை (இப்போதித்யாடி.) குறிக்கோள் - ஐஞா நம். “ஒன்று” என்றது - ஒன்றும் என்றாய், அநேகமுண்டாகிலன்றோ ஒன்று ம் என்னவேண்டிவதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (டேஹேத்யாடி.) (இருக்குமெ[நுநு ன்று) என்றவநனாரம், ஆதல் என்று சேஷம். கீழ்ப்பண்ணின் ப்ரச்சந்தத்துக்கு உத்தரமாய்ப்படி தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, ஸப்ஃர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அவனையித்யாடி.) இவற்றிலொன்றறிந்தாலமையுமோவென்ன (ஒருதலை யித்யாடி.) மேலுக்கவதாரிகை (விஷயேத்யாடி.) “என்றேனும்-ஒருநாளாகிலும், இரந்தார்க் கினிதாகவுரைத்தறியேன்” என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (காத்திகை[சுய யித்யாடி.) இத்தால்-புண்பத்துக்காகவாதல், ஐயோ ! என்றிரக்கத்தாலேயாதல் க்யாதிக்காக வாதல், ஒருநாளும் சோதிட்டதில்லையே, நல்வார்த்தையும் சொல்லி யறியே னென்றதாய்த்து.

கனம் பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மு.—குலந்தானெத்தனையும்பிறந்தேயிறந்தெய்த்தெழிந்தேன் ;
 நலந்தானென்றுமிலேன் ; நல்லதோரறஞ்செய்துமிலேன் ;
 நிலந்தோய் + நீள்முகில்சேர் நெறியார் திருவேங்கடவா !
 அலந்தேன் வந்தடைந்தே அடியேனையாட்கொண்டருளே. ச.

ப-ரை.—நிலம் - பூமியிலே, தோய் - படிந்த, நீள்முகில் - மஹாமேகங்கள்,
 சேர் - ஸஞ்சரிக்கிற, நெறி - வழியை, ஆர் - உடைத்தான, திருவேங்கடவா - ஸ்ரீ
 வேங்கடாத்ரி நிர்வாஹகனே!, எத்தனைகுலமும் - எல்லாக்குலங்களிலும், பிறந்து
 இறந்து-பிறப்பது இறப்பதாய்க்கொண்டு, எய்த்தொழிந்தேன்-இளைத்தப்போனவ
 னாய், ஒருநலமும் இலேன் - ஒன்றிலும் ஒருநன்மையும் இல்லாதவனாய், நல் [1]
 லது-மலத்தோடேகூடியிருப்பதாய்நன்மையையுடைத்தான, ஓர்அறமும்-ஒருஸாத
 நாறுஷ்டாநத்தையும், செய்திலேன் - பண்ணப்பெறாதவனாய்க் கொண்டு, அலந
 தேன் - ஐம்மங்கள்தோறம்திரிந்து கலேசித்த அடியேன், வந்து அடைந்தேன்—;
 அடியேனை ஆள்கொண்டருள்—, ச

(குன்றேய்மேகமதிர்) குன்றிலேயென்னுதல், குன்றுபோ [1]டு
 லே யென்னுதல். கனக்க நீரைமுகந்தால் ஓரிடத்திலே தங்கியிரே வர்
 ஷிப்பது. (அதிர்) இரவாதிருக்கச்செய்தேயும் இனிதாகச் சொல்லு
 வாரைப்போலேயாய்த்து முழக்கமிருப்பது. (அன்றேவந்தடைந்
 தேன்) அதுதாபம் பிறந்தாதல் ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணியாதலன்
 றிக்கே,கொன்ற கை கழுவாதே உதிரக்கைகழுவாதேவந்து சரண[2]மி
 ம் புகுந்தேன் ; என்செயலைப்பாராதே ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தடிமை
 கொண்டருளவேணும். பூர்வ வீதித்தத்தைப்பார்த்தால் பரஹ்மஸை
 யாகில் பண்ணிற்று, இப்போதொரு ஸாடநாறுஷ்டாநம் பண்ணி
 வந்தாப்போலேயிருக்கச் சொல்லுகிற தென்னென்ன ; அவனையே
 பார்த்துத்தம்மைப் பாராதே வார்த்தை சொல்லுகிறார். அவனைப்[2]ந
 பார்த்தால், “அரிஃப்ராணந் பரித்யஜ்ய” என்றிறேயிருப்பது; “ப்ரா
 ணநபி” என்னுவிட்டது அவற்றைக் குவாலாகநினைத்திராமை. காலி
 லேவந்து விழுந்தவனை முன்புத்தை ஸாத்ரவம் பாராதே ரக்ஷித்த
 விதோரேற்றமோ என்றிருக்குமவராய்த்து. ந.

குன்றிலேயென்றது-குன்றின் கொடுமுடியிலே யென்றபடி. அன்றிக்கே, [1]ந
 குன்றுகளிலே வர்த்திக்கக்கடவ மேவமென்று கொள்ளவுமாம்.இப்படி விசேஷித்த
 துக்கு ப்ரயோஜநம் (கனக்கவித்யாடி.) பல்லுயிரைக்கொன்ற வெனக்கு ப்ரதி
 கோடியாக பல்லுயிருக்கும் ஜீவநப்ராநஸீலமாய் இனிதாக வுரைத்தநியாத
 வெனக்கெதிராக பரமோஹார் வர்த்திக்கிற ஷேசத்திலிருக்கும் * ஸ்ரீவேங்கடா
 த்ரி ஸிவராலய காளமேவத்தை ஸம்ஸோயிக்கிருரென்று உட்கருத்தையுட் [1]நடு
 கொண்டு, * அதிர்ப் படித்துக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (இரவாதித்யாடி.)
 “அடியேனை” என்றதுக்கு ஹாவம் (என்செயலை யித்யாடி.) “கொண்
 டருளே” என்றிதுக்கு சங்காபரிஹாரரூபேண ஹாவமருளிச்செய்கிறார் (பூர்வே
 த்யாடி.) “ஆர்ஃதோவாயடிவாத்ஃப்தஃ பரேஷாம் ஸரணாதஃ | அரிஃப்ராணந்பரித்
 யஜ்ய ரக்ஷிதவ்யஃகீதாத்மநா.” அவற்றை - ப்ராணன்களை. ஆத்மநி ஸஹுவச[சுய]
 நம். குவாலாக நினைபாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (காலி
 லேயித்யாடி.) ந

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.—(குலந்தானித்யாதி) குலங்களெங்கும் பிறந்திறந்துதிரிந்தேன். அதுலோம ப்ரதிலோம ரூபத்தாலே பிறந்த பிறவிக்கு ஒரெல்லையிலையாய்த்து. எல்லா ஜம்மங்களிலும் புக்குப் பிறப்பதிறப்பதாய்து இனிப்பிறக்கைக்கீடான கர்மவிசேஷ முண்டாகி[டு லும் பிறக்கைக்கு க்ஷமனல்லாதபடி யிளைத்தேன். (நலந்தானென் றுமிலேன்) இப்படி அநேகஜம்மங்கள் பிறந்து மரித்துப் போ ருகிற விடத்திலும் நடுவேயொரு ஸக்ஸிதமாதல் அதுக்கு வலமா ன ஜ்ஞாநமாதல் உடையேனாய்த்திலேன். (நல்லதோரஹம் செய்து மிலேன்) இப்போது நன்மை பிறக்கைக்கடியாகமுன்புசெய்த தொன்[ய றில்லையே யாகிலும், மேலொரு நன்மைபிறக்கைக் கீடாக இப் போது ஏதேனு மொரு ஸாயநாதுஷ்டாநம் பண்ணுகிறதுண்டோ வென்னில் ; வலத்தோடே வ்யாப்தமா யிருப்பதொரு ஸாயநாது ஷ்டாநம் பண்ணப்பெற்றிலேன்.

(நிலமித்யாதி)நிலத்திலேதோய்த்தமஹாமேவங்களானவை[யடு போன அடிப்பாடு ஆர்த்திருக்காமாய்த்து. கழுத்தேகட்டளையாக நீரை ப்பருகி முகந்த நீர்க்கனத்தாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே நகர்ந்து நகர்ந்து துளித்துத்துளித்துக்கொண்டு ஸனுரிக்கிற மேவ ங்கள் போன அடிப்பாடு தெரியும்படியா யிருக்குமாய்த்து. (அலந் தேன்வந்தடைந்தேன்) ஜம்மபரம்பரைகளிலே அலந்து முசித்தேன். [உய (அடியேனை) இனியொரு ஜம்மம்வரு மென்றஞ்சி ஏங்கவேண்டாதபடி யான ஷாய்யத்துலே யென்னைமுட்டவேணும். ச.

நாலாம்பாட்டு.—(குலமித்யாதி.) “பல்லுயிரை - கொன்றேன்” என்கைக்கு நீர்தாம் ஆசந்த்ரர்க்க ஸ்யாயியா யிருந்தீரோவெனன ; அதொன்றுமில்லை, நான் பட்ட பாட்டைக் கேளீரென்கிரூர் என்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

“பிறந்தே” என்கிற ஏவகாரம் பிறவாமலிறப்பில்லாமையால் வ்யாவர்த்தக மன்றென்று பிறப்பினுடைய நைராஜர்ய ஸஞ்சகமென்று விவக்ஷித்து, வலிதார்ய மருளிச்செய்கிரூர் (குலங்களித்யாதி) பிறப்பும்இறப்பும் விநா வேறு திரிகையில்லை யென்றுகருத்து. “எத்தனையும்” என்றபடித்துக்குத் தாத்பர்யம் (அதுலோமேத் யாதி.)அதுலோமமென்றது - உத்க்ஸிஷ்ட வர்ணன் அபக்ஸிஷ்ட வர்ணத்தில் விவாஹம் பண்ணினபெண்பிள்ளைவயிற்றில்பிறக்கை. ப்ரதிலோமமென்றது-அபக்ஸிஷ்ட வர்ண ன் உத்க்ஸிஷ்ட வர்ணத்தில்பரிக்கரஹித்தபெண்பிள்ளைவயிற்றில்பிறக்கை.வாக்யார்யக யநமுவேந “எய்த்தொழிந்தேன்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரூர் (எல்லா வித்யாதி.) “ஒன்றும்” என்றபடிவாஸநை (இப்படியித்யாதி.) “நலந்தானென்றுமி லேன்” என்றுசொல்லிவைத்து, “நல்லதோரஹஞ்செய்து மிலேன்” என்ன ப்ரஸ[நடு க்தி யுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (இப்போதித்யாதி.)

விவரணம் (கழுத்தேயித்யாதி.) முசித்தேன் - க்லேஸித்தேன். ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(ஏப்பாவயித்யாதி.) இப்படியெல்லாக்குலங்களிலும்புக்குப் பிறக்கைக்கடியான பாபப்ராசர்யத்தை யறுஸந்யிக்கிரூரென்று ஸம்மதி கண்டு கொள்வது. [சய]

+ “... .. ஸ்லாகபடி யிருந்தேன்” என்று சில ஸ்ரீகோசங்கள்.

௧௪௨ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மூ.—எப்பாவம் பலவு மிவையே செய்தினைத்தொழிந்தேன் ;
துப்பா! நின்னடியேதுடர்ந்தேத்தவும் கிற்கின்றிலேன் ;
செப்பார்தின்வரைசூழ் திருவேங்கட மாமலை யென்
அப்பா! வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. ௩.

ப-ரை.—செப்புஆர் - செப்புப்போலே ரக்ஷகமாய், தின் - தீர்டமான, வரை-
மலைகளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருவேங்கடமாமலை - திருமலையை வாஸஸ்தா
நமாக வுடையனாய், என் - ஆச்ரிதனான என் போல்வார்க்கு, அப்பா - உபகாரக
னானவனாய், துப்பா - ஆச்ரிதர்பாபங்களைப்போக்கி ரக்ஷிக்கைக்கீடான சக்தியை
யுடையவனே!, எப்பாவம் பலவும் இவையே - பலவகைப்பட்ட பாபங்களையே, [௨௦]
செய்து - பண்ணி, இவற்றுக்கு வரக்கடவ பலங்களைக் கேட்டு, இளைத்தொழிந்
தேன் - துக்கித்தவனாய், நின்அடி - தேவரீர் திருவடிகளை, துடர்நது - பின்செ
ன்று, ஏத்தவும் - பக்திபூர்வமாக ஆச்ரயிக்கவும், கிற்கின்றிலேன் - சக்தியற்றவ
னாய், வந்துஅடைந்தேன்—; அடியேனை ஆள்கொண்டருள்—... ௩ (௩)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(எப்பாவமிய்யாடி) அதிபாதகம், [௨௦]
உபபாதகம், மஹாபாதகம் என்றாப்போலே சொல்லுகிற பஞ்
வியமான பாபங்களை அதுஷ்ரித்து, பின்னை இவற்றுக்கு வரக்கடவ
மலங்களைக்கேட்டு க்லேஸப்பட்டேன். இப்படி மஹாபாபங்களையே
அதுஷ்ரித்துக்கொடுபோராநின்றால் நடுவே யொரு ஸங்கீதம்பிறந்
து அத்தாலே யென்பக்கவிலே ருசியு முண்டாகப் பெற்றதாகில், [௨௧]
“நமேஹக்தப்ராணஸ்யதி” என்கிற வார்த்தையை விஸ்வஸித்திருக்க
லாமிறே. மஹாபாபங்களைப் பண்ணினானாகிலும் புருஷோத்தம வி
ஜயையுண்டாக அவனுக்கு பாபவிமோஹ முண்டாகச் சொல்லாநின்
றதிறே. (துப்பா) இப்பாபங்களைப்போக்கி உன்னைப்பற்றினாரை ரக்ஷி
க்கைக் கீடானஸக்தியோமத்தையுடையவனே. (நின்னடியே) ஊக்த[௨௩]
பூர்வமாக உன்றிருவடிகளை வடிம்பிட்டாஸ்ரயிக்கக் கூடமாய்த்திலேன்.

(செப்பாரிய்யாடி) அரணுகப்போரும்படியான திண்ணிய வரை
களாலே சூழப்பட்ட திருமலையை வாஸஸ்யநமாக வுடைய நிரு
பாயிக ஷந்யவானவனே. (அடியேனை) என்னுடைய பாபாநுகூல
மாகவன்றிக்கே உன்னோடுண்டான நிருபாயிக ஷந்யவாநுரூபமான
கைங்கர்யத்தில் என்னைமூட்டவேணும். ... ௩ (௩)

“இவையே” என்கிற அவயாரணத்துக்குத் தாத்பர்ய கயந முவேந
மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யிய்யாடி.) அல்பம் ஹவத்ருசி
யுண்டானால் பாபங்கள் போமோ, இவ்வசநத்தைவிச்வஸிக்கும்படி யென்னென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (மஹாபாபங்களையிய்யாடி) வசநஸலத்தாலேவிச்வஸிக்கத்[௨௩]
தட்டென்னென்று கருத்து.

“செப்பு” என்று - ஆஹாணத்துக்கு ரக்ஷகமான பாத்ரமாய், அத்தாலே
(அரணுக) என்றது. திருமலைக்குப் புறமலை ரக்ஷகமாயிருக்கையாலே தம்முடைய
ரக்ஷகவஸ்து ஸ-ரக்ஷிதமாயிருக்கப் பெற்றதென்று திருவுள்ளமென்றுகருத்து. ௩.

ஆரூம்பாட்டு.—(மண்ணியிய்யாடி.) இப்படி அதிபாதகாடிகன்பண்ணுகைச்சுய
கடி - ஐஞாநதிரோயாநகரமான ப்ராக்கீதேஹஸம்ஸந்யமென்று, அதுதன்னை
அதுஸந்யித்து க்லேஸித்து சரணம் புருகிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது

மூ.—மண்ணாய் நீரெரிகால் மஞ்சலாவுமாகாசமுமாம்

புண்ணாராக்கைதன்னுள் புலம்பித்தளர்ந்தெய்த்தொழிந்தேன் ;
விண்ணார் நீள் சிகர விரையார் திருவேங்கடவா !

அண்ணா ! வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. கூ.

ப-ரை.—விண் - ஆகாசத்தை, ஆர் - அளாவும்படி, நீள் - உயர்ந்த, சிகரம் - கொடுமுடிகளையும், விரை-யரிமளத்தையும், ஆர்-உடைத்தான, திருவேங்கடவா-திருமலையைவாஸஸ்தாநமாகவுடையவனாய், அண்ணா - எல்லாவுறவுமுறையுமானவனே!, மண்ணாய்-பூமியாயும், நீராய்-ஜலமாயும், எரியாய்-அக்நியாயும், காலாய்-வாயுவாயும், மஞ்ச-மேகங்கள், உலாவும்-ஸஞ்சரியாநின்றனள்ள, ஆகாசமுமாம்-ஆகாசமுமாகிய[ய] பஞ்சபூதமயமானதாய், புண்ணார் ஆக்கைதன்னுள் - வ்ரணத்தோடொத்த தேஹத்திலே யகப்பட்டு, புலம்பி - அங்கே கிடந்து கூப்பிட்டு, தளர்ந்து - அதுவும் செய்யமாட்டாதே மெலிந்து, எய்த்தொழிந்தேன் - மிகவும் இளைத்தவனான அடியேன், வந்தடைந்தேன்—; அடியேனை ஆள்கொண்டருள்— ... (க)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு.—(மண்ணாயித்யாதி) ராஜபுத்ரன் வேடன்கையிலே யகப்பட்டுத் தன்னை வேடகாக வ்ரமிக்குமாப்போலே, நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய் ஏகரூபமாய் ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்மவஸ்து கர்மாநுபண்ணமாக அசித்தோடே ஸுஸ்ஃஷ்டமாய்த்து. ஏகரூபமான வஸ்து உபயயாத்மகமான ஷேஹத்திலே யகப்பட்டது. (புண்ணாராக்கை) * புண்ணைமறைய வரிந்திறே உடம்[உய]பிலே வைத்தது. அறிவுடையார், “ஸரீரம் வ்ரணவத்ப்யேத்” என்று இதுதன்னையே வ்ரணமாகச் சொல்லாநின்றார்களிறே. ஷேஹத்திலே புக்ககப்பட்டு, பின்னை அங்கே கிடந்து கூப்பிட்டு, அதுதானும் மாட்டாதே தளர்ந்து, பின்னை யிளைத்தேன்.

(விண்ணாரித்யாதி) நித்யஸஞ்சரிகள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்போலே வந்தேத்தும்படியாக ஆகாஸாவகாஸத்தளவும்வளர்ந்தபெரிய கொடுமுடிகளையுமுடைத்தாய் பரிமளப்ரஹ்மான திருமலையை வாஸஸ்தாநமாகக்கொண்டு நிற்கிற. (அண்ணா) கீழே, “அப்பா” என்றார் ; இங்கே, அண்ணா என்னாநின்றார் * தாயேதந்தையென்றும் தாரமே கிளைமக்களென்றும்விட்டவுறவுமுறைக்கெதிர்த்தட்டானஎல்லா [நய]வுறவுமுறையு மெம்பெருமானே யென்றாய்த்திவரிருப்பது. (அடியேனை) வெளிநு கழிந்தால் ஸுபைந்யம் நித்யஸஞ்சரிகளோடொத்திருக்குமிதே யெனக்கும் ; ஆனபின்பு, அவர்களைக் கொண்டருளுமடிமையை யென்னைக்கொண்டருளவேணும். கூ.

“அப்பா வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே” என்றத்தாலே-[நடு]பிதாபுத்ரஸம்ஸந்தமும் தம்முடைய ஸ்வாஹாவிக்காகாரமு மதுஸந்யித்தவர் பஹுஹதாத்மகமான * புண்ணாராக்கையிலகப்பட்டமைக்கு ஸத்ஃஷ்டாஹமாக ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (ராஜபுத்ரனித்யாதி.) ஷேஹம் புண்ணாக்கைக்கு ப்ரமானங்களை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (புண்ணையித்யாதி) “ஸரீரம் வ்ரணவத்ப்யேதநந்தம் வ்ரணலேபநம் | † வ்ரணஸேசந வத்பாநம் வஸ்த்ரஹ் வ்ரணபட்டவத்” என்று ப்ர[சய]மானசேஷம். வெளிநு - அஸாரம். கூ.

† “வ்ரணஸேசநவத் ஸநாநம்” என்றும் ஸ்ரீகோசங்கள்.

களசு பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மூ.—தெரியேன்பாலகனாய்ப் பலதீமைகள் செய்துமிட்டேன்;

பெரியேனாயினபின் பிறர்க்கேயுழைத்தேழையானேன்;

கரிசேர் பூம்பொழில்சூழ் கனமாமலை வேங்கடவா!

அரியே!வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. எ.

ப-ரை.—கரி - யானைகள், சேர் - மிக்கிருப்பதாய், பூ - பூக்கள் நிறைந்த, பொழில் - சோலையாலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, கனம் - தர்டமாயிருக்கிற, மாமலை - பெரியமலையான, வேங்கடவா - திருமலையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையையாய், அரியே - சத்ருக்களை நிரவிக்மைக்கு விம்ஹம்போலே செருக்கியிருக்குமவனே!, பாலகனாய் - சிறப்பிள்ளையானபோது, தெரியேன் - “இதனன்று, இததீது” என்று பகுத்தறியமாட்டாதவனாய், சிறிதுஐஞாநம் பிறந்தபின்பு, பலதீமைகள் - அநேகமான கொடிய செயல்சளை, செய்து மிட்டேன் - பண்ணிப்போந்தவனாயும், பெரியேன் ஆயினபின் - யௌவநத்தை அடைந்தபின்பு, பிறர்க்கே - ஸ்த்ரீகளுக்கு வேண்டுமவற்றையே, உழைத்து - தேடி, அத்தாலே துக்கித்து, ஏழையானேன் - சதிர்கெட்டுப்போன அடியேன்; ஸர்வேச்வர னொருவனுள்ளுன் என்னும் அறிவு பிறந்த பின்பு, வந்தடைந்தேன்—; அடியேனே ஆள்கொண்டருள்—... (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(தெரியேனித்யாதி) (பாலகனாய் - தெரியேன்) சிலநாள் அதிஹுவமாய் யுக்தாயுக்தங்களறியாதே கிடந்தேன். அல்பம்அறிவுபிறந்தபின்பு, தோன்றினபடி பலதீமைகள் செய்துதிரிந்தேன்.(பெரியேனித்யாதி)அநஞரம் யௌவநம்வந்து[உய் முகங்காட்டினவாதே, நல்லதொரு பூக்கண்டால் எந்தலையிலே வை யாதே ஸ்த்ரீபரதந்த்ரனாய் அவர்களுக்கேஆவனதேடி ஁஁வப்பட்டுச் சதிர்கேடனாய் இனிம்பனானேன்.

(கரியித்யாதி) லீலாரஃமாக ஆனைகள் வந்து சேரப்பட்டு, பூத்த பொழிலாலே சூழ்ந்து திண்ணிதாயிருக்கிற திருமலையை வாஸ [உரு ஸ்யாநமாக வுடையவனே. (அரியே) என்னுடைய ப்ரதிபைந்யகத் தைப்போக்குகைக்கிடான பராஹுவநஸாமர்ஃயத்தை யுடையவனே. (ஆட்கொண்டருளே) பிறர்க்கேயுழையாமே ப்ராப்தவிஷயத்திலே கைங்கர்யத்தைக்கொண்டருளவேணும். எ.

ஏழாம்பாட்டு.—(தெரியேனித்யாதி.) “வசித்ராஹேஹஸம்பத்திரீச்வராயநிவே டிதம்” என்றும் “ஸ்ரீரமாத்யம்வஹயர்மஸாயநம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆவச்யகமானத்தை, “புண்ணூராக்கை” என்று நீர்மர்ஹித்துக்கொண்டு வருவா னென்னென்ன; அப்படியே யாயிதே *உன்பூவார்கழல்களிலே ஒருபூவிடப்பெ ற்றேனாகில்; அங்ஹனன்றிக்கே போனபடியைக்கேளா யென்கிறாரென்று ஸம்ஹி கண்டுகொள்வது. [ஈடு

ஸ்ரீப்ரஹ்லாஹ்வான், இனையபெருமாள், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்யரான நம் மாழ்வார், இவர்களுக்கெல்லாம் ஆஜந்ம வித்யமான ஹவத்ப்ராவண்யம் தலை யெடுக்கக் காண்கையாலே தாம்அதிசைசவந்துடங்கிவ்யர்ஃமேபோக்கினபடியை யதுஸந்யிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (சிலநாளித்யாதி.) ய்ருவன் அஞ்சுவயஸ்விலேஹவதஹஜநம்பண்ணிபடியையுட்கொண்டருளிச்ச[சய செய்கிறார் (அல்பமித்யாதி.) “பிறர்க்கே” என்கிற ஏவகாரவ்யாவர்த்யம் (என் தலையிலே யென்றது.)

“அரி” என்று - விம்ஹமாய், அத்தாலே (பராஹுவந ஸாமர்த்யத்தையுடை யவனே யென்றது.) எ.

மூ.—நோற்றேன் பல்பிறவி யுன்னைக்காண்பதோராசையினால்;
ஏற்றேன்; இப்பிறப்பே யிடருற்றன னென்பெருமான்!
கோற்றேன்பாய்ந்தொழுகும் குளிர்சோலேசூழ வேங்கடவா!
ஆற்றேன் வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. அ.

ப-ரை.—தேனீக்களானவை, கோல் - கோல்களிலே சேர்த்துவைத்த, தேன்-
மதுவானது, பாய்ந்து - நிறைந்து வழிந்து, ஒழுகும் - வெள்ளமிடாநிற்பதாய்,
குளிர் - குளிர்த்தியையுடைத்தான, சோலேசூழ - பொழில்களாலே சூழப்பட்ட,
வேங்கடவா - திருமலையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாய், எம் - ஆச்ரிதரான
வெங்களுக்கு, பெருமான்-மஹோபகாரகனாயிருக்குமவனே!, உன்னை-தேவரீரை, [ய்
காண்பது - காணவேணுமென்கிற, ஓர் - ஒரு, ஆசையினால் - ஆசையாலே, பல்
பிறவி - அநேகஜந்மங்க ளுண்டாம்படி, நோற்றேன் - ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்
ணிப்போந்த அடியேன், இப்பிறப்பே - இந்தஜந்மத்திலேயே, இடருற்றனன் - ஜந்
மம்த்யாஜ்யம் என்று அறிந்தவனாய், ஏற்றேன் - தேவரீர் கடாக்கூத்துக்கு யோ
க்யானேன் ; அத்தாலே, ஆற்றேன்-மாநிமாநிவரும் பலபிறவிகளை ஸஹிக்கமா[யுடு
ட்டாதவனாய், வந்தடைந்தேன்—; அடியேனை ஆள்கொண்டருள்—. ... (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.—(நோற்றேன்பல்பிறவி) (பல்பிறவி-
நோற்றேன்) எனக்குப் பல ஜந்மங்களுண்டாம்படியாக வாய்த்து
நான்ஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ணிற்று. இப்படி பிறந்துபோராநிற்க
ச்செய்தே நடுவே யாடிச்சமிகமாகவொருஸ-க்கீதம்பிறந்தது, அத் [உயி
தாலே உன்னைக்காணவேணுமென்றாசை பிறந்து, டேவர்க்காம்படி
யோக்யானேன். நீர் யோக்யரென்னுமிட மறிந்தபடி யெங்ஙனே யெ
ன்ன(இப்பிறப்பேயிடருற்றனன்) இஃஜந்மந்தன்னிலே, நாம்நின்றநிலை
சாலப்பொல்லாதென்று என்நெஞ்சிலேபட்டது.

(கோல்தேனித்யாடி) கோல்களிலே வைத்த தேனானது [உரு
பாய்ந்து வெள்ளமிட்டுக் குளிர்ந்த சோலையாலே சூழப்பட்ட திரு
மலையை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவனே. (ஆற்றேன்) ஜந்மபரம்பரை
களுக்கு ஆற்றமாட்டாதே திருவடிகளிலேவந்துசரணம்புகுந்தேன்.

எட்டாம்பாட்டு.—(நோற்றேனித்யாடி.) “பிறர்க்கேயுழைத்தேழையானேன்”
என்றிருக்கிற நீர் திருமலையளவும் வந்து சரணம் புகருகைக்கு நிஃநம்சொ[நய
ல்லிக்காணீரென்ன ; நான் ஸஸாரத்தைப்பெருக்கிக் கொள்ளச்செய்தே நீ சில
ஸ-க்கீதவிசேஷங்களைக் கதிர்பெறுக்கிக் கடாக்கூத்தாயாக வேணுமென்கிறாரென்று
ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

“உன்னைக்காண்பதோ ராசையினால் - பல்பிறவி - நோற்றேன்” என்று யயா
ச்சுருத்திலே தாம் ஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ணினமை தோற்றுகையால், அவ் [நடு
வனையானால், “இடருற்றனன்” “ஆற்றேன் வந்தடைந்தேன்” என்கிற மேலிற்படி
ங்கள் சேராமையால், (பல்பிறவி) என்றவநஹம், உண்டாம்படி என்று அய்யாஹ
ரித்து அர்யமருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாடி.) “ஏற்றேன்” என்றதினர்யம் (யோ
க்யானேனென்றது.) “ஏல்” என்று - தகுதியாய், அத்தாலே ஸலித்ததுஇவ்வர்யம்
நான்யாதிச்சமிகாடிகளைத்திரட்டிக்கொண்டதுநீரறிந்ததெத்தாலே யென்னும்[சய
ஹவடிஹிப்ராயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நீரித்யாடி.)

களக பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மூ.—பற்றேலொன்றுமிலேன்; பாவமேசெய்து பாவியானேன்;
மற்றேலொன்றறியேன்; மாயனே! யெங்கள்மாதவனே!
கற்றேன் பாய்ந்தொழுகும் கமலச்சுனைவேங்கடவா!
அற்றேன்வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. கூ.

ப-ரை.—மாயனே - ஆச்சர்ய குணசேஷத்தங்களை யுடையனாய், எங்கள் - ஆச்ரிதரான எங்களுடைய குற்றங்களைப் பொறுப்பிக்கும், மாதவனே - பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்விலையுடையனாய், கல் - மலைக்குகையிலே யிட்ட, தேன் - தேனானது, பாய்ந்து - மிக்கு, ஒழுகும் - வெள்ளமிடாநிற்பதாய், கமலம் - தாமரைகள் நிறைந்த, சுனை-அருவிகளையுடைய, வேங்கடவா - திருமலையில் நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே!, உன்னையொழியப் புறம்பொருவிஷயத்திலும், ஒன்றும் - ஏகதேசமும், பற்று - ஸங்கம், இலேன் - இல்லாதவனாய், பாவமேசெய்து - பாபத்தையேபண்ணி, அத்தாலே, பாவியானேன் - பாபிஷ்டனாய், மற்று - உபாயாஹரத்தை, ஒன்றும் - ஏகதேசமும், அறியேன் - அறியாதவனான அடியேன்; அற்றேன்-தேவரீருக்கேஅற்றுத்தீர்ந்தவனாய், வந்துஅடைந்தேன்—; அடியேனை யிரு ஆள்கொண்டருள்—.

(அடியேனை யித்யாதி) எனக்காற்றாமையுண்டானால் பிறப்பே யாற்றாமையுடைய வுன்னை, என் ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைத் தரவேனுமென்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டுகிறதென்? நான் ஆற்றாமையுடையேனாயிருந்தேன்; ஆற்றாமையுடைய பிறப்பைத் தெப்போ [உயதோ! என்று பார்த்துநிற்குமவனாயிருந்தாய் நீ. அ.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பற்றேலொன்றுமிலேன்) ஹவத் ஸம்ஸந்தத்தை யறுத்துக்கொண்டு கைகழியப்போன வஸ்துவுக்கு ஹவத் ப்ராப்திக் கீடாகச் சொல்லலாவ தொருஸங்கீத மில்லை; அதில்லாமையாலே, பாபங்களையேபண்ணி, பின்னை நிரூபிக்குமிடத்தில் ஐஞாநாநந்தாதிக்களை யொழிய பாபங்களையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டுமபடியானேன். (மற்றேலொன்றறியேன்) ப்ராப்திக்கீடான வுபாய

நான்ப்ரார்த்திக்கைமிகை யென்னுமத்தை யறிந்தே, என்செல்லாமை யாலே ப்ரார்த்திக்கிறே னென்னுமட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி.) விவரணம் (நானாற்றாமையித்யாதி.) (இருந்தாய்நீ) என்ற வநஹம் [நய இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரார்த்திக்கிறே னென்கிறார் என்று பூரிப்பது. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பற்றேலித்யாதி.) யாத்ஸ்சிக ஸங்கீத மடியாக நாமே யுமக்கு ஸுஸாரத்தில்பொருந்தாமையைப் பிறப்பித்தோமாகில்இனிஅபேக்ஷித வித்யிக்குடலான ஸாயுத்திலே நீரிழிகிறீர், அதுக்கு நம்மைச் சரணம்புகுருவா னென்னென்ன; கார்யஸலத்தாலேயொருநன்மைஸம்ஹாவிதமாகச் சொன்னே[நருனித்தனைபோக்கி என்னைப்பார்த்தா லொரு நன்மையுண்டாக ஸம்ஹாவிதமோ என்னா நின்றுகொண்டு, திருவயோத்யைக்குப் போகச்சொன்னபெருமானை “ஸஹ் ராதஸ்யஹ்ணௌமாயம் நீபீஹ் ரவநந்தா: ஸீதாமுஹாதிஸாராவஹமஹா வ்ரதம்” என்று பிராட்டியை முன்னிட்டு சரணம்புகுந்த இனையபெருமானைப்போலே, # அலர்மேல்மங்கையுறை மார்வனைச் சரணம்புகுகிறோன்று ஸகந்தி [சயி கண்டுகொள்வது.

“பற்றேல்” என்றது-பற்றுகிலென்றாய், அதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஹவதித்யாதி.)

மூ.—கண்ணையேழுலகுக்குபிராய வெங்கார்வண்ணனை
விண்ணோர்தாம் பரவும் பொழில் வேங்கடவேதியனை,
திண்ணார்மாடங்களுக்குத் திருமங்கையர்கோன் கலியன்—
பண்ணார் பாடல் பத்தும் பாயில்வார்க்கில்லை பாவங்களே. ௧௦.

ப-ரை.—ஏழுலகுக்கு - ஏழுலோகங்களுக்கு, கண்ணாய் - கண்போலேயும், உயி
ராய - ப்ராணன்போலேயு மிருக்குமவனாய், எம் - ஆபந்தரான எங்களை அதுப
விப்பிக்கைக்கு, கார் - மேகம்போலே கறுத்த, வண்ணன் - திருநிறத்தையுடையனாய்,
ஸம்ஸாரிகளேயன்றியே, விண்ணோர்தாம் - நித்யஸூரிகளுக்கூட, பரவும் - ஸ்துதி
ப்பதாய், பொழில் - சோலைகளையுடைய, வேங்கடம் - திருமலையை யிருப்பிட [ய
மாக வுடையனாய், வேதியனை - வேதத்தாலே சொல்லப்படு மவனான ஸர்வேச்
வரன் விஷயமாக, திண்ணார் - திண்மையை உடைத்தாய், மாடங்கள் சூழ் - மா
டங்களாலே சூழப்பட்ட, திருமங்கையர் - திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு, கோன் -
ராஜாவான, கலியன் - ஆழ்வார், பண்ணார் - ஒவியுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த,
பத்தப்பாடலும் - பத்தப்பாட்டுக்களையும், பாயில்வார்க்கு - அப்யஸிக்குமவர்களுக்
கு, பாவங்கள் - எம்பெருமானைக் கிட்டுகைக்கு ப்ரதிபந்தகமாயுள்ள எல்லா
பாபங்களும், இல்லை - “தீயினில் தூசாகும்” என்கிறபடியே விட்டோடிப்போம்
என்று நிகமிக்கிறார். (௧௦)

விஷயஜ்ஞாநமில்லை; “அஹமஸ்ம்யபராயாநா மாலயஃ.” (மாயனே)
இங்ஙனையிருந்துள்ளவர்களையும் ரக்ஷிக்கைக்கிடான ஆஸ்வர்யஸக்தி
யுத்தனே. (எங்கள்மாதவனே) இப்படியிருப்பாருடைய குற்றங்களை
யும் பொறுப்பித்து ரக்ஷிக்கைக்கடியான பிராட்டியை யுடையையாய்
அத்தாலே ஸர்வாபாஸ்ரயஹதனானவனே.

(கல்தேனித்யாஜி) முழுஞ்சுகளிலே வைத்த தேன்களானவை
நிறைந்து வழிந்து வெள்ளமிட்டு ஒழுகிவந்து சுனைகளிலே புகுர, [௨௫
அங்கே தாமரைகள் அலருமாய்த்து. (அற்றேன்) டேவர்திருவடிகளிலே
வ்யவஸிதனானேன். (அடியேனை யாட்கொண்டருளே) எனக்குப்
புறம்பு பற்றில்லை என்றேனே, எனக்குப்பற்றான நீ லக்ஷ்மீபதியாயிருந்
தாயே, ஆனபின்பு, என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்
யத்தைக் கொண்டருளவேணும். கூ

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(கண்ணயித்யாஜி) ஸகலலோகங்களுக்
கும் ஃஃஷ்டிஹதனாய், ஸத்தாஹேதுவான ப்ராணனாய், அதுக்கு
மேலே என்னையதுஹவிப்பிக்கைக்காக மேவம்போலேஸ்ரமஹரமான
வடிவை யுடையனாய், ஏழுலகத்துள்ளாரோபாதி நித்யஸூரிகளு
மொருமூலையிலே புகுந்தேத்துகிற திருமலையை வாஸஸ்யாந [௩௫
மாக வுடைய வேடைகஸமயிமம்யனை யாய்த்துக் கவிபாடிற்று.

உக்தார்யே ப்ரமாணம் (அஹயித்யாஜி) “அஹமஸ்ம்யபராயாநா மாலயோ
கினுநோமதி: | த்வமேவோபாயஹதோமே ஹவேதி ப்ரார்யநாமதி: | ஸ்ரணமதி
நித்யுக்தா ஸாதேவேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்.”

பாட்டெல்லாம் கடாஷித்துத் தாத்பர்யம் (எனக்கித்யாஜி.) கூ.

பத்தாம்பாட்டு.—(கண்ணயித்யாஜி.) “ஏழுலகுக்கு - கண்ணாய்” என்றவயித்
தர்யம் (ஸகலேத்யாஜி.)

கள அ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

(திண்ணார்) “ஸர்வஹுக்ருஸஸம்ஸீஷே” என்னும்படியாய்த்து. பண்ணார் பாடல்) பண் மிகுந்திருக்குமாய்த்து ; இவற்றை அஹ்யஸிப்பார்க்கு ஒருபாபங்களும்வந்துகிட்டாது. ஹவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரதிஸந்யகங்க ளடங்க வோடிப்போம். “பாவமேசெய்து பாவியானேன்” என்று [நு இவரும் சொல்லி ஈஸ்வரனும் அதைப்பொறுத்தபின்பு இவருக்கு பாபமில்லையே. ஸ்ரீவிஹீஷணாழ்வானை “வய்யதாம்” என்றபோது, அது க்கு விஷயமானார் கூடவந்த நால்வரும் பின்னை அவய்யரானார்கள் ; அப்படியே, இவருடைய பரிகரமாய்இவருடையப்ரஸந்யத்தைஅபி கரிக்கவே, இவர்கள் பாபங்களைப் போக்குமாய்த்து. ஈஸ்வரனுக்குத்[ய தம் வீத்தஹாரியைச் சொல்லிவைத்து, அநஞரம் “அடைந்தே ன்” என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னில் ; அதுசொன்னால் அவ னிரக்கத்துக்கடியாமே, அவ்விரக்கம் ஸ்வருபாநுருபமான கைங்கர்ய த்துக்குடலாம். ய

அடிவரவு.—தாய் மான் கொன்றேன் குலம் எப்பாவம்

மண் தெரி நோற்று பற்றேல் கண்ணாய் கண்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

இப்போது, “திண்ணார்மாடம்” என்கைக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வமித் யாடி) “பங்கஜிம்யஸ்துஜடிஸோ ஹதஸ்த்வார ப்ரதீக்ஷதே|பாடி—கேதே புரஸ்[உய க்ஜீத்ய ஸர்வஹு குஸஸம்ஸீஷே.” ஸ்ரீஹாதாழ்வானார்த்தி கண்டு பெருமா ளை முந்தருளுவரென்றுநிர்ணயித்துஎல்லாரும்தேறிக்களித்திருந்தாப்போலே, ஆழ்வா ரார்த்திகண்டுதிருவேங்கடமுடையான்ப்ரஸந்நராகக்கடவரென்றுதேறிதிருமங்கை யிலுள்ளார் களித்தார்களென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். “திண்ணார்” என்றது - * திருமங்கைக்கு விசேஷணம். ஆழ்வார்தாம்“பாவியேன்” என்றன்றோ சொன்னார், அவர்ஸம்ஸந்யங்கொண்டு இவர்கள்பாபங்கள் போம்படி யென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பாவமேயித்யாடி.) இதுக்கு த்ஜீஷ்டாஹம் (ஸ்ரீ விஹீஷணேத்யாடி.) “வய்யதாமேஷ தீவ்ரேணடிணவேநஸவிஸவஸ்ஸஹ|ராவணஸ்ய ந்ஜீஸம்ஸஸ்யஹ்ராதாஹ்யேஷ விஹீஷணஃ.” ய.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி ஸம்பூர்ணம்.

ஆக, திருமொழி - க - க்கு, பாட்டு - கூடி.

முதற்பத்து - பத்தாந்திருமொழி - கண்ணார். ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தம்முடைய வெறுமையைச்சொல்லி கைங்கர்ய லாஹத்
துக்காக சரணம்புக்கார் ; ஹர்ஷயகாரர் சரணம்புக்க வநஹம்,
“ஸ்யஹஸஹக்ஷமருபையான ப்ரக்ஸீதியைக்கழித்துத் தரவேணும்,[௫
அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழித்துத்தரவேணும், விரோயியைப்
போக்கித்தரவேணும், பரஹக்த்யாஹிகளைப்பிறப்பிக்கவேணும்” என்று
அபேக்ஷித்தாப்போலே,விரோயிநிரஸநஸீலனாய்ஸர்வரக்ஷகனாய் ஆஸ்ரீ
தஸ்பர்ஸமுள்ளஜ்ரவ்யத்தாலல்லதுயரியாதானாய் ஆஸ்ரீதஸம்ஸீலேஷை
கஸ்வஹாவனாய் ஸர்வஸஹலஹனாயுள்ள ஸர்வேஸ்வரனை, “என்னுடைய
விரோயியைப் போக்கித்தரவேணும்,உன்னாலல்லது செல்லாமையை
ப்பிறப்பிக்கவேணும்” என்றபேக்ஷிக்க; உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்
களையும் செய்கைக்கன்றோ நாமிங்கே வந்து நிற்கிறது என்று திரு
மலையில் நிலையைக்காட்டி, அநஹம் இவர்திருவுள்ளத்திலே வந்து
இவர்க்குபரஹக்த்யாஹிகளைப் பிறப்பித்தானென்கிறது - இத்திருமொ
ழியில். ப்ரபந்நனுக்குமுண்டு ஹக்த, ஹக்திமானாகிற அபிகாரிக்குமுண்
டு; “நமஸ்யஹஸ்ஹமாஹ நித்யம்” என்று இரண்டிடத்திலும் சொ
ல்லாநின்றதிதே. ... *
...

அ.—கண்ணார் கடலுக்குப் ப்ரவேசம்.—சீழ்த்திருமொழியில் - இஷ்டப்ராப்தி
யைஅர்யித்தார் ; இதில் - அநிஷ்டநிவ்ஸித்தியை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கத[உய
யருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய வித்யாஹி.) (புக்கார்) என்றவநஹம், விரோயி
நிவ்ஸித்தியை ப்ரார்த்திக்கிற ரீதில் என்று சேஷம். இஷ்டப்ராப்தியைநிலே
தானே அநிஷ்டநிவ்ஸித்தி வித்யியாதோ, தனித்தும் ப்ரார்த்திக்க வேணுமோவெ
ன்ன ; த்ஸிஷ்டாஹ கயநமுவேந விஸ்தரமாக ப்ரமேயத்தையு மருளிச்செய்கிறார்
(ஹர்ஷயேத்யாஹி.) “மஹீயாநாஹிகர்மப்ரவாஹப்ரவ்ஸித்தாம்” என்றஹுர்ணிகை [௨௫
யினர்யம் (ஸ்யஹலேத்யாஹி.) இதுக்குக் கீழில் “அநாஹிகால” இத்யாஹி ஹுர்ணையில்
ப்ரமேயம் (அஹங்காரேத்யாஹி.) இதுக்கும் பூர்வமான “மநோவாக்காயை :”
இத்யாஹி ஹுர்ணிகாவலிதார்யம் (விரோயியைப்போக்கித்தரவேணுமென்றது.) இ
ங்கே வ்யுத்க்ரம மாக வெடுத்ததுக்குக் கருத்து - ப்ரக்ஸீதி வஸ்யதையாலே
அஹங்கார மமகாரங்களும் அவற்றாலே ஹவஹபஹாராஹிகளும் பிறக்குமென்[ஹய
கிற க்ரமந்தோற்றவேணுமென்கை. பரஹக்த்யாஹிகளைப்பிறப்பிக்கவேணுமென்றது -
இவையில்லாமையும் கைங்கர்ய விரோயியாகையாலே ; ஆகையிதே, ப்ரத்யுக்தி
ரூபமான ஹவஹக்த்யஹவாஹத்திலே “பரஹக்தி பரஹ்ருந பரமஹக்தி விவ்ந
ப்ரதிஹதோபி” என்று விரோயித்வந்தோற்ற வருளிச்செய்தது. ஸர்வரக்ஷகனா
யென்றது-“நீரர்கடலும்”என்றபாட்டைக் கடாக்ஷித்து. “உண்டாயுறிமேல்”[௩௫
என்றபாட்டின் ப்ரமேயம் (ஆஸ்ரீதேத்யாஹி.) “மானேய மடநோக்கி” என்ற பா
ட்டைப்பற்ற (ஆஸ்ரீதஸம்ஸீலேஷேத்யாஹி) “கோணாகணையாய்” என்றத்தைப்
பற்றவாதல். “எங்கள்நம்பி”என்றத்தைப்பற்ற(ஸர்வஸஹலஹனாயென்றது.)நிலையை
க்காட்டி யென்றது - ஸ்ரீஹஸ்தமுத்ரையாலே காட்டினமையைப்பற்ற. “என்னெ
ஞ்சிலுளான்” என்றத்தைப்பற்ற (திருவுள்ளத்திலேவந்தென்றது.) “ஆயனடி[சய
யல்லது மற்றறியேனே” என்கையைத் திருவுள்ளம்பற்றி (பரஹக்த்யாஹிகளை
ப்பிறப்பித்தானென்றது.) உபாஸகனுக்கன்றோ ஹக்தி, ப்ரபந்நனுக்கும் வேணுமோ
வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபந்நனுக்கு மித்யாஹி.) “ஸததஹீர்த்தயனோ
மாஹதஹஸ்ஹத்ஸீஹவ்ரதா : | நமஸ்யஹஸ்ஹமாஹ ஹக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே.”
“நமஸ்யஹஸ்ஹ” என்றது - ப்ரபத்திபரமாகவுஞ் சொல்லுகிறது. ... *

மூ.—கண்ணார்கடல்கு ழிலங்கைக்கிறைவன்றன்
திண்ணாகம் பிளக்கச் சரஞ்செலவுய்த்தாய்!
விண்ணோர்தொழும் வேங்கடமாமலேமேய
அண்ணா! அடியேனிடரைக்களையாயே. க.

ப-ரை.—கண்ணார் - இடமுடைத்தான, கடல்குழ - ஸமுத்ரத்தாலே குழப்ப
ட்ட, இலங்கைக்கு - லங்கைக்கு, இறைவன்றன் - தலைவனான ராவணனுடைய,
திண் - வரத்தாலே பூண்கட்டின, ஆகம்- சரீரமானது, பிளக்க - பிளக்கும்படியாக,
சரம் - அம்புகள், செல - செல்லும்படி, உய்த்தாய் - நடத்தினவனாய், விண்ணோர் -
ப்ரஹ்மாத் தேவதைகள், தொழும்-ஆச்ரயிக்கும்படி, மா - பெருமைபொருந்திய
ய, வேங்கடம் - திருமலையிலே, மேய - நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், அண்ணா- ஸர்வ
வித பந்துவுமானவனே!, அடியேன் - சேஷபூதனான என்னுடைய, இடரை -
க்லேசத்தை, களையாய் - போக்கி யருளவேணுமென்று சரணம் புகுகிறார். ... (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு.—(கண்ணார்கடல்)கண்ணென்று - இடம்.
இடம்மிக்கிருந்துள்ளகடல். ஹம்மியில் வர்த்திக்கும் பஜார்யங்களிலு
மேற்றமுண்டிறே கடலில் வர்த்திக்குமவை; அவற்றுக் கெல்லாம்
வேண்டுமிடம் போந்திருக்கும். அன்கறிக்கே, வைத்த கண் வாங்க
வொண்ணாதபடி ஷர்ஸநீயமான கடலென்னவுமாம். அக்கடலை அக
ழாக வுடைத்தாகையாலே அரணுடைத்தா யிருக்கிற லங்கைக்கு
நிர்வாஹனாய், அத்தாலே அஹிமாநித்திருக்கிற ராவணனுடைய. [உய
(திண்ணாகமித்யாதி) ஸ்ரஹ்மாஸ்த்ராடிகள் வாய்மடியும்படி டேவ
தைகள் வரத்தாலே திண்ணிதான உடலானது பிளக்கும்படியாக
அம்புசெல்லும்படியாக நடத்தினாய். (விண்ணோரித்யாதி) ராவணனா
லே குடியிருப்பிழந்த டேவதைகள் இப்போதுவந்தாஸ்ரயிப்பர்களா
ய்த்து. ஸ்ரஹ்மாடிகளாஸ்ரயிக்கும்ஸ்வஹாவனாய்திருமலையைவாஸ[உரு
ஸ்யாநமாகக்கொண்டு ஸந்நியிபண்ணின நிருபாயிகவந்யாவே. (அடி
யேனித்யாதி) இங்குத்தை யிருப்பு இடர்என்றுஎன்றெஞ்சிற் பட்ட
பின்பு என் கைங்கர்யவிரோயியைப் போக்கியருளவேணும். ... க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—ஆக, கீழிற்பாட்டிலும் இப்பாட்
டிலும்—அவனுடைய விரோபிரஸநஸீலதையைச் சொல்லி, என்[ருய
ஷ்ஸவத்தைப் போக்கித் தரவேணு மென்கிறார்.

முதற்பாட்டு.—(கண்ணரித்யாதி.) அபார பாபஸாமரமய்யே * புண்ணா
ராக்கையாகிற லங்கையிலே அநர்யார்ஹனுனவடியேன் அகப்பட்டு, “நநமேயம்”
என்கிற ஸ்வாதந்தர்யாஹிமாந விஸிஷ்டமான மநஸ்ஸாலே அபஹ்ஸிதனாய்க்கிட
க்கிற வடியேனிடரைக் களையவேணுமென்கிறாரென்று அவதாரிகை கண்டுகொ[ருரு
ள்வது. “உஸேந்த்ரியாநந0 யோர0 யோமநோரஜநீஹம் | விவேகசரஜாலேந
ஸமந்நயதி யோநிநாம்” என்னக்கடவதிதே.

“தன்” என்றநிநர்யம் (அஹிமாநித்திருக்கிற வென்றது.) “தன்” என்றத்தா
லே - அவன்மதிப்புத் தோற்றுகிறதிதே. ஸமஹிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (ராவண
னாலே யித்யாதி.) க

இரண்டாம்பாட்டு.—(இலங்கையித்யாதி.) அநாத்யவித்யாகர்ம வாஸநா
நிவ்ஜித்திகளையும் பண்ணித்தரவேணு மென்கிறாரென்று விவக்ஷித்து, ஆகஇரண்டு
பாட்டுக்கும் ஸமுஷாயேந க்ரோஹீகரித்து அவதாரிகை யிடுகிறார் (ஆகவித்யாதி.)

மு.—இலங்கைப்பதிக் கன்றிறையாயவரக்கர்

குலங்கெட்டவர்மாளக் கொடிப்புள் திரித்தாய்!

விலங்கற்குடுமித்திருவேங்கடம் மேய

அலங்கல்துளபமுடியா யருளாயே. ௨

ப-ரை.—அன்று - முற்காலத்திலே, இலங்கைப்பதிக்கு - லங்காநகரத்துக்கு, இறையாய - ராஜாக்களாயிருந்து அரசாண்டவர்களாய், அரக்கர்குலம்-ராக்ஷஸஜாதியராய், அவர் - “நம்மைவெல்லவல்லாரில்லை” என்று செருக்கித்திரிந்த மாஸிமுதலியராக்ஷஸர்கள், கெட்டு - தங்கள் நிலைமைகெட்டு, மாள - பாதாளலோகத்திற்புக்கு ஒளிக்கும்படியாக,புள்கொடி - கருடத்வஜத்தை, திரித்தாய் - சுழ [ய]ற்றிக்கொடு திரிந்தவனாய், விலங்கல் - சந்த்ரஸூர்யர்கள், விலகிப்போக வேண்டும்படி வயர்ந்திருப்பதான, குடுமி - கொடுமுடியை யுடைத்தாய், திருவேங்கடம் - திருவேங்கட மென்னும் பேரையுடைய திருமலையிலே, மேய - நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், துளபம் - திருத்தழாயாலாகிய, அலங்கல் - மாலையாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட, முடியாய்-திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே!, அருளாய்-[யடு] அடியேன்பக்கல் கர்ணபசெய்து ரக்ஷித்தருளவேனுமென்கிறார். (௨)

வ்யா.—(இலங்கைப்பதிக்கித்யாதி) ராவணனுக்கு முன்பு குடியிருந்துபோந்த மாஸி ப்ரஹ்ஸிதிகளை நிரவீத்தபடியைச் சொல்லுகிறது. புற்றானது என்றும் டிஷ்டஸர்ப்பங்கள் மாறாதே போருமாப்போலே, என்றுமொக்க ராக்ஷஸருக்குக் குடியிருப்பாயே யா [உய]ய்த்துப் போருவது. (குலங்கெட்டவர் மாள) பாதாளத்திலே புக்கொளிப்பாரும் பட்டுப்போவாருமாய்ப்படி ய்வஜமான பெரியதிருவடியைச் சுழற்றிக்கொடுத்திரிந்தவனே. “கீர்த்திஹ-ஓதாபதாகா0 யோலோகே ற்ராமயதி ப்ரஹ்ஸி.”

(விலங்கலித்யாதி) திருவேங்கடமென்றுதிருமலைக்குப்பே[உடு]ருண்டாகையாலே, தன்மேலே ஸனுரிக்கிற வந்த்ரஹித்யர்களுக்கு நேர்கொடுநேர் போகவொண்ணாதே விலங்கிப்போக வேண்டும்படி ஒங்கின ஸிவரத்தையுடைய. (அலங்கலித்யாதி) ரக்ஷணத்துக்கு மாலையிட்டு முடிசூடி யிருக்கிற நீ இனி என்விரோயியைப்போக்குகையென்றொன்றில்லை, என்பக்கலிலே க்ஃபையைப் பண்ணி [ஈய]யருளவேணும். ௨.

இலங்கையாகிற பதிக்கு - ஸ்யாநத்துக்கு என்றும் நியமேந “இறையாய வரக்கர்” என்கைக்கு ராக்ஷஸரே ராஜாக்களாகவேனுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (புற்றானதித்யாதி.) இத்தால் - ப்ராக்ஸிதமான சரீரமானால் விரோயிவரம் குறைவற்றிருக்கு மென்றதாய்த்து. “கெட்டு” என்றதின் வாஸநை[ஈடு] (ஒளிப்பாருமென்றது.) சுழற்றிக்கொடு - அதிலே யேறிச்சுழற்றிக்கொண்டு.

“விலங்கல்” என்று - பர்வதத்துக்கும் பேராகையாலே, “திருவேங்கடம்” என்றத்தோடு பெளருக்த்யம் வருமென்று, விலங்குதலை யிங்குச்சொல்லுகிற தென்கிறார் (திருவேங்கட மித்யாதி.) விரோயியைப்போக்குகையென்றொன்றில்லை யென்றது - ஸவாஹநாய் வந்து நிரவீக்கும்படி ஏதிரம்புகோ[சய]த்த விரோயி யுண்டாய்ப் போக்கவேண்டியதில்லை யென்கை. அருளவே உருமாயுமவைகிடர் என் விரோயிகளென்று திருவுள்ளம். ௨.

க.அ.உ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, பத்தாந்திருமொழி,

மூ.—நீரார் கடலும் நிலனும்முழுதுண்டு

ஏராலமிளந்தளிர்மேல்துயிலெந்தாய் !

சீரார் திருவேங்கடமாமலை மேய

ஆராவமுதே! அடியேற்கருளாயே. ந.

ப-ரை.—நீர்ஜர் - ஜலம் நிரம்பியிருக்கிற, கடலும் - ஸமுத்ரத்தையும், நிலனும் - பூமியையும், முழுது - மற்றுமுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும், உண்டு - அமுதுசெய்து, ஒன்றும் செய்யாதாரைப்போலே, ஏர் - அழகியதாய், இளம் - மிகவும்இளையதான, ஆலந்தளிர்மேல் - ஆலந்தளிரிலே, துயில் - கண்வளர்ந்த ருளினவனாய், அத்தாலே, எந்தாய் - என்போல்வார்க்கு ரக்ஷகனாயிருக்கு மவ[ய]னாய், சீர்ஜர் - ஐச்வர்யம் மிக்கிருப்பதாய், மா - பெருமைபொருந்திய, திருவேங்கடமலை - திருமலையிலே,மேய - நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய்,காலமுள்ளதனையும் அறுபவித்தாலும், ஆரா-தர்ப்பதிபிறவாத, அமுதே-அமர்தம்போலே போக்யனானவனே!, அடியேற்கு - சேஷபூதனான அடியேனை, அருளாய் - இப்போக்யதையை அறுபவிப்பிக்கவேணுமென்கிறார். (ந)

அ.—மூன்றும்பாட்டு.—(நீராரித்யாதி) ஸர்வரக்ஷகனாய் ஊமிக்காக நிர்வாஹகனா யிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(நீராரித்யாதி) ஜலராஸியையுடைய கடலும், அதுக்கு உட்பட்டஊமியும், இத்தையடைய வயிற்றிலே வைத்து. (ஏரித்யாதி) கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடான அழகை யுடைய ஆவின் [உய] முகிழ்விரிந்தவளவான தளிரிலே கண்வளர்ந்து, அந்தஅவடித வடநாஸாமர்யத்தைக் காட்டி யென்னை அநந்யார்ஹ னுக்கினவனே. (சீராரித்யாதி) பரமபடித்திற்காட்டிலும் ஐச்வர்யம் மிக்குப் போலே காணும் திருமலையிருப்பது. (ஆராவமுதே) இவ்வம்ஸிதம் ஸ்வர்மத்திலல்லபோலேகாணு மிருப்பது.(அடியேற்கு) இதுவேஹோம்[உரு]யமென்றிருக்கிற வென்னை இத்தையதுவவிப்பித்தருளவேணும். ந.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.—(உண்டாயித்யாதி) ஆஸ்ரீத ஸ்பர்ஸமுள்ள ஷ்வயத்தா லல்லது யரியாதானாய், அவர்களுக்குத்தன்னைப் பேணாதே கார்யம் செய்யும்படி சொல்லுகிறது. உறிகளிலே சேமித்து வைத்த நறுநெய்யை அம்ஸிதமாக ஹஜித்தாய்.

மூன்றும்பாட்டு.—(நீரர்கடலுமித்யாதி.) ஒருகடலுக்குட்பட்ட லங்கையில் விரோயிகளை நிரஸரம்பண்ணின வளவேயோ, கடல்களையும் ஊமியையும் ரக்ஷித்திலையோ வென்கிறாரென்று ஸம்மதியருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி.)

“ஆரா” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவ்வம்ஸிதமித்யாதி.) “திருவேங்கடம் மேய” என்ற ஸமஹிவ்யாஹார வித்யமாகவுமாம். ந.

நாலாம்பாட்டு.—(உண்டாயித்யாதி.) மண்ணையுண்ட பிள்ளைக்கும் வெண்ணையுண்டபிள்ளைக்கும் மண்ணையளந்த மாணிக்குமுள்ள ஸாயர்மயத்தாலே அதை அறுவவிக்கிறாரென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

அவர்களுக்கு - இந்த்ராடிகளுக்கு. * வெண்ணையுண்ட வாயனுக்குறப்பாகவாதல், மண்ணைக்கொண்ட காலனுக்குறப்பாகவாதல்.

மூ.—உண்டாயுறிமேல் நறுநெய்யமுதாக; தேதி.....
கொண்டாய் குறளாய் நிலமீரடியாலே; 49, பெரிய
விண்டோய்சிகரத்திருவேங்கடம் மேய மபப
அண்டா! அடியேனுக் கருள்புரியாயே. ... ச.

ப-ரை.—ஆஸிரிதஸூலபனான கர்ஷணனாய் திருவவதரித்து, உறிமேல் - உறிகளிலே சேமித்து வைத்த, நறு - நல்ல, நெய் - நெய்யை, அமுதாக - அமர்தமாகக்கொண்டு, உண்டாய் - அமுதுசெய்தருளினவனாய், ஆஸிரிதரான இந்த்ராதி தேவர்கள் கார்யம் செய்கைக்காக, குறளாய் - வாமநாவதாரம் செய்தருளி, மஹாபலியிடத்தில் நீரேற்றுப்பெற்ற, நிலம் - பூமியை, ஈரடியாலே - இரண்டடியாலே, கொண்டாய் - அளந்து கொண்டவனாய், விண்டோய் - பரமபதத்தளவும் செல்லவோங்கின, சிகரம் - கொடுமுடியையுடைய, திருவேங்கடம் - திருமலையிலே, மேய - பொருந்தி யிருக்குமவனாய், அண்டா - அண்டாந்தர்வர்த்திக ளான தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே, அடியேனுக்கு - சேஷபூதனான வெனக்கு, அருள்புரியாய் - உன்கைங்கர்யத்தை கர்பைசெய்தருளவேணு மென்கிறார். (ச)

(கொண்டாயித்யாதி) ஸர்வாயிகனான நீ வாமநவேஷத்தை பரிமரவித்து, பரப்புடைத்தான ஹூமியை யிரண்டடியாலேகொண்டாய்.(விண்டோயித்யாதி)பரமபதத்தளவும்செல்லவோங்கினஸிவரத்தையுடைய திருமலையிலே பொருந்தி நிற்கிறவனே.(அண்டா)இடையனே. அன்றி க்கே, அண்வாநூர்வர்த்திகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. (அடியேனுக்கித்யாதி) யசோஷைப்பிராட்டியும் இத்தரனும் பெற்ற பேற்றினனவல்லாத என்னுடைய கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணும். ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(தூணாயித்யாதி) இனி இரண்டுபாட்டாலே - தமக்கு உபகரிக்க வொருப்பட்டபடி சொல்லுகிறாராய், அதுக்குறுப்பாகத் திருமலையிலே வந்து நின்றபடியைச் சொல்லி, அநநூரம் திருவுள்ளத்திற்புகுந்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(தூணாய்) முன்பே நரஸிம்ஹத்தைவைத்துப் பண்ணிற்றென்ன வொண்ணாதாய்த்து. “அளந்திட்ட தூணை” என்றாரிதே.

“அண்டா”என்றதுக்கர்யமருளிச்செய்கிறார்(இடையனேயித்யாதி.)அருளாயேயென்னுதே,“அருள்புரியாயே” என்றத்தாலே-ஊதவ்யத்தின்பெருமைதோற்றிற்றென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்(யசோஷையித்யாதி.) (கைங்கர்யத்தை) என்றவநநூரம்,விரோயியைப்போக்கி என்று சேஷம். ... ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(தூணாயித்யாதி.)வாமநாவதாரத்தைக் காட்டிலும் அத்ஹுதமானவேஷங்கொண்ட முன்புத்தை நரஸிம்ஹத்தை யதுஸந்யிக்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. (இனி இரண்டுபாட்டாலே) என்ற வநநூரம், திருவநந்தாழ்வானோபாதி என்னை யடிமைகொண்டு கைங்கர்யங் கொண்டருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க அவன் என்று இவ்வளவும் கூட்டிக்கொள்வது. இங்ஙனம் கூட்டாவிடில், இப்பாட்டிலும் நெஞ்சில் புகுந்தபடி சொல்லாமையால் சேராதிதே. அதுக்கு - உபகரிக்கைக்கு.

“தூணயதநூடு”என்றது- தூணையாயிருக்கிறவதிலே யென்றர்யமாய், இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (முன்பேயித்யாதி.) தூணைமையில் புரையில்லையென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அளந்திட்டவித்யாதி.)

கஅச பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, பத்தாந்திருமொழி,

மூ.—தூணு யதனு டரியாய் வந்துதோன்றி,
பேணுவவுணனுடலம் பிளந்திட்டாய்!
சேணுர்திருவேங்கட மாமலேமேய
கோணுகணையாய்! குறிக்கொள்ளெனை நீயே. ௫

மூ.—மன்னு! இம்மனிசப் பிறவியைநீக்கித்
தன்னுக்கித் தன்னின்னருள் செய்யும்தலைவன்,
மின்னார் முகில்சேர் திருவேங்கடம்மேய
என்னுனையென்னப்ப னுன்னெஞ்சிலுளானே. கூ.

ப-ரை.—“முன்பே நரலிம்ஹத்தை வைத்து நடந்துண்” என்னவொண்ணாத படி தானே தனக்குப் பொருத்தம்பார்த்து நட, தூணு - வெறும் தூணையா யிருக்கிற, அதனுடி - அதினுள்ளே, அரியாய் - நரலிம்ஹமாய், வந்து தோன்றி - வந்தவதரித்து, “நமக்குமேலே ஸர்வேச்வர னெருவனுளன்” என்ற, பேணு - மதியாத, அவுணன் - ஹிரண்யனுடைய, உடலம் - மார்பை, பிளந்திட்டாய் - இரு பிளவாகக் கிழித்துப்பொகட்டவனுய், சேணு - மிக்கவுயர்த்தியை யுடைத்தாய், மா - பெருமை மிக்கிருந்துள்ள, திருவேங்கடமலை - திருமலையிலே, மேய - பொ ருந்தி வர்த்திப்பவனுய், கோள் - மிடுக்கையுடைய, நாகம் - திருவநந்தாழ்வானை, அணையாய் - திருப்பள்ளியாக வுடையவனே!, “சென்றால்குடையாம்” என்கிற படியே ஸகலவிதபரிசாய்களும்பண்ணும்படி, எனை - அடியேனே, நீ - தேவரீர், குறிக்கொள் - திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும். ௫

ப-ரை.—“மின்னில் நிலையில” என்கிறபடியே, மன்னு - நிலையில்லாத, இ - இந்த, மனிசப்பிறவியை - மறுவ்யஜ்ந்மத்தினின்றும், நீக்கி-விடுவித்து, தன் - தனக்கு, ஆக்கி - ஆளாக்கிக்கொண்டு, தன் - தன்னுடைய, இன் அருள் - பரமகர்ப்பையை, செய்யும் - பண்ணுநிற்கும், தலைவன் - தலைமையையுடையனுய், மின் - மின்னலா லே, ஆர் - நிறைந்திருந்துள்ள, முகில் - மேகங்களானவை, சேர் - திரண்டு வர்த் திக்கிற, திருவேங்கடம் - திருமலையிலே, மேய - பொருந்தி யிருப்பவனுய், என் - என்னை அதுபலிப்பிக்கைக்கு, ஆனை - ஆனைபோலே அழகிய வடிவை யுடைய னுய், என் - எனக்கு, அப்பன் - மஹோபகாரகனானவன், என் - என்னுடைய, நெஞ்சிலே - மனஸ்ஸிலேயே, உளான் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிறு னென்கிறார். (கூ)

(அதனுடி) அதினுள்ளே, நரலிம்ஹமாய்வந்து தோற்றி. (பே ணுவவுணன்) ஸர்வேச்வரனைப் பேணுதொழிகையாவது - ஆஸ்த ரை நலிகையாய்த்து; “மமப்ராணாஹி” என்றானே. ஓக்கம் மிக்கி ருக்கிற திருமலையிலே நிற்கிற. (கோளித்யாதி) மிடுக்கையுடைய தி ருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனே; “ப்ரக்ஷீஷ்ட விஜ் ஞாநஸலைகயாமநி.” (குறிக்கொளித்யாதி) ப்ராப்தியொத்திருந்தபின் பு அவன்பெற்ற பேறு நானும் பெறுவேனாகத் திருவுள்ளம் பற்ற வேணும். ௫.

அ.—ஆறும்பாட்டு.—உம்முடையபக்கல் விலக்காமைக்கு அவஸ ரம் பார்த்திருக்கிற நாம் உம்மை இரக்கவிட்டு வைப்புதோமோ என்று இசைவு பெற்றவாதே, நெஞ்சிலேவந்து புகுந்தான்.

அவன் பெற்றபேறு - திருவநந்தாழ்வான் பெற்றபேறு. ௫.

ஆறும்பாட்டு.—(மன்னுவித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் “குறிக்கொள்” என்றவர், இப்பாட்டில் “என்னெஞ்சிலுளானே” என்று தம்மிலே அதுஸந்யிக்கைக்கு ஸம்மதி யருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையவித்யாதி.)

“என்னெஞ்சிலுளானே” என்றும்பாடம்காண்கிறது.

மூ.—மானேய்மடநோக்கிதிறத் தெதிர்வந்த
ஆனேழ்விடைசெற்ற வணிவரைத்தோளா!
தேனே! திருவேங்கடமாமலை மேய
கோனே! என்மநம் குடிகொண்டிருந்தாயே.

எ.

ப-ரை.—மான் - மான்விழியை, ஏய்-ஒத்திருப்பதாய், மடம் - அழகிதா யிருந்
துள்ள, நோக்கிதிறத்து - திருக்கண்களையுடையாளான நப்பின்னைப்பிராட்டி விஷய
மாக, எதிர்வந்த - பகைத்துவந்த, ஆன் - பசுக்களுக்குள்ளே இச்சைப்படி திரிய
விட்ட, ஏழ்விடை - ஏழு ரிஷபங்களையும், செற்ற - கொன்று, அத்தாலே, அணி -
அழகு மிக்கிருப்பதாய், வரை - மலைபோலே திண்ணிதான, தோளா - திருந்[ய
தோள்களை யுடையனாய், தேனே - எனக்குத் தேன்போலே யினியனாய், மா-
பெருமைபொருந்திய, திருவேங்கடமலை - திருமலையிலே, மேய - பொருந்தி வர்த்
திக்கிற, கோனே - என்னை யடிமைகொண்டவனே, என் - அடியேனுடைய, மநம் -
மநஸ்சை, குடிகொண்டு - வாஸஸ்தாநமாகக்கொண்டு, இருந்தாய் - நிலைபெற்றிரா
நின்றா யென்று உகந்தருளிச்செய்கிறார். (எ)

வ்யா.—(மன்னாவித்யாஜி) அஸ்யிரமான இம்மதுஷ்யஜந்மத்தி
ல் நின்று மென்னைநீக்கி. (தன்னாக்கி)(க)தன்னோடொக்கப் பண்ணி
யென்னுதல்; (உ)தனக்காக் கியென்னுதல். “நிரஞ்ஜநஃ பரமஸாம்யமு
பைதி.” (தன்னின்னருளித்யாஜி) இவ்வளவும்செய்து பின்னையும்
ஒன்றும் செய்யாதானாய் தன் பேரான வருளைப் பண்ணும் தலை [௨௦
மையை யுடையவன். (மின்னாரித்யாஜி) மேவமும் மின்னும் சேர்ந்த
விது, பிராட்டியும் அவனும் சேர்ந்தாப்போலேயாய்த் திருப்பது.
(என்னோனே) ஸடாஜர்ஸநீயனா யிருக்குமவன். (என்னப்பன்) எனக்கு
மஹோபகாரகனவன். உமக்குப் பண்ணின வபகாரந்தா னென்
னென்ன (என்றெஞ்சிலுளானே) என்றெஞ்சிலேவந்து புகுந்து [௨௫
போகமாட்டுகிறிலன். கூ.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(மானேயித்யாஜி)மானேய்ந்த நோக்கை
யுடையளா யிருக்கிற நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸ்ப்ஜஹாவிஷயமா
யிருக்கைக்காக. மானினுடைய நோக்குப்போலே முஃயமான நோ
க்கையுடையளாய், அவ்வளவன்றிக்கே ம்ஜீஹவாயிருக்குமாய்த்து. [௩௦
(எதிர்வந்த) பகைத்துவந்த ஜீஷஹங்களேழையு மழியச்செய்த.

“தன்னோடொக்கப்பண்ணி” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (நிரஞ்ஜநஇத்யாஜி.) *ஸ்ரீ
வேங்கடாத்ரி ஸிவராலய காளமேவத்தோடு ஸாம்யந்தோற்ற “மின்னார்” இத்யா
ஜியை யருளிச்செய்தா ரென்கிறார் (மேகமுமித்யாஜி.) “உளானே” என்கிற ஏவ
காரஸ்யார்யம் (போகமாட்டுகிறிலனென்றது.) கூ.

ஏழாம்பாட்டு.—(மானேயித்யாஜி.) ரெஞ்சிலே புகுந்து போக மாட்டாதவன
வேயோ, தன் வீர்யஸூல்கத்தாலே லஸ்யையான நப்பின்னையும் தானுமாகக் குடியா
யிருந்தா னென்கிறாரென்று அவதாரிகை கண்டுகொள்வது.

“மானேய் - நோக்கிதிறத்து” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (மானேய்ந்தவித்
யாஜி) அவள் தன்வீரவாசியைச்சுண்டு ஆசைப்படும்படியென்றுகருத்து. நோக் [௪௦
கிலே மடப்பமுந்தோற்று மென்று விவக்ஷித்து, வாக்யமலிதார்யம் (மானினுடைய
வித்யாஜி.) ம்ஜீஹவாயிருக்குமென்றது - ஹவ்யதை தோற்றவிருக்கு மென்றபடி.

(க) ஒக்கப்பண்ணுகை - ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கை. (உ) தனக்காக்கு
கை - தனக்குஸேஷஹத்தாக்குகை.

மூ.—சேயனணிய நெனசிந்தையுள்நின்ற

மாயன், மணிவாளொளியெண்டரளங்கள்

வேய்விண்டுதிர் வேங்கடமாமலைமேய

ஆயனடியல்லது மற்றறியேனே. அ.

ப-ரை.—தன்னைத்தஞ்சமாகப் பற்றாதார்க்கு, சேயன் - மிகவும் தூரஸ்தனாய், தன்னைப்பற்றினார்க்கு, அணியன் - மிகவும் ஆஸந்நனாய், என - என்னுடைய, சிந்தையுள் - மனஸ்விலே வந்து புகுந்து, நின்ற - நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், மாயன் - யாவரும்கேட்டு ஆஸ்சர்யப்படத்தக்க செய்கைகளை யுடையனாய், வேய் - மூங்கில்களானவை, விண்டு-பிளவுபட்டு, உதிர்-சிந்திக்கிடப்பதாய், ஒளி- [ய] ப்ரகாஸத்தையும், வெண் - வெண்மைநிறத்தையு முடைத்தான, தரளங்கள் - முத்துக்களையும், வான் - ஒளியையுடைத்தான, மணி-ரத்நங்களையுமுடைத்தாய், மா - பெருமை மிக்கிருந்துள்ள, வேங்கடமலை - திருமலையிலே, மேய - பொருந்தியிருப்பவனாய், ஆயன் - இடையனான கர்ஷ்ணனுடைய, அடி யல்லது - திருவடிகளில் கைம்கர்யமொழிய, மற்று-பரமபதப்ராப்திமுதலியவற்றை, அறியேன்-ஒரு[ய]டு பொருளாக மதித்தறியே நென்கிறார். (அ)

(அணிவரைத்தோளா) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸ்ப்ஷிஹா விஷயமாய், ஃஷஹங்களுக்கு இளகாததிண்ணிதான தோளையுடையவனே. (தேனே) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காகத் தன்னைப்பேறுதே ஃஷஹங்களின் மேலே விழுந்து பண்ணின வ்யாபாரம், அது ஸந்ஸிக்ஹதம் நெஞ்சுக்கு இனிதாயிருக்கிறபடி. (திருவித்யாடி) அத்தேன் குடிகொண்டவிடமாய்த்து. (கோனே) என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காகத் திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய், உன்னுடைய நிரதிஸய ஹோம்யதையைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹ மாக்கினவனே. (என்னித்யாடி) ஃஷஹங்களையழியச்செய்து நப்பின்னைப்பிராட்டியை லஹித்து, அவளோடே கூட, “அரவத்தமளியினோடும்” என்கிறபடியே வந்து, இனி ஒருக்காலும் பேரான் என்று தோற்றும்படி யிருந்தானாய்த்து. எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு.—ஃஷஹங்களை யழியச்செய்து நப்பின்னைப் பிராட்டியைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ஃஷயத்திலே வந்து புகுந்தபின்பு, இனி இம்மார்ஹஸ்யத்துக்கு எடுத்துக்கைநீட்டு கையொழிய வேறெனக் கொன்றறியே நென்கிறார்.

“அணி, வரை” என்கிற விஸேஷண த்வயத்துக்கும் ப்ரயோஜநமருளிச் செய்கிறார் (நப்பின்னையித்யாடி.) இத்தால் - அவள் கண்ணுலேகாண இவன் தோளாலேதழுவினானென்றும், இவன் கண்ணழகுக்குத் தோற்றத்தழுவ அவள் தோள்மிகுக்குக்குத் தோற்றாளென்றும் திருவுள்ளமென்று ஹ்ரஃயம். “ஏழ் - [கரு] ஆன் - விடை - ” ஆன்களுக்குள்ளே யயேச்ஹாவிஹாரம் பண்ணவிட்ட விடைகளையென்று ஸஸ்ஹார்யம் கண்டுகொள்வது. அரவத்தமளி-ஸேஷனாகிறபடுக்கை. எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(சேயனித்யாடி.) “ஆயனடியல்லது மற்றறியேனே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஃஷஹங்களையித்யாடி.) மார்ஹஸ்த்யத்துக்கு - இவ்விருவருடையகர்யத்துக்கு. எடுத்துக்கைநீட்டுகை-பரிசாரகர்த்யம். வே [சய] நெனக் கொன்றறியே நென்றது - * மன்னாவிம்மனிசப்பிறவியை நீங்கப்பண்ணுவித்துக்கொண்டு அவன்வர்த்திக்கிற ஃஷவிஸேஷப்ராப்தி முதலானவை யெனக்கு புருஷார்யமாகத் தோற்றவில்லை யிப்போதென்றபடி.

வ்யா.—(சேயனணியன்) அநாபுதிர்க்கு அத்யன ஊஸ்யனாய், ஆபுதிர்க்கு அத்யனம் ஆஸநநாயிருக்குமிதே ; இரண்டும், பாண்டவர்கள் விஷயத்திலும் ஊர்யோயநாடிகள் விஷயத்திலும் காணலாமிதே. உகப்பார்க்கு அவன்கையாளா யிருக்குமென்னுமிடம் நீரே [நுங்கேகண்டு சொல்லுகிறீரென்ன (என்கிறதையுள் நின்றமாயன்) நான் அபேக்ஷியாதிருக்க என்னுடைய ஹ்ஸீத்யத்திலேவந்து புகுந்து நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற ஆஸ்வர்யஹதன். (மணியித்யாடி) வாளென்றும் (-ஒளி,) ॥ ஒளியென்றும் - ஒளி, இவைஇரண்டும் செய்வதென்னென்றால் (மணிவாள் ஒளியெண்டரளங்கள்)ஒளியையுடைத்தான[யிரத்நம், ஒளியையுடைத்தாய் நீர்மையை யுடைத்தாயிருக்கிற முத்துக்களை, வேய் விண்டுஉதிராநிற்கு மாய்த்து-மூங்கில்களானவை முற்றி வெடித்து முத்துக்களைச் சொரியாநிற்குமாய்த்து ; இப்படிப்பட்ட திருமலையை வாஸஸ்யாநமாகவுடைய. (ஆயன்) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லஹென்னு மிடத்துக்குஸ-ஓஹகமிதேயிது. (அடியித்[யிரு]யாடி) இதரநிரபேக்ஷனானவன் அநந்யஹதியாய்க்கொண்டு என்பக்கலிலே வந்து புகுர ஸாபேக்ஷனானான் அவனை விட்டுப்போவேனோ.அ.

மேலுக்கவதாரிகை (இரண்டுமித்யாடி வாச்யதவயமும்.) (எங்கேகண்டு) என்றதுக்கு - பாண்டவர்கள் விஷயத்தில்கண்டு சொல்லுகிறீரோ வென்றபடி. இவ்வாழ்வார் “அடியேனையாட்கொண்டருளே,” “அடியேனிடரைக்களையாயே,” “குறிக்கொள்ளெனையே” என்கொண்டு, அவனிருக்கும் ஷேஸத்தில் போகை உத் ஷேஸமாய் அவ்விடத்தில் கைங்கர்ய தத்விரோயி ப்ராப்திபரிஹாரங்களையே ப்ரார்யியாநிற்கவும், அவன்றனக்கு இவர் நெஞ்சில்வருகை உத் ஷேஸமாய் இவரஹர்யம் வ்ஸித்திகளி லபேக்ஷையாலே மஹிஷி ஸஹிதனாய் அவஸரம் பெற்றவாறேபுகுந்துகொடுநின்றான்,இத்தைக்கண்டு“என்கிறதையுள்நின்ற மாயன்” [௨௫] என்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாடி) இங்ஙனன்றாகில், கீழ் - ஸாமாந்யேந ப்ரார்யித்தமைதோற்ற பாட்டுக்கள் பலவுண்டாகையாலே, நானபேக்ஷியாதிருக்க என்னக்கூடாது. ப்ரதீகம்ரஹணபூர்வகம் ப்ரஸநம் பண்ணுகிறார் (மணியித்யாடி.) “வாள்” என்றது - * மணிவிசேஷணமாகவும், “ஒளி” என்றது- * தரளபடித்துக்குவிசேஷணமென்றும்ப்ரத்யுத்தரமானமை [௩௩] யைக்காட்டாநின்றனாகொண்டு, ப்ரதீகம்ரஹண பூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (மணிவாளொளியித்யாடி.) “வாள் - மணி” என்றது - * வேங்கடத்துக்கு விசேஷணம். * வெண்மையினர்யம் (நீர்மையையுடைத்தாய்) என்றது. ரத்நங்களும் முத்துக்களும் கொழிக்கிற ஷேசவாஸத்வத்தால் மலித்தவர்யம் (இதரநிரபேக்ஷனானவ னென்றது.) அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(வந்தாயித்யாடி.) “ ஆயனடியல்லது மற்றறியேன் ” என்று தம்மிலே தாமதுஸந்யிக்கவே, எம்பெருமான், இவர் மற்றொன்று சிலவற்றை ப்ரஸங்மித்தார், அவற்றை யறிந்துவிட்டாரா யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸந்யதி கண்டுகொள்வது.

மூ.—வந்தாயென்மநம் புகுந்தாய் ! மன்னிநின்றாய் !

நந்தாதகொழுஞ்சுடரே ! எங்கள்நம்பீ!

சிந்தாமணியே ! திருவேங்கடம்மேய

எந்தாய்! இனியானுன்னை யென்றும் விடேனே. ... கூ.

ப-ரை.—“ ஆதியஞ்சோதியருவையங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த ” என்கிறபடியே, வந்தாய் - பரமபதத்தினின்றும் நானிருந்தவிடம் தேடிவந்து, என்மநம் - என்மநஸ்விலே, புகுந்தாய் - புகுந்து, மன்னிநின்றாய் - நிலைபெற்று நின்றவனாய், நந்தாத - இடை வெளியில்லாத, கொழும் சுடரே - மிக்கவொளியை யுடையவனாய், எங்கள்-ஆபீதரான வெங்களுக்கு, நம்பீ-தஞ்சமாக விஸ்வலிக்கத்தக்க [ய]வனாய், சிந்தா - குற்றமில்லாத, மணியே - ரத்நம்போலே கண்ணுக்கு இனியானவனாய், திருவேங்கடம் - திருமலையிலே, மேய - பொருந்திநின்று, எந்தாய் - என்னை உனக்கே உரிமையாக்கிக்கொண்டவனாய், உன்னை - சேஷியான வன்னை, யான் - சேஷபூதனானவடியேன், என்றும் - எக்காலத்திலும், விடேன் - விடுகிறிலே என்கிறார். (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(வந்தாய்) ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாயிருக்க, இவரபேக்யாதிருக்கச்செய்தேயும் நானிருந்தவிடம்தேடிவந்துபுகுந்தானாய்த்து. வரவேண்டாவென்று விலக்கமாட்டாதேயிருந்தார், அதுவேபற்றாசாக ஹ்ஸீடியத்திலேவந்து புகுந்தான். (மன்னிநின்றாய்) முன்புபுகுரமாட்டாதேநின்றது உறவில்லாமை [உய]யன்றிறே, இத்தலையிலிசைவுகிடையாமையிறே ; இனிப்போகில்புகுர அரிதாமென்று அதுவேநிலையாக நின்றானாய்த்து. இப்படியிருக்கிறவிடத்து, ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாக விருக்கக்கடவநாம் இங்கேவந்து சிறைப்பட்டோமென்னும் இன்னாப்போடன்றிக்கே, இவரபக்கலிலேபுகுந்திருக்கப்பெற்றவிது பெறாப்பேறாய், தனக்குப் [உரு]பண்டில்லாத ஐஸ்வர்யம் பெற்றானாய் உஜ்ஜ்வலனாகநின்றானாய்த்து. (நந்தாதகொழுஞ்சுடரே) விஹேடிமில்லாதஒளஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடையவனே. (எங்கள்நம்பீ) இப்பாமும் தாறை ஒருபடி நிரப்புகை. (சிந்தாமணியே) இவன்ஒன்றை எனக்குஎன்று நினைப்பதுகாண் நாமத்தைக்கொடுக்கைக்குஎன்றிராநின்றானாய்த்து. ஜ்ஞாநம்பிறந்தாலும் [நய]

நானிருந்தவிடம் - * அஹமர்யமிருந்தவிடம். அன்றிக்கே, (இருக்கச்செய்தேயும்) என்ற வநஜரம், வந்தானாய்த்து என்று பூரித்துக்கொண்டு, வ்யாக்யாதீவாக்யமாக்கிக் கொள்வது. (நானித்யாடி) “புகுந்தாய்” என்றதுக்கு ஆழ்வாருடைய ஹார்ஜலாவமென்று கண்டுகொள்வது. மேலுக்கவதாரிகாஸஞ்சகமாக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாடி.) பாழும் தாறை - ஆழமான பள் [நரு]ளத்தை. விஜாவிஷயமல ப்ரஹ்மான மணியென்றர்யமாக்கித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாடி.) ஸர்வஜா விஜாவிஷயமான மணியென்றர்யமாக்கி, த்யாஜ்யமான மணியுண்டோ இப்படி விசேஷிக்கைக்கென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநமித்யாடி.) “ரத்நாநியநயார்யாநி” என்று - ஜ்ஞாநிக்கு த்யாஜ்யங்களுண்டிறே என்று திருவுள்ளம். அன்றிக்கே, சிந்துதல்-சிதறுதலாய், அதில்லா மணி [சய]யென்றர்யமாக்கி, அத்தால் ஹலிதார்யம் (ஜ்ஞாநமித்யாடி) என்றுமாம்.

மூ.—வில்லார்மலிவேங்கடமாமலைமேய

மல்லார்திரடோள் மணிவண்ணனம்மானே,

கல்லார்திரடோள் கலியன்சொன்னமாலே

வல்லாரவர் வானவராகுவர்தாமே. டி.

ப-ரை.—வில்லார் - வில்லை யிடைவிடாமல் தரித்துநிற்கும் திருவேடுவர்கள், மலி - மிக்கிருக்கிற, வேங்கடமாமலை - திருமலையிலே, மேய - பொருந்தி வர்த்திப் பவனாய், மல்லார் - மிடுக்கு மிக்கிருப்பதாய், திரள் - திரண்டிருந்துள்ள, தோள் - தோள்களையும், மணி - நீலரத்நம்போன்ற, வண்ணன் - திருநிறத்தையு முடைய னான, அம்மானே - ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக, கல் - மலைபோலே, ஆர் - திண்[ய] மையையும், திரள் - திரட்சியையு முடைய, தோள் - தோள்களை யுடையரான, கலியன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, மாலே - மாலாருபமான இப்பத் துப்பாட்டையும், வல்லாரவர்தாம் - பொருளோடே கற்கவல்லார்கள், வானவரா குவர் - நித்யஸூரிகளைப்போலே கைங்கர்யம் பண்ணப் பெறுவார்கள். ... (டி)

உபேகதியாதரத்நம்.(திருவேங்கடம்மேயவெந்தாய்)திருமலையிலே [டிடு] வந்துபுகுந்து உன்னுடைய ஸ்வாமித்வத்தைக்காட்டி யென்னை அநந்யா ர்ஹனாக்கினவனே. (இனியித்யாதி) எனக்காகவந்து நிற்கிறநிலையை விடாய், ஆனபின்பு நானுனக்காம்படிபற்றின பற்று விடுவேனே.(என்று ம்) இத்தால்-பரஹக்தி பர்யஞமாகப் பிறந்ததென்றபடி. அரைகூண மவனை யொழியச்செல்லாமை யுண்டாகையிறே-பரஹக்தியாவது, [உய] வ்திரேகத்தில் ஜீவியாதபடி யானார். கூ.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(வில்லாரித்யாதி) பரமபடித்திலே நித்ய ஸூரிகள் அஸ்யானே ஹயஸங்கைபண்ணிப் பரியவிருக்கு மவனிறே ஸரிஸாரத்திலேவந்து ஸந்நிபிபண்ணினான் ; ஸரிஸாரமாகையாலே ஸ்யானே ஹயமாயிருக்குமிதே யிங்கு; ஆகையாலே, அங்குத்தைத் திருவேடுவர் எப்போதும் ஏறிட்ட வில்லுந்தாமுமாய் உணர்ந்து நோக்குவர்களாய்த்து, ஸ்ரீமஹப்பெருமாள் இராவெல்லாமுணர்ந்து நோக்கினாப்போலே. (மல்லாரித்யாதி) வலிஹம்கிடந்த முழஞ்சை யாய்த்து இப்படியுணர்ந்து நோக்குகிறது. மிடுக்குமிக்க தோளையுடைய டர்ஸநீயமான வடிவையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனே. [கூய]

நிற்கிறநிலையை-திருமலையில்நிற்கிறநிலையை.பற்றினபற்று-என்னெஞ்சிலேநீபற்றின பற்று. “என்றும்” என்றது - அல்பகால விவக்ஷயா வருளிச்செய்கிறார் (அரை யித்யாதி.) பரஹக்தி யென்றதுக்கு - பரமஹக்தியிலே தாத்பர்யம்.“புநர்விஸ்ஸேஷ லீருத்வம் பரமஹக்திருச்யதே” என்னக்கடவதிறே. கூ.

பத்தாம்பாட்டு.—(வில்லாரித்யாதி.) வில்லை நிரூபகமாகவுடைய வேடரால், மலி - ஸம்ஸித்யமாயிருக்கிற, வேங்கடமென்ற விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமரு ளிச்செய்கிறார் (பரமபடித்திலேயித்யாதி.) “திரள் -” மாம்ஸளமான.

கலை பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, பத்தாந்திருமொழி.

(கல்லாரித்யாதி) இருவர்க்கும் அரணாகப்போரும்படியாய்த்துத் திருமங்கையாழ்வார்தோள் மிடுக்கிருக்கும்படி. (வல்லாரித்யாதி) இவற்றை ஆய்நிலை வல்லவர்கள், நித்யஸூரிகளுடைய நித்ய கைங்கர்யமே தங்களுக்கு யாத்ரையாகப் பெறுவார்கள். ட

* அடிவரவு.—கண் இலங்கை நீர் உண்டாய் தூணாய் மனனா
மானேய் சேயன் வந்தாய் வில் வானவர்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

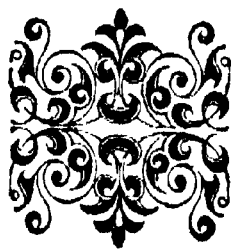
ஆர்தல் -பொருந்துதலாய், கல்லோடொத்த தோளென்று விசேஷிக்கைக்குத்தாத்
பர்யம்(இருவர்க்குமித்யாதி;) வேடர்க்கும் வேங்கடத்தானுக்கு மென்றபடி.... ட.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீ ய ர் தி ரு வ டி க ளே ச ர ண ம்.

ஆக, திருமொழி - ட - க்கு, பாட்டு - ஈ .

முதற்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த

பெரியதிருமொழிக்கு,

ஈழர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யானாந்தரம்.

இவ்வாழ்வாராகிருர் - அநாடிகாலம் ஆத்மாவை வெய்யிலிலே வைத்து உடம்பை நிழலிலேவைத்துப் போந்தா ரொருவராய்த்து. ஆத்மாவை வெய்யிலிலே வைக்கையாவது - ஹவடி விஷயத்திலே யிழியாமை ; உடம்பை நிழலிலே வைக்கையாவது - * ஊனுடைக் குரம்பை வாழ்க்கைக்குறுதியேவேண்டியவாடிகளிலேப் பரவணராய் அதுவேயாய்ப் போருகை : நிழலாவது - அவன்பாடி நிழலேயிறே. [வாஸுதேவதருஹாயா] போனபோனவிடமெல்லாம் நிழலாயிருக்கை. [நாதிஸீதாநவம்மா] அறவவ்விதிதல் வேர்த்தல் செய்யா தொழிகை. [நரகாங்காபாஸமநீ] தானேயேறிட்டுக் கொண்ட நரகமாகிற நெருப்பை யுட்பட அவிக்கவற்று. [ஸாகிமர்யுந ஸேவ்யதே] [யடுப் பராப்தமன்றென்ன வொண்ணுது, டிஹநிவர்த்தகமன்றென்ன வொண்ணுது ; அந்நிழலிலே யிருந்துவைத்தே ஒதுங்கிற்றிலேன் என்பாரைச் செய்யலாவதில்லையே. இனி இவர் கண்ணால் காண்கிற விஷயங்களுக்கு அவ்வுருகறியாராகில் நம்மையும் விஷயங்களோ பாதியிவர்கண்ணுக்கிலக்காக்கினால் விரும்பக்கூடும் என்றுபார்த்து, [உய உகந்தருளின நிலங்களிலேவந்து ஸந்நியபண்ணி யருளி, இவரை விஷயீகரித்து, தன்படிகளை யடையக் காட்டிக்கொடுத்து, தன்னு லல்லது செல்லாதபடி பண்ணி இவரை அதுஹிப்பித்து, இங்கே யிருந்தேபரமபடித்திலுள்ளார்படிபண்ணி அடிதேசப்பராப்தியையும்பண்ணிக்கொடுத்தானென்கிறது - இப்பராப்தியங்க ளெல்லாவற்றிலும். *

ஈழமூன்றும்பத்து முதல்திருமொழி முதற்பாட்டினரும்பதத்தில் “கருமை-பெருமையாக்கி நஞ்சியர் வ்யாக்யானம் பண்ணியிருந்தாலும்” இத்யாடி வாக்யத்தால் நஞ்சியர்வ்யாக்யான முண்டென்று தோற்றுகிறதாகிலும், இந்த வ்யாக்யானத்தில் “இப்புடைகளிலே நினைப்பது அநேகத்தை யிறே என்று ஜீயாருளிச்செய்வது” [க - ப - க - தி - உ - பா.], “நஞ்சியர் ஸந்நியஸித்தருளுகிற [நயவன்று.....என்றருளிச்செய்வார்” [க - ப - க - தி - க - பா.] இத்யாடி வாக்யங்களுண்டாகையால், இதுநஞ்சியர்வ்யாக்யானமன்று ; “வேல்வெட்டிநம்பியார், பிள்ளைய.....என்றகேட்க” [க - ப - க - தி - க - பா.] இத்யாடி வாக்யங்களாலே-நம்பிள்ளைவ்யாக்யானமு மன்று ; வாடிகேஸரி அழகியமணவாளச் சீயாருளிச் செய்ததா யிருக்கும் என்று சிலர் அருளிச்செய்வார் : ந்ரந்யஸ்யமாகக் கண்டு கொள்வது.

இவர்பக்கல் அடிவேஷமும் விஷயங்களினுடைய லாவவமுமே இவரை மீட்கைக்குப் பரிகரமாகவும், இவருடைய ரஸிகத்வமே தன் வாசியறிகைக்குப் பற்றாசாகவும், அநாடிகாலம் பண்ணின பாபங்க ளை கஃபைக்கு விஷயமாக்குவோம் என்று பார்த்து, இவர் விஷயங் [நு களின் வாசியறிந்து தன்னையறிகைக்கு, கிழிச்சீரையோடே யந்த தைக் கொடுப்பாபை போலே, தனக்கு வாசகமான திரு மந்தரம் முன்னாக தன் ஸ்வரூபரூபமணவிஹகுதிகளைக் காட்டிக்கொ டுக்கக் கண்டு அதுஹித்து, அயோம்யனான வென்னை அதுதானே ஹேதுவாக விஷயீகரித்தான் என்று, கஃதஜ்ஞராகையாலே, ஒரு[நு க்கால் சொன்னத்தை ஒன்பதின்கால் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார். ஹ வடிவிஷயத்தில் நேர்கொடுநேர் செய்யலாவ தொன்றில்லை, செய்ய வேண்டுவது மொன்றில்லை ; பண்ணின உபகாரத்துக்கு கஃதஜ்ஞ னுமித்தனையே வேண்டுவது அவிடிவ்யாவஃதி தோற்ற. ... *

முதற்பாட்டு.—நம்மாழ்வார் ஸர்வேஸ்வரனை ஸாக்ஷாத்கரித்து[நு அநஞரம் பெற்ற பேறறியாதே “இந்நின்ற நீர்மை யினியாபுருமை” என்று - கீழ்நின்ற நிலையை அதுஸந்யித்தாப்போலே, இவரும், ஹவடிவிஷயீகாரம் பிறந்தபின்பும், தாம் கீழில் பிரிவையெல்லா மதுஸந்யித்து (வாடினேன்) என்கிறார். * ஸாயஞாந்நிவாஸ வஃ ஶூதத்தையிறே யிழந்தது. கொம்பை யிழந்த தளிர் போலையானே[உய ன். * தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடத்தையிறே பிரிந்தது. “ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோயஃதன்” என்கிறபடியே - ஜலத்தைப் பிரிந்த மத் ஸ்யம்போலே வாடினேன். “பழுதே பலபகலும் போயின வென் றஞ்சி யழுதேன்” என்றும், “தெரிந்துணா வொன்றின்மையால் தீவினையென் வா ளா விருந்தொழிந்தேன்கீழ்நாள்களெல்லாம்” என்[உரு றும், “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்றும், அநாடிகாலம் இழந்த இழவை நினைத்து (வாடினேன்) என்கிறார்.

(வாடி.) என்றிறவிரேஷணம் இரண்டிடத்திலும் பொருள் பெ ற்றுக்கிடக்கிறது. அநாடிகாலம் இவ்விழவு ப்ரவஃத்தமாய்ப் போ ந்ததென்றும்மேலேஓரநாயுத்தைவினைத்ததென்றும் தோற்றுகிற[நுய து. மேல்வினைந்த அநாய மேதென்ன (வருந்தினேன் மனத்தால்) மாநஸமான க்லேஸத்தை அதுஹித்துப் போந்தேன்; விஷயாநுஹ வத்தை யாசைப்பட்டு அதுகிடையாமையாலே அதுக்கு ஹீடியக்லே ஸத்தைப்பட்டேன்.

(பெருந்துயரிடும்பையில் பிறந்து) இடும்பையென்றும், துய[நு ரு என்றும் - டுஃஃவம் ; இரண்டாலும் - மிகவும் பெரிய டுஃஃவத்தை வினைக்கும் ஸரீரபரிஃரஹம் பண்ணி யென்றபடி. டுஃஃவாயதநமாய் டுஃஃவத்தை வினைப்பதுமாயிருக்கை. (கூடினேன்) அவித்ஸம்ஸந்யம் ஸத்தாப்ரயுக்தம் என்னலாம்படி பெருந்தினேன். (கூடினேன்) என் கையாலே - இதுதான் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்று, வந்தேறி என்னு

மிடம் தோற்றுகிறது. அயப்பிண்டத்தை அநியினருகே வைத்தால் அநிபரமானுக்கள் ஸஞ்சம்ருபேண அதிலே ஸங்க்ரமித்தாதல், வாஸநையாலே யாதல் இதினுடைய ஒளஷ்ண்ய ஸ்வஹவத்தையும் ஹஜித்து அது தானென்னலாமாப்போலே, இவ்வாத்மாவும் அவித்ரு ஸம்ஸர்மத்தாலே அது தானென்னலாம்படி அவித்கல்பனாபடி. (கூடினேன்) ஸரீரவிஸ்லேஷம் அஸஹ்யமாம்படி பொருந்தினபடி.

(இனையவர்தம்மோ டவர்த நம் கலவியேகருதி ஓடினேன்) ஸரீர ஸம்ஸ்யத்தால் பிறந்த அநர்யமிது என்கிறார். (இனையவர்) பரு வத்தால் துவக்ருமவர்கள். (தம்மோதி) “ஹாயாவாஸத்வமநுமஹி [ய மேத்” என்கிறதுவும் இங்கே. “யேகயேநயாதாமஹிதிதேநதேந ஸஹமஹி” என்கிறதுவு மெல்லாமிக் கே யென்கிறார். (அவர்தரும் கலவி) கிட்டினபோது சரிந்து வர்த்ததை சொல்லி, இவனகப்பட்ட டான் என்றறிந்தவாறே, தங்களைக்கொண்டு எழுவாங்குவார். (தரும்கல வியேகருதி) அதுஹித்தேகன் என்பது அதுஹவ்யந்தா னுண்டாகி [யரு லிறே. இன்னபடி ஹஜிக்கலாம் என்று நினைவொழிய, ஹஜிக்கத்தக்க தொன்றில்லை. உஹங்களிலே யொன்றை ஸஹமென்று பேரிட்டுக் கொண்டாடித் திரிகிறுனித்தனே இவன் ஹாஹியாலே.

(ஓடி) நுன்பெல்லா மிப்படியாய்ப் போரச்செய்தே ஒரு நன்மை யுண்டாய்த்தென்று தோற்றுகிறது. அதேதென்னில் (உணர்வெ[உய னும் பெரும்பதம்) “விந்ஞாநமயஜிஜ்ஜப்ராப்தம்” “வரவாருன்றில் லையால் வாழ்வினிதால்” என்கிறபடியே இங்ஙனே ஸஹவிப்பது. (பெரும்பதம்) அவன்றன் வேண்டா, தஜ்விஷயஜ்ஞாநமே யமையும் என்னும்படியாய்த்து இதினுடைய பெருமை. “மறப்பின்மையான் வேண்டும்மாடு” என்றும் “உனக்கேயாளாகும்சிறுகாலத்தை யுறு[உடு மோ” என்றும் சொல்லுகிறபடியிறே யிதினுடைய பெருமை. (திரி ந்தி) மீண்டு. விஷயங்களி லதுஹிக்கலாவ தொன்றில்லாமையா லே ஈட்டி மீண்டு. (தெரிந்து) என்று பாடமாகில், ஜ்ஞாநம் பிறந்த வாறே எல்லாருள்ளபடி தெரிந்தது. ஆகையாலே, அநாடிகாலம் இருளாய்ப்போந்தமைதோற்றுகிறது. (நாடினேன்) கண்டேன். கா[நய ற்றுக்கிடப்பட்ட கலம்போலே ஓடின நான், ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே, நெங்கூரம் விழப்பட்ட மரக்கலம்போலே தரித்தே னென்கிறார். நா டல் - தேடலாய், ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே, நாம் கீழ்பட்டதென்? மேல் படப்புகுகிறதென்? என்கிறதேட்டம்பிறந்ததென்கிறது என்றுமாம்.

(நாடி) ஆராய்ந்து. (நான்) ஓடினநான்.— வேல்வெட்டி நம்பியார், பின்னையை, “இதரோபாயங்கள்போலே ப்ரபத்திக்கும் ஸஹாயான ராபேகைஷ்யுண்டோ?” என்று கேட்க; “இது கேட்கைக்கடியென் இப்போது?” என்ன; “சக்ரவர்த்தித் திருமகன் ப்ராங்முவத்வாடி நிய மங்களோடே ஸரணம்புக்காரே” என்ன; “அந்த உபாயத்துக்கு உ டனவநதுயா யிருப்பதொன்றில்லை, உபாயபரிஹம் பண்ணினவ

ருடைய ஸ்வஹாவத்தாலே வந்தது, ராக்ஷஸஜாதீயராகிருர் - தண்ணி யராய் அநயிகாரிகளாயிருக்க, அவர்களி லொருவனான விஷ்ணும் வான் 'ஸமுத்ரராவவோ ராஜாஸ்ரணமஹ-மர்ஹதி' என்று இவரு க்கு உபதேசித்தான், அவன்பக்கல் நியதிகண்டிலோம்." இத்தால்[ரு சொல்லிற்றாய்த்து - அநயிகாரி அயிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, அயிகாரிக்கு அநயிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, நின்ற நின்ற நிலைகளி லே அயிகாரிகளாமித்தனை ; ஆகையாலே, ஸர்வாயிகார மென்றபடி. (நான் கண்டுகொண்டேன்) கெடுத்தவன் கண்டாப்போலே யிருக் கை. (நாராயணுவென்னும் நாமம்) ப்ரணவபூர்வகமாக வது[திமுடி[ய வாகாமைபாலே- இதிலே யிழியவமைபும்ஹலபர்யதமா மென்கைக்கு, ஸாங்கமாகவும் வேண்டாவென்கிறது. (என்னும்நாமம்) என்னும் என்கிறது-பலகால் ஆடரித்துச் சொல்லுகிற அந்யபரமான நாராய ணுவாகத்திலே சென்று கேட்டுக்கொள்ளுங்கோ எந்தநாமம். (நாமம்) என்கையாலே - அங்மாதி நியமமில்லை யென்றபடி. ... க.

அவதாரிகை.— இரண்டாம்பாட்டு.— அநாதிசாலம், ஹவத் விஷ யமென்றென்றுண்டு என்றுமறியாதே விஷயப்ரவணரார்ப் போரு கையாலே, “வாடினேன்” என்றும் “ஒடினேன்” என்றும் கிழநின் ற நிலையைச்சொல்லி நின்றது ; இப்படி கழிந்த காலம் வ்யர்பமாகா தபடியான திருநாமத்தைக் காணப்பெற்றே வென்கிருர்.

வ்யா.—(ஆவியேஅர தே) “ஆவியேயு தே யலைகடல்கடைந்த வப்பனே” என்றும் “ஆவியே யாரமுதே” என்றும் ஹவத் விஷயத் திலே சொல்லக்கடவவார்த்தையையார்த்து இங்ஞ்ச்சொல்லுகிறது. “ஜீவித0த்வமஹ்மேஹ்ஜீயம்” என்றிறே சொல்லிப்போந்தது. (என நினைந்து) “இப்புடைகளிலே நினைப்பது அநேகத்தையிறே” என[உரு னு ஜீயாருளிச்செய்வது. (உருகி) “ ‘நினைதொறும் சொல்லுந்தொ றும் நெஞ்சிடிந்துகும்’ என்று இங்ஙனே சொல்லலாமோ?” என்று ஜீயர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய ; “நீரிவரிலும் ஹக்தரா யிருந்தீர்” என்றருளிச்செய்தார். (எனநினைந்துருகி) இங்ஙனே அநுஸந்தித்து நீர்ப்பண்டம்போலே மங்கிக்கிடப்பர். காலமநாடி, ஆத்மாநித்யன்,[ஈய பரிச்ரஹித்த ஸரீரங்களுக்கு எல்லையில்லை, அவ்வோ ஸரீரங்கள்தோ றும் விஷயங்களுக்கும் எண்ணில்லை, ஆகையாலே (அவாவர்) என்னு மித்தனை. (பணைமுலைதுணையா) * ஹர்மாஸ்ரங்மாஸ மேஷோஸ்யி மயமான மாஸபிண்டத்தையிறே துணையாகப்பற்றிப்போந்தது. “ஹ ன்னுசுழல் கருநிறத்தென்துணையே” என்னுமாப்போலே இவற்றை உ துணையாகப்பற்றுவது. (பாவியேன்) கிழநின்ற நிலையை நினைத்து “பாவியேன்!” என்கிருர். (உணராதெத்தனைபகலும்) அநேககாலம். (பழுதுபோ யொழிந்தன நாள்கள்) * ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனா ய் மன்னி வழுவினாவடிமைக்கிட்டுப் பிறந்தவனிறே இக்காலத்தைப் பாழேபோக்கினான்.

(தூவிசேரன்னம் துணையொடும் புணரும் சூழ்புனல் குடந்தையே தொழுது) தூவி - சிறகு. (துணையொடும் புணரும்) ஸஹசரத்தோடே புணர்ந்து வர்த்திக்கிற ஷேஸம். ஸர்வஹத ஸரண்யமான ஷேஸம். அன்னத்தோடே ஸர்வயா ஸாம்யம் சொல்லலா யிருக்கை [ருயாலே, பெரியபிராட்டியாரோடே ஆராவமுதாழ்வார் ரமித்து வர்த்திக்கிற ஷேஸம். (சூழ்புனல் குடந்தை) புனலாலே சூழப்படுகையாலே தாபஹரமான ஷேஸம். (குடந்தையேதொழுது) ஆராவமுதாழ்வார் வேண்டா, அஷ் ஷேஸந்தானே அமைபும். (என்னுவினால்) “ஆவியேயமுதே” என்ற என்றா யினால். இத்தை யிட்டிறே “எச் [யசில் வாயால் தூய்மையில் தொண்டனைன் நான் சொல்லினேன் தொல்லையாமம்” என்று அதுதபித்தது. (உய்யநான்கண்டுகொண்டேன்) உஷ்ஜீயிக்கும்படி நான்கண்டுகொண்டேன். (நாராயணுவென்னும் நாமம்) ஏன்விழந்த காலபம் வ்யாபாமாகாதபடியான திருநாமத்தைக்காணப்பெற்றேன்; “சென்ற நான் செல்லாத” இதயா [யிருதிப்படியே. 2

அ. -- மூன்றும்பாட்டு.-- அநாதிகாலம் மாரீரத்துக்கு நன்மை வேண்டி உண்ணப்பண்ணியபோந்த நான் உஷ்ஜீயிக்கும்படி திருநாமத்தைக் காணப்பெற்றேன் என்கிறார்.

வ்யா.--(சேமமேவேண்டி) “அநாதிகாலம் மாரீரத்துக்கு நன்மை வேண்டி உண்ணப்பண்ணியபோந்த நான் உஷ்ஜீயிக்கும்படி திருநாமத்தைக் காணப்பெற்றேன் என்கிறார்” என்றும்பத்து நெஞ்சால் நினைத்திருப்பது. (நினைப்பெறக்கி) ரகைஷ பெற்றசுசெல்ல வேளும் என்றிருந்தால், அது ஸலமாம்படி அநாதிகாலம் மாரீரத்துக்கு நன்மை வேண்டி உண்ணப்பண்ணியபோந்த நான் உஷ்ஜீயிக்கும்படி திருநாமத்தைக் காணப்பெற்றேன் என்கிறார். (நெஞ்சைப் பூண்டமே மருவி) கல்லத்தை [உருவேண்டியிருக்குங் காட்டில் அநவபாதே ; செய்ததின் ஸலமிதே வருவது. பண்ணிவைத்த பாபங்கள் கொடுபாய் விஷயங்களிலே மூட்டும். (உருவமே மருவி) அகவா லிழியில் தாஜிக்கலாமிதே. அகவாயறிந்தால் ஸ்வகாரிய பரமாரிதே யிருப்பது. அகவா லிழியில் அநாதமஹ்நம் கண்டுநி. வாயிருக்குமி. வடிவில்ஜோஷங்கலா [ருயமறைத்திறே வைப்பது. (மருவி இத்தையே ஸரண்யமாகமநமம்பண்ணியாய்த்திருப்பது. (ஊமனாகண்ட கனவிலும் பழுதாய்) ஊமனார் - ஊமைகள். ஊமன்கண்ட கனவிலும் பழுதாய். ஊமன்கண்டகனுவாய்விடமாட்டாநாதத்தனை, நினைத்திருக்கும் ; அங்ஙனுமன்றியே, நெடுநாளதுஹித்துப் போந்த விஷயங்களிலேபோயிருந்து, அநஞாம் [ருநினைத்திருக்கைக்கு மொன்றின்றியே யிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, ஊமைகண்ட கனுவாய்விட மாட்டிற்றிலனாகிலும் நினைத்திருக்கலாம், இவற்றை நினைத்திருக்கிறது ஹயாவஹமாகையாலே நினைக்கவொண்ணாதென்கை. ஸம்ஸீதி விஷயமாவ தொன்றில்லை ; ஸம்ஸீதி விஷய

மாய்த்ததுண்டாகில் ஹயாவஹமாயிருக்கும். (ஒழிந்தனகழிந்தவந்நாள் கள்) “நமேஹுஸுப் பரிபாஹுரே நமே ஹுஸுப் ஹ” தேதிவா | ஏத டேவாதுஸோஹமி வயோஸ்யா வயதி வர்த்ததே” இத்யாதிப்படியே.

நீர்பற்றச்சொல்லுகிற விஷயத்துக்கு இஃதோஷங்களில்லையோ[ரு வென்ன (காமனூர்தாதை) உருவமே மருவிலும் ஊதியம்போரும் ; “ஸாக்ஷாந் மந்மயமந்மய:” (நம்முடையடிகள்) வகுத்தவிஷயம். ஸர்வ ஸ்வாமி. (தம்மடைந்தார் மனத்திருப்பார்) வடிவைக்காட்டி அகப் படுத்திக் கையிலுள்ளதையம்ரஸீத்துத் தள்ளிக் கதவடைக்குமவர் களைப்போலன்றியே, தன்னைச்சேர்ந்தார் மருஸ்சைவிடாதே யிருப் [ரு பர் ; “கல்லும்கனைகடலும்” இத்யாதி, “நிற்பது மோர்வெற்பகத்து” இத்யாதி. (நாமம் நானுய்ய நான்கண்டுகொண்டேன்) ஸ்வாமீத்வ ஸௌலஹ்ய வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்யாடிகளுக்கு வாசகமான திருநாமத் தைக்கண்டுகொண்டேன். சேமமேவேண்டித் தீவினைப்பெருக்கிப் போ ந்த நான் கண்டுகொண்டேன். (நாராயணாவென்னும்நாமம்) குடல்[ரு துடக்குடைய திருநாமம். ந.

அ.—நாலாம்பாட்டு.—ப்ரளயங்கொண்ட ஹகுமியை யெடுத்தாப் போலே, ஸுஸாரப்ரளயங்கொண்டு அதிலே அமுந் துகிறநான், அவரரு ளாலே, நீர்மைமிக்க திருநாமத்தைக் காணப்பெற்றே னென்கிறார்.

வ்யா.—(வென்றியேவேண்டி) பிதாவாகவுமாம் ஆசார்யனாகவுமா ம் வென்றியாய்த்து இவன்வேண்டியிருப்பது. தன்னை யொழிந்தாரை அகப்படுத்தி தான் மேலாகவாய்த்துவேண்டியிருப்பது. கோல்விஹுண மாம் விஷயத்திலேயாய்த்து வெல்ல நினைப்பது. (வீழ்பொருட்கிரங்கி) கையில்சிறிது அர்யமுண்டாய் அத்தாலேற்றே யிவனொருவனையும்மதி யாதிருப்பது. அது அஸ்திரமானபடியாலே அபஹீதமாயிருக்கும்மே; அத்தை யிழந்து கூப்பிடாநிற்கும். மௌரவ்யராயிருப்பார் பக்கல் அஹிமாநம் பண்ணக்கடவ தன்றிக்கே யிருக்க அஹிமாநம் பண்ணி வர்த்தித்தும்அதுக்குமேலே ஜீரங்கக்கடவதல்லாததுக்குஇருந்து கண் ணநீர்பாயாநிற்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, டேஹாத்மாவீமாநத்தைப் பண்ணி த்தன்னை யெல்லார்க்கும்மேலாகநினைத்துப்போந்து, அதுக்குமேலே, அ ஸ்திரமானவுடம்பை “நித்யமாகவேணும்” என்று ஸோகியாநிற்குமெ ன்னவுமாம். (வேற்கணர்கலவியே கருதி, கையிலர்ய முண்டான காலம் ஹார்யையைச் செங்கற்சீரைகட்டித்திரியவிடுமவன் அர்யமிழ ந்து கூப்பிடாநின்றால், அல்லாதாரோடொக்க அவளும் வினவப்புகு ரும் ; அவளைக்கண்டவாதே, அவ்வர்யத்தை யெல்லாமிட்டு ஒரு [ரு பணியாகப் பூட்டிக் காணப்பெற்றிலோம் என்று மனோரயியாநிற் கும். கெடுத்த பொன்னைஇப்போது பூட்டத்தேடும். (நின்றவா நில்லா நெஞ்சினையுடையேன் என்செய்கேன்) உர்வஸீ ஸாலோக்யத்துக்கு நாட்டங்க ஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ண, நேரடியே அவள்தானே

வந்து உபஸ்யாநம்பண்ணி முன்னேநிற்க அர்ஜுநன் நமஸ்கரித்துக் கடக்க நின்றானிறே விரக்தியாலே ; இப்படிப்பட்டவன், “தஸ்யாஹ0 நிர்ஹ0மந்யே வாயோரிவ ஸஹஸ்கரம்” என்று - ப்ரதிகூல வா யுவைப பிடித்துக்கூடுகட்டிலும் என்றெஞ்சைப்பிடிக்கப் போகாது [2௫] என்றானிறே. ஒரு விஷயத்திலே அரைகூணம் கால்தாழாத நெஞ் சையுடையேனான நான், என்றெஞ்சைப் பரிகரமாகக்கொண்டு உன் னைப்பெறுகைக்கிடான உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ண என்பதொன்றுண் டோ. உன்னை யிழக்கைக்குறுப்பா மித்தனை. (என்செய்கேன்) அர் ஜுநனுக்குப்படுதினெட்டோத்திலும் ஸோகத்தைஉத்பாதித்தாப்போலே கண்டதெல்லாமிவர்க்கு ஹயாவஹமாயிருக்கிறபடி.

நீ நிப்படி யிருந்தீரானில் உமக்குப் பேற்றுக்கடியெத்தாலே யென் றிருந்தீரென்ன ; ப்ரளயங்கொண்ட ஹமி தன்னுடைய ரகூணத்தில் அஸமர்யமாய் அதை ரகூதித்தான் யாவனொருவன் அவனாலே யென்சிறார் நெடுவிகம்பணயும்பன்றியாயன் றபாரகங்கீண்டபாழியுடு யா லுழியானருளே) ப்ரளயங்கொண்ட ஹமிக்கு ஸ்வரகூணத்தில் அந்வய முண்டாமன்றிறே விஷயங்கொண்ட நெஞ்சை யுடையே னான நான் எனக்கு ஹிதநிந்தைபண்ணுவது. ஆகாஸாவகாஸம் வெ ளியடையும்படி விம்ம வளர்ந்தான். ரகூயத்தினளவல்லாதபடி யாய் த்து ரகூகனானவன் வடிவைபரிந்ரஹித்தபடி. ஹமிப்ரளயத்திலே[உய] புக்கு முடிந்து போகப்புக்கவாறே, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயாத மஹாவராஹமானான்; — ஜலஸம்ஸீடியி காணப்பணைக்கும் வடிவைக் கொண்டான். [மாகடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப்பன்றியாம்] மஹிஷி யுடம்பு பேணுதே பாசுதூர்த்தது என்றவாறே, காணான தான்உட ம்பு பேணுதே மாசேறின உடம்பை யுடையனான. [மானமிலா][2௫] ரஸ்வரத்வாஹிமாநம் பின்னாட்டாதபடி யிருக்கை. மாயாம்ஃமத்தை இனத்தின் மான்கள் வந்து மோந்து பார்த்து, விஸஜாதியம் என்று கடக்கப்போய்த்தின னிறே ; அங்ஙனன்றியே, “ஆத்மாந0மாநுஷ0 மந்யே” என்கிற இங்கும் அதுவர்த்தித்தபடி. (பாரகங்கீண்ட) ஹமிப் பரப்படங்க அண்டலித்தியோடே புக்குச்சேர்ந்தத்தைஒட்டுவிடு[௩௫] வித்தெடுத்த. (பாழியான்) மிடுக்கையுடையவன். ரகூக்குமிடத்தில் ஒரு பரிகராபேகையில்லை. (ஆழியான்) ஒருபரிகரங்கொண்டு ரகூிக்க ப்பார்த்தானாகில் அதுக்கீடான பரிகரமுடையவன். (அருளே) அஹி மாநம் பண்ணக்கடவதல்லாத விஷயங்களிலே அஹிமாநம் பண்ணி யும், ஸோகிக்கக்கடவதல்லாததுக்கு ஸோகித்தும், நரகாவஹமான விஷயங்களை அதுஹிக்க மனோரயித்தும், “நின்றவாநில்லா நெஞ் சினையுடையேன்” என்கிறபடியே கைகழிந்த வென்னை, இவன் தானாக மீளமாட்டான் என்று அதுவே ஹேதுவாக எடுக்க வொருப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரன் கஃபையாலே. அருளே என்னவுமாம், அருளாலே என்னவுமாம். (நன்றுநானுய்ய) “வென்றியேவேண்டி வீழ்பொருட்

கிரங்கி வேற்கணர்கலவியே கருதி” என்றுபோந்தவன் ஸூர்யனான
னென்று தெரியாதபடி அஸ்ப்ஷீஷ்ட ஸுஸாரமந்யனும்படி யானேன்.
(நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணனென்னும் நாமம்) “வென்றியே
வேண்டிவீழ்பொருட்டுரங்கி” என்று-அஹிமாநமும் லோஹமுமி [நு
றே சொல்லிற்று ; இப்படி போந்த நான், அமாநித்வாஜ்யாத்மசு-
னோபேதர் பெறும் பேற்றைப் பெற்றேன். ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(கள்வனானானேன்) விறகுகளவுகண்டவனில்
ரத்நாபஹாரம் பண்ணினவனுக்கு பாபம் ப்ரகரமாயிருக்கும் ; ஸூர்ய
யநத்தை அபஹரித்தவனில் ஸ்ராவ்மனயநத்தை அபஹரித்தவ [ரு
னுக்கு பாபம் விஞ்சியிருக்கும் ; ஷ்ராவ்யங்களில் தலையான ஆத்மவஸ்
துவையாய்த்து அபஹரித்தது. ஸர்வேஸ்வரனுடைமையை யாய்த்து
என்னது என்று போந்தது. (படி யுசெய்திருப்பேன்) மிடறு தின்
றால் சொறிய வொண்ணுதாப்போலே பஸ்பதோஹரானேன்.
நான் ஷேஹாத்மாஹிமாநம் பண்ணிப்போந்ததுவேயன்றிக்கே, ஈஸ்வர
ஸேஷம் என்றிருப்பானொரு ஆஸ்திகனுண்டாகில், ஷேஹாதிரித்த
மா யிருப்பதொரு வஸ்துவாவதென்? ஈஸ்வரனாவதென்? என்று
காணக்காணப்பறித்தேன். (கண்டவாதிரிதந்தேனேனும்) முன்னடி
தோற்றுமையாலே கைவந்தபடி பரிமாறினே னித்தனைபோக்கி, ஸா
ஸ்த்ரங்கள் ஆகாது என்று மீண்டிலேன். [ந்ஸ்பாஸ] அல்லாத வந்[உய
றோடு பரிமாறுமத்தை ஜநநிபக்கலிலேயும் பரிமாறத்தேகும்.

(தெள்ளியேனானேன்) இப்படி யிருக்கச்செய்தே. ஸாராஸாரவியே
கம்பண்ணி செய்யக்கடவது செய்து அல்லாதது தவிர்த்துபோவா
ரைப்போலே விவேகமுடையேனானேன். (செல்கதிக்கமைந்தேன்)
நித்யஸுஸாரியாகைக் குறுப்பானவற்றைச் செய்துபோந்தநான், [உரு
“இனி இவன் ஸுஸாரத்துக்கு ஆளாகமாட்டான், பரமபஹத்துக்கா
ளாயித்தனை” என்னும்படி சமைந்தேன். செல்லக்கடவமாயிண்டு-பரம
பஹம், அங்குத்தைக்காளும்படி பூர்ணானேன். “கண்டவாதிரிதந்
தேன்” என்றீர், “தெள்ளியே னானேன்” என்றீர், வ்யாஹத ஹாஷ
ணமாயிருந்ததிஎன்ன (சிக்கெனத்திருவருள்பெற்றேன்) இனிமீளா[கூய
தபடி அருளைப்பெற்றேன். நீர்பெற்ற பேறுதானேதென்ன (உள்
ளொலாமுருகிக்குரல் தழுத்தொழிந்தேன்) உள்ளு எலும்பும் நரம்பு
மறவுருகி, அதுதான் மீவநியில் தழுதழுப்பிலே தெரியும்படி யா
னேன். (உடம்பெலாம் கண்ணநீர்சோர) [ஆஹ்லாடி ஸீதநேத்ரா0
ஷ்ஸ்புளகீகீதமாத்ரவாந்] உடம்படங்கலும், பனுஸாரமும் த்ரிஸரமு
ழிட்டாப்போலே கண்ணநீர் வெள்ளமிட்டபடி. (நள்ளிருளளவுமித்
யாடி) விஷயாதுஹவம்பண்ணிக் களித்திருக்கும் போதோடு, விஷ
யாதுஹவம் பண்ணுகைக்கு அர்யார்ஜநம் பண்ணும்போதோடு வாசி
யற இவனுக்குத்திருநாமம்சொல்லுகையேயாத்ரையாகப்பெற்றேன். ௫.

அ.—அரும்பாட்டு. இத்தைநீர் போர ஆநியாநின்றீர், அதுதனக்கு அர்யமென்னென்ன ; சொல்லுகிறார். பாஞ்சைகஜபித்து அத்தாலே மலம்பெறவிருத்தல், இத்தால் பாபத்தைப்போக்கி யோமத்துக்கு உடலாக்துதல் செய்கையன்றிக்கே, அர்யாநுஸந்தாநத்தாலே[நுதமக்குப் பேறென்று பாஷமகையாலே அர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.— எப்பிரான் எனக்கு உபகாரகன். (எந்தை) எனக்கு ஜநகன். (என்னுடைச்சுற்றம்) என் குடல்துடச்சுடைய எல்லாவுறவு முறையுமானவன். (எனக்கரசு) என்னை சுராசுதவிர்த்து ஆண்டவன். (என்னுடைவாணன்) எனக்கு பராணானவன். (அம்பினுலித்யாதி)[யஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே அம்பாலே, அரங்கர் நடுங்கும்படி நெருக்கி, அவர்களுரினாப் போக்கின என் ஸ்வாமி ; “மாதாபிதாஹாதா” இத்தாபிப்படியே. (வம்புலாஞ்சோலை வம்பு - பம்மளம். உலாவுதல்-வர்த்திக்கை. நிதயவஸந்தமான சோலையென்றபடி. (மாமதிள்) பெரிய மதிள். (தஞ்சமா மணிக்கோயிலே வணங்கி) தஞ்சமாக, அவனுக்க[யருதருபின் அழகிய கோயிலிலே வணங்கி. மணி - அழகு. (நம்பிகாள்) மமவஜ்விஷயத்திலாசையற்று பூர்ணராயுள்ளிர். மமவஜ்ஜ்ஞாநத்தி ல்பூர்ணராயுள்ளிர் மென்னுமாம். (உய்யவித்யாதி) உங்களைப்போலன்றி யோ, நான் உத்தீகிக்கும்படி. (பானகண்டிகொண்டேனிட்யாதி) ஸர்வ விபவைப்பவமானவனே என்னும[உபகாரக வாகமான திரு [உய் நாமம். கா.

அ — எழாம்பாட்டு. அல்லாதா பிழக்கிறார்கள் அவிலேஷஜ்ஞாந கையாலே, விசேஷஜ்ஞாநம் என்னோடு ஸஜாதியாய்க் கவிபாடித் திருகிற சிங்கவிழக்கிற தென்னென்கிறார்.

வ்யா.—(ஒல்பிறப்பறியி) அவர்கள் மார்ஹஸ்யீயத்திலே நின்ற நிலை அறியிகோள் ; அவர்கள் ஜம்மமறிபிகோள். (இவரிவரென்றீர்) பண்டு ஐந்ஜானாய் க்லேஸப்பட்டுப் போந்தாநொருத்தன் இப்போது ஜீவிக்கப்புக்கால், “இது இவனளவதன்றிக்கே யிருந்தது, இதுக்கு வேறே யொருவன் அடியாகவேனும்” என்று அறியமாட்டாதே ஸ்ரீ யஃபதியைப்போலே பிறப்பேபிடித்து ஸ்ரீமானாய்ப்போந்தானாக நினைப் புதிகோள். அன்றிக்கே, (இவரிவரென்றீர்) என்று ஒருசொல்லாய், ஒருவாசியறியிரென்னவுமாம். (இன்னதோர் தன்மை யென்றுண ரீர்) இவனுக்குள்ளவளவு இன்னது என்று அறியமாட்டார். (கற்ப கம்) நினையாதே கொடுக்கும் என்புதிகோள். (புலவர்களைகணென் று) விசேஷஜ்ஞாநாயிருப்பார் சிலர் அர்யித்து வந்தால் ஒளித்து[நு ப்போமவனை, “எங்களுக்கு நிர்வாஹகன்” என்பார்கள். (உலகில் கண்டவாதொண்டரைப்பாடும்) லோகத்தில் நீயவ்ஜீத்திகளால் திரி வாரை, கண்டவாபாடும்-ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லித் திரிகிற. (சொ ல்பொருளாளீர்) ஸஃஜத்துக்கும் அர்யத்துக்கும் நிலவரான நீங்கள். சொல்லுடைமைக்கு உங்கலிற்காட்டிலில்லை. ப்ரமேயஜ்ஞாநமுடையார் உங்களத்தனையில்லை. (சொல்லுகேன் வம்மின்) உங்கள் ப்ரமேய

ஜ்ஞாநத்துக்கும் சொல்லுக்கும் பார்த்தம் போரும்படியான விஷயத்
தை நான்காட்டித்தர வாருங்கோள். (குழ்புனல் குடந்தையே தொ
ழுமின்) ஓரானும் படைவீகம் வேணுமே உங்களுக்குக் கவிபாடும்
போது. ஆறும்மலையும் படைவீடு முள்ளிட்ட பரிகரங்களும்வேணு[ந்
மே. (நற்பொருள்காண்மின்) நன்றான அர்யத்தைக் கண்டுகொள்ளுங்
கோள். பேறும்தானேயாய் தன்னைத்தருவதும் தானேயாயிருக்கை.
(பாடிநீருய்மினித்யாதி) வாஃயங்களில்தலையானத்தைக் காட்டித் தந்
தேன், அதுக்கு வாஃகமான திருநாமத்தைப்பாடி உஜ்ஜீவியுங்
கோள். “யஃபரஸ்ஸமவேஹஸ்வர” என்றதிதே இதிலுடைய ஸங்கீர[தி
ஹத்தை. வாஃகங்களில்தலை - அகாரம் ; வாஃயங்களில்தலை - கீழ்
நான்சொன்னது. எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. எங்கள்பூர்வவித்தத்தைப் பார்த்தால் நீர்
சொல்லுகிற அர்யத்துக்கு நாங்கள் ஷேஸிகராக வல்லோமே? எ
ன்ன;கெடுவீகாள்!, நானன்றோ இவ்விஷயத்துக்கு யோஃயனாய் உங்க
ளுக்கு உபஷேஸிக்கும்படி யானேன், ஆனபின்பு இவ்விஷயத்துக்கு
ஆளாகாதாருண்டோ என்கிறார்.

வ்யா.—(கற்றிலேன்கலைகள்) ஓராசார்யனைப் பின்சென்று ஆவனு
ச்சரிக்க அநாச்சாரணம் பண்ணிப் போராமையாலே, ஸாஸ்த்ரிய
ஜ்ஞாந முண்டாய்த்ததில்லை. (ஜும்புலன்கருதும்கருத்துளேதிருத்தி
னேன்மனத்தை) மநஸ்ஸை பரவிஷயமாக்கி விஷயங்களிலே ப்ரவண
மாகிற ஷாஃயேந்த்ரியங்களை காஜாதித்கமாகவாஃகலும் விஷயங்களி
னின்றும்மாற்றி ப்ரத்யயவிஷயமாக்கினால் நல்வழி போகைக்குறுப்
பாமிதே. ஸ்ரோதராஜீந்த்ரியங்கள் விஷயங்களிலே யிழிந்து தான்நனை
த்தபடியே போக மநஸ்ஸையும் அதுக்குறுப்பாக்கிப் போந்தேன் [உரு
(திருத்தினேன்மனத்தை) விஷயப்ரவணரானவர்கள் விஷயப்ரவண
யம் போராது என்று ஒளஷயஸேவை பண்ணி யிருப்பார்களிறே;
அப்படியே, விஷயங்களிலே மநஸ்ஸை வலிய முட்டிப்போந்தேன்.
(பெற்றிலேனதனால் பேதையேன் நன்மை) ஸாஸ்த்ரியஜ்ஞாநமின்றிக்கே
விஷயப்ரவணாகபபோருகையாலே அறிவுகேடனாஃஹதவினாநம் பண்
ணப்பெற்றிலேன். (பெருநிலத்தாருயிரக்கெல்லாம்செற்றமேவேண்டி
த்திரிதருவேன். எனக்கு நன்மை ஸம்பாடியாமையன்றிக்கே, பரஹ்ம
ஸை பண்ணும் விரகே விஜித்துப்போந்தேன். (பெருநிலத்தாருயிரக்
கெல்லாம் மஹாப்ஜயிவியி லாத்மாக்களுக்கெல்லாம், சினமேவே
ண்டி. (திரிதருவேன்) இதுவே பணியாகத்திரிந்தேன். (தவிரந்தேன்)
வேறு அறிந்திலேன், தவிரந்து கொடுநிற்கக் கண்டேன். (செல்
கதிக்குய்யுமாறெண்ணி) செல்லக்கடவவழி - பரமபடிம், அங்கே புக்
கு உஜ்ஜீவிக்கும்படியை மநாஸித்து. ஆறு - வழி. (நல்துணையாக
ப்பற்றினேனடியேன்) “பாடியேய0புண்ஹீகாக்ஷநாம ஸங்கீர்த்தநாம்ஸி
தம்” என்னுமத்தைப்பற்றினேன். (நாராயண) ரஸாயநஸேவை பண்ணி
னேன். (நாராயணவித்யாதி) “நயாமிபரமா0மதிம்” என்கிறபடியே
அக்கரைப்படுத்தும் வஸ்துவுக்கு வாஃகமான நாமம். ... அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நீர் இத்திருநாமத்தைப் போர ஆரீ
ரியாநின்றீர், இதென்ன நன்மையைத் தருமென்ன; இன்ன நன்
மையைத் தருமென்கிறார்.

வ்யா.—(குலந்தரும்) ஹவத் ஸம்வந்யத்தை உண்டாக்கும். [ரு
வஸத்தால் தண்ணியானொருவன் வஸத்தாலுயர்ந்தா னொருவனு
டனே ஸம்வந்யிக்க, இன்னுனுடைய ஸம்வந்யி என்று இவ
னையும் உயர்ந்த குலத்திலே எண்ணுகின்றதிதே. (செல்வம் தந்தி
டும்) ஸ்வர்யத்தைத்தரும். * நின்னையேதான் வேண்டி நீள்செல்வம்
வேண்டாதான்றன்னையே செல்வந்தான் வேண்டி வருமிதே. மோ[ய
க்ஷணீயைத் தரு மென்றுமாம். (அடியார் படு துயரித்யாதி) ஹவ
க்ஷேஷஹ-ஓகரா யிருப்பார் கர்மாநுபபமாகப்படும் ஷ்வங்களை
யெல்லாம் ஸ்யலஸேஷமாக்கும். “ஆரே துயருழந்தார் துன்பு
ற்றார்” இத்யாதி. (நீள்விசும்பருளும், பரமபடித்தைக் கொடுக்கும்.
(அருளொடு பெருநில மவிக்கும்) அருளுடனேகூட, பெருநில முண்
டு - பெரியஸ்யாநம் கைங்கர்யமாகிற பெரியபடிம், அதைத்தரும்.
(வலந்தரும்) “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழிவி
லாவடிமை செய்யவேண்டி நாம்” என்று இவனுக்கு ப்ராரயநீய
மான கைங்கர்யத்தையும் தரும். (வலந்தரும்) என்றாலும் அதுதன்
னையேகாட்டும். அங்ஙனன்றியே, (வலந்தரும், “யஆத்மஜாஸஷா” [உரு
என்று தன்னையுங்கொடுத்து தன்னை அதுஹவிகைக்கிடான ஸக்தி
யையும் கொடுக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, (அருளொடு பெருநில
மவிக்கும் வலந்தரும்) தன்னை ஆரூபித்தவர்கள் தங்களளவன்றிக்கே,
தங்களுடனே ஸம்வந்யித்தார்க்கும், தங்களருளோடே கூட,
பெருநிலமுண்டு - பரமபடிம், அதைக் கொடுக்க வல்லராம்படி [உரு
யான ப்ரஸாதித்தைப்பண்ணும். (மற்றும்தந்திடும்) இவனுக்கு ஹித
மாய் இவனறியாதவற்றையும், இவனுக்கிதுவேணும் என்று அவற்
றையும் தானேகொடுக்கும். (பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும்) “ஸ்ரீர
மேவ மாதாபிதரௌஜநயத:” என்று ஸ்ரீரத்தளவிலேயிதே அவர்கள்;
ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பிறப்பிப்பானவனே[ருய
யிதே. “ஸஹிவிஜ்யாதஸ்த0 ஜநயதி தக்ஷ்மரேஷ்00ஜநம்” என்று -
ஜ்ஞாந பரஜனுவானவனேயிதே. (நலந்தரும்சொல்லே) இந்த
நன்மைக ளெல்லாவற்றையும் தரும்சொல்லே. (நான்கண்டு கொண்
டேன் நாராயணாவித்யாதி) உறவறிந்த நான். ... கூ.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. ஸ்ருநாமம் சொல்லுகைக்குக்காலம்[ரு
கழிந்த தென்னவேண்டா, சரமகாலத்திலே சொல்லவுமமையும், இந்த
நன்மைகளை யெல்லாம் தருமென்கிறார்.

வ்யா.—(மஞ்சலாஞ்சோலை) மஞ்சகள்படிந்து ஸனூரிக்கிற சோலை. (வண்டறைமாநீர்) “ஜலத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே ஈக்கள் வண்டோடு மொய்ப்பது” என்று ஆற்றுவரவுகளிலே சொல்லுவர்களாய்த் துத் தமிழர். (மங்கையார்வாஸ்கலிகன்றி) திருமங்கை லுள்ளார், ஆழ்வார்வாளே தங்களுக்கு வலமாகவாய்த்து நினைத்திருப்பது. (செஞ்சொலாலெடுத்ததெய்வநன்மலை) அழகிய செஞ்சொற்களாலே தொடுத்த அப்ராக்கீதமான அழகிய மலை. (இவைகொண்டித்யாஜி) ஸரீராவஸாநத்திலே யமவஸ்யதைக்கஞ்சாதே, இத்திருநாமத்தைச்சொல்லுங்கோள். (துயர்வரில்நினைமின்) இவ்வருகுண்டான வ்யஸங்கள் வந்தபோதும் இத்தையே சொல்லுங்கோள். (துயரிலீர் சொல்லிலும்நன்றும்) மரணடிஸாரிலே சொல்லவும் நினைக்கவும் போமோவென்ன; ஸரீரக்லேஸமற்று அருகேரிருந்தார்சொல்லிலும்இவனுக்கு நன்மைபயக்கும். (நஞ்சுதான்கண்டர் நம்முடைவினைக்கு) நம்முடைய ஐஷ்கர்மங்களுக்கு, ஆற்றவொண்ணாதநஞ்சு. *தேனும்பாலுமமு [நடு] துமாயதிருமால்திருநாமம், நம்முடைய ப்ராரஸ்யகர்மத்துக்கு நஞ்சு; இத்தைஐஷ்யிபண்ணுங்கோள். மி.

ஜீயர்தருவடி களேசரணம்.

முதற்பத்து - இரண்டாந்திருமொழி - வாலி. ப்ரவேஸம்.

ஸம்ஸார ஸ்வஹாவத்தையும்தம்முடையஇதரவிஷய ப்ராவ [உய] ண்யத்தையும் அநுஸந்தித்து அஞ்சினவர்க்கு, அவ்வச்சமெல்லாம் போம்படி, தன் நிர்வேஹதுக்கலைபயாலே என்னை விஷயிகரித்தா, தன் ஸ்வாமித்வத்தையும் எனக்குக்காட்டி யருளினானென்றார் - கீழ்த்திருமொழியில்; “அம்பினுலரக்கர் வெருக்கொள நெருக்கி” என்று ராமாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாய்த்து, திருமந்த்ரமும் ப்ரஸ்துதமாய்த்து; இத்திருமந்த்ரத்துக்கு அர்யமாகிறதுதான் - ஸ்வாமித்வ ஸௌலஹ்யாடிகளிதே; செய்ததையிலே குடில்கட்டிக்கிடந்து நோக்கும் கர்ஷகனைப்போலே ஆஸ்ரிதரிருந்த விடத்திலே உகந்தருளின நிலங்களிலேவந்து நின்றருளி நோக்குகையாலே ஸ்வாமித்வம்ப்ரகாஸித்தது. எதிர்த்தலைபாராதே அவஸரப்ரதீக்ஷனாப் அஹர்யாமி ரூபத்தாலே [நடு] யிருக்குமிது ஸ்வாமித்வ கர்யமிதே. அவ்வளவன்றிக்கே, இவனபேக்ஷித்தபோதே இக்கண்ணாலே கண்டநுலவிக்கலாம்படி கோயில்களிலேவந்து நிற்கிறஇதுக்கு மேற்படவில்லையிதே ஸௌலஹ்யத்துக்கு; இப்படி ஸௌலஹ்யத்துக் கெல்லையான உகந்தருளின நிலங்களெங்கும்புக்கு, உகந்தருளின நிலங்களுக்கெல்லையான ஹிமவானில் [நடு] திருப்பிரிதியளவும் சென்று, அவ்விடமேதுடங்கி அநுலவிப்பதாகத் திருவுள்ளத்துடனே கூட்டுகிறார். *

அ.—முதற்பாட்டு. கீழ்-ராமாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, வாலிவயம்பண்ணின சக்ரவர்த்தித்திருமகனெழுந்தருளி யிருக்கிற திருப்பிரிதியைச் சேரலாமென்று, திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா.—(வாலிமாவலத்து) மஹாஸலத்தையுடைய வாலி. வால் என்று - மிடுக்குக்குப்பேர் ; மிடுக்கையிட்டுஇவனுக்கும் பேராய்த்து. மிடுக்குக்கு இவனை யெண்ணினால் பின்னையெண்ண விரவில்லாமல்நின்றுபோமித்தனை, இவனையொக்க எண்ணலாவாரில்லைமிடுக்குக்கு. (உடல்கெட) அவனுடைய ஸரீரம்மங்க. (வரிசிலைவளைவித்து) அழகிய வில்லை வளைத்து. வரியென்று-அழகு. ஏலம் - நறுநாற்றம், கமழாநின்றுள்ள. (தண்டடமித்யா) நளிர்த்து பரந்த பொழிலை யுடைய இமயத்துள். (ஆலிரித்யா) ஆலி - சிறுதுறல். சிறுதுளியை யுடைத்தான மஹாமேவங்களானவை நாக்கனத்தாலே முழங்க. ஆலிமா முகிலதிர்தர, பிலிமா மரீஸ் நடம்செய்யும். (அருவரை) ஒருவியுந் தால் தாவி யேறவரிகான மலைலே. அருவரை முகட்டிலே, பிலித்தழையை யுடைய பெரியமயில் தன் கீழ்வாந்து மலைமுகட்டிலே அழந்தும்படி யேறிநின்று கூத்தாடும். நடம்-கூத்து. (தடஞ்சுனைப் பிரிதி) தடம் - பெருமை. பெரிய சுனைகையுடைய திருப்பிரிதியைச் சென்றடை நெஞ்சே. க

அ.—இரண்டாற்பாட்டு. வாகரஜாதியைக் கொண்டு ஸேது பைப்நம்பண்ணி லங்கையை யழித்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனிருக்கிற திருப்பிரிதியைச் சென்றடை யென்கிறார்.

வ்யா.—(கலங்கமாக்கடல்) பெரிய கடலானது கலங்க. “வாப மாநய” என்றபோது கடல் கலங்கினபடி. (அரிசூலம் பணிசெய்ய)[௨௫ குரக்குத்திரள் பணிசெய்ய. சூலம்-திரள். “குரக்கினப்படைகொடு” இத்யாடி, “குரக்கினத்தாலே குரைகடலதன்னை” இத்யாடி. (அருவரையணைகட்டி) பெரிய மலைகளாலே கடலை அணைகட்டி. “கல்லார் கடலையடைத்து” இத்யாடி. (இலங்கைமாநகர் பொடிசெய்த வடிகள்) லங்கையாகிற மஹாநகரத்தைப் பாழாகப் பொடிசெய்த ஸர்வ[கூய ஸ்வாமிகள். (இருந்த நல்லிமயத்து) ராவணவயம் பண்ணின ஸ்ராமமாற வெழுந்தருளி யிருக்கிற அழகிய ஹிமவானிடத்து. விலங்கல்-மலை. மலைபோலே வளர்ந்து. (விறலிரும் சினத்தன வேழங்கள் துயர்கூர) பர்வதோபமமாய் மிடுக்கையுடைத்தாய் மிக்கசினத்தையுடைத்தான ஆனைகள்மிகவும் டுஃவிக்க. (பிலங்கொள்வாளெ[கூரு யிற்றரியவைதிரிதருபிரிதி) விலஃவாரம் போன்ற பெரிய வாயையும் ஒளியையுடைத்தான பற்களையு முடைய விரஹங்கள் ஸஞ்சரிக்கிற திருப்பிரிதியை அடை நெஞ்சே. உ.

அ.—மூன்றும்பாட்டு. நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸர்வலேஷ விரோதியைப் போக்கின கர்ஷண நெழுந்தருளி யிருக்கிற திருப்பிரிதியை அடை யென்கிறார்.

வ்யா.—(துடிக்கொள்ளுண்ணிடை) துடியொத்த நேரிய இடை. [நு (கரிசுமூல்) சுருண்டசூழல். (துளங்கெயிறு) ஒளிவிடுகிற டுதபங்க்தியையுடைய. (இளங்கொடிதிறத்து) “பதிஸ்யோமஸஹஸ்யம்” என்கிறபடியே ஒருகொள்கொம்பு தேட்டமான பருவத்தையுடைய நப்பின்னை விஷயமாக. (ஆயரித்யாதி) இடையருடைய இடியொத்த வெவ்விய ய்வரியையுடைய ஃஷஹங்களைத் திரளாக ஒருக்காலே கொட்டுன்றவனிருக்கிற நல்ல ஹிமவானில். (கடிகொள்த்யாதி) பரிமளம் மிக்கு நன்றான பூவைப் படுக்கையாகக் கொண்டு. அமளி-படுக்கை. மணியறை-மாணிக்கப்பாறை. அறையென்று - பாறை மாணிக்கப்பாறையிலுதிர்ந்த நல்லவேங்கைப்பூப்படுக்கையின் மேலே. (வேழம் பிடியினோடு வண்டிசை சொலத் துயில்கொளும் பிரிதி) களிற்றானை [யரு பெண்ணானையுடன், வண்டிகளிசைபாட, அப்பாட்டுத் துடைகுத்தாக த்துயிலும் பிரிதியை யடைநெஞ்சே. க.

அ.—நாலாம்பாட்டு. அனந்தான ப்ரஹ்மலாஷன் ப்ரதிஜ்ஞாஸம காலத்திலே உதவினவன் வர்த்திக்கிற ஷேடத்தை அடைஎன்கிறார்.

வ்யா.—(மறங்கொளாளரியுருவென வெருவர) ச்ரோயந்தாஸொருவடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிற ஸர்வஹவடிவைக்கொண்டு, வெருவர - ஊயப்பட. [மூவுலகும் பிறவுமனைத்து மஞ்ச] கேட்டார் கேட்டாரெல்லாம் ஊயப்பட. “ஃஷணம்” என்றும் “மஃத்யு மஃத்யும்” என்றும் சொல்லுகிற வடிவதானே ஊயாவஹமாயிருக்கை. (ஒருவன தகல் மார்வம் திறந்து) ஒரு..... † த்துக்கொருவன். (அகல்மார் [உருவம்) திருவுகிருக்கு இரைபோரும்படி வரஸலம் ஊட்டியாக வளர்ந்த மார்வு. (திறந்து) திறக்கை - நீக்குகையாய், மார்வை நீக்குகையாவது - பிளந்தென்றபடி. (வானவர் மணிமுடிபணிதர) ஷேவர்கள் அஹிஷேகங்களுடனே வந்து திருவடிகளிலே முடிபடவிழுந்து ப்ரணாமம் பண்ணவிருக்கிற நல்ல ஹிமவானில். (இறங்கி யேனங்களித்யாதி) பன்றிகளானவை படிந்து, வளைந்த கொம்புகளாலே யிடந்திட, அருகேகிடந்து அந்நிபோலே ஜ்வலியாநிற்கும் மஹார்வமான ரத்நங்கள். (அருவியொடிழிதரு) அருவிகளோடே அந்த ரத்நங்கள் மலைகளினின்று மிழுகிற பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே. ... ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவ்வவதாரங்களுக்கடியாகத் திருப்புகடபாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அதுஸந்யிக்கிறார்.

வ்யா.—(கரைசெய்மாக்கடல் கிடந்தவன்) ஸகலாத்மாக்களையும் கரையேற்றுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தவன். (கனை கழலமரர்கள் தொழுதேத்த) தூபுராதி ய்வரியையுடைய திருவடிகளை ஸ்ரஹ்மேஸாநாதிகள் தொழுது ஸ்தோத்ரம்பண்ண. (அரைசெய்

† இவ்விடத்தில் விட்டுப்போன ஸ்ரந்யத்தை கோடானுரங்களில் காண்க.

மேகலை) திருவரை பூத்தாப்போலே யிருக்கிற. (அலர்மகளித்யா
 டி) பெரியபிராட்டியாருடனே பொருந்தியிருக்கிற நல்லஹிமவானி
 லே. (வரைசெய்மாக்களிறித்யாடி) மலையை யானையாக வகுத்தாப்
 போலே பெரிய வடிவையுடைய ஆனையானவை. (இளவெதிர்[டு
 வளர்முளை) வெநிலை-மூங்கிலிலே. வெதிர்வளர்முளை - தடிந்தெ
 முந்த மூங்கிலினிடையுமுளைந்து வளருகிற இளங்குருத்தைப் பிடுங்கி.
 (அனையிருதேன் தோய்த்து) மலைமுழங்குகளிலேவைத்தபெரிய தேனே
 யழித்து, அதிலே மூங்கிற்குருத்தைத் தோய்த்து. (பிரசவாரி தன்
 னினம் பிடிக்கருள்செய்யும்) பிரசம்-தேன். வாரி யென்பது - வெ [டு
 ள்ளம். தேனிலே மூங்கிற் குருத்தைத் தோய்த்துக் கொடுத்துத்
 தன்னினம் பிடிக்கு, தேன்வெள்ளத்தையும் தண்ணீராக விக்காமல்
 கொடுக்கு மென்னுதல்; பிரசமென்று - தேனையாய், மிக்கதேனே
 யழித்து அதில் ஈயை வாரிப்பொகட்டு, அத்தேனிலே இளவெதிர்
 முளையைத் தோய்த்துக் கொடுக்குமென்றுமாம் : அப்படிப்பட்ட [டு
 பிரிதியைச் சென்றடை என்கிறார். ௫.

அ.--ஆளும்பாட்டு. திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின
 அப்பேரமனியோடே இங்கே வர்த்திக்கிறபடியை யதுஸந்யிக்கிறார்.

வ்யா.--(பணங்களாயிரம்த்யாடி) ஸஹஸ்ர மணனான அழகிய
 திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வே
 ஸ்வரணே ! என்று. (இணங்கிவானவரித்யாடி) ஸ்ரஹ்மேஸாநாடிகள் திர
 ண்டி, தங்களுடைய அழகிய அக்ஷேபங்களானவை திருவடிகளி
 லே பணியும்படி யிருந்த அழகிய ஹிமவானில். (மணங்கொளித்
 யாடி) நறுநாற்றம் கமழாநின்ற உள்ள குருக்கத்தி பெரிய கொடிகளைவிசி
 நிமிர்ந்து, அவை மேவடித்தைச்சென்றுமேவத்தைக்கொள்கொ [டு
 ம்பாகப் பற்றி. (பிணங்கு பூம்பொழில்) செருந்திக் கொடிகளும்
 சோலைப்பனைகளும் தன்னிலே செறிந்த பூம்பொழி லென்னுதல் ;
 “சலங்கொண்டு மலர்சொரியும்” என்கிறபடியே - கொம்பும் கொ
 டியும் இசைப்பூக்கும் பொழிலென்னுதல். (துழைந்து வண்டிசை
 சொலும்) மகத்தர்ஸாமஹம் பண்ணுமாப்போலே, † இவ்வணடுக[டு
 ளும் இப்பொழிலிலே துழைந்து புக்கு மஹபாநம் பண்ணிக் களித்
 து இசைபாடும் பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே. ௬

அ.--ஏழாம்பாட்டு. (கார்கொளித்யாடி) ஜேவர்கள் புஷ்பவ்ஸி
 ஷ்டி பண்ணி ப்ரணாமம் பண்ணும்படி ஸஹஸ்ர யிருக்கிற திருப்பிரிதி
 யை நெஞ்சே அடை என்கிறார்.

வ்யா.--(கார்கொள்வேங்கைகள்)* மாமேல் மஞ்சபடிந்தவேங்கை
 களென்னுதல் ; காரென்று - பெருமையாய், பெருத்துத் தழைத்த
 வேங்கையென்னுதல். (கனவரைதழுவிய) பெரிய வரையைத்தழு
 விய. (கறிவளர்கொடிதுன்னி) கறியென்பது - மிளகு. பெருக்கக்காய்
 த்து வளருகிற மிளகுக்கொடி நெருங்கி. (போர்கொள்வேங்கைகள்)

† இங்கேவிட்டிருக்கும் சிலபடிங்களை கோஸாஹரங்களில்கண்டுகொள்வது.

யானையுடனே பொருகிற வேங்கைப்புலிகளானவை. (புனவரைதழு விய) புனங்களை யுடைத்தான மலைமுழஞ்சுகளிலே, துணையுடனே யணைந்து கிடக்கும். (பும்பொழிலிமயத்துள்) (வர்கொள்புஞ்சுனைத் தடம் படிந்து) அழகியபூக்களை யுடைத்தான சுனைகளின்கரையிலே[ரு யிருந்து. படிதல் - இருத்தல். (இனமலரெட்டு) * அஹ்.ஸா புஷ்பங் களைச் சொல்லுதல் ; கைக்கெட்டின பூக்களெல்லா மிட்டென்னுதல்; “எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்கிறபடியே. (இமையோர்கனி த்யாழி) டேவர்கள், ஆயிரந் திருநாமங்களை யுஞ்சொல்லி ஸ்தோத்ரம் பண்ணித் திருவடித்தொழும் பிரிதிசென்றடை நெஞ்சே. ... எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனாய் ஜடத்காரண ஊத னான ஸர்வேஸ்வரன் இங்கே யிருந்து அபூர்தார்பமாக என்னும் ஸ்ரஹ் மேஸாநாடிகளவந்துதொழுகிறபிரிதிசென்றடைநெஞ்சே என்கிறார்.

வ்யா.—(இரவுகூர்ந்து) ஆதித்ய கிரணப்ரவேஸ மில்லாமையாலே ராத்ரியேயா யிருக்கும். (இருள்பெருநிய வரைமுழை) இருள்மிக்க முநு மலைமுழஞ்சுகளிலே. (இரும்பசியதுகூர்) பெரும்பசியானது மிக. (அரவமாவிக்கும்) அம்மலைமுழஞ்சுகளிலே கிடக்கிற மலைப்பாம்புக ளானவை பசியாலே இளைத்து நெடுமுச்செறியும். ஆவிக்கை--நெடு முச்செறிகை. (அகன்பொழில் தழுவிய) உள்ளான சோலையாலே தழுவியுள்ள ஒருவரால்ப்ரவேஸிக்கவரிய மலையாகிற ஹிமவானி [உய லே. (பரமனித்யாழி) ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனாய் ஜடத்காரண ஊதன) யிருந் துள்ள ஸர்வேஸ்வரன், எங்களுக்காக அழகிய காளமேவும் போன்ற வடிவழகோடேயிங்கேயெழுந்தருளியிருந்ததே ! என்று, டேவர்கள், ஸ்ரஹ்மாவோடேகூடச்சென்று திருவடித்தொழும் ஸர்வஸ்வாமி. (பெ ருந்தகை) ஸர்வஸ்வாமி; அவனிருக்கிற பிரிதிசென்றடை நெஞ்சே. அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருநாமத்தைச் சொன்னாரை மகழிக்கைக் காகத் திருப்பிரிதியிலே யிருந்தான், அவனைச்சென்றடை நெஞ்சே என்கிறார்.

வ்யா.—(ஒதியித்யாழி) ஒதியாயிரந் திருநாமமென்கிறது - நாரா யண னென்ற திருநாமத்தை. *ஓராயிரமா யுலகேழலிக்கு மதிநே[டய அது. திருநாமத்திலே அர்யாநுஸந்த்யாநத்தை யறிந்தவர்களுக்கு. (உறுதுயரடையாமல்) வந்து கிட்டுகிற, துயர் - உத்தராவம், தம் பூர்வாவம், இவையொன்று மிவனை ஸ்பர்ஸியாதபடி யருளின ஸ்வாமி யெழுந்தருளி யிருக்கிற அழகிய ஹிமவானில் (தாதுமல்கிய பிண்டி விண்டலர்கின்ற) பிண்டி-அசோகு. பிண்டித்தாதும் சுண்ணமும் மிக்கி ருந்துள்ள பூக்கள் அலர, அதில் தேஜஸ்ஸை. (தழல்புரையெழில் நோக்கி) அம்நிஜவாலையை யொத்த அழகைப்பார்த்து. (பேதைவண்டு களெரியென வெருவரு) பைதலாய் விளைவதறியாத வண்டிகள் அம்நி யென்றஞ்சும் திருப்பிரிதியைச் சென்றடை நெஞ்சே. ... கூ.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. இத்திருமொழியை அஹ்மஸிப்பார்க்கு தா பத்ரயாடிகளால் வரும்஁஁வம் வாராதென்கிறார்.

வ்யா.—(கரியமாமுகிற்படலங்கள் கிடந்தவைமுழங்கிட) கறுத்து ப்பெருத்த மேவஸமூஹங்கள் பர்வதஸிவரத்திலே கிடந்து முழ[டு ங்க. படலம்-திரள். அம்முழக்கத்தைக்கேட்டு, யானைகள் பிளிறுகிறன வாகக்கொண்டு. (பெரியமாசுணம்) மாசுணமாகிறது - பெரும் பாம்பு. (வரையெனவித்யாடி) மலைநகர்ந்தாப்போலே கரிய முகிற்கணத்தை யானையாக நோக்கிப் பேர்ந்து போகிற திருப்பிரிதியிலிருக்கிற ஸர்வே ஸ்வரணை. (வரிகொள் வண்டறைபைம்பொழில்) வரி-அழகு. அழ[ய கிய வண்டுகள் பாடாநின்றன அழகிய பொழில். பைம்மை - அழ கும், குளிர்த்தியும், பரப்பும். இப்படிப்பட்ட பொழிலையுடைய திரு மங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான விவருடைய இத்திருமொழி யில். (அரியவித்யாடி) அருமை - பெருமை யுடைத்தான, இனிய இசையைப்பாடும்அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு.(அருவினையடையாலே)[யடு ஁஁வங்கள் இவனைச்சேராது. ய.

ஜீயர்திருவடிசளேஸாணம்.

முதம்பத்து - மூன்றாந்திருமொழி - முற்றமூத்து. ப்ரவேஸம்.

தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, திருப்பிரிதியை ஆஸ்ரயி என்று உப டேஸித்தார்; அதுதம்த்வரைக்கீடாகத்வரித்ததில்லை; கெடுவாய்! நாமிரு க்கிறவிருப்பின்பொல்லாங்குகண்டாயே, கடுகொருகூணம்முற்பட்ட து டலாகஆஸ்ரயிக்கபாராயென்கிறார். கீழ்-திருமந்த்ரத்தைஅதுஸந்யித்தா ர்; அநஞரம், மந்த்ரப்ரதிபாடியமான அர்யத்தை அதுஸந்யித்தார்; மந் த்ரஜ்ரஷ்டாவானவனிருந்ததேஸத்தை ஆஸ்ரயிப்போமென்கிறார். திரு மந்த்ரந்தன்னை அதுஸந்யிப்பார்க்கு ப்ரதிபாடியவஸ்துவோபாதி, ஃஷி மந்தோ டேவதைகளென்ன, ஸீஜஸக்திகளென்ன, ஸோஷணடிஹநாடி களென்ன, இவையெல்லாம் அதுஸந்யேயமாகக் கடவது. அது வேண்டிவானென்னென்னில்; “நமோநாராயணயவென்று-பரமாத்ம னைச்சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்” என்னும் இம்மந்த்ரானுஸந்யாநம்பண்ணு வார் நித்யஸூரிகளாய் அவர்களுடையயாத்ரையாய்த்துஇது; அத்தை யிறே ஁஁ணத்திமிகையான ப்ரக்ஸிதிவஸ்யானவிவன் அதுஸந்யிக்கப் பார்க்கிறது; ஆகையாலே அவர்களோபாதியாகத் தன்னுடைய ஸ ரீரத்தையும் ஹவித்து அதுஸந்யிக்கைக்காக ஸோஷணடிகள் வேண் டுகிறது; இனி ஃஷி மந்தோ டேவதையை யதுஸந்யிக்கிலும் இம் மந்த்ரத்திலுண்டான ஆடிநாதிஸயத்தாலே ஸீஜஸக்திகளை யதுஸந்யி க்கிறது மோகூப்ரடிமென்று அவ்வழியிலே பிவனுக்கும் விஸ்வாஸம் பிறக்கைக்காக. கீழ் - “பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே” என்றார்;

க்ரமத்திலே செய்கிறோம் என்று ஆறியிருந்தது நெஞ்சு ; கெடுவாய் ! ப்ரக்ஸிதி ஸுஸ்சிஷ்டரா யிருப்பார்க்கு அப்படி செய்கிறோம் என்றாறியிருக்கப்போமோ, அப்ராக்ஸிதஸரீரபரிஹம் பண்ணினார்க்கன்றோபின்னைச் செய்கிறோம் என்றாறியிருக்கலாவது என்று, இங்ஙனே, ப்ரக்ஸிதியினுடைய அஸ்யிரதையையும், விஷயங்களினுடைய தன்மையையும், பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லி, இருந்தபடி யிதுவானபின்பு ஒருகைகால் முறியவாகிலும் ஒருக்ஷணம் முற்பட்ட துடலாக ஆஸ்ரயிக்கப் பாராயென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார். ... *

அ.—முதற்பாட்டு. (முற்றமுத்து) ஹிமவானில் திருப்பிரிதியை யாஸ்ரயியென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து உபதேஸித்தார் ; அது தம்த்வரைக்கதுஸ்பமாக மேல்விழாதே திமிர்த்திருந்தது ; கெடுவாய் ! அங்கே ஸ்ரீஸஹாயை ஆஸ்ரயிக்க வாராயென்கிறார்.

வ்யா.—(முற்றமுத்து) மூப்பதெல்லாம்முத்து (கோல்துணை[௮௮]யா) முன்பு தானெல்லார்க்கும் அபாஸ்ரயமாகவினே தினைத்திருப்பது. “துன்னுகுழல் கருநிறத்தென் துணையே” என்று ஒரு பரமசேதநனைத் துணையாகப் பற்றுநிறுனுமன்றே ; ஒருவிறகையினே துணையாகப்பற்றிற்று.—நஞ்சியர் ஸந்நயஸித்தருளுகிறவன்று “உண் டயாரணம்பண்ணும்மந்தரம்—ஈ எனக்குமித்ரமாய்எல்லா ரக்ஷண[௨௮]ங்களும் பண்ணவேணும் என்றாய்த்து ; அத்தைக்கேட்டு, ஒருஸாவ ஜஞன் ஸர்வஸக்தி பரமசேதநனை ஓராசார்யன் முன்னாக இவ்வார்த்தையைச் சொல்லிவைத்து இக்காஷ்டத்தையும் இவ்வார்த்தை சொல்லும்படியான இவ்வாஸ்ரம ப்ராப்திதானென் ! என்றிருந்தேன் காண்” என்றருளிச்செய்வார். (முன்னடிநோக்கிவளைந்து) வலோகி[௨௮]னும் ஒருஸாத்விகன் காலில் வளையாதே, தன் புறவடியை நோக்கி வளைந்தானித்தனை. (இற்ற கால்போல்தள்ளி) வந்தபிகள் கட்டுக்குலை கையாலே முறிந்த கால்போலே வசமற்றுக் கையாலே மெடுத்த முன்னே தள்ளி. (மெள்ளவிரிந்து) அந்த ஆயாஸம் பொருமல் மெள்ளஇருந்து. கோலையூன்றி, முதுகையூன்றி, முழங்காலையூன்றி, நிலத்தையூன்றி, இப்படியினே யிருப்பது. (அங்கிலையாமுன்) அப்படியிருந்தது தான்பொருமல் இளைக்குமாய்த்து. இக்கலேஸங்கள் வருவதற்கு முன்னே. (பெற்றதாய்போல் வந்தபேய்ச்சி) யஸோஷைப் பிராட்டி டேவகிப்பிராட்டியைப்போலே ஹவித்து வந்தபூதநை. (பெருமுலையித்யாடி) பெரியமுலைவழியே இவளுயிரைப்பாலுட[௨௮]னே வற்றும்படி வாங்கி யமுதுசெய்தவனுடைய ஸ்ரீஸஹாயை வணங்குவோம்வா என்கிறார். ... க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. நம்மை முன்பு ஆடரித்தவர்கள் அநா டரிக்கும்படி ஸரீரம் ஜரிப்பதுக்கு முன்னே ஸ்ரீவதரியை வணங்கு வோம்வா என்கிறார்.

வ்யா.—(முதுகுபற்றிக்கைத்தலத்தால்) நிமிரநின்றவாறே, ஷௌ ரஸ்யத்தாலே ஸரீரஹாரம் பொறுக்கமாட்டாதே முதுகுநோமே, நொந்தவாறே முதுகை ஒருகையாலேபற்றி. (முன்னொருகோலான் றி) மற்றைக்கையாலே, முன்னடியிலே ஒருகோலை யூன்றி. (விதிர் விதிர்த்து) நடுங்கி நடுங்கி. (கண்கழன்று) கண்ணாஞ்சுழலையிட்டு. (மே ற்கினைக்கொண்டு)மேல்மூச்செறிந்து. (இருமி) இவரிப்படி யிளைத்த[யி வாறே, கோழையாரும் முகங்காட்டுவரே, அத்தாலே இருமி. (இது வென்னித்யாதி) ஐஞ்சுரத்திலே இவரைக்கண்டவாறே, இதுவென் ! - இங்குவருகிறதென் ! என்று தங்களிலே சொல்லி, கிட்டினவாறே அப்பா ! மூத்தபடியென் ! என்று சிரித்து, முன்பு இவனை யாடரித்து ப் போந்த யுவதிகள் ஏசாமுன். (மதுவித்யாதி) மய-பாநம் [யுநு பண்ணி வண்டிகள் செருக்கிப் பண்பாடாநின்னுள்ள வதரியை ஆரார யிப்போம். உ

அ.—மூன்றாம்பாட்டு. ஐஞ்சுரத்துக்குத் தலைநிப்பாடான நீ வத ரியை வணங்காயென்கிறார்.

வ்யா.—(உறியித்யாதி) ஸரீரம் மாயஸளமாயிருக்குமே வால்[உயி யத்தில் ; வாய்ககத்திலே அதுபசையற வுலர்த்தவாறே, உறிக் கயிறு வரித்தாப்போலே உடம்பு நாம்பெழுமே. (ஊன்தளர்த்து) மாயஸம் ஷஷித்து. (உள்ளம்வெள்கி) நெஞ்சானது விஷயங்களிலே ஆசைமிக்கு; “வெள்ளுதல்-காமனெறிப்படரும்”என்றானே. அன்றியே, (எள்கி) என்று பாடமான போது, எள்ளுதல்-சுடுபாடாய், நெஞ்சு[உரு தளர்த்தென்றபடி. (நெறியை நோக்கி) நடுங்கி நடுங்கி நின்று, போகப்புகுநிற வழியின் ஐஞ்சுரத்தைப்பார்த்து, அந்தஆயாஸம் பொரு மல் கண்ணாஞ்சுழலையிட்டு நின்று. (நடுங்காமுன்) அந்த ஆயாஸம் பொருமல் நடுங்காமுன் ; அறிதியாகில், நெஞ்சமே ! ஸ்நேஹத்தை யுடையாய். (ஆபிரநாமமசொல்லி) அவன் திருநாமங்களிலே, வே ண்டியிருந்ததொரு திருநாமத்தைச்சொல்லி. (வெறிகொள் வண்டு பண்கள் பாடும்) நானுநாறறத்தை யுடைய வண்டிகள் மய-பாந மத்தமாய் பண் பாடாநின்னுள்ள ஸ்ரீவதரியை வணங்க வாரா யென்கிறார். ட.

நாலாம்பாட்டு. (பிளேசோரக் கண்ணிடுங்டி) கண்கள் இமை[நுநு விழுந்து ஸங்கோசித்துப் பிளேபாய்ந்து. (பித்தெழ மூத்திருமி) பிச்சேறினாப்போலே சொல்லுத்தெரியாதே சொல்லும்படி சித்த ஸ்வ லநம் பிறக்கும்படி ஜரித்து. (நாள்கள் நோவத் தம்மில் முட்டி) நடக்கப்புக்கவாறே, நெகிழ்த்துக் காலிடமாட்டாதே, முழந்தாள்கள்

தன்னிலே யடித்து. (தள்ளிநடவாமுன்) இப்படிக்குத் தள்ளித்தள்ளி நடவாமுன். (காளையாகிக்கன்றுமேய்த்து) பிள்ளையாய் கன்றுகளை மேய்த்து, பக்வனானால் பசு மேய்க்கவேனுமே ; * கன்று மேய்த்தினி னாகந்தகாளையிறே. (குன்றெடுத்தன்று நின்றான்) இந்நீரன் கல்வர் [நு வித்தவன்று, கல்லெடுத்துக்காத்து நின்றான். (வாளையித்யாதி) அருக் கயமாகப் பெரிய தடாகங்களிலே வளருகையாலே ஆனைக்கன்றுபோ லே செருக்கி உகளிக்கிற குளிரந்ததடாகங்களாலே சூழப்பட்டவத ரியை வணங்குவோம் வா என்கிறார். ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. வால்யத்தில்விஷயாநுஹம்பண்ணின படி களைக்கீர்த்தித்து அதுவே காலகூழ்பமாய் முடிந்து போவதற்கு முன்னே, ஸ்ரீஷ்டரியை யாஸ்ராபிப்போம்வா என்கிறார்.

வ்யா.—(பண்கொமரானவாலும்) பூர்வத்தில் தான் ஸ்த்ரீகளுக்கு ஆடிரணியனாய்ப் போந்தபடியும். (பாவையரித்யாதி) ஒருபருவத்திற் பெண்களுடைய வாடிமீதத்தை ஹஜித்தபடியும். (வாழ்ந்தவாலும்) தான் ஜீவித்தபடிகளும். (ஒக்கவுரைத்திருமி) இருமலோக்க அவற் றையும் சொல்லி. பூர்வவீத்தத்தைச் சொல்லத்துடங்கி, நடுவே இருமல் வந்தால் இருமி, அநஞரமாக விட்டுரையிலே சொல்லி, இப்படி இருமலோடொக்க உரைத்து. (சுண்கொலா ஆன்றியூன்றி) டிண்ஹேமேகாலாக ஆன்றியூன்றி. (தள்ளிநடவாமுன்) இப்படி உடம்[உய் பைத் தள்ளித்தள்ளி நடப்பதற்கு முன்னே. (வண்டுபாடுமித்யாதி) திருமேனியில் ஸ்பர்ஸத்தாலே மயஹ ஸ்யந்திக்கிற திருத்துழாயிலே மயஹபாநம் பண்ணி வண்டுகள் பாடாநின்ற திருத்துழாய் மாலையை யுடையவன் வர்த்திக்கிற திருவதரியை வணங்குவோம். ... ௫.

அ.—ஆறும்பாட்டு. நம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு முற்பாடனாய்வந்த ஸ்ரீஷ்டரியை வணங்குவோம்வா என்கிறார்.

வ்யா.—(எய்த்தவித்யாதி) வார்த்தை சொல்லவும் மாட்டாதே யிளைத்து, நடுவேநாளையிரைக்க ஏங்கியேங்கி யிருமி, ஸரீரமும் தளர் ந்து. (பித்தர்போலச் சித்தம்வேறாய்) ஹ்ரானுரைப்போலே நெஞ்சு கலங்கி. (பேசிஅயராமுன்) சிலவார்த்தைகளை அநந்விதமாகச்சொ[நுய் ல்லி அயர்வதுக்கு முன்னே. (அத்தனித்யாதி) எனக்கு ஜநகனுமாய், உத்பாடினாமாய், என்னை விஷயீகரிக்கவந்து நிற்கிறவன். (ஆழ்கடலைக் கடைந்த) மஹோடியி என்கிறகடலை, ஒரு தாழியில் தயிரைக்கடையு மாப்போலே அநாயாஸேந கடைந்த. (மைத்தவித்யாதி) மைமூரி போன்ற தேஜஸ்சை யுடைய வடிவழகாலே என்னை யெழுதிக்கொ ண்டவன் ஸ்ரீவதரியை வணங்குதுமே. கூ.

அ.—ஏழாம்பாட்டு. நம்முடைய பொல்லாங்கு சிரியாதே ஆடரிக்குமவன் வர்த்திக்கிற வதரியை வணங்குவோம்வா என்கிறார்.

வ்யா.— (பப்ப! அப்பர்மூத்தவாறு) பப்ப! என்று குலைப்புண்டு நடுங்குமாப்போலே நடுங்கும்படியென் ! என்று. (பாழ்ப்பது) பாடுமான ஸரீரம். (சித்திரனையொப்ப) ம்ரந்யிகள் சீமுற்றினால் இயுகியிருக்குமாப்போலே யிருந்த. (ஐக்கள்போதவுந்த) சீக்கட்டிபோலே ஸ்லேஷமம் தள்ள. (உன்தமர்காண்மினென்று) பருவத்தி லிவனுக்கு நல்லராயிருந்த நீங்கள் பாரிகோள் என்று. (செப்புநேரித்யாடி) செப்பொத்திருப்பதாய் விரஹஸஹமல்லாத மார்ஜவத்தை யுடையவர் [ய] கள்தாங்கள் சிரிப்பதுக்கு முன்னே. (வைப்பித்யாடி) நமக்குச்செய்நிதியுமாய் ஐஸ்வர்யமுமானவன் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவதரியை வணங்குவோம்வா. எ.

அ.— எட்டாம்பாட்டு. அவுதைகள் பக்கலிலே, நாஸுஹேதுவாம்படியான ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணாதே, நமக்கு உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி ஸ்ரீவதரியிலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி வணங்குவோம்வா என்கிறார்.

வ்யா.— (சரீபோமின் சங்கரேன்மின்) வருவார்க்கு விரோய மாமே இவன் புத்திருந்தவாறே ; அதுக்காக, சுணைகெட்டோ இங்கிருக்கிற தென் ? என்பர்கள். (இருமிரிளைத்தீர்) இருமலாலே போர இளைத்தீர். (உள்ளம்கூசிரிட்டர்) நெஞ்சு அஞ்சினீர். (என்றித்யாடி) என்று இப்படி சொல்லுமவர்களாய், குவளைப்பூப்போன்ற கண்ணழகையுடையவர்கள் பக்கல், நமக்கு நாஸுகரமான ஸ்நேஹத்தைத் தவிரந்து. (நன்னெறிநோக்கலுறில்) நல்வழி போக வேண்டில். (வாசமித்யாடி) பரிமளம் மிக்க திருத்துழாயை யுடையவன் வர்த்திக்கிற வதரியை வணங்குவோம்வா. அ.

அ.— ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸரீரமானதுதான் ஜரித்து நெஞ்சு கலங்குவதுக்கு முன்னே ஸ்ரீவதரியை வணங்குவோம்வா என்கிறார்.

வ்யா.— (புலனித்யாடி) இந்திரியங்கள் ஸ்வம்ஸ்வம் விஷயங்களை ம்ரஹிக்கமாட்டாதபடி ஸரீரத்திலே ஜரித்து. (போந்தித்யாடி) முன்பு ஆடரித்தவர்கள் உபேகித்து “போ” என்று தள்ள, அவர்கள் [நய] பக்கல் நின்றும், போந்திருந்து — ஆளற்றவிடத்திலே போந்திருந்து, “நாம் பட்டதோ!” என்று நெஞ்சு தளர்ந்து கலங்க. (ஐக்கள்போதவுந்தி) ஸ்லேஷமம் தள்ளி. (கண்டபிதற்றமுன்) ஸ்வலித்து தோற்றிற்றுச் சொல்லுவதுக்கு முன்னே. (அலங்கலாயதண்டுழாய் கொண்டு) அலங்கலென்று—மாலையும், ஒளியும். செவ்வித்திருத்துழாய் [நடு] கொண்டென்னுதல் ; தண்டுழாய் மாலையைக் கொண்டென்னுதல். ஆயிரம் திருநாமங்களையும் சொல்லி. (வலங்கொளித்யாடி) வலம் — நன்மை. தங்களுக்கு வேண்டி அநந்யப்ரயோஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாடுவதாடுவ தாகிற வதரியை வணங்குவோம் வா. ... கூ

அ.—பத்தாம்பாட்டு. இத்திருமொழியை அம்யலித்தா ரிட்டவ
ழக்கு பரமபடி மென்கிருர்.

வ்யா.—(வண்டித்யாதி) வண்டிகளானவைகுளிர்ததேனைப்பருகி
வாழுகிற ஷேஸுவிஸேஷமான வதரியிலே வர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ் [ரு
வரணை. (கண்டலித்யாதி) கண்டல் - தாழை. தாழைவேலியாலே கு
ழந்த திருமங்கைக்கு ராஜாவான திருமங்கையாழ்வார். (நீள்விகம்
பித்யாதி) ஸர்வமாஜ்யுபரிதநலோகங்களில் மேலான பரமபடி அவர்க
ளிட்டவழக்கு. அதொழிய வேறு அவர்களுக்கு ஒரு அதுஹமில்லையெ
ஜீயர்திருவடிகளேரணம்.

முதற்பத்து - நாலாந்திருமொழி - ஏனம். ப்ரவேஸம்.

ஸ்ரீஷடரி என்றும் ஸ்ரீஷடரிகாஸ்ரமமென்றும் இரண்டு திருப்ப
தியாய், அதில் அங்குத்தை யிருப்பாகிறது - ப்ரஜைரின் ரக்ஷணத்
துக் குறுப்பாகத் தாய் குடிநீர் குடிக்குமாப்போலே - இவ
ற்றைவழிப்படுத்துகைக் குறுப்பாக தான் தபஸ்ஸுபண்ணி ஹித [ரு
காமனா யிருக்கிற விடமாய்த்து ; இன்னுராயிக்கும் நம் குறையே
குறையாக ஆஸ்ரயணியானவன் தன்குறைவறுத்துக்கொண்டிருந்தது,
ஆனபின்பு, நாமங்கேபோய் ஆஸ்ரயிப்போமென்று தம் திருவுள்ளத்
தோடே கூட்டுகிருர். இங்கு, திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருவிச்செ
ய்தவிடமுண்டோவென்னில் ; கீழே - “ வணங்குதும் ” என்றும்[௨௮]
“அறிதியாகில் நெஞ்சமன்பாய்” என்றும் சொல்லிக்கொடுப்போந்து,
இதிலும் - “துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன் மனமே” என்று மு
டியத் திருவுள்ளத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிற ராயிருக்கிறது. கீழ்
தாம்பெற்றதாகச் சொல்லி அரபுநுஸந்தாநம் பண்ணிப்போந்த
மந்த்ரப்ரடினான நாராயணன் வந்திருக்கிற ஷேஸுமாயிருக்குமிதே. *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (எனமுனுகி) வராஹகல்பத்தின் ஆதியை
ப்பற்ற, (முன்) என்கிருர். (இருநிலமிடந்து) இருமை - பெருமை.
மஹாவராஹமாய், ரஸாதலத்திலே அமுந்தின ஹ்ருமியை யிடந்து.
(அன்றணையடி யிமையவர்வணங்க) ராவணவடாநகரம் ஷே வர்கள்
வந்து திருவடிகளிலே வணங்க. (தானவனாகம்) ஆகம் - ஸரீரம்.[௩௮]
(தரணியிற்புரள) ஹ்ருமியிலேபுரள. (தடஞ்சிலை குனித்த வென்
தலைவன்) பெரிய வில்லை வளைத்த என்னாயகன். (தேனமர் சோலைக்
கற்பகம் பயந்த) வண்டிகள் படிந்த கற்பகச்சோலை பூத்த. (தெய்வ
நன்னறுமலர்கொணர்ந்து) அப்ராக்கீதமான செவ்விப்பூக்களைக் கொ
ண்டு. தெய்வமென்று - நறுநாற்றமாய், நறுநாற்றத்தையுடைய நல்ல
பூக்களைக் கொண்டு. (வானவர்வணங்கும் கங்கையின் கரைமேல்)
ஸ்ரீமேஸாநாதிகள்வந்து ப்ரணாமம் பண்ணுகிற மங்காதிரத்தில்.
(வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே) ஸ்ரீஷடரிகா ஸ்ரமத்திலே நிற்கிறவன்.க

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. மாயமானைக்கொன்ற சக்ரவர்த்தித்திருமகன் ஸ்ரீஷடரிகாஸ்ரமத்திலே வர்த்திக்கிறு னென்கிறார்.

வ்யா.—(காணிடையருவை) காட்டிடத்திலுண்டான அழகிய மாணை. உருஎன்று-அழகு ; “உருவாய மாணையமையா” என்றாரிறே.[ரு (சுடுசரம் துரந்து ஸராந்தியை ஏவி. (கண்டு) தோற்றுவது மறைவதான மாணைக்கண்டு. (முன்கறித்தொழிலுரவோன்) முன் கடிய தொழிலைச் செய்த மிடுக்கன். உரவோன் - மிடுதகன். (ஊனுடையகலத்து) மாஸம் மிக்க மார்விலே. அகலம் - மார்வு. (அடுகணைகுளிப்ப) கொல்லும்படி தைக்க. அடுதல்-கொல்லல். கொல்லுகிற அம்பெய்ன்றபடி. (உயிர்கவர்ந்துதந்த வெம் மொருவன்) அவனுயிரைவாங்கி, ஆஸ்திரோயி போகப்பெற்றோம் ! என்று பரீதனுவன். (தேனித்யாதி) தேன்மாறாத தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடைய ஸ்ரஹ்மாவுடனே டேவர்கள் சென்று சென்றிறைஞ்சிட. (பெருகுவானிடை முதுநீர்க் கங்கையின்கரைமேல்) ஆகாஸத்திலே பெருகியிருஹ்மீராயனுடைய தபஸ்ஸாலே வந்து பெருகுகிற மங்மைக் கரைமேல் ஸ்ரீஷடரிகாஸ்ரமத்திலுள்ளானவன். ௨..

மூன்றாம்பாட்டு. (இலங்கையுமித்யாதி) ஒருவராலழிக்க வரிய லங்கையையும், அதுக்கு அகழான கடலையும், ஒருவரால்அடற்க வரிய ஸாமர்ய்யத்தையுடையனும் ஜ்யேஷ்டான வைஸ்ரவணனைவென்று வாங்கின ஸங்வநிபி பத்மநிபிகளை யுடையனாயிருக்கிற ராவணனையும், அவனுக்கு வலமான ராக்ஷஸ ஜாதியாக நஸிக்கும்படி பண்ணி, இப்படி க்ரூரமான வ்யாபாரங்களைப் பண்ணின ராஜாவானவன். “இக்ஷ்வாகுணாமிய0 ஹ்மஸ்சஸைலவநகாநநா” என்னக்கடவதிறே. (கொழுஞ்சுடரித்யாதி) ஆதித்யன் சூழவருகிற மேருவிலேதாக்கி,[உருமேல்நின்றும் விசம்பிலே வெருத்த துகிற்கொடியை விரித்தாப்போலே அலங்கரித்துக் கொண்டு. வலம் - நன்மை. மணி - அழகு. அத்தீர்யத்திலவமாஹிக்க அவர்களுக்கு எல்லா நன்மைகளையும் தரும் அழகிய மங்மைக்கரையில் ஸ்ரீஷடரிகாஸ்ரமத்தான். ... ௩.

அ.—நாலாம்பாட்டு. ஆஸ்திரோயிகளைப்போக்கி இவர்களுடைய க்கு பரமபடித்தையும் கொடுக்குமவன் ஸ்ரீஷடரிகாஸ்ரமத்திலே நின்றருளினான், அவனை யாஸ்ரயியென்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(துணிவியிரியித்யாதி) என் துணியை யுனக்குச் சொல்லுவன் கேள் நெஞ்சே !. (தொழுதெழு தொண்டர்கள் தமக்கு)[ரு தந்திருவடிகளைத் தொழுது உஜ்ஜீவிக்கவேணும் என்றிருக்கு மடியார்க்கு. (பிணியித்யாதி) ப்ராப்ய விரோயிகளையும் போக்கி, * வானவர்நாடான பரமபடித்தைத் தரும். திருவடிகளிலே தொழுத மாத்ரத்திலே யிப்படி செய்யுமோவென்னில் (பேரருளாளனெம்பெரு

மான்) பாமக்ஃபாவாஸ்கா ணவன். என்னையு முட்படக் கைக்கொண் டவனன்றோ. (அணியித்யாதி) அழகிய மலரைக் குழவிலேயுடைய ரம்ஹதுடக்கமானுநுடைய துகிலையும் ஆஹரணிகளையும் வாரிக் கொடுவந்து அழகிய நீரானது தூயமாணிக்கங்களைக் கொழித்து[ரு இறட்டுகிற மங்மைக்கரையில்ஸ்ரீஷடரிகாஸ்ரமத்துள்ளான். ... ச

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. பூதநாஸ்தநபாநம் பண்ணி வளர்ந்த க்ஃஷ்ணன் நித்யவாஸம் பண்ணுகுருன் ஸ்ரீஷடரிகாஸ்ரமத்திலே ; அவனை யாஸ்ரயிப்போம் வா நெஞ்சே என்குருர்.

வ்யா.—(பேயிடைபித்யாதி) தாயாய்வந்தபூதநைமருங்கிலேயிருந்து ஒக்கவருகிற. (மற்றவள் பெருமுலை சுவைத்திட) “பெருமுலையுடு” இத்யாதி ; —பெரியமுலை வழியே அவளுரிரையும் வற்றும்படி உண்டவன். * தாயாய் வந்தபேயிடைபிலே யிருந்து பெரிய முலைப்பாலையும், அதுவொழிந்த அவள்ப்ராணனையும் சுவைத்திட. (மற்று) என்றது-முலைப்பாலொழிய அவள்ப்ராணனையு மென்[டுறு படி. (பெற்ற தாயிடைக்கிருத்த லஞ்சுவனென்று தளர்ந்திட) யஸோஷைப்பிராட்டி, தன் ஒக்கலையி லெடுத்துவைக்க அஞ்சாநின்றேனென்று தளர்ந்திட. (வளர்ந்த வென்தலைவன்) இப்படிக்குவளர்ந்த என்னாயன். இவளஞ்சுகிறது - கண்டாரெடுத்து முலைகொடுக்க, அவர்கள் நினைவறியாதே அவர்கள் முலையை யுண்ணாநின்றதுக்கு வயிறு [உய பிடித்து அஞ்சுகிறாள் ; “நலமே வலிதுகொல்” இத்யாதி. (சேயித்யாதி) ஁ரமோங்கின ஸிவரங்களிணுச்சியாலே அண்டத்தை யரிக்கிற, அழகிய பொன்னுலே செய்யப்பட்ட பர்வதமுண்டு - மஹாமேரு, அதிலே விளங்கி நிற்பதாய், இடமுடைத்தான ஸிவரத்தில் நின்று மிழிந்த மங்மைக்கரையில்வதரியாச்சிரமத்திலேவந்து ஸந்[உரு நிஹிதனானான். ௩.

அ.—ஆறும்பாட்டு. நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸ0ஸ்ஸேஷ விரோயியானஃஷஹங்களைக்கொன்றவன் வதரியாச்சிரமத்துள்ளான், அவனை ஆஸ்ரயிப்போம் வா என்குருர்.

வ்யா.—(தேரணங்கல்குல்) தேரொத்த நிதம்ஹம். (செழுங்[ஈய கயற்கண்ணிதிறத்து) அழகிய கயல்போன்றகண்ணையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிதிறத்து. (ஒரு மறத்தொழில் புரிந்து) அஃவிதீயமான கொடிய தொழிலை மிகுத்து. புரிதல் - மிகுதல். (பாரணங்குமிலே மேமும் முன்னடர்த்த) ஹமியிலுள்ளார், “இவற்றினுடன் க்ஃஷ்ணன் பொரப்புகாநின்றான்” என்று க்லேஸரிக்க. அணங்கு - [ஈடு வருத்தம். வருந்த என்றபடி. இமில் - கருத்து. (ஏறேமும்முன்னடர்த்த) ஃஷஹங்களேழையும் முன்பு கொன்ற. (பனிமுகில் வண்ணனெம்பெருமான்) குளிர்ந்த காளமேவம்போன்ற வடிவழகாலே யென்னை அடிமைகொண்டவன். (காரணமித்யாதி) ஹீரயன் மங்மையை

ஹ-மியிலே அவதரிப்பிக்கிறபோது நடுவழியிலே ஒருமலை தகைந்து கொண்டு நின்றதாய், அதை இரண்டு பிளவாம்படி குத்தி, ஆனைகளையு முருட்டிக்கொண்டு இவ்வருகே போந்திழ்ந்த தாகச் சொல்லக்கடவது. அதுக்கடியென் னென்றால் (காரணந்தன்[ரு னால்) தன்னுடைய தபோவலந்தாலே. ஹம்மாய்க்கிடந்த தன் பாட்டன்மாருடைய ஸ-ய்யர்யமாக மங்மையைப் பெறவேணுமெ ன்று தபஸ்ஸுபண்ணினுனிதே : அந்தப்பழமையாலே வந்த மிடுக் கையுடைத்தான ஜலத்தை யுடைத்தான கருவரையானது. கருமை-பெருமை. ஹம்வானுகிற பெரியமையானது பிளவெழும்படியாகக்[யு குத்திக்கொண்டாய்த்துக் குதித்தது. (காரணம் கொணர்ந்த கங்கை) அப்பர்வதத்திலுண்டான ஆனைகளே முருட்டிக்கொண்டு வந்த மங் மைக்கரையில் வதரியாச்சுரமத்துள்ளான். ... கா.

அ.—ஏழாம்பாட்டு. பரமோஜநாதரபாரான இய்யாதிருக்குங் கூட ஆஸ்வஸிப்பித்துக்கடல்கடைந்த ஸர்வேஸ்வரன் வந்து வர்த்[யுடு திக்கிறான் ஸ்ரீஷடரிகாஸ்ரமத்திலே யென்கிறார்.

வ்யா.—(வெந்திறலித்யாதி) சினத்தையும் மிடுக்கையு முடைய ஐராவதத்தையும், கடல்கடைந்த அம்ரிதத்தையும், ஸ்வர்மத்துடனேகூட டேவர்களுக்கு ராஜாவாயிருக்கு மிருப்பையும் இய்யாதிருக்குக் கொடுத்தருளி, எனக்கும் தன்னைத்தந்தருளின. (எந்தை) எனக்குஜநக்[உய ன். (எம்மடிகள்) எனக்கு ஸ்வாமி. (அந்தரமித்யாதி) ஸ்வர்மத்தில் டேவர்கள் திருவடிகளையாழையிக்க ஒரு முகம்செய்து வந்து புகில் கடல் பொருதென்று பார்த்து, ஆயிரம்முகத்தாலே போய்ப்புகு என்று ஸர்வேஸ்வரன் திருவுள்ளமாயருளி, அப்படிமந்தரபர்வதத்தில் நின்றும் வந்திழ்ந்ததாய்த்து. அன்றிகே, மங்மையனை யாஸ்ர[உடு யிக்க அதுதான்ருளுகையாகவுமாம். (ஆயிரமுகத்தினால்) மேருவிலே யிழிந்து, ஹிமவானிலேயிழிந்து, பலமுகமாய் வரும்படியைச்சொல்ல க்கடவதிதே. எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. ருத்ரனுடைய வ்யஹ்மஸாபத்தைப் போ க்கினவன் வர்த்திக்கிறதேஸம் ஸ்ரீஷடரிகாஸ்ரமமென்கிறார்.

வ்யா.—(மான்முனிந் தொருகால் வரிகிலைவளைத்த மன்னவன்) மாயமானேமுனிந்து அதைக்கொல்ல அழகிய வில்லை வளைத்த ராஜா. வரி - அழகு. (பொன்னிறத்துரனோனான் முனிந்து) பொன்போன்ற நிறத்தையுடையவனாகையாலே அதுவேபேராய், ஹிரண்யனென்று பேரையுடையனாய், மிடுக்கையுடையனாயுள்ளவன். (ஊன்முனிந்தித் யாதி) ஊன்-மாஸம். அவனது, ஊனுடை உடலை-ஸரீரத்தை வெறு த்து, அதுஇருபிளவாம்படி உகிர்முனையை அழுத்தி. (அயனித்யாதி) வ்யஹ்மாவானவன் தந்தலையை ருத்ரனுக்கையாலே அவனை மு னிந்து ஸபிக்க, அந்த ஸாபம் தவிர லிஷ்டாபிட்டவன். “பிண்டி”

இத்யாதி, “ஊனம்” இத்யாதி, “முடையடர்த்த” இத்யாதி, “சந்தார்த்தை” இத்யாதி, “பாறேறியுண்ட தலைவாய் நிறைய” இத்யாதி. (தவர்புரிந்தித்யாதி) தபஸ்ஸாலே மிகவு முயர்ந்த ஹீரயன் கொடுத்த உங்மைக்கரையில்வதரியாச்சிராமத்துள்ளான். க்ஷத்திரியன்[ரு தபோவைலத்தாலே ஸ்ரஹ்மணீஷ்யானாப்போலே, இவனையும் தபோ வைலத்தாலே (மாமுனி) என்கிறார். அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ப்ரஸ்யாபத்தில் ஜமத்தை யெல்லாம் வரிற்றிலே வைத்து ரகதித்தவன் ஸ்ரீஷ்டிரிகாபுரமத்திலே யுள்ளா னென்கிறார்.

வ்யா.—(கொண்டலித்யாதி) மேஷங்கள், வாயுஸ்கந்தம், குலபர்வதங்கள். ஜலராஸிபாயுடைத்தாய் யோஷிக்குற கடல், இவற்றுடனே லோகங்களையும் வைக்கப்பட்ட பெரிய வரிற்றை யுடையவன். எழுலகுமுண்டும் இடமுடைத்தாயிருக்கை. (ஒண் டரித்யாதி) அழகிய உந்தி ர வகுர்யர்களையுடைத்தான உபரிதந லோ கங்களும், காலஸேஷமான காலமும், தான் என்று சொல்லலா ம்படியானான். இவை ப்ரகாரமாக, தான் ப்ரகாரியாய் நின்றான். (அ ண்டமித்யாதி) அண்டமுண்டு – ஸ்ரஹ்மலோகம், அதின்நிலே வழி கண்டுபோந்து, அதுக்கிள்வருகிலாசாஸுத்திலே யிழிந்து, எல்லா வற்றையும் பொறுக்கக்கடவ அவனியாருண்டு-ஹகுமி, அவன் [உயி] பொறுக்கமாட்டாதே அலமாக்குட்படி. (பெருகும் மணிமாமிணி நீரித்யாதி) எங்கு மொக்கப் பரந்து பெருகாநின் னுள்ள தெளிந்த நீரையுடைய உங்மை. க.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வருந்திரையித்யாதி) பெரிய வேகத் தோடே வருகிற திரைகளை யுடைத்தான தெளிந்த ஜமத்தை [உரு] யுடைத்தான உங்மையின்கரைமேல் ஸ்ரீஷ்டிரிகாபுரமத்திலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனைக் களிப்பாடுவது. (கருங்கடலித்யாதி) ஆற்றநீர், ஊற்று நீர், மழைநீர், மூன்றுங்கூடித் தான் கருகியிருப்பதான கடல்வண் ணனை அதுவந்தித்து, ஆழ்வாரருளிச்செய்த இவைதான்! (வரஞ் செய்த) ஹவத் ப்ரஸாஜலஸ்யமான பத்துப்பாட்டையும் வல்ல[நய] வர்கள். (இருங்கடலித்யாதி) வெண்கொற்றக் குடைநிழலிலே பெ ரியகடல் குழந்த ஹகுமியை யாண்டு, பின்னை ஸ்ரஹ்மாதி லோக ங்களையாண்டு, பின்பு நித்யஸஞ்சிபடித்தைப் பெறுவர்கள். இத்தா ல் சொல்லிற்றாய்த்து – இவனுடைப்பட்டதெல்லாம் தருமென்றபடி. “அறிவுடையார் அபுருஷார்யம் என்று காற்கடைக்கொண்ட ஸ்ரீரு வர்யத்தை ‘வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை’ என்றும் ‘போந்தேன்’ என்றும் வீதராமரார்ப்போந்தனிவர், இப்போது ஸ்ரீஸ்வர்யத்தை வல மாக அருளிச்செய்வானென்?” என்று ஹட்டரை ஜீயர் கேட்க; “திருமங்கையாழ்வார் திருவவதரித்தபின்பு த்யாஜ்யமான ஸ்ரீஸ்வர்யமும் பரமபுருஷார்யத்துக்குள்ளே புகுந்ததுகாணும்; -- ஸ்ரீஸ்வரனே யா கவுமாம், நித்யஸஞ்சிக ளாகவுமாம், ராஜாவாகவுமாம், பறித்து ஹம வதஸேஷமாக்கலாமாகில் என்காணு நிவரிருப்பது” என்றருளிச் செய்தார். ம.

ஜீயர்திருவடி களேஸ்வரனம்.

முதற்பத்து - அஞ்சாந்திருமொழி - கலையும். ப்ரவேஸம்.

ஸௌஹரி ஹோதத்துக்கீடாகப் பலவடிவு கொண்டாப்போலே, ஆபீதரை அநுஹவிப்பிக்கைக்காக உகந்தருளின நிலங்க ளெங்கும் ஸாந்நியிபண்ணினானாய்த்து அவன் ; இனி இவர்தாமும், * தானுகந்த ஹ்ரெல்லாம் தன்தாள்பாடி யெங்கும் புக்கு அநுஹவிக்கவாய்த்[ருது ஆஸாப்பட்டிருப்பது. ஒருவிஷயத்தை அநுஹவிக்கப்படுக்கால் அவ்விஷயத்தின் அவயவங்கள்தோறும் ஸ்பீஷைஹ பண்ணுமாப்போலேயாய்த்து இவரெங்கும்புக்கு அநுஹவிப்பதாகப் பாரித் திருக்கிறதும். ஆக, விரோயி நிரஸநஸீலனுமாய், ஆபீத ஸம்ஸலே ஷைகஸ்வஹானுமாய், வ்ரஹ்மாடிகள் ஆபந்தராமன்று அவ்வாபத்துக் கீளப்பேபக்கி அவர்களுக்கு டுஃவநிவர்த்தகனா யிருக்குமவன், நித்ய ஸஞ்சீகருடன், தன்பக்கல் குசியுடையாருடன், கேவலம் வ்ரஹ்மணருடன் வாசியற ஸர்வ ஸமாஸாராயனாய்க்கொண்டு ஸ்ரீஸாளஸ்ராமத்திலே வந்து ஸ்பீஷித்தனான், அங்கே சென்று அவனை ஆஸாப்போம் என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... *

(முதற்பாட்டு. கலையித்யாதி) கலைகளும், யானைகளும், குதிரைகளும் வர்த்திக்கிற காட்டைக் கடந்துபோய். (சுலையுமித்யாதி) விலும் அழும் துணையாகச் சென்றான் வென்றியை யுடைத்தான ஸமாஹ்மியிலே. (மலையித்யாதி) பர்வதங்களைக்கொண்டு, அலை மோதுகிற கடலை அணைசெய்து. (மதியித்யாதி) அரணுன மதியையும், [உரு அம்மதிருக்கு அரணாய் அகழாயிருக்கிற கடலை யு முடைய லங்கை யில். (வாளாக்கரித்யாதி) ஒருதேவதையை ஆஸாபித்து, அதின் பக்கவிலே ஒருவானைப்பெற்று, அது தனக்கு ரக்ஷகமாக நினைத்திருப்பாராய். ராக்ஷஸஜாதிக்கெல்லாம் நிர்வாஹகருயிருக்கிற ராவணன் தலை பச்சையு மலுத்து, “ஆபீத விரோயி போகப்பெற்றோம்” [உரு என்று உகந்தவன் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீஸாளஸ்ராமத்தை அடைநெஞ்சே என்கிறார். க

இரண்டாம்பாட்டு. (கடஞ்சூழ்கரியும்) மடிஜலத்தை யுடைத்தான ஆனையும். (பரிமா) குதிரை. (ஒலிமான் தேரும்) ஆரவாரத்தை யுடைய பெரிய தேரும்; “ஆனைப்புரவித்தேரோடுகாலா ளணி[நய கொண்ட” என்கிற சதுரங்க ஸலத்துடனே. (உடனித்யாதி) இவையுடனே, பனிமூடினாப்போலே பெருமானையும் பரிகரத்தையும் சூழ்ந்துகொண்டதாய்த்து. (கடியிலங்கைபொடியா வடிவாய்ச் சரம்துரந்தான்) கடி-அரண். அரணையும் சதுரங்க ஸலத்தையு முடைய லங்கை பொடியாக. (வடிவாயித்யாதி) வடி-கூர்மை. கூரிய அம்பை ஏவி[நடு னான். (இடமித்யாதி) பெரிய ஆகாஸத்தில் தேவர்கள் இடமடையப் புகுந்து வணங்கும். (மணங்கமமுமித்யாதி) நலுநாற்றம் கமழாநின்ற தடாகங்களை யுடைத்தாய் அழகாயிருந்துள்ள சாளக்கிராமத்தை யடைநெஞ்சே. உ.

உகஅ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மூன்றும்பாட்டு. (உலவுதிரையித்யாதி) ஸஹூரிக்கிற திரைக் கிளப்பத்தையுடைத்தான கடலும், மலையும் துடக்கமான எட்டு டிக் கும், சிலநாள் வர்த்திக்கக்கடவராயிருக்கிற உந்தர் ஸூர்யர்களும், அதுக்கு எதிரான இருஞமாய், இவையடைய தான் என்கிற[ரு சொல்லாலே சொல்லலாம்படி தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனயின் றான். இத்தால் - ஜமடாகாரனாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லிற்று. மேல் அஸாயாரண விம்ரஹயுக்தனாய் நிற்கிற நிலையைச் சொல்லு கிறது (வென்றிவிறலாழிவலவன்) ஆபுந்தவிரோயிகளை வெல்லும் மிடுக்கையுடைய திருவாழியை வலவருகே யுடையவன். (வானோர்[ய தம் பெருமான்) கையுந் திருவாழியுமான அழகை, காட்டிலெறித்த + நிலாவாகாமே புஜிக்கும் ஹோக்தாக்கள். (மருவாவரக்கர்க்கு) சேரா த ராக்ஷஸர்க்கு. (எஞ்ஞானமும் சலவன்) எப்போதும் எல்லாக்கா லத்தும் ஸத்ரு. (சலஞ்சூழ்ந்தழகாய்) ஜலஸம்ஜீய்யை யுடைத்தாய் சுற்றும் அத்தாலே ஸ்ரமஹரமாய் அழகுதன்னை வகுத்தாப்போலே யிருக்கிற சாளக்கிராமம். ந.

அ.—நாலாம்பாட்டு. (ஊரான்சுடந்தையுத்தமன்) அதுக்கு முன்னேயுண்டான வரவயன்னைத்தானைத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(ஊரான்) திருவூரகத்தைத் தனக்கு வாஸஸ்யாநமாக வுடையவன். (சுடந்தையுத்தமன்) திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்[உயி ந்தருளின ஸீலமணத்தையுடைய உத்தமன். அன்றிககே, திருக் குடந்தையுரான் உத்தமனென்றுமாம். (ஒருகால்) ஒருக்கால். (இரு கால்சிலைவளைய) கிழக்காலும் மேல்காலுமான சிலை வளைய. (தேரா வரக்கரித்யாதி) நாடமதிரிட்டுப் பொரப்புகுகிறது ஆரோடே? நா ந்தாமார்? என்று தன்னையும் பெருமானையும் நிரூபிக்க வறியாத[உரு ராக்ஷஸஜாதியைச் செற்றவன். தேர் வெள்ளமென்று-உதுரங்ம வல த்துக்கு உபலக்ஷணம். (வற்றுவித்யாதி) மாறாதேவருநிற புனலாலே சூழப்பட்ட திருப்பேர்நகரான். (பேராயிரமுடையான்) ஆபுந்தர் க்கு இழிந்த விடமெல்லாம் துறையாம்படி. அநேகமாயிரம் திருநாம ங்களை யுடையவன். (பிறங்கித்யாதி) மிகவும்பெரிய சிறகையுடைய[நடு வண்டிகள் பாடுகிற மாலையை யுடையவன். (தாராவயல்கூழ்ந்த)தா ராவாகிற பக்ஷிகளாலே நெருங்கின வயலாலே சூழப்பட்ட சாள க்கிராமமடை நெஞ்சே. ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. அதுக்கு முன்னுன ஸூர்ப்பணவா வைரூப்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(அடுத்து) கிட்டி. (ஆர்த்தெழுந்தாள்) ஆர்த்துக்கொ ண்டி வந்தாள். சக்ரவர்த்தித்திருமகனைநோக்கி எழுந்து கிட்டினவள். (பிலவாய்விட்டலற) விலஃவாரம் திறந்தாப்போலே பெரியவாய் விட்டுக்கூப்பிட.(அவள்மூக்காயில்வாளால்விடுத்தான்) ஆயில்-கூர்மை.

அவளுடைய மூக்கைக் கூரின வாளாலே அம்முகத்தில் நின்றும் விடுத்தவன். “செவியொடுமூக்கு அவளார்க்கவரிந்தான்” என்னக் கடவதிதே. (விளங்குசுடராழிவிண்ணோர்பெருமான்) * பரிதிவட்டம் போலும் சுடரடலாழிதே. விளங்காநின்றுள்ள தேஜஸையுடைய[திருவாழியையுடையனாய், விண்ணோர்க்கு நாயகனாவன். (நண்ணரித்யாதி) ஸத்ருக்கள் முன்னே சினத்து ஆரவாரித்துக்கொண்டுவந்த மஹாவர்ஷத்தை ஒருமலையையெடுத்துக் காத்தவன். தடம்-குளம். குளங்களாலே சூழப்பட்ட சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே ... நு.

ஆறாம்பாட்டு. (தாயாழித்யாதி) தாய்வடிவைக்கொண்டுவந்த பூத[ய நையுடைய ப்ராணனையும் யசோஷைப்பிராட்டி தயிரையும் வெண்ணையையும் அமுதுசெய்த திருப்பவளத்தை யுடையவன். (தூயவலியுருவிற்குறளாயச்சென்று) பழிப்பற்ற அழகை யுடையனாய், அத்தாலே ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் அபஹரிக்கும்படி அழகில் வலத்தையுடைய ஸ்ரீவாமனாய்ச் சென்று. (மாவலியே) மஹாவலியே நாவிரக்க. (மூவடியித்யாதி) மூவடிமன் இப்போதே தரவேணும் என்று வாங்கி, ஸப்தலோகங்களையும் மளந்தவன். தாயான் - தாவினவன்;- கடந்தவன். (தாயாழித்யாதி) தாயாம்பூப்போன்ற நிறத்தை யுடையவன் சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே. கூ.

அ.— ஏழாம்பாட்டு. ஹிரண்யவயஸ் த்தானத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

வ்யா.—(ஏனோரஞ்ச) ஸத்ருக்கள் அஞ்ச. (வெஞ்சமத்துள்) யுத்தத்திலே. அரியாய்) ஸ்ரீஹமாய். (பரியவிரணியனை) வலத்தாலே மிக்க இரணியனை. (ஊனாகலமித்யாதி) மாஸம் நிறைந்த மார்வைப்பிளந்த அஷ்விதியன். (இருசுடரித்யாதி) உத்தரஸஞ்சயர்களாய், ஆகாஸமாய், அம்நியாய், காற்றாய், குலபர்வதங்களாய், கடல் [உரு சூழ்ந்த ஹிமியை யுடைத்தானாய், இவை யெல்லாம் தான் என்று சொல்லலாம்படி இவற்றை ஸ்ரீரமாகக் கொண்டு தான் ஸ்ரீரியாய். (தானுமானித்யாதி) அஸாயாரண விம்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. அப்ராக்ஷித ஹிம்மங்களவிம்ரஹத்தை யுடையவனுடைய சாளக்கிராம மடை நெஞ்சே. எ.

அ.— எட்டாம்பாட்டு. (வெந்தாரித்யாதி) ருத்ரனுடைய மஹாபாதகத்தைப் போக்கினவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸாஸத்ராமத்தை அடை நெஞ்சே என்கிறார்.

வ்யா.—(வெந்தாரென்பும்) * பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடி பிஞ்ஞகனாகையாலே, இடுகாட்டிலே வெந்தவர்களுடைய வெந்து வேவாத எலும்பைப் பூண்டு, உடம்பிலே அச்சாம்பலையும்பூசி, கையிடத்து, “மூளையார்சிரம்” என்கிறபடியே - மூட்டுவாயுடைய தலையோட்டைக்கொண்டு, ஸப்தலோகங்களையும் விஷாடகம் பண்ணித்திரிகிற ருத்ரன் தானே சென்று, “என்னுயனே! என்ஸாபத்தைப் போக்கி

யருளவேணும்” என்று அர்ச்சிக்க. (இலங்குமது நீர்திருமார்வில்தந்தான்) விளங்காரின்ற அழகிய திருமார்வில் மிக்கரஸத்தையுடைய நீரைத் தந்தருளிஞன் ; “முடையடர்த்த சிரமேந்தி” இத்யாதி. சந்தனப்பொழில் சூழப்பட்ட சாளக்கிராமம். அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (தொண்டித்யாதி) “வழுவினாவிழைமையே வேண்டுநாம்” என்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளும், நித்ய ஸூரிகளும், ஸ்ரீராமமணரும். (அண்டா) பரமபதநிலயனே. அண்டமென்று-பரமபதம்; பரமபதத்தைவிட்டு இங்கேவந்தது எங்களுக்காக என்கிறார். எங்களுக்கு வேண்டிவன தாராயென்று சேரும் கோபிற் பக்கமெல்லாம். (வண்டாரித்யாதி) வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட பொழிலையும், அழகிய நீர்நிலையானவயலும், அதினருகில் மடுவில்கயல்பாய, குளிர்ந்த தாமரைகள் அங்குத்தை மடவார் முகமொக்கமலரும் சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (தாராவாருமித்யாதி) தாராவாகிற பத்திகளாலே நிறையப்பட்ட வயல்குழந்த சாளக்கிராமத்தில் ஸ்வாமிகளையாய்த்துக் கவிபாடிற்று. (காரார்புறவிவித்யாதி) மேவங்கள் நிரஞரவாஸம் பண்ணுகிற பர்யஞத்தையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த தமிழ்மாலே. (ஆராரித்யாதி) லோகத்தில் ஜ்ஞாநாயிகராய்* ஆமாற்றிவுடையார் யாவர்சிலர், உங்களுட்கு பரமபதத்தை ஆளவேண்டி யிருந்திகோளாகில், அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கோள் ; அதுமாட்டிகோளாகில், இத்திருமொழியைச் சொல்லுங்கோளென்கிறார். ம.

ஜீயர்த்ருவடிகளே ஸரணம்.

முதற்பத்து - ஆறாந்திருமொழி - வாணிலா. ப்ரவேஸம்.

திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, உகந்தருளின திருப்பதிகளை ஆபூயி என்று பலகாலும் சொல்லிக்கொடு போந்தார்; அதுவும் அப்படி செய்வதாக ஒருப்பட்டுநின்றது; அநஞரம், தம்முடைய நிகர்ஷத்தை தாம் அதுஸந்யித்து, தம்முடைய பூர்வவீர்த்தத்தையும், விஷயப்ராவண்யத்தையும், ஆர்த்தவிஷயத்தில் ஐயோ! என்னுதேபோந்தபடிநயையையும், பரஹிஸையே யாத்ரையாய்ப் போந்தபடியையும், இவற்றையைய முன்னிட்டு, “ராவணோநாம டர்வீர்த்தஃ” என்று விவீஷணாழ்வான் ஆகாஸத்திலே நின்று ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டு ஸரணம். புக்காப்போலே, இவரும் தம்முடைய அநந்யமதித்வத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, நைமிஸாரண்யத்திலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடியிலே, பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக ஸரணம்புகுகிறார். *

முதற்பாட்டு. (வாணிலாவித்யாதி) ஒளி பரம்பாநின்னுள்ள முறுவலையும், சிறுநெற்றியையும் ஹோம்யதை மிக்கிருந்த தோளழகையுமுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய அழகியமுலையுடனே அணைகையாகிற ப்ரயோஜனத்தையே ஆஸைப்பட்டேன். வனமென்பது - அழகு. பேருணல் - ஆசைப்பாடு; அத்தை (பிழையெனக்கருதி) அதுதப்பென்று நினைத்து. (பேதைமேன்) அறிவிலேன். (பிறவிநோயித்யாதி) பிறக்கையாகிற நோயை அறுக்கவேணும் என்று நினைவாதே யிருந்தேன். அறிவிலியாகையாலே (எண்ணினேன்) நாம்முன்பு செய்ததென்? மேல் செய்யாதிப்பதென்? என்றெண்ணினேன். எண்ணல் - ஆராய்தல். [ய (எண்ணி) இப்படி ஆராய்ந்து. (இளையவரித்யாதி) தங்கள் பருவத்தாலே அகவாய் தெரியாதபடி மயக்கி அகப்படுத்திக்கொள்ளும் ஸ்த்ரீகளுடைய கலவியின் ப்ரகாரத்தை நினைத்து லஜ்ஜித்தேன். கலவியின்திறமாவது - அவர்களாடிரிக்கும் படியும், உபேக்ஷிக்கும்படியும் இவனை வையும்படியும், குறிக்கும்படியும், பின்னை உடம்புகொடுக்குக்கும்படியும், பிரியப்புகுகிறேன் என்று முதுருகாட்டும்படியும், இவையிறே. (நாணினேன்) அநவருத்தேன். (வந்தித்யாதி) அவர்களை விட்டுவந்து உன்ருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய். க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளிலே விழுந்து ஸரணம் புக்வாறே திருவடிகளில் ஹோம்யதை நெஞ்சிலேபட்டது; இத்தை விட்டுப் பாழே காலத்தைப்போக்கினேனென்று இழந்த காலத்துக்கு அதுதபிக்கிறார்.

வ்யா.—(சிலம்படியுருவில்) சிலம்பாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட அடியையும், வடிவழகையுமுடைய. (கருநெடுங்கண்ணார் திறத்தனாய்) *அயிதேக்ஷணைகளாரிருக்கிறவர்கள் திரள்களிலே அகப்பட்டு. [உரு திறம் - திரள். ஒருவிஷயத்தில் பூர்ணமாக அதுவவிக்கலாவதில்லையே. (அறத்தையே மறந்து) “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிற படியே * அறவனையாய்த்து மறந்தது. (க) அனந்தலிலும் வாய் வெருவுவது அவர்களையே யாய்த்து. “அறஞ்சுவராகி நின்ற” என்றும் “க்ஷணையர்மஸநாதநம்” என்கிற யர்மத்தை மறந்து. (புலன்படிந்துண்ணும் போகமேபெருக்கி) இந்திரியங்கள் விஷயங்களிலே படிந்து ஊஜிக்கும் ஹோமத்திலே ஆசைபெருக்கி. (போக்கினேன் பொழுதினைவாளா) “வாளா விருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்” என்றாறிறே ஆழ்வாரும். (அலம்புரிதடக்கையாயனே) கொள்ளுமவர்களுக்கு (உ) அலஹாவம்பிறக்கக்கொடுக்கும் திருக்கையையுடைய க்ஷீஷணனே. (மாயா) ஆஸ்வர்யமான ஸுணலேஷ்டிதங்களை யுடையவனே. (வானவர்க்கரசனே) ஸ்ரீமாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாவனே. மாயாவானவரென்று - நித்யஸஞ்சிகளைச் சொல்லவுமாம். (வானோரித்யாதி) நித்யஸஞ்சிகள் மிகவும் ஸ்நேஹித்து இறைஞ்சும் திருவடிகளையடைந்தேன், நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்!.

அ.—மூன்றும்பாட்டு. “போக்கினைன் பொழுதினைவாளா” என்றாரே, பொழுதுபோக்கினபடி தானென்னென்ன ; இப்படி யென்கிறார்.

வ்யா.—(சூதினையித்யாதி) பகற்பொழுது சூதுபொருது அர்யார்ஜநம் பண்ணியும், இரவு களவுகண்டு அர்யார்ஜநம் பண்ணத்[டு துணிந்து புறப்பட்டும். இப்படி அர்யார்ஜநம் பண்ணிக்கொள்ளும் காரியத்தைச்சொல்லுகிறது மேல் (சுரிசூழலித்யாதி) சுருண்டகுழலாலும் மடப்பத்தாலும் அகப்படுத்திக்கொள்ளுகிற ஸ்த்ரீகள்பக்கல் ஆசையைப் பெருக்கி. “நின்கண்ணேட்கை யெழுவிப்பன்” என்னுமதுக்கு எதிர்த்தட்டாயிறே யிருப்பது. கண்டவாதிரிந்த தொண்டனைத் தோற்றிற்றுச்செய்து திரிந்த வேறையன். (நமன்தமரித்யாதி) யமஹடர் செய்யும் வேடினைக்கு நடுங்கி ஒடுங்கினேன். (வேலையித்யாதி) வெருத்த திரைகளையுடைய திருப்பாற்கடலைக் கலங்கும்படி மந்திரபர்வதத்தை அதிலே நட்டுக் கடைந்த என்னாயனே!, வந்துன்திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய். ந.

அ.—நாலாம்பாட்டு. அத்தனையோ, இன்னமும் செய்ததுண்டோ வென்ன ; இன்னமும் செய்தது குவாலென்கிறார்.

வ்யா.—(வம்புலாங்கூந்தல் வம்பு - பரிமளம். நறுநாற்றம் கமழாநின்ற உள்ள ஸ்வஸ்த்ரீயை விட்டு (பிரிப்பொருளித்யாதி) பரஹ்வய பரஹரங்களை ஆசைப்பட்டவர்கள் மரித்தால், அவர்களை யமஹடர் உண்பிக்கும்படி சொல்லுகிறதுமேல் (நமன்தமரித்யாதி) யமஹடர்வந்து பிடிக்கும்போது எல்லாக்கேடும் பிறக்கும்படியாய்த்து வந்து பிடிப்பது. (எற்றிவைத்து இவனைப்பிடித்துத் தகர்த்துவைத்து. (எரியெழுதின்றவித்யாதி) செம்பாலே, இவனுசைப்பட்ட வடிவுபோலே ஒருபாவையைப்பண்ணி, அதை எரியெழக்காய்ச்சி, தங்கள் முகத்தை மாறவைத்து, “மஹாபாபீ! சென்று தழுவிக்கொள்” என்று சொல்லும் வார்த்தை கேட்க அஞ்சி. (நம்பனே வந்துன்திருவடியடைந்தேன்) எல்லாரும்நம்பப்படுமவனே!, உபற்றிலார்பற்றநின்றவனே, வந்துன் திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்!. ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. அத்தனையோ, பின்னை யேதேனுமுண்டோவென்ன ; திருவுள்ளத்துக்கு அஸஹ்யமானவையு மெல்லாம் செய்துபோந்தே னென்கிறார்.

வ்யா.—(இடும்பையாவித்யாதி) உஃஸத்தாலே நெருக்குண்டு. (இடுமினேதுற்றென்றிரந்தவர்க்கு) உரிஜ்யத்தாலே உஃஸித்து, “எனக்கொரு பிடிசோறிடுங்கொள் எல்லாருமாக” என்று வந்திரந்தவர்களுக்கு. (இல்லையெயென்று) அவர்களுக்கு, இல்லை என்னும் போதும், நெடுஞ்சொல்லாலே மறுத்த நீசனேன். குளிர, இல்லை யென்பதும் செய்யாதே. நெடுமையாவது - க்ரௌர்யத்தின் மிகுதி. இவன் “இல்லை” என்ற சொல்லைக்கேட்டு, “அழகிதாக இவன்பாடே வேண்டி வந்தோம், இவன் வார்த்தை கேட்கவேண்டிற்றே, இதிற்கீட்டில்

நஞ்சைத்தின்று முடிந்துபோகவமையாதோ” என்றிருந்தவன் நெஞ்சிலே புண்படும்படியாய்த்து “இல்லையே!” என்பது. (நீசனேன்) இப்படி தண்ணியேன். (நினைக்கிலேன் வினைப்பயன்றன்னை) கீழ்ப்பண்ணின பாபவலத்தை அதுஸந்யிக்க மாட்டாதே யிருந்தேன். (கடுஞ்ஞ சொலாரித்யாதி) வெட்டிய சொல்லையும் க்ரௌர்யமான செயலையுமுடையரா யிருப்பாராய், காலனுக்கு அஹிமதராயிருக்கு மவர்களாலே படும், கொடுமிறையுண்டு-க்லேஸம், அதுக்கு அஞ்சி, நான்வந்து உன் திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய். ... ௩.

அ.—ஆறும்பாட்டு. அத்தனையோ, இன்னமும் செய்ததுண்டோ வென்ன; கைதொடனாய் பரஹிஸைபண்ணிப்போந்தேனென்கிறார்.

வ்யா.—(கோடியவித்யாதி) கோடுதல்-வளைவு. வக்ரஹ்ஸீடியனாய், மறச்செயல்செய்து. (திரிந்துநாயினத்தொடும்திளைத்திட்டு) தண்ணியவர்களோடே இச்செயலுக்குத்துணையாயிருப்பாருடனேகளித்துத் திரிந்து (ஒடியுமித்யாதி) ஒருவனை இன்னவிடத்தேபோனால்ஹிஸைக்கலாம் என்றால், அங்கேறஒடியும். (உழன்றும்) இப்படிக்கொத்த காரியங்களிலே உழன்றும். (உயிர்களே கொன்றேன்) ப்ராணிஹிஸையே பண்ணினேன். அதுக்கடி சொல்லுகிறதுமேல் (உணர்விலேனாதலால்) அறிவிலியாகையால். (நமஞாபாடியித்யாதி) யமபுரத்தை வென்றேன். அன்றிக்கே, கீழோடே யானபோது, இவன்பண்ணின பாப[உயி]த்துக்கு இவன் நலியமாட்டான் என்று, வேறேயொரு படைவீரம் புதுக்கோமுற்றழ மிடவேணு மென்னும்படி பாபங்களையே பண்ணிப்போந்தே நென்னுதல். (பரமனே! பாற்கடல்கிடந்தாய்!) உனக்குஸேஷஹதரான ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்குக் கூக்குரல் கேட்கத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளினவனே. (நாடியித்யாதி) “நமக்குப்புகலேது” என்று தேடிவந்து உன் திருவடிகளை யடைந்தேன் நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய். ௬.

அ.—ஏழாம்பாட்டு. த்ரிவியகரணங்களாலும் நான் செய்யாத அநீதியில்லை யென்கிறார்.

வ்யா.—(நெஞ்சின வித்யாதி) நீதியல்லாதன நெஞ்சாலே நினைந் தும், வாயாலே சொல்லியும், கையாலே செய்தும். (துஞ்சினுரித்யாதி) இவர்கள்செத்தால் கொடுபோம்வழியிற் கொடுமையைக்கேட்டு நடுங்கினேன். (விளங்கனிமுனிந்தாய்) விளவாய்நின்ற அஸ்ரணை முனிந்தவனே. (வஞ்சனேனித்யாதி) அநாடிகாலம் உன்னைவஞ்சித்துப்போந்தநெஞ்சில்பிரியாதே, பரமபடித்திவிருக்கிறுப்போலே யிருந் துக்கிறவனே. (தானவர்க்கென்றும்நஞ்சனே) ஆபுரிதவிரோடிகளுக்கு என்றும் நஞ்சானவனே!, வந்து உன் திருவடி யடைந்தேன் நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய். ௭.

எட்டாம்பாட்டு. (ஏவினாரித்யாதி) கலியாரென்கிருராய்த்து - கனிகாலத்துக் கஞ்சினபடியாலே. கலியாரானவர், நலியுங்கோள்என்று என்மேலே ஐந்து இந்நீரியங்களையும் ஏவினார்; எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கும்படி!. (ஐவர்கோவினாரித்யாதி) என்னையும் மநஸ்ஸையும் சுமையெடுத்திக்கொடு திரிகிற ராஜாக்கள் செய்கிற கொடிய செயலைத் திரியவிட்டேன். ஆரைப்பற்றி நீரவற்றை மீட்டதென்ன (குறுங்குடி நெடுங்கடல்எண்ணா) வேறுண்டோ, உன்வடிவழகன்றோ என்கிறார். திருக்குறுங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனான உன்னுடைய கடல் போன்ற வடிவழகன்றோ என்னை மீட்டது. (பாவினாரித்யாதி) உமந்நிஸ்ஸ-க்க[ய]ளாலே பூர்ணமான அழகிய சொற்களாகிற பலபூக்களையும் கொண்டு. (என்னாவினால்)இதரரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணிப்போந்த என்னாவினாலே வந்து உன்திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய். ...அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (உன்னுடைச்சுவர்வைத்து) மாஸமாகிற மண்ணைக்கொண்டு சுவராகவைத்து.(என்புதூண் நாட்டி) எலும்பாகிற[ய]ரு தூண்களேநாட்டி வீட்டைச்சமைத்து. (உரோமம்மேய்ந்து)மயிராகிற கற்றையாலே இவ்வகத்தை மேய்ந்து. (ஒன்பது வாசனித்யாதி) ஒன்பது வாசலே யுடைத்தான ஸ்ஃஹம். (பிரியும்போது) ஸ்ரீரவியோம காலத்துக்கு. (உன்றன்சரணமே சரணமென்றிருந்தேன்) உன்திருவடியே புகலென்றிருந்தேன். என்கொண்டென்ன(தேனுடையித்யாதி)[உய] தேனையுடைத்தான தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லஹானவனே. (திரைகொளித்யாதி) ஸ்வஸந்நி யாநத்தாலே திரைக்கிளப்பத்தையுடைய திருப்பாற்கடலிலே பள்ளி கொண்டவனே!. (நானுடைத்தவமித்யாதி) உன்னருளாலே உன்திரு வடிகளை யடைந்தேன். புண்ணியனே என்று இவருடைய தபஸ்ஸா கிறது அவனருளே யிறே. நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்!. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (ஏதமித்யாதி) ஸ்நஃவங்கள் வந்து கிட்டாதபடி மனோரயித்து. (எழுமினே வித்யாதி) தொழுதெழுமினே என்று, (க) த்ரயஸ்த்ரிஸாத்கோடி டேவர்களுக்கு நாயனான இந்நீரன் வந்து இறைஞ்சும் நைமிசாரணியத்தெந்தையையாய்த்துக் கவிபா[நய] டிற்று. (சிந்தையுளித்யாதி) நெஞ்சிலேவைத்து, பெரிய ஆசையோ டே ஆழ்வா ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை அஹ்யஸித்தவர்கள். (ஒதமித்யாதி) மோவிந்நிஸ்வாமியைப்போலே ஐஹிகஹோமத் தில் ஸ்ப்ஃஹையுண்டாகில் அததையுமநுஹித்து, நித்யஸஞ்சிகளிலே ஒருகோவையாகவும் பெறுவார்கள். ய.

ஜீயர்திருவடிகளே ஸாரணம்.

“ஒன்பதுவாசல் தானுடைக்குரம்பை பிரியும்போ துன்றன்
சரணமே சரணமென்றிருந்தேன்” என்றார்; நீரிப்படி ஒருதலையிலய்யவ
ஸாயமாகச் சொல்லுகிறதென்தான்? இத்தலையில் செயலற்றவளவிலே
ப்ரஹ்மஜ்ஞானுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே, ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின
அவ்விடத்தேவந்து தோன்றி, அவன்விரோயியைப்போக்கி உபக
ரித்திலோமோ? அக்காலத்திலுதவாதார் இழக்க வேண்டாதபடி,
“உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு” என்கிறபடியே - ஆபீத
ரெல்லார்க்குமாகச் செய்த செயலன்றோ? ஆனபின்பு, உம்மைப்
போலிருந்தார்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி நீர்கிட்டி யதுவவிக்குமிது[ய]
வே குறையாகச் சிங்கவேழ்குன்றிலே வந்து நின்றோமே! இப்படி
யிருக்க, ஒருதலையிலய்யவஸாயமேயாக நீர்சொல்லுவானென்? என்
று, தான் சிங்கவேழ்குன்றிலேவந்து ஸந்நிபிபண்ணினபடியைக் கா
ட்டிக்கொடுக்க; அங்கே புருஷகாரஹகுறையான பெரியபிராட்டி
யாருடனே கூடவிருக்கிற விருப்பைஅதுஸந்யித்துஹ்மிஷ்டராய்[ய]ரு
உஷ்டேஸ்யனா யிருக்கிறவன் வந்திருக்கிற ஷேஸமாகையாலே அங்
குள்ளதடைய உஷ்டேஸ்யமாய், சிலரால்வந்து அணுகவொண்ணாத
படி ஸுரநீதமாக எழுந்தருளியிருக்கப் பெற்றோம்! என்று ஹ்மி
ஷ்டராய் திருவுள்ளத்தோடே கூட்டித் தாமங்கேபோ யதுவவிப்
போமென்று பார்க்கிறார். *

முதற்பாட்டு. (அங்கண் ஞாலமஞ்ச) அழகிய இடத்தை யுடை
த்தான ஹ்மியிலுள்ளார், ஹிரண்யனுடைய வரஸலத்தை அதுஸ
ந்யித்து, என்னாய் விளைகிறதோ! என்று அஞ்ச. அன்றியே, ஸ்ரீநா
ஸிஹனுடைய புறப்பாட்டை யதுஸந்யித்து, ஜமடிபஸஹாரம்
பிறக்கப்புகுகிறதோ! என்று ஹயப்பட.(அங்கோராளரியாய்)“ஆங்கே
வளர்ந்திட்டு” என்கிறபடியே நரஸிஹமாய். (அவுணன் பொங்கவா
கம்) ஹிரண்யனுடைய அகன்ற மார்வத்தை. (வள்ளுகிரால் போ
ழந்த புனிதனிடம்) வள்-கூர்மை. கூரிய வுகிராலே பிளந்த புனித
னிடம்.(பைங்கண்ணையித்யாதி)பைம்மை-பசுமையும், அழகும். பசுத்த
கண்ணையுடைய ஆனையைக்கொன்று அதினுடையகொம்பைப்பிடுக[ய]
ங்கிக்கொண்டு, சிவந்த கண்ணையுடைய யாளியானது, (க) ஹத்திபுரஸ்
ஸரமாக (உ) அக்கோடுகளைத் திருவடிகளிலேயிட்டு வணங்கும் சிங்க
வேழ்குன்றமே. க.

இரண்டாம்பாட்டு. (அலைத்தவித்யாதி) சீற்றத்தாலே கடைவா
யுடனேநாக்கைஎற்றிக்கொள்ளுகிறபெரியவாயையுடைய மிடுக்கை[க]
யுடைய ஸிஹமாய். கோள் - மிடுக்கு. (அவுணனித்யாதி) கொண்
க்கையாளான ஹிரண்யனுடைய நெஞ்சையிடந்த கூர்த்த திருவுகிரை

(க)ஹத்திபுரஸ்ஸரமாக-ஹத்தியைமுன்னிட்டுக்கொண்டு, (உ)கோடுகளை-கொம்புகளை.

உஉக பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

யுடையவனிடம். (மலைத்தவிய்யாழி) மலைத்தல்-எதிர்பொருதல். செல்
சாத்து - தீர்ய்யாத்தை போகிற பெருங்கூட்டத்தைப் பறிக்க வந்
திட்டவேடர். எறிதல் - இடுதல். (வன்துடியித்யாழி) துடிக்கு வலிமை
யாவது-பெருத்திருக்கை. பெரியதுடிவாயிலோசை செவிகடுக்க[டு
கேட்டவர்கள் செவியும்கூசி நெஞ்சம் நடுங்க. (சிலைக்கையித்யாழி)
கையுமவிலுமாயிருக்கிற வேடருடைய, தெழிப்பு - வ்யாகுலமும்,
ஆர்த்துக்கொள்ளுகிற ஆரவாரமுமாய்க்கிடக்கும்சிங்கவேழ்குன்றமே.

மூன்றும்பூட்டு. (ஏய்ந்தவித்யாதி) வடிவிற்பெருமைக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள பெரியவாயையுமுடைத்தாய், ஒளியையுடைத்தான பல்லையுமுடைத்தாய், மிடுக்கையுமுடைத்தான லீஹமாய். (அவுணனித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய மாஸம்செறிந்த மார்வத்தைக் கூரிய வுகிராலே பிளந்த ஸர்வேஸ்வரனிடம். (ஒய்ந்தவித்யாதி) நிலத்திற்கொடுமையாலே அந்நிலத்தில் வர்த்திக்கிற ஆணை குதிரை துடக்கமானவையும், காட்டுத்தீக் கதுவி விண்டமலைகளும். (அன்றியும்) அதன்றியும். (நின்றித்யாதி) தன்னிலேநின்று இழைந்து நெருப்புப் பற்றி யெரிந்து மிக்க குறைக்கொள்ளியுமொழிய வேறொன்றில்லாத சிங்கவேழ்குன்றமே. ந.

நாலாம்பாட்டு. (எவ்வுமித்யாதி) எவ்வம்-உ-ஈவம். எல்லாரையும்
ஹீடியக்லேஸத்தைப் பண்ணும் கொடியவேலையுடைய ஹிரண்ய [உய
னுடைய நற்சீவனை வாங்கி; தோற்றாவிலே. (ஆகமித்) டிடுலவுனு
டைய நெஞ்சைக் கூரிய வுகிராலே பிளந்த ஸர்வேசுடெ-னிடம்.
(கவ்வுநாயும்) வேற்றாளுக்கண்டபோதே வந்து துடைகளிலே கடிக்கிற
நாயும், அப்படி கடித்து விழவிட்ட பிணங்களைக் கவ்வும் கழுகுகளும்.
(உச்சிப்போதொடுகொல்சுழன்று) மய்யாஹ்நத்திலே (க) சூராவளியுமாய்.
கால் - காற்று. (தெய்வமல்லாவித்யாதி) ஷைவங்களுக்கல்லது செல்ல
வரிதாயிருக்கிற சிங்கவேழ்குன்றமே. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு (மென்றவித்யாதி) சீற்றத்தாலேபல்லோடுமென்ற பெரியவாயையும், ஒளிவிடுகிற எயிற்றையும், மிடுக்கையுமுடைய லிஹமாய். (அவுணன்பொன்ற) ஹிரண்யன் முடிய. (ஆகமித்யாதி) அவனுடைய மார்வத்தைக் கூரியவுகிராலே பிளந்த அம்மானிடம். (நின்றவித்யாதி) மாறாமல்நின்று எரிகிற அந்நியைச் (க)சூருவளி முகந்து கொடு பெரிய ஆகாஸத்திலே போக. ஸ்வர்மாதிலோகங்களிலுள்ள அந்நிஜவாலையைக்கதுவி ஹயப்பட்டுப்போக வென்றுமாம். (சென்றித்யாதி) மதுஷ்யர்க்குச் சென்று காணவரிய கோயில் சிங்கவேழம் [க.டு நன்றமே. டி.

ஆறும்பாட்டு. (எரிந்தவித்யாதி) சிற்றத்தாலே அம்நிஜ்வாலையோ
ல் ஜ்வலிக்கிற சிவந்த கண்ணையும், ஒளிவிடாநின்ற பெரிய வா
யையும், எயிற்றையும் கண்டு. (இதெவ்வுரு வித்யாதி) இதென்னவுரு!
என்று ஊயப்பட்டு, இருவர்ஒருவழிபோகாமே (க) இரிந்து சிதறி[டு
யோடும்படி யிருந்த ஸர்வேஸ்வரனிடம். (நெரிந்த வேயினித்யாதி)
நெருங்கின மூங்கிற் குத்துமுழையுள் நின்னு-மலைமுழஞ்சுகளில் நின்
றும் புறப்பட்டு. நெருங்கின மூங்கிற்காட்டிடத்துப் பெரு வழி
யிலே, உமுழையுண்டு - புவி. (திரிந்த வானையித்யாதி) ஸனூரிக்கிற
ஆனைச்சுவடு பார்க்கும் சிங்கவேழகுன்றமே. சு.

ஏழாம்பாட்டு. (முனைத்த வித்யாதி) முனை - வளி. வலிய சின
த்தாலே - கோபாம்பியாலே, அனூரிக்கத்தைப் போய்ச்சுகும். (மூவு
லகித்யாதி) த்ராலோகங்களுக்கும், மற்றுமுள்ள லோகங்களு மெல்
லாம் ஊயப்பட, நாஸிரஹு மாயிருந்த அம்மானிடம். (கனைத்த
வித்யாதி) செறிந்த அம்நியும் மலைகளும் வில்லுடை வேடருமாய், [டு
வேறெருவார்க்கும் தினைத்தனையும் சென்று கிட்டவரிய சிங்கவேழ
குன்றமே. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (நாத்தமும்பவித்யாதி) நாவானது தழும்பே
றும்படி உதூர்முடினும் ருத்ரனுமாய். முன்பு ஹிரண்யனுக்கு ஊய
ப்பட்டு மதுஷ்ய வேஷங்களையே கொண்டு திரிந்தவர்கள், இப் [உயி
போது ஹிரண்யன் பட்டவாறே, தங்கள் வேஷங்களையே கொண்டு.
(முறையாலேத்த) தங்கள் ஸேஷத்வமுறையால் ஏத்த. (அங்கோ
ரித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய மாளிகையில் அவனிநுக்கும் மண்டப
த்தின் தூணிலே, மிடுக்கையுடைய ஸ்ரீஹமாய்த் தோற்றின ஸர்
வேஸ்வரனிருந்தவிடம். (காய்த்தவித்யாதி) காய்த்தவாகைநெற்று[உரு
காற்றாலே கலகலென ஸங்கிக்க. (கல்லதர்) மலைவழி. கல் - மலை;
அதர் - வழி. மலைச்சாரல்வழியில், வேயானது-மூங்கில், ஆகாஸத்தி
லே கிட்டவளர்ந்து இழைந்து, தன்னிலே நெருப்புக் கொளுந்தி
யெரிகிற அம்நிஜ்வாலையாலே ஸ்வர்மாதி லோகங்கள் சிவக்கும் சிங்க
வேழகுன்றமே. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (நல்லெருஞ்சே) எனக்குப் பாங்கான நெ
ஞ்சே. (நாந்தொழுதும்) நாந்தொழுவேம். (நம்முடையித்யாதி)
நம்முடைய ஸ்ரீஸாரடிஷ்வம் போக, நமக்கு வகுத்த ஸ்வாமியை
த்தொழுவேம். (நம்முடை நம்பெருமான்) நமக்கு ஸுலஹனு
நாயகன். (அல்லிமாதர் புல்கநின்ற) * அலர்மேல்மங்கை யனைக்க[டு
அத்தாலே லஸ்யஸ்வரூபனாய் நின்ற. (ஆபிரந் தோளனிடம்) “தோ
ளகளாயிரத்தாய்” என்கிறபடியே - அநேகமாயிரம் திருக்கைகளை
யுடையவனிடம். (நெல்லிமல்கி யித்யாதி) நெல்லிமல்க ளானவை
கல்லிடைகளிலே முளைத்து வளர்ந்து, கல்லிடைகளிலே வேரோடுகின்ற

யாலே, அவ்வோர்கள் பருத்துக் கற்களைப்பேர்க்க. (புல்லிலை யா
ர்த்து) மூங்கிலிலைகளானவை ய்வறிக்க. (அதர்வாய்) அதர் - வழி.
வழியீட்டத்து. சில்லியுண்டு - சில்வீடு, சில்லி சில்லென்று. (ஒல்லா
ந்) ஒல் - ஓசை. ஓசையறுத சிங்கவேழ்குன்றமே. ... கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (செங்கணாளியித்யாதி) சிவந்தகண்ணையுடைய யா
ளிகளானவை. (இட்டிழைஞ்சும்) யானைக்கோடுகளையிட்டு இழைஞ்சும்.
(சிங்கவேழ குன்றுடைய) சிங்கவேழ்குன்றைத் தனக்கிருப்பி
டமாக யுடைய. (எங்களிசனெம்பிரானை) எனக்கு ஸ்வாமியுமாய்
எனக்கு உபகாரகனுமானவனை. (இருந்தமிழ் நூற்புலவன்) பெரிய[டு
தமிழ்நூலைச்செய்த ஜ்ஞாநாயிகள். புலவன் - விழ்வான். (மங்கையா
ளன்) திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரானவர். (மன்னுதொல்சீர்) நித்
யமான கல்யாணமணங்களை யுடையருமாய். (வண்டித்யாதி) வண்
டுகள் மயபாரம் பண்ணிக்களித்து ஸுஷ்டிக்கிற மாலையை யுடைய
ஆழ்வார். (செங்கையாளன் செஞ்சொல்மலை) உதாரமான அழ[டு
கிய கையையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருமொழியை அம்ய
லிக்க வல்லவர்களுக்கு, ஒருநாளும், தீங்குண்டு - பொல்லாங்கு,
அது அவர்களுக்கு ஒருக்காலும் வாராது. ... ய.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

முதற்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - கொங்கலர்ந்த. ப்ரவேஸம்.

விரோயிநிரஸந ஸீலனாய், ஆஸ்திஸஸலேஷ ஸ்வஹாவனாய்,
ஸர்வாஜராத்மாவாயிருக்கிற ஹரியானவன், வாயாலே திருநாமஞ்
சொன்னானொரு சிறுவனுக்குத் தமப்பன் பகையாக உதவிறொரு
வடிவைக் கொண்டிவந்து அவன் விரோயியைப் போக்கினவன்,
அவனொருவனளவில் பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே திருநாமம் சொன்ன
ரெல்லாருடையவும் ஸுஸாரஷ-ஸ்வத்தைப் போக்குவதாகத் திரு
மலையிலேவந்து நின்றருளினான், அங்கே போய் அநுஹிப்போம் வா
என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... *

முதற்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) பரிமளம் ப்ரவஹியாநின்ற பூவை
யுடைய குந்தாஸ-ரானை நிரஸித்த க்ஷீஷ்ணானான் என் உபகாரகன். [நய
(சங்குதங்கித்யாதி) ஸ்வநியதிடக்கமான பஜாரியங்களை யுடைத்
தாய், * தாளுந்தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பிக் கண்
வளருகைக்கு வேண்டும் பரப்பை யுடைய கடலிலே கண்வளர்ந்த
புண்பரீகாகுடன். (பொங்கித்யாதி) பெரியகிளர்த்தியோடே மிகைத்து
வந்து தோற்றின பகாஸ-ரானைவாயைக்கிழித்து, இப்படி விரோ[நு
யிகளைப் போக்குகை பழைதாகச் செய்து போருகிறவர் வந்து
வர்த்திக்கிற ஸுயாரம்;—மிக்க நீர்வெள்ளத்தை யுடைய கணை
களிலே களித்துத் துள்ளுகிற அழகிய கயல்களையுடைய திருவேங்க
டம்; அததை, நெஞ்சே! அடை. ... க.

இரண்டாம்பாட்டு. (பள்ளியாவது பாற்கடல்) ஸ்ரஹ்மாதிக்கு
க்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற படுக்கை, திருப்பாற்கடல். (அரங்க
ம்) ஹ-ஸ-ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது,
கோயில். (இரங்க வன்பேய்) ஈடுபட்டு முடிய வலியபூதகை. [இ
(முலை பிள்ளையாடியிருண்டவெந்தை) பேய்முலையை, பிள்ளையாய்
அவளுயிரையுண்ட உபகாரகன்; அவன் (பெருகுமிடம்) அவன்
அஹிமதம் ஸிப்பித்து வளருகிற விடம். (வெள்ளியானித்யாதி) “மு
ன்னைவண்ணம் பாலின்வண்ணம்” “பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை”
இத்யாதிப்படியே - வெருத்த திருநிறத்தை யுடையவன், மணி [ய
யின்நிறத்தை யுடையவன் யுமந்தோறும் என்றதுஸந்யித்து, நாள்
தோறும். (தெள்ளியாரித்யாதி) ஸ-ய்யஸத்த்வஸ்யரானவர்கள் -
அநந்ய ப்ரயோஜநரானவர்கள் வந்தாபுரயிக்கும் திருவேங்கட
மடை நெஞ்சமே. 2.

மூன்றாம்பாட்டு. (நின்ற மாமருகிற்றுவிழவித்யாதி) அஸ-ரா[யடு
வேஸத்தாலே பேராதே நின்ற பெரியமருதுகள் முறிந்து விழு
ம்படி. (நடந்த நின்மலன்) * இணைமருகிற்றுவிழ நடைகற்ற தெற்ற
லிறே. (நேமியான்) ஸர்வேஸ்வரன். (என்றுமித்யாதி) “நித்யாஞ்ஜலி
புடாஹ்ஸீஷ்டா:” என்கிறபடியே - நித்யஸ-ஞரிகள் தொழும். (இணை
த்தாமரையடியெம்பிரான்) ஒன்றுக் கொன்று ஒப்பான திருவடித் [உய
தாமரைகளை யுடைய என்னுயன். (கன்றிமாரிபொழிந்திட) இந்நீரன்
சினந்து மிகவும் கல்வர்ஷத்தைச் சொரிய. (கடிதானிரையித்யாதி)
சடக்கெனப் பசுக்களுக்கு வந்த இடரைப்போக்குகைக்காகச் செ
ன்று மோவரயநத்தை யெடுத்தவன் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே.க.

நாலாம்பாட்டு. (பார்த்தற்காயன்று) பார்யனுக்காக அன்று. [உரு
(பாரதம்கைசெய்திட்டு) ஹாரதயுய்யத்தைக் கையுமணியும் வகுத்
திட்டு. (வென்ற பரஞ்சுடர்) ஷர்யோயநாதிகளைவென்ற பரஞ்சுடர்.
(கோத்தங்காயரித்யாதி) திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடனே குர
வை கோத்து, மன்றிலே குரவைக் கூத்தை விரும்பி யாடினவன்.
பிணைதல்-விரும்பல் (கோவலன்) மோபாலன். (ஏத்துவாரித்யாதி) [நய
தன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுமவர்கள் ஹ்ஸீஷ்யத்தை விடாதே யிரு
க்குமவன். (இடவெந்தையித்யாதி) எனக்கு உபகரிக்கைக்காகத்
திருவிடவெந்தையிலே எழுந்தருளி நிற்கிறவன், பாவநமான ஜலத்
தையும் பெரிய சோலையையு முடைய திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே.!

அஞ்சாம்பாட்டு. (வண்கையானித்யாதி) ஏற்றார்க்கு மாறாதே [கடு
கொடுப்பானாய், அஸ-ரார்க்கு ஷேவனாயிருக்கிற மஹாஸவியாமத்திலே
வாமநனாய்ச் சென்று. மாண் - அழகு. (மண்கையாலிரந்தான்) * அ
லம் புரிந்த நெடுந்தடக்கையாலே ஹ-யியையிரந்தான். அவனொள்ள

(மராமரித்யாடி) ஸாலவ்ஃஷங்களைழையும் ஓரம்பாலே யெய்த
பலத்தை யுடையவன். (எண்கையான்) திருவட்டபுகரத்திலேயெழு
ந்தருளி நின்றவன். (இமயத்துள்ளான்) ஹிமவானில் திருப்பிரி
தியிலே வந்து ஸந்நிஹிதஞானவன். (இருஞ்சோலையித்யாடி) ம்லே[ரு
ஃஹ-ஓமியான தெற்கில்திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதஞானவன்.
(திண்கையித்யாடி) திண்மையுடைய கைம்மாவின் துன்பத்தைப்போ
க்கினவன் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே!. ந.

ஆரூம்பாட்டு. (எண்டிசையித்யாடி) எட்டுகிக்குக்களையும் திக்கு
க்களுடனே ஸப்தலோகங்களையும் வாங்கி அழகிய திருவயிற்றிலேயி
வைத்து, ஒருபவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தவன். (பால்மதி
க்கிடர் தீர்த்தவன்) சந்த்ரனுக்கு யர்மலோபம் வரும்படி வந்த
ஆபத்தைப் போக்கினவன். (ஒண்டிறலித்யாடி) மிக்க பலத்தை
யுடைய ஹிரண்யன்மார்விலே திருவுகிரை வைத்துப் பிளந்தவன்.
பிளந்தபோதை வடிவை அதுவவிக்கிறார் மேல் (ஒள்ளையிறித்யாடி)
“அழகியான் தானே அரியருவன் தானே” என்கிறபடியே - அழ
கிய எயிறுகளுடனே திண்ணிய மிடுக்கையுடைய வலிவறமானவன்
திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே!. ஈ.

ஏழாம்பாட்டு. (பாருநீரித்யாடி) ப்யிவ்யாடி பஹு-ஓதங்களு
மாயினான். ஜமஃஹீரியாய் நிற்கிற நிலை. (பேருமித்யாடி) தான் [உய
கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு ஆயிரம் திருநாமத்தைச் சொல்லித்
தன்னை ஆபுரயிக்கும்படி, கர்மவஸ்யமான பிறவியில்லாதவன் மிகவும்
விரும்பி வர்த்திக்கிற ஷேஸம். பேருகையாவது-ஷேஸத்திலே ஆசை
பேருகை. (காருமித்யாடி) மேவங்களும், மிக்கபனியும், பெரிய ஆகா
ஸத்திடையிலேசொரிவதாய். (மாழுகிலித்யாடி) பெரியமேவங்க[உரு
ள் படியும்படி மேவபடித்திலே சேரும்படி நீண்ட சோலை சூழப்
பட்ட அழகிய திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (அம்பரமித்யாடி) ஜமஃகாரதையைச் சொல்லுகி
றது. (அமரர்கோன்) நித்யஸூரிகளுக்கு * ஸடாபஸ்யணிக்கு விஷய
மானவடிவைச் சொல்லுகிறது. (வம்புலாமித்யாடி) நறுநாற்றம் [ஈய
கமழாநின்ற உள்ள மலர்மேலே மிகவும்விரும்பி யிருப்பாளாய், மடப்ப
த்தை யுடையளாய், “யுவதிஸூ குமாரிணி” என்கிற பருவத்தை
யுடையவளுக்கு வல்லஹுனவன். (கொம்பினித்யாடி) வஞ்சிக்கொம்
பன்னிதையையும் மடப்பத்தையு முடைய குறப்பெண்கள். (நீளி
தணமித்யாடி) நீண்டபரண்களிலிருந்து அழகியபுனம் காவல்கொ[ஈரு
ள்ளுகிற திருவேங்கட மடை நெஞ்சமே. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (பேசுமினித்யாதி) உங்களுக்கு ஓராயிகரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, பேசப்படுவதாயினிய எட்டெழுத்தான திருநாமத்தைச் சொல்லவமையும். (சொல்லிநின்றபின்னரும்) பேசினின்றபின்பும். ஒருக்கால் சொன்னோம் என்றிராதே, பின்னையும் திருநாடு மத்திலாசை யுடையராய்ப் பேசுவார்தங்களை. (உய்யவித்யாதி) அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்கும்படி அவர்களை ஸஸாரத்தில் நின்றும் எடுத்து, அவர்களபிறப்பையும் போக்கும் உபகாரகன். (வாசமித்யாதி) நறுநாற்றம் கமழாநின்றதுள்ள பெரியபூக்களை யுடைத்தாய், ஒங்கின பொழில் சூழப்பட்டு. (உலகித்யாதி) “திலதமுலகுக்காய்” என்கிற[ய] படியே -- லோகத்துக்கு தேஜஸ்கரமாய்ப்படி விளங்காநின்றதுள்ள திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே. க.

பத்தாம்பாட்டு.(செங்கயலித்யாதி) அழகிய கயல்கள் களித்து வாழுகிற சுனைகளையுடைய திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்ரீயப்பதியை. (மங்கையரித்யாதி) திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, உஜாரமாய் அழகிதான சொல்மாலைகள். (சங்கையரித்யாதி) மலத்தை யிது தரக்கூடுமோ ! என்று அதிசங்கைபண்ணாதே, தரித்துநின்று சொல்லவல்லவர்கள். (தஞ்சமித்யாதி) அறுதியாகவே, * வங்கக்கடல்குமுலகுக்குக் காவலராகி, பின்னையும் பரமபடித்தை ஆளப்பெறுவர். டி.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

முதற்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி--தாயேதந்தை. ப்ரவேஸம்.

திருமலையை ஆராயிக்கச்சொல்லித் திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச் செய்து நின்றார் - கீழ் ; அப்படிக்கு நெஞ்சம் பாங்காய் தாமும் திருமலையிலே வந்து புகுந்தார் ; ஸர்வஸ்வாமியுமாய் நிருபாயிக[உடு] வையுமாநவன் வந்து இங்கே ஸந்நியிபண்ணுகையாலே தம் முடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் பெறலாமென்று, அக்ரூரன் “மாமக்ரூரேதிவக்ஷ்யதி” என்று மனோராயித்துக்கொண்டு வந்தாப்போலவும், ஸ்ரீபுண்வரீகன்மனோராயம்போலவும், இவரும் மனோராயித்துக்கொண்டு வந்தவிடத்து, அப்படி எதிரேவருதல், அணைத்தல், ஓரின் சொல்லுச்சொல்லுதல், “க்ரியதாம்” என்று கைங்கர்யத்திலே ஏவியருளுதல் செய்யக்காணாமையாலே, ஸந்நியியுண்டாய், நினைத்த படிசெய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஸக்தியுண்டாய், ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க, நம் அபேக்ஷிதம் செய்யாதொழிகிறது - செய்தருள நினைபாமைக் குடலாயிருப்பதொரு வேறு இத்தலையிலேயுண்டாகையிறே என்று கைவாங்கினவர், பின்னையும் கைங்கர்யத்தி லுண்டான வரபலாதிசயத்தாலே, மீண்டும் என்பாபங்களைப் பார்த்தால், அவை

உரு பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

யுக்கள்பக்களிலே ஸ்வயத்வப்ரதிபத்தி பண்ணியும், அமோ
 ம்யங்களிலே ஹோம்யதாஸ்யப் பண்ணியும், பரஹிஸை பண்ணி
 யும், ஆர்த்தவிஷயங்களில் க்ஷிபைபண்ணுதேயும், உன்னையொழியப்
 புறம்பே காலம் போக்கியும் போந்தேன், இப்படிபோந்தான் இப்[டு
 போது டேவரீரையொழியச்செல்லாமையை யுடையனாய் வந்தேன்,
 இனி விடவொண்ணாத ஸ்வயம் முண்டாய், குற்றங்களைப்பொறுப்
 பிக்கைக்குப் பிராட்டிஸந்நியி யுண்டானபின்பு என் அபராயங்களைப்
 பொறுத்தருளி என்ஸ்வரூபாநுபமான ஸேஷவீர்த்தியைக் கொண்
 டருளவேணுமென்று, பெரிய பிராட்டியார் புருஷகாரமாகத் திருவே
 ங்கடமுடையான்றிருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகிறார். இதுதன்னை
 * வாணிலாமுதுவலிலே செய்ததன்றோ வென்னில் ; ஸகுமாரரா
 யிருப்பார் வீடாய்த்தால் பலகாலும் கர்ப்பூரநிகரத்தை வாயிவிடுமா
 ப்போலே, இவரும் பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார் ; “நிபபாத
 விஜீஷண” என்று அவன் பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்து [டு
 ஸரணம் புக்காப்போலே. *

முதற்பாட்டு. (தாயேயித்யாதி) “மாதாபிதாஹ்ராதா” “ஹ்ராதா
 ஹர்த்தா” “ஏகைகமலலாஹாய” என்கிறபடியே – டேவரே ஸர்வ
 வியஸைந்ஷமாமிருக்க, ஸோபாயிகஸைந்ஷுக்களாய், இத்தலையில்
 ப்ரயோஜனமுள்ளநான் கொண்டு இவனுக்கு உதவவேண்டுமென்று தங்
 களைக்கொண்டு அகலநின்று அபராயத்தைப் பண்ணுமவர்களை
 யைந்ஷுக்களென்று நினைத்து அந்நியப்பட்டேனென்கிறார். தாயே !
 என்றும், தந்தையே ! என்றும், தாரமே ! என்றும், தூதரே ! என்றும்,
 மக்களே ! என்றும். (நாயே பட்டொழிந்தேன்) நாயென்று –
 பிறவிக்குப்பேர். பிறந்தே எய்த்தொழிந்தே னென்றபடி. அவைந்ஷு[டு
 க்களை யைந்ஷுக்களென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி, அத்தால் பெற்ற பே
 றிது என்கிறார். வேயேய் பூம்பொழில்குழ் விரையார் திருவேங்க
 டவா – உன்னைக்காண்பதோ ராசையினால் – நாயேன் வந்தடைந்தேன்
 என்றநவயம். (உன்னைக்காண்பதோ ராசையினால்) உன்னைக்காணவே
 ணுமென்கிற ஆசையாலே. (வேயித்யாதி) மூங்கிற்குருத்துக்களா[டு
 லும் அழகிய பூம்பொழில்களாலும் சூழப்பட்டு பரிமளப்ரகரமா
 ன திருமலையிலே நித்யஸந்நிஹித னானவனே. (நாயேன் வந்தடை
 ந்தேன்) புறம்பேபோகில் கல்லிட்டெறிவர்கள், உள்ளேபுகுரில் தொ
 ட்டதுவும் தீண்டிற்றும் பொகடவேணும், பாலும்சோறுமிட்டு வள
 ர்த்தவனே தீண்டிலும் குளித்து ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணவேண்டும[டு
 படி தண்ணியேன். நல்கல் – அருட்கொடை. உன் க்ஷிபையாலே என்
 னை அடிமை கொள்ளவேணும். க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. அவைந்ஷுக்களை யைந்ஷுக்களாக நினை
 த்த அபராயத்தைப் பொறுத்தருளவேணு மென்றார்—முதற்பாட்டில்;
 ஹோம்யமல்லாதவற்றிலே ஹோம்யஸ்யப் பண்ணிப்போந்தேன்,[சய
 அக்குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேணு மென்று ஸரணம்புகுகிறார்—
 இப்பாட்டில்.

வ்யா.—(மானேய்கண்மடவார்) மான்போன்ற விழிகளையும் துட
ப்பத்தையு முடையவர்கள். (மயக்கில்பட்டு) அவர்களோட்டைக் கண
வியிலே அகப்பட்டு. மயங்கல் - கூடலும், கலத்தலும். * அவர்தருங்
கலவியேகருதி ஓடுமவரிதே. (மாநிலத்து) மஹாப்ஜிவிவியில். (நானே
நாநாவிநாகம்புகும்பாவம்செய்தேன்) நாநாவியநாகம் நானேபுகும்
பாபம்செய்தேன். (தேனித்யாதி) வண்டிகள்மொய்த்த பொழிலாலே
சூழப்பட்ட திருமலையிலே நின்றருளின. (என்னுறையவந்தடைந்தேன்)
எனக்கு உர்ஸநீயனாபிருக்கிறவன்னை வந்து அடைந்தேன். ஆனையெ
ன்றது-செய்ததுக்காகக் காட்சியில்லை யென்று அதுக்குக் கருத்து. [ய
இப்படி மஹாபாபங்களைப் பண்ணினாரை, அதுதானே ஹேதுவாக
அவனைக்கைக்கொண்டால் கேள்வியில்லை யென்றபடி. (அடியேனித்யா
தி) என்னை அடிமை கொண்டருளவேணும். ௨.

அ.—மூன்றாம்பாட்டு. ஜேவந்திருவுள்ளத்துக்கு அஸஹ்யமாம்படி
பரஹிஸை பண்ணிப்போந்தேனென்கிறார்.

வ்யா.—(கொன்றேன்பல்லுயிரை) மடிதடவி விட்டிலேன். அர்யம்
கொண்டு வந்தானாகில் பின்னுடர்த்தியறக் கொன்று பறித்தும்,
வெறுங்கைபிலானாய் வந்தானாகில் அவன் பக்கலிலே சில உண்டு
என்று போய் அது பெருச் சினத்தாலே அவனையும் கொ
ன்றேன். (பல்லுயிரை) ஒருவரிருவரல்ல. இது பொல்லாதென்று [உய
சொல்லுகிற நீர் இப்படி செய்வானென்னென்ன (குறிக்கோளொ
ன்றிலாமையினால்) அதுக்கடி - பரஹிஸை அநர்யஹேது என்று
ஐயப்பண்ணாமல். (என்றேனு மித்யாதி) பசித்துவந்து அர்யித்த
வர்களுக்குக் குளிர ஒருவார்த்தையும் சொல்லி யறியேன். இட்ட
றியேன் என்பது அந்த ப்ரஸங்கமு முண்டாகிலிதே. (குன்றேயித்
யாதி) குன்றொத்த மேவமென்னுதல், குன்றிலே படிந்த மேவ [உடு
மென்னுதல். கழுத்தேகட்டளையாக நீரைப்பருகினது முகட்டிலே
படிந்து முழங்குகிற குளிர்மாமலேவங்கடவா !. (அன்றே யித்யாதி)
கொன்ற கை கறைகழுவாதே அன்றே வந்தடைந்தேன். (அடியே
னை யாட்கொண்டருள்) * பிழைப்பராகிலும் தம்மடியார் செய்வது
பொறுக்கவேணுமே. ௩.

நாலாம்பாட்டு. (குலமித்யாதி) “குலங்களாய வீரிரண்டி லொ
ன்றிலும் பிறந்திலேன்” என்னதே, குலங்களில் நான் பிறவாத குல
ங்க ளில்லை ; “யாதானுமோராங்கை” இத்யாதி. அதுலோம ப்ரதி
லோம ரூபத்தாலே நான் பிறந்த பிறவிக்கு ஓரெல்லையிலே. குல
ங்களெல்லாவற்றிலும் பிறந்திறந்து திரிந்தேன். (எய்த்தொழிந்தேன்)
இப்படி அநாதிகாலம் பிறப்பதிறப்பதாய்த் திரிந்தேன், இளைத்
தேன். அப்படி பிறந்திறந்த ஜம்மங்களில் ஏதேனும் நன்மைகள் செய்த
துண்டோவென்ன (நலந்தானென்று மிலேன்) ஒருநன்மை யென்று
பேரிடலாவது த்ரிவியகரணங்களாலு மில்லை. இப்போதுதான்

உஉச பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

ஏதேனும் நன்மை செய்ததுண்டோ வென்ன (நல்லதோரறம் செய்து மிலேன்) மலவ்யாப்தமா யிருப்பதொரு ஸத்கர்மம் பண்ணப்பெற்றிலேன். (நிலமித்யாதி) ஹ-ஓயியிலே நீர் தோயும்படி அருவிகளாலே விழுந்து பெருகும்படி மேவங்கள்வந்து படிந்து வர்ஷிப்பதா[ருய். (நெறியார் திருவேங்கடவா) நித்யஸ-ஓரிகளுக்கும் ஹஸ-ராரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலையிலே நிற்கிறவனே. அன்றியே, “நெறியார் குழற்கற்றை முன்னின்று” இத்யாதிப்படியே - ஸ0ஸாரத்தைத் துறந்து . திருவேங்கடமுடையானைப் பெறுகைக்கு வழிப்படுகிற உபாஸகரையுடைய திருமலை யென்னுதல்.[ய (அலந்தேனித்யாதி) ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோள்மாறி அதிலே யிளைத்து வந்தடைந்தேன், அடியேனை யாட்கொண்டருளே. ...ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. (எப்பாவமித்யாதி) அதிபாதகம் உபபாதகம் மஹாபாதகம் என்றாப்போலே சொல்லுகிற பனுவியமான பாபத்தைப்பண்ணி, தத்வலத்தைக் கேட்டுக் க்லேஸப்பட்டேன். துப்பா-[யருஸமர்யனே. இப்பாபங்களைப் போக்கி ரக்ஷிக்கைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியுமானவனே. (நின்னடியித்யாதி) உன்திருவடிகளை விடாதே ஆபரயிக்க வல்லேனாய்த்திலேன். (செப்பார்திண்வரைசூழ்) செப்பம் - வழி, ஆர்தல். நிறைதல். வழியுடையார் வந்து நிறைந்தென்றபடி. ஸ்வரூபாநுரூபமாக வழிப்பட்டவர்கள் வந்துசேருவதா [உய்ய், திண்ணிய வரைகளாலே சூழப்பட்ட. (திருவேங்கட மாமலை என்னப்பா ! வந்தடைந்தேன்) திருமலையிலே யெழுந்தருளி நின்று, என் ஸேஷத்வத்தையும் ஷேவரீருடைய ஸேஷித்வத்தையும் (க)உதறிப்படுத்தவனே!, அடியேனை யாட்கொண்டருளே. ... ரு.

ஆறும்பாட்டு. (மண்ணுயித்யாதி)பனுவ-ஓதங்களாலே நிர்மி[உருதமான ஸரீரங்களிலே புக்கு, அதுக்குறுதியே வேண்டி, அது கிடையாமல் கூப்பிட்டுத் தளர்ந்தெய்த்தொழிந்தேன். (விண்ணுரித்யாதி) ஆகாஸாவகாஸத்தை உடைத்து வளர்ந்த பெரிய கொடுமுடிகளையும் மிக்க பரிமளத்தையு முடைய திருமலையிலே நின்ற. (அண்ண) கீழ் “அப்பா” என்றாரே ; இங்கே அண்ண! என்கிறார் *தா [நய யேதந்தையில் விட்ட வறவெல்லாமிவனே யாகையாலே. “மாதாபிதாஹ்ராதாநிவாஸ:” இத்யாதிப்படியே என்னை யாட்கொண்டருளே.ஈ.

ஏழாம்பாட்டு. (தெரியேனித்யாதி) * தெரிந்துணர்வொன்றில் லாமையாலே அநேகம் பொல்லாங்கு செய்து விட்டேன். (பெரியேனாகியபின்†) பக்வனானபின்பு.(பிறர்க்கேயித்யாதி) நல்லதொன்று கண்டால் தனக்கென்னத் தவிரந்து, விஷயங்களுக்கு வேணும் என்று அவர்களுக்குத் தேடி யிடத்திரிந்தேன் என் கையாலே. * காரியம்நல்லனகளைவகாணில் என் கண்ணுக் கென்றிருக்குமாப்போலே, நல்லது

(க)உதறிப்படுக்கை - கிஸ்ஸம்ஸமயாக்குகை. † “ஆயினபின்” என்றும்பாடம்.

கண்டால் இன்னுளுக்கு என்று ஸமர்ப்பித்திறே போருவது. (கரிசேரித்யாதி) ஆனகளானவை யினம்பிரியாதே வர்த்திப்பதாய், அழகிய பொழிலாலே சூழப்பட்டு. (கனமாமலேவங்கடவா) ஸ்வர்ணமிரியென்று பேருடைத்தாய் மஹார்வமான பெரியதிருமலையிலே நிற்கிறவனே. (அரியே வந்தடைந்தேன்) ஆபரிதவிரோயி நிரஸநஸீலரான டேவரீர வந்தடைந்தேன், அடியேனையாட்கொண்டருளே.

எட்டாம்பாட்டு. (நோற்றேனித்யாதி) அநேகம் ஜந்மங்கள் தப ஸ்ஸபண்ணினேன் உன்னைக்காணவேணுமென்னுமாய்சையினுளே. (ஏற்றேனிப்பிறப்பே) இப்பிறப்பிலே உனக்கேற்கும்படி சமைந்தேன். [ய (இடருற்றனன்) நான்நின்றநிலை சாலப்பொல்லாது என்று என்ருஞ்சிலே பட்டு சால டுப்பட்டேன். (கோல்தேனித்யாதி) கொம்புகளிலே வைத்த தேனானது கூடுகொள்ளாதே வெள்ளமிட்டுப் பாய்ந்து அருவியாய் ஒழுகுகிற, குளிர்ந்த சோலைகள் சூழப்பட்ட வேங்கடவா !. (ஆற்றேனித்யாதி) ஜந்மபரம்பரைகளுக்கு ஆற்றமாட்டுருடாதே வந்தடைந்தேன், அடியேனை யாட்கொண்டருளே. ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பற்றேலித்யாதி) ஹவத் ப்ராப்தி ஸாயநமாயிருப்பதொன்று உடையேனல்லேன். (பாலமேயித்யாதி) டுஷ்கர்மங்களைப் பண்ணி, அதுவே எனக்கு நிரூபகமாம்படி போந்தேன். ஆத்மாவை ஜ்ஞாநத்தையிட்டு நிரூபிக்குமாப்போலே, பாபத் [உய்தையிட்டு, இவன் பாபகர்மா என்னும்படி போந்தேன். (மற்றேலொன்றறியேன்) உன்னைலங்கைக்கு ஒரு உபாயவிஷயஜ்ஞாநமு மறியேன் உன்னை யொழிய. (மாயனே) ஆஃவார்யமண ஷேஷ்டிதங்களை யுடையவனே. (எங்கள் மாதவனே) எனக்காகப் பெரிய பிராட்டியாரும் டேவரீரும் வந்து என்னை அவஸரம்பார்த்து விஷயீகரிக்க[உரு நிற்கிறவனே. (கல்தேனித்யாதி) மலைத்தேனானவை முழஞ்சுகள் கொள்ளாதே வழிந்து புறப்பட்டுச் சோருமாப்போலே ஒழுகுவதாய், தாமரைத்தடாகங்களை யுடைத்தான திருமலையிலே நிற்கிறவனே. (அற்றேனித்யாதி) டேவரீருக்கு அநந்யார்ஹ ஸேஷஹுதானேன், அடியேனை யாட்கொண்டருளே. க.

பத்தாம்பாட்டு. (கண்ணாயித்யாதி) எனக்கு ஸப்தலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனுமாய், யாரகனுமாய், மேவம்போன்ற வடிவையு முடையவனே. (விண்ணோரித்யாதி) நித்யஸஞ்சிகள் ஸ்தோத்ராடிகளைப் பண்ணும்படி பெரிய திருமலையிலே நின்றருளின வேடிகவே ட்யன். பொழிலென்று - பெருமைக்குப்பேர். (கிண்ணோரித்யாதி) திண்மை மிக்க மாடங்களும் மாளிகைகளும் சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் பண்ணிலே பூர்ணமாகப் பாடின பாடல் பத்தையும் அஃயஸிப்பார்க்கு, விரோயி பாபங்களை என்றுமில்லை. டி.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

முதற்பத்து - பத்தரத்திருமொழி - கண்ணூர்கடல். ப்ரவேஸம்.

தம்முடைய வெறுமையைச் சொல்லி கைங்கர்யலாஹத்துக்கா
க ஸரணம் புக்கார் - கீழ்த்திருமொழியில் ; ஹாஷ்யகாரர் ஸரணம்
புக்க வநனாம், “ஸ்ய-ஸூலஸ-ஸூத்ரம ரூபமான ப்ரக்ஸீதியைக் கழித்
துத் தரவேணும், அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழித்துத்தரவேணு[ந்
ம், விரோயியைப் போக்கித் தரவேணும், பரஹக்த்யாடிகளைப்
பிறப்பிக்கவேணும்” என்று அபேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும், வி
ரோயிநிரஸந ஸீலனாய் ஸர்வரக்ஷகனாய் ஆஸ்ரீதஸ்பர்ஸமுள்ள ஷ்ர
வ்யத்தாலல்லது யரியாதானாய் ஆஸ்ரீதஸஸ்வேலேஷைக்ஸ்வஹாவனாய்
ஸர்வஸ-ஸஹனாயுமுள்ள ஸர்வேஸ்வரனே, என் விரோயியைப் போ[ய்
க்கித்தரவேணும், உன்னாலல்லது செல்லாமையைப் பிறப்பிக்க வே
ணும் என்றபேக்ஷிக்க ; உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்ய
வன்றோ நாமிங்கேவந்து நிற்கிறது என்று திருமலையில் நின்ற நிலை
யைக்காட்டி, அநனூரத்திலே இவர் திருவுள்ளத்திலே புதுந்து இவ
ர்க்கு பரஹக்த்யாடிகளைப் பிறப்பித்தா னென்கிறது - இத்திருமொழி
யில். ப்ரபந்நனுக்கும் ஹக்தியோமநிஷ்஠னுக்கும் ஹக்தியுண்டே;
“ நமஸ்யனூஸ்வமாந நித்யம் ” என்று இரண்டிடத்திலும் சொல்லா
நின்றதிதே. ... *
முதற்பாட்டு. (கண்ணூரித்யாடி) கண்ணென்று - இடம். இட
முடைய கடலென்றபடி. பெரிய கடலை அகழாக வுடைய லங்கே[உய
ஸ்வரனுடைய. (திண்ணாகமித்யாடி) திண்ணிய நெஞ்சு பிளக்கும்படி
சரத்தை யேவினான். (விண்ணோரித்யாடி) நித்யஸ-ஸூரிகள் வந்து கை
ங்கர்யம் பண்ணுகிற திருமலையிலே நிற்கிறவனே. (அடியேனித்யாடி)
என்னுடைய கைங்கர்ய விரோயியைப் போக்கி யருளவேணும். க.

இரண்டாம்பாட்டு. (இலங்கையித்யாடி) “என்னது லங்கை, [உரு
என்னதுலங்கை” என்றுலங்கையாகிறபடைவீட்டுக்கு அஹிமாநிகளாக,
ராக்ஷஸருடையதிரள்கெட்டுநஸிக்கும்படி, கொடியான திருவடிதிருந்
தோளிலே நல்தரிக்க விருந்து ஒருசாரிகை வந்தாய். விலங்கல்-மலை.
குடுமி - உச்சி. திருவேங்கடமலை யுச்சியிலே மேவிநின்ற. அலங்க
ல்-மலை. திருத்துழாய்மாலையைத் திருவஹிஷேகத்திலே யுடைய[நய
டேவரீர், அடியேன்விரோயியைப்போக்கியருளவேணும். ... உ.

அ.—மூன்றாம்பாட்டு. (நீராரித்யாடி)ப்ரளயத்தில் ஜயத்து நஸி
யாதபடி வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தாப்போலே, ஸரஸாரமாகிற
ப்ரளயத்தில் நான் நஸியாதபடி ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

வ்யா.—(நீராரித்யாடி)நீர்மிக்க கடலும், மண்ணும், அந்நிய[ந.நு
ம், வாயு, ஆகாஸாடிகளெல்லாம் அமுதுசெய்த. (ஏராலமித்யாடி)
வர் - அழகு. அழகிய ஆலிலேமேலே கண்வளர்ந்தவனே. (நீராரி
த்யாடி) சீர் - அழகு. அழகிய திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணி
நிற்கிற ஆராவமுதே ! அடியேற்கருளாயே. ... ஈ.

அ.—நாலாம்பாட்டு. (உண்டா யித்யாடி) ஸ்ரீவாமநனாய் இந்த்ரனு
க்கு ராஜ்யலாஹத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்தாப்போலே, எனக்கும் கை
ங்கர்ய லாஹத்தைப் பண்ணித்தரவேணு மென்கிறார்.

வ்யா.—(உண்டாயித்யாதி) உறிகளிலே சேமித்து வைத்த நல்ல நெய்யைக் களவுகண்டு இனிதாக அமுதுசெய்தாய். (கொண்டாயித்யாதி) ஸ்ரீவாமநாய் “என்காலாலே மூவடி தரவேணும்” என்று ஹ-ஹிமைய யீரடியாலே அளந்து கொண்டாய். (விண்டோயித் [டு யாதி) ஆகாஸாவகாஸமடைய வளர்ந்த ஸ்ரிவரங்களையுடைய திருவேங்கடம் மேய. (அண்டா) பரமபடி நிலயனே !, அடியேனுக்கு கஃபையைப் பண்ணியருளவேணும். ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரஹ்லாடினுடைய விரோயியைப்போக்கிப் போலே, என் விரோயியைப் போக்கி ரக்ஷிக்க வேணு [டு மென்கிறார்.

வ்யா.—(தூணாயித்யாதி) தூணானதுக்குள்ளே. (அரியாய் வந்து தோன்றி) “அளந்திட்ட” இத்யாதி. அத்தூணுக்குள்ளே, நரஹிஹமாய் வந்து தோன்றி. (பேணுவித்யாதி) பின்னே, ப்ரஹ்லாடினைப் பேணுத ஹிரண்யன்மார்வைப் பிளந்திட்டாய். (சேணித்யாதி) [டு சேண் - உயர்த்தி. உயர்த்தி மிக்க திருமலையிலே பொருந்தினவனே. (கோணாகணையாய்) கோள்-மிடுக்கு. ஸர்வேஸ்வரனும் பெரியபிராட்டியாரும் துகைத்தேறிப் பரிமாருகின்றால், அந்த ஹோமவெள்ளத்தை யாற்றியறுக்கத் திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனே !, அடியேனைத் திருவுள்ளம்பற்றுவ. டு.

அ.—ஆறும்பாட்டு. இவருடைய இசைவுபெற்றவாதே, இவர் திருவுள்ளத்தேபுகுந்தான், அவன் புதுந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(மன்னுவித்யாதி) அஸ்யிரமான ஜந்மத்தைத் தவிர்த்து. (தன்னாக்கி) தன்னுடையவ னாக்கி. (தன்னின்னருளித்யாதி) தன் நிர்ஹேதுகக்ஃபையைப் பண்ணின என்னாயன். (மின்னாரித்யா [டு டி) மின்னையுடைத்தான மேவங்கள் வந்து சேருகிற திருவேங்கடம் மேவின. (என்னுனை) இவர் கவிபாடின ஆனையாய்த்து. (என்னப்ப நென் நெஞ்சினுளானே) எனக்கு ஜநகனுவன், என் நெஞ்சினுள்ளே புதுந்தான். க.

அ.—ஏழாம்பாட்டு. நப்பின்னைப்பிராட்டியாருடைய ஸரஸ்வலேஷ விரோயியைப் போக்கிப் போலே, என் விரோயியையும் போக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

வ்யா.—(மாணேயித்யாதி) மாடுதெத்த நோக்கையும் மடப்பத் தையு முடைய நப்பின்னைகலவிக்கு விரோயியா யெதிர்த்து வந்த ஆன்விடையேழையும் வென்ற அழகிய வரை போன்ற தோளை [டு யுடையவனே. ஆனென்று - எருது ; ஆன்விடையென்றும் - எருது ; விடையென்றும் - எருது. ஆன்விடையேழையும் செற்ற என்றபடி. (தேனே) “எனக்குத் தேனேபாலே” இத்யாதி. (திருவேங்கடமித்யாதி) திருவேங்கட மாகிற பெரியதிருமலையிலே நிற்கிற ஸர்வநிர்வாஹகனே. (என்மனமித்யாதி) என்ஹ்ஃபியத்திலே, “அரவத்தமளியினோடும்” இத்யாதிப்படியே எழுந்தருளி யிருந்தாயே. எ.

உகஅ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, பத்தாந்திருமொழி.

எட்டாம்பாட்டு.(சேயனித்யாதி) அநாபிதர்க்கு டு-ராஸ்யனாயும், ஆபிதர்க்கு எளியனாயு முள்ளவன். எங்கேகண்டோமென்ன (என சிந்தையுள் நின்றமாயன்) என்றெஞ்சிலே நின்ற ஆஸ்வரயஹ-ஓதன். (மணிவாளொளிவெண்தரளங்கள்) வாளென்றும்-ஒளி ; ஒளியென்ரு றும் - ஒளி. ஒன்று மணிக்கும், ஒன்று முத்துக்குமாகக்கடவது வே யின்ற ஒளியையுடைய வெண்முத்தும், ஒளியையுடைத்தான ரத்ந ங்களையு முடைத்தான திருமலையிலே நின்ற. (ஆயனித்யாதி) க்ஃஷ ணன்றிருவடிக ளொழிய வேறென்றறியேனே. அ.

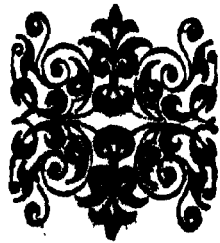
ஒன்பதாம்பாட்டு.(வந்தாயித்யாதி) பரமபடித்தில்நின்றும் வந்து என்ஹ்ஃடியத்திலே புகுந்து ஸ்யாவரப்ரதிஷ்டையாக நின்றாய். (நந் தாதகொழுஞ்சுடரே) நந்துதல் - நசித்தல். நித்யமாய் அத்யுஜ்ஜ்வல மான அழகிய தேஜஸ்ஸை யுடைய எங்கள்ஸ்வாமீ.(சிந்தாமணியே) வினாமணி என்கிற ரத்நம் எல்லார்க்கும் எல்லாம் கொடுக்குமாப் போலே, எல்லார்க்கும் எல்லாபுருஷார்யங்களையும் கொடுக்குமவ்ரு னே. எங்கேநின்றென்ன; திருவேங்கடம் மேய என்னாயனே. (இனி யானுன்னையென்றும்விடேனே) என்விரோயியைப் போக்கி என் அபேகதிதங்க ளெல்லாம் செய்வாயானபின்பு இனியொருநாளும் உன்னைவிடேனே. கூ.

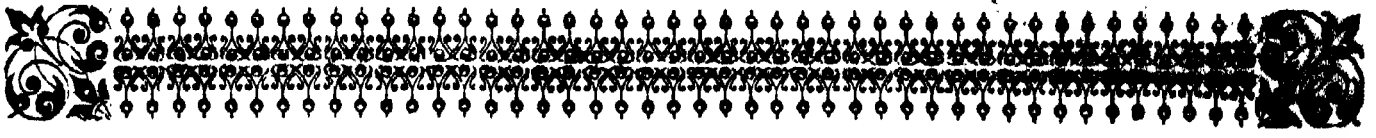
அ.—பத்தாம்பாட்டு. இத்திருமொழியை அஹ்யவர்க்கவல்லார்[உய நித்யஸூரிகள் வரிசையைப் பெறுவரென்கிறார்.

வ்யா.—(வில்லாரித்யாதி) * வேடார் திருவேங்கடமிதே. வில்லை யுடைய வேடர் மிக்குள்ள திருமலையிலே நின்ற. அன்றியே, (வில்லார் மணி) என்று பா஠மானபோது, ஒளிமிக்க மணிகளையுடைய திருமலை என்றாகக்கடவது. (மல்லார்திரடோள்) மிடுக்குமிக்கு த்திரண்ட தோ ள்களையுடைய, (மணிவண்ணெனம்மானே) நீலரத்நம் போன்ற வடி வழகாலே என்னையெழுதிக் கொண்டவன். (கல்லாரித்யாதி) மலைபோ ன்ற திரண்டியர்ந்த தோள்களையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இச்சொ ண்மாலை. (வல்லாரவர்) வல்லார் யாவர்சிலர். (வானவராகுவர்தாமே) பாரிபேஷராக நித்யஸூரிகள் வரிசையைப் பெறுவர். டி.

ஜீயர்திருவடிகளேஸ்ரணம்.

முதற்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீமதேராமாறுஜாயநமः.

இரண்டாம்பத்து - முதல்திருமொழி - வானவர், ப்ரவேசம்.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் வ்யாக்யாநம்.

வானவர் ப்ரவேசம். “அடைந்தே னடியேனை யாட் கொண்டருள்” என்றும் “இனியானுன்னை யென்றும் விடேனே”[ரு என்றும், கைங்கர்ய லாலத்துக்காகத் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸரணம் புக்கு, இக்கைங்கர்யம் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று இதிலே ப்ரேமம் பிறந்ததாய் நின்றது - கீழ் ; நமக்கிப்படி இந்த ஸமாயிதான் பிறக்கைக்கடியென்? என்றாராய்ந்த விடத்து, “மந ஏவ மதுஷ்யாணம்” என்கிறபடியே-நாட்டார் வாஹ்யராயும் குஃஃஷ் [ய டிகளாயும் அநர்யப்பட்டுப் போகாநிற்க, நமக்குக் கைங்கர்யலால த்துக்காகத் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகையும் அதுதான் நித்ய மாய்ச் செல்லவேணு மென்னும் படியான ருசி பிறக்கைக்கும்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.

“அடைந்தே னடியேனை யாட்கொண் டருளே” என[யரு ளும் “இனியா னுன்னை யென்றும் விடேனே” என்றும் கைங்கர்ய லாலத்துக்காகத் திருவடிகளிலேவந்து ஸரணம் புக்கு, இக்கைங் கர்யந்தான் நித்யமாய்ச் செல்லவேணு மென்னும்படி அதிலே ப்ரே மம் பிறந்ததாய்நின்றது; நமக்கிப்படி யிந்தஸமாயிதான் பிறக்கைக்கடி யென்? என்றாராய்ந்து பார்த்தார் உபகாஸம்ஜீதிக்காக ; அத்தை ஆராய்ந்தவாறே, “மநஏவ” என்கிறபடியே - நாட்டார் வாஹ்ய ராயும் குஃஃஷ்[டிகளாயும் அநர்யப்பட்டுப் போகாநிற்க நமக்கு கைங் கர்யலாலத்துக்காகத் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸரணம் புகுகையும், அதுதான் அவிஹிந்நமாய்ச் செல்லவேணு மென்னும்படியான

அ.—வானவர் ப்ரவேசம்.—முதற்பத்தால் - திருமந்த்ரலாலத்தையும், மந்த் ரார்யாதுஸர்யாநஞ் செய்தருளினபடியையும், மந்த்ரம் விளைந்த நிலத்தில் தம க்குண்டான ப்ராவண்யத்தையு மருளிச்செய்து, மற்றும் ஸ்ரீஸாளம்ராம ஸ்ரீநை மிஸாரண்ய ஸ்ரீஅஹோஸில் ஸ்ரீவேங்கடாசலங்களில் ப்ராவண்யத்தாலே அவற் றை யதுஹவியாநின்றுகொண்டு, தமக்கு ஹவத்விஷயத்தில் ப்ரீதிகாரித நித்ய கைங்கர்யமே புருஷார்யமென்று அறுதியிட்டாராய்த்து; இனி,இரண்டாம்பத்[ருய தால் - திருவேங்கடம், திருவெவ்வுளூர், திருவல்லிக்கேணி, திருநீர்மலை, திருக் கடல் மல்லை, திருவிடவெந்தை, திருவட்டபுகரம், ஸ்ரீபரமேச்சுரவிண்ணகரம், திருக்கோவலூர், இவற்றிலே உகந்தெழுந்தருளி யிருக்கு மெம்பெருமான்களை அஹிரிவேஸாதிஸயத்தாலேபாடாநின்றுகொண்டு,தம்முடைய ஸ்வரூபந்தான் ஹம வதஸேஷத்வபர்யஜமாயிருக்கும்படியைச்சொல்லி, கீழ்ப்பத்தில் ப்ரார்சித்த[ருடு கைங்கர்யந்தானும் அவன்நினைவாலே வரவேணுமென்கிற அர்யத்தை வெளியிட்டு, அப்புருஷார்யத்தை ஓடவைக்கிறாரென்று இப்பத்துக்கு ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. கீழிரண்டு திருமொழிகளோடு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (அடைந்தேனீத் யாடி.) “பொங்குபோதியும்” “துவரியாடையர்” என்கிற பாட்டுக்களைக் கடாஷி த்து (நாட்டாரித்யாடி.)

உசு0 பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்துமுதல்திருமொழி,

மூ.—வானவர்தங்கள்சிந்தைபோலவென்னெஞ்சமே யினிதுவந்து, மா
மானவர்தங்கள்சிந்தை யமர்ந்துறைகின்றவெந்தை, [தவ
கானவரிடுகாரகிற்புகை யோங்குவேங்கடம் மேவி மாண்குற
ளானவந்தணற்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. க.

ப-ரை.—மா-மிக்க, தவம்-தபஸ்சையுடைய, மானவர்தங்கள் - மதுஷ்யர்களு
டைய, சிந்தை - நெஞ்சில், அமர்ந்து-பொருந்தி, உறைகின்ற - நித்யவாஸம் பண்
ணுகிற, எந்தை - என்ஸ்வாமியாய்; கானவர் - வேடர்கள், கார் - வயிரம்
பற்றிக்கறுத்த, அகில் - அகில் மரங்களைவெட்டி, இடு - நெருப்பிலிடுகையாலுண்
டான, புகை - புகையானது போய் வ்யாபிக்கும்படி, ஓங்கு - உயர்ந்த, வேங்[டு
கடம் - திருமலையிலே, மேவி - நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய்; மஹாபஸ்சு
நீரேற்றவன்று, மாண் - அழகிய, குறளான - வாமநவேஷங்கொண்ட, அந்தணற்
கு - ப்ராஹ்மணனான என்ஸ்வாமிக்கு; வானவர்தங்கள் - நித்ய ஸூரிகளுடைய,
சிந்தைபோல - ஹ்ரீதயத்திற்போலே, இனிது - இனிதாக, உவந்து - உகந்துவந்து,
இன்று-இப்போது, அடிமைத்தொழில்-கைங்கர்யம் பண்ணுகையில், பூண்டாயே-
அந்வயித்தாயே!, என்னெஞ்சமே! - எனக்குப் பாங்கான மநஸ்ஸே! என்று தந்திரு
வுள்ளத்தோடேகூடி இனியராகிரார். ... க.

இதெல்லாவற்றுக்கும்அடிஎன்னெஞ்சிறேஎன்று, தந்திருவுள்ளத்தை
க்குறித்து, உன்னாலே இஸ்ஸம்ஸீய்யி யெல்லாம் பெற்றே நென்று
திருவுள்ளத்துடனே கூட்டி யினியராகிரார். ... *

முதற்பாட்டு. (வானவர்தங்கள்சிந்தைபோல) நித்யஸூரிகள்
ஹ்ரீதயத்திற்போலே உகந்துவந்து. (மாதவமித்யாஜி) மஹாதபஸ்
ஸையுடையரா யிருக்கிற மதுஷ்யருடைய ஹ்ரீதயத்திலே நித்ய
வாஸம் பண்ணுகிற என்ஸ்வாமி. கானவருண்டு-வேடர், அவர்கள்

ருசிபிறக்கையும், இஸ்ஸம்ஸீய்யிக்கடி யென்னெஞ்சிறேயென்று, தந்
திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, உன்னாலே யெனக்கு இஸ்ஸம்ஸீய்யியெல்லா
முண்டாய்த்தென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டி யினியராகிரார். *

முதற்பாட்டு.— (வானவரித்யாஜி) நித்யஸூரிகள் ஹ்ரீத
யத்திற்போலே என் ஹ்ரீதயத்திலான. (மாதவமானவர்தங்கள்
சிந்தை யமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை) மஹாதபஸ்ஸையுடையரா[டய
யிருக்கிற மதுஷ்யர்களுடைய ஹ்ரீதயங்களிலே அநந்ய ப்ரயோஜந
னாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமி. (கானவரித்யாஜி)

“என்னெஞ்சமென்பாய்!” என்றத்தைப்பற்ற (திருவுள்ளத்தோடேகூட்டி யென்
றது.) இனியராகிரார் - உபகாரஸ்மீதிபண்ணி யுகக்கிருரென்கை. ... *

முதற்பாட்டு.—(வானவரித்யாஜி.) “என்னெஞ்சிலுளானே” என்றும் “என்
மனம் குடிகொண்டிருந்தாயே” என்றும் “என்கிந்தையுள்ளின்ற மாயன்” என்றும்
“என்மனம் புகுந்தாயே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அவன் தன் திருவுள்ளத்
தில் அமர்ந்து வர்த்திக்கிறமையை அநுஸந்தித்து, இப்படி மஹாதபஸ்விஹ்ரீதயகமல
நிலயனாயிருக்கும் “அந்தணற்கு - அடிமை - பூண்டாயே” என்று நெஞ்சைக்
குறித்தருளிச்செய்கிருரென்று அவதாரிகை கண்டுகொள்வது.

ஹ்ரீதயத்திலானவென்றது - * எந்தைக்கு விசேஷணம். இப்பகூத்தில், “இ
னிதுஉவந்து” என்றதுக்கு - இனிதாக வுகந்திருக்கிற என்று ஸங்ஸாரமர்க்கிக்
கொள்வது.

மூ.—உறவுசுற்றமென்றென்றிலாவொருவனுக்கந்தவர்தம்மை, மண்மி
பிறவியே கெடுப்பானதுகண்டென்னெஞ்சு மென்பாய்!, [சைப்
குறவர்மாதர்களோடுவண்டுகுறிஞ்சிமருளிசைபாடும் வேங்கடத்
தறவருயகற்கின்றடிமைத்தொழில்பூண்டாயே. உ.

ப-ரை.—உறவு - கர்மநிபந்தநமான பந்துக்கள், சுற்றம் - ஜ்ஞாதிகள், என்
று - என்று இங்ஙனையுள்ள, ஒன்று-ஒருவுறவையும், இலா-உடையனல்லாத, ஒருவ
ன் - ஒப்பற்றவனாய்; உகந்தவர்தம்மை - தானுகந்தவர்களை, மண்மிசை - பூமியில்,
பிறவி - பிறக்கையாகிற ஸம்ஸாரஜந்மத்தை, கெடுப்பான் - போக்குமவனாய்;
குறவர் மாதர்களோடு - குறப்பெண்களோடே, வண்டு - வண்டிகள், குறிஞ்சி [ய
மருள் - குறிஞ்சி என்னும் பண்ணை, இசைபாடும் - இசைத்துப்பாடுகிற, வேங்க
டத்து - ஸ்ரீவேங்கடாத்ரியில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, அறவன் - பரமதார்பிக
னான, நாயகற்கு - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அதுகண்டு - அவன்ஸ்வபாவத்தை அறஸந்
தித்து, என்னெஞ்சம் என்பாய்! - என் நெஞ்சு என்கிற நீ, இன்று - இப்போது,
அடிமை த்தொழில்பூண்டாயே— உ.

தங்கள் புனங்களில் மரங்களை வெட்டித்திரட்டி நெருப்பையிடுவர்
கள்; அது அகில்மரமாகையாலே அகிற்புகை ஓங்காநின்றுள்ள
திருமலையிலே மேவி. (மாணித்யாதி) அழகிய குறளாய் ஸ்ராஹ்மண
வேஷம் கொண்டவற்கு இன்று கைங்கர்யம் பண்ண என்று
கொண்டாயே. க.

கானவருண்டு - அங்குத்தைத் திருவேடுவர், அவர்கள் தங்கள் புன
ங்களிலுண்டான மரங்களைவெட்டித் திரளவிட்டு நெருப்பையிடுவர்
கள்; அதுதான் அகில்மரமாகையாலே அகிற்புகையானது போ
ய் ஆகாஸாவகாஸத்தை யிடமடைக்கும்படி யோங்கின ஸிவரத்தை
யுடைய திருமலையிலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற. (மாண்குறளான [உடு
வந்தணற்கு) தன்னுடைமையைப்பெறுகைக்குத் தன்னை யிரப்பாள
னாக்கினவற்கு. அந்தணற்கென்றது-ஸ்ராஹ்மணந் கென்றபடியிறே.
மஹாஸலிக்கு கொடுத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி விநீதவேஷத்
தோடே சென்றானாய்த்து. (மாண்குறளான வந்தணற்கு - வானவர்
தங்கள்சிந்தைபோலவென்னெஞ்சமே யினிதுஉவந்து-அடிமைத்[ருய
தொழில் பூண்டாயே) நித்யஸஞ்சிரிகளுடைய ஹீடியம் ஹவத்
கைங்கர்யத்திலே ப்ரவணமாயிருக்குமாப்போலே, நீ இவன்றிருவடி
களிலே உகப்போடே அந்நாடித்தாயே. (மாணித்யாதி) அவனடிமை
கொள்வதாக வந்து இரந்துநிற்கிறபின்பு நீயும்அவன் நினைவின்படியே
போகப்பெறுவதே!. க.

புனங்களில் - நிலங்களில், (போய்) என்ற வநஹம், வ்யாபிக்கும்படி
யான என்று ஸேஷம். ஸிவரத்தை யுடையவென்றது - அர்ய லிய்யார்யம்.
யோஜநாஹேஷம் (மாணித்யாதி.) இப்பக்ஷத்தில், “உவந்து” என்று -
ல்யஸஹபஷம். “மாண்குறள்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாஹம் (அவனித்யாதி.)
அதாவது - மண்ணிரக்க முன்பு மாண்குறளான வளவன்றிக்கே தம்ஹம் யடிமை
கொள்ளுகைக்குத் தம் நெஞ்சிலிப்போதொரு வாமநவேஷங்கொண்டானென்றி
ருக்கிறாரென்கை. அன்றிக்கே, இப்போது இவ்வவதாரத்தை யறஸந்யிக்கைக்குத்
தாத்பர்ய கயநருபேண இவ்வாக்யம் ப்ரஸ்துதமானதென்று ஏகதாத்பர்யமாக
வுமாம், க.

உசஉ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, முதல்திருமொழி,

இரண்டாம்பாட்டு. (உறவித்யாதி) கர்மநிவர்த்தனமான ஒருறவு ஜ்ஞாதிகள் என்று ஒன்றுமில்லாத அடிவிதியன். (உகந்தவரித்யாதி) தானுகந்தவரை யென்னுதல், தன்னையுகந்தவ ரென்னுதல். (மண் மிசை யித்யாதி) ஹ-ஹி-யி-பிறவாமலதுகண்டு, என்னெஞ்ச மென்[டு கிற நீ. (குறவர்மாதரித்யாதி) குறவர் பெண்களுடனே, அவர்கள் குழலிலே யிருந்து வண்டுகளானவை குறிஞ்சியிசையையும் பாடும் வேங்கடத்தே நிற்கிற.(அறவன்)ஸ்-வருபன்.அறம்-ஸ்-வம்.நாயகன்-ஸ்-வஸ்வாமி; அவனுக்கடிமைசெய்ய ஏறிட்டுக்கொண்டாயே. உ.

இரண்டாம்பாட்டு.—(உறவித்யாதி) வந்த-ஹ-ஹி-யி-பிறவாமலதுகண்டு, என்னெஞ்ச மென்[டு கிற நீ. (குறவர்மாதரித்யாதி) குறவர் பெண்களுடனே, அவர்கள் குழலிலே யிருந்து வண்டுகளானவை குறிஞ்சியிசையையும் பாடும் வேங்கடத்தே நிற்கிற.(அறவன்)ஸ்-வருபன்.அறம்-ஸ்-வம்.நாயகன்-ஸ்-வஸ்வாமி; அவனுக்கடிமைசெய்ய ஏறிட்டுக்கொண்டாயே. உ.

இரண்டாம்பாட்டு.—(உறவித்யாதி.) நெஞ்சானது, நீர்நம்மைச் கொண்டாடா நின்றீர், அடிமைத்தொழில் நமக்கு நித்யமாகக் கிடைக்குமோ, விரோயிவிஹி யிலன்றோ நாயிருப்பதென்ன; அவனுடைய மோகைப் பரத்தவத்தைச் சொல்லிக் கொண்டாடுகிறாரென்று ஸந்தி கண்டுகொள்வது.

* தாயேதந்தையிலே அவனை ஸர்வவியஸந்த-வாக அதுஸந்யித்தவர்தா [நய மே உறவும் சுற்றமுமா யிருக்க, அதை இல்லை என்கிறதென்னென்ன; தாத் பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வந்த-ஹ-ஹி-யி-பிறவாமலதுகண்டு) “பிறவியே” என்கிற ஏவகாரவ்யா வர்த்தம் காட்டாநின்றகொண்டு, ஹவமருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி.) வல த்தை - ஐஹிகாமுஷ்டிக வலத்தை. “அதுகண்டு - ” அதைக்கண்டென்றாய், வலி தார்பம் (அதுஸந்யித்தென்றது.) ஸம்ஹாவரை-கொண்டாட்டம். என்னெஞ்சம் - அண்ணிமைவிளி. அதாவது - ஸமீபஸ்யத்தை யழைக்கை. கீழுக்கு விவரணம் (நம்மமயித்யாதி.) உ.

மூன்றாம்பாட்டு.—(இண்டையித்யாதி.) நித்யவிஹிதியில் நித்யகைங்கர்யத் தை யாசைப்படுகிற நெஞ்சை ஆரத்தாலே மீளவும் கொண்டாடுகிறாரென்று ஸந்தி கண்டுகொள்வது. [சுய

மூ.-இண்டையாயினகொண்டுதொண்டர்களேத்துவாருறவோடும் வா
கொண்டுபோயிடவுமதுகண்டென்னஞ்சமென்பாய்!, [னிடைக்
வண்டுவாழ்வடவேங்கடமலைகோயில்கொண்டதனோடும் மீமிசை
யண்டமாண்டிருப்பாற்கடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. ந.

ப - ரை.-என்றெஞ்சமென்பாய்! - எனக்குப் பாங்கான நெஞ்சே, இண்
டைஆயின - பூமலைகளை, கொண்டு - கையில் ஏந்திக்கொண்டு, ஏத்துவார் - வாயா
லே ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக்கொண்டு அடிமைசெய்கிற, தொண்டர்கள் - பேஷ
பூதரையும், உறவோடும் - அவர்கள் ஸம்பந்த முடையாரையும், கொண்டுபோய்-
இங்குநின்றும் கொடுபோய், வானிடை - பரமபதத்திலே, இட - வைக்க, அதுகண்
டு - அதைக்கண்டு; வண்டு-வண்டிகள், வாழ் - வாழாநின்றன, வடவேங்கட[ய]
மலை - திருமலையை, கோயில் கொண்டு - தனக்கு வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டு,
அதனோடும் - லீலா விபூதியையும், மீமிசைஅண்டம் - பரமாகாஹமான நித்ய
விபூதியையும், ஆண்டு இருப்பாற்கு - ஆண்டுகொண்டிருக்கிறவற்கு, அடிமைத்தொ
ழில் பூண்டாயே— ந.

மூன்றும்பாட்டு. (இண்டையித்யாதி) இண்டையென்று - தாம[ய]டு
ரையும், பூமாலையும். பூமலைகள் கொண்டென்னுதல்; “எண்டி
சையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்கிறபடியே. அவர்களை, “ஸபுத்ர
பௌத்ரஸ்ஸமணஃப்ரேத்ய” என்கிறபடியே பரமபதத்தேறக்கொண்டு
போகக் கண்டு. (என்றெஞ்ச மித்யாதி) என்றெஞ்சமான நீ,

மூன்றும்பாட்டு.—(இண்டையித்யாதி) இண்டையென் [உய]
று - பூமலைக்குப்பேர். ஆக, பூமாலையென்று பேர்பெற்றவற்றைக்
கொண்டு; “எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டேத்தி” என்கிறபடி
யே. (தொண்டர்களேத்துவார்) ஹவடிவிஷயத்தி லடிமைசெய்யு
மவர்கள் கையிலே பூமலைகளைக்கொண்டு வாயாலே யேத்தாநின்று
கொண்டுஅடிமைசெய்கிறவருடைய.(உறவோடும்வானிடைக்கொ[உடு
ண்டு போயிடவும்)அவர்களோடு ஸஹந்யஸஹந்யிகளோடு ஒரு
நாள் கார்யம்செய்தவர்களோடு வாசியற எல்லாரையுமொக்கக் கொ
ண்டுபோய் நித்யவிஹித்யிலேவைக்கும் நிர்மையை யநுஸந்யித்து,
என்னெஞ்சமே! இங்குத்தையிருப்புத்தன்னையு மிழக்கிறோமோ
என்றஞ்சவேண்டியிருக்க அவ்வருகே போய்அடிமைசெய்யவேணு[நய]
மென்னுமாசையை யுடையபாவாயேநீ.

“உறவோடும்” என்கிற ஹகாரம் அதுக்தஸமுச்சய மாக அருளிச்செய்
கிறார் (ஒருநாளித்யாதி.) “வானிடை, அடிமைத்தொழில்” என்கிற படிங்களைக்
கடாக்கித்து, “என்பாய்” என்று கொண்டாடுகிறவருடைய ஹார்ஹாவம் (இ
ங்குத்தையித்யாதி.) அஞ்சவேண்டியிருக்க வென்றது - லௌகிகரஞ்சாநிற்க [நடு]
என்றபடி. இத்தால் - இஹலோகஹாமத்தை யிழக்கவேணுமே! என்று லௌகிகர்
மோகூத்துக்கு யத்நம்பண்ணார்களென்கை.

உச்ச பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, முதல்திருமொழி,

மூ.—பாவியாதுசெய்தாயென்னெஞ்சமே! பண்டுதொண்டிசெய்தாரை
மேவியாட்கொண்டுபோய்விசம்பேறவைக்குமெந்தை, [மண்மிசை
கோவிநாயகன், கொண்டவந்துயர்வேங்கடமலையாண்டு, வானவ
ராவியாயிருப்பாற் கடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. ச.

ப.ரை.—என் நெஞ்சமே—, பாவியாது - நிருபியாமல், செய்தாய்—; பண்டு - முன்பு, தொண்டிசெய்தாரை - அடிமை செய்து போந்தவர்களை, உஜ்ஜீ விப்பிக்கைக்காக, மண்மிசை - இந்த பூமியிலேவந்து, மேவி-திருவவதரித்து, ஆள்கொண்டு - அவர்களை அடிமைகொண்டு, போய் - இங்குநின்றும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே கொண்டுபோய், விசம்பேறவைக்கும் -பரமபதத்திலே வைக்கு[ய மவனாய், கோவி நாயகன் - ஸ்ரீகோபீஜந வல்லபனாய், எந்தை - எனக்கு ஸ்வாமியானவனாய், கொண்டல்-மேகங்கள், உந்து - ஒன்றை மற்றொன்று தள்ளா நிற்கும், உயர் - உயர்த்தியை யுடைத்தான, வேங்கடமலை - திருமலையிலே, ஆண்டு - இரண்டு விபூதியையும் அரசாண்டு, வானவர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆவியாயிருப் பாற்கு - ப்ராணபூதராயிருக்குமவற்கு - அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—, ச.

என்னையுமறியாமே, (வண்டித்யாதி) வண்டிகளானவை மஃபாநம்பண் ணி வாழாநின்ற தமிழெல்லையான வடவேங்கடமலை கோயிலாகக் கொ ண்டி. (அதனோடுமித்யாதி) அவ்வைஸ்வர்யத்துடனே, அறமேலான அண்டமுண்டு - பரமபதம், அத்தையுமாண்டு இருக்கிறவற்கு அடி மைத்தொழிலை ஏறிட்டுக்கொண்டாயே. ந.

(வண்டித்யாதி) வண்டிகளானவை மஃபாந மத்தமாய்க்கொ ண்டி வாழாநின்றதுள்ள திருமலையைத் தனக்கு நித்யவாஸத்துக்கு ஸ்ரீநாமாகக் கொண்டு. (அதனோடும் மீமிசையண்ட மாண்டிருப்பாற்கு) உலயவிலுத்தியுத்தனை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. அண்டமென்று - ஆகா ஶத்துக்குப்பேர். வெறுமண்டமென்னில் ஸ்வர்மாடிகளிலு மேறுமெ ன்று, (மீமிசையண்டம்) என்று-பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது; “ம ஹாகாஸம், பரமாகாஸம்” என்னக்கடவதிறே. உலய விலுத்தியுத்தனை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. (அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே) அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுடைய குறையை ஒருபடி நிரப்பினாயே. திருமலை யிலேவந்து புகுந்து இவரையடிமைகொள்வதற்கு முன்பு உலய[நய விலுத்தியோமத்தால் வந்த ஸ்ஸ்வர்யத்தை யொன்றாக நினைத்திலன் காணுமவன்; யநலுஸ்யன், ஒருகாச விழுந்தவிடத்திலே கையெல்லாம் புழுதியாகத் தேடாநிற்குமிதே. ந.

“அதன்” என்றது - திருமலையாய், அது உபலக்ஷணமாய், லீலா விலுத்தியைச் சொல்லுகிறது; அதை யருளிச்செய்கிறார் (உலயேத்யாதி.) (என்னக்கடவதிறே) என்றவநனரம், ஆகையாலே என்கூட்டுவது. இவரடிமை செய்யாவிட்டால் அவ னுக்குக்குறையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருமலையிலேயித்யாதி.) ந.

நாலாம்பாட்டு.—(பாவியாதித்யாதி.) “துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன் மணமே தொழுதெழு தொண்டார்கள்தமக்குப்பிணியொழித்தமார் பெருவிசம்பரு னும் பேரருளாளன்” இத்யாடியாலே பலபடி உபதேசித்தவராயிருந்தீர், [சய அத்தாலேயன்றோ நான் மோக்ஷ விசாரம் பண்ணுகிறேன், என்னை நீர் பலகால ம் கொண்டாடுவானென்னென்னும் ஸங்கையிலே; நானெத்தனை உபதேசித்தா லும் வாஸநாஸலத்தாலே, “உபதேஸோந்ரீராயக:” என்னும்படி பண்ணுதே கடுக இசைந்தாயே” என்றுநெஞ்சைக்கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதிகண்டிகொள்வது.

நாலாம்பாட்டு. (பாவியாதித்யாதி) அத்தைச்செய்வோமோ இத்
தைச்செய்வோமோ என்று விசாரியாதே நீ இதிலே துணிவதே என்
நெஞ்சமே!. (பண்டித்யாதி) முன்பு ஹ்ருமியிலே அநந்ய ப்ரயோ
ஜநராய் கைங்கர்யம் பண்ணினவர்களை அடிமைகொண்டு பரமபடி[டு
த்திலே வைக்கும் ஸ்வாமி. (கோவிவித்யாதி†) தனக்கொரு நிர்வாஹ
கனில்லாத நாயகன்-அநாயனான நாயகன். (கொண்டலித்யாதி) மேவ
பயத்திற் செல்ல வோங்கி அவற்றைத் தள்ளாநின்றுள்ள உயர்
ந்த திருவேங்கடமலையிலே நின்று எல்லாரையு மடிமைகொண்டு.

நாலாம்பாட்டு.— (பாவியாதித்யாதி) அத்தைச் செய் [டு
வோமோ, இத்தைச்செய்வோமோ என்றிங்ஙனே அலமாவாக்கிடவா
தே - நிரூபியாதே, இப்படியிலே அய்யவவாப்பதே!. என்ன அலஹ்
யலாஹமோ!, ஸஃஸாரத்திலே அய்யவவாப்பதே!. ஸங்ஷாடிகளை
அதுஹவித்திருப்புதோமோ!, ஹவத் கைங்கர்யம் பண்ணுவோமோ!
என்று இங்ஙனே விசாரியாதே, நீயிடிலே துணிவதே!, உன்னாலேயிறே
இப்பேறெல்லாம் பெற்றது. (பண்டித்யாதி) முன்பு அடிமை செய்த
வர்களை, தான் ஸஃஸாரத்திலே வந்தவதரித்து, “இவனென்தோழ
ன், எனக்கு மைத்துனன்” என்று சொல்லலாம்படி அவர்களோ
டே பொருந்தி, அவர்களுக்கு கைங்கர்ய ருசியைப் பிறப்பித்து
அடிமையைக்கொண்டு, அதுதான் அவிஹ்மிந்நமாய்ச் செல்லவே [உய்
னுமென்று, அதுக்குறுப்பாக பரமபடித்திலே கொடுபோய் வைக்
கும் ஸ்வாமி. (கோவி நாயகன்) ஸ்ரீமோபிமாருடன் கலக்குமாப்போ
லே ஆஸ்ரீதரோடு பரிமாறுமவன். (கொண்டலுந்துயர் வேங்கடம்)
மேவங்களைச் சென்று தள்ளும்படி அவ்வளவும் வளர்ந்த ஸிவரங்க
ளைபுடைய திருமலையை வாஸஸ்யாநமாகக் கொண்டு. (வானவ [உரு

“பாவியாது” என்றது - ஹவியாதே யென்றாய், நிரூபியாதே செய்தாயெ
ன்றொருயோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (அத்தை யித்யாதி.) அலமாவாக்கிடவாதே-
தடுமாறிக் கிடவாதே. இதுக்கு விவரணம் (நிரூபியாதே யென்றது.) இப்படியி
லே - இந்த ப்ரகாரத்திலே. “செய்தாய்” என்றதின் ஹலிதார்யம் (அய்யவவாப்ப
தே யென்றது.) இத்தால் - அநாதி வாஸநா வலத்தாலே விஷயங்களை விட [நய
மாட்டாதே, என்னுபதேஹவலத்தாலே ஹவத்விஷயத்தையும் விடமாட்டாதே
கிடவாதே, கடுக த்வரியாநின்று யென்றதாய்த்து. “பாவியாது” என்றது - நீட்
டிக்கிடக்கிறதாய், ஹவியாதது - ஸம்ஹவியாதது, செய்தாய் என்றார்யாஹ மருளி
ச்செய்கிறார் (என்னவித்யாதி.) இத்தால் - “துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன்”
என்னவே நீ அந்தஹவத்விஷயத்திலேதானே துணிவதே, இது இந்தவிஹ்ருதியி
ல் கிடைப்பதொன்றே என்றதாய்த்து. முந்தின அர்யத்தை விவரிக்கிறார்
(ஸங்ஷாடிகளை யித்யாதி.) அன்றிக்கே, அடிதுடங்கி ஏகார்யமேயாய், ஆழ்வா
ருடைய ஈடுபாட்டைப் பலவகையா லருளிச்செய்கிறார் ரென்றுமாம். முன்பு -
முற்காலத்திலே, க்ஷிதாடிகளிலே யென்றபடி. தோழன் - ஸ்ரீ ஹ்ருப்பெருமாள்.
மஹாராஜராகவுமாம். மைத்துனன்-அர்ஜுநன். இவன் ஸ்வர்மஸ்யனானேயாக்[சய
லும் மோக்ஷருசி பிறந்தால் அவனோடேதானே “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றவன்
அவனுக்குக்கொடுக்கமாட்டாதே யிராநிறே; அத்தைப்பற்ற (பரமபடித்தின்கொ
டுபோய் வைக்கும் ஸ்வாமியென்றது.)

† “கோஇஸ்நாயகன்” என்று இந்தவ்யாக்யாநத்திற்பாடும்.

உசக பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, முதல்திருமொழி,

மூ.-பொங்குபோதியும்பிண்டியுமுடைப்புத்தர்நோம்பியர் பள்ளியுள்ளு
தங்கள்தேவரும்தாங்களுமேயாக வென்னெஞ்சமென்பாய்!, [றை
எங்கும்வானவர்தானவர்நிறைந்தேத்தும்வேங்கடம்மேவிநின்றருள்
அங்கனாயகற்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. ௫.

ப-ரை.—என் நெஞ்சமென்பாய் - என்னுடைய மனஸ்ஸென்று அபிமாநிக்க
லாம்படியான நீ, பொங்கு-கொம்பும்கிளையுமாகப்பருத்து வாராநின்றனள், போதி
யும் - அரசமரத்தையும், பிண்டியும் - அசோகவர்க்குத்தையும், உடை - தங்களு
க்குத் தஞ்சமாக வுடைத்தான, புத்தர் - பெளத்தரும், நோன்பியர் - அமணரும்,
பள்ளியுள்-தங்கள் தேவாலயங்களிலே, உறை - வரித்த, தங்கள் - தங்களு [ய
டைய, தேவரும் - தேவதையும், தாங்களுமேயாக-தாங்களுமேயாகி விடாநிற்கச்
செய்தே; எங்கும் - நாற்புறத்திலும், வானவர் - தேவர்களும், தானவர் - அஸ்
ர்களும், நிறைந்து - நெருங்கி, ஏத்தும் - ஸ்தோத்ரம் பண்ணுநின்றனள்,
வேங்கடம் - திருமலையிலே, மேவிநின்று - பொருந்தியிருந்து, அருள் - ஆபீதரிஷ்
டங்களைச்செய்தருளுமவனாய், அங்கண்-அழகிய திருக்கண்களை யுடையனாய், [யரு
நாயகற்கு - ஸர்வஸ்வாமியானவனுக்கு, இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டா
யே—, ௫.

(வானவரித்யாதி) நித்யஸஞ்சிகளுக்கு யாரகனாயிருக்கிற வவனுக்கு
அடிமைசெய்ய ஏறிட்டுக் கொண்டாயே. ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி)நீரென்னைக் கொண்[உய
டாகுகிறதென்னென்ன; இத்தாலே யென்கிறார்.

ரித்யாதி)“ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்” என்கிறபடியே-ஜ்ஞாநிகளைத்த
னக்கு ஆத்மஹோதராகவுடையனாயிருக்கிறவனுக்குநீயுமாவியானாயே!.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.—“பாவியாது” என்று - நீ யிப்படி விசா
ரியாதே துணிவதே ! என்று, என்னைக் கொண்டாட வேண்டின[உரு
வேறுது வென்னென்ன; (பொங்கு போதியு மித்யாதி) விசாரிக்
க வேண்டும்படி யெத்தனை விஷயம் புறம்பே கிடக்கிற தென்கிறார்.

“ஹீஸம்பத்விமோக்ஷாய” என்கிறபடியே வானவர்கள் ஹேவர்களுன்னத்தக்க
ஜ்ஞாநிகளை ஆவியாகவுடையவற் கென்றருளிச் செய்கிறார் (ஜ்ஞாநீத்யாதி.) வான
வர்க்காவியாயென்றாய்கொள்ளுமளவில், பரக்கீதத்துக்கு அத்யக மநபேக்ஷி[உய
தமிதே யென்று திருவுள்ளம்.நீயுமாவியானாயென்று - ஆரவிஷயமானாயென்னு
மாய்க் கூடாதிதே. ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(பொங்குபோதியுமித்யாதி.) ஸங்ஷாடிகளுடைய அல்
பாஸ்யிரத்வாதி ஹேஷங்கள் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாயிருக்க, இவற்றை விட்டு நித்ய
மான புருஷார்யத்திலே துணிந்ததுக்கே நீராஸ்வர்யப்படுகைக்கு ஹேதுவென்ன
ன்னில் என்கிற ப்ரஸ்நாதுவாடிம்பண்ணி ஸம்மதியைக்காட்டுகிறார் (பாவியாதி
த்யாதி.) ப்ரதிவசநம் தோற்றும்படி ஹாவமருளிச்செய்கிறார் (விசாரிக்கவித்யாதி)
மதிக்கெட்டுப்போம்படி யித்தனைஹார்யதிகளுண்டேயென்று கருத்த. எத்தனைவிஷ
யம் - அஸங்ஸ்யாத விஷயமென்றபடி.

வ்யா.—விஸ்தீதமாகப்பண்ணைத்த அரசும்;பிண்டி- அசோகு;இவை யிரண்டையும் தங்களுக்கு ப்ரயாநமாக நினைத்திருக்கும் வெளய்ய ரும், ஆர்ஹதரும். (புத்தர் நோன்பியர்) வெளய்யரையும், அமண ரையும் சொன்னபடி. (பள்ளிமித்யாதி) தங்க ளிருப்பிடங்களிலே [இ யுறைகிற. (தங்கள் தேவரும் தாங்களும்) அவர்கள் தங்கள் ஡ேவதா ஸ்யாநங்களிலே வரித்த ஡ேவதைகளும் தாங்களுமேயாக. அல்லாதா ரடைய முக்தராகலாம்படியாகவாய்த்து. என்னெஞ்சமான நீ. (எங்கு மித்யாதி) எங்குமுண்டான ஡ேவர்களும் ஹஸூரரான ஸ்ரீவைஷ் ணவர்களும் நிறைந்தேத்தும் வேங்கடம் மேவிநின்றருள். (அங்க[ய ணித்யாதி) புண்ணீகாஷ்ணான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமை செய்ய ஏறிட்டுக்கொண்டாயே. ௫.

வ்யா.—(பொங்கு போதியும்) விஸ்தீத மாகாநின்னுள்ள அரசு ம். (பிண்டியும்) அசோகாஸ்க்ஷமும். இவையிரண்டையு மாய்த்துத் தங்களுக்கு ப்ரயாநமாக நினைத்திருப்பது வெளய்யார்ஹதர்கள்.[யடு (புத்தர் நோன்பியர்) வெளய்யரையும் அமணரையும் சொன்னபடி. (பள்ளி யுள்ளுறை தங்கள் தேவரும் தாங்களுமேயாக) அவர்கள், தங்களுடைய ஡ேவஸ்யாநங்களிலே வரித்த ஡ேவதைகளும் தாங்க ளுமாக. அல்லாதாரடங்கலும் முக்தராம்படியாக வாய்த்து. (என் னெஞ்சமித்யாதி) இவருடைய திருவுள்ளம் அவற்றை அநாடிரித்து ஹமவடிவிஷயத்திலே ப்ரவணமாய்த்த தென்றால், பின்னை லோகமாக அவற்றை அநாடிரித்து இங்கே ப்ரவணமாம்போலே காணும்.(எங்கு மித்யாதி) எங்குமொக்க, ஡ேவர்களும் ஹஸூரர்களும் நெருங்கிநின்று ஏத்தாநின்னுள்ள. அன்றிக்கே, தானவரென்கிறது - ஸ்யாநத்தி லுள்ளாராகவுமாம். (அங்கனாயகற்கு) அக்கண்ணில் குளிர்த்திக் கில க்காவதே !. அக்கண்ணழகிலே “ஜிதம்” என்றெழுதிக்கொடுத்தா யாகாதே !. (அடிமை) “ஜிதம்” என்றெழுதிக் கொடுத்தாருடைய வ்ஸித்தியிலே அந்வயித்தாயோ. ௫.

நோன்பியர் - அஸஹஸ்யராய், அமணரைச்சொல்லுகிறது. பள்ளி - அவர்களு டைய ஡ேவதாலயமென்றருளிச்செய்கிறார் (அவர்களித்யாதி.) “தாங்களுமேயா க” என்றதுக்கு - லோகமெல்லா மவர்களேயாய்க் கெட்டுப்போக என்று அவ தாரிகையிலே யருளிச்செய்த தாத்பர்யம் தவிர, தாங்களுமேயாக - தாங்கள் மாத்ரமேயாம்படி யென்று தாத்பர்யானுரம் விவக்ஷித்து, உட்கருத்தருளிச் செய் கிறார் (அல்லாதாரித்யாதி.) இவ்வாக்யார்த்தத்தைத் தெரியவருளிச்செய்கிறார் (இவ ருடையவித்யாதி.) தாத்பர்யானுரம் (அக்கண்ணழகிலேயித்யாதி.) ... ௫.

ஆரூம்பாட்டு.—(துவரிவித்யாதி.) புத்தர்முதலானார் மாத்ரமன்றிக்கே வை ராத்ய ஸஹவகவேஷங்கொண்டு அய்யாயம் படிப்பார்படியைக் கேளாயென்கி ருரென்று ஸந்ததி கண்டுகொள்வது.

உசஅ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, முதல்திருமொழி,

மூ.—துவரியாடையர் மட்டையர் சமண்தொண்டர்கள் மண்டியுண்டு
தமருந்தாங்களுமேதடிக்க, என்னெஞ்சமென்பாய்!, [பின்னரும்
கவரிமாக்கணம்சேரும்வேங்கடம் கோயில்கொண்டகண்ணார்விசு
அமரநாயகற்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. [ம்பிடை

ப-ரை.—துவர் - காலி ஏறின, ஆடையர் - வஸ்தரத்தை யுடையராய், மட்
டையர் - மொட்டைத்தலையராய், சமண்தொண்டர்கள்-கூடபணமதத்தை ஆஸ்ரயிக்
குமவர்கள், மண்டி - ஒருவர்க்கொருவர் மேல்விழுந்த, உண்டு - ஊஜித்து, பின்
னரும் - பின்னையும், தமரும் - தங்கள் பந்துக்களும், தாங்களுமே - தாங்களு
மாக, கைவந்தபடி புஜிக்கையாலே, தடிக்க-உடம்பு பருத்தவாராநிற்க : என்[ய
நெஞ்சமென்பாய்! - என்னெஞ்சமானநீ, கவரிமா - செளரிமாகங்களின், கணம் -
திரள்களானவை, சேரும் - வந்து சேருகிற, வேங்கடம்-திருமலையை, கோயில்
கொண்ட - வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாய், கண்ணார் - இடம்உடைத்தான, விசு
ம்புஇடை - பரமபதத்தில் வர்த்திக்கிற, அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, நாயகற்கு-
தலைவனானவனுக்கு, இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே— (சு)

ஆறும்பாட்டு. (துவரியித்யாஜி) துவர்பிடித்த புடவையுடையவர்.
(மட்டையர்) மயிர்பறிக்கையாலே மட்டையான தலையை யுடைய
அமணர். சமண் - கூடபணர். (மண்டியித்யாஜி) அவர்கள் மேல்விழு
ந்து ஊஜித்து, பின்னையும், தங்களுக் குறவாய் தந்நிஷ்டரா யிருக்
கிறவர்களும் தாங்களும் இஹமாவோஜநம் பண்ணி ஸ்ய-ஞலகா [உய
யராக ; என்னெஞ்சாவது, கவரிமா திரண்டு வர்த்திக்கிற திருமலை
யைக் கோயிலாகக் கொண்டு. (கண்ணாரித்யாஜி) அகல்விசும்பில்
நித்யஸூரிகளுக்கு நாயகனானவனுக்கு இன்று அடிமைசெய்ய ஏறி
ட்டுக்கொண்டாயே. சு.

ஆறும்பாட்டு.—(துவரியித்யாஜி) துவருட்டி யிருந்துள்ள
சிவந்த ஆடையை யுடையராய், தலைமயிரைப் பறித்துப் பொகட்
டிருக்கிற, சமண்தொண்டருண்டு-அமணராகிறவர், அவர்கள் தாங்கள்
கண்டபடி மேல்விழுந்து ஊஜித்து, அதுக்குமேலே, தங்களோ
டொத்துத் தங்கள் ஷர்ஸநத்திலே ருசியுடையராய் அந்தவேஷயார
ணத்தையும் பண்ணியிருக்கிறவர்களும் கடவராயிருக்கிற தாங்களும்,
ஸரீரமானது தடிக்கும்படியாக. (என்னெஞ்சம்) அவர்கள் செ
ய்தபடிசெய்ய, வ்யாவஸீத்தமானபடியை யுடைய வுன்னைத்தா னொரெ
ன்பன்!. (கவரியித்யாஜி) கவரிகளை யுடைத்தான மஃமங்களுடைய
திரள் வந்துசேருகிற திருமலையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையவன்.
(கண்ணாரித்யாஜி) இடம் மிக்கிருந்துள்ள, விசும்புண்டு - த்ரிபாஜ்[ந.டு
விலுதி, அதிலேயுண்டான அநனுவைநதேயாடிகளுக்கு நிர்வாஹக
னானவனுக்கு. (அடிமையித்யாஜி) அமணருடையவ்யாபாரத்தை அநாடி
ரித்து நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரைகளிலே அந்வயித்தாயே. சு.

கண்டபடியென்றது - கண்டவிடமெல்லாமென்றபடி. “பின்னரும்” என்றது-
பின்னையுமென்றாய், அதினர்யம் (அதுக்குமேலேயென்றது.) கவரிகளை - சாமரங்
களை. “மா” என்றதின்ர்யம் (மஃமங்களென்றது.) சு.

மூ.-தருக்கினாற்சமண்செய்துசோறுதண்டயிரினுல்திரளேமிடற்றிடை
நெருக்குவாரலக்கணதுகண்டென்னெஞ்சமென்பாய்!,
மருட்கள்வண்டிகள்பாடும்வேங்டம் கோயில்கொண்டதனோடும்வானி
அருக்கன்மேவிநிற்பாற்கடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. [டை

ப-ரை.—தருக்கினால் - வீண்தர்க்கத்தாலே, சமண்-தங்களுடைய ஸ்மணக
வித்தார்த்தத்தை, செய்து - நிலைநிறுத்தி, தண் - ஸ்லாக்யமான,தயிரினுல்-தயிரை
ச்சேர்த்துக்குழைத்த, சோற்றுத்திரளே - சோற்றின்திரளையை, மிடற்றிடை - தங்
கள் மிடற்றிலே, நெருக்குவார் - கண்பிதுங்கும்படி நெருக்குமவர்கள் படுகிற,
அது - அந்த, அலக்கண் - துக்கத்தை, கண்டி - பார்த்து; என் நெஞ்ச மென்[ய
பாய்!—, வண்டிகள் - வண்டிகளானவை, மருள்கள் - மருள்முதலான இசையை,
பாடும் - பாடாநின்றன, வேங்கடம் - திருமலையை, கோயில்கொண்டு - வாஸ
ஸ்தாநமாகக் கொண்டு, அதனோடும் - அத்தோடேகூட, வைதிகர் ஆஸ்ரயிக்கு
ம்படி, வானிடை - ஆகாஸத்தில்ஸஞ்சரிக்கிற, அருக்கன்-ஆதித்யனுக்கு,மேவிநிற்பா
ற்கு - அந்தராத்மாவாயுள்ள ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.

ஏழாம்பாட்டு. (தருக்கித்யாடி) கேவல தர்க்கத்தாலே தங்கள்
விய்யாஹத்தை ஸ்யாபித்து. “வேடிஸாஸ்தரா விரோயிநா | யஸ்த
ர்க்கேனாநு ஸந்யத்தே ஸயர்ம0வேடி” என்கிறபடியே - ப்ரமாணா
நுகூலமான தர்க்கங்கொண்டு அர்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகையன்றிக்
கே, ஸுஷ்கதர்க்கங்களைக் கொண்டு அவைதிகமான விய்யாஹஸ்யா
பநம்பண்ணி. (சோறித்யாடி) பெருஞ்சோறு என்று ஒன்றுண்டிறே
அவர்கள் ஜீவித்துப்போருவது. தயிரும் சோறுமாகத் திரட்டி வ்ர
தத்துக் குறுப்பாகக் கண்பிதுங்கும்படி மிடற்றிலே நெருக்குவார்கள்;
அப்போது பதம் அலக்கணுண்டு - ஁஁஁஁, அத்தைக்கண்டு, என்

ஏழாம்பாட்டு.— (தருக்கினாற் சமண்செய்து) கேவலதர்க்க[உரு
கத்தாலே தங்களுடைய விய்யாஹத்தை ஸ்யாபித்து. “வேடிஸா
ஸ்தராவிரோயிநா|யஸ்தர்க்கேனாநுஸந்யத்தே ஸயர்ம0வேடிநேதர:”
என்கிறபடியே ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கங்கொண்டு அர்யத்தை நிர்வஹி
க்கை யன்றிக்கே, ஸுஷ்கமான கேவலதர்க்கங்கொண்டு அவைதிகமாக
விய்யாஹ ஸ்யாபநம்பண்ணி. (சோறித்யாடி) † வேகுசோறுஎன்ற[ய
றொன்றுண்டிறே அவர்கள் ஜீவித்துப்போருவது. தயிரும் சோறு
மாகக்குழைத்துத் திரட்டி வ்ரதத்துக் குறுப்பாகக் கண்பிதுங்கு
ம்படி மிடற்றிலே நெருக்குவார்கள்; அப்போதுபதம்அலக்கணுண்டு-

ஏழாம்பாட்டு.—(தருக்கினாலித்யாடி.) “தமரும் தாங்களுமே” என்கை
க்கு ஁ர்ஸஸ்யாபகர் சிலரும் அதுக்குட்பட்டார் சிலருமா. யிருக்கைக்கு நிமித்தந்
தன்னை யருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

சமண் - ஸ்மணகவிய்யாஹம். விவரணம் (வேடித்யாடி.) வேகுசோறு -
அவர்களுடைய ஸங்கேதம். (வெஞ்சோறு) என்றும் ஸ்ரீகோஸங்களிலே யுண்டு.
தயிரின் சோற்றை ரஸத்ரஹணம் பண்ணவொண்ணுமையாலே விழுங்குவார்கள்.
இத்தால் - அவர்களுடைய ஁ராசாரம் சொல்லிற்றாய்த்து. எ.

† அரும்பதத்துக் கறுகுணமாக “வெஞ்சோறு ” என்று சிலஸ்ரீகோஸங்கள்.

உரு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, முதல்திருமொழி,

மூ.—சேயனணியன்சிறியன் பெரியனென்பதும் சிலர்பேசக்கேட்டிருந்தே, யென்னெஞ்சமென்பாய்! எனக்கொன்றுசொல்லாதே, வேய்கள்நின்று வெண்முத்தமே சொரி வேங்கடமலை கோயில் மேவிய † ஆயர்நாயகற்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. அ.

ப-ரை.—பரமபதநாதனை ஆஸ்ரயியுங்கள் என்றால், சேயன் என்பதும்—தூரஸ்தன் என்று குற்றஞ் சொல்லியும், அர்ச்சாவதாரத்தை பணியுங்கள் என்றால், அணியன் என்பதும் - ஆஸநன் என்று அநாதரித்தும், கண்ணனை நண்ணுங்கள் என்று விபவத்தைக்காட்டினால், சிறியன் என்பதும் - எளிமையைச்சொல்லிக் கைவாங்கியும், வ்யூஹத்தையும் அந்தர்யாமித்வத்தையும்பற்றச்சொன்னால், பெரியன் என்பதும்—எட்டான் என்று பெருமையைச் சொல்லிக்கைவாங்கியும், இப்படி, சிலர்-சிலபுத்திஹீநர், பேச - சொல்லுவதை, கேட்டிருந்தே - கேட்டிருக்கச் செய்தேயும்; என்னெஞ்சமென்பாய்!—, எனக்கு - உன்னைக் கரணமாகவுடைய எனக்கு, ஒன்றுசொல்லாதே - ஒருவார்த்தை சொல்லாமலே; வேய்கள்நின்று - மூங்கில் களினின்றும், வெள்-வெளுத்த, முத்தம்-முத்துக்கள், சொரி - சொரிசிற, வே[டு]ங்கடமலை - திருமலையை, கோயில் - வாஸஸ்தாநமாக, மேவிய - பொருந்தியிருக்குமவனாய், ஆயர் - இடையர்சுக்கு, நாயகற்கு - தலைவனுனவனுக்கு, இன்றுஅடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—, (அ)

நெஞ்சமான நீ. (மருட்களித்யாஜி) மருள் இந்தளமாகிற பண்ணைப் பாடாரின்றுள்ள திருமலையை வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டு. (அதனோடும் வானிடைஅருக்கன்மேவி நிற்பாற்கு) அதுடனே கூட, வைகிராஜ ராஜ்யரிக்கும்படி ஆஜித்யாஜராத்மாவாய் நிற்கிறவனுக்கு இன்று அடிமைசெய்ய ஏறிட்டுக்கொண்டாயே. எ.

உரவம், அததைக்கண்டு. (மருட்களித்யாஜி) மருள் இந்தளம் என்கிற பண்ணை வண்டுகள் பாடாரின்றுள்ள திருமலையை வாஸ[உ.ரு]ஸ்தாநமாகக்கொண்டு. (அருக்கன்மேவிநிற்பாற்கு) வைகிராஜ ராஜ்யரிக்கும்படியாக ஆஜித்யாஜராத்மாவாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனுக்கு. (அடிமைத் தொழில் பூண்டாயே) ஆஜித்யாஜராத்மாவாரிருக்கும் என்றதுஸந்யித்துப் போருகையன்றிக்கே, கண்ணுலே கண்டடிமை செய்து அதுவவிக்கப்பெற்றாயே நீ. எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(சேயனித்யாஜி) சிறியனென்பார் பெரியனென்பாராய்க் கொண்டு நாட்டார் ஸௌயாத்மாக்களாய் அநர்யப்பட்டுப் போகாரின்றார்கள், நீ அவர்களோடு கூடாதே உன்னையுடையவனோடும் கூடாதே, அவன்றிருவடிகளி லடிமையிலே

எட்டாம்பாட்டு.—(சேயனித்யாஜி.) கீழ்மூன்றுபாட்டாலே - ஸாஹ்யருடைய படியைச் சொல்லிநின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸர்வரஸத் ஹாவமங்கீகரித்து குத்திவழிகளாய்க் கிடக்குமவர்கள் படியைச் சொல்லிக்கொண்டு நெஞ்சைக்கொண்டாடுகிறாரென்ற ஸங்கதி கண்டுகொளவது. குத்திவழிகளென்று - ஈர்மதிகளைச் சொல்லுகிறது.

உன்னை யுடையவனோடும்-கரணதயா உன்னையுடையவென்னோடு மென்றபடி. “எனக்கொன்று சொல்லாதே” என்கிறாரிறே : இத்தால் - “பிரிதிசென்றடை [நடு] நெஞ்சே” என்றும் “வதரிவணங்குதும்” என்றும் “சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே” என்றும் பலகாலும் நான் சொன்னதுக்கொரு மறுமாற்றம் சொல்லாதேயென்ற தாய்த்து. பரமபதநாதனை ஆஸ்ரயிக்கச்சொன்னால், “சேயன்” என்று குற்றம்

† “ஆயநாயகற்கு” என்று சிலமூலஸ்ரீகோசங்கள்.

மூ.—கூடியாடியுரைத்ததேயுரைத்தாயென்னெஞ்சமென்பாய்! துணிந்
பாடியாடிப்பலரும் பணிந்தேத்திக் காண்கிலார், [துகேள்;
ஆதிதாமரையோனும்சினுமமரர்கோனும்நின்றேத்தும்வேங்கடத்
தாடுகூத்தனுக்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. கூ.

ப - ரை.—என்றெஞ்ச மென்பாய!—, கூடி - நாட்டாரோடுகூடி, ஆடி - அவ
ர்கள் புஜித்தத்தை புஜித்தி, உரைத்ததே - அவர்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளை
யே, உரைத்தாய் - சொல்லிப் போத்தாய், உணகது இன்னமொரு நல்வார்த்தை
சொல்லுகிறேன், அத்தை, துணிந்துகேள் - அத்வலித்துக் கேள் என்ன; ஆகில்
சொல்லவேணும் என்ன; பலரும்—, பாடியாடி - பாடுவது ஆடுவதாய்க் கொடு
ண்டு, பணிந்து - வணங்கி, ஏத்தி - ஸ்தோதரம் பண்ணி, பின்னையும், காண்
கிலார் - உள்ளபடி கண்டறியமாட்டாத வைபவத்தை யுடையனாய், ஆடி-ஸ்ரீகந்தி
ஸ்த்தி ஸம்ஹாரங்களுக்கு ஸமர்த்தர் என்னும் வெற்றியையுடையாரான, தாமரை
யோனும் - திருநாபீசமலத்திற்பிறந்த பரஹ்மாவும், ஈசனும் - ருத்ரனும், அமரர்
கோனும்-இரத்ரனும், நினை-தவகள் தங்கள் அதிகாரத்துக்கு அநுகுணமாகியுரு
இருந்தி, ஏத்தம் - ஸ்தோதரம் பண்ணுகின்றன, வேங்கடத்து - திருமலையிலே
நிசயவாஸம் பண்ணுமலனாய், ஆடுகூத்தனுக்கு - ஆய்ச்சியரோடு குடக்கூத்தா
டின ஸாவேரீவானுக்கு, இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—, ... (க)

எப - அம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) ஐரூரஸ்யன், ஸந்திஹிதன், சிறியன்,
பெரியன் என்று சிலர் சொல்லக் கேட்டிருந்து. (என்றெஞ்ச
மிய்யாதி) என்றெஞ்சமான நீ, எனக்கொருவார்த்தை சொல்லாதே.
(வேய்களித்யாதி) மூங்கில்களானவை வெண் முத்தமே சொரிகிற
திருமலையை வாஸஸ்யாநமாகப் பொருந்தின. (ஆயர்நாயகற்கு) திரு
வாய்ப்பாடியி லிடைபர்க்கு நிர்வாஹகனுவனுக்கு அடிமைசெய்ய
எயிட்டுக்கொண்டாயே. ... அ.

அந்வரிப்பதே!. (சேயன்) ஐரூரஸ்யனென்பார்கள் சிலர்; (அணியன்) ஆ
ஸநனென்பார்கள் சிலர்; சிறியனென்று அவனெளிமையைச் சொல்லிக்
கைவாங்காநிற்பர்கள் சிலர்; பெரியனென்று எட்டானென்று அரு
மையைச் சொல்லிக் கைவாங்குவார்கள் சிலர்; இப்படி தோற்றினார்
தோற்றுகிறபடி சொல்லுகிறவற்றைக் கேட்டுவைத்தேயும், என்ருய்
நெஞ்சமென்பாய்!, அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே!. (எனக்கொ
ன்றுசொல்லாதே) அவர்களோடும் கூடாதே, உன்னை யுடையே
னுக்கும் ஒன்றுசொல்லாதே. (வேயித்யாதி) வேய்கள் நின்று வெ
ண்முத்தமே சொரிய, அவ்வொளி வழிகாட்ட வந்து புகுந்தவித்த
னையாய்த்து. (ஆயர்நாயகற்கு)*தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளுக்குத்ரு
தலைவனானவனுக்கு. “இனவாயர் தலைவன்” என்னக்கடவதிறே.
(அடிமை) வரையாதே ரகூக னுவனுக்கு அடிமைசெய்கையிலே
ஒருப்பட்டாயே. ... அ.

சொல்லுவார்கள்; அத்தரார்ச்சாவதாரத்தை நனியுங்கொள்ளென்றால், “அணியன்”
என்று ஆடரியார்கள்; கண்ணனை நண்ணுங்கொள்ளென்று விவவத்தைக்காட்டி
னால், “சிறியன்” என்பார்கள்; பூஹங்களையும் அஹர்யாமியையும் பற்றச்சொன்
னால், “பெரியன்” என்பார்கள்; எல்லாவற்றுக்கு மொருகுறை சொல்லிக்கொண்
டிருக்கும்படியை நீகேட்டிருந்தும் இதிலே யொன்றாகிலு மெனக்கு ப்ரத்யுத்த
ரம் சொல்லாதே, அடிமைபூண்டாயே! என்று கொண்டாடுகிறாரென்று விவ
க்ஷித்து, பதார்த்தங்கள் தன்னைக்காட்டுகிறார் (ஐரூரஸ்யனித்யாதி) வேங்கடத்தில்
நின்ற விவவத்திலீடுபட்டாயேநீயென்று கருத்து. ... அ.

உரு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து-முதல்திருமொழி,

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(கூடியித்யாதி) நாட்டாருடனே கூடி, அவர்கள் சொல்லிற்றைச் சொல்லி அவர்கள் ஊஜித்தத்தை ஊஜித்து அவர்களுடனே களித்துப்போந்த நீ, அவர்களை விட்டு. (என்னெஞ்சமென்பாய் துணிந்துகேள்) இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணமான வுன[டு]க்கு இன்னமொன்று சொல்லுகிறேன், அதைத் துணிந்துகேள். (பாடியாடியித்யாதி) பாடுவது அடுவதாய்க் கொண்டு ஆபுரித்து, பின்னையும் காணமாட்டாதபடியான வைவத்தை யுடையவன். ஸ்ஃஷ்டி ஸ்யிதி ஸஹாரங்களைப் பண்ணுமிடத்து, தங்களோபாதி வேறொருத்தர் பண்ணமாட்டாதபடி தாங்களை ஸமர்யான வெற்றியையுடைய ஸ்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் தங்களையிகாராநுரூபமாக ஆபுரித்துத் தோத்ரம் பண்ணும்படி திருமலையிலே நின்றருளினவனுக்கு. ஆடு என்பது—வெற்றி.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(கூடியித்யாதி) ஸஃஷ்டி விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருப்பாரோடே கூடி, அவர்கள் ஊஜிக்கும் விஷயங்களிலே அவமஹித்து, அவர்கள் விஷயங்களை ஊஜித்துச் சொல்லும் வார்த்தைகளையே சொல்லிப்போந்தாய். (துணிந்துகேள்) இப்போது அவற்றைவிட்டு இவ்விஷயத்தில் ப்ரவணத்தை யுடைய யாயிருக்கிற வுனக்கு இன்னமொரு நல்வார்த்தை சொல்லுகிறேன், அதை அய்யவஸித்துக் கேள். (பாடியித்யாதி) பாடுவதாடுவதாய்க் கொண்டு பலரும் ஆபுரித்துப்பின்னையும் காணப்பெறார்கள்; அதுக்கு மேலே, ஸ்ரஹ்மாதிகளும் தந்தாமுடைய அயிகாரார்யமாக வந்தாபுரியாநிற்பார்கள். (காண்கிலா) என்றுமாம் - இப்படி ஆபுரித்தவர்களுங்கூடக் காணப்பெறுதபடியான ஏற்றத்தையுடைய ஸ்ரஹ்மாதிகளும் வந்தாபுரியாநின்றுள்ள வென்னுதல். (ஆடு தாமரையோன்) ஆடுகையென்று—பெருமையாய், அலர்ந்ததாமரையென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆடுகை - நடையாடுகையாய், அதிலே வர்த்திக்கிற வென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆடுகை - உண்டாகையாய், திருநாலிகமலத்தை உத்பத்திஸ்யாநமாக வுடையவென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆடு—வெற்றியாய், வெற்றியையுடையவென்றுமாம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(கூடியித்யாதி.) குற்றங்களைச் சொல்லி ஆஸ்ரயியாதவர்களன்றிக்கே, ஸாயநாநூரநிஷ்டாராயிராயிப்பாரும் ப்ரயோஜநாநூரபராராயிராயிப்பாருமாகப் பலருண்டு, அவர்களில் வ்யாவஸித்தையானாயே யென்று உகக்கிறுரென்று ஸஹ்தி கண்டுகொள்வது.

(இன்னமொருநல்வார்த்தை) என்றதுக்கு—“துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன்” என்கிறபாட்டிலே அவனைத்தொழச்சொல்லினதுக்கிசைந்து அப்படியே செய்[நரு]தாய், தொழுமவர்களுக்குள்ளே யிரண்டு கள்ளவழியுண்டு, அவற்றில் போகாதே தொழுகையே ப்ரயோஜநமாகத்தொழுவேணுமென்னும்வார்த்தையைக்கேளென்று கருத்த. இப்பாட்டிலே “அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே” என்றதுக்கு - லியியவத்கரித்து ஸ்துதிபண்ணினமையாய், இவ்வர்யத்தை நன்றாக உய்யிபண்ணென்று உபதேஸிக்கையிலே தாத்பர்யமென்று கொள்ளவேணும். (காண்கிலா) என்ற[சய]து - பாஹாரம். இப்போது, தாமரையோனுக்கும் ஈசனுக்கும் இந்தானுக்கும் விஸேஷணமென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி.)

மூ.—மின்னுமா முகில் மேவுதண்டிருவேங்கடமலைகோயில் மேவிய
அன்னமாய்நிகழ்ந்த வமரார்பெருமானே,
கன்னிமாமதிள் மங்கையர் கலிகன்றி யின்தமிழாலுரைத்த வீம்
மன்னுபாடல் வல்லார்க்கிடமாகும் வானுலகே. டி.

ப - ரை.—மின்னும் - மின்னாநிற்கிற, மாமுகில் - பெரியமேகங்கள், மேவு -
வந்துசேருகிற, தண் - குளிர்ந்த, திருவேங்கடமலை - திருமலையை, கோயில் - கோ
யிலாகக் கொண்டு, மேவிய - நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், ஸ்ரஹ்மா மதுகைட
பர்கள்கையில் வேதத்தைப்பறிகொடுத்து “கண்ணிழந்தேன், தநமிழந்தேன்” என்று
கூப்பிட, அவர்களுக்கு வேதசக்ஷஸ்ஸைக் கொடுக்கக்காக, அன்னமாய் - ஹம்[யி
ஸருபியாய், நிகழ்ந்த - திருவவதரித்தவனாய், அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, பெரு
மானே - நிர்வாஹகனுனவன் விஷயமாக; கன்னி - ஒருவராலும் அழிக்கவொ
ண்ணாததாய், மா - பெரிய, மதிள் - மதினையுடைத்தான, மங்கையர் - திருமங்
கையி லுள்ளாருடைய, கலி - பாபத்தை, கன்றி - போக்கின ஆழ்வார், இன்-
செவிக்கினிதான, தமிழால்-தமிழாலே, உரைத்த-அருளிச் செய்ததாய், நெஞ்[யிடு
கம் தாமும் ஒத்துச்சொன்ன தாகையாலே, மன்னு-எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில்
நிலைநிற்குமதான, இப்பாடல் - இத்திருமொழியை, வல்லார்க்கு - அப்யஸிக்கு
மவர்களுக்கு, வானுலகு-பரமபதம், இடமாகும் - இருப்பிட மாகுமென்கிறார். (ய)

(வேங்கடத்தாடு கூத்தன்) திருவேங்கட முடையா நெழுந்தருளி
நிற்கிற நிலைகாண, வல்லாராடினாப்போலே யாய்த்திருப்பது; அவனு
க்கு இன்று அடிமைசெய்ய ஒருப்பட்டாயே. ... கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (மின்னுமா முகிலித்யாதி) மின்னாநின்ற உள்ள பெ
ரிய மேவங்களானவை படிந்து குளிர்ந்த திருமலையைக் கோயிலாக
(ஆடுகூத்தனுக்கு) கூத்தாடிவிட்ட சுவடெல்லாம் தோற்றுமாய்த்து
வடிவிலே; “மன்றமரக்கூத்தாடி மகிழ்ந்தாயென்னும் வடதிருவேங்
கடம் மேய மைந்தாவென்னும்” என்று சொல்லுகிறபடியே. (அடி
மைத்தொழில் பூண்டாயே) பலருமவனை ஆராயித்துப் பின்னையும் கா
ணப்பெருர்கள், ஸ்ரஹ்மாடிகள் தந்தா மயிகாராராயமாக ஆராயியா
நிற்பார்கள், நீ அவ்விரண்டுகோடியிலு மன்றிக்கே அவன் பக்கலிலே
அடிமை புக்காயே. கூ.

பத்தாம்பாட்டு.— (மின்னுமா முகிலித்யாதி) கழுத்தே கட்
டனையாக நீரைப்பருகி, தன் வடிவிலிருட்சிக்குத் தானே கைவிளக்
குப் பிடித்துக்காட்டினாப்போலே மின்னோடேவருகிறமஹாமேவங்கள்
வந்துசேருகிறபுரமஹரமான திருமலையைவாஸஸ்யாநமாகக்கொண்டு
(புக்காயே) என்றவருநாம், இவ்வாயத்தை நன்றாகக்கேள் என்கூட்டுவது. கூ.

பத்தாம்பாட்டு.—(மின்னுமா முகிலித்யாதி.) தன்வடிவி லிருட்சிக்கு தானே
கைவிளக்குப் பிடித்துக்கொண்டு திரியும்மேவங்களைப்போலே, தன்னை யறிகை
க்கு ஸாயநமானவேதசக்ஷஸ்ஸைக் கொடுத்தவனென்று ப்ரக்ஸீதோபயோமம் திரு
வுள்ளத்திலேவைத்துக்கொண்டு வாக்யாராயமருளிச்செய்கிறார் (சமுத்தேயித்யாதி.)

உருசு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, முதல்திருமொழி.

மேவின. (அன்னமித்யாடி) ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கு வேடி ஃஃஷ்டியைக் கொடுக்கக்காக அன்னமா யவதரித்து, அவர்களுக்கு வேடி ப்ரஹ்மத்தைப் பண்ணி, அவர்கள் அவ்வழியாலே ஆபுரயிக்க நின்ற. (கன்னியித்யாடி) கன்னி-அழிவின்மை. ஒருவராலழிக்க வொண்ணாத பெரிய மதினே யுடைய திருமங்கையிலுள்ளாருடைய பாபத் தை யோட்டினவர். கவி - பாபம். (இம்மன்னுபாடல் வல்லார்க்கு) திருவேங்கடமுடையானைச் சேர்ந்து அநுஹித்த இத்திருமொழி யை அஹ்யஸிப்பார்க்கு இருப்பிடமாவது பரமபடிம். ... டி.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, ஸ்ரஹ்மாடிகள் வேடிஹ்ஷுஸ்சை மீட்டு க்கொடுக்கக்காக அன்னமாய்வந்தவதரித்து பின்னை அவர்களுக்கு அதை மீட்டுக்கொடுத்து அவ்வழியாலே அவர்கள் ஆபுரயிக்கும்படி ஸுலஹ்யம் நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. (கன்னியித்யாடி) அரணாகப் போரு ம்படியாய் ஒருவராலழிக்கவொண்ணாதபடி பெரியமதினே யுடைத்தா ன திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரயாநரானஆழ்வார் இந்தமிழாலே யருளிச்செய்தஇப்பத்தும்வல்லவர்க்கு. ஹாவமர்ஹமான அர்யமாகை யாலே வேடித்தோபாதி என்றுமொக்க நிற்குமாய்த்து. வேடிப்ரஹ்வம் போலேயாய்த்து. (இடமாகும்வானுலகே) பூண்டவடிமை நித்யமாய் செல்லும்ஹேஸத்தை யிருப்பிடமாகவுடையராவர். ... டி.

அடிவரவு.—வான் உறவு இண்டை பாவியாது பொங்கு துவரி தருக்குச் சேயன் கூடி மின்னு காசை.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேஸரணம்.

பெரியவாசசான்பிள்ளை திருவடிகளேஸரணம்.

கன்னி - கல்லாலேசெய்யப்பட்டவென்று ஸஹ்ஹார்யமாய், தாத்பர்யமருளிச் செய் கிருர் (அரணித்யாடி.) “மன்னு” என்றுவிசேஷித்ததுக்குஹாவம் (ஹாவமர்ஹேத்யாடி.) அதாவது - நெஞ்சம் தாமுமொத்துச்சொன்னதாகையாலே எம்பெருமான்திரு வுள்ளத்தில் நிலைநின்றதென்று கருத்தி. (ஹாவமர்ஹமான) ஹாடூ. எம்பெருமான் பக்கல் ஹாவஸந்யத்தோடே சொன்ன தென்று ப்ரக்ஷிதார்யம்; ஹாவத்தை - நெஞ்சை, மர்ஹமான - தன்னுள்ளே யுடைத்தானவென்று ரஸம். வேடிந்தானும் பரமபுருஷஹ்ஹீடிபாஹர்வர்த்தியா யிருக்குமிதே. சீழ்வாக்யத்தால் மலித்தவார்யம் (வேடித்யாடி.) ... டி.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

இரண்டாம்பத்து - இரண்டாந்திருமொழி-காசையாடை. ப்ரவேஸம்.

மூ.—காசையாடைமூடியோடிக் காதல்செய் தானவனார்
நாசமாக நம்பவல்லநம்பி நம்பெருமான்,
வேயினன்னதோள்மடவார் வெண்ணெ யுண்டானிவனென்று
ஏசுநின்ற வெம்பெருமா னெவ்வுட்கிடந்தானே. க.

ப-ரை.—காசை ஆடை - காஷாயவஸ்தரத்தை யிட்டு, மூடி - உடம்பை நன்
றாக மறைத்து, ஓடி - ராமபயத்தால் பர்ணசாலையிலேவந்து, காதல்செய் - பிரா
ட்டிபக்கல் வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணின, தானவன் - அஸ்ரானு ராவணனு
டைய, ஊர் - ஊரானது, நாசமாக - நரிக்கும்படி நினைத்து, நம்பவல்ல-அப்படி
செய்து தலைக்கட்டவல்ல, நம்பி - கீரபுரீயால் பூர்ணானு, நம்பெருமான் - [ய
நம்முடைய ஸ்வாமியாப்; வேய் - மூங்கிலை, அன்ன - ஒத்த, தோள் - தோள்க
ளையும், மடவார் - மடப்பத்தையு முடைய கோபிமார்கள், சேமித்துவைத்த, வெ
ண்ணெய் - நவநீதத்தை, இவன் உண்டான் என்று - இவன் திருடி பகிழ்த்தா
னென்று, சிசுபாலாதிகள், ஏசுநின்ற - ஹாஸ்பம் பண்ணும்படி எழுந்தருளியிரு
க்கிற, எம்பெருமான்-என்ஸ்வாமியானவன், எவ்வுள்-திருவெவ்வுள் என்கிற [யடு
திருப்பதியிலே, கிடந்தான் - கண்வளர்ந்தருளினு னென்கிறார். ... (க)

ஆபுந்தவிஷயத்தில், பிராட்டிமார் பக்கல் பண்ணும் விருப்பத்
தைப் பண்ணும் ஸ்வஹாவனுமாய், அவர்கள் யாதொன்றைச் சொ
ன்னார்கள் அதைச்செய்யும் ஸ்வஹாவனுமாய், அவடிதங்களை வடி
ப்பிக்கும் ஸ்வஹாவனுமாய், ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கு எட்டவொண்ணாத[உய
பெருமையை யுடைய ஸர்வஹ-ஓத ஸஹ்ஹீத்துமாய், ஸர்வஸஜா
தீயனுமான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஆபுந்தர்பக்க லுண்டான ப்ரீ
த்யதிஸயத்தாலே அவர்கள் ஒரு ஷேஸுவிஸேஷத்திலே போனால்
செய்யுமடிமையை யிங்கே செய்யலாம்படி திருவெவ்வுளிலே சாய்ந்
தருளின ஸௌலஹ்யத்தை யதுஸந்யித்து இனியராகிறார். ... *

ஆபுந்தவிஷயத்தில் பிராட்டிமார் திறத்திற் பண்ணும் ஓரத்
தைப் பண்ணும் ஸ்வஹாவனுமாய், அவர்கள் காலாலே காட்டிற்றைத்
தலையாலே செய்வானுமாய், அவடிதங்களை வடிப்பிக்கவல்லனுமாய்,
ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கு அவிஷயமாம்படி பெரியவனுமாய், ஸர்வஹ-ஓத ஸஹ்
ஹீத்துமாய், ஸர்வவிஸஜாதீயனுமான ஸர்வேஸ்வரன், தனக்கு ஆபுந்தர்
பக்கலுண்டான இனிமையாலே, அவர்கள் ஸர்ரீரஸம்ஸந்யமற்று பரமபடி
த்திலே போனால் செய்யுமடிமையை *இண்டையாயினகொண்டு தம
க்கேத்தலாம்படியாகத் * திருவெவ்வுளிலே வந்து சாய்ந்தருளினபடி
யை அதுஸந்யித்தினியராகிறார். ... * *

அ.—காசையாடை ப்ரவேஸம்.—கீழ் நாலுதிருமொழிகளாலே - திருவேங்
கடமுடையானைத் தாமும் நெஞ்சுமாய் யயாமநோரயமதுஹித்தத் தேக்கிட்டு
நிற்கிறவளவிலே, * நிலையா நின்ற வழகுக்கு மேலே கிடையழகு கண்டதுஹி
க்கவேணு மென்னுமாஸைபிறந்து ஸந்நிஹிதமான திருவெவ்வுருளி லெம்பெருமா
னை யதுஹிக்குறரென்று ஸங்மதி கண்டுகொள்வது. பாட்டுக்களில் ப்ரமேயத்
தை ஸங்மரஹேண வருளிச்செய்கிறார் (ஆபுந்தேத்யாடி.) “இன்னார் னாதனென [சய
நின்றான்” என்றத்தால் மலித்தது (அவர்கள் காலாலேயித்யாடி.) “பாலனாகி” என்
கிறபாட்டினர்யம் (அவடிதங்கணையித்யாடி.) இனியராகிறு ரென்றது - “கிடந்தா
னே!” என்கிற ஸ்வரஸஓதிதார்யம். ... * *

* “திருவெவ்வுருளிலே” என்று சில ஸ்ரீகோஸங்கள்.

உஞ்சு பெரியதிருமொழி.--- இரண்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

முதற்பாட்டு. (காசையாடை) காஷாயவஸ்தரத்தை யிட்டு உடம்பை ஆஹாதித்து, பர்ணஸாலையிலே வந்து, ஜநநி என்று பாராதே பிராட்டிபக்கலிலே ஆசையைப்பண்ணி, ராமஹயத்தாலே ஒடினவனுடைய ஊரானது நஸிக்கும்படி திருவுள்ளத்திலே கொண்டிருநுளி, அப்படி செய்யவல்ல ஸர்வஸக்தியான என்னுயனே !. (வேயிநித்யாதி) வேய்போன்ற தோளழகை யுடையருமாய் மடப்பதையுடைய யஸோஜாதிகள் வெண்ணெயக்களவுகண்டமுதுசெய்தான் என்று ஸீஸ்பாலாதிகள் ஏகம்படி நின்ற என்னுயன் திருவெவ்வுளிலே கண்வளர்ந்தான். க.

முதற்பாட்டு.— (காசையித்யாதி) காஷாய வஸ்தரத்தை யிட்டு உடம்பெங்கும்மறையும்படிமூடி, ராமஹயத்தாலே பதநிபடந்து போய், ஜநநி என்றுபாராதே, வீதராமர்வேஷத்தையரித்து ராமத்தை பண்ணின பையலுடையஹூரானது ஸ்மஸாநஸஜ்ஜிஸ மாம்படியாகத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டருளி, அப்படி செய்து தலைக்கட்டுகையிடுக்கிடான வீரஸ்ரீயால் பூர்ணானவன். (நம்பெருமான்) அப்படி பிராட்டிதிறத்தில் பண்ணின ஓரத்தை நம்பக்கலிலே பண்ணினவன். (வேயித்யாதி) வேயோடொத்த தோள்களையுடையராய் ஆத்மஹேநோ பேதைகளாயிருக்கிற மோபிகளுடைய ஸ்பர்சமுள்ளதொரு டீரவ்யத்தாலல்லது செல்லாமையை யுடையனாய், அவர்களுடைய வெண்ணெயைக் களவுகண்டு அமுதுசெய்து, அவர்கள் அத்தைச்சொல்லி யேசும்படிநிற்கிற ஸர்வேஸ்வரன். (எவ்வுட்கிடந்தானே) அறிவுடையார் “ராமோராமோராமஃ” என்ன, தன்பக்கல் நசையுடையவர் கள்இப்படியேச, இவையிரண்டையும்கேட்டு, திருவெவ்வுளிலே கண்வளர்ந்தானாய்த்து. க.

முதற்பாட்டு.—(காசையித்யாதி.) கீழ்த்திருமொழியிலே - “துவரியாடையர்” என்று - வேஷயாரிகள் ப்ரஸ்துதராகையாலே, அப்படிப்பட்ட வேஷயாரிகள் * தலையையறுப்பதே கருமங்கண்டாய் என்னுமர்யத்தை யதுஷ்நாநபர்ய ஹமாக்கின சக்ரவர்த்தித்திருமகன்படியை யதுஸந்யிக்கிரூரென்ம அவதாரிகை கண்டுகொள்வது.

செய்தானார் என்னுதே, “அவன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வீதராமரித்யாதி) ஓரத்தை-பக்ஷபாதத்தை, “இன்-”சாரியையாய், வேயன்னவென்றாய், அதினர்யம் (வேயோடொத்த வென்றது.) க.

மூ.—தையலாள்மேல் காதல்செய்த தானவன் வாளாக்கன்
பொய்யிலாத பொன்முடிகளொன்பதோடொன்று மன்று
செய்த வெம்போர்தன்னி லங்கோர் செஞ்சரத்தாலுருள
எய்தவெந்தை யெம்பெருமா னெவ்வுட் கிடந்தானே. ௨.

ப-ரை.—தையலாள்மேல் - நிருபாதிக ஸ்த்ரீதவத்தை யுடையளான பிராட்டி
பக்கல், காதல்செய்த - அபிவிவேகத்தைப் பண்ணினவனாய், தானவன் - ஆணர்
ப்ரகீர்த்தியாய், வான் - ருத்ராண்பக்கல் பெற்றவானைத் தனக்கு ரக்ஷகமாகவுடை
யனான, அரக்கன் - ராவணாஸுரனுடைய, பொய்யிலாத - வாஸ்தவாகாரமான,
பொன்முடிகள்-ஸ்வர்ண கிரீடங்கள் தரித்த தலைகள், ஒன்பதோடொன்றும்-பத் [ய
தும், அன்று - பிராட்டியை ராவணன் சிறைவைத்த அக்காலத்தில், செய்த -
பண்ணின, வெம் - க்ருரமான, போர்தன்னில் - செவ்வைப்பூசலிலே, உருள-சிதறி
விழும்படியாக, ஓர் - ஒப்பற்றதாய், செம் - நெருப்பையுமிழ்ந்து கொடுவருகை
யாலேசிவந்த, சரத்தால் - கொலையம்பாலே, எய்த - ப்ரயோகம் பண்ணினவனாய்,
எந்தை-என்பிதாயாய், எம்பெருமான்-எனக்கு ஸ்வாமியானவன், எவ்வுள் - [யடு
திரு எவ்வுளிலே, கிடந்தான் - பள்ளிகொண்டருளினுனென்கிறார். ... (௨)

பெரி-வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.— (தையலாளித்யாடி) திரியட்டும்,
ராமாவதார மதுவர்த்தித்தபடி. ஹட்டரோபாதியும்போருமாய்த்திவ
ர்க்கு, அவ்வவதாரத்தில் பக்ஷபாதம். சிறியாத்தான், ஹட்டர் ராமாவ
தாரத்திலே பக்ஷபதித்திருப்பர் என்றருளிச்செய்யும் வார்த்தை[௨ய
கேட்கைக்காக“பெருமாளுக்கெல்லாவேற்றமுமுண்டாகிலும் ஆபீதார்
யமாகக் கழுத்திலே ஒலைகட்டித் தூதுபோனஇவ்வேற்றமில்லையே”
என்ன ; “அவர்தூதுபோகாமையல்ல, பிறப்பிற் குற்றங்காணும்” என்
றருளிச்செய்தார் ; இக்ஷவாகுவஃஸ்யர்கழுத்திலேயோலைகட்டித்தூது
போகவிடுவாரைக் கிடையாதே! அவ்வவதாரத்திலே திருவடி[௨டு
அங்கே போவது இங்கேவருவதாய்க்கொண்டு வார்த்தைசொல்லித்
திரிந்த ஏற்றத்தைக் கண்டு, “நாமு மிப்படி ஆபீதர்க்காகத் தூது
போகப்பெற்றிலோம் ! ” என்று ‡ செவிசீப்பாய்ந்திருந்தது ; அது
க்காகவிறே பின்னே வந்தவதரித்து ஆபீதர்க்காகத் தூதுபோய்த்தது;
க்ஷத்ரியனென்று நிஃஸயிக்கில் தூதுபோக விடுவாரில்லை ! என்று[௩ய

இரண்டாம்பாட்டு.—(தையலாளித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டிலும் - ராமவீத்தா
னம் ப்ரஸ்துதமாய், இப்பாட்டிலும் அதுவேபாணபடியைக்கண்டு வ்யாவ்யாதா
நுபடுகிறார் (திரியட்டிமீத்யாடி.) திரியட்டும் - புரஃ, அதுவர்த்திக்கைக் கடி
யென்னென்ன (அவ்வவதாரத்திலித்யாடி.) (ஹட்டரோபாதி) என்கைக்கு - ஹட்டர்
ராமபக்ஷபாதியாயிருப்பரோவென்ன (சிறியாத்தானித்யாடி.) இல்லையென்ன[௩டு
க்கூடுமோ, உண்டு, தூதுநடவாமைக்கு ஹேதுவேறேயென்று பரிஹரித்தருளிக
றார் (அவரித்யாடிவாக்யத்வயத்தாலே.) இவ்வாபீத பாரதந்தர்ய முண்டென்கை
க்கு நியாமகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வவதாரத்திலேயித்யாடி.)
அவர் இக்ஷவாகுவஃஸ்யரானால் க்ஷிஷ்ணன் யஃ-வஃஸ்யனன்றோவென்ன வருளி
ச்செய்கிறார்(க்ஷத்ரியனென்றித்யாடி.)தூதுபோகவிடச்செய்தேஅறியார்களோ[சய

உரு அபெரியதிருமொழி. — இரண்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

இரண்டாம்பாட்டு. (தையலாளியாடி) ஜநநிபக்கலிலே காதல் பண்ணின ஸத்ருவான ராவணனுடைய, “தாய்தலை யற்றற்றுவிழ” என்கிறபடியே – பொய்த்தலை யன்றியே, அவன் பூவும் புழுகுமிட்டுப் போற்றிவளர்த்த பத்துத்தலைகளும், அன்றுசெய்த கொடிய போரிலே அற்றுவிழ, அழகிய திருச்சரத்தாலே யெய்த என்ஸ்வாமி, திருவெவ்வுளிலே பள்ளிகொண்டான். உ.

அத்தை மறைத்திறே வளர்ந்தது. அவிஷித்த க்ஷத்ரியவஸத்தில்பிறக்கில் தூதுபோக விடுவாரைக் கிடையாதே!. (தையலாளியாடி) நிருபாயிக ஸ்திரீத்வத்தை யுடையவன்பக்கலிலே, ஜநநியென்றுபாராதே[ய] அப்ராப்தமான ஸங்கத்தைப் பண்ணினாயுய்த்து; அதுக்கடி-ஆஸாப்ரக்ஸ்தியாகையாலே யாய்த்து. (வாளாக்கன்) டேவதை கொடுத்தவாளே விஸ்வவித்திருந்தாயுய்த்து பெருமாள்மிகுக்கைப் பார்க்கவறியாதே. (பொய்யிலாத) ஆஸா லாவத்துக்குச் சேருமிடத்தில் பொய்யின்றிக்கேயிருக்கிற முடிகளென்னுதல்; அன்றிக்கே, திம்விஜயம் பண்ணி, வீராஹேசுகம் விஜயாஹேசுகம் என்று சிலஉண்டிறே பண்ணுவன; அவற்றுக் குறுப்பான அஹுதங்களில் பொய்யின்றிக்கே யிருக்கை யென்னுதல். (செய்த வெம்போர்தன்னில்) ஸ்ரஹ்மாடிகளைப்போலே இருந்தவிடத்திலே யிருந்து தபோஸலத்தாலே ஸங்கல்பித்தல், அந்த ராவணனைப்போலே களவுபூசல் செய்தல்[உய] செய்கையன்றிக்கே, நேரே பொருத போரிலே. (ஓர் செஞ்சரத்தால்) “தீப்தபாவக ஸங்காஸை:” என்கிறபடியே – நெருப்பெரிந்து கொடு செல்லுகிறபடியாதல், திண்ணிய மார்விலே பட்ட அம்பில் ரக்த ஸ்பர்ஸத்தாலே வந்த சிவப்பைச் சொல்லுதல். வரஸலத்தாலே பூண்கட்டின தலைகள் பனங்காய்போலே உருளும்படியாக எய்த. (எந்[உரு]தை) எனக்கு ஜநகனவன். எனக்கு ஸ்வாமியானவன். (எவ்வுள் கிடந்தானே) எழுப்பிக் காரியங்கொள்வார் தாழ்வே யுள்ளது, அவன் வந்து சாய்ந்தான். உ.

வென்ன (அவிஷித்தக்ஷத்ரியேத்யாடி.) ஆக, இப்படி க்ஷயாக்ரமத்திலே யாகிலும் சக்ரவர்த்தித்திருமகனிடத்தில் ஆபந்தபாரதந்தர்யத்தை ஸாயிக்கும் ஸட்டரைப்போலே இவரும் வீரவாசியறியு மவராகையாலே ராவணவயத்தை மாறி மாறியருளிச்செய்வ ரென்றதாய்த்து. டேவதையென்றது - ருத்ராணை. “பொய்யிலாத” என்றதுக்கு “தானவன்” என்றபடித்திலே நோக்காகவொரு தாத்தர்யமருளிச்செய்து, “வாளாக்கன்” என்றதிலேநோக்காக தாத்தர்யானா மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாடி.) “செய்த - போர்” என்றுவிசேஷிக்கைக்கு செ[ரு]ய்யாதபோருண்டோ, போரானபோதே வெவ்விதாயிராதோ, விசேஷிக்கவேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்(ஸ்ரஹ்மாடிகளையித்யாடி.) தபோஸலத்தாலே-ஆஸோஹஸாயர்மயத்தாலே. ராவணவயார்யிகளாயிறே போரைஸங்கல்பித்தார்கள். களவுபூசலாகில் தன்மேல்அம்பு தையாதிறே, ந்யாயயுய்யமேயிறே வெம்போரென்று திருவுள்ளம். உ.

மூ.—முன்னோர் தூது வாரதத்தின்வாயில் மொழிந் தாக்கன்
மன்னூர்தன்னை வாளியினால் மாளமுனிந்தவனே !

பின்னோர் தூதாதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார்

இன்னார் தூதனெனநின்று நெவ்வுட் கிடந்தானே. ரு.

ப-ரை.—முன் - ராமாவதாரத்திலே, ஓர் - அத்விதீயமான, தூது-தூதவாக்ய
த்தை, வாரதத்தின் - திருவடியினுடைய, வாயில் - வாயாலே, மொழிந்து -
சொல்லியனுப்பி, அரக்கன் - ராக்ஷஸனுன ராவணன், மன்னு - பொருந்திவர்த்திக்
கிற, ஊர்தன்னை - லங்கையிலுள்ளனா, வாளியினால் - அம்பாலே, மாள - நசிக்கு
ம்படியாக, முனிந்த-சீறியருளினவனுய், அவனே - அந்தசக்ரவர்த்தித்திருமகன்[யி
ருனே, பின் - கர்ஷ்ணாவதாரத்திலே, ஆதிமன்னர்க்கு - ப்ரதாந ராஜாக்களான
பாண்டவர்களுக்கு, ஓர் தூதாகி - ஓர் தூதனாய், பெருநிலத்தார் - பெரியபூமியிலுள்
ளார், இன்னார் தூதன் என - “இவன் பாண்டவதூதன்” என்று சொல்லும்படி,
நின்றுன் - அர்ஜுனனுடைய தேர் முன்னே நின்றவன், எவ்வுட்கிடந்தான்-- (ரு)

மூன்றும்பாட்டு. (முன்னோரித்யாதி) முன்பு திருவடிவாயிலே[யிடு
வார்த்தை சொல்லித் தூதுவிட்டு ராவணன் பொருந்திவர்த்திக்கிற
வூரிலுள்ளார் நஸிக்கும்படி திருச்சரத்தை விட்டவனே.

மூன்றும்பாட்டு.— (முன்னித்யாதி) “ ஏசுநின்ற ” என்றது
அதுவர்த்திக்கிறது. உத்திராதுதிதேஹாமநிந்ஷைபோலே யிருப்பதொன்
நிறே யிது. புக்கபுக்க துறைதோறும் ஐயவத் விஷயத்திலே கால்தாழ
வல்லராய்த்து. (முன்) உவாபரத்தினுடைய ஆடியிலே, பிராட்டியை
ப்பிரிந்து ஆற்றாமை மீதூர்ந்து கடலிலேபுக்கு முடியுமளவானவாறே,
ஒரு குரங்கின் வாயிலே வார்த்தைசொல்லிவிட்டான். (அரக்கன்
மன்னூர்தன்னை) அரக்கனுடைய, வராஜிகளாலே பூணகட்டின ஓரை.
(வாளியினால்) வ்ரஹ்மாஸ்த்ராஜிகளுக்குக் கேளாதவூரை, மனிச்சுக்கு
ஏகாதமான அம்பாலே அழியுமபடி சீறினனாய்த்து. (அவனே
யித்யாதி) கடலில்நீரேநெய்யாகப் பற்றியெரியவல்ல அம்புடையனா
யிருக்கச்செய்தே, ஓரியற்றி யில்லாதாரைப் போலே கழுத்திலே

மூன்றும்பாட்டு.—(முன்னோரித்யாதி.) முதற்பாட்டோடு ஸம்மத்ப்ர
தீர்மானம் (ஏசுவித்யாதி.) இப்படியேசும் விஷயத்தை யிவராசைப்பட்டு ஆதரம்[கூடு
பண்ணுவானென்னென்ன (உத்திரேத்யாதி.) உத்திராதுதிதேஹாமவியிப்ரகரணத்தில்,
“புரோடியாஜ்ஜஹ்வதி யோத்தி ஹோத்ரம் ப்ராதரந்ஜிதந்தே வஹி” இத்யாதி
நிந்தை ப்ரஸுஸா தாத்பர்யக மாணப்போலே, மோபிமாருடைய நவநீத
சௌர்யத்திலேச்சுக்கும் ஸௌலஹ்யமூண ப்ரஸுஸையிலே தாத்பர்ய மென்று
திருவுள்ளம். கீழ்ப்பாட்டில் ராமபக்ஷபாதம் போய் க்ஷிஷ்ணபக்ஷபாத மென்[கூடு
கேவந்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (புக்கவித்யாதி.) த்வாப்ரத்தினுடைய
ஆடியிலே யென்றது - த்வாபரத்துக்கு ஆதி த்ரேதாயும மென்று கொள்ளவேணும்.
இத்தால் - வ்யவஹித பெளர்வாபர்யம் தோற்றிற்றாய்த்து. இங்மனன்றுகில்
“முன்னோர்” என்றும் “பின்னோர்” என்றும் வ்யூஷிக்க வேண்டாவிறே.
“ஓர்” என்றபடித்தாலே ஸூகிதமான தாத்பர்யம் (பிராட்டியையித்யாதி.) “ஓர்ந
து - ” அத்விதீயமான உத்தவாக்யத்தை, வாரதத்தினுடைய வாயாலே, மொழி
ந்து-சொல்லியனுப்பியென்றுஸஸ்தீரமம். “மன்னார்-”ஸ்யிரமானவூர் என்று ஹேது
பூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அரக்கனுடையவித்யாதி.) இயற்றி - பரிசுரம்.

உக0 பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து,இரண்டாந்திருமொழி,

மூ.—பந்தனைந்த மெல்விரலாள் பாவைதன் காரணத்தால்,
வெந்திறலேறேழும் வென்றவேந்தன், விரிபுகழ்சேர்
நந்தன்மைந்தனாகவாகும் நம்பி நம்பெருமான்,
எந்தைதந்தை தம்பெருமா எனவ்வுட்கிடந்தானே. ச.

ப-ரை.—பந்து—, அனைந்த-பொருந்திய, மெல்-மீர்தவான, விரலாள் - விரல்
களையுடையளாய், பாவைதன் காரணத்தால் - நிருபாதிக ஸ்திரீத்வத்தை யுடைய
ளான நப்பின்னைப்பிராட்டியைப் பெறுகக்கூக, வெம்-க்ருமாய், திறல் - மிகுந்
தையுடைய, ஏறு ஏழும் - ரிஷபங்கள் ஏழையும், வென்ற - நிரலித்து, அத்தாலே,
வேந்தன் - * குலவாயர் கொழுந்தாய் ; விரி-பரவித்தமான, புகழ்சேர் - புகழையு
டைய, நந்தன்மைந்தனாக - ஸ்ரீ நந்தகோபர் திருமகனாக, ஆகும் - தன்னை அமை
த்துக்கொண்டவனாய், நம்பி-ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூர்ணனான, நம்பெருமான் -
நம் ஸ்வாமியாய், எந்தை தந்தைதம் பெருமான் - நம் குலநாதனானவன், எவ்வுள்
கிடந்தானே— (ச)

(பின்னோர் தூதித்யாதி) பின்பு ட்வாபரானுத்திலே, ராஜ்யத்துக்கு [யரு
ப்ரயாநரானபாண்டவர்களுக்காகி.(பெருநிலத்தாரித்யாதி) மஹாபீஷி
வியிலுள்ளார் “பாண்டவடி-குதன்” என்று தன் பேரிட்டழைக்கும்
படி நின்றவன், திருவெவ்வுளிலே பள்ளிகொண்டான். ... ந.

யோலைகட்டித் தூதுபோனனாய்த்து. (ஆதிமன்னர்க்காகி) டூர்யோய
நாதிகள் ராஜ்யம்பண்ணாநிற்கச்செய்தேயும், பாண்டவர்களை (ஆதி[உய
மன்னர்) என்கிறாராய்த்து, “ராஜ்யப்ராப்தி யிவர்களது, அவர்
கள் (க) கிடந்தானைகண்டேறினவித்தனை” என்று ; பள்ளிகளும் கள்
ளரும் க்ஷேத்ரமாளாநிற்க ஸ்ராவஹ்மணர் ப்ரமாணங்களைக் காட்டி
வைக்குமாப்போலே. அவர்கள் (ஆதிமன்னர்) என்கிறாராய்த்திவர்
ஸ்வராஹிப்ராயத்தாலே. சிறியார் பெரியாரென்று வாசியின்றிக்கே
எல்லாருமொக்க. (இன்னோர் தூதனென நின்றான்) பாண்டவர்கள்
டி-குதனென்ற வத்தாலே யரித்து நின்றனாய்த்து. ஒருபிறப்பாதல்
வீதித்தமாத விட்டுச்சொல்ல வொண்ணாதாரைப்போலே தனக்
கென்ன இட்டுச்சொல்லலாவதொன்றின்றிக்கே, பாண்டவர்களுக்கு
டி-குதனென்றவத்தாலே யரித்து நின்றனாய்த்து. (ஒருஜந்ம வீதித்
தாதிகளாலேநிருபியாமல் இதுவே நிருபகமாய்த்து.) † “இன்னான்
சோற்றாலே யரித்தான், சுவர் மண்ணாலே நின்றது” என்னுமாப்
போலே, ஆஸ்திபாரதந்தர்யமிட்டுச்சொல்லுவாரைப் பெறில் உண்ணா
தே தடிக்கு மாய்த்து. (எவ்வுட்கிடந்தானே) இவ்விடம் நல்ல நீர்
வாய்ப்பா யிருந்தது-ஹ்மியிலேயேவிக் கார்யங் கொள்வாரைப் [நடு
பெற்றது, இனி இவ்விடம் விட்டுப் போவோமல்லோம் என்று
சாய்ந்தானாய்த்து. ந.

“ஆதி” - ப்ரயாநரான, மன்னரென்று ஸ்வஹ்மம் விவக்ஷித்து, தாத்பர்யம்
(டூர்யோயநாதிகளிட்யாதி.) ஸதீஷ்டானம் விவரணம் (பள்ளிகளமித்யாதி.)
“இவ்விடம்” இத்யாதிக்குவிவரணம் (ஹ்மியிலேயித்யாதி.) ந.

(க) கிடந்தானை என்பது, கிடந்தானை என மருவிக் கிடக்கிறது: படித்துக்
கொண்டிருக்கிற யானையைத் தானே யேறுகை. † குண்டலிதம் க்வாசித்தம்.

நாலாம்பாட்டு. (பந்தித்யாதி) பந்துபொருந்தி யிருப்பதாய், மெல்லிய விரலையுடையனாமாய், நிருபாயிக ஸ்தரீத்வத்தை யுடைய நப்பிண்ணை பொருட்டு. (வெந்திற வித்யாதி) கொடிதாய் மிடுக்கையுடைய கிஷஹங்களைழையும் வென்ற ராஜன். (விரிபுகழித்யாதி) ப்ரவீ[ருய்யமான புகழையுடைய ஸ்ரீநந்தமோபர்திருமகனாகத் தன்னை

நாலாம்பாட்டு.— (பந்தித்யாதி) திரியவும் க்ஷிஷ்ணுவதாரமே பின்னாட்டிற்று. க்ஷிஷ்ணனுக்கு ஆகர்ஷகமாம்படி கையிலே பந்தைப் பிடித்து, அதுதானும் பொருத மார்ஷவத்தை யுடைய விரலையுடையளாய், நிருபாயிக ஸ்தரீத்வத்தை யுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியிடியை லலிக்கைக்காக. (வெந்திறவித்யாதி) கணக்காலே அம்பாலே பூசல் செய்யலாம் ஜந்மமன்றே, அஜ்ஜாதிக்கு அடைத்த வெற்றியைக் கொண்டானாய்த்து. கிஷஹங்களை யடர்த்து அஜ்ஜாதிக்கு ராஜாவானவன். (விரிபுகழ்சேர் நந்தன்) ஆரேனும் பின்னை பெறவேணும் என்று நோன்புநோற்க, “எடுத்த பேராளன்” என்று மலத்திலே அந்வ[யுடுயித்து நிற்கப்பெற்ற புகழையுடையனாய்த்து. (ஆகும்) ஒருபிதாவின்றிக்கே தான்தோன்றியான எளிமைதீர ஸ்ரீநந்தகோபர்திருமகனுனபின்பாய்த்து “ஸகாமேநம்” என்னுமாப்போலே உளனாய்த்து. (மைந்தனாகவாகும்) [உந்தமடிகள் முனிவர்] யஸோஷைப் பிராட்டி அவனை அச்சமுறுத்துகைக்காகச் சொல்லும் வார்த்தை[உயயாய்த்து ; தான் தாயான எளிமையாலே பொடியமாட்டாளே ; அதுக்காக, உங்கள் தமப்பனார் பொடிவர்கிடர். [உன்னை] செய்த தெல்லாம் பொறுக்கும்படி யன்றிறே தீம்பிலே கைவளர்ந்து நிற்கிற நிலை. [நானித்யாதி] கையிற்கோலைக்காட்டி, “இதிருக்கிறபடி. கண்டாயே, இது உன்பேர்” என்னும், இத்தாலே உன்னை நோம்படி[உடு

நாலாம்பாட்டு.— (பந்தித்யாதி) “எத்திறம்!” என்று ஆழங்கால் படுத்தம் விஷயமாகையாலே க்ஷிஷ்ணனிடத்தில் இளமணல் பாய்ந்தது லலிக்கிரு ரென்கிருர் (திரியவுமித்யாதி.) க்ஷிஷ்ணன் வந்தணையும்படி பந்தனைந்தாளென்று ப்ரக்ஷிதோபயோமம் காட்டாநின்றகொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிருர் (க்ஷிஷ்ணனுக்கித்யாதி.) (கணக்காலே) என்றவநனாரம், கொள்ளப்போகாதே என்று ஸே[நயஷம். கணக்கு - மைத்துனமைமுறை. இத்தால் - நப்பின்னையைக் கைக்கொள்ளப்போகாது ஏறுகளை கந்யாஸூல்கமாக வைக்கையாலே, கேவலக்ஷத்ரிய ஜந்மமாகிப் பூசலிலேவென்று கைக்கொள்ளலாம், இரண்டுவழியும் கூடாதே, எருதுகளைத் தழுவிக்கொள்ளுலாய்த்து அவனைத் தழுவிக்கொள்ளுவதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

ஆரேனுமென்றது - வஸு-தேவ-தேவகிகளை. எடுத்தவளர்த்த * அசோதை தன் சிங்கத்தை நந்தன் மைந்தனாகச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (உந்தமடிகளித்யாதி.) எடுத்தபாசுரத்தை வ்யாவ்யாநம் பண்ணுகிருர் (யஸோஷையித்யாதி.) “உன்னை” என்ற படிப்பயோமத்துக்குத் தாத்பர்யம் (செய்ததெல்லாமித்யாதி.) இது உன்பேரென்று - கோலினபேரைச்சொல்லும். அதாவது-[சயி க்ஷிஷ்ணனென்கே? க்ஷிஷ்ணனென்கே? என்று உன்னைத் தேடித்திரியுமென்கை. இது, “என்கையில்” என்றவிசேஷணலஸ்யார்யம்.

உகூஉ பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

மூ.—பாலனாகிஞாலமேழுமுண்டு பண்டாவிலேமேல்

சாலநாளும்பள்ளிகொள்ளும் தாமரைக்கண்ணன், எண்ணில்

நீலமார் வண்டுண்டு வாழும் நெய்தலந்தண்கழனி

ஏலநாறும் பைம்புறவி லெவ்வுட்கிடந்தானே.

டு.

ப-ரை.—பாலனாகி-சிறுபிள்ளையாய், ஞாலம்-மேலும்-ஏழுலோகங்களையும், உண்டு-
திருவயிற்றிலே வைத்து, பண்டு - ப்ரளயகாலத்திலே, ஆலிலேமேல் - ஓராலந்
தளிரிலே, சாலநாளும் - அநேககாலம், பள்ளிகொள்ளும்-கண்வளர்ந்தருளின, தா
மரைக் கண்ணன் - புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஸ்வரன்; எண்ணில் - எண்ணிமுடி
யாத, வண்டு - வண்டிகளானவை, நீலம் - கருங்குவளையிலும், நெய்தல் - ஆம்[ய
பலிலும், ஆர் - படிந்து, அவற்றிலுண்டான தேனை, உண்டு - பாரம்பண்ணி, வா
ழும் - வாழுகிற, அம் - அழகியதாய், தண் - குளிர்ந்த, கழனி - கழனியையும்,
ஏலம் - பரிமளம், நாறும் - கமழாநின்ற, பை - பரந்த, புறவில் - புறச்சோலை
யையு முடைய, எவ்வுள் கிடந்தான்— (டு)

அமைத்த பரிபூர்ணனான நம்ஸ்வாமி. (எந்தையித்யாதி) என்னுயன், என்
குடிநாயன் என்குலநாயன் திருவெவ்வுளிலே பள்ளிகொண்டான். ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. (பாலனித்யாதி) ஒரு சிறுபிள்ளை ஸப்தலோ
கங்களையும் வயிற்றில்வைத்து முன்பு, பின்னை ஓராலந்தளிரிலே
அநேககாலம் கண்வளர்ந்தருளின புண்டரீகாக்ஷன்.

அடிக்கலாமிதே ; அதுக்கு எனக்குக் கையெழுத்திலே. (நம்பி)[உரு
ஸமஸ்தகல்யாணம-ஹாத்மகனாய் ஸ்ரீவைகுண்டத்தி விருந்தவிரு
ப்பிலும் இங்கேவந்தவதரித்துத் தான் தாழநின்றபின்பாய்த்து பூர்
ணனாய்த்து. (நம்பெருமான்) நமக்கு நாயன். நம் குலநாயனானவன்.
(எவ்வுட்கிடந்தானே) ஸர்வவிய வந்ய-வானவனைக் காணலாவது
பரமபடித்திலே என்று அவ்விடத்தில் போகப் பொதிசோறுகட்ட[உரு
வேண்டாதே, வந்ய-கீத்யம் பண்ணலாம்படி திருவெவ்வுளிலேவந்து
சாய்ந்தானாய்த்து. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(பாலனாகி) அத்யனம் செம்பால் பாய்
கிற பருவத்தை யுடைய வாலனாய், அப்பருவத்திலே ஸகலலோ
கங்களையு மெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து. (பண்டு) தனக்கொரு பரி[நய
வரில்லாத ப்ரளய காலத்திலே, ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே. (சால)
பிள்ளை அகாலத்திலே யுறங்காநின்றான் ! என்செய்தான் ! என்று

“எந்தைதந்தை தம்பெருமான்” என்றதுக்கர்யம் (நம்குலேத்யாதி.) பொதிசோறு -
பாக்குப்பாளையிலே பொதிந்தசோறு. பாமேயமென்றபடி. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(பாலனாகியித்யாதி) நந்தன்மைந்தனைப்போலேபெற்ற[நடு
ரும் வளர்த்தாருமின்றிக்கே முற்றக்குழவியானவனை அடியொத்துகிறாரென்று
ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

செம்பால் - தொட்டால் ரக்தம்பொசிகை.

மூ.—சோத்தநம்பியென்றுதொண்டர்மிண்டித்தொடர்ந்தழைக்கும்
ஆத்தநம்பி செங்கணம்பி யாடுலும், தேவர்க்கெல்லாம்
மூத்தநம்பி முக்கணம்பி யென்று முனிவர்தொழு
தேத்தும் நம்பி யெம்பெருமா னெவ்வுட்கிடந்தானே. சு.

ப.—தொண்டர் - ஆநம்பிப்ரமோஜரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்,மிண்டி-
கெருங்கி, நம்பி - ஸமஸ்த நல்யாணசுணபரிபூர்ணனே!, சோத்தம்என்று - உன்னை
ஸேவிக்கிறேன் என்று கைகூப்பிக் கொணம், தொடர்ந்து - இடைவிடாமல்,
அழைக்கும் - ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற, ஆத்தநம்பி - பரமஜப்தனானவன், செங்
கணநம்பி - சிவந்த கண்ணழகால் பூர்ணனாய் ராகின்றான்; ஆகிலும்-இப்படியிருப்பி
ந்தானே யாகிலும், தேவர்க்கெல்லாம் - தேவர்களுக்கெல்லாம், மூத்தநம்பி - மு
ன்னேயிறந்த ப்ரஹ்மாவுக்கும், முக்கணநம்பி - மூன்றுஉண்களையுடைய ருத்ரனுக்
கும் அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸர்க்கடிஸம்ஹாரங்களை நடத்துகிறவனே!, என்று—,
முனிவர் - ஸககாதி முனிவர்கள், தொழுது - ஆசிரயித்து, ஏத்தும் - ஸ்தோ
த்ரம்பண்ணும்படி, நம்பி - பூர்ணனான, எம்பெருமான் - என்ஸ்வாமியானவன்,
எவ்வுட்கிடந்தானே - திருவெவ்வுள்ளிலை கண்வளர்ந்தருளினான் என்று ஸ்துதிக்
கிறார். (சு)

(எண்ணிநித்யாதி) அணந்தியாதமான வண்டிகள் கருங்குவளையிலும்
நெய்தற்பூவிலும்புக்கு மயபாநம்பண்ணி வாழுகிற அழகிய கழனி
யையும் நறுநாற்றம் கமழாநின்ற புறச்சோனையையுமுடைய திருஉயி
வெவ்வுள்ளிலை கிடந்தான். புறச்சோலை - பர்யஞம். ... ௩.

எழுப்புகைக்கு ஒரு யசோதாதிதரு மில்லையே. (எண்ணில்) அவ
டிதங்களை வடிப்பிக்கும்படி. அது ஆராயப் புக்காலிருக்கும்படி. (நீல
மித்யாதி) நெய்தலபூவிலே படிந்த வண்டிகளானவை மயபாநம்
பண்ணி வாழாநின்றன, நெய்தல்கிலமென்னவுமாம்; அன்றிக்[உரு
கே, நெய்தலென்று - ஆம்பலாய், நீலப்பூவிலே படிந்த வண்டிகள்
ஆம்பலிலே மயபாநம் பண்ணுகின்றன வென்னவுமாம்; அன்றி
க்கே, நீலநிறத்தை யுடைய வண்டிகள் நெய்தற்பூவிலே மயபாநம்
பண்ணுகிற அழகிய குளிர்த்த கழனியை யுடைத்தா யிருக்கும்
என்னவுமாம்.(ஏலமித்யாதி)பரிமள ப்ரஹ்மரமான பர்யஞத்தை யுடை
த்தான ஷேஸத்திலே அரியது செய்யவல்லவனுய்த் துக் கண்வளர்ந்
தருளுகிறான்; எழுப்பிக்காரியங்கொள்வார் குறையே. ... ௩.

“எண்ணில்-” எண்ணில்லாதவன். அதாவது - எண்ணமுடியாதவென்று ஸஸ்வா
ர்யமாய், ஹலிதார்யம்(அவடிதேத்யாதி.) விவரணம் (அதித்யாதி.) (இருக்கும்படி)
என்றவநஞரம்,எண்ணமுடியாது என்றுஸேஷம். கொண்டது பின்னைத்தனம்,[௩௩]
உண்டது உலகேழும், உறங்குவது ஆலிலேமேல், எங்குனே யெண்ணும்படி என்று
இவ்வாக்யத்துக்குத்தாத்பர்யம். நீலப்பூ என்று-கருநெய்தல். ஆம்பல்-வெளுத்தது.

உகாசு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

ஆறும்பாட்டு. (சோத்தமித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநர் நெருங்க
ப்புகுந்துசோத்தமிட்டுத்துடர்ந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணும் பரமாபதன்.
(செங்கண்நம்பி) சிவந்த கண்ணழகால் பூர்ணன். (ஆகிலும்) இப்
படி யிருந்தானேயாகிலும். (தேவர்த்யாதி) டேவர்களுக்கெல்லாம் முன்
னே பிறந்த ஸ்ரஹ்மாவுக்கும், த்ரிணேதரான ருத்ரனுக்கும் அனார்
யாமியாய் நின்று ஸ்ஃஷ்டி ஸஹாரங்களை நடத்துகிறவனே யென்று
ஸநகாதிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகின்ற என்நாயன், எவ்வள கிடந்
தானே. கூ

ஆறும்பாட்டு.—(சோத்தம்) அவன் நெஞ்சிரங்கும்படிஸரண[ரி
வரணம் பண்ணுமாப்போலே தாழ்ந்தார் சொல்லுவதொரு பாகரம்.
ஸமஸ்த கல்யாணமனாதமகனே ! சோத்தம் என்றுகொண்டு வைஷ்
ணவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் முற்பட்டு மேல்விழுந்துமாருதேயழை
க்கும்ஆப்தன். (நம்பி)பாமாந்தியால்சுறைவறநிற்சுமவன். இப்படியிருக்
கிறவனரு னாரென்னில் (செங்கண்நம்பி) “யஜ்ஞேஸோயத்ஸுபுருஷ
புண்டரீகாக்ஷஸஹ்ஞிதஃ” என்று - புண்டரீகாக்ஷனாக ப்ரமாண ப்ர
லிய்யானவன். (ஆகிலும்) இப்படியிருந்தானே யாகிலும். (தேவர்க
கித்யாதி) டேவதைகளுக்கெல்லாம் முன்னே பிறந்தானாயிருக்கிறவனார்
முவனுக்கும், லலாடநேத்ரான ருத்ரனுக்கும் அனார்யாமியாய், ஸ்ஃ
ஷ்ட்யாதிகள் நடத்துகிறவனென்றுகொண்டு ஸநகாதிக ளேத்தும்[உயி
படி யிருக்கிற பூர்ணான என்நாயன். ஆக, இப்படி அஸாயாரண
தீவ்ய வித்ரஹ புக்தனாய் இதரவிஸஜாதியனா யிருக்கச் செய்தேயும்
ஸ்ரஹ்மாதிக்கு அனாராத்மாவாய்நின்று ஸ்ஃஷ்ட்யாதிகளை நடத்து
கிறானென்று ஸநகாதிக ளேத்தும்படி யிருக்கிறவன் இங்கே சாய்
ந்தானென்றபடி. கூ.

ஆறும்பாட்டு.—(சோத்தநம்பி ய்த்யாதி.) பரிவரில்லாத வாலெனன்று நீர்
பரியவேண்டி யிருந்ததோ, என்னுடைய ஸர்வாத்மகத்வத்தை மறந்திரோவெ
ன்ன ; அவற்றை மேல் மூன்று பாட்டாலே அதுஸர்யித்துக் கொண்டு ஸ்துதிக்
கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

“மிண்டி” என்றதினரீபம் (ஒருவர்க்கொருவர் முற்பட்டென்றது.) “ஸுரு[ஹ
யதாஹநரவ்யாவீர வேடிவேடிஹ நிஸ்யயஃ” எடுத்த ப்ரமாணத்துக்குஉத்தரா
ரீபம். தொகுத்தஹாவம் (ஆகவித்யாதி.) கூ.

ஏழாம்பாட்டு.—(திங்கனித்யாதி.)

மூ.—திங்களப்புவானெரிகாலாகித் திசைமுகனார்
தங்களப்பன் சாமியப்பன் பாகத்திருந்து வண்டுண்
தொங்கலப்பு நீண்முடியான் சூழ்கழல்சூடநின்ற
எங்களப்பனெம்பெருமா எனவ்வுட்கிடந்தானே. எ

ப-ரை.—கார்ய வர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷணமாக, திங்கள்-சந்த்ரனையும், அப்பு-
ஜலம், வான் - ஆகாரம், எரி - அச்சி, சால் - காற்று ஆகிற நாலு பூதங்களையும்,
ஆகி - மரீரமாகக்கொண்டு தான் சாரீரியாய் : திசைமுகனார் தங்கள் - நான்கு
முகங்களையுடைய பரஹ்மாவுக்கு, அப்பன் - ஜநகனும் ; சாமியப்பன் - ஸாமவேத
ஸ்வரூபனும் ; வண்டு-வண்டிகள், உண் - மதுபாநம் பண்ணுகின்றன, தொங் [ய
கல் - சொன்னைமாலையையும், அப்பு - கங்காஜலத்தையும், நீள் - நீண்ட, முடி -
ஜடையிலேயுடையனும், பாகத்து - திருமேனியினொரு பார்ச்சவத்திலே, இருந்
தான் - இருக்குமவனான ருத்ரனானவன், சூழ் - பூமியெங்கும் பரம்பின, கழல் -
திருவடிசே, சூட - தன்சுலேசிலே சூழ்ந்தடி, நின்ற - நின்றவனாய் ; எங்கள்
அப்பன்-எங்கள் ஜநகனும் ; எம்பெருமான் எங்கள் ஸ்வாமியுமானவன், எவ்[யடு
வள கிடந்தானே— (எ

ஏழாம்பாட்டு. (திங்களித்யாழி) கார்யவர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷண
மாக உந்த்ரனையும் ஐனாகவநுஷ்டமாய்க்கியும் சாரீரமாகக்கொண்டு,
தான் சாரீரியாய். (திசைமுகனாரித்யாழி) உதூர்முஷணுக்கு ஜநகனான
வன், (சாமியப்பன்) ஸாமவேதப் பாதிபாடியான். “வேஷாநாஸாமவே[உயி
ஜோஸ்மி” என்ற ஸாமவேதஸ்வரூபன். (முகனென்னுமாய். (பாக
த்தித்யாழி) பார்ச்சவத்திலே வண்டிகள் படித்து மயபாநம் பண்ணும்
கொன்னைமாலையையும், திருவடிவிளக்கின மந்தாஜலத்தையும் ஜடை
யிலேயுடையவன். (சூழ்கழலித்யாழி) * படிக்களவாகப்பரம்பின திரு
வடிகளைச் சூழ்ந்தபடி நின்ற எங்கள் அப்பனானவன் எவ்வுட்கிடந் [உரு
தானே. எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (திங்களித்யாழி) கார்யவர்க்கத்துக்கு உப
லக்ஷணமாக உந்த்ரனையும், காரணமான ஐனாகவநுங்களுக்கும் உப
லக்ஷணமாக நாலையும் சொல்லி, இவற்றக்கு ஆதாராத்மாவாய் நிற்கு
வனென்றபடி. உதூர்முஷணுக்கும் ஜநகனானவன். (சாமியப்பன்) [நயி
ஸாமவேதப் பாதிபாடியான காரணஐனாதன். (பாகத்தித்யாழி) வண்டி
கள் மயபாநம் பண்ணுகின்றன கொன்னைமாலையையும் மந்தா
ஜலத்தையும் ஜடையிலே யுடையனாய், திருமேனியில் எகஜேஸுத்
திலே யிருக்கிற ருத்ரன், விஸ்தீதமான திருவடிகளைத் தலையாலேசம
க்கும்படி நிற்கிறவன். (எங்களித்யாழி) எங்களுக்கு ஜநகனுமாய், [நடு
ஸ்வாமியுமானவன். எ.

ஸாமத்தை யுடையவன் - ஸாமியென்றாய், மலிதார்யம் (ஸாமவேதேத்யாழி.)
‘தொங்கல்’ என்றதினார்யம் (கொன்னைமாலையையு மென்றது.) எ.

மூ.—முனிவன் மூர்த்திமூவராகி வேதம்விரித்துரைத்த

புனிதன்பூவைவண்ணனண்ணல்புண்ணியன்விண்ணவர்கோன்

தனியன் சேயன் தானொருவனாகிலும் தன்னடியார்க்

கினியனெந்தையெம்பெருமா னெவ்வுட்கிடந்தானே. அ.

ப-ரை.— முழுதம் பாழாய்க்கிடந்தவன், முனிவன் - பராஜகன் முதலான வற்றை ஸ்ரீஷ்டிக்கஸங்கல்பித்தவனாய்; மூர்த்தி மூவர் - ஸ்ரீஷ்டி ஸ்திதஸம்ஹா ரங்களுக்குக் கடவாரான பரஹ்மா வஷ்ணு ருத்ரன் இவர்களுக்கு, ஆதி - அந்தராத் மாவாயிருக்கமவனாய்; வேதம் - வேதார்த்தத்தை, விரித்து - எல்லாரு மறியும் படி, உரைத்த - ஸ்ரீமதையாலே யருளிச்செய்தவனாய்; புனிதன்-பிறருடைய [ய ஸம்ர்த்தியேப்ரயோஜகமாக ஹிதம்சொன்ன ஸூத்தையையுடையனாய்; பூவை - காயாம்பூப்போன்ற, வண்ணன் - திருநிறத்தையுடையனாய்; அண்ணல் - ஸ்வாமியாய்; புண்ணியன் - பரமதார்பிகனாய், விண்ணவர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, கோன் - சலைவனாய்; தனியன் - ஒப்பற்றவனாய்; சேயன் - யோக்கனாலு மறிப வொண்ணாதவனாய்; தான் ஒருவனாகிலும்-ஆப்படிதான் அத்ஸ்திபனாயிருந்தா[யிடு னேயாகிலும், தன் அடியார்க்கு - தன்னை அராயித்தவர்களுக்கு, இனியன் - நல்லவனாய்; எந்தை - எனக்கு ஜகனாய்; எம்பெருமான் - என்ஸ்வாமியுமான வன், எவ்வுட்கிடந்தானே.— (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (முனிவனித்யா.) “நஸ்ரஹ்மா” இக்யாதிப் படி-யேஸர்வமும்ஈஷ்ட்யமாய்க்கிடந்திருவன்னு, “ஹைஸ்யாம்” [உயி என்று மநமபண்ணினவன். (மூவரித்யா.) ஸ்ரீஹ்ம ருத்ரர்களை ஸ்ரீ ஷ்டித்து துஷ்டாயாமியாய், வேதார்த்தத்தை எல்லாருமறியும்படி தீதோபநிஷ்டாயாமாய் வெளியிட்ட வேதப்ரத்யாகன். (பூவைரித யாய்) காயாம்பூப்போன்ற வடிவழகையுடைய ஸர்வஸ்வாமி. “ஈஸ- ஹ்மஈஸர்வஹ-ஓகநாம்” என்கிறபடியே - பரஸம்ஹித்யோப்ரயோ ஜகமாக ஹதந்த்ரஸொன்ன ஸூயி. பரமதார்பிகன். (விண்ணவர்

எட்டாம்பாட்டு.—(முனிவன்) இகடைய கரணக லேஹ ந்களை யிடிந்து ஹோம மோக்ஷஈஷ்ட்யமாய் கார்யாகாரமழிந்து கிட ந்தவன்னு, “ஹைஸ்யாம்” என்று மநமபண்ணினவன், பின்பு ஸ்ர ஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு அதுராத்மாவாயும் ஸ்வேதருபேணவும் நின்று ஸ்ரீ ஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறவன், வேதார்த்தத்தை வ்யக்தமாம்படி வெளியிட்டுச் சொன்னவன். அதாவது - வேதோபஸ்தீஹனமாக ஸ்ரீ மீதையை யருளிச்செய்தபடி. (புனிதன்) “ஹைஸ்யாம் ஸர்வஹ-ஓகநாம்” என்கிறபடியே ஸ்வப்ரயோஜக நிரபேக்ஷமாக பரஹ்மே சொல்லுகையால் வந்தஈஸ்யைச் சொல்லுகிறது. (பூவைவண்ண ன்) உபதேஷித்த ஹிதம் கிடக்க அஹிதத்தைச் சொல்லிலும் விட வொண்ணாத வடிவையுடையவன். (அண்ணல்) ஸ்வாமி. (புண்ணியன்)

எட்டாம்பாட்டு.—(முனிவனித்யா.) இது - இந்தசேதநவஸ்து. “மூவராக” என்றது - ல்யஸனுமன்று, மூவரானவரென்றபடி. நெய்யுண்ணியென்றப்போலே யென்றருளிச்செய்கிறார் (பின்பித்யாதி.)

மூ.—பந்திருக்கும் மெல் விரலாள் பாவைபனிமலராள்
வந்திருக்கும்மார்வன் நீலமேனிமணிவண்ணன்
அந்தரத்தில்வாழும்வானோர்நாயகனாயமைந்த
இந்திரற்கும்தம்பெருமானெவ்வுட்கிடந்தானே. கூ.

ப-ரை.—பந்து - பந்தானது, இருக்கும்-தங்கிய, மெல்-மீர்துவான, விரலாள் - விரல்களையுடையளாய், பனி - குளிர்ந்த, மலராள்-தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாக வுடையளாய், பாவை - நாண் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் ஸ்திரீத்வகுணங்கள் நிறைந்த பெரிமயி-மீட்டியார், வந்து - அப்பூவிஸ்தரிப்பு அரிதாய் அதினின்றும் வந்து, இருக்கும்-கூணகாலமும் பிரிமமாட்டாத யிருக்கிற, மார்வன் - [ய] திருமார்வையுடையனாய் ; நீலம் - கருங்குவளைப்பூப்போன்ற, மேனி - வடிவழகையுடையனாய் ; மணி - மணியோலை, வண்ணன் - ஸௌவப்ப ஸ்வபாவத்தையுடையனாய் ; அந்தரத்தில் - ஸ்வர்க்கத்தில், வாழும்-வாழுகிற, வானோர் - தேவர்களுக்கும், நாயகனாய் - சீர்வாஹகனாய், அமைந்த - சமமந்த, இந்திரற்கும்-இந்தரனுக்கும், பெருமான் - ஸ்வரூபமானவன். எவ்வுட்கிடந்தானே—.

கோன்) * அயர்வறு மமரர்களதிபதி. (தலரியன்) அவிநீயன். (சேயன்) “யோநாமிபிணை—தாந்திய” என்கிறபடியே - அபராப்யன்; இப்படி யிருந்தானோராகிலும், தன்னடியார்க்கு நல்லவன் ; அதுக்கடி - எந்தையாகையாலே. எந்தாமனவன் எவ்வுட்கிடந்தான், அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்திருக்கும்) * பந்தார்வியாய், பந்திருக்கும்மெல்வியவிரலையுடையளாய், குளிர்ந்த தாமரைப்பூவைப் பாமபார்மிகள். (விண்ணவர்கோன்) * அயர்வறு மமரர்களதிபதி. (தலரியன்) அவர்களில் வ்யாஸித்தனவன். (சேயன்) அவர்களில் பெரிவாசியையுடையவன் ; இப்படி தான் அவிநீயனாயிருந்தானோராகிலும், தன்னை யானுரித்தவர்களுக்கு இனியவன் ; என[உரு]க்கு ஜகதாமாய், ஸ்வபடியமானவன். அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பந்திருக்கும்) ஒருநாளும் பிரிவால் வரும் வ்யாஸமன்றிக்கே நித்யஸுஸ்கலைத்தாலே கையும் பந்துமாய் அது தான் பொருமை சிவந்து ஸுகுமாமான விரலையுடையவன், நிருபாய்க ஸ்திரீத்வத்தை யுடையவன், குளிர்ந்த தாமரைப்பூவைப்

“விண்ணவர்கோன்” என்றவர்களும் (அயர்வித்யார்.) அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பந்துத்தியார்.) இப்படி ஸர்வாத்மதயாவந்த ஸர்வாயிசத்வத்துக்கு நிருபகையான ஸக்தி பதிதவத்தை அதுஸ்யிக்கிற ரேனய ஸங் கதி கண்டுகொள்வது.

லீலாபரதையும் ஸௌகுமார்யமும் கர்மக்கீதஸ்திரீத்வமன்றிக்கே யிருக் [கரு] கையும் பிறந்தகத்தில் சீர்மை யுடையவள் “வந்திருக்கும் மார்வுடையவன்” என்று சொல்லுகையால் ஸர்வாயிசத்வம் ஸுகூலிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி வாக்யதாற்பார்யங்களை யருளிச் செய்கிறார் (ஒருநாளுமித்யாடிகளாலே.)

உக அ பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

மூ.—இண்டைகொண்டுதொண்டரேத்த வெவ்வுட்கிடந்தானை
வண்டுபாடும்பைம்புறவில் மங்கையர்கோன்கலியன்
கொண்டசீரால்தண்டமிழ்செய்மலை யீரைந்தும் வல்லார்
அண்டமாள்வதானையன்றேலாள்வரமருலகே. (ய)

ப-ரை.— இண்டை - பூமலைகளை, கொண்டு - திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்து,
தொண்டர் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ஏத்த - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி அடிமைசெய்யும்
படி, எவ்வுள் - திருவெவ்வுளிலே, கிடந்தானை - கண்வளர்ந்தருளினவன் விஷய
மாக; வண்டு - வண்டிகள், பாடும் - பாடுகிற, பை - பரந்த, புறவில் - பரந்தத்
தையுடைய, மங்கையர்கோன்-திருமங்கையிலுள்ளார்க்குராஜாவான, கலியன் - [ய]
ஆழ்வார், கொண்ட - நெஞ்சிலேகொண்ட, சீர் - அவன் கல்யாணகுணங்களை,
தண் - இனிமையான, தமிழால் - தமிழ்ப்பாஷைப்பாலே, செய் - அருளிச்செய்ததாய்,
மலை - மாலாருபமான, ஈரைந்தும்-இப்பத்தப்பாட்டையும், வல்லார்-கற்கவல்ல
வர்கள், அண்டம் - பரமபதத்தை, ஆள்வது - ஆளுமது, ஆனை - நிமிசிதம்; அன்
றேல்-அது வேண்டாவாகில், அமருலகு-ஸ்வர்க்களோகத்தை, ஆள்வர்-ஆளப் [ய]டு
பெறவ ரென்கிறார். (ய)

பிறந்தகமாகவுடைய பெரியசீராட்டறயார், அப்பூ நெரிஞ்சிக்காடோ
பாதியாய் திருமார்விலே வந்திருக்கிற வைவலத்தையுடையவன்.
(நீலமேனியித்யாதி) கருங்குவளைபோன்ற வடிவழகையுடையனும்,
மணிபோலே முன்தானையிலே முடிந்தாளலாம்படி ஸ்வர [ய]
வாழிகளையுடையவன். (அந்தரத்தித்யாதி) ஸ்வரத்திலே வாழுகிற
முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்களுக்குநிர்வாஹகனாகச்சமைந்த இத்தரனு
க்கு நாயனானவன், எவ்வுளிலே பள்ளிகொண்டான். ... கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (இண்டையித்யாதி) பூமலைகளைக்கொண்டு ஸ்ரீ

பிறந்தகமாகவுடையவன். (வந்திருக்கும்) அப்பூ நெரிஞ்சுருள்ளாய் அடி
க்கொதித்துவந்து, “அகலகில்லேன்” என்றிருக்கும்படி மார்வு படை
த்தவன்; நீலமான நிறத்தை யுடைய மணிபோன்ற வடிவையுடைய
வன். (அந்தரத்தித்யாதி) இது ஸர்வோஸ்வரனுக்கு விசேஷணமா
தல்; அன்றிக்கே, தேவர்களுக்கு நாயனாய்ச் சமைந்த இத்தரனுந்
க்கென்னவுமாம். அவனுங்கூடத் தன்னைப்பற்றித் தன் ஸ்வரயத்தை
நடத்தும்படி யிருக்கிறவன். கூ.

பத்தாம்பாட்டு.— (இண்டையித்யாதி) பூமலைகளைப் பணிமாறி
அவனுங்கூடவென்றது - “ஸஃப்ரஹ்மாஸஸ்வஸ்தேந்நர:” என்று கூடவெடுக்க
முட்டுப்பொறுத்தவனுங்கூட வென்றபடி. கூ.

பத்தாம்பாட்டு.— (இண்டைகொண்டித்யாதி.) பணிமாறி - ஸமர்ப்பித்து.

வைஷ்ணவர்கள்ஸ்தோத்ராதிகளைப்பண்ணி அடிமைசெய்யும்படியாகத் திருவெவ்வுளிலே கண்வளர்ந்தருளினவன். (வண்டுபாடும்பைம் புறவித்யாதி) வண்டிகள் மயபாநமத்தமாய்ப் பாடுகிற பர்யஜத்தை யுடைய திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான வலியையுடைய ஆழ்வார். (கொண்டவித்யாதி) அவன் கல்பாண மணங்களை உள்ளுடையாகக்கொண்டாய்த்து ஆழ்வார் கவிபாடிற்று. சீர்-அழகு. (தண்தமிழ் செய்மலை) தமிழாலேதொடுத்த மலை ; இப்பத்தும்வல்லார், அண்டமுண்டு - பரமபடிம், அத்தை ஆளப்பெறுவர். (அன்றேல்) அது வேண்டாவாகில், ஸ்வரத்ததை ஆளுவர். ய.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கிங்கே அடிமைசெய்து வாழலாம்படி திருவெவ்வுளிலே கிடந்தவனைக் கவிபாடிற்று. முக்தர் ஸாமமாரம் பண்ணுமாப்போலே மயபாநமத்தமாய வண்டிகள் பாடாநின்றனள்ள பரந்த பர்யஜத்தை யுடைத்தான திருமங்கைக்கு ராஜாவான ஆழ்[ய]டுவார். (கொண்டசீரால்) சீரொன்று - கவிக்கு அலங்காரமாயிருப்பதொன்றுண்டு, அத்தைச்சொல்லிற்றுகவுமாம் ; அன்றிக்கே, இங்கேவந்து சாய்ந்தபடியாலே ஹவத்மணங்களை நெஞ்சிலே யூற்றிருந்து சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அவைப் பேரிக்க, பாடினமாலே பென்னவுமாம். இது சுற்றார், அண்டத்தை யாளுகை நிஸ்விதம். (அன்[உ]யேல்) அவனைப்பற்றியுமித்தைப் பெறுமத்தனையோ ! என்று விரக்த ராஜர்களாகில், அவர்களாளுவது பரமபடிம். ய.

அடிவாவு.—காசை தையல் முன் பந்து பாலன் சோத்தம்
திங்கள் முனிவன் பந்து இண்டை வில்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேஸரணம்.

பெரியவாசசான்பிள்ளை திருவடிகளேஸரணம்.

“பைம்புறவில்” என்றதினர்டும் (பர்யஜத்தை யுடைத்தானவென்றது.) நெஞ்சிலே கொண்ட சீரால் என்றர்யாஹம் (அன்றிக்கே யித்யாதி.) அண்டத்தை - ஸ்ரீம்மாண்டத்தை. ஐஸ்வர்யத்தையென்றபடி. ய.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

இரண்டாம்பத்து-மூன்றாந்திருமொழி-விற்பெருவிழவும். ப்ரவேசம்.

ராமக்ஷிஷ்ணுவதாரங்களைப் பண்ணி ஆஸ்ரீதவிரோபிகளைப் போக்கி ரக்ஷித்த ஸர்வேஸ்வரன், “இன்னமாரேனு மாஸ்ரீதர்க்கு இடர்வரினும் நாம்-ஓய்ஸ்யராக வொண்ணுது” என்றுவந்து திருவல்லிக்கேணியிலே நின்றருளினான், நான் காணப் பெற்றேனென்று[நு ப்ரீதராசிரூர். ... *]

ஆஸ்ரீதவிரோபிநிரஸநஸீலனாய், ஆஸ்ரீதஸ்ரீலேஷஸ்வவாவனாய், ஆஸ்ரீதஸ்ரீலஹனாய், இதர விஸ்தாநியனா யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் ; இம்மஹணங்கள்தான் யர்மிஅதுவர்த்திக்கிற வோபாதி என்கு மதுவர்த்திக்குமவையிறே ; இப்படியிருக்கிறவன் ; மதுஷ்யரா [யு யிருப்பார் புஷ்பாடியுபகரணங்களைக் கொண் டாஸ்ரீதர்க்கலாம்படி வந்து கிடந்தமாத்ரமன்றிக்கே, ஒருநிர்யக்கு இப்புவிற்செவ்வி யழி யாதபடி திருவடிகளிலே பணிமாறவேணும் என்று இடர்பட, அவ் விடரைத் தீர்க்கைக்காக அதுடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே அரை குலையத்தலைகுலைய வந்து விழுந்து அத்தையாற்றி, இன்னமும்பபடியிடர்படுவாருண்டோ! என்றுசாய்ந்தான், நான்கண்டே நென்கிருர்.*

உ.—விற்பெருவிழவின் ப்ரவேசம்.—சீழ்த்திருமொழியில்-இவரைவரீகரித்த ராமக்ஷிஷ்ணுவதாரங்களும், திருவெவ்வுள் கிடையழகுதானும், சிங்கவேழமுன்ற த்தில் டரிபூர்ணமாக வதுவலித்த அழகியசிங்கரும், திருவேங்கடத்தில் * திண் கைமாதாபர் தீர்த்தபடியுமாக, இவையைநதையும், நீதனும் பாலும் நெய்யும் கன்ன லுமமுதுமொருகலத்திலேசேர்ந்தால்பருமாப்போலேயிவர்க்குக்கண்ணுலையி பருகலாம்படி திருவல்லிக்கேணியில ஐவசைப்பட்டிருக்கிற வீருப்பை எவ்வுள்கிட ந்தவன் ஸர்வஸ்வடாரம்பண்ணக்கண்டதுவலிக்கிரு ரென்று ஸ்வந்திகண்டுகொள் வது. இந்தஸ்வந்திதன்னை ஸ்ரீரூப்பிக்கிருர் (ஆஸ்ரீதேத்யாதி.) (ஸர்வேஸ்வரன்) என்றவநனாரம், இம்மஹணங்களோடேகூடத் திருவல்லிக்கேணியிலிருப்புக்களைக்கா ட்டிக் கொடுத்தான்என்றபூரிப்பது. இந்தமஹணங்களைக் சீழ்த்திருமொழிலதுவலித் தாரே, இங்குமதுவலிக்கவேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இம்மஹணங்கள் தானித்யாதி.) “இண்டைகொண்டு” என்கிறபாட்டையும், மேல் “மீனமர் பொய் கை”என்கிறபாட்டையும்கடாக்ஷித்தஸ்வந்த்யஜர மருளிச்செய்கிருர் (இப்படியித் யாதி.) அதாவது-ஐந்திருப்பதியையும்ப்ரயாந்யேந அதுவலித்தாரென்றுகீழ்ஸ்வ ந்தியாய், இப்போது திருவெவ்வுள்கிடையழகையே யதுவலித்தாராகையாலே திருவல்லிக்கேணியிலே சாய்ந்தருளின * என்னையாளுடையப்பனை யதுவலிக்கை யைப்ரயாநப்ரமேயமாக்கி, அதுக்குஉத்தரோத்தரம் மஹாயிக்யம் தோற்றம்படி மற்றைத் திருப்பதிகளையுமதுவலித்துக்கொண்டு, * இண்டைகொண்டு தொண்ட ரேத்தினமையும்காட்ட, * ஆணையின் துயரம் தீர்த்தபடியையதுவலிக்கிரு[நு நென்றருளிச் செய்கிருரென்கை. ... *]

மூ.—விற்பெருவிழவும் கஞ்சனும் மல்லும் வேழமும் பாகனும்வீழ்ச்
செற்றவன்றன்னைப் புரமெரிசெய்த சிவனுறுதுயர் களைதேவை
பற்றலர்வியக்கோல்கையிற்கொண்டு பார்த்தன்றன்தேர் முன்னின்றனை
சுற்றவைபணியால் முடி துறந்தானைத்திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே.

ப.ரை.—கர்ஷணனை எழுந்தருளப்பண்ணி நலிகைக்காக, விற்பெருவிழவும்-
ததுர்யாகமஹோத்ஸவத்ததப் பெருக்கக்கோலின, கஞ்சனும் - கம்ஸனும், அவன்
வரலிட்ட விரோதிகளான, மல்லும் - சாணூரமுஷ்டிகராகிற மல்லவர்க்கமும்,
வேழமும் - சூவலயாபீடமென்னும் ய-னையும், அத்தைநடத்துகையில் வல்லவ
னான, பாகனும்—, வீழ - வீழும்படி, செற்றவன்றன்னை - ஸம்ஹரித்தவனாய் ; [ய
புரம் எரிசெய்த - த்ரிபுரஹ்நம்பண்ணின, சிவன் - ருத்ரன், உறு - அடைந்த,
துயர் - குருபாதக லீடையை, களை - போக்கின, தேவை - ஸ்வாமியாய் ; பற்ற
லர் - ஸத்ருக்கள், விய - நலிக்கும்படி, கோல் - முட்கோலை, கையில் - கையிலே,
கொண்டி - பிடித்துக்கொண்டி, பார்த்தன்தன் - அர்ஜுநனுடைய, தேர்முன் -
தேர்முன்னே, நின்றனை - ஸாரதியாய் நின்றவனாய் ; சுற்றவை-மாற்றுத்தாயான
கைகேயியுடைய, பணியால் - சொல்லைக்கொண்டு, முடி - பட்டாபிஷேகம்
பண்ணக் கொடுவந்த கிரீடத்தை, துறந்தானை - பரித்யஜித்தவனான ஸ்ரீபார்த்த
ஸாரதியை, திருவல்லிக்கேணி - திருவல்லிக்கேணியிலே, கண்டேன் - காணப்
பெற்றேன் என்கிறார். (க)

முதற்பாட்டு.— (விற்பெருவிழவியத்யாதி) கம்ஸனுடையபெரிய[உய
வில்விழவுக்கு எழுந்தருளி, அந்தவில்லையும் சூவலயாபீடத்தையும்
அத்தைநடத்துகிற பாகனையும் விழும்படி அடர்த்துப் பொருதவன்
றன்னை.(புரமெரிசெய்தவியத்யாதி) த்ரிபுரஹ்நம்பண்ணின ருத்ரனுக்கு

முதற்பாட்டு.— (வில்) விற்பெருவிழவாய்த்து - ஸத்ருநிரஸநம்
பண்ண நினைக்கிறாணைகையாலே ; பெருக்கக்கோலினுனாய்த்து ; [உரு
அத்தைக்கோலின கம்ஸனும், அவனுக்கு வலமாய் மலைதுள்ளினுப்
போலே பெரிய சிளர்த்தியோடே கூடின மல்லவர்க்கமும், அவர்கள்
கண்பார்க்கிலும் கண்பாராதே யிடையறவிகம்படி மடிப்பித்து வழி
யிலே நிறுத்தின ஆனையும், அத்தைத்தள்ளினாலும் அதுதன்னை உயிர்ப்
புள்ளதுபோலே நடத்தவல்ல பாகனும். (வீழ்ச்செற்றவன்றன்னை)
ஏகோஜ்யோமத்திலே நிரவீத்தாப்போலே, வினைசெய்தசடக்கு. (புர
மித்யாதி) த்ரிபுரஹ்நாபஹ்நத்தாலே ஸஞ்ஜாதாவிமாநான ருத்ரன்

முதற்பாட்டு.—(வில்லியத்யாதி.) ஜம்ஸத்ருவை நிரவீத்திறே பார்யஸாரயி
யாகப்புகுருகிற தென்று, அத்தையு மதுஸர்யிக்கிருரென்று அவதாரிகை கண்டு
கொள்வது. [உரு

மேலே “பார்த்தன்றன் தேர்முன் நின்றனை” என்று ஸௌலம்யமதுஸர்யி
க்கப் புகுகிருராகையாலே, அது மஹாமுணமாகைக்காக த்ரிபுரானக ஸாரக்ஷ
ண மதுஸர்யிக்கிருரென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாற்பர்ய மருளிச் செய்கிறார்
(த்ரிபுரேத்யாதி.)

உஎஉ பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

ஸ்ரீம, ஸாபத்தாலே வந்த ஊழைத்தைப் போக்கி அத்தாலே மிக்க தேஜஸ்சையுடையவனை. (பற்றலரித்யாடி) ஸத்ருக்கள் நஸி க் மபடி உழவுகோலைக் கையிலே கொண்டு பார்யனுடைய தேர்முன் லே ஸாரபியாய் நின்றானே. சிற்றவை-சிறிய தாயார், “என்பிள்ளை[ரு க்] ரார்யம்வேணும், நீராஜ்யத்துக்கு முடிசூடவொண்ணாது” என ன்று அந்நாசுத் தலைச்சுமை என்று முடியைத் துறந்தவனை,

பிதாவுமாய் லோகமூருவுமாயிருக்கிறவன்தலையை யறுத்து பாதசி யுருக்க; “மதிப்பலுயிருக்கிறவன் எளிவரவு படவொண்ணாது” என ன்று அதைப்போக்கி, அத்தாலே லோகத்துக்கெல்லாம் தானே [ய ஆபரணியன் என்னுமிடத்தை வெளியிட்டவனை; “தத்ரநாராயண குமாரமயா ‘கூடாரப்ரயாஜித:’ [விஷ்ணுப்ரஸாஜாத்] ஸர்வேஸ்வ ரணப்ரஸாஜத்தாலே. [ஸூரோணி] அவனைக்கிட்டுகையாலே உன் னையுழை, ஸம்மலமாகப் பெற்றதிதே யென்கிறான். (பற்றலரித்யாடி) பற்றலருண்டு - ஸத்ருக்கள், அவர்கள், முடிந்து போம்படி, “ஆயுட மெடுக்கவொட்டோம்” என்றவாறே குதிரைகளை நடத்தும்கோலைக் கையிலேகொண்டு. (பார்த்தன்றன் தேர்முன்னின்றானே) ரயியைச்சிறி னால் ஸாரபியையிறே யாழியச்செய்வது, அவனைப் பின்னேயிட்டுத் தன்னைஅம்புக்கிலக்காக்கி நின்றவனை. (சிற்றவைபணியால் முடிதுறந் தானே) * மாற்றுத்தாய் சொன்ன வார்த்தைக்காக, ப்ராப்தமாய் [உய வருகிற முடியை ஸந்யஸித்தவனை. [நநூநம்மமகைகேயி] “சக்ரவர்த்தி வார்த்தைசொல்ல மாட்டாமையிருக்கிறானத்தனை, உம்முடைய தம் பிக்குராஜ்யத்தைக்கொடுத்தான், உம்மைக்காடேறப்போகவிடக்காணு மவன் நினைத்திருப்பது” என்று சக்ரவர்த்தி கருத்தைச்சொல்ல;

இவையெத்தலே - “தத: ஸாப பரீதேந ஸுரஸ்தநயமேந உவாமாக்ஷுநகா[உரு ம்]ரேண உந்நரதஸ்ய ஸ்ரோமயா | யஸ்மாந்பராயஸ்ய ஸ்ரீரக்ஷிநரதஸ்யாமம | தஸ்மாச்சுமா ஸமாவிஷ்ட: கபாலீதஹ ஹவிஷ்யஸி | ஸ்ரஹ்மஹா குலிதோ ஹ சவா உராதிரயாநித குதலே | ததோஹரதவாந்ஜேஷி ஹிமவஜுரக்ஸோச்ச யம் | தத்ரநாராயண ஸ்புரீமாந மயாலக்ஷார ப்ரயாஜித: | ததஸ்தேநஸ்வசுர ராஸுமரதாந்ரேண விஹரிதம் | மஹதீ ஸ்ரவதிதாரா தஸ்யரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ [நய தா | விஷ்ணுப்ரஸாஜாத் ஸூரோணி கபாலததஸஹஸ்ரயா | ஸம்ஸுடிதர ஹஸ்யாபாஸர ஸவப்ரஸஸ்ய ருமரபயா” என்கற மதஸ்யபுராணவசநங்கள் அடையேகருஸந்தே யககள். சீழ், “ஜேஷ” என்று ஸம்ஸூயித்திருக்கவும், “ஸூரோணி” என்றது - ஹாவதர்ஹமென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவ னையித்யாடி.) இத்தால்-விஷயாதாரணென்னுமது ஸூசிதமென்றுதிருவுள்ளம். [நரு

“பிதர்வஹநிர்ஜேஸாத்” என்கிறுக்க, “சிற்றவைபணியால்” என்று சொல்லக்கூடுமோவென்ன; பெருமாளுடைய அஹிப்ராயத்தைக் கண்டருளிச் செய்கிறாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் (நநூநமித்யாடி) “நநூநம் மமகைகேயி கஞ்சிஹாஸஸேஸுணம் | யத்ராஜாநமவோ உஸ்த்வம் மமேஸ்வரதரா ஸதீ” என்று. இந்தஸிலோகத்தை ஸப்ரகாரமாக வ்யாக்யாரம் பண்ணுகிறார் [சய (உக்ரவர்த்தியித்யாடி.)

மூ.-வேதத்தை வேதத்தின்கவைப்பயனை விழுமியமுனிவர் விழுங்கும் கோதியின்கனியைநந்தனார்க்கிறிறைக்குவலியத்தோர்தொழுதேத்தும் ஆதியை யமுதை யென்னையாளுடையப்பனை யொப்பவரில்லா மாதர்கள்வாழும்மாடமாமயிலேத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே உ

ப-ரை.—வேதத்தை - வேதத்தைத் தனக்கு நிலமாகவுடையனும் ; சுவை - ஆசிரயித்தவர்களுடையருசிக்குத்தக்கபடி, வேதத்தின்-வேதத்தின், பயனை-பலத்தைக் கொடுக்குமவனும்; விழுமிய-ஆநாநாதிகரான, முனிவர்-ஸநகாதி முனிவர்கள், விழுங்கும் - உறுபவிக்கிற, கோதுஇல - கோதுஇல்லாத, இன் - இனிய, கனியை - பலம்போலே நிரதியபோக்யனும் ; நந்தனார் - ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு, களிற [ய] றை - ஆனைக்கன்றுபோலே யின்பனாயிருக்குமவனும் ; குவலியத்தோர் - பூமியிலுள்ளவர்கள், தொழுது - ஆசிரயித்து, ஏத்தம் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற, ஆதியை-ஜகத்காரணபூதனும் ; அமுதை - அமர்தம்போலே போக்யனும் ; என்னை ஆளுடை - என்னை அடிமைசொண்ட, உப்பனை - உபகாமகளுனவனை ; ஒப்பவர் - தங்களுக்குஸதர்ஸரானவர்கள், இல்லா - இல்லாத, மாதர்கள்-ஸ்தீர்கள், [ய] னு வாழும் - வாழும்பதாய், மாடம் - மாடங்களை யுடைத்தாய், மா - செல்வம்நிறைந்த, மயிலே-மயிலாப்பூரைப்படைக்காக வுடைய, திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேன்—.

திருவல்லிக்கேணியிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார். ... க.

இரண்டாம்பாட்டு. (வேதத்தையித்யாதி) “ந்ரைமூண்யவிஷயா வேதா:” என்கிறபடியே - எல்லார்க்கும் ருச்யநுகூலமாக ஹிதம் [உய] சொல்லப்போந்த வேதத்தைத் தனக்கு விஹ-குதியாக வுடையவனை. (வேதத்தினித்யாதி) ருச்யநுகூலமாக ஆரூபத்தால் அவர்களாபுர யனுநுகூலமாக மலப்பதாரம் பண்ணுமவன்.

அத்தைக்கேட்டு, “நடுவிலாச்சி! திருவடிகளிலே அழகிதாக மூண்டு நின்றே தோமென்றிருந்தோம், நம்பக்கலா நமூண முண்டாக நினைத்தோம். நிராமையிறே தாம்போகச சொல்லாதே ஐயர் கருத்தாகவாநளிச சொல்தது” என்று, “ஐயரோபாதியாகவொ உம்மை நினைத்திருப்பவன். ந்ரைமூண்யவிஷயாகவும் உம்மை சஸ்வரதரையாகவுமிறே நனத்திப்பது” என்றாரிறே. (விற்பெருநிழலித்யாதி) விரோய் வா உத்தகநிழங்கெடுக்குமவனும், சஸ்வராஹிமாநிகளுக்கும இடர் வந்தாஸ்பூந்ர போக்குமவனுமாய், தனக்கு ஸ்நேஹிகளாநாக்காகத் தன்னை மூடி மாறுமவனும், போலியான ஸ்நேஹிகளுக்கும் எவிறுசுசெய்யுமனுமானவனைத் திருவல்லிக்கேணியிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

இரண்டாம்பாட்டு.—(வேதத்தை) “ந்ரைமூண்யவிஷயா வேதா:” என்கிறபடியே - எல்லார்க்கும் ஹிதம் சொல்லப்போந்த வேதத்தைத் தனக்கு விஹ-குதியாக வுடையவன். (வேதத்தின் சுவைப்பாணை) வேதோக்தமான கர்மங்களை யதுஷீத்து ராஜஸராயும் தாமஸராயும் ஸாத்விகராயுமுள்ளார்க்கு அவ்வவருடைய ருச்யநுகூலமாக மலப்பதாரம் பண்ணுமவன்.

புந:பரதிகமீரஹணபூர்வகம் பாட்டின் தொகுத்த தாத்பர்யமருளிச்சய[சய] கிறார் (விஸ்ஸித்யாதி.) ... க.

இரண்டாம்பாட்டு.—(வேதத்தையித்யாதி.) * கஞ்சன் குஞ்சிபிடித்தபிபதற்கு முன்னம் தன் மைந்தனாயிருந்தமையை யதுஸந்யித்துக்கொண்டு, திருத்தோத்தட்டில் காட்டின வைஸ்வருப்பப்ரஹ்மநாடிமுவத்தாலேவெளியிட்டபரத்வத்தையு மதுஹித்துக் கொண்டாடுகிறாரென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது. [சுரு]

உள்ச பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

(விழுமியவித்யாதி) சீரிய ஸநகாடிகள் அநுஹவிக்கிற கோதில்லாத நல்ல வலத்தை. (நந்தனாரித்யாதி) நந்தமோபன்திருமகனை. (சுவ லயத்தோரித்யாதி) ஹுமியிலுள்ளார் ஆபுயிக்கும்படிஸ்வஜமத்காரண ஹுதனாய்,நிரவயிகஹோம்யனாயுள்ளவனை;என்னையடிமை கொள்ளுநு முபகாரகனை; உபமாநரஹிதமான ஸ்திரீரத்நங்கள் வர்த்திப்பதாய், மாடமாளிகையையுடைத்தான திருவல்லிக்கேணியிலே கண்டேன்.உ.

மூன்றும்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) க்ஷிஷ்ணனை வஞ்சிக்கத் தாய்வடிவு கொண்டு வந்த பூதனை கதறிக்கொண்டு ஹுமியிலே விழ,

கர்மஹாவநையாதல் உஹயஹாவநையாதலன்றிக்கே,கேவலம் ஸ்ரஹ்ம ஹாவநையே யாயிருக்கும் ஸநகாடிகளுக்கு நிரதிஸ்யஹோம்யனாயு ள்ளவனை.(நந்தனார்களிறறை)ஸ்ரீநந்தமோபர்க்குத்தன்னுடையஅதிமா நுஷ்ஷேஷ்டிதங்களாலே யெப்போதுமொக்க இனியனானவனை. (சுவ லயத்தோரித்யாதி) பூமியிலுள்ளார், “காரணஹுய்யே” என்கிறபடி யே தன்னையே ஆபுயிக்கும்படி ஜமத்காரணஹுதனாயுள்ளவனை.[யநு (அமுதை) அவர்களுக்கு ப்ராப்யனாயுள்ளவனை ; அவர்களுக்கு மெல்லாம் புறம்பாயிருக்கிற வென்னை யடிமைகொண்ட வுபகார கனை. (ஒப்பவரில்லாவித்யாதி) “ஒருவல்லித்தாமரையானொன்றிய சீர் மார்வன்” என்று - பிராட்டி ப்ராயாந்யமேயான ஹுராகையாலே, பிராட்டிபரிகரமேயாய்த்து.“நாநயோர்வித்யதேபரம்” என்று அவள்[உயி விலுதியும் ஈஸ்வரவிஹுதியுமாய் இரண்டுகூறியிறையிருப்பது. மயி லாப்பூரென்று-படைவீட்டுக்குப்பேர். ... 2.

மூன்றும்பாட்டு.--(வஞ்சனையித்யாதி) தாய்வடிவுகொண்டு வஞ் சிக்கவந்த பூதனை கதறிக்கொண்டுபோய் ஹுமியிலே விழும்படியாக,

“விழுமியமுனிவர்-” ஸ்ராவ்யரானமுனிவரென்று ஸஷ்டார்யமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கர்மேத்யாதி.) விழுப்பு - ஸ்ராவ்யதை. “மாதர்கள்வாழும்” என்று விஸேஷிக்கைக்குஹேதுகயநபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒரு வல்லியித்யாதி.) பிராட்டிபரிகரமென்கைக்கு ஜ்ஞாபகம் (நாநயோரித்யாதி) “தே வதிர்யக்மநுஷ்யேஷஃ புந்நாமாஹவாந்ஹரி: | ஸ்திரீநாமூகிலக்ஷமீர்மைத்ரேய நாநயோர்வித்யதேபரம்” என்று ஸ்ரோகஸேஷம். ... 2.

மூன்றும்பாட்டு.--(வஞ்சனையித்யாதி.) நந்தனார் களிறறினுடைய பிள் னைச்சேவகத்தைச் சொல்லாநின்றகொண்டு கீட்டியநுஹவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி தண்டுகொள்வது.

மு.—வஞ்சனைசெய்யத்தாயுருவாகிவந்தபேயலறிமண்சேர
நஞ்சமர் முலையுடுயிர்செகவுண்டநாதனைத் தானவர்கூற்றை
விஞ்சைவானவர்சாரணர்சித்தர்வியந்துதிசெய்யப் பெண்ணுருவாகி
அஞ்சவையமுதமன்றளித்தானைத் திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே. ௩.

ப-ரை.—வஞ்சனைசெய்ய - கர்ஷணனை வஞ்சிக்கைக்காக, தாயுருவாகிவந்த-
தாய்வடிவு கொண்டுவந்த, பேய் - பூதநைபானவள், அலறி - கதறிக்கொண்டு,
மண் - பூமியிலே, சேர - வீழும்படியாக, நஞ்சு அமர் - விஷம்நிறைந்த, முலை
ஊடு - முலைவழியே, உயிர் - அவள்பராணனும், செக - போம்படி, உண்ட - அமு
துசெய்தருளின, நாதனை - ஸர்வஸேஷியாய்; தானவர் - அஸூரர்களுக்கு, கூற்றி
றை - மர்த்யுவாய்; விஞ்சைவானவன் - வித்தாதாரர், சாரணர் - சாரணர், சித்த
ர் - லித்தர் முதலான தேவர்கள், வியந்து - ஆச்சரியப்பட்டு, துதிசெய்ய-ஸ்தோ
த்ரம்பண்ணும்படி, பெண்ணுருவாகி - பெண்வடிவைக்கொண்டு, அன்று - இந்தரன்
ப்ரஷ்டைஸ்வரயனானகாலத்திலே, அம்-அழகிய, சுவை-ரஸத்தையுடைய, அமுதம்-
அமர்த்தத்தை, அளித்தானை - தேவதைகளுக்குக் கொடுத்தவனை, திருவல்லிக்[டுடு
கேணிக்கண்டேன்— விஞ்சை-வித்யை. (௩)

நஞ்சுபொதிந்த முலைவழியே அவள் பராணன் போம்படி அமுது செய்
த ஸர்வஸேஷியை. (தானவர்கூற்றை) ஆஸ்ரீதவிரோபிகளுக்குக் கூற்
றமாயுள்ளவனை. (விஞ்சைசித்த்யாதி) விஜயாயரர் ஹாரணர் லீயியர்
உள்ளிட்ட டேவவர்மமடைய விஸ்மிதராய் ஸ்தோத்ரம்பண்ண. (பெண்
னுருவித்தாதி) “பெண்ணாகி யமுதாட்டும் பெருமானார்” என்கிற
படியே - பெண்வடிவைக்கொண்டு அழகிய ரஸத்தை யுடைய அம்ஸி
தத்தை டேவதைகளுக்குக் கொடுத்தவனைத் திருவல்லிக் கேணியிலே
கண்டேன். ௩.

விஷம் நிரம்பின முலைவழியே அவளுடைய பராணன் போம்படி [௨டு
அமுதுசெய்த. (நாதனை) தனக்குச் சேராதவடிவைக்கொண்டு, ஜம
த்துக்குப் பராணனானதன்னை நலியவந்தவனை முடித்துத்தன்னைத்தந்தவன்.
“ஸ்தந்யர்தத்.” (தானவர்கூற்றை) அஸூரவர்மத்துக்கு மீத்யுவா
னவனை; விஜயாயரர், ஹாரணர், லீயியருள்ளிட்ட டேவவர்மமடைய
விஸ்மிதராய் ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி, புருஷோத்தமனான தனக்[டுடு
குச் சேராத வடிவைக்கொண்டு அம்ஸிதத்தை அநுகூலரை ஹஜிக்கும்
படி பண்ணினவனை. ௩.

* பெண்ணுருவாகி யமுதமளித்ததுக்கு ப்ரதிகோடித்தேவந, தாயுருவாய் நஞ்
சிட்டவனைக்கொன்றதுக்கு ரஸோக்தி தோன்ற தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தன
க்கித்தாதி.) பேய்க்குச்சேராத வடிவிதே - தாயுருவாகை என்று திருவுள்ளம்.[௩டு
“தஸ்யாஸ்தந௦ பபௌக்ஷிஷண: ப்ராணைஸ்ஸஹநிராயவ | ஸ்தந்ரூர்தத்விஷஸ௦
மிஸூர௦ ரஸ்யமாவீஜ்ஜமத்ரூரோ:” என்று வஹஸேஷம். (புருஷோத்தமனான
தனக்குச் சேராத வடிவைக்கொண்டு) “பெண்ணுருவாகி” என்றதினரீயம். “அம்-”
ஸூரீரமான, “சுவை -” ரஸ்யமான, அமுதமென்று ஸஸ்ஹாரீயம். ஆக, தன்
னுருவையழித்து வேறுவேஷம்கொண்டாகிலும் விஷமிட்டு * உலகங்கட்கெல்[சய
லாமோருயிரை நலியவந்தவனை நலிந்து தன்னை யழியமாறியாகிலும் அறுகூடர்
க்குஅம்ஸிதம்கொடுத்தும் உயிர்களைத் தரிப்பித்தவனென்று சொல்லிற்கூய்த்து.

உளக பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

மூ.—இந்திரனுக்கென்றாயர்களைடுத்தவெழில்விழவிற்பழநடைசெய்
மந்திரவிதியிற்பூசனைபெருது மழைபொழிந்திடத்தளர்ந்தாயர்
எந்தம்மோடினவாரிரைதளராமலெம்பெருமானருளென்ன,
அந்தமில்வரையால்மழைதடுத்தானைத்திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே.

ப-ரை.—இந்திரனுக்கு என்று - மழைபெய்கைக்காக இந்திரனுக்கு விருந்திட
க்கடவோம் என்று, ஆயர்கள் - இடையர்கள், எடுத்த - ஸங்கல்பித்த, எழில் -
அழகிய, விழவில் - யாகோத்ஸவத்திலே, பழநடைசெய் - முன்புசெய்து போ
ரும் க்ரமத்தில், மந்திரவிதியில் - மந்த்ரோக்தமானபடியே, பூசனைபெருது -
பூஜையை அவன் பெருமையாலே, பசிக்கோபத்தாலே, மழை - கல்வர்ஷத்தை, [ய
பொழிந்திட - வர்ஷிப்பிக்க; ஆயர் - இடையர், தளர்ந்து - மிகவும் நொந்து,
“எம்பெருமான் - என்ஸ்வாமியானவனே!, எந்தம்மோடு - நாங்களும், இன
ம் - இனமினமான, ஆகிரை - பசுத்திரனும், தளராமல் - நோவுபடாதபடி, அருள்-
ரகித்தருளவேணும்,” என்ன - என்று அர்த்திக்க; அந்தம் இல் - அளவீடவொ
ண்ணாதபடியான, வரையால் - கோவர்த்தந மலையாலே, மழை - அம்மழை[யடு
யை, தடுத்தானை - பரிஹரித்தவனை, திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேன்— (ச)

நாலாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) இங்ஃரனுக்குப் பண்டு நடத்து
ம்படியே ஆயர்கொடுத்த சோற்றை. “துன்னுசகடத்தால்” “அட்டுக்
குவிசோறு” இத்யாதிப்படியே மஹோத்ஸவமாகக் கொண்டிருக்கிற
சோறு பெருத பஸிம்ராஹத்தாலே இங்ஃரன் கல்லைவர்ஷிக்க. (மந்[உய
திரமித்யாதி) “யதஇங்ஃரஹயாமஹே” இத்யாதி கீக்குக்களாலே ஆ
வாஹநம் பூஜிக்கிற பூஜை பெருதே, கோபந்தாலே கல்வர்ஷமாக

நாலாம்பாட்டு.—(இந்திரனித்யாதி) திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார்,
த்ரையோக்யேஸ்வரனான இங்ஃரனுக்கு வர்ஷார்யமாக ஆட்டைக்கொ
ரு விருந்திடக்கடவர்களாய், “நாம்பிறந்து வளருகிற ஓரிலே, [உரு
புரோயாஸத்தை நாய்தின்றாப்போலே ஒருடேவதை வந்து ஹஜிக்
கையாவதென்.” என்று, “நீங்கள் செய்யப் புகுகிறதுதானென்?”
என்றுகேட்டான்; “நாங்கள் இங்ஃரனுக்கு வர்ஷார்யமாக விருந்
திடப்புகுகிறோம்” என்றார்கள்; “இந்தமலையன்றோ நமக்கும் பசு
க்களுக்கும் ஒதுங்க இடமும்தந்து புல்லும் தருகிறது, ஆரேனு [நடு
க்குமோ ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவது, இம்மலைக்கிடுங்கோள்” என்
றான்; முகத்தைப்பார்த்தொன்றைச் சொன்னால் மறுக்கலாம்படியன்
றே யிருப்பது, ஒன்றாகக் கொடு வந்து குவித்தார்கள் (இந்திர
னித்யாதி) இங்ஃரனுக்கு என்று இடையரெடுத்த எழிலுடைத்தான
விழவில், முன்புசெய்து போரும்படியிலே மந்த்ரோக்தமான [நடு
படியேபண்ணுகிற அநுஷ்டானரூபமான பூஜையைப்பெருமையாலே,

நாலாம்பாட்டு.—(இந்திரனித்யாதி.) ஒருபெய்ப்பெண்ணைப் பிணமாக்கிவிட்ட
வளவேயோ, த்ரிலோகாயிபனென்றிறுமார்திருக்கும் இந்த்ரனிறுமாப்பை யறுத்த
படியும் கண்டோமிதே! என்று, அதை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸம்ஸி
கண்டுகொள்வது. [சய

ஹய்யிஸைகர்யார்டம் கயாஹமத்தை உபந்யஸிக்கிறார் (திருவாய்ப்
பாடியிலித்யாதி.) (கடவர்களாய்) என்ற வநநாம், உத்யோமிக்களென்றுபூரிப்பது.

இன்துணைப்பதுமத்தலர்மகள் தனக்குமின்பன், நற்புவிதனக்கிழைவன், தன் துணையாய்ப்பாவைநப்பின்னை தனக்கிழை, மற்றையோர்க்கெல்லாம் வன்துணை, பஞ்சபாண்டவர்க்காகி வாயுரை தூதுசென்றியங்கு மென்துணையெந்தை தந்தைதம்மாணை திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே.

ப-ரை.— ஆபூரிதர்க்கு, இன - இனிய, துணை - துணையாய், பதுமம் - தாமரைப்பூவைப் பிறந்தசமாகவுடைய, அலர்மகள் தனக்கும் - பெரியபிராட்டியார்க்கும், இன்பன் - போக்யனாய்; நல் - எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் தன்மையாளன், புவிதனக்கு - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு, இழைவன் - வல்லபனாய்; தன்துணை - தன்னையே துணையாகவுடையளாய், ஆயர்பாவை-இடைப்பெண்ணுன, நப்பின்னை[ய] தனக்கு - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, இழை - ஸ்வாமியாய்; மற்றையோர்க்கு எல்லாம் - அல்லாதாரெல்லார்க்கும், வல் - வலிய, துணை - துணையாய்; பஞ்சபாண்டவர்க்கு - பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு, ஆகி - எல்லா வறவுமுறையும் தானையாய்க்கொண்டு, வாய் உரை - அவர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளை, சென்று - தாயோதநாதிகள் பக்கல்லே போயறிவித்த, தூது இயங்கும்-ஸ்ரீதூது எழுந்தரு[ய]டுளினவனாய்; அத்தாலே, என்துணை - என்போல்வார்க்கெல்லாம் ஸஹாயபூதனாய்; எந்தை தந்தைதம்மாணை-என்குலராதனுனவனை, திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே —.

வர்ஷிக்க. (தளர்ந்தித்யாதி) இடையரும் பசுக்களும் போரத்தளர்ந்து “எங்களோடுகூடப் பசுக்களும் நோவுபடாதபடி ரக்ஷிக்கவேணும்” என நாயனே!” என்ன. (அந்தமித்யாதி) இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும்[உய] நோவுவாராத மழையை மலையெடுத்து ரக்ஷித்தவனைத் திருவல்லிக் கேணியிலே கண்டேன். அந்தம் - முடிவு. முடிவில்லாதபடி. ச.

அவன் பரிமீராஹத்தாலே கோபித்து மஹாவர்ஷமாக வர்ஷிப்பிக்க; அத்தாலே, இடையரானவர்கள் தளர்ந்து, “ரக்ஷகரானஎங்களோடே எங்களுடைய ரக்ஷயமான பசுக்களும் தளராதபடி[உரு] நோக்கி யருளவேணும்” என்ன. இத்தால் - புறம்புண்டான ரக்ஷய ரக்ஷகஹாவமும் அப்யாயோஜக மென்றபடி. (அந்தமில்) அந்தமழையி னளவல்லாத பெரியமலையாலே மழையைத்தடுத்து.அப்படியே “ஸனாதஹ்வவர்ஷிணி” என்கிற என்னுடைய ஸஸாரமாகிற வர்ஷத்தைப் பரிஹரிக்க வந்தவன். ச.

பரிமீராஹத்தாலே யென்றது - “மீராஹவம்ராஹ” என்ற மீராஹஸ்தத் திலே வந்த பரத்யயம் ஸ்வாரஸத்திலே யாய், மீராஹிக்கையாலென்கை. இவ்வ ளவால் மலித்த ஸ்வாபதேஸம் (இத்தாலித்யாதி.) “அந்தமில்” இத்யாதிக்கு ஸ்வா பதேஸம் (அப்படியேயித்யாதி.) ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(இன்துணையித்யாதி.) இப்படி ப்ரஸக்தரூப ப்ரஸ க்தமான அதிமாநுஷசேஷத்தங்களை யநுஹவித்தாராய், * பார்த்தன்றன் தேர் முன்றிற்கைக்கு பூர்வரஹமான ஷௌத்யத்தை யநுஸந்தியா, ஸ்ரீஹிமி நீள வல்லஹன்செய்தசெயலென்னென்றநுஸந்திக்கிருரென்றுஸந்திகண்டுகொள்வது.

உஎஅ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து,முன்றாந்திருமொழி,

அஞ்சாம்பாட்டு. (இன்துணையித்யாதி) ஆபிரீதர்க்குத் துணையாய், பதுமம் - தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்குப் பித்தன். நற்புனியுண்டு - ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டி, அவளுக்கு வல்லவன். தனக்கு உசாத்துணையுமாய் வஃத்தகீர்த்தநம்பண்ணுகை[டுக்கு உகக்கைப்பாடியான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்குவல்லவன். (மற்றையோரித்யாதி) பிராட்டியொழிந்தார்க் கெல்லாம்வலிய துணையாயிருக்கும். எங்கேகண்டோமென்னில் (பஞ்சபாண்டவரித்யாதி) பாண்டவர்கள் ஐவர்க்குமாக அவர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளைஉரையோயநாடிகளுக்குச் சொல்லத் தூதுநடந்த இன்துணை. (எந்தையித்யாதி) என்குலநாயனைத் திருவல்லிக்கேணியிலே கண்டேன். ௩

அஞ்சாம்பாட்டு.—(இன்துணையித்யாதி) நெஞ்சுக்கினிய துணையாயிருக்கிற, பதுமத்தலர்மகளுண்டு - தாமரைப்பூவை உத்பத்தி ஸ்யாநமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார், அவளுக்கின்பனுவன். (தனக்கும்) எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ஹீஹணீயையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார்தான் “அகல்கில்லேன்” என்றுவிரும்பிவர்த்திக்கும்படி அவளுக்கு[டு ஸ்ப்ஹீஹணீயனுவன். ஸர்வேஸ்வரனான தனக்குங்கூட பொறைக்கு உவாத்தாயிருக்கிற ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியார்க்குவல்லவனுவன். (தன்துணையித்யாதி) தன்னையே துணையாக வுடையளான, ஆயர்பாவையுண்டு - நப்பின்னைப்பிராட்டி, அவளுக்கு ஸ்வாமியானவன். (மற்றையோர்க்கித்யாதி) இப்படியிருக்கையாலே அல்லாதாரெல்லார்க்கும் [உருவலிய துணையானவன். (பஞ்ச) ஆபிரீதரான பாண்டவர்களுக்காக, அவர்கள் வாயிற்சொல்லிவிட்ட வார்த்தையை அங்கே சென்று சொல்லுவது இங்கேவந்தறிவிப்பதாய், இப்படி ஆபிரீதவிஷயத்தில் தாழ்நின்ற நிலையாலே தானே துணை யென்னுமிடத்தை யெனக்கறிவித்தவன். (எந்தை) எனக்குஸ்வாமியாய், என்குலத்துக்குநாயனுவன்.

“பதுமத்த - ” பத்மத்திலே யிருக்கிறவென்றபடி, * நல்படிப்போமதாத்பர்யம் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி) “தனக்கு” என்றதின் கருத்தாகவுமாம். ஸ்ரீஹ்ருமினை யொருவன் நீர் வார்த்துக்கொடுக்கவேண்டாமையாலே விசேஷிக்கவேண்டா, நப்பின்னையாகில் ஸாமான்யேந் எருத்தை முறித்தவனுக்குக் கொடுக்கக்கடவோமென்று நினைப்பிட்டவளாகையாலே கஃஷ்ணனைத் துணையாக விஸ்வலித்[ருய திருந்தாளென்று இவ்வர்யம்[தொன்ற விசேஷிக்கிறாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (தன்னையேயித்யாதி.) “இப்பதும் - ” ஸனூரிக்கிறவென்றாய், இதினர்யம் (இங்கேவந்தறிவிப்பதாய்) என்றது. ௩.

ஆரூம்பாட்டு.—(அந்தகனித்யாதி.) “அர்ஜுநனுக்கு ஷௌத்யஸாரய்யங்கள் பண்ணிற்றும் த்ரௌபதியினுடைய மங்முள ஸுதரத்துக்காக” என்கிறபடியே[ருடு இவன் பார்யஸாரயியானமைக்கும், கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன ஷுத்யத்துக்கும் பரயாரஹேதுவை யதுஸர்யிக்கிறாரென்று அவதாரிகை கண்டுகொள்வது.

மூ.-அந்தகன் சிறுவனர சர்தமாசற்கிளையவனணியிழையைச் சென்று
எந்தமக்குரிமைசெய்யெனத்தரியாதெம்பெருமானருளென்ன;
சந்தமல்குழலாள்ளலக்கண் தூற்றுவர்தம் பெண்டிருமெய்திநூலிழப்ப
இந்திரன் சிறுவன்தேர்முன்னின்றானேத் திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே.

ப - ரா. - அந்தகன் - குருடனான தர்காஷ்டாநுடைய, சிறுவன் - பிள்ளை
யாய், அரசர்தமாசற்கு - ராஜராஜனான தர்யோதநனுக்கு, இளையவன் - தம்பியான
தர்யாஸநன், அண் - அலங்கரிக்கப்பட்ட, இழையை - ஆபரணங்களை யுடைய
ளான த்ரௌபதிபக்கலிலே, சென்று - போய், “சூதிலே உன்னையும் தோற்றார்கள்,
ஆகையாலே, எந்தமக்கு எங்களுக்கு, உரிமைசெய் - அடிமைசெய்,” என - எ
ன்ன; அவன், தரியாது - அந்யஸேஷத்தவத்தைப் பொருமல், “எம்பெருமான்! -
என்ஸ்வாமி,” அருள் - என்பக்கல் கர்பைபண்ணி ரக்ஷிக்கவேணும்,” என்ன - என்
றுஅர்த்திக்க; அல - இருண்ட, சந்தம் - நிறத்தையுடைய, குழலாள் - குழலையுடை
யளான த்ரௌபதிபட்ட, அலக்கண் - துக்கத்தை, தூற்றுவர்தம் - தர்யோதநன்
பாரதாக்களான தூற்றுவருடைய, பெண்டிரும் - பார்யைகளும், எய்தி - அடைந்து,
அதுக்குமேலே, நூல் - மங்களஸகுச்சர்த்தையும், இழப்ப - இழக்கும்படியாக,
இந்திரன் சிறுவன் - இந்த்ரபுத்ரனான அர்குநுடைய, தேர்முன் - தேரின்முன்னே,
நின்றானே - நின்ற ஸாரத்யம் பண்ணினவனை, திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேன் - (சு)

ஆறும்பாட்டு. (அந்தகனியத்யாதி) குருடன்பெற்ற பிள்ளையாய்
த்து. இத்தால் - அறிவுகேடு பிறந்துடைய தென்கை. (அரசர்தமித்
யாதி) ராஜராஜனான தர்யோதநனுக்குப் பின் பிறந்தவன்; அவனா
கருள் - தர்யாஸநன். (அணியிழை யித்யாதி) மஹோத்ஸவமாகை
யாலே ஸர்வாஹணாஹுதிதையாய் நிறுத்தவனைச் சென்று கிட்டி,
“சூதிலே உன்னையும் தோற்றார்கள், (எந்தமக் குரிமைசெய்யென)
நீ போந்து எங்களுக்கு அடிமைசெய்” என்ன.

ஆறும்பாட்டு. - (அந்தகன் சிறுவன்) குருடன் பெற்ற பிள்ளையா
ய்த்து. இத்தால் - அறிவுகேடு வழிவழி வருகிறதென்கை. பிதாவான
வன் கண்ணஞ்ச வளர்க்க வளருகையன்றிக்கே தான்கண்டபடி மூலை
யடியே நிரிந்தவன். (அரசரித்யாதி) ராஜராஜனான தர்யோதநனுக்கு
ப்பின் பிறந்தவன். தர்யாஸநன் னென்றபடி. அவன் கொண்டாடி
வளர்க்கச்செருக்காலேவளர்ந்தவனென்று தீம்புக்கு மப்பாகச் சொல்லு
கிறது. (அணியிழையை) மஹோத்ஸவமாகையாலே ஆஹரணங்களா
லே அலங்கரித்தையாய் நின்றவன்பக்கலிலே கிட்டி. (எந்தமக்குரி
மை செய்யென) சூதிலே உன்னையும் தோற்றார்கள். நீபோந்து எங்
களுக்கிழிதொழில் செய்யென்ன.

“அந்தகன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பிதாவானவனித்யாதி.) கண்ணஞ்ச -
கண்ணிலையஞ்ச. தர்யாஸநனை மிப்படி வர்ணிப்பானென்னென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (அவனித்யாதி, “யௌவநாஸ்ஸம்பத்தி: ப்ரஹ்மவிவேகிதா | ஏ
கைகமப்பநர்யாகிமுயத்ரசதுஷ்டயம்” என்கிறநாலுமிவனுக்கு புஷ்கலமென்று
திருவுள்ளம். அணியப்பட்ட - அலங்கரிக்கப்பட்ட, இழையையுடையவ னென்று
ஸங்ஹாரமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மஹோத்ஸவமித்யாதி.)

† “சந்துஅமர்குழலாள்” என்று பாடாநதாம்.

உயிர் பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம் பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

(தரியாது) அவள் அந்மனோஷத்வத்தைப் பொறுத்திலளாய்த்து : அவள் வளவிலே, என்ஸ்வாமியானவனே ! என்பக்கலிலே கீழைப்பண்ணியருள வேணும்என்ன. “ஆண்பிள்ளைகளான ஹர்த்தாக்களி(ருக்க அஸந்நிஹித னாய்-ரஸ்ய னானக்ஷணன்பேரைச் சொல்லுவானென் ? ” என்று எம்பாரைக்கேட்க ; “அறிந்தோமோ, முன்பே சில ஸஞ்சிந்தக் கேட்டு வைத்தாள் போலேகாணும்-“மஹத்யாபதிஸுரப்பாதேஸ்மர்த்தவ்யோஹவாந்ஹரி”என்று.” இதுதன்னை ஹட்டரைக்கேட்க ; “ஹர்த்தாவின் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு போகாநின்றாலும் இடறினால் அம்மே ! என்னக்கடவதுகாண்” என்றருளிச் செய்தார். (சந்தமல்குழலாள்) அலலொத்த குழலாள் என்றுமாம். (சந்தமரித்யாதி) சந்தநிபு அமர்ந்தகுழலையுடையவளுடைய அலலத்தை, உரையோயநாசிசன் ஸ்கீர்கள்

(தரியாது) அவள் அந்மனோஷத்வத்தைப் பொறுத்திலளாய்த்து. இவ்வளவில், என்ஸ்வாமியான நீ என்பக்கலிலே கீழைப்பண்ண வேணும்என்ன.

“ஆண்பிள்ளைகளான ஹர்த்தாக்களி ஸந்நிஹிதராயிதாச்ச. உரு ரஸ்ய னானக்ஷணன்பேரைச் சொல்லுவானென் ? ” என்று எம்பாரைக்கேட்க ; “அறிந்தோமோ, முன்பே சில ஸஞ்சிந்தக் கேட்டுவைத்தாள் போலேகாணும்-“மஹத்யாபதிஸுரப்பாதேஸ்மர்த்தவ்யோஹவாந்ஹரி”என்று.” இதுதன்னை ஹட்டரைக்கேட்க, “ஹர்த்தாவின் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு போகாநின்றாலும் இடறினால் அம்மே ! என்னக்கடவதுகாண்” என்றருளிச் செய்தார். (க) அதாயிருக்கச்செய்தே, விசைப்புக் கிடந்தபடி காணும்! (சந்தமல்குழலாள்) சந்தமென்று - சிவம், அல் என்கிற கத்தாலிலே - இருளை வகித்து, நிறமிருண்ட குழலையுடையவளென்றுதல் ; அன்றிக்கே, (சந்தமர் குழலாள்) ஹந்தநிபு மாறுத குழலையுடையவளென்றுதல் ; அவள் பட்ட, அலக்கறுண்டு - ஹட்டை, அத்தை ஹரையோயநாசிகளுடைய

ஸஞ்சுரு - சாத்ஸன் - நஸஞ்ஜென்கை. அதாவது - உபநிஷதமென்றபடி. “ஜ்ஞாதமடாஸஸிம்ஹ - சாநிதமஹந்தம்” என்று புரவாயம். “எம்பெருமான் ! அருள்” என்று இவள் ஒருநாற்பு-வையை அர்த்தசால் அவ்வளவைக்கொடுத்துவிட்டாலாகாதா, தூத்துவர் பெண்டிரையும் நூலிழக்கம்படி பண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாயிருக்க வித்யாதி.) விசைப்பு - ஸ்நேஹாயிக்யம். “அல்” என்று - சாதரியாய், அப்படி யிருப்பதான குழலென்றும் ; (சந்தமர் என்றுபா ரஜாமாய், அப்போது, சந்து-ஹந்தகுஸம்மமாய், அமருகை - பொருந்துகையாய், அப்படிப்பட்ட குழலையுடையவளென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (சந்தமென்றித்யாதி) வாக்யத்யயத்தாலே.)

(க) (அதாயிருக்கச்செய்தே) இத்யாதிக் கு - “எம்பாரருளிச் செய்த அர்த்தமே யாயிருக்க ஓரத்யுய மிருந்தபடிகாணும்! என்றுவ்யாக்யாதா ஆஸ்சர்யப்படுகிறார்” என்றுஅரும்பதாந்தரம்.

மூ.—பரதனும் தம்பிசத்துருக்கனும்மிலக்குமனோடு மைதிலியும்
இரவுநன்பகலும்துதிசெய்யநின்றவிராவணந்தகனையெம்மானே,
குரவமேகமாமூங்குளிர்பொழிலூடுகுயிலொடுமயில்கள் நின்றால் [னே.
இரவிரின்கதிர்கள் நுழைதல் செய்தறியாத திருவல்லிக்கேணிக்கண்டே

ப.ரை.—பரதனும் - ஸ்ரீபரதாழ்வானம், தம்பி - அவனுக்குத் தம்பியான,
சத்துருக்கனும் - ஸ்ரீசத்துருக்காழ்வானம், இலக்குமனோடு - இளையபெருமானும்,
மைதிலியும் - பிராட்டியாரும், மறைமுள்ளாரும், இரவும் - ராத்ரத்திலும், நன்-
பசார்த்த ப்ரகாசகமான, பகலும் - பகலிலும், துதிசெய்ய - ஸ்தோத்ரம்பண்ணு-
ம்படி, நின்ற - எழுந்தருளியிருக்கமவனும், எம்மான் - எனக்குஸ்வாமியாய், ரா-
வணந்தகனை - ராவணனைவீரமுடலரித்த சகரவர்த்தத்திருமகனை; குரவம் - குர-
வம்பூ, கமமும் - பரிமளிக்கிற, குளிர - குளிராத, பொழிலூடு - சோலைக்குள்ளே,
குயிலொடு - குயில்கள்பட, துதிச்சுடாசுமயில்கள் - மயில்களானவை, நின்ற-
ஒருபடிப்படைகின்ற, அல - ஆர்மகாப, இரவின் - கதிர்கள் - ஸூர்யகிரணங்கள்,
சோலைச் செய்வாலை, நுழைதல் செய்தறியாத - நுக்காலும் நுழைந்தறியாத, திருவ-
ல்லிக்கேணிக்கண்டேன்— (எ)

படும்படி. (இந்திரன் - சுவாமிநாயக) இந்திரபுத்ரனுள் அர்ஜுனன்
தேர்புரன்னே, உபயுகோதாம - சுவாமிநாயக கரிதுமாய் நின்றவனைத்
திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேன். கூ.

ஸ்திரிகளா - பாட்டு, அதில - தன்னெற்றமாக - தாலுமிழந்தார்களா
யித்து. அவர்களுடைய - அல்லாம் - கீவந்திரம்படி - பண்ணினான்
த்து. (இந்திரனாய்) வல்லார் - சுவாமி - அபாபுரையமாகப் பற்றி-
னாலும் தானே தாழ்ந்து - அங்கு - வல்ல - இன்னனுமிடத்தைச்
சொல்லுகிறது. இப்பொருட்கு - கந்திராசகம் - கவந்திரன், அர்ஜுனனு-
க்கு இந்திரன் உதவிந்நிலன். கூ.

(அதில்தன்னையாமாக - எனறவசஞ் - காவிரகா - எனறவசஞ் - மருதன, நினகழுத்துக்
கொருடனணுநாயினதிக் - பாகத்தொருபாடில்குடிவாயிந்தருந்த - வளைக் குழல்
முடிப்பித்தலாற்ற - அவர்கள் குழல் வாயிந்தாராகள்; தாலவாய்வருக்குண்டாய்த்து,
அவர்களுக்கு அதித்திகங்கயெய்தித்ததுதனனென்றமனமகருத்து. இவனை “சந்தம-
ர்” என்று விவரித்தது, அவர்களை நிகலும் “பெண்மர்” என்றத்தாலே வலித்த
வுட்கருத்து - அவர்களுக்கிடம் - மருதனைமனவனைககப்பிடித்தவர்த்தாக்கள்
ஹோமயன - நகலென்பெற்றார்கள், அவருக்கு வந்தவர்களைக்கைப்பிடித்த ஹாரயை
கள் தயாஜயபு - வளைப - பெற்றார்கள், இவ்விரண்டுக்கு மிவனே யடி யென்று
கருத்து. இப்பாட்டில் வலித்த ஸ்வாபுஷாம் (திரைபடிக்கியாடி.) கூ.

ஏழாம்பாட்டு.—பரதனும்மிதயாடி. முதற் - படிக்கல - * பார்த்தன்மன் தேர்
முன்றின்றனுவை—ம - அண்ணிகமாய் - போகாதிக, நடுவே வழிபறிப்பாளைப்
போலே * புறம் - பத்தித்தாபஹாரியான வடிவைக்கொண்டு நிற்கையாலே
அங்கேகண்ணோடி. “சிறற்றவை பணிமால் முடிதுறந்தானே” என்றொரு பாசா
மிட்டுப்பேர்ந்தாராயிருந்தார்; அவர் நெஞ்சிலே யுறைத்து நெஞ்சைப் பறிக்-
கையாலே வந்தேத்துகிறொன்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது.

உ.அ.2 பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

ஏழாம்பாட்டு. (பாதனித்யாதி) ஸ்ரீஹரதாழ்வானும் ஸ்ரீஹத்ரு
வ்நாழ்வானும், இளையபெருமானும் பிராட்டியாரும்; கண்டவர்களுடன்
கேட்டவர்களுடன் வாசியற ஐவாராத்ரம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணாநின்ற.
இப்படி ஏத்துவது ராவணவயாபகாந மொன்றையுமாய்த்து. (குரவ
மேயித்யாதி) குரவம்பு கமழாநின்ற உள்ள ஸ்ரமஹரமான சோலைக்குள்
ளே, குயில்பாட, மயிலாட. (இரவியித்யாதி) ஆதித்யாஸுமி துழைந்
தறியாத பொழிலென்று பொழிலுக்கு விசேஷணம். இப்படி சோலை
ச்செந்வையுடைய திருவல்லிக்கேணியிலே கண்டேன். ... எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (பாதனும் தம்பி சத்துருக்கனும்) ஸ்ரீஹரதாழ்
வானும், அவனோடு கையடைப்பான ஸ்ரீஹத்ருவ்நாழ்வானும். (இல
க்குமனோடுமைதிலியும்) இதுவுமிங்ஙனே யொருசேர்த்தி!. (இரவுநன்
பகலும்) ஸமரகாலத்தில் கண்டதுவந்தவர்களோடு கேட்டார்
வாய் கேட்டாரோடு வாசியற ஏத்தாநிற்பார்களாய்த்து. ஷேஸிகரடங்க
லும் திரள் திரளாக நின்றாய்த்து ஏத்துவது. (இரவுநன்பகலும்)
நமக்குமோரோகாலம் நெஞ்சொழிந்தபோது ஏத்துவதொன்றுண்
டன்றே, அங்ஙனன்றக்கே, ஐவாராத்ர விஜாஹமற கிட்டினதனையு
மாழங்கால் படுகைக்குடலான விதத்தை. (இராவணாந்தகனை) இப்படி
யேத்துவதுதான் ராவணவயம் பண்ணின அபகாநமொன்றுமே
யாய்த்து; அவர்களோபாதி நானும் தோற்று ஏத்துப்படி. பண்ணி
னவனை. (குரவமித்யாதி) குரவம் கமழாநிற்பதாட, ஸ்ரமஹரமான
பொழிலினுடே குளிகளோடே கூட மயில்கள் ஸஸரம் மந்தித்தம்பண்
ண. (இரவியித்யாதி) ராவராஜனை நடையாடாத ஷேஸமாய்த்து.
“ஹீஷோஷேதி” என்கிறது அவ்விடத்தை யொழியவாய்த்து. எ.

“தம்பி” என்றது - ஹரதனுக்குத்தம்பி யென்றும், தாத்தாப்ரியமருளிச்செய்
கிறார் (அவனோடித்யாதி.) இங்ஙனே யொரு சேர்த்தென்றது - “ஹீஷேஸலக்ஷம
னும்” என்கிறபடியே தாயும் பிள்ளையுமாயிருக்குமொரு சேர்த்தென்றுமாம்;
“நகவீதாத்வயாஹீநாநகாஹமயி” என்கிறபடியே பெருமானைப்பிரியில் தரியா
மையிலுண்டானசேர்த்தியாகவுமாம்; ராவணவயத்தினன்றுஜ்யாவோஷத்தினசட
க்குக் கேட்டிருக்கையிலுள்ள சேர்த்தியாகவுமாம். ஸமரம் - யுத்தம். கேட்டார்
வாய்கேட்டார் - ஹரத ஸத்ருவர்கள். இரவுநல்வரையும் சொன்னது - வாரா
முதலிகளுக்கும், வாஹ்மாதிசகளுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், அயோய்யாவாலிகளுக்கும்,
ஆழ்வார்களுக்கும், ஆதாரியர்களுக்கு முபலக்ஷணமென்று வ்வரிக்கிறார் (ஷேஸிக
ரித்யாதி.) அடங்கலுமென்றது - கண்டறிவாரும் கேட்டறிவாரும் மெல்லாமென்
றபடி. நிலவர்க்கெல்லாமொருக்கா லெத்தினால் போராத்தோ, ஐவாராத்ர விஜா
மற ஏத்தவேண்டுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நமக்குமித்யாதி.) கிட்
டினதனையும் - எத்தனைகிட்டினு லத்தனையு மென்றபடி.

“எம்மானை” என்றதுக்குத்தாத்தாப்ரியம் (அவர்களோபாதி யித்யாதி.) குரவம்-
புஷ்பவிசேஷம். ஹரதாதிக்கள் ஹட்டரைப்போலேயேத்த, குயில்பாட, மயில்க
ளாட, பரிமளிதமாய் ஸ்ரமஹரமான உத்யாநத்திலே ராமஜ்யாகரன் எதிரியான
கதிரவனஞ்சும்படி யிருக்கக்கண்டே நென்று இப்பாட்டுக்குத் தாத்தாப்ரியம். ரா
வணனுக்கஞ்சின ஸ்ராயன் ராவணனுக்கஞ்சச் சொல்லவேண்டாவிறே யெ
ன்று திருவுள்ளம். எ.

மூ.— பள்ளியிலோதிவந்த தன் சிறுவன் வாயிலோ ராயிரநாமம்
ஒள்ளியவாகிப்போதவாங்கதனுக்கொன்று மோர் பொறுப்பிலனாகி
பிள்ளையைச்சீறிவெகுண்டு தூண்புடைப்ப, பிறையெயிற்றனல்விழிப்பே
தெள்ளியசிங்கமாகிய தேவைத்திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே [ழ்வாய்

ப - ரை.—பள்ளியில் - வ்யாக்யாநமே, ஓத - படித்துவிட்டு, வந்த - தன்
னருகேவந்த, தன்சிறுவன் - தன்பிள்ளையான ப்ரஹ்மாதாழ்வானுடைய, வாயில்-
திருப்பவளத்தில், ஓராயிரநாமம்-ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமங்களெல்லாம், ஒள்
ளியவாகி - அழகாக, போத - தன்னடைமேவர, * மாயன் மணிவண்ணன்தான்
பணியும் புத்ரனைப் பெறப்பெற்றோமே ! இதென்ன பாக்யம் ! என்று ஸந்தோஷி
க்க வேண்டியிருக்க, ஆங்கு - அவ்விடத்திலே, அதனுக்கு - அப்படிபெம்பெருமா
ன் திருநாமங்களைச் சொல்லியதற்கு, ஒன்றும் ஓர்-சற்றாயினும், பொறுப்புஇல
னாகி - பொறுமை யில்லாதவனாய்க்கொண்டு, பிள்ளையை - தன்புத்ரனை, சீறிவெகு
ண்டு - மிகக்கேசாபித்து, தூண் - அவன்தனக்குப்பொருத்தம்பார்த்து அளந்துநட்ட
தூணை, புடைப்ப - அடிக்க, அதிலே, பிறை - மூன்றும் பிறைபோன்ற, எயிறு -
பற்களையும், அனல் - நெருப்புப்பொறிகள் சிந்தாநின்றன, விழி - கண்களையும்,
பேழ்வாய் - பெரியவாயையுமுடைந்தாய், ஆரரிதர்கிட்டி வாழலாம்படி, தெள்
ளிய - தெளிந்திருந்தது, சிங்கமாகிய - நர்ஸிம்ஹாவதாரஞ் செய்தருளின,
தேவை - தேவனை, திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேன் — (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (பள்ளியிதயாதி) பருவம், பள்ளியோதுகிற
பருவம். (தன்சிறுவன்) தன்புத்ரன். எத்ருவின் புத்ரனை சொல்லிலு
ம் காலிலேவிழவேண்டும் படியானதிருநாமமாய்த்துச் சொல்லிற்று.

எட்டாம்பாட்டு.—(பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன்) பள்ளியி
லோதும் பருவத்திலே சொன்னவையடங்கலும் ஸிரஸாவஹக்கவேண்
டும்படி யிருக்கும் ; இதாய்ததுப பருவமிருந்தபடி : அதுக்கு மே
லே, தன்வயிற்றிலே பிறந்த ப்ரஜைசொன்னவை யடையப் பொறுக்க
வேணும். (வாயிவிதயாதி) அவனப்போது சொல்லிற்று ராலிரண்
டே யாகிலும், பருவத்துக்குத்தக்க வளவல்லாதபடி யிருக்கையாலே

எட்டாம்பாட்டு.—(பள்ளியிஸ்தயாதி.) ராவணனுக்கான பருஷஸிஹத்தை
க்கண்டு புகழாநிற்கச்செய்தே, ராவணனுடைய பூர்வஜந்மத்தின் ப்ராதிகூல்யத்
தை யறுஸந்வித்து, அவனுக்கும் அஞ்சான பருஷஸிஹத்தைக் கண்டு புகழ
ப்புக்காரென்று ஸந்திகண்டுகொள்வது.

நாலிரண்டேயாகிலுமென்றது - திருமந்த்ரமெட்டெழுத்தேயாகிலு மென்று
மாம் ; “நாராயணேதிஸஸ்டோஸ்தி” என்கிறநாலும், * ஹிரித்யக்ஷாத்வயமும்
இரண்டுமேயென்றுமாம் ; விஷ்ணுஷக்ஷரியாகவுமாம் ; “ப்ராதர்டேவேதி க்ஷிஷ்
ணேதி மோவிந்வேதிவ ஜல்பதாம்|மய்யாஹ்நேகாபராஹ்ணேவ யோவஸாடிஸ்ஸு
க்யதாம்” என்றுஅவன்சொன்னசிலதிருநாமங்களென்றுமாம்.

உ.அ.ச பெரியதிருமொழி. — இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

(ஒள்ளியவாகிப்போத) அழகாகச்சொல்ல. “ குழலினிது யாழினிதென்பர்” என்றானே; அதுவுமில்லையாய்த்து இவனுக்கு. (ஆங்கதனுக்கு) அவன்றிருநாமத்தைச்சொன்னதுக்கு. (ஒன்றுமிய்யாதி) ஒன்றுமொரு பொறுப்பற்று, பின்னையை. சிறி - கோபித்து, “ அளந்திட்டதான்” இதயாதிப்படியே தூணை அடிக்க. (பிறைந்தியாதி) பிறைபோன்ற எயிறுகளும் அந்நிபோன்ற விழிகளும் பெரியவாயையு முடைய தெள்ளியசிங்கமான தேவனைத் திருவல்லிக்கேணி ரிசில கண்டான். அ. குவாலாகச் சொல்லுகிறார். (ஒள்ளியவாகிப்போத) வயிற்றிற்பிறந்தவன் சொல்லுகையாலே யினிதா யிரங்குமிதே. (ஆங்கு) அவ்விடத்தில். (அதனுக்கொன்றுமொரு பொறுப்பளவுக) பன்னியோதும் பருவத்திற்சொல்லுவதெல்லாம் பரியமாயிரத்தும் ; நன்னிறிற்றிலே பிறந்தவன் சொல்லிற்றெல்லாம் இனிதாயிரத்தும் ; அமருவே சொல்லிலும் ஸிரஸாவஹிக்கவேண்டுமத்தைச்சொல்லிற்று ; அன்றைய சாரப்ராசர்யத்தாலே திருநாமம் கேட்கும் பொறுக்கமாட்டாமையாலே முனிந்தானாய்த்து. (பின்னையை) திருநாமம் சொன்னது. வ வேறுதுவாக, வயிற்றிற்பிறந்தவனைக் கைவிட்டானான் ; திருநாமம் சொன்னாரோடே தமக்கு ஸம்ஸ்காரமாக கிணதகருங்கபடிமாலே (பின்னைய) என்கிறார். (வெகுண்டு துண்டிடைப்ப) கோபத்தாலே, பெய்வதறியாதே தூணைத்தட்ட. (பிறைந்தியாதி) பிறைபோலே விருந்த எயிற்றையும், அந்நிபோலே யிரந்த கண்களையும், புறப்படவிடாநின்ற உள்ள பெரிய வாயைய முடைய. (தெள்ளியசிங்கம்) ஹிரண்யனுடைய முருட்டு வடிவைக்கண்டு பிறையியாதிக. நாமரிஷமா ய், இவ்வழியாலே தூணை ஆரூபணியென்னுமிடத்தை வெளியிட்டவன். அ.

தமஃப்ராசரனுக்குத்திருநாமங்களொள்ளியவாயிருக்குமே வென்னவருளிச் செய்கிறார் (வயிற்றிலித்யாதி. “ஒன்று, இர” என்றதுக்குத்தாத்தட்டமருளிச்செய்கிறார். பள்ளியோதமித்யாதி.) ஆனால்பொறுப்பில்லாமைக்குஹதுவென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (அஸஹ்யேத்யாதி. பொறுப்பில்லாநுனபின்பு அவனுக்குப்பின்னையென்னுமது விருயியமாகையாலே, ஆழ்வார், தமக்குப்பின்னையாக அய்யவலித்தாரென்கிறார் (திருநாமமித்யாதி, “யுவதயஸ்தநயா” என்றப்ரீதிவிஷயதமா அய்யவலிக்கலாமிதே. சிறுக்கன்வார்த்தைபொறுக்கமாட்டாவிட்டால், தூணைப்புடைக்கத்தூண்செய்துகற்றமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (கோபத்தாலேயித்யாதி.) புறப்படவிடாநின்ற உள்ள - நாக்கைப்புறப்படவிடாநின்ற உள்ள வென்றபடி. இது “பேழ்” என்றத்தால் அர்யவலியம்; * சிங்கபடலஹ்யமாகவுமாம். “தெள்ளிய - ” ஹயலேசமின்றிக்கே தெளிந்தவென்றும், “தேவு” என்றும் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஹிரண்யனுடைய வித்யாதி.) அ.

மீனம்பொய்கைநாண்மலர்கொய்வான்வேட்கையினோடுசென்றிழிந்த
கானமர் வேழம் கையெடுத்தலறக் கராவதன் காலினைக்கதுவ

ஆனையின் துயாம் திரப் புள்ளூர்ந்து சென்றுநின்றாழி தொட்டானே,
தேனமர் சோலைமாடமாமரிலைத் திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே. கூ.

ப - னை.—மீனம்பொய்கை - மீனம்பொய்கையிலே, நாள் - அப்போதலர்
ந்த, மலர் - புஷ்பங்கள், கொய்வான் - பறித்து எம்பெருமான் திருவடிகளிலே
பணிமாற்றவேணும்என்கிற, வேட்கையினோடு - ஆசையாலே, சென்று இழிந்த - வ
ந்திழிந்ததாய், கான் - காட்டிலே, அமர் - ஸ்வரஸஞ்சாரம் பண்ணக்கடவதான,
வேழம் - யானை எனது, கை - தன் தம்பிக்கையை, எடுத்து - உயரவெடுத்து, அல
ற - மிளிறும்படி, கரா - முகலையானது, அசன் - அதினுடைய, காலினை - காலே, க
துவ - கள்ள, அந்தஸைமபதினிலே, ஆனையின்-ஸ்ரீகீர்த்தந்திராழ்வானுடைய, துயாம்-
து:கம், திர - திரும்படி, புள்ளூர்ந்து பெரிபதுநவடினையமேற்கொண்டு, சென்று-
விரைந்தவகுது, சினது-அம்பொய்கைக்காரனிலே நின்று, ஆழிதொட்டானே-திருவா
ழியைவிடத்த ள்ளாமடை; தேன்அமர் - தேன்மாறாத, சோலை - சோலைகளாலே
ஆமபபட்ட, மாடமாமரிலைத் திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேன்.— ... (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (மீனம்பொய்கை) அமுக்கய மாகையாலே மத்
ஸ்யங்கள் அமர்த்து வாத்திகநெய்யொய்கையிலே பூதத செவ்விப்பூவை
பபரிக்க என்து அநிகிலேபரிக்கிழிந்த. (காலித்யாதி) நறுநாற்றத்
தை அமுடைய ஸ்ரீமதேந்தன் கையெடுத்தக் கூப்பிட. கான் - நறுநா
ற்றம். பூமரிக் கயமுடாபு பூவைய கையாலே பூநாறுமாப்போலே
இதினுடம்பூம பூவின் பரிமாறமாபத்து. (காலித்யாதி) முதலே ஆனே
யின் காலேக்கதுவ. ஆனையித்யாதி) அவ்வானையின் கலேஸம்தீர,

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(மீனம்பொய்கை) கொள் பூத்தேடிப்பெரு
மையாலே அட்டபாட்டுத் திரிந்தவிது, பூத்த கடாகத்தைக்கண்டு,
காட்டிமகன்பத்திராது மேற்பட காஷ்டன்களெழன்டென்று மதியாதே
வந்து செவ்விப்பூவைபூக்கைக்கைய பெரிய அநிகிலேஸத்தோடே
வந்திழிந்த. (கானமர் வேழம்) காட்டிலே ஸ்வரஸஞ்சாரம் பண்ண
க்கடவ யானையானது கையெடுத்தக் கூப்பிடும்படியாக, முதலையானது
இதின் காலேக்கதுவ. முதலேக் தந்தன் கிலமாய், இதுக்கு வேற்றுநிலமாய்
த்து. ஆனே கொள்ளப்பட்ட. இடசொல்லாம்பொம்படியாக,

ஒன்பதாம்பாட்டு.— மீனம்பொய்கை ஆனையின்களான ஐவருக்கும், பெ
னையின்களான சரணபதி ஸ்ரீகீர்த்தநாருமகள் இவர்களுக்கும், பள்ளி
யிற்பிள்ளையான சிறுக்கனுக்கு முதலினவளவனறிக்கே, ஒருதிர்பக்காலே யொ
ரு திர்பக்குக்கு வந்த சோனையம் பொருடே கரைகுலையத்தலைகுலைய வந்து
உதவினமஹா—எனத்தலை கட்டுண்டு பொயதுலவிக்கிருரென்று ஸந்ததி கண்டு
கொள்வது.

“மீனமர்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹயம் (கூடாத்ரேத்யாதி.) “கரா”
என்றதினாயம் (முதலையென்றது.) ஆனையாயிருந்து நீர்ப்புழுவுக்கைப்பட்டிக்
கையெடுத்தலறுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முதலைக்கீத்யாதி.) க.

பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

மன்னுதண்பொழிலும்வாவியும்மதினும்மாடமாளிகையும்மண்டபமும்
தென்னன் தொண்டையர்கோன்செய்த நன்மயிலைத்திருவல்லிக்கேணி
கன்னிநன்மாடமங்கையர்தலைவன்காமருசீர்க்கலிகன்றி [நின்றானை
சொன்னசொன்மலைபத்துடன்வல்லார் சுகமினிதாள்வரவானுலசே.யி.

ப - ரை.-மன்னு - நித்யமாய், தண - குளிர்ந்தருந்தானை, பொழிலும்-சோ
லைகளையும், வாவியும் - நீர்நிலங்களையும், மதினும் - மதள்களையும், மாடம் - மா
டங்களையும், மாளிகையும் - மேல்மச்சுள்ள கர்ஹங்களையும், மண்டபமும் - மண்
டபங்களையு முடைத்தாம்படி, தென்னன் - பாண்டிமஹாராஜாவின் வம்சஸ்தனா
ய், தொண்டையர்-தொண்டைநாட்டி லுள்ளவர்களுக்கு, கோன்-தலைவனான தொ
ண்டைமான்சக்ரவர்த்தி,செய்த - ப்ரதிஷ்டிப்பித்த, நல் - அழகிதாயிருந்தள்ள,
மயிலைத்திருவல்லிக்கேணி - மைலாப்பூரைப்படைவீடாகவுடைய திருவல்லிக்கே
ணியிலே,நின்றானை-நின்றவன்விஷயமாக;கன்னி-அரணுகப்போரும்படியாய், நல் -
நன்றாயிருந்தள்ள, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தான, மங்கையர்-திருமங்கையிலு
ள்ளார்க்கு, தலைவன் - ப்ரகாநராய், காமர் - அழகிய, சீர் - ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸ்ரீநாயுடையாரான, கலிகன்றி - ஆழ்வார், சொன்ன-அருளிச்செய்ததாய், சொ
ன்மலை - ஸப்தஸந்தர்ப்பமான, பத்துடன் - பத்தப்பாட்டுக்களையும், வல்லார்-அ
ப்பவிக்க வல்லவர்கள், இனிதசகம்-நித்யாநுபவம்பண்ணும்படியான, வானுலகு -
பரமபதத்தை, ஆள்வர் - கிட்டப்பெறுவார்கள். (ய)

“ தூவாயபுள்ளொர்ந்து வந்துதுறை ” என்கிறபடியே துறையிலே
சென்றுநின்று திருவாழியை விட்டவனை. (தேனமரித்யாதி) வணிக
ள் மொய்த்த சோலையையும் மாடமாளிகையையு முடைய திருவல்
லிக்கேணியிலே கண்டேன். கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (மன்னுதண்பொழிலித்யாதி) குளிர்ந்த பொழிலும்
*** சக்ரவர்த்தி செய்த நன்மயிலாப்பூரில் திருவல்லிக் கேணியிலே
ன்றவனை. (கன்னியித்யாதி) அழிவில்லாத மாடங்களை ***

பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டிவந்து, ஆணைக்கிடரின்றிக்கே முத
லைக்கே ிடராரம்படி திருவாழியை யேவினாழைய்த்து.வணிகளமர்ந்த
சோலையையும்மாடங்களையுமுடைத்தான மயிலாப்பூரில் திருவல்லிக்
கேணிக்கண்டேனே. கூ.

பத்தாம்பாட்டு — (மன்னுதண்பொழிலுமித்யாதி) நித்யமாய்க்
குளிர்ந்தருந்துள்ளபொழிலும்,நல்ல நீர்நிலங்களும், அரணுகப்போரு
ம்படியான மதில்களும், மாடங்களும், மாளிகைகளும், மண்டபங்க
ளும், இன்னமும் சொல்லிச் சொல்லாத நன்மைகளுமெல்லா முண்
டாம்படியாய்த்து தொண்டைமான் ஸக்ரவர்த்தி ஏற்றிற்று. (கன்னி)
அரணுகப் போரும்படியாய் நன்றாயிருக்கிற மாடங்களை யுடைய

பத்தாம்பாட்டு.—மன்னுதண் பொழிலுமித்யாதி) சொல்லிச்சொல்லாதநன்
மைகளுமெல்லாமென்றத-“மேன்மயிலை” என்றுவ்ஸேஷித்தசின் னப்பாற்பம். அது
வும் இதவும் என்கிற சகாரததாலே வலித்ததென்றுமாம். “மன்னி” என்பது -
அழியாத படிார்யத்தை க்காட்டுகையாலே, (அரணுகப்போரும்படியென்றது.)யி.
ஜீயர்திருவடிகளேஈரணம்.

இக்குற்பபுள்ளவிடங்களில் விட்டிப்போன க்ரந்தத்தைக் கோஸாந்த
ரங்கினில் கண்டுகொள்வது.

யுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்திப்பததுப்பாட்டையும் வல்லவாகள் (சுகமிதயாதி) ஒருவருத்தமற பரமபடித்தை * * * .. டி.

வாழிகேஸரி ஆழகிபமணவாளச்சீயா திருவடிகளேசரணம்.

திருமங்கை துபரயாநா (காமநுசீககலிகனறி) ஸபடிஹணீயமானஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீ யயுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்தபததையும் அஹயவ் கக வல்லவாகள் (சுகமி சிராளவா வாணுலகே) நிதயாநுலவம பண்ண லாமபடியான நிதயநிஹதிபை ராபிககப பெறுவாகள். ... டி

அடிவரவு — வில வேத வஞ்சனை நிகதின இனதுணை

அகசன டாகன பா ரி மீன பன்னு அனரு பா

திருமங்கை துபரயாநா திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாசநானபி ரா திருவடிகளேசரணம்.

நிரண மமபதது-நாநா திருமொழி அனருயா பரவேசம.

விரோய நிரஸநஸீலனாய, பாஸ விரோய்ககோ அநாயாஸேந போககவலலனாய, ஸாவஸவாமியான ஸாவேஸவரன, உகந தரு நின : * ஹிகராபி நுப்பா வாததையைக்கேடறி அநாயப பாட்டு போகாதே அவ்ன யாநுரிதது கஜீதாராயராயப போருங் கோள * * *

பாட்டிமாரோத கூடவந்து விரோய நிரஸநஸீலனாய, பர ஸாவஸவாமியான ஸாவேஸவரன, உகந தரு நின திலவகளெய்கும பண்ணு மயிபபததைத்தருநீமீல பிலேபண்ணிக்கொடுவநதுஸநிஹி[உரு தனானை, அவஹந்தா யிருப்பார வாததையைக்கேடறி அநாயப பாட்டுப்போகாதே அவ்ன யாநுரிதது கஜீதாராயராயப போருங்கோள என்று பரோபபேசு ரவஜீதகராதிருா. * * *

அனருயா பரவேசம — சிங்கவேழகுனறத்தி லிருந்தவாறும, திருவே றகடத்தில நின்றவாறும, திருவெவயுளில் கிடந்தவாறுமான விவறறைத திருநய வல்லிக்கேணியிலே பொருமுகமசெய்ததுஹியாநிறக, கரிமகரங்களுக்கணடான வைரமதீரக கடுநடையிட்டு நடந்தவாறு மதுஹித்தாராயிருந்தார, இவவதுஹ பரகாஷத்தாலே, இன்னமிப்படி மதுஹிக்கலா மிடங்களுண்டோ என்று திரு யுள்ளத்திலே யாராயாநிறக, திருநறையூ முதலானவைதோற்றி, அஹையெல லாவற்றிலுமுண்டான விருப்பததைத் திருநீரமலையிலே பண்ணினபடியையதுஸக யிக்கிறுரென்று ஸஹதிகண்டுக்கொளவது. “அவாசெயகைவெறுத்தது” என்ற[கடு தையும், “பேசுமளவனறிதுவமயின” என்றபாட்டையு முட்கொடுப்பதிலிச் செய்கிறா (அநவஹிதராயிதயாதி.)

உஅஅ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

அன்றாயர்குலக்கொடியோடணிமாமலர்மங்கையொடன்பளவி,அவுணர்க்
கென்றனுமிரக்கமிலாதவனுக்குறையுமிடமாவ திரும்பொழில்சூழ்
நன்றாயபுனல்நறையூர் திருவாலி குடந்தை தடந்திகழ் கோவல்நகர்
நின்றானிருந்தான்கிடந்தான்நடந்தாற்கிடம்மாமலையாவதுநீர்மலையே.க

ப - ரை.— அன்று - கர்ஷ்ணுவதாரத்தில, ஆயர்குலக்கொடியோடு - *குலவா
யர் கொழுந்தான நப்பின்னை ப்பிராட்டியுடனும், அணி - அழகியதாய், மா - ச்லா
க்யமான, மலர்மங்கையோடு - தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரிய
பிராட்டியாரம்ஸமானருக்மிணிப்பிராட்டியுடனும், அன்புஅளவி-ஸ்நேஹந்தோற்றக்
கலந்து,என்றும்-எக்காலத்திலும்,அவுணர்க்கு-அஸூரர்கள்பக்கல்,இரக்கம்இலாதவ
னுக்கு - கர்பையில்லாதவனாய்; இரு - பெரிய, பொழில் - சோலைகளாலே, சூழ்-
சூழப்பட்டு, நன்றாயபுனல் - நல்லஜலஸம்ர்த்தியைய யுடைத்தான, நறையூர் - திரு
நறையூரிலே, நின்றான் - நின்றவனாய், திருவாலி-திருவாலியிலே, இருந்தான் - இ
ருந்தவனாய், குடந்தை-திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தான் - சாய்ந்தவனாய், தடம் -
தடாகங்களாலே,திகழ்-ஒளிவிடாநின்றதுள்ள, கோவல்நகர்-திருகோவலூரிலே,[உரு
நடந்தாற்கு - நடந்தவனுள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, உறையும் - நித்யவாஸம் பண்
ணும், இடம்ஆவது - ஸ்தாநமாவது, மா-ச்லாக்யமான, மலை - மலையான, நீர்மலை-
திருநீர்மலை என்கிறார். (க)

முதற்பாட்டு. *** பிராட்டியுடனும் அழகிய தாமரைப்பூவை
யிருப்பிடமாகவுடையபெரியபிராட்டியாருடனும்ஸ0ஸ்லேஷித்து.[உய
*** வாஸம்பண்ணு மிடமாவது. (இரும்பொழிநித்யாதி) பெரிய
பொழிலால் சூழப்பட்ட திருநறையூர், திருவாலி, திருக்குடந்தை,
இடமு *** த்திலே. (நின்றானித்யாதி) திருநறையூரிலே நின்ற

முதற்பாட்டு.---(அன்றாயர்)முன்பு-பண்டொருநாள்,நப்பின்னைப்
பிராட்டியோடும், அழகிய தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடை[உரு
ய பெரியபிராட்டியாரோடும் விரும்பிக்கலந்து. (அவுணர்க் கித்யாதி)
அவர்களுடன் கூடவிருந்தபோதுமகப்பட அஸூரவர்மத்துக்கு
ஒருக்காலு மிரக்கமில்லாதவனுக்கு நித்யவாஸம் பண்ணுகைக்கு ஸ்தா
நமாவது ; - பரந்த பொழிலாலே சூழப்பட்டு நல்லஜலஸம்ஜீயியை
யுடைத்தான திருநறையூர், இப்படிப்பட்ட நன்மைகளையுடைய திரு
வாலி, திருக்குடந்தை, தடாகங்கள் திகழாநின்றதுள்ள திருக்கோ
வலூர், இவை துடக்கமானவற்றிலே.(நின்றானித்யாதி)திருநறையூரிலே

முதற்பாட்டு.—(அன்றாயரித்யாதி.) “அன்பளவி” என்றதினரீயம் (விரும்பிக்
கலந்தென்றது.) அளவிஎன்றது “அளவி” என்று குறுகிக்கிடக்கிறது. “என்ற
னும்-” என்றுகிலுமென்றரீயமாய்,தாத்பர்யம் (அவர்களுடனித்யாதி.) மூலத்[உரு
திலே, (கோவல்நகர்) என்றவநகரம்,இவற்றிலே என்றுஅய்யாஹரித்துக்கொள்
வது. வ்யாக்யையிலேயும், (திருக்கோவலூர்இவை) என்று வாக்யத்தைநிறுத்தி,
அநகரம், திருநறையூர்என்றஒருபடிம்அய்யாஹரிப்பாது. இவ்வாக்யத்தை மேலு
க்கு ஸேஷமாக்கிக்கொள்வது.

காண்டாவநமென்பதோர்காடமராக்கரையனது கண்டவன்நிற்கமுனே
மூண்டாரமலுண்ணமுனிந்ததுவுமதுவன்றியும் முன்னுலகம்பொறை
தாண்டானவுணனவன்மாபகலமுகிராலவகிராகமுனிந்தரியாய் [தீர்த்
நீண்டான குறளாகிநிமிர்ந்தவனுக்கிடம் மாமலையாவதுநீர்மலையே. உ

ப - ரை.—அமராககு அரையனது - தேவர்களுக்குத் தலைவனான இந்தரனு
டையதாய, ஓ - ஒருவராலு மழிக்கவொண்ணாதபடியான, காண்டாவநம்
என்பது - காண்டவவநம் என்றும், காடு - காட்டை, அவன் - அந்தஇந்தரன்
முனே, கணபிறச-பாத்துக கொண்டிருக்க, முனே - அவன்முன்பே, ஆர் - ஆர்
ணமான, அழல் - அக்நியானது, மூண்டு - மேலவிழுந்து, உண்ண - புஜிக்கும்படு
டி, முனிந்தது - தீறிபருளினவனாய்; அதுவன்றியும் - அதுக்குமேலே, முன் - பா
ரதயததத்தில், உலகம் - புமியின, பொறை-பாரத்தை, தீர்த்தது - போக்கி, ஆண்
டான் - லோகத்தை ரக்ஷித்தவனாய், அவுணனவன்-ராநுஸனானவிரண்யனுடைய,
அகலம்-பரதச, மாபு - மாலை, உசிரால் - திருவுசிராலே, வகிராக - இரண்டு
கூறும்படியாக, முனிந்தது-தீறியருளி, * அளந்திட்ட ஆணை அவன்தட்டினபோயுடு
தே, அரியாய - விமஹரயாய, நீண்டான - வளந்திட்டவனாய்; குறளாகி-
வாமநூபியாயக கொண்டி, மஹாபலிபககலிலே சென்று நீரேறற்பின்பு, நிமிர்
ந்தவனுக்கு - சரிவிகாமாவதாரம் செயதருளின ஸாவேஸ்வரனுக்கு, இடம்ஆவது-
நியயவாஸஸதாரமாவது, மாமலைபானநாமலை— ... (உ)

திருவாலியிலே யிருந்து, திருகருடந்தையிலே கண்வளர்ந்து,

ககோவடா * * * மலையாவது நீர்மலை. ... க.

இரண்டாம்பாட்டு. (காண்டாவந மித்யாதி) காண்டாவந
மாவது - இந்தரனுடைய புகழைதாபபான * * *

நின்றான, திருவாலியிலே யிருந்தான், திருகருடந்தை யிலே
சார்ந்தான், திருக்கோவலூரிலே நடந்தான். (இடமமாமலையாவது) [உரு
மலையாயிருக்கசெய்தே அல்லாதவை வாஸஸ்யாக மாகிறதில்லை
யிறே; உகந்தருளின நிலங்கொங்கும் பண்ணைகடவ விருப்பத்தைப்
பண்ணிக்கொடுவதது ஸந்திஹிதனானேதாரம் திருநாமலை ... (க)

இரண்டாம்பாட்டு.— (காண்டாவநம்) வாண்லவ வநமெ
ன்று - இந்தரனுடைய காவற்காடாய், அதுதான் ஒருவர்க்கும்
“இடம் - ஆவது - மாமலையான - நீர்மலை” என்று அநவயித்துக்கொளவது. நீர்ம
லையை “மாமலை” என்று விசேஷிக்க வேணுமோவென்ன (மலையாயிருக்க வித்யா
ரி.) எங்கும் பண்ணைகடவவிருப்பகதையென்றது-நின்றதும், இருந்ததும், கிடந்த
தும், நடந்ததுமான விவற்றையென்றபடி. ... க.

இரண்டாம்பாட்டு.—(காண்டாவநமித்யாதி.) கீழ்த்திருமொழியிலே, “இந்
திரனசிறுவன் தேர்முன் நினருளை” என்று பரஸ்ததனான இந்தரனும், அவ
னுதயாநத்தை யழித்தபிள்ளையும், அவனைக்கொண்டு ஹூரத்தை நீக்கிபடியை
யும், அததோடு தோள்திண்டியான பிதாபுதார்களுடைய வாய்யவாயக ஹாவ
ஸம்ஸநயமும் திருவுள்ளத்தில் தோற்றி, அவற்றையறுஸந்யியா, நடந்தானுடைய
அபஹந்ததி லீடுபடுகிறாரென்றுஸங்கதி.

“காண்டா” என்று - நீட்டலாய், வகரம் கடைக்குறைத்தலாய் க்கிடக்கிற
தென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (காண்டவவநமென்றித்யாதி.)

உகூ0 பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

டாநிற்கச்செய்தே அந்நிலமவான் “எனக்குவிருந்திடவேணும்” என்று அபேகதிக்க, “இந்நீரன்காட்டைஹஜி” என்று *** விலக்கவேணுமென்றத்தைச்சொல்லுகிறது. (அமரர்க்கரையனித்யாதி) இந்நீரன்பார்த்துக்கொண்டு நிற்க அவன்முன்னே *** (முன்னுலகமித்யாதி) ஹஜி ஹாரநிர்ஹரணம் பண்ணி லோகத்தை ரகதித்தான். (அவுணனித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய அகன்ற *** விய்யாலே நிமிர்ந்தவனுக்கிடமாமலை நீர்மலை. 2..

அழிக்க வெண்ணாத படியா யிருக்குமாய்த்து. அர்ஜுனனும்கீஷ்ணனும் பூம்பந்தேறிட்டு விளையாடாநிற்கச்செய்தே, அந்நிலமவான் “எனக்குவிருந்திடவேணும்” என்று அபேகதிக்க, “நீ இந்நீரனுடைய காவற்காட்டைஹஜி” என்று விட்டானாய்த்து, அங்கே ஆஸ்ரப்ரகீதிகள் புக்கொதுங்கினவாறே அவர்களை நிரவிலக்கவேணுமென்று; அதைச்சொல்லுகிறது. அமரர்க்கரையனுண்டு - இந்நீரன், அவன்கண்டுநிற்க, அவன் முன்பே. (முண்டாரமுண்ணமுனி[ருந்ததுவுமதுவன்றியும்) பேகணித்துப் பிற்காலித்துப்போகக்கடவ அந்நியானது மேல்விழுந்து ஹஜிக்கும்படியாகச்சீறி, அதுக்குமேலே. அன்றிக்கே, முண்டாரொன்று - எதிரிட்டவர்களாய், எத்ருக்காச்சொல்லவுமாம். (முன்னுலகமித்யாதி) முன்பு ஹஜிஹாரத்தைப் போக்கி நிர்வஹித்துப்போந்தவன். ஆஸ்ரப்ரகீதியான ஹிரண்யனுடை[உயய பரந்த மார்வைத் திருவுகிராலே யிரண்டுகூறும்படி சிறியருளி. (அரியாய்நீண்டான்) அவனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாகாலத்திலே வந்து உதவிற்றிலனாகில் ஹணங்கள் ஸாவய்யாம்போலே. (குறளித்யாதி) ஸர்வாயிகனானதான் வாமநவேஷத்தை பரிந்ரஹித்து நிற்கச்செய்தே மஹாபலி பக்கலிலே சென்றிரந்து திருக்கையிலே நிர்விழுந்த[உருவாறே ஆகாஸாவகாஸ மிடமடையுமபடி வளர்ந்து அளந்துகொண்டவனுக்கு வாஸஸ்யாராம். 2.

இந்திரனாகுலனன்றோ, அவன்காட்டை அழலுண்ணமுனிந்ததுக்கு ப்ரஸக்தியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுனமித்யாதி.) “முனே” என்றதினாய்ம் (முன்பேயென்றது.) முண்டு, ஆர்-பூர்ணமாக, அழல் - அந்நில, உண்ண[ரு என்றுஸஸ்டார்யமாய், தாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிறார் (பேகணித்தித்யாதி.) பேகணிப்பு - வவவர்ண்யம். இத்தால் - இதுக்குஹேதுவான இந்த்ரனிடத்தில் நின்று ம் வந்த லஜ்ஜாஹயங்களைச் சொல்லிற்றாய்த்து. அக்காட்டி லிருக்கிற முண்டாரை முனிந்ததவும் என்று த்விதீயையாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி.) “நீண்டான்” என்றது-உத்கீஷ்டனென்ற யருளிச்செய்கிறார் (அவனு[ருடையவித்யாதி) ப்ரஹ்லாஹனுடைய வென்றபடி. 2.

முன்றும்பாட்டு.—(அலமித்யாதி.) “முன்னுலகம்பொறைதீர்த்தாண்டான்” என னுமது கீஷ்ணுவதாரத்துக்கு ப்ரயாநப்ரயோஜநமாகையாலே அதை ஸப்ரகாரமாக ஹவிலக்கிறாரென்று ஸந்ததிகண்டுகொள்வது.

மூ.—அலமன்னுமடறசுரிசங்கமெடுத[†] தடலாழியினுலணியாருருவில்
புலமன்னுவடம்புனைகொங்கையினுள பொறைதீரமுஞளடுவாளமரில்
பலமன்னாபடச்சுடராழியினைப்பகலோனமறையப்பணிகொண்டணிசோர்
நிலமன்னனுமா||லகாண்டவனுக்கிடம மாமலையாவது நீாமலையே. ந.

ப-சா.—அணிசோ மிகவும அழகிய, உருவில் - திருமேனியிலே, அடல -
யகசோமுகமான, அழியினுல - கிருவாழியோடே, அலம் - கலப்பையையும்,
மனையும் - * வாசுதேவன்கையில் குடியேறி உறநிருககுமதாய, அடல - ஸத்ருக
கள் குடல் குழம்புமபடி மிடுக்கை யுடைய, சுரி - சுரியையு முடைத்தா
ன, சங்கம - ஸ்ரீபாஞ்ச ஜநயததை, எடுத்த தரித்து, முன - தூயோதநாடு
திகா பொருநகாசவனறு, புலம ஸாலை வரனுடைய சகலராதி கரணங்க
*, மனறு - ஸாவகா மும் பரவணமாயச கிடககுமபடியாய, வடம் - ஹாரம்முத
யைய அபரணங்களாடு, புனை அலங்கரிக்கப்பட, கொங்கையினுள - முலையை
யுடைத்தான ஸ்ரீபுயிப்பிராட டியுடைய, பொறை - பாரததை, தீர - போகருகை
ககாச, ஸாஅநி-ராமகமாநி, வாசு ஸுரியையுடைத்தான, அமரில் - பாரத [டுடு
யுத்தசதி, பலமன்னா அகலாநகா, பட நஸிககுமபடி, சுடா - மிக்க
சுஜஸஸையுடைய, அழியினை கிருவாழியை, பகலோன ஆதிதயன, மறைய -
மாநபுமபடிய ச, பணிகொண்டு காரியங்கொண்டு, அணிசோ - அழகுமிக்க,
மனறுமாய - பூபதியுமாப, உலகு ஆனடவனுக்கு - லோகபாலநம பண
ஸினவனுக்கு, இடமாவது மாமலையான நீாமலை—, (ந)

மூன்றும்பாட்டு. (அலமனியாதி) அலமென்று - கலப்பையும்,
ராமையும, * * * ஜநயததை திருப்பவளதகிலே வைத்தாதும.
(அடலிதயாதி) மிடுக்கையுடைய திருவாழியைக் கையிலே வாங்கியும
* * * சொல்லப்பாட்டமுக உவடத்தைக்கொங்கையிலேசாததப்பட்ட,

மூன்றும்பாட்டு.—(அலம) வறலம, நிதயமாய யுய்யோந முவ
மாய சுரியையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜநயம, இவறறை யரித்து.
(அடலாழியினுலணியாருருவில்) யுய்யோநமுவமான கிருவாழியோ
டே, நன்றாயிருக்கிற திருமேனியிலே, கலப்பை, ஸ்ரீபாஞ்சஜநயம
என்றிவவிவறறை யரித்தென்னுதல (அடுத்தது) என்றுபாடமாகில,
அழகியவடிவோடே, திருவாழியோடே மறறைவிவயாயுடங்கையும
சோகது. அதாவது - “உபஸரஹா” எனன, மறைத்தபடி. ஆக,
வெளியிடிமும் மறைக்கிலும் ஸ்ரீதாராயமா யிருந்தபடி. (புலமன்
னுமிதயாதி) ஸாவேஸ்வரனுடைய ஸாவகாணங்களும் தனபக்கலிலே
பரவணமாமபடி ஸாவாஹரணங்களாலுமலங்கரித்தமான திருமுலைத்

“அடல” என்றகினாயம(யுய்யோநமுகமாயென்றது.) “உருவில்” என்றது- [நடு
ஸபதமியாக்கி, “அணியாருருவில் - அடலாழியினுல - அலமன்னுமடறசுரிசங்கமெ
டுதது” என்று அநவயம விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறா (யுய்யேதயாதி.) “உருவி
ல” என்றதைத் தீர்த்தையாக்கி, பாராஜரத்திலநவயமபபடியேயாய், தாதபாயம்
(அழகிய விதயாதி.) “வடம்” என்று - ஆரமாய, இது ஸகலாஹரணங்களுக்கு முப
லக்ஷணம். புனைகை - பூணுகையா யருளிச்செய்கிறா (ஸாவேதயாதி.)

† “அடுத்தது” என்றுபாடாநதரம்.

மூ.—தாங்காததோராளரியாயவுணன்றனை வீடமுனிந்தவனாலமரும் பூங்கோதையர்பொங்கெரிமூழ்கவினைத்தவன்றியும், வென்றிகொள்வாளமரில் பாங்காகமுனைவரோடன்பளவிப்பதிற்றைந்திரட்டிப்படைவேந்தர்பட நீங்காச்செருவில் நிறைகாத்தவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே.

ப.ரை.—தாங்காதது - எதிரிகளால் தடுக்க வொண்ணாதபடி, ஓர்-ஒப்பற்ற, ஆளரியாய் - நரலிஹமாய், அவுணன்றனை - ஹிரண்யாஸாரனை, வீட - ப்ராணன்விடும்படி, முனிந்து - சீறியருளி, அவனால் - அவன்பரிக்ரஹத்தாலே, அமரும் - தரித்திருக்குமவர்களாய், பூ - பூவால் அலங்கரிக்கப்பட்ட, கோதையர் - மாலைகளையுடையரான ஸ்த்ரீகள், பொங்கு எரி - கிளருகிற அக்நியிலே, மூழ்[ய]க - புகும்படி, வினைத்து - பண்ணினவனும்; அதுவன்றியும் - அதுவேயன்றிக்கே, முன் - தூர்யோதநாதிகள் பாண்டவர்களுக்கு ஒருகோற் குத்து நிலமும் கொடுக்கவிசையாதவன்று, வென்றிகொள் - வெற்றியோடல்லது மீளாதபடி, வாள் - மதிப்புடைத்தான, அமரில் - யுத்தத்திலே, ஐவரொரி - பஞ்சபாண்டவர்களோடே, பாங்காக - அவர்களுக்குத் தக்கபடி, அன்பு அளவி - ஸ்நேஹம்தோற்றச்[ய]டுகலந்து, பதிற்றைந்திரட்டிவேந்தர் - தூர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும், படை - அவர்களுடைய ஸமூஹமும், பட - முடிந்துபோம்படியாக, செருவில் - பாரதயுத்தத்தில், த்ரௌபதியினுடைய, நிறை - ஸ்த்ரீத்வத்தை, நீங்கா - நீங்காதபடி, காத்தவனுக்கு - ரக்ஷித்தவனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, இடமாவது மாமலையான நீர்மலே— (ச)

புலமங்கையுண்டு-ஹ-ஓமிப்பிராட்டி, * * * பலராஜாக்கள்பட.(சுடரித்யாடி) நிரவயிகதேஜோரூபமான திருவாழியாலே ஆடித்யன்மறையும் படி அவனை * * * ந.

தடத்தை யுடைய ஸ்ரீஹ-ஓமிப்பிராட்டியாருடைய ஹாரமானது போம்படியாக, முன்பு, ஆள்களை முடிக்கிற ஒளியையுடைத்தான பூசலி[உ]யிலே யென்னுதல்; ஆண்பிள்ளைகளா யிருப்பாரை முடிக்கக்கடவ மதிப்புடைத்தான பூசலிலே. (பலமன்னர்பட) நாளொன்றுக்குப் பதினாயிரம் ராஜாக்கள் படும்படியாக, நிரவயிக தேஜோரூபமான திருவாழியை ஆடித்யன் மறையும்படியாகக் காரியங்கொண்டு. அணிசேர்நிலமென்னுதல்; (நிலமன்னனுமாயுலகாண்டவனுக்கு) உக்ர[உ]ருவர்த்தித்திருமகனைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ஹ-ஓஹாரநிர்ஹரணம் பண்ணினபடியைச் சொல்லுகையாலே க்ஷிஷ்ணனைச்சொல்லுதல். ந.

“வாள் -” மதிப்பென்றுயோஜநாஹரம்(ஆண்பிள்ளையித்யாடி.) “அணிசேர்” என்றது - *நிலத்துக்கு விசேஷணமாதல், * மன்னனுக்கு விசேஷணமாதலென்று யோஜநாத்வய மருளிச்செய்கிறார் (அணிசேரித்யாடிவாக்யத்வயத்தாலே.) ந.

நாலாம்பாட்டு.—(தாங்காததித்யாடி.) * தெள்ளிய சிங்கத்தையும் * தேவகி சிங்கத்தையும் “பொறைதீர்த்தாண்டான், அரியாய்நீண்டான்” என்றது ஹவித்ததன்மியே, தட்டுமாற்றியது ஹவிக்ஹரார் ஆராமையாலே யென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

மூ.—மாலுங்கடலாரமலைக்குவடிட்டணைகட்டிவரம்புருவ மதிசேர்
கோலமதிளாயவிலங்கைகெடப் படைதொட்டொருகாலமரிலதிரக்
காலமிதுவென்றயன்வாளியினால் கதிர்நீண்முடிபத்துமறுத்தமரும்
நீல முகில்வண்ணெனமக்கிறைவற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே.ரு.

ப - ரை.—ஒருகால் - ராவணன் கைவஞ்சினவன்ற; மாலும் - திரைக்கிளர்த்
தியையுடைய, கடல் - கடலானது, ஆர - நிறையும்படி, மலைக்குவடிட்டு - மலை
யின்ஸிகரங்களைக் கொண்டு, வரம்புருவ - அக்கரையிலே சென்றதட்டும்படி, அ
ணைகட்டி - லேதுபந்தம்பண்ணி, மதிசேர் - சக்த்ரணைஅளவும்படி ஒங்கியிருப்ப
தாய், கோலம்-அழகிதான, மதிளாய - மதின்களையுடைய, இலங்கை - லங்கையு
யானது, கெட - அழியும்படியாக, படை - ஆயுதங்களை, தொட்டு - பிடித்து, அம
ரில் - யுத்தத்திலே, அதிர - அதிரும்படி பண்ணினவிடத்திலும், அவன்மேனாணி
த்திருந்தமையால், இதுகாலம் என்று - இவனைமுடிக்கைக்கு இதுநல்லகாலம் எ
ன்று, அயன்வாளியினால் - ப்ராஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே, கதிர் - ஒளியுடைத்தான, நீள்
முடிபத்தும்-பெரியகிரீடங்கள்தரித்த பத்துத்தலைகளையும் அறுத்து-சேதித்து, [யரு
அமரும்-திருவயோத்யையில் பிராட்டியுநதானுமா யெழுந்தருளியிருந்தவனாய், நீல
முகில்-காளமேகம்போன்ற,வண்ணன்-திருநிறத்தையுடையனாய், எமக்குஇறைவற்கு-
நமக்குஸ்வாமியானவனுக்கு, இடமாவது மாமலையானநீர்மலை —. ... ரு.

நாலாம்பாட்டு. (தாங்காததித்யாதி) ஒருவரால்தகையவொண்
நரவலிஹமாய், ஹிரண்யணை முடித்து அவனாலே எல்லாவோமங்[உய
கரு * * * ண்ணி. (அதுவன்றியுமித்யாதி) அதொழியவும், வெற்றி
கொண்டல்லது நில்லாத ஆளுடைய பூசலிலே. (பாங்காகவித்யாதி)
* * * உறவுபண்ணி, ராஜாக்களான ஐயோயநாடிகள் நூற்றுவரு
ம், அவர்களுக்குப் படைத்துணையானவர்தாமும் பட. (நீங்கா
வித்யாதி) செருவில் தன்னிறைவும் நீங்காதபடி. நிறைவு-அமைதி.[௨ரு
ஐரௌபதியுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தைப்பரிஹரித்தவனுக்கு. ... ச.

நாலாம்பாட்டு.— (தாங்காததித்யாதி) எதிரிகளால் தாங்கவொ
ண்ணாத நரவலிஹமாய், ஹிரண்யன் முடியும்படியாகச் சிறி ; அவ
னாலே யறிக்கிற பூங்கோதைய ருண்டு - ஸ்த்ரீகள், அவர்கள், கிளர்ந்
தெரிகிறநெருப்பிலேபுகுமுடிந்து போம்படிபண்ணி ; அதுவே[நய
யன்றிக்கே. (வென்றி யித்யாதி) வெற்றிகொண்டல்லது மீளக்கடவ
தல்லாத மதிப்புடைய பூசலிலே. (பாங்காக)தான்ஸ்வாமியானமுறை
தோற்றவிருக்குமாகில் அவர்களோடும் பொருந்தவொண்ணாதிதே;
அதுக்காகத்தன்னைத்தாழவிட்டு, அவர்களோடே உறவுபண்ணிக் கலந்
து, அற்றைக்குநூறுராஜாக்களை வெற்றிகொண்டல்லதுமீளாத[௩ரு
பூசலிலே, ஐரௌபதியுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தைப்பரிஹரித்தவனுக்கு.ச

“வீட” என்றது - நீட்டலாய், விட - ப்ராணம்விடும்படியென்று ஸஸ்டா
ர்யமாய், ஹலிதம் (முடியும்படியென்றது.) அவர்களோடும் - ஐவரோடுமென்றபடி.
*அன்பளவிபடார்யம் (கலந்தென்றது.) “பதிற்றைந்து - ” ஐம்பது, “இரட்டி-” அதி
ரட்டி, நூறென்றபடி; “படைவேந்தர் -” ஆயுதஸஹிதரானராஜாக்களென்றுகண்டு
கொள்வது. “நிறைகாத்தவன்” என்றது - வீரபத்ரித்வ ப்ரயுக்தபூர்த்தியை ரக்ஷித்
தவனென்று ஸஸ்டார்யமாய், ஹலிதார்யமருளிச்செய்கிரார் (தரௌபதித்யாதி) ஸ்த்
ரீத்வநிஸந்தரமான அச்சத்தையென்றபடி. அச்சம் - ஸ்த்ரீத்வயர்மமிதே. ... ச

உகச பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

அஞ்சாம்பாட்டு. (மாலுங்கடலித்யாழி) கத்துகிற கடல் தூர மலைகளையிட்டு அணைகட்டி. (வரம்புருவ) அக்கரையிலே கிட்ட. (மதிசேரித்யாழி) உந்திரபடித்திலே கிட்ட ஒங்கின அழகிய மதிளை யுடைய லங்கையையழிய. (படையித்யாழி) ஆயுதத்தை அமரிலே[டு லங்கை யதிரத்தொட்டு ஒருக்கால். (காலமித்யாழி) நல்லகாலம் இவ னைமுடிக்க என்று ஸ்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே ஒளிவிடாநின்ற தலையை யறுத்து. (அமருமித்யாழி) மீண்டு திருவயோயையையிலே புகுந்து திருவஹிஷேகம்பண்ணி, பதினேராயிரம் ஸுவத்ஸரம் எழுந்தருளி யிருந்த காளமேவம்போன்ற வடிவை யுடைய நம்ஸ்வாமிகளுக்கு. ௩.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(மாலுங்கடல்) ஜலஸம்ஸீயியாலே பிச்சே றின கடலானது. திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தான கடலென்றபடி. (ஆர) நீரிலாழக்கடவ மலையினுடைய ஸ்ரிஹங்களை முறித்து அணை கட்டி. (வரம்புருவ) அக்கரையிலே சென்று தட்டும்படி. (மதியித் யாழி) உந்திரபடித்தளவும்கெல்லவோங்கிஷர் ஸந்யமாயிருக்கிறமதி [டு னையுடைத்தான லங்கையானது அழியும்படியாக திவ்யாயுதங்களைப் பிடித்து, யுத்யத்திலே அதிரும்படியாக. அதாவது - கடலையணைசெ ய்து எடுத்துவிட்டு அடைமதிள்படுத்தி முதல்நாளைப்பூசலிலே கெடும்படியாகப்பண்ணி, “பையல் தானே யினி அநுதாபம் பண்ணி யிளைத்து வருகிறான்” என்று விட்டிருந்தவிடத்து, பின்னையுமவன்[உய மிகைக்கையாலே, “இனியிவனை வைத்துக்கொண்டு நின்று லீலாரஸ மதுஹவிகையாவது - டேவஜாதியை அச்சமுறுத்துகை ; இனி யிவனை வைப்போமல்லோம், நல்லகாலம்” என்று, ஸ்ரஹ்மாஸ்த்ரத் தாலே, ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற பெரிய முடிகள்பத்தையும்அறு த்து. (அமரும் நீலமுகில்வண்ணன்) ராவணவயம் பண்ணின வந[உரு ஞரம் திருமேனியிற்பிறந்த பெளஷ்கல்ய மிருக்கிறபடி. நீலமானது அமர்ந்திருக்கிற முகில்போலே ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடையவன். (எமக்கிறைவற்கு) அவ்வடிவழகாலே யென்னை அந்யார்த்தனாக் கினவனுக்கு. ௩.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(மாலுமித்யாழி.) ப்ரஹேஷோதிதனான *பேழ்வாயன்ப்ரஹ வத்தையும், பகலையிரவாக்கின பொய்வாயன்பூசலையும் மாறிமாறிப் பேசியது ஹவியாநின்றீர், மஹத்தத்த்வமான கடலையணைசெய்தும் லங்கையை அடைமதிள் படுத்தியும் ராவணனைக்கொன்ற வீரத்தை மறந்தீரோ என்று தான் ஜயஸ்ரீயோ டேநின்ற நிலையைக்காட்டக் கண்டதுஹவிக்கிருரென்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது.

ஹவிதம்(திரைக்கிளர்த்தியையித்யாழி.) ஆர-நிறையவென்றுஸஹ்யார்யமா[ருடு ம், “மாலும்கடலாரமலைக்குவடிட்டு - வரம்புருவ - அணைகட்டி” என்றந்வயமா க்கிக்கொள்வது. அமர்ந்திருக்கிற - தஜிஷ்டாஹமாகப் பெருந்தியிருக்கிற வென்று திருமேனிக்கு விசேஷணம். ௩.

பாராருலகும் பனிமால்வரையும் கடலும் சுடருமிவையுண்டிமெனக்
காராதெனநின்றவ னெம்பெருமா னலைநீருலகுக்கரசாகிய வப்
பேராணைமுனிந்தமுனிக்கரையன்பிறரில்லைதுனக்கெனுமெல்லையினுன்
நீராபேரான் நெடுமாலவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. சு.

ப - ரை.—பரளயகாலத்திலே; ஆர் - பரந்த, பாருலகும் - பூலோகமும்,
பனி - குளிர்தது, மால் - பெரிதான, வரையும் - பர்வதங்களும், கடலும் - ஸமு
த்ரங்களும், சுடரும் - சந்திரஸூரியாகளும், ஆகிய, இவை - இவற்றை, உண்டும் -
அமுதுசெய்தும், எனக்கு—, ஆராதனை - போராதனை, நின்றவன் - எழு
ந்தருளியிருக்கும்வனாய்; எம்பெருமான் - எனக்குஸவாயியாய்; அலைநீர் - அலை[ய]
மோதுகிற கடலாலேகுழப்பப்பட்ட, உலகுக்கு - பூமிக்கு, அரசுஆகிய - ராஜாக்கள்
என்கிற, அப்பேராணை - அந்தப்பேரையுடைய கூடரியகுலத்தை, முனிந்த - சீறி
யருளின, முனிகுஅரையன் - முனிந்தேஷ்டனான ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானாய்; நுனக்
கு - உனக்கு, பிறாஇல்லை - புறம்பானாரொருவருமில்லை, எனும் - எனும்படி, எ
ல்லையினுன் - பரகாரியான எல்லையிலேதிற்குமவனாய், நீராபேரான் - நீர்வண்ண
னென்னும திருநாமதையுடையனாய், நெடுமாலவனுக்கு - மிக்கவயாமோஹத்
தையுடையனான ஸாவேஸ்வரனுக்கு, இடமாவது மாமலையானநீரமலை— (சு)

ஆறும்பாட்டு. (பாராரிதயாதி) பாராருலகும் - மேலொரு உல
கும். பாரென்பது - மேல். பாரையும் - ஸ்வாமாதி லோகங்களையும்,
ஹிமவான்துடக்கமான பர்வதங்களையும், ஸமுத்ரங்களையும், உத்தர [உய]
ஸூர்யர்களையும் அடைய அமுதுசெய்தும். ஆர்தல் - சமைதலும்,
நின்றதலும். (எனக்காராதென நின்றவனெம்பெருமான்) “உன்னடியார்
க்கென்செய்வனென்றே யிருக்கதி நீ” என்கிறபடியே - அவற்றை வயி
ற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தும், “இவற்றுக்கொன்றும்செய்திலோம்” என்

ஆறும்பாட்டு.—(பாராருலகும்) மண்மிககலுமியும். (பனிமால்
வரையும்) அந்தஹுமிககு அணியடித்தாப்போலே யிருப்பதுமாய்
மேவங்களை படிந்து வர்த்திகிற குலபாவதங்களும், ஸமுத்ரங்களு
ம, தேஜஸ்பூர்யங்களும், இவற்றை யடங்க வயிற்றிலே பெடுத்து
வைத்து, பின்னையும் இவையெனக்குப் போராது என்று தான்
கொண்டகோடபாதி மாறாதே ரக்ஷயமளவுபட்டு ரக்ஷகத்வமே விஞ்சி
யிருக்கும்வன். அதாகிறது-ப்ரஜைகள் விஷயமாக எல்லாம் செய்து
பின்னையும் ஒன்றும்செய்யாதானு யிருக்கிறபடி. பின்பு ப்ரளயத்
தில்நின்று மெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினத்தை நினையா
தே, முன்பு ப்ரளயத்தில் நோவுபட விட்டதையே நினைக்கை.

ஆறும்பாட்டு.—(பாராரிதயாதி.) * குரக்கணப்படைகொடு குரைகடல்[உரு]
அடைத்ததும், ராவணன்தலையறுத்தது மொரு தன்னேற்றமோ, “எல்லாவுலகு
மோதுறறாரு” என்கிறபடியே மஹத்தத்த்வங்களை விளாக்கொலை கொண்ட
த்தையும் ராவணனைப் பத்துத்தலைப்பூச்சியாக்கின ஸஹஸ்ரஸாஹம் துடக்கமா
னாரையும் வென்று இருபத்தொருசால அரசுகளைகட்டின வீரசுரிதத்தையும் கா
ணீரோவென்ன; அதைப் பேசுகிறொன்று ஸந்திகண்டிகொள்வது.

“மால் -” பெருமையாய், ஸமஸி வ்யாஹார தாற்பர்யம் (அந்தவித்யாதி.)
கோட்பாதி - கொண்ட உத்யோகம். “ஆராத” என்றதுக்குத் தாற்பர்யம்
(பின்பித்யாதி.)

உகக பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, நாலாந்திரமொழி,

யிருக்கிற என்னான். (அலைநீர்த்யாதி) கடல்குழந்த ஹுமிக்கு ராஜாக்களான கூத்தரியகுலத்தையறுத்து, பின்பு முனிகளுக்கூராவாய் தபஸ்ஸபண்ணின ஸ்ரீபரசுராமன்; “மழுவினாலவனியரசை” இத்யாதிப்படியே. (அப்பேரானை முனிந்த) கூத்தரியகுலம் என்கிற[ரு பேரானத்தை முனிந்த. அவர்கள் பேருங்குட நடையாடாதபடி முனிந்தவன். (பிறரித்யாதி) உனக்குமேலொருவரில்லை என்னும் படி இவற்றை ப்ரகாரமாகக் கொண்டு தான் ப்ரகாரியான எல்லையிலே நிற்கிறவன். (நீராரித்யா) தீர்வண்ணன் என்கிற திருநாமத்தை யுடைய ஸர்வேஸ்வரன். கூ.

(எம்பெருமான்) இப்படி தான் ஸர்வரகசுகனாயிருக்கிற விருப்பைப் காட்டி யென்னை யெழுதிக்கொண்டவன். (அலையித்யாதி) இவ்விடத்துக்குப் பொருள் அழகப்பெருமானையார் பலரையும் கேட்டுக்கொடுத்திரிந்தாராய், நம்முடையவர்களிலே சிலர், “ஸர்வேஸ்வரனைச் சொல்லுகிறதுகாணும்” என்று விட்டார்கள். கடல்குழந்த ஹுமிக்கு[ரு ராஜாக்களாய்ப் போருகிறவர்களை அப்பேருங்குட நடையாடாதபடியாக அழியச்செய்த. (முனிக்கசையன்) ஸ்ரீபரசுராமர்வான், இருபத்தொரு படிகால் கூத்தரியவஸங்களைப் பேரும் நடையாடாதபடி அறுத்துப்பொகட்டானிறே. (பிறரிலலைநானக்கெனுமெல்லையினுன்) உனக்குப்புறம்பாய் உன்னோடொக்கச் சொல்லலாவதொருபாஷையில்லை என்னும்படி, தன்னையொழிந்ததைய ப்ரகாரமாய் தான் ப்ரகாரியாய்க்கொண்டு எல்லையிலே நிற்கிறவன். (நீரார்பேரான்) “ஆபேராரா இதிப்ரோக்தா:” என்கிறபடியே - ஜலத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே நாராயண னென்னும் திருநாமத்தை யுடையவனென்னுதல் ; அன்றிக்கே, நீரென்று-நீர்மையாய், அத்தாலே - ஸ்வஹ[உருவமாய், அதாகிறது - ஸேஷிதவமாய், ஆக, ஸ்வஹயிரிந்த ஸமஸ்தவஸ்துவும் தனக்கு ப்ரகாரமாக தான் ப்ரகாரியா யிருக்கையாலே நாராயணனென்னும் திருநாமத்தை யுடையவனென்னுதல். ஆக, ஸர்வாயிகனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, நீர்வண்ணனென்று திருநாமமே.

“காணீர்” என்று ஸர்வேஸ்வரன் காட்டிக்கொடுத்ததா னென்கைக்கு எது [உய்சகம் இப்படி மென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி.) தாமருளிச்செய்யப்போகிற அர்யத்தின் சீர்மை தோற்றம்படி ஒரைதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்துக்கித்யாதி.) “அப்பேரானை -” அந்தப்பேரிட்டுக்கொண்டவனை யென்று ஸாஸ்டார்யமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கடலித்யாதி.) “நானக்கு-பிறரிலலை-எனுமெல்லையினுன்” என்று அந்வயமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (உனக்கித்யாதி.) எல்லையினுன் - எல்லை நிலத்திலே வர்த்திப்பா னென்றத்தாலே, ப்ரஹ்மவென்றது - ஹலிதம். இரண்டாமர்யத்தைப் பற்ற, “நெடுமால்” என்றதுக்கர்யம் (ஸர்வாயிகனித்யாதி.) ஸர்வாயிகத்வம் சொல்லுகைக்கு “நீரார்பேரான்” என்று விஸேஷிக்கவேணுமோவென்ன (நீரித்யாதி.) ஸ்வாஹாவிசேஷித்வத்துக்குத்தகுதியானபேருடையவனென்று ஸாஸ்டார்யம். நீர்வண்ணன் - ஸ்வாஹாவிசேஷித்வ எஞ்சுகவிம்ரஹவானென்று இதுக்கு ஸாஸ்டார்யம். ... கூ

மூ.—புகராருருவாகிமுனிந்தவனைப்புகழ்வீடமுனிந்துயிருண்டகரான்
நகராயினபாழ்படநாமமெறிந்ததுவன்றியும்வென்றிகொள்வாளவுணன்
பகராதவனாயிரநாமமடிப்பணியாதவனைப் பணியாலமரில்
நிகராயவனெஞ்சிடந்தானவனுக்கிடம்மாமலையாவதுநீர்மலையே. எ.

ப - ரை.—ஆர் - மிகு, தேஜஸை - புகர் உடைத்தான, உருவாகி - வடிவை
யுடையனாய்க்கொண்டு, முனிந்தவனை - *எங்குமுளன்கண்ணன் என்றமகனைக்
காய்ந்த ஹிரண்யன் ப்ராசாவான ஹிரண்யாக்ஷனை, புகழ்வீட - புகழ்போம்படி,
முனிந்து - சீறியருளி, உயிர் - ப்ராணனை, உண்டு - முடித்து, அசுரன் - அஸுர
னானவனுடைய, நகராயின - படைநீரிகள், பாழ்பட - பாழடைந்து, நாமம்எறி [ய
நது - அவன்பேருங்கூடத் தெரியாதபோம்படி அழியச்செய்து; அதுவன்றியும் -
அதுசீதமேலே, வென்றிகொள் - ஐயத்தையுடையனாய், வான் - வானையே தனக்கு
த்துணையாகவுடையனாய், ஆயிரம்நாமம் - எம்பெருமானுடைய ஸஹஸ்ரநாமங்க
ளில்ஒன்றையும், பகராதவன் - சொல்லப்பெருதவனாய், அடி - திருவடிகளிலே,
பணியாதவன் - வணங்காதவனாய், பணியால் - ப்ராஹ்மாதன்சொல்லாலே, அமரில் -
யத்தத்தில், நிகராயவன் - எஞ்சான, அவுணனை - ஹிரண்யாஸுரனுடைய,
நெஞ்சி - மார்வை, இடந்தானவனுக்கு - பின்ந்துபொகட்டவனுக்கு, இடமாவது
மாமலையான நீர்மலே— (எ)

ஏழாம்பாட்டு. (புகரித்யாடி) பெளண்வரகனைச் சொல்லுதல்,
ஹிரண்யாக்ஷனைச் சொல்லுதல், நீதிநெறியோடொக்கடங்வுகரங்களை
பரித்து, “நாலிவான்” என்று திரிந்தானாகச் சொல்லக்கடவது
பெளண்வரகனை. ஹிரண்யாக்ஷனுன்போது, தானே சொல்லலாமிதே.
புகராருருவாய்த்திரிந்தவன், புகழுமவனும் நஸிக்கும்படி முனிந்து,

ஏழாம்பாட்டு.—(புகரித்யாடி) பெளண்வரகனைச் சொல்லிற்றுதல்;
ஸஹ்யஸத்வமயமாய் நிரவயிகதேஜோருபமான ஹியவித்ரஹத் [உரு
கொடு போலியாகத் தன்வடிவைப் பண்ணிக்கொடு திரிந்தானெ
ன்று சொல்லக்கடவது. ஹிரண்யாக்ஷனுன்போது, தானே சொல்
லலாமிதே. புகர்ந்தவடிவை யுடையனாயிருக்கிறவனை, இன்னுனெ
ன்று சொல்லுகிற ஹிரம்போம்படியாகச் சீறி;

ஏழாம்பாட்டு.—(புகரித்யாடி) பகலையிரவாக்கினதும் ப்ரஜோஷகாலத்[கய
திலே, * பேழ்வாயுருப்பிறந்ததும் ஆபூரிதார்யமாகையாலே, அதுதானே நெஞ்சி
னுற்றிருந்து அசோதையினம்சிங்கத்தையும் சிங்கப்பிரானையும் மீள அது
விக்கிறுரென்று ஸகந்திகண்டுகொள்வது.

ஹிரண்யாக்ஷனென்றபகூத்திலே, ஹிரண்யனுக்கு ஹ்ராதாவாகையா
லே அவனுடைய நிரஸநமும் ப்ரஸ்துதமாய்த்தென்று கொள்வது. “ஆகி” என் [நடு
கிற அவகுதததஹவனுக்கு ஸ்வாரஸ்ய முண்டென்று விவக்ஷித்து, பெளண்
ரகனான பகூத்திலே ஸஹ்யார்யம் (ஸஹ்யேத்யாடி) போலியுமாகாதவன் போ
லியானானென்று கருத்து. தானே சொல்லலாமிதே யென்றது-ஹிரண்யாக்ஷனும்
ஹிரண்யனைப்போலே தேஜோருபவானு யிருக்கையாலே புகரார்ந்த வருவெ
ன்றுசொல்லலாமென்றபடி. புகராலே ஆர்ந்தவடிவை யுடையனாய்க்கொண்டு[சய
“கோயவிஷ்ணு?” என்று முனிந்தவனை, அவன்புகழ் போம்படி சீறி, ப்ரா
ணன்களைக்கொண்டென்று ஸஹ்யார்யமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (புகர்
த்தவித்யாடி.)

உகஅ பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

அவனுயிரைமுடித்து அவனுடையபடைவீடுகளானவைபாழ்ப்பட. (நாம
மெறிந்து) நாமம்-பெருமையும், பேரும். (வென்றியித்யாதி) புக்கபோரில்
வெற்றிகொண்டல்லதுமீளாத ஹிரண்யன். (பகராதவனித்யாதி) ஆயிரந்
திருநாமத்திலே ஒருதிருநாமத்தைச் சொல்லித் திருவடிகளில் விழாத
வன். (பணியால்) ப்ரஹ்லாஜன் சொல்லாலே. [மத்பிதுஸ்த்வத்க்கீத0பா
ப0ஜேவ தஸ்யப்ரணஸ்யது] முன்பிவன்பண்ணின அபராயங்களைப்பொ
றுக்கவேணும் என்னப் பொறுத்துப் போந்தவன், இவனிருக்கில் இவ்
வாத்மவஸ்து நஸிக்கும் என்று, நிகராயவன் - எதிரானவன் நெஞ்சி
டந்தவனுக்கு. எ.

பலநமரங்களையும் பண்ணிவைத்தானாய்த்து ; அவனதான நமரங்
களானவைபாழ்ப்பட்டுப்போம்படியாக, இன்னொனென்கிறவார்த்தைப்பாடும்
போம்படியாக அழியச்செய்து ; அதுக்குமேலே. (வென்றியித்யாதி)
வெற்றியுண்டானாலல்லது மீளானாய், ஷைவங்கள் கொடுத்தவானேயே
தனக்கு வலமாக நினைத்திருப்பானாய் ; பகருகை-சொல்லுகையாய்,
ஆயிரந்திருநாமங்களிலொன்றையும் சொல்லாதவன் ; என்றதென்-சொ
ல்லப்பெருதவனென்றபடி ; அதுக்குமேலே, திருவடிகளிலே யிரு
ந்து அபுரையாதே யிருக்கிறவனை. (பணியால்) ஸ்ரீப்ரஹ்லாஜாழ்வா
னுடைய வார்த்தையாலே ; “ஸுஹீவவஹநாத்” என்னுமாப்போலே.
பணிந்து பகர்ந்தவனுடைய வார்த்தையாலே. [மத்பிதுஸ்த்வத்க்கீத0
பாப0ஜேவதஸ்யப்ரணஸ்யது] முன்பு அவன் பண்ணின ப்ராதிசூல்ய
த்தையெல்லாம் பொறுக்கவேணு மென்னப் பொறுத்துப் போந்தா
ன் ; இனி இவனிருக்கில் இவனுக்கு அநாயம் என்னுமளவில் பின்னை
அழியச்செய்து விட்டானாய்த்து. அமரிலே - யுய்யத்திலே, நானெதிரி
என்றுதோற்றினவனுடையமார்வை யிரண்டுசூரும் படிபிளந்து [உரு
பொகட்டவனுக்கு. எ.

“அசுரன்” இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் (பலவித்யாதி.) என்றதென் னென்ற
து - அதாவதென்றபடி. மலிதார்யம் (பணிந்தித்யாதி.) ஸமுத்ரத்திலே தன்னைக்
கட்டிப்பொகட்டபோது ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரஸந்நனாய் “வரங்கொள்” என்ன,
என்னுடைய தமப்பனுடைய அபராயத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்றவன் [நய
இப்போது கொல்லச்சொல்லுவனோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (மத்பிதுரித்யாதி.)
இவன் - ஹிரண்யன். இவனுக்கு - இந்த ஹிரண்யனுக்கு. அதிப்ராதிசூல்யத்தா
லே யென்றபடி. “நிகராயவன்” என்றதுக்கார்யம் (நானெதிரியித்யாதி.) ... எ.

மூ.—பிச்சச்சிறுபீலிபிடித்துலகிற்பிணந்தின்மடவாரவர்போலங்ஙனே
அச்சமிலர்நாணிலராதன்மையாலவர் செய்கைவெறுத்தணிமாமலர்நாய்
நச்சிநமனாரடையாமைநமக்கருள்செய்யென வுள்குழைந்தார்வமொடு
நிச்சம்நினைவார்க்கருள்செய்யுமவற்கிடம்மாமலையாவதுநீர்மலையே. அ.

ப - மை.—பிச்சம் - பிச்சங்கனையுடைத்தாய், சிறு - சிறிதான, பீலி - மயி
லிறகை, பிடித்து - கையில்பிடித்துக்கொண்டு, உலகில்-லோகத்தில், பிணம் - பிண
ங்களை, தின்-தின்னுகிற,மடவாரவர்போல்-பிளாசுத்தீசனைப்போலே, அங்ஙனே - அப்
படியே, அச்சம்இலர் - பயமில்லாதவர்களாய், நாண்இலர் - “நிர்வாணிகளாய்த் தி
ரியாநின்றோமே!”என்னும்லஜ்ஜையில்லாதவர்களாய், ஆதன்மையால்-இப்படியியு
ருக்கையாலே,அவர்செய்கை-அவர்கள்செய்துபோருமவற்றைக்கண்டு,வெறுத்து—,
அணி - அழகியதாய், மா - ச்லாக்யமான, மலர் - புஷ்பங்களை, தாய் - பணிமா
நி, நச்சி - ஸர்வேஸ்வரனை ஆசைப்பட்டு, நமனார் - யமாதிகள், அடையாமை -
கிட்டாதபடி, நமக்குஅருள்செய்யென - எங்களுக்கு கர்பை செய்தருளவேணும்
என்று, உள்குழைந்து-நெஞ்சுநெகிழ்ந்து, ஆவமொடு-ப்ரீதியுடனே, நிச்சம்-[யரு
நித்யமாக,நினைவார்க்கு-அநுஸந்திக்குமவர்களுக்கு, அருள்செய்யுமவற்கு - கர்பை
செய்தருளுமவனுக்கு, இடமாவதுமாமலையானநீர்மலே—, என்று பரோபதேசம்
பண்ணுகிறார். (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (பிச்சமித்யாஜி) பிச்சமாகச் சிறுக்கப் பீலியை
க்கையிலேபிடித்து. (பிணமித்யாஜி) புடவையைப்பொகட்டுப் பிணம்
தின்னப்போரும் ஸ்தீர்களைப்போலே நிர்மதஹயருமாய் நிர்லஜ்ஜரு
மான அவர்கள் செய்திகளைக்கண்டு வெறுத்து. (அணிமாமலரித்யா
ஜி) அழகிதாய் மஹார்வமான பூக்களென்னுதல் ; மாமலரென்று—

எட்டாம்பாட்டு.—(பிச்சச்சிறுபீலிபிடித்து) பிச்சமாயிருக்கிறசிறு
பீலித்தலையையக்கையிலேபிடித்து, லோகத்திலே பிணந்தின்னிகளைப்
போலேவஸ்தரத்தைப்பொகட்டுத்திரியாநிற்பர்களாய்த்து; அவர்களை
ப்போலே, அப்படியே பிறர் முன்னே நாமிங்ஙனே நிற்கும்படி
யெங்ஙனே ! என்னுமச்சமாதல், இத்தைப்பிறர் காணில் செய்வ
தென் ! என்னும் லஜ்ஜை யாதலின்விக்கே திரியாநிற்பர்கள் ; இப்
படியிருக்கையாலே, (அவர்செய்கைவெறுத்து) வைகிகமர்யாடையும்
ஹமவடிபாஸநமும் வேஷோக்தமான அநுஷ்டாநமு மின்றிக்கே, தா
ங்கள் நினைத்தபடி செய்து திரியுமவற்றை யநுஸந்தித்து வெறுத்து;
அழகிய புஷ்பாடியுபகரணங்களைக் கொண்டு, அவனை, நச்சி-ஆஸை
ப்பட்டு, யமாடிகள் கிட்டாதபடி நிச்சம் நினைவாரென்னுதல் ;

எட்டாம்பாட்டு.—(பிச்சச்சிறுபீலிபிடித்து) “என்னெஞ்சமெனபாய்
ந்துகேள்” என்று தந்திருவுள்ளத்துக்குச் சொன்ன வுபதேசம் மலித்துவிட்ட
படி கைகண்டவராகையாலே, இப்படி ஆபீர்தன் சொல்வழி பரதந்தரானபின்
பு நீங்கள்ஊர்மதங்களைக் காற்கடைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கொள்ளு என்று பரோப
தேசப்ரவீஜித்தராகிருரென்று மேலிரண்டு பாட்டுக்கும் ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

நிர்வாணிகளாய்ப் பிணத்தின்கிற பிளாசுத்தீசனைப்போலே லஜ்ஜாஹயமின்
றிக்கே நிர்வாணிகளாய், ஜஹ்ஹிரஸையுமாகாதென்று கையிலே வழிசேர்க்கைக்
காகப்பிடித்தத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு திரிகிற கூமணரென்றுவிவக்ஷித்தருளிச்
செய்கிறார் (பிச்சமாயித்யாஜி) பிச்சாய்ச் சிறிதாயிருக்கிற மயிலிறகைப் பிடித்துக்
கொண்டென்று ஸஹ்யாயம். கீழ்வாக்யவ்யவரணம் (அவர்களைப்போலேயித்யாஜி)
“நச்சி”என்றத்தை“தாய்”என்றத்தோடேகூட்டி ஆபீர்தர்க்கு விஸேஷணமாகவும்,
“நச்சிநமனார்” என்று மேல்படித்துக்கு விஸேஷணமாகவும், இர
யோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (அழகிய வித்யாஜி வாக்யதவ்யத்தாலே.)

பேசுமளவன்றிதுவம்மின்நமர்பிறர்கேட்பதன்முன் பணிவார்வினைகள்
நாசமதுசெய்திடுமாதன்மையாலதுவேநமதுய்விடம்;நான்மலர்மேல்
வாசமணிவண்டறைபைம்புறவின்மனமைந்தொடுநைந்துழல்வாரமதிசேர்
நீசரவர்சென்றடையாதவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. கூ.

ப - ரை.—இது - பகவத்விஷயத்தின்சீர்மை, பேசுமளவுஅன்று - நம்மால்
சொல்லிமுடியாது; நமர் - நம்முடையவர்களே! , இந்தச்சீரியஅர்த்தத்தை, பிறர்-
நாஸ்திகரானவர்கள், கேட்பதன்முன் - கேட்குதற்குமுன்பே, வம்மின் - வாரு
ங்கள்; பணிவார் - தன்னைவணங்கினவர்களுடைய, வினைகள் - பாபங்களை, நாசம்
செய்திடும்-நஸிப்பிக்கும்; ஆதன்மையால்-ஆகையாலே, அதுவே - அவ்விடமே, [ய
நமது - நமக்கு, உய்வுஇடம்-உஜ்ஜீவிச்சைக்கு ஸ்தாரம், மனம் - நெஞ்சு,ஐந்தொடு-
ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தங்களிலே, சென்ற, அதுகிடையாமல், நைந்து - ஸி
திலராய், உழல்வார்-க்லேஸப்படுமவர்களாய்,மதியில்-அறிவுகேடரான,நீசரவர்-தண்
ணியர்க்கு, சென்ற—, அடையாதவனுக்கு - கிட்டஅரியனாவனுக்கு, இடமாவது-
வாஸஸ்தாரமாவது; நாள் - அப்போதுஅலர்ந்த, மலர்மேல் - பூவிலேபடிகை [யடு
யாலே, வாசம் - பரிமளத்தையுடைத்தாய், அணி-அழகியதான, வண்டு - வண்டிகள்,
அறை - ஸப்தியாநின்றன, பை - பரந்த, புறவின் - பர்யந்தங்களையடைய, மா
மலையானநீர்மலே— (க)

தாமரையாய், தாமரைப்பூவைப் பணிமாறியென்னுதல். (நச்சி) ஸர்
வேஸ்வரனை ஆஸைப்பட்டு, யமாடிகள்வந்து கிட்டாதபடி எங்களை [உயி
ரகூத்தருளவேணும் என்று நெஞ்சுகுழைந்து நிதியுடனே நித்யாநு
ஸந்தாரம் பண்ணுமவர்களுக்கு அருள்செய்யுமவனுக்கு. ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேசுமித்யாடி) சொல்லிமுடிய வொண்ணாது
நானுங்களைப் பற்றச்சொல்லுகிற விஷயவைலக்ஷணம். (நமர்) நம்
முள்ளார்.

நச்சிநமனாரென்னுதல்—“இவர்கள்பாபகர்மாக்களாய்ருந்தார்கள், நாம்
நினைத்தபடிகாரியங்கொள்ளலாம்” என்று யமாடிகள் கிட்டாதபடி
யாக வென்னுதல். (நமக்கு) எங்கள் பக்கலிலே யருளோப்பண்ண
வேணும் என்று நெஞ்சு நெகிழ்ந்து, ப்ரேமயுக்தராய்க் கொண்டு
நாள்தோறு மதுஸந்யிக்கு மவர்களென்னுதல்; நிச்சமருள் செய்யு
மவற்கென்னுதல். அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பேசுமளவன்றிது) ஹமவத்வ்யதிரிக்த விஷ
யங்களில் சொல்லலாவதொன்றில்லாமையாலே சொல்லப்போகாது;
ஹமவத்விஷயத்தில் இயத்தாராஹித்யத்தாலே பேசப்போகாது.
(வம்மின்நமர்) நம்மோடொருகுடற்றுடக்குடையாரடங்கலும் [நடு
வாருங்கோள்.

“நிச்சம்” என்றது—“நினைவார்க்கு”என்றதுக்காதல், “அருள்செய்யுமவர்க்கு” என்ற
துக்காதல்ஸேஷம். அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பேசுமளவித்யாடி.) “இது” என்றது - மேல்சொல்லப்
புகிற ஹமவத்ப்ரஹாவமென்ற விவக்ஷித்து, அதை ஸத்ஜிஷ்டான முப்பாடி
க்கிரூர் (ஹமவத்வ்யதிரிக்தேத்யாடி.)

(பிறரித்யாதி) பிறராகிறார் - நாஸ்திகர், அவர்கள் கேட்பதுக்கு முன்னே, நம்முடையார் வந்து கேளுங்கோள். “ இடினேநாத பஸ்காய் ” இத்யாதி; “இடினேநாதேமஹ்யதமம்.” (பணிவாரித்யாதி) தந்திருவடிகளிலே ஆரூபித்தவர்கள் பாபங்களைநஸிப்பிக்கும்; ஆகையாலே. (அதுவேநமதித்யாதி) அவ்விடமேநமக்கு உஜ்ஜீவிக்கைக்கு ஸ்ரோநம். (நாண்மலரித்யாதி) செவ்வியையும் பரிமளத்தையு முடைய நாட்பூவிலே. அணி-அழகு. அழகியவன்குள் மயபாநம்பண்ணிப் பாடுகிற அழகியார்யன்குளையுடைய திருநீர்மலே. (மனமித்யாதி) நெஞ்சு ஸஷ்டாடிகளின்திலும்பரவணமாய் அது கிடையாமல்சரியில ராய் மடுகெட்டவேறையர்க்குச் சென்றகிட்டவரிமன். கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (நெடுமாஸித்யாதி) நீர்மலேமேவிய ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாக.

(பிறர் கேட்பதன்முன்) இதுக்குப் புறம்பானார் தற்கு முன்பே. “யஇமம்பாமஹ்யதமம்” என்றும் “ இடினே [யடு நாதபஸ்காய்” என்றும் - அநாய்காரிகள் கேட்கவுமாகாது, அயிகாரி களுக்குச் சொல்லாதொழியவு மாகாது என்றிரண்டு முண்டிதே. (பணிவார்) திருவடிகளிலே விழுந்து ஆரூபிப்பாருடைய பாபங் களை வாஸகையோடே நஸிப்பிக்கும். (அது) அவ்வரியத்தையும் செய்யும் ; “அவ்வரியபிரவணயதி” என்கிறபடியே. இப்படியிருக்க[உய கையால் அதுவேநமக்கு உஜ்ஜீவிக்கைக்கு ஸ்ரோநம். (நாண்மலர்தாய்) என்றுபாடமாகில், செவ்விப்பூக்களைந்தூவிப் பணிவா ரென்கிறது, (நாண்மலர்மேல்) என்றதாகில், செவ்விப்பூக்களின்மேலே படிந்து பரிமளிதமான வன்குள் மலையாநின்றுள்ள பர்யனத்தையுடை த்தான - மாமலையாவது. (மனமித்யாதி) (ஐந்தொடு - மனம் - நைந்து உழல்வார்) ஸஷ்டாடிகளிலே நெஞ்சு பரவணமாய் நைந்துக்லேஸப்படு மவர்கள் ; அறிவுகேடரான நகர் சென்றடையாதவனுக்கு ... கூ

பத்தாம்பாட்டு.—(நெடுமாஸித்யாதி) ஸர்வாபிகளுன ஸர்வேஸ் வரன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருநீர்மலேமேலே,

“வம்மின்” என்று சிலரை யழைத்து, “பிறர்” என்று சிலரைக்கழிக்கிறதெப்படி யிருக்கிறதென்ன(யஇமமித்யாதி.) நாசம்என்னுதே, “அது” என்றத்தால் ஹலிகுடு தம் (அவ்வரியத்தை யித்யாதி) அப்படிப்பட்ட அநாயத்தையென்று ஸஷ்டார்யம். “புறவில்” என்றதுக்கு “மாமலை” என்றத்தோடு விசேஷண விசேஷ்ய ஹவ ஜ்ஞாபநார்யம் (பர்யனத்தை யுடைத்தான மாமலையாவதென்றது.) “இடம் - ஆவது - மாமலையான - நீர்மலையே, இது-பேசுமளவன்ற, பிறர்கேட்பதன்முன் - வம்மின்” என்றந்வயம். கூ.

௧௦௨ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

நெடுமாலவன்மேவிய நீர்மலைமேல் நிலவும்புகழ்மங்கையர்கோனமரில்-
கடமாகளியானைவல்லான்கலியனொலிசெய்தமிழ்மலைவல்லார்க்குடனே
விடுமால்வினைவேண்டிடிமேலுலகுமெளிதாயிடுமன்றியிலங்கொலிசேர்
கொடுமாகடல்வையகமாண்டு மதிக்குடைமன்னவராயடிகூடுவரே. ௩.

ப - ரை.—நீர்மலை - திருநீர்மலையிலே, மேவிய - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, நெ-
டுமாலவன்மேல் - ஸர்வேஸ்வரன்விஷயமாக ; நிலவும் - நித்யமான, புகழ் - புக-
ழையுடையராய், மங்கையர்-திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு, கோன்-தலைவராய், அம-
ரில் - யுத்தத்திலே, கடம் - மதத்தாலே, மா - மிகவும், களி - களித்த, யானை-
யானையை, வல்லான் - நடத்தவல்லவரான, கலியன் - ஆழ்வார், ஒலிசெய் - ஒலியு-
யுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த, தமிழ்மலை-இத்தமிழ்த்தொடையை, வல்லார்க்கு -
அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்கு, மால் - மஹத்தான, வினை - கர்மங்கள், உடனே -
அப்போதே, விடும்-விட்டுவிடும்போம் ; வேண்டிடி - வேணுமாகில், மேல்உலகும்-
ஸ்வர்க்கத்துடக்கமான மேல்லோகங்களும், எளிதாயிடும் - ஸூலபமாம் ; அன்றி-
அன்றிக்கே, இலங்கு - விளங்காநிற்பதாய், ஒலிசேர் - த்வநியை யுடைத்தாய்,
கோடு - வளைந்திருந்துள்ள, மா - பெரிய, கடல் - கடலால்கூழப்பட்ட, வையகம்-
பூமியை, மதிக்குடை - சந்தரணையொத்த வெண்கொற்றக்குடைநிழலின்கீழே,
மன்னவராய் - ராஜாக்களாய், ஆண்டு - அரசாண்டு, பின்பு, அடி - அவன்திருவடி-
களை, கூடுவர் - சிட்டப்பெறுவார்கள். (௩)

(நிலவுமித்யாடி) நித்யமான புகழையுடையருமாய், திருமங்கைய[உயி-
யிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகருமாய், மஹத்தாலே மிகவும்களித்த
யானையை மேற்கொள்ளவல்ல ஆழ்வாரருளிச்செய்த தமிழ்மலையை
அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு. (உடனிட்யாடி) இத்திருமொழி கற்றார்க்கு
உடனே பூர்வோத்தராவங்கள் இவனைவிடும். (வேண்டிடிவித்யாடி)
வேணுமென்றிருக்கில்,ஸ்வர்க்கத்துடையுபரிதந் லோகங்களும் ஸூலப[உ-ரு-
மாம். (அன்றியித்யாடி) விளங்காநிற்பதுமாய் ஸூலபக்கிறதுமாய்க்
கிடக்கிற கடல்கூழ்ந்த ஹ்மியை வெண்கொற்றக்குடைநிழலிலே
ஆண்டு, பின்பு திருவடிகளைச் சேருவார்கள். கோடு - வளைவு. ௩.

நித்யமான புகழையுடையருமாய், திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரபா-
நராயிருப்பாருமாய், யுய்யத்திலே, மத்தமஜத்தை நடத்தவல்லருமான
ஆழ்வார், ஒலியுடைத்தாம்படி செய்த தமிழ்த்தொடை வல்லார்க்கு.
(உடனே) ஆபுரணகாலத்திலே, கர்மங்களடைய விட்டோடிப்
போம் ; அதுக்குமேலே ப்ராப்தியும் வேண்டியிருக்கில், அதுவும்
இவர்க்கு ஸூலபமாம் ; அன்றிக்கே, ஐஹிகமான ஸம்பத்து வேண்டி-
யிருப்பர்களாகில், விளங்காநிற்பதாய் த்வநியை யுடைத்தாய் வளைந்-
திருந்துள்ள கடல்கூழ்ந்த ஹ்மிக்கெல்லாம் தாங்களே நிர்வாஹ-
கராய், உத்தரணைப்போலே யிருக்கிற வெண்கொற்றக்குடைக்கீழே
யிருந்து ஐஸ்வர்யத்தை யதுவவித்து, பின்னையும் திருவடிகளோடே
கூடப்பெறுவர். ௩.

அடிவரவு.—அன்று காண்டா அலம் தாங்காத மால்

பார் புகர் பிச்ச பேசு நெடுமால் பார்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு.—(நெடுமாலவனிட்யாடி.) “மால்வினை - ” மாலென்று - பெ-
ருமையாய், அதினர்யம் (கர்மங்களடையவென்றது.) ப்ராப்தியும் - டேஸவிஸேஷ-
ப்ராப்தியும். “அன்றி” என்றவநகரம், “வேண்டிடி” என்றத்தை அதுஷங்-
கித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாடி) அபிகார்யதுஷ-
மாக ஸகலமல ப்ரடிமென்று கருத்து. ௩

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஸமஸ்தகல்யாண ஸுனாத்மகனாய், ஸ்ரியஸ்பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனா ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வஸுலஹனாய் வந்து திருக்கடன் மல்லையிலே கண்வளர்ந்தருளினான், நானுமுட்படக்கண்டேன், நீங்க னாமவனை ஆபுரையிடுங்கோள் வாஹ்யஸாஸ்த்ரங்களைக்கற்று டேவதான ரங்கபோப பற்றி அநாயப்பட்டுப் போகாதே என்று பரோபடேஸம் பண்ணுகிறார். ...

முதற்பாட்டு. (பாராயதித்யாதி) ஹகுமியை ப்ரளயத்தில் நஸரியாதே வயிற நிலைவைத்துப் புறப்படவிட்ட. (பவளத்தூணை) ஸர்வர்க்கும ஸ்ப்ஷிஹணீயனுமாய், யாரகனுமாயுள்ளவனை. [௨]

ஆபுர்தவிரோயிநிதஸநஸ்ரலனாய், ஆபுர்தவத்ஸலனாய், ஆபுர்த ஸுலஹனாய், ஸ்வபராபதிக்கு உபாயமும் தானேயாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைத் திருக்கடன்மல்லையிலே நானகப்படக் காணப்பெற்றேன், அவனரிய நென்று கைவாங்காதே, அவனை யொழிந்த தடங்கலும் படுகுழி, அவற்றிலேபுக்கு அநாயப்பட்டுப் போகாதே அவனை ஆஸாயிதது உஜ்ஜீவிதது பபோகப்பாருங்கோளென்கிறார். ...

முதற்பாட்டு.—(பாராயது) பாரென்று பேர்பெற்றதெல்லாம் - ஹகுமியென்று போபெற்ற தெலலாவறறையும், ப்ரளயத்திலே யெடுத்தது வறிற்றிலைவைத்து, பின்னை உள்ளேகிடந்து தளராத படி வெளிராதகாண வுமிழுது. இப்படி ஸாவவிபரக்ஷணம் பண்[௨]ய னுந்நவனாருனொன்னில (பவளத்தூணை) ஸாவாக்கும் ஸ்ப்ஷிஹணீயனாய், தானே யாரகனுமாயிருக்குமாய்த்து.

அ.—பாராயது ப்ரவேஸம். திருநீரமல்லையிலே திருவுள்ளமானபடி பேசிஅறு ஹவித்துக்கொண்டு, “பேசுமளவனறிது” என்றுபரஸ்துதமானபரோபடேஸத்திலே, “அணிமாமலா-நச்சி-தூப் - ஆவமொடு - நினைவாராககருள் செய்யுமவன” என்று உபடேஸிதகாராயிருந்தார்; இப்படி பூவிடக்கோலினுரிடத்திலிருந்துச் செய்தவிடமெங்கே யென்றுவிசாரியா, ஸ்ரீபுண்வரீகாகையில் பூவிடுவித்துக்கொண்டு திருக்கடன் மல்லையிலே, இன்னமிவ்வனபோலவார் கிடைசுருமோ என்னும் நோயாசையாலே தறைக்கிடைகிடக்கிற கிடையழகை நான கண்டுகொண்டேன், நீங்களும் காணவாருங்கோ னென்றழைக்கிறாரென்று ஸந்திகண்டுகொள்வது. [௩]

இத்திருமொழியிலஹிதத ப்ரமேயோபந்பாஸம்(ஆபுர்தேத்யாதி.) “தவநெறிக் கோ பெருநெறியை” என்றதைப்பற்ற (உபாயமும் தானேயாயென்றது.) “பூண்டவததம்” எனகிறபரட்டைக்கடாக்ஷிததருளிச்செய்கிறார்(அவனரியனித்யாதி.) “எந்தை யென்வணங்கப்படுவானை” என்றத்தாலே - ஸௌஸ்ரீலயம் தோற்றுகிறத்தே.

முதற்பாட்டு.—(பாராயதித்யாதி.) தஸ்யநத்தறைவாருடைய ஹோம்ய[௩]தையை யதுஸநயிக்கவே, வடஹஸாயி, கூதீராஸ்யிஸாயி, இவர்களில் ஹோம்பதையும் நெஞ்சிற்பட்டு, அங்குநின்றும் விரோயிகள் மண்ணுண்ணும்படி க்ஷிஷ்ணனாய்வந்து நடமாடி ஆனையின்னையில் பூவிடுவித்துக்கொண்டாப்போனே, இங்கேவந்து ஸ்ரீபுண்வரீகர் பூவிட நெஞ்சுக்கினியனாய்க் கண்வளர்ந்தவனை நான் காணப்பெற்றே னென்கிறாரென்று அவதாரிகை.

“தான்” என்றபடிவாஸை (யாரகனுமென்றது.)

மூ.—பாராயதுண்டுமிழந்தபவளத்தூணைப்

படுகடலிலமுதத்தைப் பரிவாய்கீண்ட
சீராணை யெம்மாணைத் தொண்டார்தங்கள்
சிந்தையுள்ளேமுளைத்தெழுந்த தீங்கரும்பினைப்
போராணைக்கொம்பொசித்த போரேற்றினைப்
புணர்மருதமிறநடந்தபொற்குன்றினைக்
காராணையிடர்கடிந்த கற்பகத்தைக்
கண்டதுநான் கடன்மல்லைத்தலசயனத்தே. க.

ப - ரை.—பார்ஆயது - பூமியையெல்லாம், ப்ரளயத்தில்நசியாதபடி, உண்டு-
அமுதுசெய்து, உமிழ்ந்த-புறப்படவிட்டருளி, அத்தாலே, பவளம்-பவளம்போலே
எல்லார்க்கும் ஸ்பர்ஹணீயனும், தூணை - தாரகனுமாய் ; படு - முத்துமுதலியன
உண்டாகிற, கடலில் - கடலிலே, அமுதத்தை - அம்ர்தம்போலே போக்யனாய்
க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்; பரி - கேசரி என்னும்குதிரையின், வாய் -
வாயை, கீண்ட-கிழித்த, சீராணை - வீரஸ்ரீயையுடையனாய்; அச்செயலாலே, எயிரு
ம்மாணை - எனக்குஸ்வாமியாய்; தொண்டார்தங்கள் - தன்னைஆர்வமித்தவர்களுடை
ய, சிந்தையுள்ளே - ஹ்ரதயங்களிலே, முளைத்து - உண்டாய், எழுந்த - வளருகிற,
தீம் - போக்யமான, கரும்பினை - கரும்புபோலேயினியனாய்; போர்-யுத்தோந்முக
மான, ஆணை - குவலயாபீடமென்னும் யானையின், கொம்பு - கொம்பை, ஒசித்த -
முறித்த, போர்ஏற்றினை-யுத்தத்தில் லிம்ஹம்போலே யிருக்குமவனாய்; புணர்-[உயி
ஒன்மஎன்னலாம்படி பொருந்திநின்ற, மருதம் - இரண்டுமருதமரங்கள், இற -
முறிந்துவிழும்படி, நடந்த - நடுவேபோன, பொற்குன்றினை - பொன்மலைபோ
லேஅழகியானாய் ; கார் - பெரிய, ஆணை-ஸ்ரீகங்கைநீர்நீர்வானுடைய, இடர் - ஆப
த்தை, கடிந்த-போக்கின, கற்பகத்தை - கல்பகம்போலே வேண்டிற்றத்தரக்கடவ
பரமோதாரானவனை, தலசயனம்-ஸ்தலஸபநமான, கடன்மல்லை-திருக்கடல்[உரு
மல்லையிலே, நான்கண்டது - நான்காணப்பெற்றேன், நீங்களும்வாருக்கொளென்று
பரோபதேஹம் பண்ணுகிறார். (க)

ரத்நங்கள் படுகிற கடலிலே ஸ்ரஹ்மாஜிகளுக்கு ஆபுரயணீயனும்படி
கண்வளர்ந்தவனை.

(படுகடலிலமுதத்தை) ரத்நாஜிகள்படுகிறகடலென்னுதல், ஆமுதத்தை
யுடைத்தான கடலென்னுதல் ; “ மடுப்பட்டது” என்றுப்போலே
ஆமுதத்தைச்சொல்லக்கடவதிறே. இவ்விசேஷணத்தில் கருத்தென்
னென்னில் ; நல்லதெல்லாம் படுகிற விடத்திலே ஹோய்யனானவனு
மென்கை. ஆமுமானபோது, பெறுதற்கரிய வஸ்துவென்கை.

(பெறுதற்கரிய) என்றத்தாலே - க்ஷீராஸ்யிராயணைக்காண்கைக்காகக் கடலையிறை
க்கத்துடங்கின ஸ்ரீபுண்டரீகர்க்கு அபேக்ஷித்தபோதேபோகக்கூடாமை ஸஞ்சித
மாய்த்து ; அப்படி பெறுதற்கரிய வஸ்துகிடர்இங்கேகண்காணச்சாய்ந்தருளிற்
றென்றுகருத்த.

“பரிவாய்கீண்டீரானை” என்றதுகருத்ததாற்பாயாஹுரத்தைக் காட்டரநின்றனுகொ
ண்மி, “எமமானை” என்றதுகருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஸப்ரமாடேத்[உரு
யாடி.) “எழுந்த” என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (பரிணாமேத்யாடி.)
“முளைதது” என்றபடித்திலே லோககாக வருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாடி.)
“அவிகாராயஸூயபாய நித்யாய” என்னப்படுகிற வஸ்துவகரு இங்ஙன் சொல்ல
ப்போமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸனுமித்யாடி.) விவரிக்கிறார் (வஸ்துவி
த்யாடி.) ஸர்வேஸ்வரன் லோகபாகைடாலேகத்தஞ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் சேதநனு[கரு
டைய ஸத்ஸாவாஸக்த்ஸாவகருக குறுப்பாம்படி அவன் ஸ்ப்ஹிஹனீயனாகிறான்,
ஸேஷஹுசனுக்கு ஸ்ப்ஹிஹவிஷயத்வமித்களை சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளி
ச்செய்கிறார் (இவனவனுக்கித்யாடி.) “முளைத்தெழுந்த” என்றதுக்கு ஸஸ்வார்யம்
(உத்பத்தீத்யாடி.) அங்கே - தொண்டர்ஹிஹயத்திலே. அதக்கு - உத்பத்தி வ்யயி
யிகளுண்டாகைக்கு. (கரும்பினை) என்றவருஹம்,கரும்பென்கிற ஸமாயி என்று
ஸேஷம். கட்டியை, தேனைஎன்றுப்போலேசொல்லாதே, “கரும்பு” என்றத்
தாலே ஹோம்யதாதிஸாயம் தோற்றுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கட்டியித்
யாடி) “தீங்கரும்பு” என்று விஸேஷிகையாலே, கட்டி ஸ்யாநாவிஷித்த
மானதென்று கருத்து. மிகும்படி யென்னென்ன (நெருக்கவித்யாடி.) இத்தாலு
கட்டியேயாயிருக்கும் கரும்புண்டாகில் அது உத்தரோத்தரம் ரஸாயிக்யத்தோடு
யிருக்குமென்றதாயத்து.

பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

(போராணையித்யாதி)யுய்யோந்முவமானகுவலயாபீடத்தைக் கொன்று
அதின்கொம்பை முறித்த போரேற்றினை. (புணரித்யாதி)புணராநின்ற
மருதுகள்முறியும்படி அவற்றின்நடுவே நடந்தபொற்குன்றினை ;
“இணைமருதிற்றுவிழ” இத்யாதி. பொன்-அழகு. குன்றென்றது-[ரு
அழகுதன்னைத்திரட்டி வகுத்ததொருபர்வதம்போலேயாய்த்து கஃஷ்
ணன்வடிவு. (காராணையித்யாதி) பெரிய மஜேந்த்ரனிடரைப்போக்
பரமோ டாரன். க

(போராணை) யுய்யோந்முவமா யிருந்துள்ள குவலயாபீடத்
தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந முறித்துப்பொகட்டு. யுய்ய[ய
த்திலே லீஹம்போலே யிருக்கிறவனை. (ஏறு) என்றால் -
லீஹத்தைத்யும், ஃஷஹத்தையும் காட்டும் ; இங்கு, கீழே ஆணை
யைச்சொல்லுகையாலே லீஹத்தைச் சொல்லிற்றாக வமையுமின்ற.
யுய்யத்திலுள்ளயமிருக்கிறபடி. (புணரித்யாதி) பருவம் நிரம்பின
பின்பு செய்தத்தையோ சொல்லுவது. இரண்டு மொன்றே யெட்டு
ன்னலாம்படி தன்னிலே பொருந்தி நின்ற மருது முறிந்து விழு
ம்படிக்கீடாக நடை கற்றாயுய்த்து. நலிவதாகக் கோலிவந்த அஹி
ஸந்பியும் கொலையாதே யிருக்கச்செய்தே நடுவேபோனாய்த்து.
(பொற்குன்றினை) அஸ்ஸலீஹம் வர்த்திக்கும் மேரு என்று சொல்ல
லாம்படி யிருக்கை. தன்னிலே பொருந்தி நிற்கும் மருதுகள்[உயி
முறிந்துவிழுகிறபோதை ய்வநிமைக்கேட்டுப் புறிந்துபார்த்தபோது
இருந்தபடி சொல்லுகிறது; “தத:கடகடாஸஸ்டி ஸமாகர்ணந தத்பர:.”
(காரித்யாதி) ஸ்ரீமஜேந்த்ராமூரணுடைய ஆபந்திவாரணத்தைப்
பண்ணி, அவனுக்குத்தன்னை முற்றாட்டாக்கிக்கொண்டு நின்றவனை.
காரென்று - பெருமை. (கண்டதித்யாதி) இடர்பட்டு வரவும், பிற்புரு
பாடாகையன்றிக்கே இவனிடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே வந்து
உதவினாப்போலே, நான் நோவுபடுகிற ஸஸாரத்திலே ஸமகாலத்தி
லே காணப்பெற்றே நென்கிறார். க.

“தொண்டர்சிறதை, போரேற்றினை” என்றத்தாலே ஆத்மமகாணமான்சொள்
யமகாணமேயாம் சொல்லுகையாலே, அந்தமகாணமஸிஷ்டன் திருமனியை* பொற்
குன்றின் ஸ்மாரத்திலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அஸ்ஸலீஹமித்யாதி.) “குன்
று” என்கையாலே - நிரூபலதையும் தோற்றுகிற தென்றதுக்கு ப்ரஸக்திபூர்
வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தன்னிலையித்யாதி.) “வ்யத்ராயாமயதஸ்யாஹ
ஸகர்ஷமாண உலூவலம்|யமளார்ஜுநயோர்மமய்யேதிர்யம்மதமுலூவலம்|ஹ்நா
வுத்தமஸாவாஹ்ரோளதேநதௌயமளார்ஜுநௌ|தத:கடகடாஸஸ்டி ஸமாகர்ணந
தத்பர: | ஆஜமாமவ்ரஜஜநோஹர்ஸுமஹாதருமௌ | ஹ்நஸ்கந்யௌ நிபதிதௌ
ஹ்நஸாகௌ மஹிதலே | நவோத்தமதஸ்வஹாஸஸம்|தஹாஸஸுஸாலகம்”
என்றம் சொல்லுகிற இவ்வசநங்களில், “கடகடாஸஸ்டி ஸமாகர்ணநதத்
பர:” என்றது - * வ்ரஜஜநத்தக்கு விஸேஷணமாயிருந்ததேயாகிலும், கிட்ட
விருந்தஃஷ்ணனுக்கும் இதொக்குமென்றுதிருவுள்ளம். அன்றிக்கே, “ஸ:-உலூ[சயி
கலம் - கர்ஷமாண: - தத:கடகடாஸஸ்டி ஸமாகர்ணநதத்பரஸஸந்-மஹாத்ருமௌ
ஹ்நஸ- வ்ரஜஜநஸு தாத்ஸிஸ ஆஜமாம ஹ்நஸு” இத்யந்வயோ விவக்ஷித: . இடர்
பட்டு - ஸுஸீதரிடர்பட்டென்றபடி. வரவும் - தானிருக்குமிடத்திலே வரவுபெ
றுபடி. (வரவும்) என்றவநதரம், ரக்ஷணம் என்றஸேஷம். இவன் - ஸ்ரீமஜே
ந்த்ராமூரன். க

மூ.—பூண்டவததம் பிறாக்கடைந்து தொண்டுபட்டுப்
பொயநநூலெமெய்நநூலெனறென்றுமோதி
மாண்டவததம்போகாதேவமமினெந்தை
யெனவணங்கப்படுவானை கணங்களேத்தும்
நீண்டவததைசகருமுகிலை + பெம்மன்றன்னை
நின்றவூரித்திலத்தைத தொத்தார்சோலைக்
காண்டவததைககனலெரிவாய பெயவித்தானைக்
கண்டதுநான கடன்மலலைததலசயனத்தே. ௨.

ப - ரை.—அவததம் - வயாததமான சிலகாராயங்களை, பூண்டு-ஏறிட்டுக்கொண்டு, பிறாகது - தண்ணியரை, அடைந்து—, தொண்டுபட்டு - அடிமைகள்செய்தம், பொய - மிதையடான, நூலை-பராஹ்மஸாஸதரங்களை, ஒதி-கற்று, அவதறிற் சொல்லுகற ஆததங்களை, மெயநநூலெனறென்று-மெய்யான வேதாரதஸாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லப்படுகிற ஆததவிஸேஷங்களைனறாமபி, அவததம்-வயர்த்தமே, மாண்பிபோகாத-முடிந்தபோகாமல், வமமின் - உஜ்ஜீவிக்ருமபடிவாருங்கோள்; எந்தை-எனக சூக்தகருய, என-என்போலவாரச்சூ, வணங்கப்படுவானை-ஆஸ்ரயிக்கலாமபடி எளியனாய, கணங்கள் - அறிவுடையாரினதீரங்களாலே, ஏததம்-ஏததப்படுமவனாய, நீண்ட—, அததம் - திருக்கையையுடையனாய, கருமுகிலை - காளமேகம்போன்ற திருநிறதையுடையனாய, நின்றவூரி - திருநின்றவூரில், நித்திலத்தை - முததததிரளபோல சூளிநகவடிவையுடையனாய, தொத்து - பூன்கொத்துக்கள், ஆ - மக்கருந்துள்ள, சோலை - சாலையையுடைதசான், காண்டவததை-காண்டவம் எனகற்காட்டை, கனல் - கன்னறுசொண்புவருகிற, எரி - அகரியினுடைய, வாய் - வாயில், பெயவித்தானை - பரவேந்திபிச்சு, எமமானறனை-ஸாம்ஸர்வரனை, நான்கண்டது —, கடன்மலலைக்ககசடனத்து - கருகசடன்மலலைமேலையிருக்கும். (௨)

இரண்டாம்பாட்டு (பூண்டவததம்) வயாபுமாயிருக்கிறசிலகார[௨௦]யங்களையேறிட்டுக்கொண்டு, அஸைவயரைஸைவயா என்று அவர்களை அடைந்து அவாகருகது ஸீதயராய.

இரண்டாம்பாட்டு.—(பூண்டவததம்) (அவததம்-பூண்டு)வயாபுமான காராயங்களை யேறிட்டுக்கொண்டு - ஸாதவிகரோட்டை ஸஹவாஸமும் வைதிகபுருஷராயங்களைப் பெறவேணுமென்னுமதுவும் தவிராந்து வயாபுமானவறறையேறிட்டுக்கொண்டு. (பிறாக்கடைந்து தொண்டுபட்டு) அபராபத விஷயங்களிலே பராபதவிஷயத்திற்போலையிருக்கததாழவுசெய்து. அஸைவயரை ஸேவிதது.

இரண்டாம்பாட்டு.—(பூண்டவததமித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் - எமபெருமானுடைய நிரதிஸய ஹோம்யதையையும் வ்ரோயிநிரஸந்ரீலதையையும் சொருகிலலாநிறகச்செய்தே, ஸுஸாரிகளஅப்ராபதவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டுப்போகாநின்றார்கள், ஆகிலும் விடமாட்டாத காரணயததாலே யழைக்கிறார் முத்தகண்மாத என்று ஸம்மதிகண்டுகொள்வது.

வீவரணம் (ஸாதவிகரோடித்யாதி.) “பிறர்க்குத்தொண்டுபட்டு - பிறரை அடைந்து” என்றவயிததுததாத்பர்யமருளிச்செய்கிறா (அபராப்தேத்யாதி.) [பூமி]

† “நீண்ட அததககருமுகிலை” என்ற பாடாகதரம்.

உலகு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

(பொய்யித்யாடி) மிய்யையான வ்ராஹ்மஸாஸ்த்ரங்களையோதி அவ
ற்றிற்சொல்லுகிற அர்யங்களைமெய்யென்று வ்யர்யமே முடிந்து
போகாதே வாருங்கோள், நான்சொல்லுகிற அர்யத்தைக் கேளுங்
கோள். (எந்தையித்யாடி) வகுத்த ஸ்வாமி. (என்வணங்கப்படு [நு
வானே) நானுட்பட ஆபுரயிக்கும்படிஸூலஹனவனே. (கணங்களித்
யாடி) “நித்யமிந்நிரிய பயோதிமஃ மஹோயோமி நாமபிஸஹுர
மந்யியஃ! அப்யநுஸாரவஸிரஸஸஹுர்த்ரஹம்” என்கிறபடியே,
வேடிவைடிகங்கள் “சூழ்த்தமரர் துதித்தால்” என்கிறபடியேகுறை
யிட்டேத்தினாலும் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு எத்தாதவிடம் விஞ்சிய
யிருக்குமவனே. (கருமுகிலே) காளமேவம்போன்ற வடிவையுடை
யவனே. (தொத்தாரித்யாடி) கொத்தாகப்பூத்த வாண்டவவநத்தை
அந்நிஸாத்தாக்கினவனே. ௨.

(பொய்ந்நூலே யித்யாடி) விப்ரலஹகராயும் வ்ராஹ்ராயுமுள்ளவர்கள்
தந்தாமுடையஸூய்யாலே வகைந்த ஸாஸ்த்ரங்களை வைடிகஸாஸ்த்
ரம்போலேயிருக்க ஆடிரித்து அஹ்வீத்து, பின்னை அவற்றினுடைய
ஸ்வரூபமிருந்தபடியை யாராய்ந்து மீளுகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி
முடிந்து. (அவத்தம் போகாதே) இஹலோக பரலோகங்களிரண்டிலும்
வ்யர்யமேபோகாதே. (வம்மின்) கெடுவிகாள்! கடுகவந்து நில்லுங்
கோள். (எந்தை யென்வணங்கப்படுவானே) எனக்குநகனாய், என[உயி
க்குச்சென்றபுரையிக்கலாம்படி ஸீலவானாயுள்ளவனே. (கணங்களித்யாடி)
அறிவுடையார் திரள நின்றேத்துகிற அபரிஹேத்யமான அந்த
வஸ்துவை. அன்றிக்கே, (நீண்டஅத்தக்கருமுகிலே) என்றாய் - நீண்ட
ஹஸ்தத்தையுடைய வென்னுதல். (எம்மான்றன்னை) திருவடிதோற்ற
துறையிலேயாய்த்து இவரும் தோற்றது; “கிமர்யஃ நவிஹுஷி[உரு
தாஃ.” (நின்றவூரித்யாடி) திருநின்ற வூரிலே நிற்கிற, ஸ்ரமஹர
மான முத்துத்திரள்போலே யிருக்கிறவனே. (தொத்தாரித்யாடி) கொ
த்துஆர்ந்திருந்துள்ள சோலையை யுடைத்தான வாண்வவநத்தை,
கனன்றுகொடுவருகிற அந்நியின் வாயிலே ப்ரவேஸிப்பித்தவனே.
அர்ஜுனனும் க்ஷிணனுமாய்ப் பூம்பந்தேறிட்டு விளையாடாநிற்க, [நயி
அந்நிஹவான் “பசித்தேன்” என்ன, பின்னை அக்காட்டை அவ
னுக்கு விருந்தாகவிட்டு கூடநின்று ஹஜிப்பித்தானிறே; இந்ந்ரன்
கோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க, அர்ஜுனன் சரக்கூடமாகக் கட்ட மே
லேவழிந்துபோய்த்திறே. (கண்டது) காட்டுத்தீயிலே வர்ஷித்தாப்போ
லே, நான்நோவுபடுகிற ஸஸாரத்திலே காணப்பெற்றேன். ௨.

“என்றென்று” என்கிறவீப்கையாலேஹிதம் (ஆடிரித்தென்றது.) பாஹுரத்தை
த்யோதநம் பண்ணுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாடி.) “நித்திலம் -” நிஸ்தலமாய்,
(முத்தென்றது.) கொத்து - பூங்கொத்து. கனன்று - ஜவலித்துக்கொண்டு. முன்பு
காட்டுத்தீயை வினைத்தவன்றானே யிப்போது காட்டுத்தீயை யணைக்கைக்குக் கரு
முலையாக் கிடக்கிறான், நான்கண்டேன் என்னும் ப்ரக்ஷிதோப யோமத்தை[சய
ஹஜிப்பிக்கிறார் (காட்டுத்தீ யித்யாடி.) ௨.

மூ.— உடம்புருவில்மூன்றென்றாய்மூர்த்திவேரு
யுலகுய்யநின்றானே யன்றுபேய்ச்சி
விடம்பருகுவித்தகனைக் கன்றுமேய்த்து
விளையாடவல்லானே வரைமீகானில்
தடம்பருகுருமுகிலைத் தஞ்சைக்கோயில்
தவநெறிககோர்பெருநெறியை வையங்காக்கும்
கடுமபரிமேலகற்கியை நான்கண்டுகொண்டேன்
கடிபொழில்சூழ் கடன்மலலைதலசயனத்தே. ௩.

ப - ரை.—உடம்பு - ஸ்ரீரத்தினுடைய, உருவில் - ப்ரகாரத்திலே, மூன்று - (ய) மூன்றும், உலகுஉய்ய - லோகாக்ஷணர்த்தமாக, ஒன்றாய் - ஒன்றும்படியையுடைத்தாய், மூர்த்தி - ஸ்வரூபம், வேரூய - வேறுபாடு, நின்றானே - நிற்குமவனாய்; அன்று - கஞ்சன பூதனையைக்கொண்டு முடிக்கத்தேடினவன்று, பேய்ச்சி-பேயான அவனுடைய, விடம் - விஷம்கலநதபாலை, பருகு - குடிதத, வித்தகனை - விஸ்மயநீயனாய், கன்று - கன்று,மேய்த்து - மேயாநிறக, அவற்றோடுகலந்து நின்ற தேனாகாஸாரணை, விளையாடவல்லானே - விளையாட்டாக நிரஸிக்கவல்லனாய்; வரைமீ - மலைமேலுள்ள, கானில் - காடுகளிலே, தடம் - தடாகங்களில், கன்றுகள்இறங்கிநீர் குடிக்குமபடி, பருகு - தான்முன்னேஇறங்கி கையைமுதுகிலே கட்டிக்கொண்டு தண்ணீர் அழுதுசெய்யுமவனாய், கருமுகிலை - காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய்; தஞ்சைக்கோயில் - ஸ்ரீராக்ஷணர்த்தமாகத் தஞ்சைமாமணிக்கோயிலில் எழுந்தருளிநிற்குமவனாய், தவநெறிக - தன்னனைக்கிட்டிகைக்குச்செய்யும்உபாயங்களுக்கு, ஓர்பெருநெறியை - ஒரு பொரிதான நெறியாயிருப்பவனாய்; வையம்-ஸகல லோகங்கலையும, காகம - ரக்ஷிக்கைக்காக, கடு - மிககவேகத்தையுடைய, பரிமேல - குதிரையின்மேலே, கற்கியை - கலகயாவதாரம் செயதருளினவனை, கடி-காவலையுடைய,பொழில்-பொழிலாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, கடன்மலலைத் தல[உருசயனத்து—, நான்கண்டுகொண்டேன்—, ௩

மூன்றும்பாட்டு.(உடம்பித்யாடி)உடம்பினுடையபடியில்-உடம்பினுடைய ப்ரகாரத்தில், மூன்றும் ஒன்றும்படியையுடைத்தாய்,

மூன்றும்பாட்டு.—(உடம்புருவில் மூன்றென்றாய்) உடம்பினுடைய படியில் - உடம்பினுடைய ப்ரகாரத்தில், மூன்று மொன்றும் படியையுடைத்தாய்.

மூன்றும்பாட்டு.—உடம்பித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டிலே - “வம்மின்” என்று ஸாமான்யேந அழையாநிற்கச்செய்தேயும், அவர்கள், பாதத்தவ நிர்ணயம் பிறவாதார் சிலரும், விரோயிககஞ்சிக்கிட்ப்பாரும், பஹுப்ராயரான எங்களை ரக்ஷிப்பனோ! என்றிருப்பாரும், கலிகாலஹிதருமாயிருப்பாருமாகையாலே பேருபாதிசாதிருந்தார்களென்று, அவனுடைய படினை அவர்களிய வருளிச்செய்தினரென்று ஸந்திகண்டுகொள்வது.

உக9 பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

ஸ்வேருபேணநின்றும் ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கு அஞராத்மாவாய்நின்றும் இப்படிகளால் இதுவே ஸரீரமாமிடத்தில் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். (மூர்த்திவேராய்) ஆக, மூன்றுமொக்குமிதே யென்னில் ; (வேராய்) “ஒருருவம்” இத்யாதிப்படியே-வேறுபட்டு. இப்படிநிற்கிறது எதுக்கு காகவென்னில் (உலகித்யாதி) லோகரக்ஷணார்யமாக இப்படிநிற்கிறது.

ஸ்வேருபேண நின்றும் ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கு அஞராத்மாவாய் நின்றும் இப்படிகளால் இதுவே ஸரீரமாமிடத்தில் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். (மூர்த்திவேராய்) ஆனால் மூன்றுமொக்குமிதே; [யேஷாஸாம்யே ஸ்விதமந:] மூன்பே ஐக்யத்தைச் சொல்லியு வைத்து பின்னை ஸாம்யம் சொன்னான்றிதே. இப்படிநிற்கிறதுதா னெதுக்காகவென்னில் ; ஸ்விஷ்டி ஸ்விதி ஸஹாரங்களாலே ஜம ட்ரக்ஷணத்துக்காகவாய்த்து இப்படி நிற்கிறது.

விவரணம் (ஸ்வேருத்யாதி.) ஒருபடிப்பட்டிருக்குமென்றது - தன்னுடைய திருமேனி தனக்கு வியேயமானுப்போலே, ஸ்ரஹ்ம ருத்ரர்களும் தனக்கு[யிரு வியேயராயிருப்பர்க ளென்கை. இத்தால் - “ ஸ்ரஹ்மவிஷ்ணுஸிவாத்மிகாஸ ஸஞ்ஞாஸநார்டந ஏகவையாதி ” என்னும்படியே - மூன்றுவடிவு மவனுக் கே ஸரீரமாகையாலே, ஐக்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆனால், தரிமூர்த்தையக்ய வாடிம் ப்ராஸங்கியாதோவென்ன (மூர்த்திவேராய்) என்று மூலத்துக்கவதா ரிகை யிட்டுக்கொள்வது. மூர்த்திஸ்வடிம் - ஸ்வருபபரம். ஆக, ஸ்ரஹ்ம [உய ருத்ரர்களுடைய ஜீவஸ்வருபங்களும் எம்பெருமானுடைய தீவ்யாத்ம ஸ்வரு பமும் வெவ்வேறுயிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கிவர்கள் ஸரீரஹுதரென்றதாய் த்து. ஸ்வருபங்கள் வெவ்வேறுகில் ஸரீராத்மஹாவம் சொல்லுவானென், ஸா ம்யம்சொல்லலாமிதே யென்று தரிமூர்த்திஸாம்யவாடியினுடைய வார்த்தையைக் கிளப்புகிறார் (ஆனாலித்யாதி.) த்விஷ்டாஹகயநமுவேந பரிஹரிக்கிறார் (யேஷாமி த்யாதி) ஐக்யத்தையும் ஸாம்யத்தையும் விஷிசொன்னால், இரண்டும் முக்யமாகக் கிடைக்கும்படி ஸ்வருபஹேதமும் ஸரீரஸரீரிஹாவத்தால் ஐக்யமும் கொள்ளவே னுமென்று கருத்து. ஆக, ஸாம்யம்சொன்னத்தாலே - ஸ்வருபைக்ய வாடிமும், ஐக்யம்சொல்லுகையாலே - கேவலஸாம்யவாடிமும், அர்யாத் - அதிக்ரான வாடி மும் நிரஸ்தமாய்த்து. ஆனால், ஸாம்யம்தோன்ற நிற்கைக்கு ப்ரயோஜநமேது? [நய னன்று ஜிஜ்ஞாஸுப்ராஸநாவாடிபூர்வகம் ப்ரயோஜநந்தன்னை யருளிச்செய்கி றார் (இப்படியித்யாதி) கார்யத்வாராவந்த ஸாம்யமித்தனைபோக்கி ஸ்வருபஸா ம்யமில்லை யென்றுகருத்து. இத்தால் - “ உலகய்ய நின்றானை ” என்றதுக்குத் தாற்பர்யம் சொல்லிற்றாய்த்து.

(அன்றித்யாதி) பூதநைமுலைகொடுத்தவன்று அவ்விடத்தை யடோஷை முலைப்பாலபருகுமாப்போலேபருகவலஸமர்யனை. (கன்றித்யாதி) கன்றுகளை விட்டுமேயாநிற்க, கன்றுகளுடனே கலந்த அஸுரர்களை விளையாட்டாக லீலையாக நிரவிக்கவலலவனை. (வரையித்யாதி) மலையிடத்திலும் காட்டிடத்திலும் பசுமேயககப்படிக்கால அவ்விடங்களிலதடாகங்களிலே கன்றுகளை நீருட்டப்படுககால அவற்றுடனே தானும்புக்குகையைமுதுகிலேகட்டிக்கவிழநதுநின்று தண்ணீரைப்பருகும் கருமுகிலே. (தஞ்சையித்யாதி) லோகரக்ஷணாபமாகத தஞ்சைமாமணிக கோயிலிலே நின்றவனை.

(அன்று பேயசசிவிடமபருகுவிததகனை) ஸ்ஃஷ்டமான ஜமததிலே க்ஃஷ்ணனாயவநதவதரிதது பூதநையுடைய விஷத்தைப் பருகின விஸ்மயநீயனானவனை. இவரு விஸ்மயமென்னென்றால்; முலைவழியேபராணனும் மாளுமபடியாக விஷத்தைப் பருகினபடியைச் சொல்லுதல; அன்றிக்கே, அவள தாயவடிவுகொண்டு வரசசெய்தேயும் முலைப்பால [யுடு விடேஷதகாலே வேறறுமுலை யென்றறிந்து ஹஜித்தபடியைச் சொல்லுதல. (கன்றித்யாதி) “ஸாவஸ்ய ஜமதஃபாலௌ வத்ஸபாலௌ பைஹுவது:” (வரையித்யாதி) இவ்விடத்துக்கு ஹட்டரருளிசசெய்தாரென்று ப்ரவிய்யமிதே. இவ்விடத்துக்கு ஜீயரருளிசசெய்யாநிறக, பிள்ளையழுகியமணவாளப்பெருமாளரையா ஸ்மரிப்பித் [உயதருளினவா ததையாயதது; - “மலைமேல காட்டிலேயுண்டான தடாகங்களிலே கன்றுகள் பின்னேபோயினேததுவநது தண்ணீர்குடிக்கப்படுககால, இளங்கன்றுகளாகையாலே நீரிலே முன்னே பிறங்கிக் குடிக்க ஹயப்படுமே, அததை நீருட்டுகைககு, தான் பின்னே கையைக்கட்டிக்கவிழந்துநின்று தண்ணீரமுதுசெய்யுமாய்த்து.” ஜாதி[உருப்ரயுகதமான ஸ்வஹாவததைச் சொன்னபடி. (தஞ்சையித்யாதி) ஜமததையடைய கோகுகைககாக, பெரிய ஏறறத்தை யுடைய தஞ்சைமாமணிககோயிலிலே நிறநிற. (தவநெறிககோர பெருநெறியை)

“உலகுயயநினருளை” என்றத்தைக கடாக்ஷிதது; “கன்று” இத்யாதிக்குத தாத்பராயம (ஸர்வஸ்யேத்யாதி.) இததால்-அக்ஷஜமதரக்ஷணர்யம் ஸ்ரஹ்மாடிகளநடுவே ஸஜாதீயனானவன, கன்றுமேயகக இடையனாயவநதானென்றதாய்த்து. கன்றுமேயககையோடு ஸ்ஃஷ்டயாடிகளோடு வரசியறஇவனுக்கு விளையாட்டு என்று திருவுள்ளம். ப்ரவிய்யிதானெனவனே யெனன(இவ்விடத்துக்கு ஜீயரித்யாதி.) ஹட்டர் ஸ்ரீஸுகதியை நஞ்ஜீயாககு அரையர் ஸமரிப்பிக்கையாலே அநேகம் முதலிகளும் கேட்டிருப்பார்களென்றுகருதது. அநதஸ்ரீஸுகத்திதன்னை யருளிச்செய்கிறார் (மலைமேலித்யாதி.) “கானில” என்றதினர்யம் (காட்டிலேயென்றது.) “பருகு” என்றால் - கையாலேதானே பருகலாமே, பின்னே கையைக்கட்டிக்கொண்டு என்னுமதுதோறும்படியென்னென்னில்; “கருமுகிலே” என்றததால் - படித்து வருகைதோற்றும், அத்தாலே இவவார்யம் ஸுகித்மென்று திருவுள்ளம். இவ்வாறுத்தாலே ஹலித்ததென்னென்ன (ஜாதீத்யாதி.)

மூ.—பேய்த்தாயை முலையுண்ட பிள்ளைதன்னைப்

பிணைமருப்பில் கருங்களிற்றைப் பிணைமான்னோக்கி

லாய்த்தாயர் தயிர்வெண்ணெய்மர்ந்தகோவை

யந்தணர்தமமுதத்தைக் குரவைமுன்னே

கோத்தானைக் குடமாகுகுத்தன்றன்னைக்

கோகுலங்கள்தளராமல் குன்றமேந்திக்

காத்தானையெம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்

கடிபொழில்சூழ் கடன்மல்லைத்தலசயனத்தே. கூ.

ப - ரை.—தாய - தாயின்வடிவுகொண்டவர்த, பெண்புறவையுடைய, [ய] முலை-முலைவழியே, அவள் பராணை, உண்—அமுதசெய்கருளுண், பிள்ளைதன்னை - பிள்ளையாய் ; பிணை - ஒன்றோடொன்று பிணைந்த, மருப்பின் - சொம்புகளையுடைய, கரு-கறுத்த, களிற்றை-யானைக்கன்றுபோலே இனிய செவ்விதங்கலையுடையனாய் ; மான்பிணை - மான்பேடைபோன்ற, நோக்கின் - விதிவழியுடைய, தயிர்வெண்ணெய் - இடைத்தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி, சேமித்துவைத்த, தயிர்-சயிரையம்.[ய] கு வெண்ணெய் - வெண்ணெயையும், அமுதசெய்க, அமாந்த-தந்தகருத்த, [ய] கருவ-நிர்வாஹகருய் ; அந்தணர்தம் - ஸ்ராவணமனாசாரத்த, அமுதத்தை - அம்மரம் போலே போக்யனாய் ; முன்னே - முன்புபாடுச்சொல் சொந்தத்தலே, குரவைகோத்தானை - பெண்களோடு கைகோத்தானையாடினவழி, பிணைமான்னோக்கி எல்லாரும் காணலாம்படி அச்செருச்சுத்தாரத்த, கடன்ம - குடசுகுத்தாரத்த, குத்தன்றனை - விலாஸ்செவ்விதங்கலையுடையனாய் ; குன்றன் - பச்சி, கடிபத்தா லே வர்ஷிப்பித்தவன்ற, கோகுலங்கள் - வாசகரங்கள், தளராமல் - கோவபடா தபடி, குன்றம் - கோவர்த்தநமென்றும் மலையை, குந்த - தந்தத, பசுக்களையும் இடையனாயும், காத்தானை - ரக்ஷிச்சவனாய் ; எம்மானை - என்மேலமைக்காரன் டவனான ஸாவேஸ்வரனை, கடி-பர்மனம்மரத்த, பொழில்-செவ்வெழில், சூழ் - சூழ் குழப்பட்ட, கடன்மல்லைத் தலசயனத்தாக் கண்டுகொண்டேன்—...

(தவநெறியித்யாதி) ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்க னென்றவற்றும் பெ ரியநெறியாயுள்ளவனை. (வையமீத்யாதி) ஜாத்ரஷ்டாநுபாயாக, பெரிய எற்றத்தையுடைய குதிரையின்மேலே கல்கியெம்மாயெழுந்தன வி யிருந்து, அக்குதிரைக்குளம்பிலே அனாரிகளடைய நல்கி நுமபடி யிருந்தவனை. கூ.

ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களில் பெருநெறியாயுள்ளவனை. வழிதப்பிச் செ ல்காணெறியே போனாலும், தம்பச்சலிலே கூடப் பிணைக்கூறும்படியிரு க்கை. வ்யவீசரியாத ஸாயநமென்றபடி. (வையமீத்யாதி) ஜாதத்தை யடைய நோக்குகைக்காக, பெரியவெறத்தை யுடைய குதிரையின் மேலேயேறி அக்குதிரைக்காலிலே பாதிபசுஷத்தைத் துடைத்துப் பொகடும் வடிவை யுடையவனை. பரி - செலவு ; கடிதான செல வையுடைத்தாய், மேலான பரியை. (கடியித்யாதி) ஜாதத்தையடைய ரக்ஷிக்கக்கடவனாயிருக்கிறவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நாரிப்போது விஷயஹ-ஓதனானே என்கிறார். கூ.

“பெரு” என்றதுக்கு வாஸநை (வழிதப்பி யித்யாதி.) காணெறி - காட்டு வழி. உபாயானுரம். “ஓர்” என்றதுக்குலாவம் (வ்யவீசரியாதவித்யாதி.) கடிமையை - வேறத்தையுடைத்தான, பரி - குதிரைமேலே யிருக்கிற, கல்கியெ ன்தம் ; கடிமையானகடையையுடைய, மேலான, பரி - குதிரையாயிருக்கிற கல்கி யென்தம் ; த்வியியமர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஜாதத்தை யித்யாதி)வாக்யத்யாத[சரு தாலே.) இனிமேல் செய்தருளுகிற வவதாரமன்றோவது, கல்கியைநான் கண்டு கொண்டேன் என்னும்படி பெய்கனையென்ன (ஜாதத்தையுடையவித்யாதி.) கூ

நாலாமபாட்டு. (பேய்ததாயிதயாதி) தாயவடிவுகொண்டுவிந்த பூதநையை, அமரமுலைவழிபே அவருயினாயுண்ட பிள்ளையை. (பிணை யிதயாதி) மானபேடைபோன்ற விழியையுடைய இடைத்தாயர் தயி னாயும, வெண் ணையையும அரதுசெய்து அமாந்த நிரவாஹகனை. (அந் கனரிதயாதி) வராஹமணாத அமரீதமபோலே ஹோய்நானவனை. (நரணவரிதயாதி) பெண்கருடனே குரவைகோத்ததுவினையாடி அச சேநசகாலை மாரிலே படங்குகாடினவனை. (கோகுலமிதயாதி) பசுக்களதனாகப்படுதலாகிறதது மழைகாததவனை, ஸாவஸவாமியை.

நாலாமபாட்டு. (பேய்ததாயிதயாதி) தாயவடிவுகொண்டுவிந்த பூதநையை, அமரமுலைவழிபே அவருயினாயுண்ட பிள்ளையை. (பிணை யிதயாதி) மானபேடைபோன்ற விழியையுடைய இடைத்தாயர் தயி னாயும, வெண் ணையையும அரதுசெய்து அமாந்த நிரவாஹகனை. (அந் கனரிதயாதி) வராஹமணாத அமரீதமபோலே ஹோய்நானவனை. (நரணவரிதயாதி) பெண்கருடனே குரவைகோத்ததுவினையாடி அச சேநசகாலை மாரிலே படங்குகாடினவனை. (கோகுலமிதயாதி) பசுக்களதனாகப்படுதலாகிறதது மழைகாததவனை, ஸாவஸவாமியை.

நாலாமபாட்டு. (பேய்ததாயிதயாதி) தாயவடிவுகொண்டுவிந்த பூதநையை, அமரமுலைவழிபே அவருயினாயுண்ட பிள்ளையை. (பிணை யிதயாதி) மானபேடைபோன்ற விழியையுடைய இடைத்தாயர் தயி னாயும, வெண் ணையையும அரதுசெய்து அமாந்த நிரவாஹகனை. (அந் கனரிதயாதி) வராஹமணாத அமரீதமபோலே ஹோய்நானவனை. (நரணவரிதயாதி) பெண்கருடனே குரவைகோத்ததுவினையாடி அச சேநசகாலை மாரிலே படங்குகாடினவனை. (கோகுலமிதயாதி) பசுக்களதனாகப்படுதலாகிறதது மழைகாததவனை, ஸாவஸவாமியை.

பிள்ளை எனஞ்சே, “ சனனை ” என்று பிள்ளைத்தனத்தில் தானுனதனமையைத் திருவுள்ளமபற்றித்த தபாயமருளிச்செய்கிறா (பேயானவனிதயாதி.) “ கோவை ” என்றசின் தாகபாயம (லோகத்தையடைய எழுதிகொண்டவனையென்றது.) “ முன்னே ” என்ற படிபாடே தாதபாயம (சிலரிதயாதி.) “ தனனை ” என்றபடித் தாலே குடக்கூத்தில் அகவீதியதவம தோற்றகையாலே, ஊராகக்காணவருகை கிளவிதமென்றருளிச்செய்கிறா (இப்படியிதயாதி.) கண்டேன எனனாதே, “ கண்டி கொண்டேன ” என்றதுக்கு வாஸநை (அவனிதயாதி.)

ககசு பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மூ.—பாய்ந்தானைத் திரிசகடம்பாறிவீழப்

பாலகனாயாலிலையிற் பள்ளியின்ப

மேய்ந்தானை யிலங்கொளிசேர் மணிக்குன்றன்ன

வீரிரண்டுமால்வதைத்தோ எம்மானன்றனை

தோய்ந்தானைநிலமகள்தோள் தூதிற்சென்றப்

பொய்யறைவாய் புகப்பெய்த மல்லர்மங்கக்

காய்ந்தானை யெம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்

கடிபொழிற்சூழ் கடன்மல்லைத்தலசயனத்தே. ௫.

ப - ரை.—தாயார் காவலாகவைத்த சகடத்திலே அஸுரர்கள்புகுநது நலிய
ப்புக்கவாறே, திரி - உருளுகிற, சகடம் - சகடாஸுரன், பாறி - சிறம்பிந்நமாய்,
வீழ - வீழும்படி, திருவடிகளாலே, பாய்ந்தானை - பாய்ந்தவனாய் ; பாலகனாய் -
சிறப்பிள்ளையாய், ஆலிலையில் - அப்போதுண்டான ஒருவடதளத்திலே, சாய்ந்
தருளி, பள்ளி இன்பம் - நித்ராஸுகத்தை, ஏய்ந்தானை - அதுபவித்தவனாய் ;
இலங்கு ஒளி - மிக்க ஒளிபை, சேர் - உடைத்தான, மணிக்குன்று அன்ன-யுடு
ரத்நபர்வதம்போன்ற வடிவழகையும், மால் - பெரிதாய், வரை - தீர்டமான, ஈரி
ரண்டுதோள் - நான்கு திருத்தோள்களையுமுடைய, அம்மானன்றனை - ஸர்வஸோ
வியாய் ; நிலமகள்தோள் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியின் திருத்தோளோடே, தோய்ந்தா
னை-கலந்தவனாய் ; தூதில்சென்று-பாண்டவர்களுக்குத் தூதனாய்ச்சென்று, பொய்-
தூர்யோதனன் பொய்யாஸநமிட்டுவைத்த, அவ்வறைவாய் - அந்த நல்லவறையிலே,
புக - கர்ஷணனை ப்ரவேசிப்பித்து நலியவேணும் என்று, பெய்த-ஸங்கேதராக்கி
வைத்த, மல்லர் - மல்லவர்க்கத்தை, மங்க-முடியும்படி, காய்ந்தானை - சீறியருளி
னவனாய் ; எம்மானை-எனக்கு ஸ்வாமியானவனை, கடிபொழிற்சூழ் கடன்மல்லைத்
தலசயனத்தாக் கண்டுகொண்டேன்— ௫.

அஞ்சாம்பாட்டு. (பாய்ந்தானை யித்யாடி) சகடாஸுரனைத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—(பாய்ந்தானையித்யாடி) பிள்ளையைத் தொட்
டிலிலேவளர்த்தி சகடத்தை வரவழைத்து வைத்துப்போனார்கள் ;
அதிலே அஸுரர்கள் ஆவேசித்துவந்து நலியப்புக ; “ஸ்தந்யார்யீ
ப்ரருரோடிஹ” என்கிறபடியே - முலைவரவுதாழ்த்துச்சீறித் திருவ
டிகளாலே பாய்ந்தான் ; அதுக்கிலக்காய் முடிந்துபோனார்கள். ஊரு
கிற † சகடமானது பாறிப்போம்படியாகப் பாய்ந்தவனை.

அஞ்சாம்பாட்டு. (பாய்ந்தானையித்யாடி.) தாயைப்போலே வந்தபேயைப்போ
லன்றிக்கே, தாய்தானே காவலாகவைத்த சகடத்தைக்காலாலேதள்ளின பிள்ளை
கிடர் ! உலகையெல்லாம் வயிற்றடக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்பிள்ளை, அவன் ஆஸ்ரி
தர்க்குக்கையாளாய் விரோதிகளைக்காணில் சீறும் ஸ்வஹவன், அவனை நான் கண்
டேன், நீங்களும்கண்டு ஆஸ்ரியியுங்கொள்கின்றொன்று அவதாரிகை கண்டு
கொள்வது.

“கஜாவிதீமகடஸ்யாஸ்யாஸ்யாநோமடஸுஷ்டஃ | விஷேபவரணஜூர்ய்வஸ்த
ந்யார்யீப்ரருரோடிஹ || தஸ்யபாடிப்ரஹாணஸகடம் பரிவர்த்திதம் | விய்வஸ்த
சூஹஹாண்வந்தத்விபரீதம் பபாதகைவ” என்று ப்ரமாணஸேஷம். தாத்பர்யமருளி
ச்செய்து, ஸஸ்டார்யமருளிச்செய்கிறார் (ஊருகிறவித்யாடி.)

† “உருளுகிற” என்றும் காண்கிறது.

மூ.—கிடந்தானைத்தடங்கடலுள் பணங்கள்மேவிக்

கிளர்பொறியமறிதிரிய வதனின்பின்னே

படர்ந்தானைப் படுமதத்தகளிற்றின்கொம்பு

பறித்தானைப் பாறிடத்தையெயிறுகே

விடந்தானை வளைமருப்பிலேனமாகி

யிருநிலனும்பெருவிசம்பு மெய்தாவண்ணம்

கடந்தானையெம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்

கடிபொழில்சூழ் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே. கூ.

ப - ரை.—தடம்-பரந்த, கடலுள் - திருப்பாற்கடலிலே, பணங்கள் - திருமு வனந்தாழ்வான் படத்தின்கீழே, மேவி - பொருந்தி, கிடந்தானை - கண்வளர்ந்தரு ளினவனாய்; கிளர் - கிளர்ந்து, பொறிய - நாராவர்ணமான புள்ளிகளையுடைய, மறி - மான்குட்டியை, பிராட்டி “பிடித்துத்தரவேணும்” என்ன, திரிய - அது அங்கே யிங்கே ஸஞ்சரிக்க, அதனின்பின்னே - அதின்பின்னே, படர்ந்தானை - துடர்ந்துபோனவனாய்; படு - ஒழுகாநின்றான், மதத்த-மதஜலத்தையுடைய, [யரு களிற்றின்-சுவலயாபீடத்தின, கொம்பு-கொம்பை, பறித்தானை-பிடுங்கிப்பொகட்ட வனாய்; வளை-வளைந்த, மருப்பின - கொம்பையுடைத்தான, ஏனமாகி - பன்றி வடிவு கொண்டு, இடம் - பரந்த, பாரை - பூமியை, எயிறு - திரு எயிற்றாலே, கே - கிழியும்படி, இடந்தானை-ஒட்டுவடுவித்து எடுத்தவனாய்; இரு-மஹத்தான, நிலனும்- பூமியும், பெரு-பெரிய, விசம்பும-ஆசாபும, எய்தாவண்ணம் - போராதபடி [உய யாக, வளர்ந்து, கடந்தானை - லோகத்தைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவ னாய்; எம்மானை - என்னையடிமைசொண்டவனான ஸர்வேஸ்வரனை, கடிபொழில் சூழ் கடன்மல்லைத்தலசயனத்துக் கண்டுகொண்டேன் —(கூ)

திருவடிகளாலே துணாம்படி பாய்ந்தவனை. (பாலகனித்யாஜி) சிறுப்பிள் ளையாய் ஆலிலேமேலேபள்ளிகொண்டவனை, அத்தாலே ஸுவித்தவனை. (இலங்கொளியித்யாஜி) மிக்கவொளியையுடைய ரத்நபர்வதம்போன்ற வடிவும் நாலுதிருத்தோள்களையுடைய ஸர்வஸேவியை. (தோய்ந் தானை நிலமகள்தோள்) ஸ்ரீஹ்மிப்பிராட்டி திருத்தோளுடனே கல ந்தவனை. (தூதித்யாஜி) பாண்டவர்களுக்குத் தூதுபோனவிடத்திலே, தன்னை நிலவறையிலே ப்ரவேஸிப்பித்து நலியவேணுமென்று, பதி கிடந்தமல்லரை முடியும்படி சீறினவனை. (எம்மானை) என்னாயனை. இ.

(பாலகனித்யாஜி) அத்யஞமுத்யனாய், ஒருபவனான ஆலிலையிலே, விழு க்காடுபாராதே நிஜ்ராஸுவம் அநுஹவித்தவனை. (இலங்கித்யாஜி) மிக்கவொளியையுடைய நீலநிரிபோலையிருக்கிற திருத்தோள்கள் நாலையுமுடையவனை. அந்தஹதுர்ஹஜனிறேஸர்வேஸ்வரனாவான். [௩௫ (தோய்ந்தானை நிலமகள்தோள்) ஸ்ரீஹ்மிப்பிராட்டி திருத்தோளி லே அவமாஹித்தவனை. (தூதித்யாஜி) பாண்டவர்களுக்கு உருதனா ய்ச்சென்று, “நிலவறையிலே ப்ரவேஸித்து நலியவேணும்” என்று பதிபடைகிடந்த மல்லர் முடிந்துபோம்படி சீறினவனை. (எம்மானை யித்யாஜி) அந்தக்கீத்ரிமத்தைத்தப்பி யென்னையெழுதிக்கொண்டவனை.

பதிபடை - அந்த ஸ்யாநத்திலேகிடந்தஸேரை. ஷர்யோயநன் பொய்யாஸநமிட்டி க்ஷிஷ்ணனைப்பிடிப்பதாக அநேகம் மல்லவர்மத்தை க்ஷிதஸங்கேதார்க்கி வைத் தானென்றுகருத்து. ௫

ஆறும்பாட்டு. (கிடந்தானையித்யாதி) பெரியகடலிலே திருவனந்தாழ்வான் வணங்களின்கீழே பொருந்தி. (கிளர்பொறியவித்யாதி) கிளர்ந்து பொறியையுடைத்தாய்-நாநாவர்ணமான பொறியையுடைத்தான மான்குட்டியை, பிராட்டி “பிடித்துத்தரவேணும்” என்ன; ஁ஷ்டம்மீமமாகையாலே அது அங்கேயிங்கே ஸஞ்சரிக்க; அதின் பின்னே அடித்தியப்போனவனை. மதம்படுகிறகளிறுண்டு - குவலயாபிடம், அதின்கொம்பைப்பறித்தவனை. (பாரிடமித்யாதி) ஸ்ரீவரஹரூபியாய் எயிற்றிலே ஹ்ருமியைக் கீழிரிடந்தவனை; வளைந்த, மருப்பை - கொம்பையுடைய, பன்றியாய். (இருநிலனாமித்யாதி) மஹாபீயிவியும்பெரிய ஆகாஸமும் போராதபடி திருவடிகளாலே அளந்தவனை.

ஆறும்பாட்டு.—(கிடந்தானை) கண்வளர்ந்தருளுகைக்கிடான பரப்பையுடைத்தான கடலிலே, திருவனந்தாழ்வான்மேலே, (மேவி) பிராட்டிமார் திருமுலைத்தடத்தாலும் கிளப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளினவனை. (கிளரித்யாதி) கிளர்ந்து நாநாவர்ணமான [ரிடு] பொறியையுடைத்தான மான்குட்டியை, பிராட்டி “பிடித்துத்தரவேணும்” என்ன; ஁ஷ்டம்மீமமாகையாலே அது அங்கேயிங்கே ஸஞ்சரிக்க, அதின்பின்னே அடித்தியப்போனவனை. பிராட்டி பிரிவுள்ளையும் படியாகவிதே கைகழியப்போனபடி. பெரிய மத்தளஜத்தினுடைய கொம்பை, குப்பைக்கீரைபோலே அநாயாஸே பிடுங்கினவன். [உரு] (பாரிடத்தையித்யாதி) வளைந்தகொம்பையுடைய மஹாவராஹமாய், பரப்பையுடைத்தான ஹ்ருமியைத் திருவெயிற்றாலே கிழியும்படியிடந்தவனை. உடம்புநோவ வ்யாபரித்தபடி சொல்லுகிறது. (இருநிலனித்யாதி) ஹ்ரும்யஞ்சரிக்கூறிகள் போராதபடியாக வளர்ந்து லோகத்தை அளந்துகொண்டவனை. (எம்மானை) எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளைவைத்த நீர்மையாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவனை. (கண்டு கொண்டேன்) அவன்தானே திருவடிகளைக் கொண்டுவந்து வைத்தவன்று தப்பின நான், இன்று இங்கே காணப்பெற்றேனென்கிறார். கூ.

ஆறும்பாட்டு. (கிடந்தானையித்யாதி) பாலகனாமாலிலேயிற் பள்ளிகொண்ட வளவேயன்றிக்கே, * பாற்கடலுள் பாம்பனைமேல் பள்ளியமர்ந்து பல அவதாரங்கள்செய்துவந்து பள்ளிகொண்டருளக் கண்டேனென்று ஸந்திசுகண்டுகொள்வது.

“பணங்கள்” என்றது - லக்ஷணயா, திருவனந்தாழ்வானைச் சொல்லுகிறதென்றதாய், “தடங்கடலுள் பணங்கள்மேலி - கிடந்தானை” என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கண்வளர்ந்தித்யாதி.) பொறி - புள்ளிகள். மறி - மான்குட்டி. அடித்திய-அடிதெரியாதபடியென்கை. அதனினபின் படர்ந்தானை[ரு] என்னுதே, “பின்னே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பிராட்டியித்யாதி.) குப்பைக்கீரைபோலேயென்றது - “பறித்தானை” என்ற படிவாஸநை. “வளைமருப்பிலேனமாகி - பாரிடத்தை யெயிறுகிறவிடந்தானை” என்று அந்வயாது஁ணம் அர்யமருளிச்செய்கிறார் (வளைந்தவித்யாதி.) ஆக, இப்பாட்டில் - திருவனந்தாழ்வானோடு, பிராட்டியாரோடு, மதுரையிற் பெண்களோடு, ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியோடு, ஹ்ருசயமியிலுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் தன்னைக் கையடைப்பாக்கினவனை நான் கண்டேனென்று, அவனுடைய பரார்யதையைச் சொல்லுகிறோன்றதாய்த்து. கூ.

மூ.—பேணுதவலியரககாமெலியவன்று

பெருவணாததோளிறநெரித தன்றவுணர்கோணைப்
பூணுகமபிளவெறிதத போாவலலோணைப

பொருகடவூளதுயிலமர்நத புள்ளுர்தியை
ஊணுகபபேயமுலைநஞ்சுண்டானறனை

யுளருவாருள்ளத்தே யுறைகின்றுனைக
சாணுதுகிரிதநவேன கணடுகொண்டேன்

கடிபொழிலகுழுகடனமலலைத்தலசயனத்தே. எ.

ப. ஸா.—அன்று ராவணன் கைவருசினவன்று, பேணுத - ஸர்வேஸ்வரன் [ய] என்று ஆதரியாத, வலி - பலததைபுடைய, அரககா - ராக்ஷஸா, மெலிய - இளை கசமபடியாக, பெரு - பெரிய, வணா - மலைபோன்ற, தோள - தோள்கள், இற - முறியும்படி, நெரிதது - சட்டிக்கொண்டவனாய், அன்று - ஆபந்தினான பரஹஸ்யனை நலிந்தவனது, அயுணார்காணை - அசுரர்களதலைவனான ஹிரண்யனுடைய, புண - அபரணங்களானிச, ஆகம - மாராவை, பிளவெறித்த - பிரிந்துபொகடல், டோரா - யுகத்தகம், வலலோணை - ஸமாயனானவனாய்; பொரு - தூதர்களையபகடையுடைய, கடவூர - திருப்பாறகடலிலே, துயிலமர்நத - கணவனார் குளின், புளவூர்தியை - கருடவாஹநாயு; பேயமுலை - பூதநையின் முலையினைப்போன்ற, நஞ்சு - விஷசை, உணுக - தாரகமாக, உண்டானறனை - உழுதசெயசருளினவனாய், உளருவாரா - பூதநாநிரஸநத்தை நினைத்து ஈடுபடு மவாகுடைய, உள்ளத்தே - டோசல், உணுகனருனை - நிலையாரநித குமவனானவனை, சாணு - செருகாள காமமல், கிரிதருவேன - தெடித்திரிசுற்ற நான, கடிபொழில - (கடிகடாமுலை) பாசன ஹச கணடுகொண்டேன் — எ.

எழாம்பாட்டு. (பேணுதவித்யாதி) ஆசைப்பபடாதே முன்கை மிகுகதான ராக்ஷஸா டுராகருமபடி, பெரியமலைபோன்ற தோள முறி யுமபடி நெரிதது.

எழாம்பாட்டு. — (பேணுகவிரயாதி) ஸர்வேஸ்வரன் என்று சொல்லப்பெண்ணப்படாதே முன்கைமிகுகதாலே தோற்றினபடி நடந்து திரிந ராக்ஷஸா நதிபானது மெலியுமபடியாக “எங்கனேயுயவர் தானவா நினைந்தால்” என்கிறபடியே அசச்சிறுககனைப்போலே சீற்ற மின ரிபுகேயிரிபபா பிழைக்கு பித்தனையல்லது, ஆஸ்ரபரகீதிகள எங்கனே யுத்திரிக குமபடி என்னக்கடவதிதே; அப்படியே ராக்ஷஸ ஜாதியானது மெலியுமபடியாகப் பண்ணி; அன்று, பெரியவரை போலேயிருகிற தோள்களானால் இறுமபடியாகக் கட்டிக்கொண்டு;

எழாம்பாட்டு. (பேணுகவிரயாதி. இடபடி ஆபந்திராயமாக இவன் அநேகா [நடு] வகாரவகளைப் பண்ணி நனைனனசசெயதேயும், வாஸநாஸலத்தாலே நெருசுநெகி ழாகே யிருககுமவாகளைக சிறிந்து அசச்சமுறத்துகைக்காக, நீககளவளைப் பேணு விடில் கேவலம் ஆஸ்ரபரகீதிகளாயப் பேயராயப்போகிறீர்களென்னமது தோ றற. ராவண ஹிரண்ய பூதநா நிரஸநகளை அதுஸநயிககிருவென்று ஸகமதி கணடுகொளவது.

பேணுகை - ஆடிரிககையாய, தாதபாயம் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி.) இறும்படி யாக - முறியும்படியாக. “நெரிதது” என்றதினாயம் (கட்டிக்கொண்டேனதது) ஸேநையாலே நெருககியெனறபடி.

கூக அ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

(அன்றித்யாதி) ஸ்ரீப்ரஹ்மலாஷன் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினவன்று, ஆஸ்ரேஸ்வரனுடைய அலங்கீதமான மார்வைப்பிளந்து பொர வல்லவனை. (பொருகடலித்யாதி) திபாபொருகிறகடலிலே துயி லமர்ந்த மருவாஹநனை. (ஊணாகவித்யாதி) ஊணாகப்பேய்முலையில் [நி நஞ்சையுண்டவனை. (உள்ளுவாரித்யாதி) தன்னை நினைப்பார்நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனை. (காணாதித்யாதி) அநாடிகாலம்காணாதே திரிந்தநான் கண்டுகொண்டேன். எ.

ஆஸ்ரவரமத்துக்கு நிர்வாஹகனுனவனை, ஆஹரணங்களாலே அல ங்கீதமானஸ்ரீரம் இருபிளவாம்படி கிழித்துப்பொகட்டு யுப்பத்திய லே ஸமர்யனுனவனை. (பொரு) அதுக்குடலாகத் திருப்பாற்கட லிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளினவனை. (புள்ளுர்தியை) ஸ்ரஹ்மாடிகள் கூக்குரல்கேட்டு, அங்குநின்றும் பெரியதிருவடி திருத்தோளிலேயேறி, அவர்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கும்படிசொல்லுகிறது. (ஊணாகவித் யாதி) பூதநை தாய்வடிவுகொண்டுவந்து முலைகொடுக்க, அவள் [மிரு முலைகொடாவிடில் தரியாதாளாய்க்கொடுத்தாப்போலே, தானும் முலை யுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் முலையுண்டபடிசொல்லுகிறது. (உள்ளுவாரித்யாதி) செவ்வியார்க்கு தானும் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறும் படியும், டுஷ்டர்க்கு தானும் அபபடியிருக்கும்படியும் சொல்லு கிறது. பருவம் நிரம்பாதிருக்கச்செய்தேயும் பூதநைகையிலேயகப்[உய பட்டு அதைத் தப்பிப்போகப்பெற்றது, அதொன்றுமேயாய்த்து இவர்கள்நெஞ்சில்கிடப்பது. (காணாதித்யாதி) யாதநாஸ்ரீரம்போலே காணவேணுமென்று ஆஸைப்பட்டுத்தட்டித்திரிகிற நான், பசித்தவன் ஜீவிக்கப்பெற்றாப்போலே காணப்பெற்றேன். (கடியித்யாதி) ஸாஸ்த்ரங் களிலே கேட்டு ஒரு டேஸுவிசேஷத்திலேசென்றால் காணவிருக்கை யன்றிக்கே, விடாய்த்த விந்நிலத்திலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

இவ்வளவும், ராவணவிஜயம்பண்ணின ராமாவதாரவந்தத்தானும் ; “ அன்றவு ணர் ” இத்யாதிக்கு - ஹிரண்யநீரஸநம்பண்ணினபடியாக விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரேத்யாதி.) இங்ஙனன்றாகில், பாட்டிலே இரண்டு “ அன்று ” என்ற படிமவேண்டாவிதே. ராமநீலிஹர்களுடையவும் ராவணஹிரண்யர்களு டையவும் யர்மையையத்தாலே ஏகமாக உபந்யஸித்தருளினொன்றுகொள்வது. அதுக்கென்றது - ராவண நிரஸநத்துக்கென்றபடி. யத்வா, “மெலியவன்று” என்று கீழேகூட்டி, ராமாவதாரபரமாகவும், “பெருவண” இத்யாதியையெல்லாம் அழகிய சிங்கர்விஷயமாகவும் யோஜிக்கவுமாம். இப்போது, கட்டிக்கொண்டென்றது - த்வந்த்வய்யுப்பரம். அதுக்கு - ஸாமான்யேநவிரோயி நிரஸநத்துக்கென்றபடி. இத் திருமொழியில், “ பேய்ச்சிவிடம் பருகுவித்தகனை ” என்றும் “பேய்த்தாயைமுலை யுண்ட பிண்ணிதன்னை” என்றும் “ ஊணாகப் பேய்முலைநஞ்சுண்டான்றன்னை ” என்றும் - முக்காலும் அதுஸந்யிக்கும்படியிருக்குமொன்றாகையாலே, “ உள்ளுவார் ” என்றதக்கும் - இத்தை அதுஸந்யிப்பாராகவே தாத்பர்யம் விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஹேதமுநேவருளிச்செய்கிறார் (பருவமித்யாதி.) தட்டித்திரிகைக்கு[சய. த்விஷ்டாணம் (யாதநாஸ்ரீரம்போலேயென்றது.) அதாவது-டுஷ்டாணவம்பண்ணு கைக்கு எடுத்த ஸ்ரீரமாகையாலே இஷ்டஸூகங்கள் கிடையாதிதேயென்கை. எ.

மூ.—பெண்ணாகியின்னமுதம்வஞ்சித்தானைப்

பிறையெயிற்றன்றடலரியாய்ப்பெருகினுனைத்

தண்ணாந்தவாரபுனல்கூழ் மெய்யமென்னும்

தடவரைமேலகிடநதானைப்பணங்கள்மேவி

எண்ணுனை யெண்ணிறந்தபுகழினுனை

யிலங்கொள்சேரரவிந்தம் போன்றுநீண்ட

கண்ணுனைக கண்ணாரக்கண்டு கொண்டேன்

கடிபொழில்சூழ்கடன்மலலைத்தலசயனத்தே.

அ

ப-ரை.—இன-இனிதான, அமுதம்-அமாதத்தை, அஸ-ராகள் புஜியாதபடி, பெண்-ஆகி-ஸ்தரீவடிவைக் கொண்டு, வஞ்சித்தானை-அவாகளை வஞ்சித்தவனாய்; அன்று-ஹிரண்யனாலே பரஹ்லாதன நாவுபட்டவனது, பிறை-சந்திரனையொத்த, எயிறு-பறகளையும், அடல-மிடுக்கையு முடைய, அரியாய் - நரவிம்ஹமாய, பெருகினுனை-வளாந்தவனாய், தண்ணாரத்த-குளிரத்தியை யுடைத்தாய், வார - ஒழுகாரின்முள்ள, புனல்-ஜலததாலே, சூழ-சூழப்பட்டு, மெய்யமஎன்னும்-திருமெய்யமஎன்கிற, தடவரைமேல-பெரியமலையிலே, பணங்கள்-திருவனநதாழ்வானமேலே, மேவி-பொருந்தி, கிடநதானை-சாயந்தருளுமவனாய் ; எண்ணுனை-எல்லாராலும்எண்ணப்படுமவனாய்; எண்ணிறந்த-அளவுஇல்லாத, புகழினுனை-கலபாணகுணங்களை யுடையனாய்; இலங்கு ஒளிசோ-மிகஒளிடையடைய, அரவிந்தம் போனது-தாமரையிதழ்போலே பரந்த, நீண்ட—, கண்ணுனை - திருக்கண்களை யுடையனுவனை, கடிபொழில்சூழ் கடன் மலலைத்தலசயனத்து—, கண்ணார-கண்களின் விடாயதீரும்படி, கண்டிகொண்டேன்.

பெரி-வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.—“ஸ்ரீவேஸ்வரனாகிறான்-தன்னை ஆபரணத்தாககுத தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுப்பா னொருவ னென்றுகொண்டு, அவனுடையநீர்மையைச்சொல்லுகைக்காக, அல்லா தார்க்குஉதகாஷத்தைச்சொல்லாநிற்கும் பரமானங்கள்; அவர்கள்[உடு தாங்களும், (க) புழுக்குறித்ததெழுத்தானாபபோலே சிலவற்றைத் தோற்றச்செய்யும்; அவற்றைக்கண்டு, ‘இவர்கள்பக்கவிலேயும் குவா லுண்டு’ என்று நாட்டார் ஹமிகைக்குடலாயிருக்கும் ; ஆக,

எட்டாம்பாட்டு.—(பெண்ணாகியதயாடி.) “ராவணாழிநிரஸந்ததில அவனுடைய ஆண்பிள்ளைததனத்தைத்திரளச்சொல்லாநின்றீர், இவனானேபெண்ணுடையபுருஷ தத்திலையோ? என்று மத்தைக்கொண்டு ஸைவஸமயத்திலே சொல்லாநின்றீர்” என்று ஸரஸ்வாரிகளுக்குக்கருத்தாக ; அப்படி பெண்ணானதும், லோகவிஸஜாதீய மான நரவிஹத்தோபாதி ஆபரிதாரியமென்றருளிச்செய்கிறொன்று ஸம்ஸ்தி கண்டிகொள்வது.

“பெண்ணாகி” என்றத்தாலே-அம்ஸிதமயந வசித்தானம் ப்ரஸ்துதமாகையால், டேவதாஹரத்தினுடைய விஷ்ணுக்ஷணப்ரயுக்த ஸாயர்மயமும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸ்தரீத்வமும்தோன்ற ப்ரமானங்களிருக்கைக்கு ப்ரயோஜநக்யநபூர்வகம், பெண் னாகைக்கு ப்ரயோஜநத்தையும் ஒரு ஸரவாஹமுபேந வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவே ஸ்வரனித்யாடி.) அல்லாதார்க்கு - ருத்ராடிகளுக்கு. சிலவற்றை - விஷயாரண வரப்ராஹ்மாதிகளை. குவால்-ஆயிக்யம். (உடலாயிருக்கும்) ப்ரமானத்திஎன்ற[சம்ஸ்தி] கருத்து.

(க) புழுக்குறித்த தெழுத்தானது - த்ரிபுரதஹநாதிகள்.

எட்டாம்பாட்டு. (பெண்ணித்யாதி) ஸ்தர்வடிவைக்கொண்டு, நல்ல அம்ஸிதத்தை அஸுரர்கள் ஸுஜியாதபடி அவர்களை வஞ்சித்த வனை. (பிறையித்யாதி) பிறைபோன்ற எயிறுகளையும் மிடுககைய முடைய ஸ்ரீநரஹிமஹமாய் வளர்த்தவனை. (பெருகுணன்) “ஜவலனம்” என்கிற மந்த்ரலிங்கத்தை நினைக்கிறது. (தண்ணூர்ந்தவித்யாதி) குளிர்த்தியையுடைய பெரியநீர் சூழப்பட்ட திருமெய்யத்தில் பெரியவரையிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவனை.

ப்ரமாணமதியிருந்தபடியாலும், சேதநர் மந்த்ரமதிகளாயிருந்தபடியாலும், இவற்றின் தாத்பர்யமறியாதே ஸம்ஸாரஸாமரமென்று சொல்லுகிற கடலிலே புக்குப்போமித்தனையிறே அவற்றை அதுஸந்யித்துச் சொன்ன இவ்வாழ்வார்காரிச்சொல்லன்றாகில்” என்று † ஹட்டரருளிச்செய்தார்.

(பெண்ணுகியித்யாதி) தனக்குச் சேராத செயலைச் செய்தும் அஸ்ரீ தர்கார்யம் செய்யுமவனை. புருஷஸம்ஸந்தாலும் புருஷோத்தமஸம்ஸந்தாலும் சொல்லப்படுகிறவனிறே ! தன்படிக்குச்சேராத ஸ்தர்வேஷத்தைக்கொண்டு, “இனியவஸ்து, அஸுரப்பாக்கிதிகளபக்கல் சேரவொண்ணாது” என்று வஞ்சித்தவனை. (பிறையித்யாதி) முருட்டு ஹிரண்யனாலே சிறுக்கன்றோவுபடுகிறவன்று, பிறைபோலேயிருக்கிற எயிற்றையுடைய; (அடலரியாய்) யுய்யம்என்றால்பனைக்கம்[உய] படியான நரஹிமஹமாயக்கொண்டு ; (பெருகுணனை) அவனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே அவ்வடிவைக்கொண்டு தோற்றிற்றிலற்கில் சுருங்கிக் கையற்றாய்த்து. தன்னுடைய ரக்ஷகத்வமீழந்து கையிலான். (தண்ணூர்ந்தவித்யாதி) பித்ராடிகள் ரக்ஷகராகைதவிர்ந்து வாயக ராகப்புக்கபின்பு, “இனி அவர்கள் கையில காட்டிக்கொடுப்போமல்[உரு] லோம்” என்று ரக்ஷகன் தான்வந்து சாய்ந்தாயுய்த்து. “வத்ஸலராய் உபகாரகராய் நோக்குகைக்கு பித்ராடிகளென்று நிலைக்கொல்லிவிட்டோம், அவர்கள் வாயகராய் தாங்களேயாய் நின்றபின்பு இனி நாம் அஸந்நிஹிதராவோமல்லோம்” என்று நோபிதாவான தான் வந்து சாய்ந்தருளினுய்த்து. புரமஹராதைமக்கு ஒழுக்காரின் றுள்ள புனலையுடைத்தான திருமெய்யத்திலே திருவனந்தாழ்வான் மேலேவந்து சாய்ந்தருளினவனை.

(நரச்சொல்லன்றாகில்) என்றதுக்கு, (போமித்தனையிறே) என்ற கீழ்வாகயத்தோடு அந்வயம்.

தனக்கென்றது-புருஷோத்தமனான தனக்கென்றபடி. விவரணம் (புருஷோத்த்யாதி.) “அன்று - பிறையெயிற்று - அடலரியாய்ப்பெருக்குணை” என்று அந்வயித்து அர்மருளிச்செய்கிறார் (முருட்டித்யாதி.) சுருங்கி - பெருகுகையில்லாதவளவன்றிக்கே குறைநது. கையற்றான் - அஸக்தனானான். இத்தை உபபாதிக்கிறார் (தன்னுடையவித்யாதி.) கையிலான் - கைம்முதலில்லாதான். அஸக்தனென்றபடி. நரஹிமஹத்தை அதுஸந்யிதத்துடனே திருமெய்யத்தில் கிடையை யதுஸந்யிக்கைக்கு ப்ரயோஜனத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பித்ராடிகளித்யாதி.) விவரணம் (வத்ஸலராயித்யாதி.) ஸம்ஸார்யம் (ஸ்ரமஹராதையித்யாதி.)

† “பெண்ணுகி”. என்று ஈஸ்வரனை அழியமாறி ரக்ஷிக்கையாலே, ஈஸ்வரனே ரக்ஷகன், அல்லாத ப்ரஹ்மருத்ராடிகள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடத்தை இப்படி விஸஹமாக ஆழ்வார்களருளிச்செய்யாவிட்டால், சேதநர் ஸம்ஸாரத்திலே வீழ்ந்து போவர்களென்று ஹட்டரீபிட்டாரென்றபடி.

(எண்ணுனை) நிதயரும் முகதரும் முமுகூடககரும் எப்போதும் எண்ணப்படுகிறவனை. (எண்ணிறந்தபுகழினுனை) அளவிறந்த கலயாணமுணங்களையுடையவனை. (இலங்கொளிர்ந்தயாழி) பரமபாநின்ற ஒளியையுடையதாமரைபோன்ற கண்ணழகையுடையவனை. (கண்ணுரக்கண்டு கொண்டேன்) கண்ணின்விடாய்தீரக் கண்டுகொண்டேன். ௮.

(எண்ணுனை) அபபடுசகையிற் சாநதருளினுல பண்ணும ஜமடி ரகூண உலகையைச் சொல்லுகல ; அனறிககே, ஸ்ரீவைகுண்டத் திலே நிதயஸூரிகள் பரியவிநககிரவன் இங்கேவந்து சாய்ந்தருளுவகே ' இடுதன்ன நீமை ' என்று எப்போதும் எண்ணப் படுமவனெனறுதல. (எண்ணிறந்தபுகழினுனை) ஜமடி ரகூண உலகைபண்ணுகையால வந்த புகழுக ந எல்லையிலையென்னுதல் ; மூண நாயநயாநமபண்ணுவார்க்கு அது ஸந்திததுதலைக்கடவொண்ணுத மூணபாநாயகைச்சொல்லுகல (இலங்கிதயாழி) அம்மூணங்க ளொழிபவே விடவொருநதபடி ரிநககுமாய்த்து வடிவழகு. மிக்க வொளியையுடையதாழி, விகாஸாதிநருசருந தாமரையையொப்பாகச் சொல்லலாய்கது, அது வட்டணிநகிருககுமிறே, அநுநனன்றிக்கே ஒழுக நின்ற நாமாயகது, அனறிககே, ஹேமயதை அளவிறந்திருக்கமென்றுதல. (கண்ணுரை) ஸ்ரீமாதமுனாநி நிறைந்தாபபோலே, “காணவேனும” என்று உருவிப்பபட்டினிவிட, கண்களினுடைய வறவதல நக காணப்பெறேன். விலகூணஸ்ரீரத்தை பரிமேயசுத ஸ்ரீமேயசுதேவகே பொயககாணகையாகிறது-ஆனே னும்பாக ஆனேனும ஸ்ரீகதாபபோலே யிருப்பதொன்றிறே. காணவேனும என்று உருவின கண்களோடே காணப்பெறேன்; “மாத்நா ஸ்ரீமாதகாலிகாஸிதை.” ... ௮.

* என்னுதகது-அநாபட்டு நெளறம, விஷய - குகனெனமம, இரண்டாயமருளிச் செயகிறா (அபபடுசகையில் தயா . “புகழ” என்றது-உருவஸாதல, ஸகலகலயாண மூணங்களால என்றுவிவகிதி த, கிதப்பா - நுகதகூசொன்ன அரபதவயாநுமூணமஅடியகவபாமருளிச்செயகிறா (அநககூண உலகையிகடாதி.) வட்டணித்திருக்கு மெனறது - அரவிசம வட்டணி சநருககுமெனகை. “நீண்ட” என்றதுககு அர்யா ஹரம (அனறிககேயி பா.) “கண்டுகொண்டேன்” என்றதேயமைநதிருக்க, “கண்ணுரை” என்றுவிஷேகதமககு - பிள்ளைகள் “வயிறுநிறைப்பெற்றேன்” என்னு மாபபோலே, கண்கள் வயிறுநிறைப்பெற்றேன் என்று ஸம்ஸாராயமவிவகிதது, தாதபாயமருளிச்செயகிறா (ஸ்ரீமேயதயாதி.) (நிறைந்தாபபோலே - பட்டினி விட) என்று அரவயம. பட்டினிவிடுகை ஜாராந்தி மிகுகை. கண்ணுரககாணகை “ஸதாபஸாதி” என்று பரமபதத்திலேயன்றே வென்ன வருளிச்செயகிறா† (மாத்நாஸாரிதயாதி.) “இவ்வாகயதவயமும் ஒனபதாமபாட்டிலே சில ஸ்ரீகோஸங்களிலே யுண்டாகில, அப்போது, இப்பாட்டோடேகூடடுவது” என்று சொல்லுவர்கள். “யதாதபருஷவயாவ்ரம மாதரைஸ்ஸோகாஹிகர்ஸிதை! ஸம்ஸரயேயம், துக்மா ஹமகயா தருடியாமயி.” ...

† (விலகூணஸ்ரீரதயாதி.) உருவினகரணங்களோடே கூடினபேருணவோ என்றுபபட்ட பேருணடோவென்ன, அருளிக்கசெயகிறா

கஉச பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மூ.—படநாகத்தணைக்கிடந்தன் றவுணர்கோனைப்

படவெகுண்டு மருதிடைபோய்ப் பழனவேலித்
தடமார்ந்த கடன்மல்லைத்தலசயனத்துத்
தாமரைக்கண்டியிலமர்ந்த தலைவர்தம்மை,
கடமாரும்கருங்குளிறுவல்லான் வெல்போர்க்
கலிகன்றியொலிசெய்த விற்பப்பாடல்
திடமாக விவையைந்துமைந்துமவல்லார்
திவினையைமுதலரிய வல்லார்தாமே. க0.

ப-ரை.—படம் - படங்களை யுடைய, நாகம் - திருவனந்தாழ்வானை, அணை-[ய] படுக்கையாகக் கொண்டு, கிடந்து - சாய்ந்தருளினவனாய் ; அன்று - ப்ரஹ்மராதன் ப்ரதிஜ்ஞாஸமயத்திலே, அவுணர்கோனை - அசுரர்சுள்தலைவனான ஹிரண்யனை, பட- முடியும்படி, வெகுண்டு - சீறியருளினவனாய்; மருதுஇடை - இரண்டு மருதமரங்க ளின்றடுவே, போய் - தவழ்ந்து போனவனாய்; பழனம் - நீர் நிலங்களை, வேலி - சுற்றியுமுடைத்தாய், தடம் - தடாகங்களாலே, ஆர்ந்த - நிறைந்த, கடன்மல்லை-[ய] திருக்கடல்மல்லையிலே, தலசயனத்து - நிலத்தைப் படுக்கையாகக்கொண்டு, தா மரைக்கண்டியிலமர்ந்த - புண்டரீகாக்ஷனென்னுமதுதோற்றக் கண்வளர்ந்தரு ளின, தலைவர்தம்மை - ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாக ; கடம்ஆரும் - மதம்மிக்க, கரு - பெரிய, களிறு - யானையை, வல்லான் - நடத்தவல்லவராய், போர் - யத்த த்தில், வெல் - ஸத்ருக்களை வெல்லவல்லவராய், கலிகன்றி-கலிதோஷத்தைப்[உய] போக்கின ஆழ்வார், ஒலிசெய்த - ஸப்தஸுந்தர்ப்பங்களை யுடைத்தாம்படி யருளிச் செய்ததாய், இன்பம் - இனிமையை விளைப்பதான, இவை ஐந்துமைந்து பாடலும்- இப்பத்துப்பாட்டையும், வல்லார் - அர்த்தத்துடன் சுற்கவல்லவர்கள் ; திவினையை - எம்பெருமானைக்கிட்டுகைக்கு விரோதியான பாபங்களை, தாமே - தாங்களே, திடமாக- நிச்சயமாக, முதல் அரியவல்லார் - வாஸநையோடேபோச்சுவல்ல[உரு] ராவர். (ச0)

பத்தாம்பாட்டு. (படநாகமித்யாதி) விகலிதமான மணங்களை யுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி. (அவுணனித்யாதி) அஸுரேஸனைப்படும்படிசினத்து.

பத்தாம்பாட்டு.—(படமித்யாதி) தன்னோட்டைச் சேர்த்தியாலே விகலிதமான மணங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந் தருளி. அப்படுக்கையும்விட்டுப் போயழியச்செய்யும் ஆஸ்திவிரோ யிகளுண்டானால்.

பத்தாம்பாட்டு.—(படமித்யாதி.) (உண்டானால்) என்றதுக்கு, (அழியச்செய்யும்) என்று கீழே அந்வயம். “அவுணர்கோன்” என்று-ஹிரண்யனாய், அவன்[உரு] உபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம். “வெகுண்டு-” கோபித்து.

(மருதித்யாதி) யமளார்ஜுநங்களின்நடுவே அவைமுறியநடந்து. (பழ
னமித்யாதி) அழகிய நீர் நிலங்களையுடைத்தாய், தடாகங்களாலே
நிறைந்த திருக்கடல்மல்லையிலே நிலத்தைப் படுக்கையாகக்கொண்டு
கண்வளர்ந்த புண்டரீகாக்ஷணை. (கடமாரும்த்யாதி) மதம்மிக்க பெரிய
ஆனையைமேற்கொள்ளவல்லதிருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்த இனிய
பாடலை அழகிதாக அஹ்யஸிக்க வல்லவர்கள், ஹவத்ப்ராப்தி
விரோயிகளைத்தாங்களே போக்கவல்லராவர். ... ௧0.

வாழிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

(மருதிடைபோய்) ஒன்று என்னலாம்படி பொருந்திநின்ற [ய
மருது முறிந்து விழும்படி நடைகற்று ; நீர் நிலங்களாலே சூழப்
பட்டு அழகிய தடாகங்களையுடைத்தான திருக்கடன்மல்லையுல
ஸயநத்திலே, “ யஜ்ஞேஸோயஜ்ஞபுருஷ:” என்கிறபடியே - ஸர்
வாயிகளுள் புண்டரீகாக்ஷணென்று தோற்றும்படி கண்வளர்ந்தருளி
னவனையாய்த்துக் கவிபாடிற்று. (கடமித்யாதி) மத்தமஜத்தைத் தம்
நினைவிலே நடத்தவல்லவராய், யுய்யத்தில் வெற்றிகொண்டல்லது
மீளாத ஆழ்வார், ஒலியுடைத்தாக அருளிச்செய்த இப்பத்தையும்
அஹ்யஸிக்கவல்லவர்கள். (திவினையைமுதலரிய வல்லார்தாமே) ப்ரா
க்தநமான கர்மங்களை, தாங்களே வாஸநையோடே போக்கவல்ல
ராவர். பாபங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொள்ளுமித்தனைபோக்கி, எலியெலு
ம்பொனவிவனால் இது போக்கிக்கொள்ளலாமோ, இதுகூடுமோவென்
னில் ; அதிலொருதட்டில்லை, இது டீஸும். ... ௧0.

அடிவரவு.—பார் பூண்டு உடம்பு பேய் பாய் கிடந்த
பேணும் பெண் தொண்டு படம் நண்ணாத.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேஸரணம்.

ப்ரஹ்மந்ர விரோயிராஸரத்துக்கு உபலக்ஷணம் மருதிடைபோனதென்று திரு
வுள்ளம்பற்றி“மருது” என்றஏகவகநதாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றித்யாதி.)
*ஆர்தலாலே ஹலிதம் (அழகியவென்றது.)“யஜ்ஞேஸோயஜ்ஞபுருஷ: புண்வ[ஹி
ரீகாக்ஷஸஞ்ஞக:” என்று இவ்வளவும் விவக்ஷிதம். (மத்தமஜம்) இத்யாதிக்கு -
அவிஜநவித்யாவஜித்தங்களாலே மத்தமஜங்கள்போன்ற ஸுஸாரிகளைத் திருத்த
வல்லருமாய், புத்தர்நோன்பியர் முதலானவை வெல்லவும் வல்லரானவொன்று
வ்யவ்ந்த்யார்யம்கண்டுகொள்வது. இப்படி க்ஷிதார்யாநுஸந்த்யாநம்பண்ணுகையன்றா
கில், ஐஸ்வர்யத்தைக்காற்கடைக்கொண்டபடி சொல்லிக்கொள்ளவொண்ணாதிதே.
“ திடமாக” என்றதுக்கு - “ அறியவல்லார்” என்றத்தோடு அந்வயமாக்கி, தாத்
பர்யத்தையருளிச்செய்கிறார் (பாபங்களையித்யாதி.) எலியெலும்பன் - அஸக்த
னென்றபடி. ... ௧0.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

“அஹமஸ்மயபராயாநாம்” இத்யாதி, “ஸாஜேவேஸ்மிந்ப்ரபுஜ்யதாம்” என்று-ஸரணமதிக்கு லக்ஷணம் சொல்லிற்று ; அதுதன்னை, * வாணிலாமுறுவலிலும் * தாயேதந்தையிலும் அநுஸந்யித்தார் ; அதுதன்னை “காணுது திரிதருவேன் கண்டுகொண்டேன்” என்றும் “தொண்டனேன் கண்டுகொண்டேன்” என்றும் அதுதன்னை அநுஹாஷித்தார் ; “ஆநுகூல்யஸ்யஸங்கல்பஃ ப்ராதிகூல்யஸ்யவர்ஜநம்” என்று அவனுக்கு ஸஹாவிதமாய் அநஞரம்வரும் ஸ்வஹாவங்களைச் சொல்லுகிறதாய்த்து; அவை தமக்குப்பிறந்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

“அஹமஸ்மயபராயாநாம்” இத்யாதி, “ஸாஜேவேஸ்மிந்ப்ரபுஜ்யதாம்” என்று-ஸரணமதிக்கு லக்ஷணம் சொல்லிற்று; அதுதன்னை, * வாணிலாமுறுவலிலும் * தாயேதந்தையிலுமாக அநுஸந்யித்தார்; அதுதன்னை, “காணுது திரிதருவேன் கண்டுகொண்டேன்” என்றும், “தொண்டனேன் கண்டுகொண்டேன்” என்றும் அநுஹாஷித்தார் ; “ஆநுகூல்யஸ்யஸங்கல்பஃ ப்ராதிகூல்யஸ்யவர்ஜநம்” என்று-அவ்மிருனுக்கு ஸஹாவிதமான, அநஞர ஸ்வஹாவங்களைச் சொல்லுகிறதாய்த்து; அவை தமக்குப்பிறந்தபடி சொல்லுகிறதாய்த்து இதில்.

அ.—நண்ணுத ப்ரவேஸம். ஆழ்வார் தம்முடைய பூர்வ வந்ததானுஸந்யாநபூர்வ கம் திருமந்த்ரலாஹத்தை அநுஸந்யித்து, தந்திருவுள்ளத்துக்குப் பலதிருமொழிகளிலேயுமுபதேசரித்து, நெஞ்சுஇசைந்தவாதே, ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸரணம் புக்கு இஷ்டமான கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்து அநிஷ்டநிவீர்த்தியையும் அர்சித்து கைங்கர்ய வர்யகமான ஸாயீயியையு முபேக்ஷித்து தம்நெஞ்சைக் கொண்டாடி, அநஞரம், அவன்நின்று மிருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் ஆபரிதார்யமாக இருக்கும்படியைப் பல திருப்பதிகளிலே அநுஹித்துக்கொண்டு வருது, கீழ்த் திருமொழியிலே ஸாஸாரிகளை வந்தாஸ்ரயிக்கச் சொல்லிநின்றார்; இத்திருமொழியிலே - “தந்திருவெட்டெழுத்தும்கற்று நானுற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை” என்கிறபடியே - உட்பொருளான ஹமவதஸேஷத்வத்தை அநுஸந்யித்து, அதைத் தந்திருவுள்ளத்துக்குப் பலபடி உபதேசிக்கிறாரென்று மஹாவாக்யஸங்கமதியை யுட்கொண்டு, “எண்ணுதே யிருப்பாரையிறைப்பொழுதுமெண்ணோமே” என்றும், “ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை யாள்வாரே” என்றும் - ப்ராதிகூல்யவர்ஜ நானுகூல்யஸங்கல்பங்களை அநுஸந்யிக்கைக்கு ஸங்கமதி அருளிச்செய்கிறார் (அஹமஸ்மீத்யாதிவாக்யபஞ்சுத்தாலே.) “நான் கண்டுகொண்டேன்” என்னுமதுதன்னை அநுஹாஷித்தார் என்றதுக்கு - ஸாயீயோபாயத்தைக் கண்டேனென்றாய், அதை ஆஸ்ரயித்தேன் நான், நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்கோளென்று பரார்ய மநுஹாஷித்தாரென்று கருத்து. ஆக, தன்னுடைய அபராயங்களை அநுஸந்யித்துக்கொண்டு ரக்ஷகாஹரோபாயாஹரஸூர்யரூப் அவன்றன்னையே உபாயமாக அநுஸந்யிக்கை ப்ரபத்திக்கு லக்ஷணம், இப்படி ப்ரபந்தரூபவனுக்கு அவ்வாதஸ்வேஷம்போலே ஸாஹாவிதஸ்வஹாவங்கள் ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிக்கொன்றதாய்த்து.

அவைதானிரண்டும் லக்ஷணமாகவேண்டிற்றில்லை பரஸ்பரவிரோயத் தாலே ; “ த்வமேவ ” என்று-உபாயநைரபேக்ஷ்யத்தைச்சொல்லுகையாலும், இதில் - அங்மங்களோடே கூடியிருப்பதாகச் சொல்லுகையாலும். ஆகையாலே அது லக்ஷணமாய் இது அவனுக்கு ஸஹாவித ஸ்வஹாவமாமித்தனை.

அவைதானிரண்டும் லக்ஷணமாக வேண்டிற்றில்லை பரஸ்பர விரோயத்தாலே ; “ த்வமேவ ” என்று-உபாயநைரபேக்ஷ்யத்தைச்சொல்லுகையாலும், இதில் - அங்மங்களோடே கூடியிருப்பதாகச் சொல்லுகையாலும் ; ஆகையால், அது லக்ஷணமாய், இது அவனுக்கு ஸஹா[ய வித ஸ்வஹாவமாமித்தனை.

“அஹமஸ்யபராபாநாமாலயோகிநாமதி: த்வமேவோபாயஹுதோமேவவேதி ப்ரார்யநாமதி: ஸரணுமதிரித்யுத்தா ஸாதேவேஸ்யமிந்ப்ரயுஜ்யதாம் ” என்றும் “ஆதுகூல்யஸ்யஸங்கல்ப: ப்ராதிசூல்யஸ்ய வர்ஜநம் | ரக்ஷிஷ்யதீதிவிஸ்வாஸோ மோப்தீதீவ்வரணாக்யா | ஆத்மசிநேக்ஷபகார்ப்பண்யே ஷ்வ்வியாஸரணுமதி:” என்றும்சொல்லுகிற விவைஇரண்டும் லக்ஷணமென்ன பொண்ணுதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவைதானிரண்டுமிய்யாடி.) பரஸ்பரவிரோயந்தன்னைக்காட்டி கிறார் (த்வமேவேத்யாடி.) அதாவது - “ த்வமேவோபாயஹுதோமேவ ” என்கிற ப்ரார்யநையானது சைதந்யகார்யமான உபாயபரிஹ்ரஹ ரூபமாகையால் உபாய மல்லாமையாலே, யாழாடிஹஸாயநங்களுக்குப்போல ஆதுகூல்ய ஸங்கல்பாடிகளை அங்மமாக வசநம் விபிககமாட்டாதாகையால், ஹலோபாயனான வவன்றனக்கே யிவற்றை அங்மமாகச்சொல்லுகிறதென்னுமளவில் ; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ ஸக்தனாயிருக்குமவனுக்கு அங்மாபேக்ஷை யில்லாமையாலும், அவன்நிரபேக்ஷாபாயமாகையாலும், அவைஅங்மமென்னு மதுக்கும் ஸர்வஜ்ஞத்வாடிஹனாகரன் நிரபேக்ஷாபாய மென்கைக்கும் சேராநென்கை. “ஆதுகூல்யஸ்ய” இத்யாடியே[௨௫ லக்ஷணமாய், “அஹமஸ்ய” இத்யாடி ஸஹாவிதஸ்வஹாவபரமென்ன பொண்ணுது; ஸாங்ரப்ரபத்யநுஷ்டாதாவுக்கு தடேகோபாயத்வஸூயி பிறவாகையாலும், உபாயாநுரஹுந்யதை யில்லாமையாலும், ஸ்வரக்ஷணேஸ்வாந்வயம் ப்ரஸங்மிகையாலே ; ரக்ஷகாநுர ப்ரஸங்மமுண்டாகையாலும் ஸ்லோகார்யம் தட்டுகையாலே ; இனிஅயிகாரிஹேதத்தாலே லக்ஷணமென்ன பொண்ணுதோவென்னில் ; ஓரயிகாரிக்கே அவையெல்லாம் ஸஹாவிதங்களாயிருக்க கல்பநாமௌரவம் ப்ரஸங்மிகக்குமென்று யிவ்வர்யங்களை யெல்லாம் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு, உக்தார்யத்தை ஸ்ரீரீகரிக்கிறார் (ஆகையாலிய்யாடி.) இவ்வாக்யத்துக்குக்கீழே, விரோயம்ஸ்பஷ்டமிதே என்கூட்டிக்கொள்வது. ஹவத்ப்ரபந்நனுடைய ஸஹாவிதஸ்வஹாவங்களை யருளிச்செய்கிறாராகில், “நினைவாரென்நாயகரே” “எங்கள் குலதெய்வமே” என்று - ஹவதர்களை ஸேவிகளாகவும், அவர்களை “நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே” இத்யாடிகளாலே ஆஸ்ரயிக்கச்சொல்லி வியக்திதென்னென்ன

“பஸார்மதுஷ்யஃ பகதீவாயேவ வைஷ்ணவ ஸரூபாயா: | தேவைவதேப்ரயாஸ்யனி தத்விஷ்ணோ பரமரூபஜம்” என்று-ஹமவதஸமாபூரயணத்தை, ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாதூரூபமானவ்ஸீத்தமுமொழியவேயும் ஹமவதப்ராப்திக்கு ஸாபநமாகச் சொல்லாநின்றதிதே. ம்ஸீதபக்த்யாடிகளை[ருயுங் கூடவெடுக்கிறதிதே. இவைதான் பின்னையிரண்டோ ? ஹமவதஸமாபூரயணமாவது - ஹமவதஸமாபூரயண காஷ்டையன்றோ வென்னில் ; அவ்யவயானேந ஹமவதஸமாபூரயணம் பண்ணுகிறோ மென்றிருப்பதொன்றுண்டு, ஹமவத ஸமாபூரயணத்தாலே ஹமவதஸமாபூரயணம் பண்ணுமது மொன்றுண்டு, இந்த முவஹேஷத்தைப்பற்றச்[ரிசொல்லுகிறது. ஹமவத ஸமாபூரயணமொழிய ஹமவத்விஷயத்திலிழியும் துறையிலை.

“பஸார்மதுஷ்யஃ பகதீவாயேவ வைஷ்ணவ ஸரூபாயா: | தேவைவதேப்ரயாஸ்யனி தத்விஷ்ணோ பரமரூபஜம்” என்று- ஹமவதஸமாபூரயணத்தை, ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாதூரூபமான வ்ஸீத்தமுமொழியவேயும் ஹமவதப்ராப்திக்கு ஸாபநமாகச் சொல்லாநின்றதிதே ; ம்ஸீதபக்த்யாடிகளையும்கூட எடுக்கிறதிதே. இவைதான் பின்னையிரண்டோ ? ஹமவதஸமாபூரயணமாவது - ஹமவதஸமாபூரயணத்தினுடைய காஷ்டையன்றோ வென்னில் ; அவ்யவயானேந ஹமவதஸமாபூரயணம் பண்ணுகிறோமென்றிருப்பதொன்றுண்டு, ஹமவதஸமாபூரயணத்தாலே ஹமவதஸமாபூரயணம் பண்ணுவதுமொன்றுண்டு, இந்த முவஹேஷத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ஹமவதஸமாபூரயணமொழிய ஹமவத்விஷயத்திலிழியும் துறையிலை.

வருளிச்செய்கிறார் (பஸாரித்யாஜி வாக்க்யதவ்யத்தாலே) ஹமவத்ப்ரபநநனுக்கு ஹமவதர்களைஉபாய மென்கிறவதுவும் ஸஹாவிதமென்றுதிருவுள்ளம். ஆனால் அவனையுபாயம் என்றத்தோடு ததீயரேஉபாயமென்கை விரோயியாதோஎன்னும் ஸங்காதுவாடிப்பண்ணி பரிஹரிக்கிறார் (இவைதானித்யாடி.) (இரண்டோ) என்றதுக்கு- இரண்டினால்விரோயியாதோ என்றுகருத்து. (முவஹேஷத்தைப்பற்ற) என்றதுக்கு - ப்ரகாரஹேஷமொழிய ஸ்வரூபஹேஷ மில்லையாகையாலே விரோயியாதென்றுகருத்து. ஆக, ஹமவதர்களை புருஷகாரமாக்கி ஹமவானேஉபாய[நயமென்றிருக்கையும் ஹமவதரை உபாயமென்றுகொண்டு ஹமவானே உபாயமென்றிருக்கையுமே முவஹேஷமென்றதாய்த்து. ஸ்வரூபஹேஷமின்றிக்கே இரண்டிலும் உபாயதவம் ஹமவானுக்கேயானால், இந்தமுவஹேஷத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஹமவதேத்யாடி.) (துறையிலை) என்றதுக்கு- ஹமவதர்களை புருஷகாரமாக்கிக் கொண்டு ஹமவானேஉபாய மென்றிருக்கும் அபிகாரிக்கு ஹமவந்நீரங்குஸ ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் கண்டுஅஞ்ச ப்ரஸக்தியுண்டாகையாலே, ஹமவதர்களைஉபாய மென்றுகொண்டிருக்கையொழிய வேறு வழியில்லையென்றுகருத்து.

[மாறயவித்யாஜி] வேருக வேத்தியிருப்பாரா ? மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பாரா? இதை ஒரு உடாஹரண நிஷ்டமாக்கிக் காட்டலாமோவென்னில் ; வேருகவேத்தியிருப்பாராகிறார் - ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்டவநதாம் தம்மைப்போலே ஹவத்ஸம்ஸீயிக்கு மஹஸாஸாஸநம்பண்ணும் பெரியாழ்வார்போலவார் ; மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பாராகிறார் - “ தங்கள்தேவரை வலலபரிசுவருவிப்பரேலதுகாண்டிமே” என்றிருக்கும் ஆழ்வார்திருமகளார்போலவார். இனி, இவர்தாம் ஹவத்ஸராக நினைத்திருப்பது - உகந்தருளின நிலங்களில் நீர்மையிலே ஈடுபட்டிருக்குமவர்களை ; அஹவத்ஸராக நினைத்திருப்பது - [ம அங்குத்தை வாசியறியாதாரா. [ஆநுகூலயஸ்யஸங்கலப:] என்று-ஒன்றுசெய்து தலைக்கட்டிற்றாய், ஓரளவிலே நீருமதல்லாமையாலே பராப்திபுஸ்யரினும் அநுவாத்திகருமது இங்கோரளவில்மீளாதிதே. [ப்ராதிகூலயஸ்யவாஜநம்] பராபதியளவுமிதேநிற்பது. ப்ராதிகூலய நிவீத்திபிறந்தாலுண்டாமதாகையாலே ஆநுகூலயம் பிற்பட்டதிதே; அந்தப்ராதிகூலயநிவீத்தி தமக்குண்டானபடியைச் சொல்லுகிறார்.*

[மாறயவித்யாஜி] வேருகவேத்தி யிருப்பாராகிறாரா? மற்றவரைச் சாத்தி யிருப்பாராகிறாரா? இத்தை ஒரு உடாஹரணநிஷ்டமாகக் காட்டலாமோவென்னில்; வேருக ஏத்தியிருப்பாராகிறார்-ஸர்வேஸ்வரனைக்கண்ட வநதாம் தம்மைப்போலே ஹவத்ஸம்ஸீயிக்கு மஹஸாஸநம்பண்ணும் பெரியாழ்வார்போலவார் ; மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பாராகிறார் - “ வலலபரிசுவருவிப்பரேலதுகாண்டிமே” என்றிருக்கும் ஆண்டாள்போலவார். இனி, இவர்தாம் ஹவத்ஸராக நினைத்திருப்பது - உகந்தருளின நிலங்களில் நீர்மையிலே ஈடுபட்டிருக்குமவர்களை; அஹவத்ஸராக நினைத்திருப்பது-அங்குத்தை வாசியறியாதவர்களை. [ஆநுகூலயஸ்யஸங்கலப:] என்கிறது - ஒன்றுசெய்து தலைக்கட்டிற்றாய் ஓரளவில் நீருமதல்லாமையாலே ; பராப்திபுஸ்யரினும் அநுவாத்திகருமது இங்கோரளவில்மீளாதிதே ; [ப்ராதிகூலயஸ்யவாஜநம்] பராபதியளவுமிதே நிற்பது. ப்ராதிகூலயநிவீத்தி பிறந்தாலு முண்டாமதாகையாலே ஆநுகூலயம் பிற்பட்டதிதே; அந்தப்ராதிகூலயநிவீத்தி தமக்குண்டானபடியைச் சொல்லுகிறார் - முதற்பாடில். இதுதாலுண்டாகவமையுமிதே ; ஸமஹந்தயமின்றாக வுண்டாக்கவேண்டாவே ; தானேறிடிகொண்டத்தைத் தவிருமித்தனை யிதே வேண்டுவது. *

இப்படி யிருந்தவாக்குத்தான ஸர்வர ஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு அஞ்சவேண்டா வோவென்ன; வேண்டா, இதுகாரியகரமென்று விவக்ஷித்த ப்ரமாணமகாட்டுகிறார் (மாறயவித்யாஜி.) தங்களைப்பேணுதே, ஹவத்ஸம்ஸீயிக்கே மஹஸாஸாஸநம்பண்ணுமவர்களுையே தனபேற்றுக்கு உபாயம் என்றிருக்குமவனிடத்திலே ஸர்வர ஸ்வாதந்தர்யம் ஜீவியாதே, இவர்களிடத்தில ப்ரோமாதியுத்தாலே இவர்களபேக்ஷிதம் *கையிலங்குநெலவிக்கனியாமென்று திருவுள்ளம், “கடன்மல்லித[சய தலசயனம் நச்சித்தொழுவாரை” என்று விசேஷிப்பாடுன்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இனியித்யாஜி.) ஸர்வாவிதஸ்வஹவங்களைச்சொல்லுகிற ஸ்லோகத்திற்சொன்ன காமந்தவிர, ப்ராதிகூலயவாஜநத்தை முந்தற அநுஸந்திப்பாடுன்னென்ன ; இரண்டிலியமாக பரிஹாரமருளிச்செய்கிறார் (ஆநுகூலயஸ்யேத்யாஜி, வேண்டுவது என்னுமளவும்.) அதிலிரண்டாம்பரிஹாரம் (இதானித்யாஜி.) *

மூ.—நண்ணுதவாளவுணர்நடைப்புக்கு வானவரைப்
பெண்ணுகி யமுதாட்டிம்பெருமானார், மருவினிய
தண்ணார்ந்த + கடன்மல்லைத்தலசயனத்துறைவாரை
யெண்ணுதோரிருப்பாரை யிறைப்பொழுது மெண்ணேமே.

ப-ரை.—நண்ணுத - தன்னைக்கிட்டாதவர்களாய், வான் - வானையுடையரான, அவுணரிடை - அவுரர்கள் நடுவே, பெண்ணுகிப்புக்கு - ஸ்திரீவேஷங்கொண்டு புக்கு, வானவரை-தேவர்களை, அமுது ஊட்டும்-அமர்த்தத்தை புஜிப்பிக்கும், பெருமானார்-பெருமையையுடையனாய், மருவ - பொருந்தி வர்த்திப்பதற்கு, இனிய - இனியதேசமாய், தண் ஐர்ந்த - குளிர்ந்திமாருததாய், கடல் - கடற்கரையிலேயுள்ள, மல்லை - ஸ்ரீமல்லாபுரியிலே, தலசயனத்து - பூமியாகிற திருப்பள்ளியிலே, உறைவாரை - பள்ளிகொண்டருளுமவனை, எண்ணுத - நினையாமல், இருப்பாரை-அந்தக்ஷேத்ரத்திலே நித்யவாஸப்பண்ணுமவர்களை, இறைப்பொழுதம் - க்ஷணகாலமும், எண்ணோம் - நினையோமென்கிறார். (க)

பெரி-வ்யா.—அ.—முதற்பாட்டு.—(நண்ணுதவித்யாதி) ப்ரயோஜநானுபரராய்த் தன்னையுகவாதோரிருப்பார்க்குந்கூட அபேக்ஷிதஸூரியாநம்பண்ணுமவன், “நம்மையுகப்பாராயும்நிடைக்கவற்றோ.” என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் இங்கே வந்துகிடக்கிற இரந்திரமையை யநுஸந்தியாதே, புறம்பே உலகுடுத்துப் போதுப்பாக்குவாரை ஒருவஸ்துவாக நினைத்திரோமென்கிறார்.

வ்யா.—(நண்ணுத) ஸ்ரீவிஷ்ணுரப்பட்டது படுகிறாராய்தது நடுவேயினர். “ஸூஸ்ப்ஸூர்பாஸநடுவே ஸூரமஹாமதிருபாவிஸத்” என்ற திறே - கடல்கலங்கினுப்போலே கலங்கும்போலே கானும் மஹாமதிகளென்று. ஷூர்யோயநக்ஷத்திலே யெழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமும் வனுகமுமாய்ப்புதுந்த ப்ரமாஜத்தை நினைத்தஞ்சின படியாலே, “நாமுமொருகுலையில்காயன்ஈரோ, நாமும் ஸூஸாரிகளிலே யொருவரானபின்பு நம்மைத்தான் விரவலிக்கவொண்ணுமோ” என்று தம்மை அதிசங்கைபண்ணினபடியாலே, தாம்படுத்த படுக்கையையும் தடவிப்பார்த்தாரிறே. பிள்ளையுறங்காவில்விஷாஸர்,

முதற்பாட்டு.—(நண்ணுதவாளித்யாதி). “பெண்ணுகியின்னமுதம் வஞ்சிதநயதானே” என்று அவ்வபலாநததலே நெஞ்சமுண்டிருக்கையாலே அத்கை ஸப்ரகாரமாக அநுஸந்திக்கிறுன்று விக்கித்து, இப்பாட்டுக்குத்தொகுத்துத் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநேத்யாதி.)

“அவுணரிடைப்புக்கு” என்று சொல்லுகையாலே தோற்றினஹயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவிஷ்ணுரித்யாதி.) (நடுவேயினர்) என்றதுக்கு-மோஹநாஸ்த்ரநுத்தை அவுணர்மேலே ப்ரயோஜித்துவிட்டான், வானவர் அமுதுண்டுகளித்தார்கள், இவ்வாழ்வார்அஸ்யாநேஹயஸங்கிசளாகையாலே அஞ்சுகிறுன்றுகருத்து. மஹாமதிகளானால் கலங்கக்கூடுமோவென்ன (கடலித்யாதி) ஆனைக்கும் தனக்குத்தக்கவாதம் என்னுமாப்போலே மதியுள்ளதனையும் கலக்கத்துக்குடலென்றபடி. (என்று)என்ற வசனம், கருத்து என்றுஸேஷம்.(தம்மை அதிசங்கைபண்ணி)என்[சய]றதுக்கும் - மருண்டவன்கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம்பேய் என்று தன்நிழலையும் தானதிசங்கை பண்ணுமாப்போலே பண்ணினுன்றுகருத்து.

† “தண்ணார்ந்த”என்றுவாதிகேஸரிஅழகியமணவாளச்சீபர்வ்யாக்யாநத்திற்பாடம்.

முதற்பாட்டு. (நண்ணுதவிதயாதி) தன்னைக்கிட்டாத அஸ்ராகள்நடுவே பெண்ணாய்ப்புகுதே வாகளை அமரீதத்தைஹஜிபிக்குமபெருமானா.

பெருமானெழுந்தருளப்புககால சொடடைமுடடியிலே கையை வைத்துக்கொடுஸேவிப்பராம, ஒருவரிடறுதல போதல செயததாகிட்டு தமமை முடித்துக்கொள்வாராக, அததையதுஸநயித்து, நமமுதலிகள இவனா “மஹாமதிகள்” என்றும் அழைப்பது. கலங்குகை போலேகாணும் மஹாமதிகளாவது, அஸஹாநேஹயஸங்கை பண்ணுவாக்கெல்லாம் பேராயக்கொள்ளீர் - மஹாமதிகளென்று. (நண்ணுத) ஹமவ் விஷயததில டவேஷம் பரகீதியாயயத்திருப்பது. மதுஷயஜநமமா பிருக்கசசெயதே அஸ்ராவேஸததாலே பொருந்தாதே யிருப்பாருண்டு, அங்ஙன்ன நிகதே, பிறப்பே ஆஸ்ரபரகீதிகளாயிருக்கதமவாகள், அதுகருமேலே, ஸாயுய நமாயிருக்குமவாகள் நடுவே போய்ப்புகு.

இப்படி போய்ப்பு துறந்து ஒருபாடலாடின போலவாக்கோர்கடு வென்னில (வானவனா) அமரீதம் கொண்டவனாகும், “உனனோபாதி நாங்கஹம் நிதயா” என்று ஒக்க அஸ்மாநிகநருந் நமபடியான டேவா கருக்காகவாயத்து. (பெண்ணுதி) புரஷோ ததமனான தனபடிககுச சேராத ஸதரீவேஷததையே விடநககொண்டு. (அமுதுட்டும்) அவன் றன்னே உகத்து, “ஃ எங்கருக்கருவேணும்” என்கையனறிககே, [௨௦ உப்புச்சாறு அமைபும் எனநிருப்பாக்கம் அததைக கொடுக்குமவ னாயத்து. அமரீதபாநதிலேட்டாயத்து அவாக்கு அஃவயம். கடல கடைகை துடக்கமரீன வயாபாரங்காடைய கனதலையிலே யேறிடடுக கொண்டு. (பெருமானா) உறங்குதற ரஜைபை யெழுப்பியூட்டிம தாயைப்போலே, இநென்ன நிருபாட்டம்மவப்பகான. [௨௫

முட்டி - ஜச பிடிமெனறபடி சொடடை முட்டியில கையிட்டாராகில ஹமத பரிகரங்களிலாஹெ னசெப்பப்போமென்ன வருளிச்செடகிருா (ஒருவரிதயாதி.) அனால பரகீதததிலே பென்னென்ன (உகாச்சுட்டி) இவ்வைதிஹததாலே- ஹவதவிஷயததல கலங்குமபடி பராமமவருக்கையே மஹ மததவமென்று பெரி டோர்களுக்கத்த திருவுள்ளமென்காயத்து. எத்தனைசொன்னாலும் *மதிபடிமகலக கததைச்சொல்லுமோ, வ்பரீதம் கூணையாலே சொன்னால சொல்லலாமென்ன வருளிச்செயகிருா (கலங்குகைய்தயார் வாகுசவடசதாலே.) இததால - ஜருந விபாககாராயமான கலக்கம் கையாலே சொல்லலாமென்கை. “அவுணா” என்ற போதே நண்ணுதது விபடமனறே, விஸேஷணமிடவேணுமோவென்ன வருளிச் செயகருா (மதுஷயேசயா) [௩௫

காமாநா ஹணமான வானிலிருப்ப ஸாவயியாயிருக்கசசெயதேயும் அததை ஸயிரமெனறே நினைத்திருக்கமவாகள் கருததை அநுஸரித்து, “வானவா” என்று நிருபகமாக வருளிச்செயததுக்கு பரஸ்நபரதவசநமுததாலே வருளிச்செயகிருா (இப்படியிதயாதி வாகயதராயதாலே.) “ஆக” என்கிற அஹுத ததஹவனுக்குக் கருதநருளிச்செயகிருா (புருஷோததமனிதயாதி.) “தலசயனத்துறைவானா [சய] யெண்ணுதேயிருப்பாரா - எனனோம்” எனனும்வா “அமுதுட்டும்” என்று இததை ஒரு புருஷாராயமாகவெண்ணுதே என்று விவக்ஷித்து, ததஹஹணமாக * அமுதுபடிததுக்குத தாதபர்யமருளிச்செயகிருா (அவனிதயாதி.) கொடுக்கும் எனனுதே, “ஊட்டும்” என்கையாலே ஹலித்தவாயம் (அமரீதேதயாதி.) “ஊட்டும்” என்கிறபடிததுக்குத தாத்பாயாஹஹணமாக “பெருமானா” என்ற ஸ்வாயி தவஸிஸநயாஹு ஸநயாநததுக்கு உடகருத்து (உறங்குகிறவிதயாதி.)

கூ.க.உ பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, ஆறாந்திருமொழி,

(மருவினியவித்யாதி) (கண்ணார்ந்தவித்யாதி) இடமுடைத்தான திருக்கடல்மல்லையில் ஸ்யலஸ்யநத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவ்வா நினையாதிருப்பாரா க்ஷணகாலமும் நினையோமே. ... க.

(மருவினிய)ரஸவஸ்துவை ஆடரிப்பாரைப்பெற்றது. “ஸர்வரஸ:” என்கிற நம்மையும் ஆடரிப்பாரைக்கிடைக்குமோ! என்று (க)படுகாடு கிடந்தானாய்த்து. (மருவினியவித்யாதி) மருவவினியதேஸமாய், ப்ரமஹரதை விஞ்சியிருப்பதாய், சிறுதிவலை திருமேனியிலேவந்து ஸ்பர்ஸிக்கும்படியா யிருக்கிற திருக்கடன் மல்லையிலே, ஆபிரீதனை யுகந்து ஸ்யலஸ்யநத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை. (எண் [க0 ணாதே) “ நித்யஸஞ்சிரிகளநடுவே யிருக்கக்கடவவஸ்து இப்படி ஸ0 ஸாரத்திலே புகுந்து தறைக்கிடைகிடப்பதே !, இதொரு நிர்மை யிருக்கும்படியே!” என்று அநவரதம் லாவித்தல் சொல்லுதல் செய் கையாய்த்து சேதநர்க்குச்செய்யவடுப்பது ; இது செய்யாதேயிருப் பாரா. அவனிடையாட்டங்கொண்டு கார்யமற்று கேவலதேஹபோ ஷண பரராயிருப்பாரா. (இறைப்பொழுதுமெண்ணோமே) “ எண் ணப்பெற்றிலோம்” என்னும் அநுதாபமு மின்றிக்கேயிருப்பாரா ; அவஸ்துக்களை யெண்ணும்போது ஒரு காலவிசேஷ முண்டிறே, வஸ்து ப்ரதியோரியாக எண்ணுமதுண்டிறே, அவ்வளவிலும் எண்ணோமென்கிறார். க.

கீழிற்படங்களிலேநோக்காக, “ தலசயனத்துறைவாரா” என்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ரஸேத்யாதி.) மருவஎன்றஅகரம் கடைக்குறைத்த லாயிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்து, ஸஸ்டார்யம் (மருவவித்யாதி.) ஆபிரீதனை-புண் டரீகனை. “ பெருமானார், தலசயனத்துறைவார்” என்ற படிங்களிலே நோக்காக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி.) சொல்லுதலென்றது- அர்யஸிபி [உரு யார்யம். ஏவகாரதாத்பர்யம் (அவனித்யாதி.) “ இருப்பார்” என்ற படித்துக்கு தா த்பர்யகயநமுவேந “ இறைப்பொழுதும்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (எண்ணவித்யாதி.) அவன்தறைக்கிடையை யெண்ணாதேபோனால் தறைக்கிடையி டக்கவிருப்பது அநுதாபமில்லாமையிறே யென்றுதிருவுள்ளம். இத்தால் - எண்ண தேயிருக்கை இறைப்பொழுது மெண்ணுமைக்குஹேது என்றதாய்த்து. (வஸ்துப்ர தியோரியாக வெண்ணுமதுண்டிறே) என்றதுக்கு - “உத்வேஜநார்யதயாஹரிஹா ர்யதயாஹஸ்மர்த்தவ்ய:” என்கிறந்யாயத்தாலே - அவர்களைக்கண்டு நடுங்குகைக் கும் பரிஹரிக்கைக்குமாக அஸத்துக்களை நினைக்கவேண்டியருமே, அப்படியும் நினைக்கைக்கு க்ஷமனாகிறிலேனென் றருளிச்செய்கிறார்ஒன்றாகருத்து.

(க) படுகாடு - இடையநெறிந்தமாம் என்று வானமாமலைஜீயர் ; வெட்டி விழுந்த காடு என்று பெரியஜீயர்.

மூ.—பார்வண்ணமடமங்கை பனிநன்மாமலர்க்கிழத்தி

நீர்வண்ணன்மார்வத்தி விருக்கையைமுன்நினைந் தவனார்

கார்வண்ணமுது முந்நீர்க்கடன்மல்லைத்தலசயனம்

ஆரெண்ணும்நெஞ்சுடையாரவொம்மையாள்வாரோ. ௨.

ப.ரை.—வண்ணம் - பூமியைத்தனக்கு பாகாரமாகவுடையளாய், மடம் - கூடமாகுணங்களாலே குறைவற்றிருக்கிற, பார்மங்கை - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, நீர்வண்ணன் - நீர்வண்ணனுடைய, (இடவருகு) இருக்கையை - இடவருகிலிருக்கையை யும், பனி - குளிர்தது, நல் - அழகியதாய், மா-ஸ்ரீலாக்யமான, மலர்க்கிழத்தி - செந்நாமரைமலரைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார், மார்வத்திலிருக்கையை- வலத்திருமார்விலிருக்கையையும், முன்-முதலிலே, நினைந்து-நினைத்து; அவன் புருஷகாரமும்மிகையானவனுடைய, ஊர்-ஊராய், கார்வண்ணம்-கறுத்த நிறத்தையுடையதாய், முது-பழையதாயிருந்துள்ள, முந்நீர்-கடலினருகேயுள்ள, கடல்மல்லை - திருக்கடல்மல்லையில், தலசயனம் - ஸ்தலசயனத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கையை, எண்ணும் நெஞ்சுடையார் ஆர் - அதுஸந்திக்கும் மநஸ்ஸுடையார் எவர்களோ, அவர் - அவர்கள், எம்மை - எங்களை ஆள்வர் - அடிமைகொள்ளத்தக்கவரென்கிறார். (௨)

பெரி-வ்யா.—அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—(பாரித்யாடி) முதல்தன்னிலே நம்குற்றம் அவன் திருவுள்ளத்தில் படாதபடிபண்ணும் ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியும், அவன் தன் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தாலே நம்குற்றத்தைக் கண்டானேயாகிலும் அவன்றன்னை “ நகஸூலிந்நாபராய்யதி”[௩] என்று பொறுப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியாரும் அவன்பக்கவிலேகிட்ட விருக்கையாலே நமக்கினி யிழக்கவேண்டாதபடி ஸ-லஹென்று, அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஷேஸத்தை ஹ்ஸிஜயத்தாலே அதுஸந்யிக்குமவர்கள் என்னை யடிமைகொள்ளுமவர்களென்கிறார்.

இரண்டாம்பாட்டு.(பார்வண்ணமித்யாடி.)ஹ்ருமிப்பிராட்டியையும் பெரியபிராட்டியாரையும் ஹ்ரமவதரிப்போது அதுஸந்யிப்பதுபூர்வவண்ணத்திற்போலே புருஷகாரத்தேவனவும் அவனை ப்ராபகத்வேனவும் என்று விவக்ஷித்து, பாட்டுக்குத்தொகுத்த ஹவத்தையருளிச்செய்கிறார் (முதலித்யாடி.) ஆக, இத்தால் - பிராட்டிமாரை புருஷகாரமாகவும் எம்பெருமானை ப்ராபகனாகவும் அய்யவவித்திருக்குமவர்களே தமக்கும் ப்ராபகொன்றதுஸந்யிக்கிறொன்று கருத்து. குற்றமென்றது - குற்றத்தின்காரியமான உண்வநமென்றபடி. இங்ஙனன்றாகில், “குற்றம்திருவுள்ளத்திற் படாமை” என்றத்தோடும் “ஹ்ருமிப்பிராட்டியைப்பொறைக்கு உவாததாய்”என்று மேற்சொன்னத்தோடும் விரோயிக்குமிறெ, கண்டானேயாகிலுமென்றது - கண்டு உண்டிக்க நினைத்தானேயாகிலுமென்றபடி. பொறுப்பிக்குமென்றது - பொறுக்குமதுக்குஹேதுவான கஃபையையுண்டாக்குமென்றபடி. அடிமைகொள்ளுமவர்களுக்கென்றது - ஹலஸாயநஸ்-ஸ்ரீருஷையக் கொள்வர்களென்கை.

கூடசு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஆறாந்திருமொழி,

இரண்டாம்பாட்டு. (பார்வண்ணமித்யாதி)பாரைத்தனக்குப் பரகாரமாகவுடையஸ்ரீஹ்மிப்பிராட்டி. (பனியித்யாதி) குளிர்ந்து நன்றான தாமரைப்பூவைத் தனக்குப்பிறந்தகமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார். (நீர்வண்ணன் மார்வத்திலிருக்கையை முன்னினைந்து) தமக்குபுருஷ[ரு]காரமாகத் திருமார்விலே நித்யவாஸம்பண்ணும் பெரியபிராட்டியா ரென்று ஸூயிபண்ணி.

வ்யா.—பாரைவண்ணமாகவுடையளாய் - ஹ்மியைத்தனக்குப் பரகாரமாக வுடையளாய், ஆத்மகூணத்தையுடையளாறிருக்கிற ஸ்ரீஹ்மிப்பிராட்டி. ஹ்மிக்கு ஆஹ்மாநிநியாயிருக்குமவளிறே. அவன்[ய]றனக்குங்கூடப் பொறைக்கு உவாத்தாரிறே யிவளிருப்பது; தன்பக்கிலே யெல்லாப்ராதிகூல்யத்தையும் பண்ணிக் காலிட்டித்துகையா நின்றாலும், “துகையாநின்றோம்” என்று கூசுவேண்டாதேயிறே யிருப்பது; கூசுமைஎன்றேயிறேபேர்.

(பனிநன்மாமலர்க்கிழத்தி) பிறர்குற்றம் நெஞ்சிற்படாதபடியான மார்ஹத்தையுடைய தலைவி. “ஸர்வமநய:” என்கிற வஸ்துவையும் தன்னுடைய ஹோம்யதையாலே துவக்கி ஆஸ்ரிதர்குற்றம் நெஞ்சிற்படாதபடி பண்ணுமவள். அழகிய தாமரைப்பூவில் பரிமளம் உபாஜாநமாகப்பிறந்தவள். இத்தால் - ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் தன்னோடே பணிபோரும்படியான ஹோம்யதையையுடையவனென்கை.

இவர்கள், (நீர்வண்ணன்மார்வத்திலிருக்கையை முன்னினைந்து) கடல் போலே யிருக்கிற குளிர்ந்தவடிவில் இடவருகிலும் திருமார்விலும் எழுந்தருளியிருக்கிறவிருப்பை யதுஸந்யித்து. “நமக்கு புருஷகார ஹ்மிதைகளான நாய்ச்சிமார்கள் அங்கே சேரவிருந்தார்கள்” என்று அதுஸந்யித்தால், பின்னை நமக்குக் கிட்டுகையென்றொரு குறையிலேயிறே. மாதாபிதாக்கள் சேரவிருந்தவிடத்தில் ப்ரஜைகளுக்குச் சென்று கிட்டுகையிலே ராருமையிலே.

அவனுக்கு ஸ்வத: கூசுமையுண்டாயிருக்குமே, இவளுண்டாக்குகை யென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி வாக்க்யதர்யத்தாலே.) இத்தால் - ஸ்வாதந் தர்யத்தில் அவன் பொறை தலைமடங்கினால் இவளுண்டாக்குவனென்று கருத்து.

“பனி” என்றத்தாலே-குளிர்ந்தையைச்சொல்லி, அத்தால் ஹ்மிதார்யம்(பிறரித் பாதி.) மார்ஹத்தை - நெஞ்சில்மார்ஹத்தை. “மாமலர்” என்றத்தால் ஹ்மிதார்யம் (ஸர்வேத்யாதி.) * நல்படித்துக்கு அர்யமருளிச்செய்துகொண்டு, அவனைத் துவக்கும்படியான ஹோம்யதைதானும் ஸ்வாஹாவிக பரிமளவத்வத்தைப்பற்ற என்றருளிச்செய்கிறார் (அழகியவித்யாதி.)

(நீர்வண்ணன்) என்றவநகரம், இடவருகும் என்று அய்யாஹரித்தருளிச் செய்கிறார் (கடலித்யாதி.) “நினைந்து-எண்ணும் நெஞ்சுடையார்” என்னும்போது பெளர்வாபர்யம் தோற்றியிருக்க, “முன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நமக்கித்யாதி.) த்வயத்தில் “பெரியபிராட்டியாராலேபேறு” என்கிறபடியே இதுவே ப்ரயாநமென்றுகருத்து. (கிட்டுகை) என்றவநகரம், இல்லைஎன்றுஸேஷம்.

பெரி-வயா.— [11தரக்ஷணௌகக்ஷணௌ வதயஹாமாவஹாமிநீ]
கக்ஷணௌமபுநதபஹாமைபபிபுடதபுநஅஜநஹமபுரௌபபியு
மாக காலமேலகாலாவீடபுநதாநமசெனபுகிடடவொண்ணாதபடி
ஏகாஹமாகவநகமவீடததிலே, “ஸநுஜயனவநதான்” என்றறிவிகக;
“இவபிருபபுரகாண வகபபாறொததன, இதுதனனை உகவாதா
மணனுணனுமபபுசொல்லவல்லாறெருவன,புதரவிடு” என்றானிறே.
[நவாஹமபபுபுடமௌதடுமம—,மது.] மாதாபிதாககளிருநத
விடததிலே நத,பாசெனபுசிடடுகைபிசாரருமைபிலலையிறே ;
ஆரிருநகசசெத அநத பரபைகபுரதம கிடட வொண்ணாதபடி
பிராரிந ஸமாபதிலேயாபுபுவெறுகநு அழைததுக காட்சி
கொடுரது

அரபிதாபுபுபுடமௌதடுமம—,மது.] மாதாபிதாககளிருநத
விடததிலே நத,பாசெனபுசிடடுகைபிசாரருமைபிலலையிறே ;
ஆரிருநகசசெத அநத பரபைகபுரதம கிடட வொண்ணாதபடி
பிராரிந ஸமாபதிலேயாபுபுவெறுகநு அழைததுக காட்சி
கொடுரது

“அருமமல’தாபுபுடமௌதடுமம—,மது.] மாதாபிதாககளிருநத
விடததிலே நத,பாசெனபுசிடடுகைபிசாரருமைபிலலையிறே ;
ஆரிருநகசசெத அநத பரபைகபுரதம கிடட வொண்ணாதபடி
பிராரிந ஸமாபதிலேயாபுபுவெறுகநு அழைததுக காட்சி
கொடுரது

புடமௌதடுமம—,மது.] மாதாபிதாககளிருநத
விடததிலே நத,பாசெனபுசிடடுகைபிசாரருமைபிலலையிறே ;
ஆரிருநகசசெத அநத பரபைகபுரதம கிடட வொண்ணாதபடி
பிராரிந ஸமாபதிலேயாபுபுவெறுகநு அழைததுக காட்சி
கொடுரது

௩௩௬ பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, ஆளுந்திருமொழி,

ஸத்க்ரியைக்கு மலவ்யாப்தியுண்டாகாநின்றால் அவனுடைய அநுமீர ஹத்துக்கு மலவ்யாப்தியின்றிக்கேயிராதிபிற ; ஆகையாலே, அது தான் ஒரு நாள் வரையிலே ஓவகாஸத்திலே மவிக்கவும் கடவதா யிருக்கும்மே; அத்தாலே ஈஸ்வரன்பககலிலே மிவனுக்கு ஆஹ் முக்யம் பிறந்து, அதடியாக அவன் விஸேஷகடாஷம்பண்ண, அநஞரம் இவ னுக்கு அவன்பக்கலிலே ருஹிவிஸ்வாஸங்கள்பிறந்து, ப்ராபகனும் ப்ரா ப்யனுமவனே என்றயியவவீத்தால், பின்பு இவனிருக்கக்கடவபடியைச் சொல்லுகிறது.

இனி, உபாயத்தில்வந்தால், ஸர்வத்ருஞர் ஸர்வாக்நியாய் உலய விஹுதியுத்தனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனுபிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை இஸ்ஸஸாரிசேதநன் உபாயமாக வரித்தால், பின்னை அவன் இவனு டைய ஸர்வஹங்களையும் தானே யேற்றிட்டுக்கொண்டு கர்வத்ரப்யாஸ னால், அவன் செய்யுமதுக்கு இவனானும் ஓவதல் பற்றுவெண்டுமபடி யாயிராமையாலே பின்னைஹிதசேஷத்தின் தனக்குச் செய்யவேண்டும தொன்றில்லை ; உபேயமாகிறது ஈர்மலெகத்தமாக பதிராஹத்த இஷ்டேஹஸஸைந்பமற்று ஒரு அநிவிஸேஷத்தாலேபோய் ஒரு ஷேஷ விஸேஷத்திலேபுக்கால் பண்ணுவதொரு வந்திவிஸேஷமானையா லே, அது இதுவாகக்கூடாது ; ப்ராபகாஸத்திலகர்த்தவ்யாஸம்மலையாகில், ப்ராப்யாஸத்திலே அக்ஷரியாதாமில், பின்னை ஈதுஸாவது[உரு பழைய விஷயப்ராவண்யமே ஸ்மிய்த்து விடுகிறதோவென்னில் ; கூடாதிதே, ப்ராப்யமின்னதென்று நிஷகர்ஷித்து ப்ராபகன் ஷீகரம் பண்ணுகையாலே. அதாகிறது— ப்ராப்யாஸங்களில் ருஹிவிஸித்தி பூர்வகமாகவிதே ப்ராப்யப்ரதிபத்தி ; ஆகையாலே, அஞ்ஞாதோநி ரஸ்தமிதே அது. [௨௩]

ஹமவதர்களே ப்ராப்யமென்கிறஹமையை அநுஸரணிக்கிருந்திருமொழியிலென றருளிச்செய்கிருர் (அநாஜ்சாலம என்றுதடங்கி, படிமைச்சொல்லுகிறது என்று மளவும்.) இத்தால்-அஜ்ஞாதஸக்திதம்மூலமாக ஆஹ் முக்யாத்கள் பிறந்து புருஷ காரத்தை முண்ணிட்டுக்கொண்டு ஈஸ்வரனேப்ராபக மென்னும்அபிசாரிக்கு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்த்ரயத்துக்கு அஞ்சஸு ஹாவையுண்டாகையாலே தத்தவந்தயர்வம் ஹம வதர்களே ப்ராபகமென்கிறஜ்ஞாநம் அஸஹாஹிதமாம்; அங்நன்னறி, தேவலம் ஸௌஹாரித்தாலே தனக்குத்தானே உபாயமானான் என்று அநுஸரணிக்கும் அபி காரிக்கு அஞ்ச ப்ராஸக்தியில்லாமையாலே அநஞரம் இருக்கும்நான் ஹமவதனா ப்ராப்யத்வேந அநுஸரணிக்கை ஸுஹாவிதமென்றும் சொல்லற்றாய்த்து. ஸத்க்ரி யைக்கு - யாத்ஜீஹிகாடிகளுக்கு. (இருக்கக்கடவபடியை) என்றது - அஹமவத் ஸஹவாஸம் அப்ராப்யமென்றும் ஹமவதஸுஸிலேஷமே ப்ராப்யமென்று மிருக் கையென்றபடி.

ஹமவதஸுஸிலேஷத்தை ப்ராப்யமென்னவொண்ணாது என்னும்ஸங்கையை ப்ராக்க அநுவதிக்கிருர் (இனியித்யாடி வாக்யத்ரயத்தாலே.)

“ஸர்வயர்மாந்பரித்யஜ்ய” என்கிறவிடத்தில், விஹிதகர்மங்களும் நிஷியபரிஹாராரப்யமாகச் செய்யுமவையுமெல்லாம் - யர்மஸூஸ்டி வாச்யமாகையாலே, இவையும்த்யாமவிஷயமாய்அவ்யயிக்குமென்று, அர்யப்ராப்தமாய் பழையபாபங்களை யே சொல்லிற்றாய்வாராதோ[டு வென்னில் ; வாராதிதே, உபாயஸ்வரூபத்தாலும் அபிகாரிஸ்வரூபத்தாலும் ; அப்படியேயிருக்கிறதிதுவும், ஸரீரஸமநகரத்திலேப்ராப்ய லீய்யியாரிருக்கையாலும், இனி ஸமஸ்தகல்யாணமனாத்தமகளை உபாயமாக வரிக்கையாலும், இவன்றான் விபிபரதந்த்ரனாய் ஸாயநஸூய்யா இங்கேஅநுஷ்டிப்பதொன்றில்லையாகையாலும், ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்புசெய்யுமவையெல்லாம் தான் ஸ்விகரித்த ப்ராப்யத்தோடும் ப்ராபகத்தோடும்சேர்கதல்லகிராது. நினைந்தார் நினைத்தபடி மூலையடியே திரிகிற அஜ்ஞாநிற்காட்டில் இவனுக்கொரு வ்யாவஸ்த்தியும் வேணுமிதே.

இன்றுநானே நிர்வரும் ஆறு அங்கேயிங்கே(க) சினையாறுபட்டுக் காட்டுமாப்போலே ; மேல்தான், “யத்ரபூர்வே ஸாய்யாஸ்ஸனிகிதே வா:” என்றும் “அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை” என்றும்-அவர்களோடுகூடி அதுவனிக்குமத்தைப்பேறாகச் சொல்லுகையாலே, இவனுக்கு இது உரமஸரீரமானபின்பு இவை யிங்கே பிறக்கக்காண வேணுமிதே. அவையாகிறவைதா னெவையென்னில் ; அஹமவதர்கனோடு பொருந்தாமையும், ஹமவதர்களை யொழியச்செல்லாமையுமிதே ; அவையிரண்டும் தமகருண்டானபடியை யநுஸிச்செய்கிறார். ஹர்ஸயக்கு அறிவு பிறக்கப்பிறக்க ஹர்த்தாவின்பக்கல் ஹவஸ்யமண்டாம்; ஹர்த்தாகரபரிந்தஹம் பண்ணுமதிதே யிவளவனுக்கு ஆகாதொழிகையாகிறது; “திருவடிதன்நாமம்மறந்தும் புறந்தொ[ட்டுழாமாந்தர்” என்று தின்றதிதே ; - ப்ராபந்தருடைய லக்ஷணம்சொல்லுகிறது.

ஐதரதோநிரஸ்தமானபடிக்குத்திஷ்டா ஜமருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வயர்மாநித்யாஜி.) (உபாயஸ்வரூபத்தாலும்) என்ற வநகரம், உபேயஸ்வரூபத்தாலும் என்றுகூட்டுவது. பழையவிஷய ப்ராவண்யமாய்த் தலைக்கட்டாது என்னுமாய்த்தைப் பலநூலே ஹேதுக்களாலேநிழமிக்கிறார் (ஸரீரோத்யாஜி.) ஜ்ஞாநிக்குஅஜ்ஞுவ்யாவஸ்த்தி யுண்டாகையாலும்விஷயப்ராவண்யம் வாராதென்றும் ஹேத்வகர மருளிச்செய்கிறார் (நினைத்தாரித்யாஜி) இக்கால்-அபிகாரி ஸ்வரூபத்தாலும்ஸஹவியாதென்கை.

ஸரீரஸமநகரத்தில்வரும் ப்ராப்யத்தோடு இதுசேரும்படிதானென்னையென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இன்று நானேயித்யாஜி.) ஸாய்யா: - ப்ராப்யா: அஹமவதரோடு பொருந்தாமையை முந்துறவருளிச்செய்வானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஹர்ஸயக்கித்யாஜி வாக்யத்யந்தாலே.) எடுத்தபாகரத்துக்கு ஹவம்(ப்ராபந்தரித்யாஜி.)

(க) சினையாறுபடுகை-ஆறு, நிர்வரவணித்தானால் பொசுந்து உள்ளேஜலமுண்டாயிருக்கை.

இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் உஜ்ஜேஸ்யனென்னும் ஜ்ஞாநம் பிறக்கப் பிறக்க ஹாமவதர்பக்கல் ஹாவஸ்யம் (க) உண்டாகலாம் ; இந்த ஜ்ஞாநார்யமாக விடவேனுமிதே அஹாமவதஸம்ஸ்யம். இனி ஹாமவதராகிருர் - ப்ரஹ்மஸூயி லிஸ்வாஸுடைய ஷபாயஹாவத்தையறிவித்து அவ்வழியாலே புநஷ்காரஹ-ஞதாரமவர்கள் ; இவன்றான் சேதநனாய் உபகாரங்கொண்டவனுக்கையாலே க்ஷித்தஜ்ஞாநாநிருக்கக் கடவன் ; இனி ஹாமஸூயிலவந்தால் ப்ரஹ்மத்திலெல்லாவிவர்களாகையாலே அவன்றன்கேடுபாதிபும்உஜ்ஜேஸ்யாயி ருக்கக்கடவர் ; இனி நடுவுப்பட்டநான் இவனுக்குவேராயகஜபரஸ்பாம்பண்ணுகைக்கு முடலாயிருப்பார்கள் ; ஆகையாலே, ஸர்வாவஸ்யைகளிலும் இவாக ஞுஜ்ஜேஸ்யர் என்னுமிடம் சொல்லிற்று.

“ஆதுகூல்யஸ்யஸங்கல்பஃ” இத்யாதிகளாலே, ஹாமவகையாயிருக்கும் ஸரணுமதியென்று சொல்லாநின்றது. “ஆஹாமம்மயபராபராமாலயோஉகிணுகோஉஉதிஷ்வமேவோபாயனஃ” என்பதன் ஆகிணுந்யத்தை முன்னிட்டி நித்யஹாமாயாபிஷ்டமம் என்று அபேக்ஷிக்குமத்தை ஸரணுமதியாகச் சொல்லாநின்றது.

இதிலொன்றைவிட்டு ஒன்றை விவரிக்காமன்று மாற்றையதுக்கு அப்ராமான்யம் உகிணுக்குமபிரித்தது, அதை இவையிரண்டும்அநிருயிபமாக நயிக்குந் படிமென்னென்ன ; “த்வமேவ” என்கிறவிடத்தாலே - உபாமாக நயநாமெந்தாமது தீதாந்நிபுநசகையாலே, ஸரணுமதியுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று அந்தவேராகத்தாலே ; அஸ்வரணுமதி புக்கவிடத்திற் புரக்கவந்தாமதேஹாதனைவனுக்கு ஸஹாவித ஸ்வாவஸங்களைச் சொல்லுந்நது இத்யஸிலோகத்தாலே.

ப்ரஹ்மமாகையாலே முத்தறவருளச்செய்தார் என்கொருபிறாச மருளிச்செய்து, ஹாமவதப்ராவணம் வர்மசமானகாலும் தூலவகமென்று பர்ஹாராஜா மருளிச்செய்கிருர் (இப்படிவிட்டார்.) ஜ்ஞாநார்யமாக - ஹாவஸ்யம் நிலைகிறகைகாச, இவ்வாடவதர்கள் ப்ரஹ்மாயிடத்தல், பிரபீடமாரும் எம் பெருமானும்நித்யமாயிருக்குமிவர்களேபாதா ன்நித்ய ப்ரஹ்மதமதவமுண்டென்னுமர்யத்தை உபபாடிக்கிருர் (இனி ஹாமவதராகிருநிடார் வாச்யபஸுத்தாலே.)

உசாத்தணையாகிற அபிசாரம் அபிசமாகிறகையாலே ப்ரஹ்மதமோன்று இவனுக்குப்பிறந்த உசையைச்சொல்லுகிறது வ்ஷிதாரோத்திலிவனுக்குச் செய்யவேண்டிற்றில்லாமையாலே எனகுதின் ஸர்வ முகத்ப்ரஸுந்த பர்ஹாராயமாக ஸாந்த ப்ரபத்தியை விபித்திருக்கிறதிறே, அவற்றைச் செய்யவேண்டாவோ [நடுவென்னில்; அருளிச்செய்கிருர் (ஆதுகூல்யஸ்யத்யாதி.) நுக, இத்யால்- “த்வமேவ” இத்யாடியோடு விரோபிகையால், அங்கு அங்ஙனென்று சொல்லாமையாலே செய்யவேண்டும் விவிதஸேஷமில்லையென்றுகருத்து.

அங்கு ஸாஸ்த்ரத்துக்கு அப்ராமான்யம்வாராதோ என்னும் ஸங்கையைஅது வலிக்கிருர் (இதில்த்யாதி வாச்யத்வயத்தாலே.)

(க) உண்டாகலாம் - க்ரமேண உண்டாகலாமென்றபடி.

† “ஸஹாயாஹாரைரபேக்ஷ்யம்” என்றும்காண்கிறது.

ஸரணமதியினுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் வேறென்றைப் பொறுதபடியா யிருக்கும் ; இனி ஒதுங்கின ஆபுரயத்தைப் பார்த்தால் இஸ் ஸ்வஹாவங்களோடே கூடியல்லதிராது. “ஷஃ வியாஸரணமதி:” என்றுகொண்டு இம்மணங்களை ஸரணமதிக்கு[டு அங்மமாகச் சொல்லாநிற்க. இவனுக்கு ஸஹாவிதஸ்வஹாவமென்னும் படி யெங்ஙனையென்னில் ; “ப்ராயநாமதி: ஸரணமதி:” என்கிற விடத்திலே, ப்ராயநாவஃயி இச்சேதநன்கையிலே கிடக்கச் செய்தே எங்ஙனையாறுதநிஷணவிஷயமார்க் கிடக்கிறபடி ? “ஆநுகூல்யஸ்ய” என்கிற ஸ்லோகம் விட்பரதந்தரமாய்ச் செய்யுமன்று வலாபேனக்ஷயில்லாதபோது தவிரனுமாயிருக்கும் ; ஸ்வரூபநிவேஸியாமன்று செய்யாதபோது ஸ்வரூபஹாநியை வ்யபிக்குமிதே. ஸ்வர்ம (க) காமநை யில்லாதபோது த்யோநிஷ்டோமம் தவிரலாயிருக்கும் ; அங்ஙனே செய்யவொண்ணாநபடியாயிருக்குமிதே பித்தலையா லொருமலம்சொல்லாத நித்யாநுஷ்டானவிபிக்ரம். ... *

இதில், முதற்பாட்டில்,— அஹாவதரோடுபொருந்தாமை சொல்லுகிறது. இவைபின்னும் உத்தேசப்பமானால் க்ரமவிவகைக்குக் கருத்தென்னென்னில் ; அதுதான் படித்தாகுது அவியில்லாமையாலே அங்ஙமென்று சொல்லுகை க்ரமங்களை என்னவாது செய்குரார் ஸரணமதிதயாதி) அஹாவதரமாய்மருதசனா ப்ரதயக்டமென்றென்னுதந்த. ஸாஸ்த்ரங்களந்தங் களென்ற சொல்லிச் செய்து சகலசனாபரதநிஷ்டாமங்களை ன்றுசுலபிக்கும் படி ப்ராயஸ்செய்வதில்லாததால் ஸ்வரூபமாய்மருதசனாபரதநிஷ்டாமங்களை ன்றுசுலபிக்கும் படி நுகுக்குரார் வ்யபிக்குமிதே. இவ்வாறு ப்ராயஸ்செய்யாததால் “ப்ராயநாமதி:” என்றுவியிக்கச் செய்கே அந்நைதமபாயமனசுதன் மணிபவநாபரதநிஷ்டாமங்களைத் தள்ளினது கண்டிருக்க அதுசுது அங்ஙங்களைச் சொல்லாத அங்ஙங்நிபைத் தள்ளுகையில்[உடு அருமையில்லே மென்று விவகித்த பரிநுரிசுகிரார் (ப்ராயஸ்செய்யாத.) உபாய நைபரீபக்தயவஸைத்தரீல இவ்வாறு அங்ஙங்களை ன்று வொண்ணென்று கீழே அருளிச்செய்த, வல்லியில்லாததால் வலாபேனக்ஷயில்லாமையால் அப்போது தவிரலாயிருக்கமது அங்ஙங்களை மிரதனை யாகையால் வலகூலையிலும் அதுவர்த திக்கும் ஆநுகூல்யாதிசன் என்னக்கூடாசென்கிரார் (ஆநுகூல்யஸ்யேதயாதி.)[கய இவ்வாக்யவயத்தாகும் அடைவே திஷ்டாநாமருவிச்செய்கிரார் (ஸ்வர்மேத் யாதி.) இத்தால் - ஸ்வர்மகாமநையில்லாதபோது தத்ஸாபரதநிஷ்டாமங்கள் தவிரலாயிருக்கக்கண்டோமிதே, அப்படியே ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிசனும் அங்ஙங்களாகில் வலாபேனக்ஷயில்லாத ஹையில் தவிரலாயிருக்கவேணும், அப்படியிராமையால் அங்ஙங்களை ன்றுசுது. *

முதற்பாட்டு.—(சொல்லுகிறது) என்றவந்நாம், என்கொள்வது என்று ஸேஷம். (வாராயக்கு) இத்தாதிவாக்யங்களாலே - கீழே க்ரமவிவகைக்கு ஹேதுக்களருளிச்செய்தாரோயாகிலும், ஹேத்வனாங்களருளிச்செய்கைக்கு ப்ராயஸ்தைக் கிளப்புகிரார் (இவையிதயாதி.) ப்ராதிகூல்ய ப்ரஸத்தியுள்ளவளவும் ப்ராதிகூல்யவரீஜநமாகையாலே ஸரீராவயிகமென்று அல்காலஸாய்வதவதைப்பற்ற முற்பட்டதென்றெரு ஹேதுவருளிச்செய்கிரார் (ஆநுகூல்யத்துக்கிதயாதி.)

ஸங்கல்பமேயமைந்தது; இதில்(க)முதலடியிட்டானாவதும் இஸ்ஸ்வ ஹாவமுண்டானாலாகையாலேஇத்தை முதல்சொல்லுகிறது. விரோயி த்யாம பூர்வகமாகவிதே உபாயஸ்வீகாரத்தை வியிக்குிறது. “பரித் யக்தாமயாலங்கா” என்றும் “த்யக்த்வாபுத்ராஸ்வஜாராஸ்வ” என்று மிதே “ராவவஸ்ரணமத:” என்கிறது. தன்னைப்பேணுதேப்பாயோ ஜநானூரபரர்க்காக உடம்புநோவக் கடலகடைந்து அம்மீதத்தைக்கொ டுத்த ஸர்வேஸ்வரன், “அந்த அம்மீதத்தோபாதியாகிலும் நம்மை விரும்புவார்சிலனாக் கிடைக்கவற்றோ!” என்று அவஸாப்ரதிக்ஷனாய் க்கொண்டு சாய்ந்தருள; அவனைவிட்டுப் புறம்பேபோதுபோக்குகிற[ர] வர்களை நானொருவராக உடம்புப் பண்ணியிரோனென்கிறார்.

(நண்ணுதவாளவுணரிடைப்புக்கு) ஆஸூரப்ரக்ஷீதிகள் நடுவே ப்ரயோஜநானூரபரான டேவாகளுக்காகப் போய்ப்புக்கு. ஸர்வேஸ் வரன் டேவாஸூரவினாமம் பண்ணுகிறவிடத்தில் இவ்விரண்டாகா மும்எங்குமொக்கவுண்டாம்படிபண்ணினானாய்த்து; அப்போது, [௩௩] ஆர்ஜுநன் “நான் எக்கோழிரிலையாகிறேனே!” என்று ஸோகி க்க, “மாஸ்வஸ்ஸஸ்பஜஸை விமலீஜாதோஸ்வபாண்வ” என்று-உன க்கென், நீ ஸத்ப்ரக்ஷீதியல்லையோ என்று மிதே; மதுஷ்யராயிருந்து வைத்து ஆஸூரப்ரக்ஷீதிகளாயிருப்பார் கோழிரிலன்றிக்கே, இவர்க ளுடைய ஆஸூரத்வம் ஜநம்பரத்திபுண்டாயிருக்கை; கஷத்ரியஜநம் மத்திலே பிறந்துவைத்து உத்தஸேநந்தியல்லவாம்படிமிதே கஸ னுக்குண்டான ஆஸூரத்வம். ஈஸ்வரனோடு பொறுத்தாமை ஸ்வஹா வமாகவுடையராய், தாங்கள் அதுக்குமேலே ஸாயுபருமாயிருப்பார்கள். (வாளவுணரிடைப்புக்கு) * தொடையொத்ததுளவமும் கூடையும் பொலிந்துதோன்றியதோள்சண்டுபுகுகிறதோ; பாடகஸைபண்ணு கைக்காக பரிகரங்கொண்டிருக்கிறவர்கள் நடுவேயிதே போய்ப்புக்கது.

இப்படி போய்ப்புக்காலுமாமிதே தன்னைவாரியறிவார்சிலர்க்குச் செய்யப்பெற்றதாகில் (வானவனா) கார்யகாலத்தில் பங்காட்டி, அந னூரம் அவனைத்தள்ளி, “ஈஸ்வரோஹம்” என்றிருப்பார்க்காகவாய்த்து.

ஹேத்வனூரம் (இதில்த்யாடி, ப்ராதிசூலபவரஜநம் பிறந்தாலிதே ஆனுகல்யஸங்கல பந்தானுண்டாவ தென்று கருத்து. இந்தஇரண்டாம் ஹேதுவுக்கு தீவீக்டானம் (விரோயீத்யாடி வாக்யத்வமும்.) இந்தப்ராப்ய பரப்ரயோஜநானூரணம் பாட் டுக்குத் தொகுத்தஹாவம் (தன்னையித்யாடி.)

அவுணரை “நண்ணுத” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வேஸ்வர னித்யாடி, ஆஸூரத்வமென்னு மளவும்.) வாக்யார்யம் (ஈஸ்வரனோடித்யாடி.)[௩௩]

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாடி.) வானோர் என்னுதே, “வானவர்” என்றத்தாலே-வானிலிருக்குமவர் அப்படிப்பட்டவரென்று ஸஸ்வார்யம் விவக்ஷித் து, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கார்யேத்யாடி.)

இவனைத் தங்களோடு ஸஜாதியனாக ஸய்யிபண்ணுதல், அன்றிக்கே, இவனொரு (க)மூங்கில்வளைத்தபோதாக நம்மிலயிகள் என்றிருத்தல் செய்யுமவர்களிறே. இதிலின்னம் அந்தஸஜாதியஸய்யிதானே நன்றிறே. அவ்வவுணரிவிவர்களுக்கு வ்யாவஃத்திபெரிதல்லவாய்த்து ; [௮] அவர்கள் இவனுடைய ரக்ஷயவரத்தை யழியச்செய்துகொடு திரியப் புக்கார்கள், இவர்கள் அவன்பக்கலிலே அபேக்ஷித்தார்களித்தனையாய்த்து வாசி. இவர்களுக்குக்காரியம் செய்தாலுமாமிறே தன்ஸ்வரூபமழியாதபடி காரியம் செய்யப்பெற்றேமாதில்! (பெண்ணாகி) தன்னை அழியமாறிநிற்கச்செய்தேயும், தாதுபோவது, ஸாரய்யம்பண்ணுவ[ய] தானுனிறே; அவ்வளவல்லவாய்த்து. “அஹமஸ்மிமஹாஸாஹே” என்றும் “இமௌஸ்ம முநிஸாரஃ-ஓல கஸகரௌஸமுபஸ்யிதௌ” என்றும் - ஃஷிகள் ஏவிற்றுச்செய்வாகைத் தன்னைத்தாழவிட்டுத் திரிந்தவனாய்த்து. புருஷோத்தமனான தன்னையிறே தன்ஸ்வரூபத்துக்குப் போராதபடி அழியமாறிற்று.

¶ “கிழக்கே ஐயாற்றிலே யாடிவராயர் வந்திருக்க, ஜீயர் என்னை இறையிலிக்காரியத்துக்காக அநேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூடப் போகவிட்டார், நான் அவன்கூடத்திலேவந்து அவஸரம் பார்த்திருக்கச் செய்தே பலரும்வந்து என்னை அதுவர்த்திக்கக் கண்டவாறே, அங்கேமஹாமஹேஸ்வரானாயிருப்பானொருபைபல், ‘பிள்ளாய்! நீர் [௨௪] பொருளுக்குக்கடவிரென்று கேட்டோம், எங்களுடையவற்றிலே ‘அரியல்லால் தெனியில்லை’ என்றுண்டாமிருந்தது, அதுக்குப்பொருள் சொல்லவேணும்’ என்ன; ‘நானிதுக்கு அபிகரித்தேனொருவனல்லேன்’ என்ன; ‘ஆகியும் எல்லாம் தெரிந்திராதோ வுமக்கு’ என்ன; “அவர்” என்றால் அப்படி “சுபஸஹோஹம்” என்றிருப்பொன்மததைக் காட்டும்படி ப்ரஸிட்யிபுண்டோவென்ன; “நீர் [௨௫] தத்தாபுரத்திஷ்ட்வாஸைவ ரவிஷ்ணுபராக்ரமை: அபிசுமேநீரோவிஷ்ணுரேவாஸ்ஸர்ஷிதஸ்தயா” என்கிறவசந்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (இவனைய்ச்யாடிவாக்யத்வயததாலே.) நம்மிலயிகள் என்னும் ஓஞாநம் பிறந்தபாதஸஜாதியஸய்யிபுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதில்த்யாடி.) விபரீதஜ்ஞாநநிவர்த்தகமல்லாமையால் ஆயிக்யஜ்ஞாநம் நல்லதன் [௨௬] நென்றுகருத்து. இப்படிவிபரீதஜ்ஞாநஹிஷ்டாரானால் அஸ்வர்களிலிவர்க்குவ்யாவஃத்தியில்லாமையாலே இவர்களுக்கு காரியம்செய்வானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அவ்வவுணரிவித்யாடி வாக்யத்ரயத்தாலே.) மேலிற்கு ஈடுபாடாகத் தாத்பர்யம் (இவர்களுக்கித்யாடி.) ஆஸ்ரிதர்ச்சகாதத் தன்னை அழியமாறுகை அவனுக்கு ஸ்வஹாமாயிருக்க, இதுக்கு ஈடுபட்டுவணுமோவென்ன வருளிச் [௨௭] செய்கிறார் (தன்னையித்யாடி.)

இறையிலி - மாநயம்.

(க) மூங்கில்வளைக்கை - வில்லைவளைக்கை.

¶ புருஷோத்தமனானதான் ஆஸ்ரிதாரயமாக ஸ்திரீரூபத்தைக்கொண்டு ரக்ஷித்தது மஹாஹ்ணம் என்னுமதுக்கு ஸௌகாமாக ஒரு ஐகிஹயமருளிச்செய்கிறார் (கிழக்கேயித்யாடி) ஸைவர் அஜ்ஞாராகையாலே, ஸர்வேஸ்வரன் பெண்வடிவுகொண்டத்தை ருத்ரனபேக்ஷிக்கையாலே இவனைஸ்திரீயாகவும் அவனைபுருஷனாகவும் நினைத்து, அவனைபரதேவதையாக நினைத்திருப்பார்கள் ; அதை நிரஸித்தாரொன்றபடி.

‘நீதான் டேவர்க்கு ஒருஉத்கர்ஷத்தையும் ஈஸ்வரனுக்கு ஒருஅபகர்ஷத்தையும் நினைத்துக் கேட்கிறாயாகில், புருஷோத்தமனென்று புராணங்கள் சொல்லாநிற்க ஆளுநார்யமாக அவன் தன்னை அழியமாறினான் என்றால் இது அவனுக்கு ஈஸ்வரனாய் நித்தனையல்லது டேவராய்நிவாகாது, இனி ‘ஆன்பிள்ளைச் சோளாள்வியை ஸ்திரீ என்று துடர்ந்து திரிவாரைப்போலே துடர்ந்து சீரீயாகின்றார்’ என்று டேவரை அஞ்ஞார்க்குவதிற்காட்டில், ‘இதுசொன்னவன் அநாயதன், அஞ்ஞன் என்றிருக்கவமையாதே’ என்றுசொன்னேன்’ என்ற நவீச்செய்தார்.

(அமுதாட்டிம்) இப்படி அழியமாறினாலுமாமிறே தன்னையே [ம] விரும்பிப்பெற்றதாகில்; ஈரீர்த்தைப் பூண்கட்டிக் கொடுப்பதானத்தையிறே விரும்புகிறது. (ஊட்டிம்) கடலாடைகளையும் யாத்திக்கையுமெல்லாம் தனக்குப்பணிபாடி இவ்வாறும் அர்வயம் ஈஷ்டிக்கையிலேயாய், இவர்கள் மிடற்றாற்றுக் கிழிழிசுமந்து தனக்கு உபகரித்தார்களாயிருக்கும்; எங்கெங்கு அம்சம் வேண்டுமென்றால் அதை உத்பாடித்துக் கொடுத்துவிடு மந்தனேயிறே; அதுபித்தாயிருப்பதொருவடிவைக்கொண்டு நின்ற ஈஷ்டிக்கிறது தனக்குமாயிறே. உறங்குகிற ப்ரஜையையெழும்பி ஈட்டித் தாண்டிப்போக இதுகான் தன்பேராகவாய்த்துச் செய்தது. இப்படி செங்கைந்து நினைப்பதெனென்னில் (பெருமானார்) சேஷிதவந்தபுருஷமான ஈஸ்வரப்பம[உ]ய்யத்து.

(மருவினியரித்யாதி) மருவினிய டேவமாய்க் த. (தன்னார்த்த) ப்ரமஹாதை விஞ்சிநிச்சகை அநாகிதது - ஸ்ரீவைகுண்டத்திம்போலே ரக்ஷயம் பெற்றிலோ பென்னும் குறைந்தபடியாயிருக்கை. (கடன்மல்லைத்தலசயனம்) ஈ ஸ்ரீதர்ஷனச்சப்பணிசெய்தா னென்ற[உ]ரு அவனுக்காக வந்து காற்குடையவாடாகவந்து தனாரிலே சாய்த்தருளினவிடமிதே. (உறைவான) ஆளுநர்விருப்பினவிடமென்றுவிட்டுப்போக மாட்டாதே நித்யவாஸம் உண்டாகுகிறவிடம். அவ்வாஸாப்ரக்ஷதிகளில் குறைவாதார் நடுவேயிறே வந்தவிடக்கிறது. (எண்ணுதோடுருப்பாரை) திருப்பாற்கடலிலேவந்துசாய்த்தருளினவன்ஸ்ரீ[உ]யவைகுண்டத்தில் குறைவற இருக்கக்கடவ அவன் ஸரணாரிகள்நடுவே தன்னைப்பேணுதே சாய்த்தருளினவிது நமக்காசசெய்தான்!. “நின்றிருந்து வெஃகணைக்கிடந்ததென்னநிர்வையே” என்று இத்தை அது ஸந்யிக்கவேண்டியிருக்க, இதில்நினைவின்றிக்கே, புறம்பேஉண்டுடுத்து காலக்ஷேபம் பண்ணித் திரியுமவர்களை.

சோளாள்வி - சோளாக்குமவன். ஸ்திரீவஷங்கொண்டிருக்கும் புருஷனென்றபடி.

கொடுக்கும் என்னுதே, “ஊட்டிம்” என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (கடலெனமதுடங்கி, ஸம்ஸந்யமாய்த்து என்னுமளவும்.)

“பெருமானார், தலசயனத்துறவாரா” என்ற படிங்களில் ஹலிதார்யங்களை யுமுட்கொண்டு, என்னுது.எனனுதே “எண்ணுதே” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய[ச]ய மருளிச்செய்தோர் (திருப்பாற்கடலிலேயித்யாதி.)

(இருப்பாரை) எண்ணுதேயிருக்கையாவதும் ஒழியலாவதும் அதுக்கடியான கர்மசூயம் பிறவாமையாலே; வைதந்யகார்யமிதே “இப்படி செய்திலோம்” என்னும் அதுதாபம் பிறக்குமது; அதுவுமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களை. (இறைப்பொழுதுமெண்ணோமே) சேதநராயிருந்து அஞ்ஞராயிருப்பாரை யெண்ணுவதொருபோதுண்டிதே, அப்போதும் எண்ணக்கடவோமல்லோம். அவஸ்துக்களை பரிமணிப்பது மொருபோதுண்டிதே, அப்போதும் எண்ணோம். அவர்கள் தாங்கள் தங்களைக்கனக்க நினைத்திருந்தார்களாகிலும் அவர்களையொன்றாக நினைத்திரோம். இவர்தாம் நினைக்கிற்போலே அவர்களுக்கு வஸ்துத்வமுண்டாவது; “மானிடவரல்லொன்றென் மனத்தேவைத்தேன்” என்னக்கடவதிதே; கல்லிலும்செம்பிலும்வெட்டிற்று என்னுமாப்போலே. “அடிகளடியே நினையுமடியவர்கள் தம்மடியான்” என்றிதே தம்மைச் சொல்லுகிறது. ஐஞ்ஞாநாந்நடிங்களன்றுகாணும் இவர்க்கு நிரூபகம், ஹாமவதஸேஷத்வமாய்த்து. க.

இரண்டாம்பாட்டு.—(பார்வண்ணமிய்யாதி)நீர்பொருந்தாதாரையின் னொன்றறிந்தோம், நீர்பொருந்துவாரும் சிலருண்டோவென்ன; அவர்கள் ஜந்மவ்ஸித்தாடிகள் கொண்டு கார்யமில்லை, அவர்கள் தாங்களானோ மாகவமையும், இதுண்டாமித்தனையே அவர்கள் நம்மை நிர்வஹிக்கைக்கு என்கிறார். நீர் ப்ரதிகூலர் விஷயத்திலிருக்கும்[உயிபடியறிந்தோம், அதுகூலர் விஷயத்திலிருக்கும்படி யென்னென்ன; “எண்ணுதே” என்றவகாரத்துக்கு ஸஹதுகமாகத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (எண்ணுதேயித்யாதி.) “இருப்பார்” என்றஅஸத்துக்கு (இப்படியித்யாதி.) “இறைப்பொழுதும்” என்றதுக்குஉட்கருத்து (சேதநரித்யாதி.) (போதுண்டிதே) என்றது-ஸவாஸவாஜநார்யமாக எண்ணும்போதுண்டென்றபடி. “எண்ணோமே” என்ற வகாரத்துக்கு வ்யாவர்த்தயம்காட்டுகிறார் (அவஸ்துக்களையித்யாதி.) “எண்ணோம்” என்ற உத்தமனுக்குஹாவம் (அவர்களித்யாதி.) எண்ணேனே என்னுதே, பூஜயதைதோற்ற ஹவசநப்ரயோமம்பண்ணினதுக்கு ஹ்விஜயமருளிச்செய்கிறார் (இவர்தாமித்யாதி.) செம்பிலும்-தாம்ரஸாஸநத்திலும். இனி எண்ணுகைக்கு விஷயந்தானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அடிகளித்யாதி.) பாஸகார்யம் (ஐஞ்ஞாநேத்யாதி.) க.

இரண்டாம்பாட்டு.—“கடன்மல்லைத்தலசயனம்-எண்ணும் நெஞ்சுடையார்” என்னவமைந்திருக்க, “ஆண்ணும்” என்கையாலே - ஜந்மவ்ஸித்தங்களில் எவ்வகைப்பட்டாரோயாகிலும் அவர்கள் என்று ஸஹ்ஜார்யமாய், அதைப்பற்ற ப்ரஹ்மப்ரதிவஹமுதத்தாலே தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நீர்பொருந்தாதாரையித்யாதி.) (இன்னொன்றறிந்தோம்) என்றதுக்கு - எத்தனைதேஹாதுஸந்யிகளாகிலும்[நடு எண்ணுதாராகில் அவர்களை யெண்ணோம் என்னுந்நீர் ஓன்றறிந்தோமென்று கருத்து. (சிலருண்டோ) என்றதுக்கு - எண்ணுமவர்களான திருமேனிஸம்ஸந்யிகளுண்டோ என்று கருத்து. இதுஎன்றது - இச்சேர்த்தியே உத்தேஸ்யமென்றபடி. “எண்ணுதாரை - எண்ணோமே” என்றவோபாதி எண்ணும் நெஞ்சுடையாரை எண்ணுவோமே என்ன வேண்டாவோ, “ஆள்வாரோ” என்றதேதென்ன; [சயி அதுக்கு ப்ரஹ்மப்ரதிவஹமுவேந ஹாவமருளிச்செய்கிறார் (நீர்ப்ரதிகூலர்விஷயத்திலித்யாதி.) (இருக்கும்படியென்னென்ன) என்றது - எண்ணும்படியென்றபடி, அவர்களை ஸத்துக்களாக எண்ணியிருப்பீரோ என்று கருத்து.

(அவனூரித்யாதி) புருஷகாரந்தானும் மிகையானவனுடைய ஊர். (கார்வண்ணம்) கறுத்தநிறம். (முதுமுந்நீரித்யாதி) பெரிய கடல்விரும்பில் கடன்மல்லையில் ஸ்யலாயநத்தை யாவர்சிலர் அதுஸந்யிப்பார், அவர்கள் எங்களை அடிமைகொள்ளக்கடவர். ... ௨.

அங்கு, நமக்கெண்ணுகைக்கும் எண்ணுமைக்கும் ப்ராப்தியில்லை, இதுக்கெல்லாம் கடவாரவர்களென்கிறார்.

(பார்வண்ணமடமங்கை) ஹ்ருமியைத்தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையளாய், கூமாதிமணங்களாலே குறைவற்றிருந்துள்ள ஸ்ரீஹ்மிப்பிராட்டி. (பனிநன்மாமலர்க்கிழத்தி) ஸ்ரமஹரமாய் விகலிதமாய் அழியும்தாயிருந்துள்ள தாமரைப்பூவை ஜம்மமாக வுடையவள். இவர்கள், (நீர்வண்ணன் மார்வத்திலிருக்கையை முன்நினைந்து) ஸ்ரமஹரமான திருமேனியில் இடவருகைப் பற்றவும் அத்திருமார்வைப் பற்றவுமிருக்கிற விருப்பையும் அதுஸந்யித்து. (நீர்வண்ணன் மார்வத்திலு-பனிநன் மாமலர்க்கிழத்தி) என்று அந்வயமாகவுமாம்; மாதா[யு]ருபிதாக்கள் சேரவிருந்தால் ப்ரஜைகளுக்குக் கடுகச்சென்று கிட்டலாயிருக்குமிதே.

(அவனூரித்யாதி) அவன் பரமபடித்தைவிட்டு நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸ்ரமஹரமான திருக்கடன்மல்லையை. கறுத்த நிறத்தையுடைய தாய், பழையதா யிருந்துள்ள-மூத்து முதிர்ந்த, முந்நீருண்டு-உய்கடல், அதினருகேயிதே. (ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையார்) ஏதேனும் ஜம்மமாகவுமாம், ஏதேனும் வீர்த்தமாகவுமாம், ஏதேனும் ஜ்ஞாநமாகவுமாம், இவ்விடத்தை யெண்ணும் நெஞ்சுடையாரா மித்தனையே வேண்டுவது. (அவரித்யாதி) அவர்கள் நின்றநிலைகளிலே, ப்ரமாணம் காட்டாதே, நம்மைக்காரியங்கொள்ள வுரியார். ... ௨.

அங்கு - அந்தவாமவதவிஷயத்திலென்றபடி. (நமக்கெண்ணுகைக்கும் எண்ணுமைக்கும் ப்ராப்தியில்லை) என்றதுக்கு - அவர்களை ஸத்துக்கொன்று எண்ணுகையும் எண்ணுமையும் நமக்குக்கூடுமோ, அவர்களுடைய எண்ணுகையாலும் எண்ணுமையாலும் நம்முடைய ஸத்த்வாஸத்த்வங்களென்று கருத்து. இதுக்கெல்லாம் - எண்ணுகைக்கும் எண்ணுமைக்குமென்கை. கடவர்களென்றது-நம்மைஆட்கொ[டு]யி ண்டி ஸத்தையை நடத்துமவர்களென்கை.

“அவன்” என்றதுக்கு - வேஷாஹப்ரலியியனே பரமவ்யோமநிலயனென்று தாத்பர்யம்விவக்ஷித்த, “அவனூர்” என்று விஸேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்திருார் (அவனித்யாதி.) (பழையதாயிருந்துள்ள) என்றது - “முது” என்றதின் ஹலிதார்ப்யம். மூத்து முதிர்ந்த என்றது-ஸங்ஷார்ப்யகமம். (முந்நீருண்டு) என்றது-ஆற்றநீர், ஊற்றநீர், வர்ஷஜலம், ஆக மூன்றுவகைப்பட்ட நீரென்றபடி. ப்ரமாணம்காட்டாதே-கைங்கர்யத்திலிவ்வளவு இவ்வளவு என்னும்படிதானேயென்கை.

மூ.—ஏனத்தினுருவாகி நிலமங்கையெழில்கொண்டான் ;
வானத்திலவர்முறையால்மகிழ்ந்தேத்திவலங்கொள்ளு,
கானத்தின் கடன்மல்லேத்தலசயனத்துறைகின்ற
ஞானத்தினொளியுருவை நினைவாரென்றாயகரே. ௩௩

ப - ரை.—ஏனத்தினுருவாகி - வராஹரூபியாய், நிலமங்கை - ஸ்ரீபூமிப்பிரா
டடியுடைய, எழில - அழகழியாதபடி, கொண்டான் - அண்டத்தினின்றும்ஒட்டு
விடுவித்து எடுத்துக்கொண்டவனாய், வானத்திலவர் - ப்ரஹ்மாதேவர்கள், முறை
யால் - தங்களதங்களுடைய அதிகாராறுகுணமாக, மகிழ்ந்த-ஸந்தஷ்டசித்தராய்
க்கொண்டு, எத்தி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, வரம் கொள்ள-தவகள் அபேக்ஷிதங்க[டு
ளை வேண்டிக்கொள்ளும்படிக்கீடாக, கானத்தின் - மேற்புறத்திலேகாட்டையும்,
கடல் - கீழ்ப்புறத்திலே கடலையுமுடைத்தான, மல்லை - மல்லாபுரியிலே, தலசய
நத்து - ஸ்தலசயநத்திலே, உறைகின்ற - கண்வளார்தருளுமவனாய், ஞானத்தின்ஒளி
உருவை - ஐஞானப்ரகாஸகமானஸ்க்ரஹத்தையுடையவனை, நினைவார் - நினைப்பவர்
கள், என் - எனக்கு, நாயகர் - ஸ்வாமிகளாவர். (௩)

மூன்றும்பாட்டு. (ஏனத்தினித்யாதி) வராஹரூபியாய், ஸ்ரீஹி
ப்பிராடடியுடையதபடி எடுத்துக்கொண்டான்.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு.—(ஏனமித்யாதி) அப்போது ஏறிட்டுக்
கொண்ட வடிவைக்காட்டிப் பழைய வடிவை அழித்தான், அஹிமத
விஷயத்தோடே கலக்கைக்காக அவர்களுக்ககும்படியே ஒப்பிப்பா[உய
ரைப்போலே. படுக்கைப்பற்றைநோக்கிப்ரயாநமஹிஷிபக்கல்முகம்பெ
றுவாரைப்போலே,மஹாவராஹமான வடிவிலெழிலைக்காட்டி யிவளெ
ழிலைக் கொண்டான். ஹிமிப்பிராட்டியுடைய விஹிதியை ப்ரளயம்
கொள்ள, அதை யெடுக்கைக்காக நீருக்கும் சேற்றுக்கு மினையாத
வடிவைக்கொண்டுவந்தெடுத்துநோக்கி, “நித்யஸஞ்சிரிகள்நடுவேஒலக்க
மிருக்கக்கடவவவன் இவ்வடிவைக்கொண்டது நமக்காகவிறே ! ”
என்று அந்நீர்மையிலே தோற்று எழிலிழந்தாளாய்த்து.

மூன்றும்பாட்டு.—(ஏனத்தினித்யாதி.) * அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களா
கியும் நிற்குமவன் என்று சொல்லுகையாலே - பெரியபிராட்டியார்க்கு புருஷகா
ரத்வமும் கைங்கர்யவர்பகத்வமும் கூடிற்றேயாகிலும், * பார்வண்ணமடமங்கை
க்கு அவையுண்டென்கைக்கு பதிவால்லஹம் கண்டதுண்டோவென்ன வருளிச்
செய்கிறுஒன்று ஸந்தி.

“ஆகி” என்ற அஹததத்வாவனுக்கு ஹவம் (அப்போதித்யாதி.) படுக்கைப்
பற்று - ஸ்த்ரீகளுடைய மஞ்சள்காணி. கீழ்வாக்யவிவரணம் (ஹிமித்யாதி.) (நோ
க்கி)என்றவநஹம், இருக்க என்று ஸேஷம்.

௩௪௬ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஆளுந்திருமொழி,

(வானத்திலவரித்யாதி) ஸ்ரஹ்மேஸாநாடிகள்தந்தாம் அயிகாராநுரூபமாக ப்ரீதியுடனே ஸ்தோத்ரம்பண்ணி தங்களபேகதிதங்கள் வேண்டிக் கொள்ள.(கானத்தினித்யாதி)காடொருபுறமானதிருக்கடல்மல்லையிலே ஸ்யலஸ்யநத்திலே உறங்குகிற. (ஞானத்தினித்யாதி) ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய், ஜ்ஞாநமணகனுமாய், அவற்றுக்கும் ப்ரகாஸகமான வித்ரஹத்தை யுடையவனை நினைப்பார் என்றாயகர். ௩.

(வானத்திலவர்) பரமபடித்தில்நித்யஸஞ்சிகள். (முறையால் மகிழ்ந்தேத்தி) “இதுநன்று” என்னும் ஸ்யயியாலேயிறே இங்குள்ளார் ஏத்துவது; ப்ரீதிபூர்வகமாக ஏத்துவார் அவர்களிறே. (முறை[யால்) எங்கேனும் புகுரிலும் முறைதப்பாமல் ஏத்துமவர்களிறே. அவர்கள், பரமபடித்தில் அடிமைசெய்யும் க்ரமத்திலேயேத்தி அதுகூலவீத்தி பண்ண. (கானத்தித்யாதி) ஸ்ரீஹ்மம்ப்பிராடடி யெழிலிழக்க, நித்யஸஞ்சிகள் ஏத்தாநிற்க, இவற்றை யுடையக் காற்கடைக்கொண்டு, தன்ஜாதிக்கநுரூபமாகக் காட்டை விரும்பினாய்த்து.[யிரு] எனமானதுக்கு அநுரூபமாகக் காட்டை விரும்பினான். (கடல்மல்லைத் தலசயனத்து) “ப்ரளயம் வந்தால் உதவப்பார்த்திருக்க வெண்ணாது” என்று, ஏற்கவே இவற்றை ரகதிக்கும்படியை அதுஸந்யித்துக் கொண்டிருக்கிறவனை. (ஞானத்தினொளியுருவை) ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயுள்ளவனை. (நினைவார் என்றாயகரே) ஒருதலைக்காமமாய்ப்போகாமே, “இவன்வந்து கிடக்கிறது நமக்காக” என்று தாங்களும் நினைக்குமவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள். அவர்கள் ஆளாதபோது வேறு சிலர்க்கு ஸேஷஹ்நதரல்லோம். ௩.

அ.—நாலாம்பாட்டு.—(விண்டாரைவென்று) அவன் ப்ரதிபக்ஷநிரஸந ஸமர்யனாயிருக்கச்செய்தே ஆதுகூல்யத்தாலே கார்யங்கொள்வானாக நினைத்து வந்து கிடக்கிறபடியை யதுஸந்யித்து நடுபடுமவர்கள், என்னொருவனளவு மன்றிக்கே என்குலத்துக்காக நாயரவர்களென்கிறார்.

“வலங்கொள்ள” என்றதனார்யம் (அதுகூலவீத்திபண்ணவென்றது.) இப்போது, “ஞானத்தினொளியுருவை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யகயநமுவேந வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயமித்யாதி.) ஸங்ஜார்யம் (ஜ்ஞாநேத்யாதி.)ஸ்வரூபனென்றது-ஸ்வம்மான அஸாயாரண யர்மமாகவுடையவனென்கை. “நாயகரே” என்ற ஏவகாரதாத்பர்யம் (அவர்களித்யாதி.) ௩.

நாலாம்பாட்டு.—(விண்டாரையித்யாதி.) நிலமங்கைக்காகச்செய்த செயல் மாத்ரமன்றிக்கே,நிலமகளானமலர்மங்கைக்காகச்செய்த ராவணநிரஸநத்தை[யிரு] அதுஸந்யிக்கைக்கு ப்ரக்ஷிதோபயோமம் காட்டாநின்றகொண்டு, தொகுத்த தாத்பர்யத்தையருளிச்செய்கிறார் (அவன் ப்ரதிபக்ஷத்யாதி.)

மூ.—விண்டாரைவென்றுவிவிலங்குண்ண, மெல்லியலார்
கொண்டாடும்மல்லகலமழலேற வெஞ்சமத்துக்
கண்டாரைக் கடன்மல்லைத்தலசயனத்துறைவாரைக்
கொண்டாடும்நெஞ்சுடையாரவரெங்களுக்குலதெய்வமே. ச.

ப-ரை.—விண்டாரை-சிலசத்ருக்களை, வென்று - நிரலித்த, அவர்களுடைய, ஆவி-
சுரீரத்தை, விலங்கு - நாய்நரிமுதலிய மீட்கங்கள், உண்ண - உண்ணும்படியாக
வும், மெல் இயலார் - மீட்குஸ்வபாவைகளானஸ்திரீகள், கொண்டு - விரும்பி,
ஆடும்-அணைக்கத்தக்க, மல்-மிடுக்கையுடைய, அகலம்-ராவணனுடைய மார்வத்தை,
அழல் - அக்ரியானது, ஏற ஏறிபுஜிக்கும்படியாகவும், வெம்சமத்து-க்ருரமான[ய]
யுத்தத்திலே, கண்டாரை - கண்டவராய், அந்தஸ்தரமாமாறும்படி, கடல்மல்லைத்தல
சயனத்துறைவாரை-திருக்கடல்மல்லையில் ஸ்தலசயனத்திலே பள்ளிகொண்டருளு
மவனை, கொண்டாடும் நெஞ்சுடையார் - நெஞ்சுடனேகொண்டாடும்வர்கள்யாவர்
சிலர், அவர்-அவர்கள், எங்கள் குலதெய்வம்-எங்கள் குலத்துக்குத்தெய்வங்களாவர். ()

நாலாம்பாட்டு. (விண்டாரையித்யாதி) ஸத்ருக்களை வென்று,

வ்யா.—(விண்டாரைவென்று) நல்லவார்த்தை சொல்லச்செய்தே
யும், “நநமேயம்” என்றிருப்பாரையாய்த்து வெல்லுவது. வாலியை
நிரலித்து, கடலை அணைசெய்து, ஊரைச்சூழப்போந்து, லங்கையை
அடைமதிள்படுத்தி, இனித்தான் அதுகூலிக்குமோ ! என்று அங்மடிப்
பெருமானைப் போகவிட்டு நல்வார்த்தை சொல்லுவித்து ; அதுவும்
கேளாதொழிய, பையல்கண்முகப்பே பரிசுரத்தையடைய நிரலித்து,
அதுக்குப் பொருந்தாதே வந்து எதிரிட நிராபயனாக மிடுக்கறுத்துப்
பண்ணிவிடச்செய்தேயும், பிற்பிறைநாளும்வந்து “என்னைக்கொல்ல
வமையும்” என்ன, பின்னையிறேகொன்றது. விண்டாரையாய்த்து[உடு
வெல்லவல்லது. அதுகூலசங்கையுள்ள விடங்களில் “ஸஹீவஸா
ணமதஃ” “ஸஹீவஸாநாயமிஹதி” என்று, தான்ஸாணம்புகாநிற்கும்.
“பெருமாள், ‘நத்யஜேயஸகயனுந’ ‘ஏதஃவரதமம’ என்றுநின்றார் ;
மஹாராஜர், ‘வய்யதாம்’ என்றேநின்றார்” என்று இவ்விடத்துக்கு
ஹட்டரருளிச்செய்யும்படி. இருவரும் ஸாணமதாசுணத்துக்குப்
பிணங்குகிறார்கள்.

விள்ளுகை - ஓட்டற்றுப்போகையாய், அதுவே நிரூபகமாகச் சொல்லுகை
யாலே, எத்தனை ஸமாயாநம்பண்ணினாலும் நெஞ்சில்கலவாதே விண்டேபோகை
தோற்றுகையாலே, அத்தையருளிச்செய்கிறார் (நல்லவித்யாதி.) இவர்தாம் நல்ல
வார்த்தை சொன்னதுண்டோ, ராவணன் நல்வார்த்தைக கிசைவனோவென்ன[நடு
(வாலியையித்யாதி.) “விண்டாரைவென்று” என்றதினாலேதானே - விள்ளாதார்க்
குத் தோற்பன்னென்று தோற்றுகையால், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (விண்டாரை
யாய்த்தித்யாதி.) பெருமானும் சரணம்புகுந்தார் என்கைக்குஐதிஹ்யம் (பெரு
மாஸித்யாதி.) பிணங்குகை - விவாடிப்பண்ணுகை. (பிணங்குகிறார்கள்) என்றவந்
தாம், என்னென்று ஸேஷம்.

௩௪௮ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஆறாந்திருமொழி,

அவர்கள் ஆவியுண்டு - ஸரீரம், அவற்றை, நாயும் நரியும் தின்ன. (மெல்லியலாரித்யாதி) மெல்லியலார் ஆடரித்து அணைக்கும்மிடுக்கு டையமார்வானது அந்நியேறி ஊஜிக்கும்படி. மெல்லியலார் ஏறி ஊஜிக்கும் மார்வம் அழலேறிஊஜிக்க. (வெஞ்சமத்தித்யாதி) யுய்யத்திலே இப்படி கண்டு அந்தபுருமமாறத் திருக்கடல்மல்லையிலே கிடக்கிற வரை. (கொண்டாடுமித்யாதி) அவரை நெஞ்சுடனே கொண்டாடுவார் யாவர்சிலர், அவர் எங்கள் குலத்துக்குடைவம். ச.

(ஆவிவிலங்குண்ண) அவர்கள் பேணிப்போந்த ப்ராணன்களை, கழுகும் பருந்தும் பற்றிமுடிக்க. அதாவதென் னென்னில் ; குற்றயிராகக்[ய] கிடக்கிற ஸமயத்திலே பிவைவந்து மேலிட்டபடியாலே சேஷித்த ப்ராணன்கள் அவற்றோடேபோகையைச் சொல்லுகிறது.

(மெல்லியலாரித்யாதி) ஸ்த்ரீகள் ஆடரிக்க, அத்தாலே பேணி வளர்ந்து போந்த மார்விலே, ஊஷ்டஸத்த்வங்களைக் கண்ட நாய்கள் மேல்விழப் பிற்காலிக்குமாப்போலே பிற்காலித்துப்போந்த அந்நிதத்த்வமானது வந்து ப்ரவேசிக்க. (வெஞ்சமத்து - மல்லகலம் அழலேற - கண்டவனை) தனியிடத்திலே அதுக லவேஷத்தோடே வந்துதோற்றி வனுதரான பையல்களைக் கூட்டிக்கொடுவந்து ராஜபுத்ரர்களை அகற்றிக் களவிலே பிடித்துக்கொடுப்போன பையல்களைப் போலன்றிசகே, நேரே செவ்வைப்பூசலிலே. பிராட்டிதானும், “உடோ!, வாராய் ! [உல] வீரர்கள் வர்த்திக்கும் வழியிலல்லகாண்நீ செய்தது” என்றான். (அழலேற-கண்டாரை) “அடியைவநிர் ஊயாலங்கார ப்ரவிஷ்டாஸ்ஸஞ்ஞாய ரஸ்மய:” என்கிறபடியே - அவன் பட்டுக்கிடக்க, “துணுக்கென்று எழுந்திருக்கும்” என்றுபார்த்து, “உன்னெல்லைக்குள்ளே ஆடித்யகிரணங்கள்வந்து புகுராநின்றனகிடாய் !” என்றுளிதே ; அப்படி மதிப்பொயிருக்கிற அவனுடைய மார்விலே அந்நியை ப்ரவேசிப்பித்து.

(கடன்மல்லேத்தலசயனத்துறைவாரை) “ஸாமத்துக்குச் செல்லாதாகிலன்றோ ஊண்வத்துக்கழியவேண்டுவது” என்று வளைப்புக கிடக்கிறவரை. (கொண்டாடும்நெஞ்சுடையார்) “இவர் என்ன அபேகையாலே வந்துகிடக்கிறார், நமக்காகவிறே” என்று, “நின்றிருந்து வெஃகணைக்கிடந்த தென்னநீர்மையே” என்று இதிலே பிடுபடுமவர்கள். (எங்கள் குலதெய்வம்) “குலடைவதலதத்பாடிாரவிந்தம்” என்னுமளவிலல்ல எங்களது. ச.

“விலங்கு -” திரயக்காய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவர்களித்யாதி.) ஸரீரத்தையுண்ணுமதொழிய ப்ராணனையுண்ணுமோ என்னும் ஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி.) குற்றயிர் - குறுகினவயிர்.

“மெல்லியலார் -” மஃஊவாயிருக்கிற வார்த்தையுடையாரென்று ஸ்வஹாயமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீகளித்யாதி.) ஊஷ்டஸத்த்வம் - வ்யாவ்ராதிகள். “வெஞ்சமம்-” யுய்யமாய், இப்படிவிசேஷணத்துக்கு வ்யாவ்ஃத்தி பூர்வகம் ஊவமருளிச்செய்கிறார் (தனியிடத்திலேயித்யாதி.) உடோ-ஸம்ஸேரயநம். “கண்டாரை” என்கையாலே - காணுதது கண்டாரென்று தோற்றுகையாலே, ஸதஃஷ்டாஹமுபபாதிக்கிறார் (அத்யேத்யாதி.)

“எங்கள்” என்றபடிவாஸநை (குலடைவதமித்யாதி.) ச.

மூ.—பிச்சச்சிறுபீலிச்சமண்குண்டர் முதலாயோர்
விச்சைக்கிறையென்னு மவ்விறையைப்பணியாதே,
கச்சிக்கிடந்தவனார் கடன்மல்லைத்தலசயனம்
நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன்நன்னெஞ்சே. (௩)

ப-ரை.—பிச்சம்-திரளானமயிலிறகையும், சிறு-சிறிய, பீலி-மயில்தோகையையு
ம்னகயில்கொண்டுதிரிகிற, சமண்-அமணர், குண்டர்-வேதபாஹ்யரான நீசர், முதலா
யோர்-முதலானவர்கள், விச்சைக்கு-ஸகலவித்யைசருக்கும், இறைஎன்னும்-நிர்வா
ஹகனென்று ஒருவனைக்கைக்கொள்ளுவார்கள் ; அவ்விறையை-அவர்களால்ஏற்படுத்தி
தப்பட்டஅந்தப்பொய்த்தேவனை, பணியாத-ஆஸ்ரயியாமல், ஆஸ்ரிதர்க்காக, கச்சி-
திருவெஃகாவிலே, கிடந்தவன்- கண்வளர்ந்தருளுமவன், ஊர் - ஆஸ்ரிதனான புண்
டரீகரிஷிக்காக எழுந்தருளின ஊரான, கடன்மல்லைத்தலசயனம் - திருக்கடல்மல்
லையில் ஸ்தலசயனத்திலே பள்ளிகொண்டருளுகையை, நச்சி - ஆசைப்பட்டு,
தொழுவாரை - தொழுமவர்களை, என்றன் - என்னுடைய, நல் - விலக்ஷணமான,
நெஞ்சே—, நச்சு-நீயும் ஆசைப்பட்டுத்தொழு என்கிறார். ... (௩)

அஞ்சாம்பாட்டு. (பிச்சமித்யாதி) பீலியைச்சிறுகப் பிச்சமாகப்
பிடித்துக் கையிலேகொண்டுதிரிகிற அமணராகிற வழிகருக்கள்முத
லாக. “ கொழுநற்பிழைத்துப்பெறுமகன், குண்டகன் ” என்பவர்க
ளிறே. (விச்சைக்கிறையென்னும்) ஸர்வஜ்ஞன் என்று ஒருபேரைக்

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு.— (பிச்சச்சிறுபீலிச்சமண்குண்டர்)
நிழலுக்கீடாகக் கையிலே பிச்சத்தைப்பிடித்து, ஒருகையிலே பீலித்
தழையைப்பிடித்து, கண்டார்க்கு “ இவர்களும் சிலயார்மிகரோ ” என்று
தோற்றும்படி அதுகூலவேஷத்தை பரிஹரித்து. (சமண்குண்டர்)
அமணடர்நத்தை யரித்துக்கொண்டுநிற்கிற நீசர். குண்டென்று-ஆழ
மாய், அத்தால் - தாழ்ச்சியைச்சொல்லிற்றாய், நீசொன்றபடி. வேடி
பாஹ்யரான நீசர். (முதலாயோர்) முதலானொன்றபடி. அவர்கள் [௨௩]
துடக்கமான வெளியுடையுமே லோகாயதிகரையும் நினைக்கிறது.
(விச்சைக்கிறையென்னும்) வேடைகஸமயி மம்யனான ஈஸ்வரனை இல்லை

அஞ்சாம்பாட்டு.—(பிச்சச்சிறுபீலியித்யாதி.) “கொண்டாடும்நெஞ்சுடையார்-
எங்களுக்குலதெய்வம்” என்று தம்முடைய ஸிய்யாஜத்தைத் தாமதுஸந்யிக்கவே;
“ * உஜுலஹிமநஃ * நின்றவாநில்லாநெஞ்சன்றோ, நமக்கு இவ்விஹகுதியிலே [௩௪]
இது நிலைநிற்கவற்றோ, அவைதிகஸமயங்கள் பல நடமாடாநிற்கிறதே ! ” என்று
தன்னெஞ்சைச் சேரப்பிடித்துக்கொண்டு உபதேஸிக்கிறுொன்று ஸங்கதி.

பிச்சத்தை - திரளானமயிலிறகை. அல்பமானமயிலிறகு . (பீலித்தழையெ
ன்றது.) யார்மிகரோவென்றது - ஜஹுக்களை மிதிக்கவொண்ணாது என்று வழிபொ
றுக்கிக்கொண்டு போருகையைப்பற்ற. “ விச்சைக்கு- ” வித்யைக்கு. “ இறை[௩௩]
யென்னும் ” என்றத்தாலே - அவர்களிலொருவனைச் சொல்லுமத்தனை போ
க்கி வேறில்லையென்று தோற்றுகையாலே, அதுக்கு ப்ரஸக்திபூர்வகம் தாத்
பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வேடைகேத்யாதி.)

கல்பித்துக்கொள்ளுவார்கள், பின்னையும் அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்துக்குப் ப்ரமாணம்தேடவரும்; அதுகிடையாமையாலே தங்கள் உக்திகளாலே வர்யிக்கப்பார்ப்பார்கள்; அதுபின்னை அப்ரமாணமாய் அதில்லையாய்க் காட்டும்; (அவ்விறையைப்பணியாதே) அஜ்ஜேவதையை[நி ஆபுரியாதே. (கச்சியித்யாதி) திருக்கச்சியிலே திருவெஃகாவிலே பள்ளிகொண்டவனார். திருக்கடல்மல்லையை ஆசைப்பட்டுத் தொழு வாரா, நன்னெஞ்சே! நியுமாசைப்படு. ௫.

என்று, ஸர்வஜ்ஞன் என்று ஒருவனை கல்பிப்பார்கள்; பின்னை அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்துக்குப் ப்ரமாணம் தேடவேண்டிவரும்; அது தன்னைத் தந்தாமுடைய உக்திகளாலே ஸாடிக்கப்பார்ப்பார்கள்; அது பின்னை அப்ரமாணமாய் அதில்லையாய்க்காட்டும்; விஜயைக்கு நிர்வா ஹகன் என்று ஒருவனைக்கொள்வார்கள்; அவ்விறையைப்பணியாதே. (அவ்விறை) என்று-முகத்தைத் திரியவைத்துச் சொல்லுகிறார். (பணியாதே) ஆப்தனென்றுகொண்டு அவர்கள் சொல்லுகிறவற்றை ஆபுரியித்து வர்த்தியாதே. (கச்சியித்யாதி) ஆபுரிதர்க்காகத்துருவெஃகாவிலே படுக்கைமாறிக்கைமாறிக்கிடந்தவனை. ஓராபுரிதனுக்காகத்திறங்கிடை கிடக்கிற ஷேஸம். அவன்தனக்குப் ப்ரமப்ராப்யமாகக் கொண்டு வந்து கிடக்கிற ஷேஸத்தை. (நச்சித்தொழுவாரா) கர்த்தவ்யம் என்று தொழாநிற்கச்செய்தே, புறம்பேநெஞ்சு அந்யப்ரமாயிருக்கையன்றிக், ஆசையின்கார்யம் தொழுகை என்று தோற்றும்படியிருக்கை. திருக்கடல்மல்லையைத் தொழுகிறவர்களுடைய அவ்வேற்றமெல்லாம் நமக்குடலாக அவர்களை ஸ்நேஹி. (என்றன் நன்னெஞ்சே) இது சொல்லுகிறது என்வாபலமிறே. என்னுடைய உபேஷநிரபேக்ஷமாக முன்னேப் ப்ராவண்யத்தை யுடையயாயிருக்கிறவுனக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. எனக்குங்கூட வழிகாட்டுகிறவுனக்கு, நான் வழிகாட்டுகிறேனே. “மநௌவமதுஷ்யானூகாரணரஹ்யமோக்ஷயோ:” என்னக்கடவதிறே. ௫.

ஆபுரிதர்க்கென்றது - திருமழிசைப்பிரான், கணிகண்ணென்பான், இவர்களுக்கென்றபடி. ஓராபுரிதனுக்காக-ஸ்ரீபுண்டரீகர்க்காக. அவ்வேற்றமெல்லாம் நமக்குடலாக வென்றது - அவர்கள் ஹவத்விஷயத்திலே பண்ணுமவையெல்லாம் நமக்காகப் பண்ணுகிறார்களென்று ஸ்நேஹியென்னுதல், அவையெல்லாம் நமக்கு அவர்கள் விஷயத்திலேயுண்டாம்படி ஸ்நேஹியென்னுதல். * முந்துற்றநெஞ்சான தம்முடையநெஞ்சை அதிசங்கைபண்ணி, “அவ்விறையைப்பணியாதே” என்றும் “நச்சு” என்றும் சொல்லுகையெவ்வனேசேருமது, ஒருபடிசேர்ந்தாலும் இப்போது “நெஞ்சே” என்றதுசேருமோவென்ன; அதைப்பரிஹரிக்கிறார் (இதுவித்யாதி.) இத்தால்-நன்னெஞ்சாகையாலேதானே தீவீகரணுத்துக்காகச் சொன்னதும் உபயப்ரயுக்தமென்றதாய்த்து. ௫.

மூ.—புலன்கொள்நிதிக்குவையோடு புழைக்கைம்மாகளிற்றினமும்
நலங்கொள்நவமணிக்குவையும்சுமந்தெங்கும்நான்றொசுந்து
கலங்களியங்கும்மல்லைக் கடன்மல்லைத்தலசயனம்
வலங்கொள்மனத்தாரவரை வலங்கொள்ளென்மடநெஞ்சே. கூ.

ப - ரை.—புலன் - ஸர்வேந்தரியங்களையும், கொள் - தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுகிற, நிதிக்குவையோடு - பொற்குவையையும், புழை - துளையையுடைத்தான, கை- கையையுடைத்தாய்,மா-பெரிதாயிருந்துள்ள,களிற்றினமும்-யானைத்திரளையும், நலங்கொள் - நன்றான, நவமணிக்குவையும் - நவரத்நத்திரளையும், சுமந்து-தாங்கி, எங்கும் - பார்த்தவிடமெங்கும், ஏறினசரக்கின்கனத்தாலே,நான்று-தாழ்ந்து,[யி ஒசுந்து - அலையாநின்றுள்ள, கலங்கள் - மரக்கலங்களானவை, இயங்கும்-ஸஞ்சரி யாநின்றுள்ள,மல்லை-பெருமையையுடைத்தான,கடன்மல்லைத்தலசயனம்-கடல்மல் லையில் ஸ்தலசயனத்திலேபள்ளிகொண்டிருக்குமவனை,வலங்கொள்மனத்தாரவரை- ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணுகை ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று நினைத்திருக்குமவர்களை, என்மட நெஞ்சே - எனக்குக்கீழ்ப்பட்டிருக்கும் மறஸ்ஸே, கால்படைத்தப்பரையோஜநம்பெறு ம்படி, வலங்கொள் - வலம்வந்து உஜ்ஜீவிக்கப்பாராயென்கிறார். ... (கூ)

ஆறும்பாட்டு. (புலன்கொள்தியாடி) ஸர்வேந்தரியாபடி
பொற்குவையுடனே, துளையையுடைத்தான கையையுடைய யானைத் திரளும். (நலமித்யாடி)நன்றானநவரத்நத்திரளையும் சுமந்து.(எங்கும்) பார்த்த விடமெங்கும்,கனத்தைவிழவிட்டு அவைநாலுகையாலே போக மாட்டாதே நீரிலேநின்றுஅலைகிற, கலமுண்டு - மரக்கலம், அப்படிப்

ஆறும்பாட்டு.— (புலன்கொள் நிதிக்குவையோடு) கண்டா ர்க்கு “ மமேஷம்” என்னவேண்டும்படியிருக்கிற பொற்குவையோ டே. (புழைக்கைம்மாகளிற்றினமும்) துளையையுடைத்தான கையை யுடைய பெரியமத்தமஜங்களினுடையதிரளும்.(நலமித்யாடி)நவரத்நத் திரளும். (நலங்கொள்) என்கிறது - இக்கரையிலேகொடுவந்து ஒரு வர் கையிலேயிட்டு நன்மைபார்க்க வேண்டாதபடியாயிருக்கை. (சுமந் து) நற்சரக்காகையாலே “ பொறுக்கும், பொறுது” என்றுபாராதே ஏறிடுவர்களாய்த்து. (சுமந்தெங்கும் நான்றொசுந்து) ஏறின சரக்கின் பெருமையாலே எங்கும்தாழ்ந்து, ஒசுந்து- “அங்கேயிற்றது, இங்நய கே முறிந்தது” என்னும்படி ஹயத்தோடே மரக்கலங்களானவை

ஆறும்பாட்டு.—(புலன்கொள்தியாடி) நன்னெஞ்சாகையாலே இவர்கொன்ன உபதேஸம்வலித்தது, ஆகையாலே பொன்னும்மணியும் கொழிக்கும்படியும் மஜா ஹைஸுவர்யம் குறைவறும்படியுமாகக் கலங்கள்நடமாகிற திருக்கடல்மல்லையில் ஹோம்யதையை யதுஸந்யியாநின்றுகொண்டு, ஹாமவதவிஷயத்தி லதுகூலவ்யத் தியைச் செய்யச்சொல்லிவிடுகிறொன்று ஸம்மதி.

“ புலன்-” இந்தரியங்களை, “ கொள்ளுகை-” ம்ரஹிக்கையாய், தாத்தர்யமரு ளிச்செய்கிறார் (கண்டார்க்கித்யாடி.) “ குவை -” குவியல். ராஸியென்கை. நற் சரக்கு - ஏலவஸ்துக்கள். “ நான்று-” தாழ்ந்துஎன்றாய், அதினர்யம் (ஏறினவித்யா டி.) “ஒசுந்து” என்றதுக்குத்தாத்பர்யகயநமுவேந மேலுக்கர்யம்(அங்கேயித்யாடி)

மூ.—பஞ்சிச்சிறுகூழையுருவாகி மருவாத

வஞ்சப்பெண் நஞ்சுண்டவண்ணல், முன் நண்ணாத

கஞ்சைக்கடந்தவனுர் கடன்மல்லைத்தலசயனம்

நெஞ்சில்தொழுவாராத் தொழுவாயென் தூய்நெஞ்சே. எ.

ப - ரை.—பஞ்சி - பஞ்சுபோலேமர்தவாய், சிறு - குழன்றுபிடித்துக்கட்ட
வொண்ணாதபடி சிறிதாயிருந்தள்ள, கூழை - மயிர்முடியையுடைத்தான, உருவாகி -
பாலருடையவடிவையுடையனாய், மருவாத - பொருந்தாது, வஞ்சம் - வஞ்சகையை
யுடையளான, பெண் - பூதையுடைய, நஞ்சு - முலையில் விஷத்தை, உண்ட-உழுது
செய்த, அண்ணல் - ஸர்வஸ்வாமியாய், முன் - முன்னே, நண்ணாத - தன்னைச்[யி
கிட்டி ஆராயியாத, கஞ்சை - சம்ஸனுடையகருத்தை, கடந்தவன் - கடந்த கர்வக்
கணனுடைய, னுர் - னுரான, கடல்மல்லைத்தலசயனம் - கடல்மல்லையில் ஸ்தலசயந
த்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கையை, நெஞ்சில் - நெஞ்சோடிகூட, தொழுவாரை -
தொழுவவர்களை, என் - எனக்குபவ்யமாய், தூய் - பரிசுத்தமான, நெஞ்சே!—
தொழுவாய்-தொழப்பாராயென்கிறார். (எ)

பட்டமரக்கலங்கள் மேலேமேலேவருகிறமல்லே. (கடல்மல்லையித்யாதி)
திருக்கடல்மல்லைத்தலசயனம் வலங்கொள் மருஸ்தையுடையவர்களை
நீயும்வலங்கொள், எனக்குஹவ்யமானநெஞ்சே!.. ... கா.

ஸஹுரியாநின்றுள்ள பெருமையையுடைத்தான கடன்மல்லைத்தலசய
னம். இதுகொண்டு தாம்விநியோகம் கொள்ளுகைக்காரர் சொல்லுகிறார்
ரன்றிறே. அச்சோலையோபாதி அங்குத்தைக்கு அலங்காரமென்றுறிவர்
ஆடி ரிக்கிறது. (வலங்கொள் மனத்தாரவரை) திருக்கடல்மல்லையிலேகதிந்
கும்நெஞ்சுடையவர்களை. “பின்னாதிருநறையூரையரும்ஊட்டருமாக
ப்ரஹ்மணம்பண்ணும்போது நான்பின்னேபோனேன், நம்மைப்போ
லே தேவைக்கு பரகுபரகு என்று வருகையன்றிக்கே, திருமாவிகை
களையும் திருக்கோபுரங்களையும் கண்ணுலே பருகுவாரைப்போலே
பார்த்துக்கொடுபோரும்படிகாண்!” என்று நஞ்சையாருளிச்செய்வர்.
(அவரைவலங்கொள்) நமக்கு அவர்கள்நின்ற நிலைபோராது, அவர்
கள்பக்கலநுவர்த்தநத்திலே அவ்வயிக்கவேணும். (என்மடநெஞ்சே)
என்றோடு ஒருமிடராய் எனக்கு ஹவ்யமானநெஞ்சே என்கிறார். கா.

“மல்லே” என்றதுக்கர்யம் (பெருமையென்றது.) திருக்கடல்மல்லையை யிப்
படி வர்ணித்தவர்க்குஉட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்யாதி.) நெஞ்சு சுழிக்
கும்படிக்கு ஒரு ஸரவாஹமருளிச்செய்கிறார் (பின்னையித்யாதி.) தேவைக்கு - அகர்
த்தவ்யத்துக்கு. அவர்கள் நின்றநிலை - நெஞ்சுசுழிக்குமளவு. இத்தால்-நான்காயிக
பர்யஜமாக அதுகூலவீத்தியைப்பண்ணும்படி ஆசைப்படவேணுமென்றதாய்த்து.

ஏழாம்பாட்டு.—(பஞ்சியித்யாதி.) நீர் “மடநெஞ்சே” என்று மிகவும்கொண்
டாடி, ஹவத்விஷயத்தில் காயிகபர்யஜமாக அதுகூலவீத்திகளைப் பண்ணச்
சொல்லாநின்றீர், சொல்லும்போது மெய்யென்றுதோற்றுகையும், அநஹம் அந்த
ருசி நிலையில்லாதேபோகையுமாய் வருகைக்கு ஹேதுவான விரோயிவர்தம் கழிய
க்காணெனன்ன;அதுக்கு கருஸாரியிருக்கிறான்,நீ அவர்களைத் தொழாயென்கி[சய]
ருஒன்று ஸம்மதி.

ஏழாம்பாட்டு. (பஞ்சியித்யாதி) பஞ்சபோலே மஃஜ-வானஉடம்பும், பிடிக்கொடாக்குழலையுமுடைய, தாயுருவாய். (மருவாதவித்யாதி) பொருந்தாவனூந்தையுடைய பூதநைநஞ்சை அமுதுசெய்த ஸர்வஸோஷியை. (முன்னித்யாதி) முன்பு கஸனுடையநினைவைக் கடந்த[நி]க்ஷணனுடையவூர் கடல்மல்லைத்தலசயனத்தை. (நெஞ்சித்யாதி) நெஞ்சோடேகூடத்தொழுவாரை நீயும் தொழப்பாராய் நெஞ்சே!. எ.

ஏழாம்பாட்டு.-- (பஞ்சிச்சிறுகூழையுருவாகி) பஞ்சபோலே மஃஜ-வாய் குழன்று பிடித்துக்கட்டவொண்ணாதபடியான மயிர் முடியையுடைய வாலருடைய வடிவையுடையனாய் ; “ பெய்யும்பூங் குழல் - பிள்ளை ” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, (கூழை) என்றால் - ஸ்தீரகருடைய குழலுக்குப் பேராகையாலே, மஃஜ-வாய்க் குழன்று பிடித்துக்கட்ட வொண்ணாதபடியான மயிர்முடியையுடைய பூதநையுடைய மயிர்முடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். யஸோஷைப் பிராட்டிவடிவைக்கொடு வருகிறாளாகையாலே, தன்னைப்பேணிக்[டு]கொடுவருமிதே. (சிறுகூழை) என்றதுக்குச் செய்வதென்னென்றால் ; எல்லாம் செய்தாலும் பின்னையும் பாறிப்பறந்து கிடக்குமிதே. (மருவாதவஞ்சப்பெண்) ஹ்ஜீயத்தில் ப்ராதிகூல்யத்தையுடையளாய், அதுதன்னை ஆதுகூல்யவாவத்தாலே பேணிக்கொடுவருமிதே. சமைந்துவந்த பூதநையுடைய. (நஞ்சுண்டவண்ணல்)[உய] அவருடைய விஷத்தை அமுதுசெய்த ஸ்வாமி. “ ஸ்தந்யஸ்தஜ்விஷஸ்யமிதரா ரஸ்யமாவீஜ்ஜமஜ்ஜ-ரோ: ” என்னக்கடவதிறே. ஜமகி மேஷியான தன்னையிதே நோக்கித்தந்தது.

(முன்னண்ணாதவித்யாதி) முன்பு கஸன்வரவிட்ட விரோயிகளை நிரஸித்தபடியைச் சொல்லிற்று ; விரோயிவர்மத்துக்கு வேர்ப்பற்றான இப்பையல்தன்னைக் கிழங்கெடுத்தபடியைச் சொல்லுகிறது. “ஒருபடியாலும் கிட்டோம்” என்றிருந்த கஸனைநிரஸித்து, அதுகூலர்க்குத் துணையாகவேணும் என்றுவந்து கிடக்கிறவனுடைய திருக்கடல்மல்லையை. (நெஞ்சில்தொழுவாரை) வாய்விடகூதமரன்றிக்கே யிருக்குமவர்களை.(தொழுவாய்)அந்தத் திருக்கடல்மல்லையையும்[உய] அங்குக்கிடக்கிற நாயனாரையும் தேடியிராதே, தொழுவார்க ஞ்ஜேஸ்யராய்த்தொழு. (என்னுய்நெஞ்சே) தஜீயஸேஷத்வத்தளவிலே நிற்கும்படியான ஸாயியையுடையையிதே நீ. எ.

குழன்று - கூட்டி. இது, * சிறுமையின் தாத்தர்யம். கூழை, ஐம்பால், ஓதி, கூந்தல், சோதை என்று-மயிர்முடிக்குப் பேராகையாலே, அருளிச்செய்கிறார்[உடு] (மயிர்முடியையென்று.) யஸோஷையைப்போலே பேணிவருகிறாளாகில் “ சிறுகூழை ” என்னப்போமோ என்னும் ஸங்கையை அதுவடித்தப்பரிஹரிக்கிறார் (சிறுகூழையித்யாதி.) எல்லாம்செய்தாலும் - எத்தனை எண்ணெய்தடவிக் கோதிமுடித்தாளையாகிலும். “ அண்ணல் ” என்று விசேஷித்தவருடைய ஹ்ஜீயத்தையருளிச் செய்கிறார் (ஜமகித்யாதி.)

முன் - முந்துறமுன்னம், நண்ணாத, கஞ்சை - கஸநை என்று ஸந்தார்யமாய், தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி.) “நெஞ்சில்” என்று (ஸோஷி)த்ததுக்குக்கருத்து (வாயித்யாதி.) * தாய்மையாவது - ப்ரகீதாநுபூணமாக ஹ்ஜீயத்வத்தைவமமறிகையென்றருளிச்செய்கிறார் (தஜீயேத்யாதி.) ...

மூ.—செழுநீர்மலர்க்கமலம்திரையுந்து வன்பகட்டால்
உழுநீர்வயலுழவருழப் பின்முன் பிழைத்தெழுந்த
கழுநீர்கடிகமழும் கடன்மல்லைத்தலசயனம்
தொழுநீர் மனத்தவரைத் தொழுவாயென்னாய்நெஞ்சே.

ப - ரை.—வயல் - வயல்களை, உழுநீர்-உழுகையேஸ்வபாவமாகவுடையாரான, உழவர் - உழுநீரானவர்கள், செழு - அழகிய, நீர் - நீரிலே, மலர் - அலர்ந்த, கமலம் - தாமகாளானவை, திரை - நீர்த்திரைகள், உந்து - தள்ள, வன் - வலிய, பகட்டால் - எருதுகளைப்பூட்டி, உழ - வயலைஉழ, பின்முன் - பின்னும்முன்னும், பிழைத்தெழுந்த-தப்பியெழுந்த,கழுநீர்-செங்கழுநீரும்தாமரையும், கடிகமழும்-[ய நறுநாற்றம்கமழாநின்றதுள்ள,கடல்மல்லைத்தலசயனம்-கடல்மல்லைத்தலசயநத்தை, தொழு - தொழுகிற, நீர் - நீர்மையையுடைத்தான, மனத்தவரை - மனஸ்ஸுடையவர்களை, என்னாய்நெஞ்சே—, தொழுவாய் - தொழப்பாராயென்கிறார். (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (செழுநீரித்யாடி) செழுமை - அழகும், பெருமையும். அழகியநீரிலே அலர்ந்த தாமகாளானவை நீர்த்திரைகள் தள்ள. (வன்பகடி) வலியெருதுகளைப்பூட்டிவயலைஉழ, பின்னும்முன்னும் தப்பியெழுந்த தாமரையும் செங்கழுநீரும் நறுநாற்றம் கமழும்

எட்டாம்பாட்டு.—(செழுநீரித்யாடி) மலர்ந்த தாமரைகளையும் ஜலஸம்ஸீயிகளையு முடைத்தாயாய்த்து வயலிருக்கும்படி; இவ்வயலைத்தறைகண்டு உழுகைக்காக,அத்திரைகளையும் தாமரைகளையும் காலாலேதள்ளுபவர்கள். (வன்பகட்டால்) பரளயத்திலேயும் உழவற்றாயாய்த்து அவ்வெருதுகள்தானிருப்பது. (உழுநீர்வயலுழவருழ) எப்போதும் நடுவது உழுவதாய்ப் போருகையாலே உழுகையே ஸ்வஹாவமாகவுடைத்தானவயலை,கர்ஷகரானவர்கள்உழ.(பின்முன்பிழைத்தெழுந்தகழுநீர்கடிகமழும்)இவர்கள் உழாநிற்க,பின்[உருனும் முன்னும் தப்பிநின்ற செங்கழுநீரானது, இவர்கள் ஸ்ரமத்தை ஆற்றுகைக்குறுப்பாக பரிமளத்தை ப்ரவணியாநிற்கும். அன்றிக்கே, இவர்கள்முன்னேயுழுதுகொடுபோகாநிற்க,பின்னேதப்பிநின்ற கழுநீர்கடிகமழுமென்றுமாம். அங்ஙனன்றிக்கே, (வயலுழவருழப்பின்முன்பிழைத்தெழுந்த) முன்பே ஒருக்கால் உழுதுவைப்பாகளிறே,[நய

எட்டாம்பாட்டு.—(செழுநீரித்யாடி.) பூதநாகஸ நிரஸநமாத்ரமன்றிக்கே, புண்டரீகருடைய அபேக்ஷிதம்செய்து பூவிடுவித்துக்கொண்டவன் வர்த்திக்கிற ஜூரில் ஸமாராயநோபகரணங்களான புஷ்பஸம்ஸீயிதன்னை அநுஸந்தியாநின்று கொண்டு, அவ்ஜூதைத் தொழுமவர்களைத் தொழச்சொல்லிவிடுகிறொன்று ஸங்கதி.

“ மலர்க்கமலம் - செழுநீர் - திரையுந்து” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (மலர்ந்தவித்யாடி.) “பகடி” என்று - வ்ஜிஷஹங்களாய், அதின் வன்மையை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயத்திலேயுமித்யாடி.) உழவர்களுடைய முன்நோஷமும் பின்ப்ரோஷமும் பிழைத்தென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்து, “முன் - உழ, பின் - பிழைத்து” என்று அந்வயம் விவக்ஷித்து, ஸ்யலபரமாகவும் காஷ்பரமாகவும் இரண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாடி வாக்யந்வயநுத்தாலே.)

மூ.—பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடுபிஞ்ஞகனோடு

இணங்கு திருச்சக்கரத்தெம்பெருமானார்க்கிடம், விசம்பில்

கணங்களியங்கும்மல்லைக் கடன்மல்லைத்தலசயனம்

வணங்கு மனத்தாரவரை வணங்கென்றன் மடநெஞ்சே. கூ.

ப - ரை.—பிணங்கள் - பிணங்களைச்சுமிக்கிற, இடிகாடதனுள் - சுடிகாட்டிலே, நடமாடு - நடத்தரும் பண்ணுமவனாய், பிஞ்ஞகனோடு - ஸஹாரகர்த்தாவானருத்ரனோடேகூட, இணங்கு - பொருந்திய, திருச்சக்கரத்து - திருவாழிபாழ்வாணத்திருக்கையிலேயுடைய, எம்பெருமானார்க்கு-என்னுடையநாதனுக்கு, இடம்-இடமாய், விசம்பில் - ஸ்வர்க்காதி லோங்களிலுள்ள, கணங்கள் - தேவகணங்கள், இயங்கியும் - வந்துஆஸ்ரய்யாநின்றுள்ள, மல்லை - பெருமையையுடைய, கடல்மல்லைத்தலசயனம் - கடல்மல்லைத் தலசயனத்தை, வணங்கு மனத்தாரவரை - வணங்கும் நெஞ்சுடையாரை, என்றன்மடநெஞ்சே! வணங்கு— (க)

கடல்மல்லைத்தலசயனத்தைத் தொழுகிற நீர்மையையுடைய நெஞ்சு உடையாரை, என்னுந்நெஞ்சே! தொழு. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பிணங்களித்யாதி) பிணங்கள்சுமிக்கிற சுடிகாட்டிலே ஸனுரிக்கிற ருத்ரனுடனே, இவனுமொரு அபிகாரிபுருஷன் அப்போது தப்பிநின்ற செங்கழுநீர்அலருகைக்கு ஒருஸனூரம்பண்ணினிஹப்போலே யிருக்கும். (கடல்மல்லையித்யாதி) திருக்கடல்மல்லையைத்தொழுகை காஜாலித்கமாகை தவிரந்து, ஸ்வஹாவமாம்படியான நெஞ்சை யுடையாரை. (தொழுவாயென்னாய்நெஞ்சே) அவர்களுக்கு ஊரைத்தொழுகை யாத்ரையானவோபாதி, அவர்கள் தங்களைத் தொழுகைகிடாய் உனக்குயாதரை !. ஹமவதஸேஷத்வம் நன்று என்று உபதேசிக்கலாம்படியிறே உன்ஸஹ்யியிருக்கிறது. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (பிணங்களித்யாதி) மனிச்சுக்கலவாத நெஞ்சையுடைய ருத்ரனோடேகூட. ஸம்ஸாரஹ-ஓமியிலே ஆடாநின்றுள்ள ருத்ரனோடேகூட. அலிமாநோபஹதரானவர்களுக்கும் நித்யஸஞ்சிகளுக்குமொக்கத் திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்து நிற்கும் ஸனூரம்பண்ணினிஹப்போலே - களைகொத்தினிஹப்போலேயென்கை. செங்கழுநீர் ஸம்ஸாரமாய் வருகைக்காக உழவாகிற ஸனூரம்பண்ணினிஹப்போலே என்ற[கய] வாக்யார்யம். அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பிணங்களித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லப்பட்ட புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டுஆஸ்ரயிப்பார்க்கு உறுப்பானவன்ஸௌஸீல்யத்தையறு ஸயிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

சுடிகாட்டில்பேயாய் மறுஷ்யருடைய வ்யாபாரமில்லாமையால் (மனிச்சுக்கலவாத நெஞ்சையுடைய) என்கிறது. வாக்யார்யம்(ஸம்ஸாரநேத்யாதி.) பிஞ்ஞகன் - பிராகிஎன்றாய், அவன்உபலக்ஷணமாகத் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (அகலிமாநேத்யாதி.)

—இசு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஆறாந்திருமொழி,

மூ.—கடிகமமுநெடுமறுகிற்கடன்மல்லைத்தலசயனத்
தடிகளடியேநினையு மடியவர்கள்தம்மடியான்
வடிகொள்நெடுவேல்வலவன் கலிகன்றியொலிவல்லார்
முடிகொள் நெடுமன்னவர்தம் முதல்வர் முதலாவாரே.க0.

ப - ரை.—கடி - நறுநாற்றம், கமமும் - கமழாநின்றுள்ள, நெடு - பெரிய, மறுகின் - வீதிகளையுடைத்தான, கடல்மலை-திருக்கடல்மல்லையிலே, தலசயனத்து-ஸ்தலஸயநத்திலே பள்ளிகொண்ட, அடிகள் - ஸ்வாமியுடைய, அடி - திருவடிகளை, நினையும்அடியவர்கள்தம் - நினைப்பாருடைய, அடியான் - அடியாராய், வடிகொள் - கூர்மையையுடைத்தாய், நெடு-பெரிய, வேல்வலவன் - வேலாலபொருவல்லாரான, கலிகன்றி - ஆழ்வார், ஒலி - அருளிச்செய்ததிருமொழியை, வல்லார் - கற்கவல்லவர்கள், முடிகொள் - கீர்தாரிகளான, நெடுமன்னவர்தம்முதல்வர் - ராஜாதிராஜாக்களுக்கும், முதலாவார் - ப்ரதாநராவரென்கிரார்.... ... (க0)

என்று எண்ணலாம்படி தன்னைமறைத்து, கூடநிற்கிற கையுந் திருவாழியுமான என்னுயனுக்கிடம். (விசும்பிலித்யாடி) ஸ்வர்மாழிலோகங்களில் ஷேவமணங்கள் தங்களையிகாராவாப்திக்குவந்து ஆடார்க்கும் திருக்கடல்மலைத்தலசயனத்தை வணங்கும்நெஞ்சுடையாரை, மடநெஞ்சே ! நீயும்வணங்கு. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (கடிகமமுமித்யாடி) நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ளபெரியதெருவையுடைய திருக்கடல்மல்லையிலேஸ்தலஸயநமாகப்பள்ளிகொண்ட ஸர்வஸ்வாமி திருவடிகளை நினைப்பாருடைய. (அடியவர்கள் தம்மடியான்) இவருடைய *பயிலுஞ்சுடரொளியிறே இத்திருமொழி.

நீர்மையைச் சொல்லுகிறது. திருவாழியாழ்வானைச் சொல்லுகிற விடம் - நித்யஸஞ்சிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (விசும்பில்கணங்களியங்கும் மல்லை) இங்கேவந்து சாய்ந்தருளின நீர்மையை அதுஸந்பித்து, நித்யஸஞ்சிகள் ஸஞ்சரிக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.அன்றிக்கே, ஆகாஸத்திலே ஹோமப்ரயாநரான யக்ஷமந்யர்வர்கள் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள பெருமையையுடைய திருக்கடல்மல்லையை. (வணங்குமனத்தாரவரை) தொழும் நெஞ்சுடையாரை. (வணங்கு-மடநெஞ்சே)[நடுஅவர்கள் தொழும் விஷயத்தைத் தேடியிராதே, உனக்குத்தொழுகைக்கு விஷயம் அவர்கள்தாங்கள் கிடாய் !. கூ.

பத்தாம்பாட்டு.—(கடிகமமுமித்யாடி) பரிமளம் ப்ரவஹியாநின்றுள்ள பெரியவீதிகளையுடைத்தான திருக்கடல்மல்லையிலேவந்து கண்வளருகிறஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடிகளையேஅதுஸ[நடுஸ்பிக்கும் ஸேஷஹஞ்சர் ஸேஷத்வத்திலே நின்றவன். ஜ்ஞாநாநந்தங்களல்ல நிரூபகம், ஹாமவதஸேஷத்வமென்கிரார்.

“ மல்லை” என்றதினாயும் (பெருமையென்றது.) கூ.

பத்தாம்பாட்டு.—(கடியித்யாடி.) “ மறுகில்” என்றதினாயும் (வீதிகளையுடைத்தானவென்றது.)

(வடிகொளியாடி) கூரிய பெரியவேல்வல்ல ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருமொழிவல்லார். (முடிகொளியாடி) லோகத்தைரக்ஷிக்கைக்குப் ப்ரயாநரான ராஜாக்களுக்கும் ப்ரயாநராவார். ... க0.

வாழிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளேஸரணம்.

(வடிகொள்ளெடுவேல்வலவன்) காக்கைக்குக் கையிலே வேல்பிடித்தாப் போலேயாய்த்து ஸேஷத்வத்திலும் ஹமவதஸேஷத்வத்திலே நின்றபடி. கூர்மையையும் ஒழுநீட்சியையு முடைத்தான வேலையுடையராய், ப்ரதிபக்ஷநிரஸந ஸமர்யராயிருந்துள்ள ஆழ்வாருடைய இத்திருமொழியை அஹ்யக்ஷவல்லார். (முடிகொளியாடி) முடியையுடையராய் நாட்டுக்கு அநந்யப்ரயாநராயிருந்துள்ள கூத்திரியர்க்குப் ப்ரயாநரான ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கும் நிர்வாஹகரான நித்யஸூரிகளோடு ஸஹஸராகப்பெறுவர். ... க0.

அடிவாவு.—நண்ணுத பார் எனம் விண்டார் பிச்ச புலன்
பஞ்சி செழு பிணம் கடி திவன்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேஸரணம்.

காக்கைக்கு-ரக்ஷிக்கைக்கு, (ஹமவதஸேஷத்வத்திலே நின்றபடி) என்றதுக்கு- பிறகாலியாதேநின்றபடி என்றுகருத்து. கூத்திரியர்க்கு-மது மாந்யாதா போல்வார்க்கென்றபடி. ... க0.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

இரண்டாம்பத்து - எழாந்திருமொழி - நிவளும். ப்ரவேஸம்.

தஜீயஸேஷத்வபர்யஜமாக ஹமவதநுஹவம்பண்ணுகையாலே தம்முடைய அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்தாராய்நின்றார்-கீழ்;

தஜீயஸேஷத்வபர்யஜமாக ஹமவதநுஹவம் பண்ணுகையாலே தம்முடைய அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்தாராய்நின்றார்;

அ.—திவளும்வெண்மதி ப்ரவேஸம்.—கீழ்த்திருமொழியிலே - ஹமவதர்களேப் ப்ராபக ரென்று மதுஸந்தித்த ஆழ்வார்தமக்கு நிருபகத்வேந திருவடிகள் ப்ரஸதுதமாய்த்து; தாய்முலையைநினைத்த ப்ரஜையோபாதி ப்ரவணமாய் இவர்திருவுள்ளம் அவர்களுக்கு உத்தேஸ்யமான திருவடிகளில் பிணியுண்டது; நினைத்தபோதே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றிலர்; அத்தால் கடற்கரையெல்லாம் ஆராயத்துடங்கினார்; அங்ஙனே ஒருபெண்பித்தனாயிருக்கக்கண்டு திருவிடவெந்தை யெம்பெருமானாரை நயந்தாளாய்த்து; அதுதானும் நினைத்தபோதே பெருமை பெண்ணுடையுடுத்து ஆர்த்தியோடிருக்க, கீழ்த்திருமொழியில் தஜீயர்இவ்வாயத்தை அவனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யும்படியை அந்யாபதேஸத்தாலே அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி ஸ்பஷ்டமாகக்கண்டுகொள்வது.

(தஜீயஸேஷத்வபர்யஜமாக ஹமவதநுஹவம் பண்ணுகையாலே) என்றது - “அடிகளடியேநினையு மடியவர்கள்தம்மடியான்” என்றத்தைப்பற்ற.

அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்துக்கு லக்ஷணம்சொல்லுகிற விடத்தில் “நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நான் - உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை” என்றாரிறே ; தம்முடைய ஸேஷத்வத்துக்கு எதிர்த்தலையாக அவனுடைய ஸேஷித்வத்தை அநுஸந்தித்தவிடத்து அது தமக்கு ரஸி த்தபடியாலே அனைத்து அநுஹவிக்கப்பார்த்தார் ; அது அப்போதே கைபுகுராமையாலே தாமானதன்மையழிந்து ஒருபிராட்டிஐஸையை ப்ராப்தராய், அதுதன்னிலும் புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி ஐஸையை ப்ராப்தராய், ஆற்றாமைமீதூர்ந்து, ஸ்யிதிமமநஸயநாடிகளி லும் ஒருநியதியற்று நோவுபடுகிற இவள்ஐஸையை யநுஸந்தித்த[ய திருத்தாயார், இவள்ஐஸைக்குத் தன்னாற்செய்யலாவதற்றிருக்கிறபடி யையும்அவனூலல்லது பரிஹாரமற்றிருக்கிறபடியையும் மநுஸந்தித்து,

அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்துக்குலக்ஷணம்சொல்லுகிறவிடத்திலே, “நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான்-உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை” என்றாரிறே; தம்முடைய ஸேஷத்வத்துக்கு எதிர்த்தலையான அவ[யடு னுடைய ஸேஷித்வத்தை அநுஸந்தித்தவிடத்தில், அது தமக்கு ரஸித் திருக்கும்படியாலே அவனைஅநுஹிப்பதாகப் பாரித்தார் ; அப்போ தே நினைத்தபடி அநுஹவிக்கப்பெற்றிலர் ; அவ்விழவாலே தாமான தன்மைபோய், பிரிவாற்றாமையாலே நோவுபடுகிற லொரு பிராட்டி ஐஸையை ப்ராப்தராய், அந்நிலைதானும் போய்க்குலைந்தது. அதாவது- தன்னாற்றாமையைத் தானே வாய்விட்டாற்றுகை யன்றிக்கே, பிறர் வாயாலே சொல்லுகையிறே. ஆக, நாயகனோடு நினைத்தபடிகளைப் பரிமா றாமையாலே நம்முடைய கோபில்திருவாய்மொழிப்படியாலே ஸ்யிதி மமநஸயநாடிகளிலொருநிலையன்றிக்கே அரதியாய் நோவுபடுகிற பெண்பிள்ளையுடைய ஐஸையைஅநுஸந்தித்த திருத்தாயார்; இவ[உரு ளுக்குண்டான செல்லாமையையும், அவனிவ்வளவில்வந்து முகங் காட்டாதே யிருக்கிறவிருப்பையும், இவளுடைய ஐஸைக்குத் தன்ன லொருபரிஹாரமின்றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், அவனையிட்டே பரி ஹரித்துக் கொள்ளவேண்டும்படியாயிருக்கிற விருப்பையும் அநு ஸந்தித்து ;

ததீயஸேஷத்வம் ஹவநந்யார்ஹ ஸேஷத்வமாகிறபடி யெவ்வனே யென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அநந்யேத்யாடி.) (தம்முடைய ஸேஷத்வத்துக்கு எதிர்த்தலையான அவனுடைய ஸேஷித்வத்தை யநுஸந்தித்தவிடத்தில்) என்றதுக்கு - தமக்கு ஸேஷிகளான ததீயர்க்குமவனே ஸேஷியென்று அநுஸந்தித்த விடத்திலென்றபடி. (ரஸித்திருக்கும்படியாலே) என்றதுக்கு-தமக்குஉத்தேஸ்யரான ஹவநர்க்கு[௩௫ உத்தேஸ்யதம மாகையாலே ஹவநஹவம் தமக்கு மிகவும் ரஸித்ததென்று கரு த்து. (தம்முடையகோபில்திருவாய்மொழி) - “கங்குலம் பகலும்” என்கிற திரு வாய்மொழி. (செல்லாமை) என்கிறது - “ஆசைவிடாளால்” இத்யாடியைப்பற்ற. “பேதையேன்” என்றத்தைப்பற்ற (தன்னுலொருவித்யாடி.)

திவஞ்ஞம் வெணமதிபோலதிருமுகத்தா வை செழுங்கடலமுதினிற் பிறந்த
வவஞ்ஞினனாத திருப்பதுமறிந்து மாகிலுமாசைவிடாளால்;
சுவனையங்கண்ணி கொல்லியமபாவை சொல்லுவினஞ்ஞநயநதிருந்த
விவனையுனமனதகாலெனநினைத்திருநகாயிடவெநதையெநதைபிரானே.

ப-ரை.—திவஞ்ஞம் - ஒளிவிடாநின்றதுள, வெள வெஞ்ஞாத. மதிபோல - சந
தரணைப்பாறை, தரு - அழகிய, முகத்து - தருமுகத்தைபுடையளாய், அரிவை -
அரிவைப்பருவத்தளாய், செழு - பெரிய, கடல் - கடல், அமுதினில் - அமாத
ததலே, பிறந்த - அவதரித்தவனான, அவஞ்ஞம் - பெரியபிராட்டியாரும், நினை -
தேவரீருடைய, ஆதத்து - கிருமாவில, இரூபதம் எழுந்தருளியிருக்கும்தரு
வும், அறிந்தம் - அறிந்திருக்கச்செய்தபும, ஆகிலும்—, ஆசை - தேவரீர்பகல
ஆசையுடைய, எனபெனப்பினை, வ - வடுகநிலை, அம் - அழகிய, சுவனை -
சுவனைப்பூப்பானை, கண்ண - கண்ணுக்கையுடையளாய், கொல்லி - கொல்லி
மலையில் பழுப்பபட்ட, அம் - அழகிய, பாவை - பரிசுமேனாவடிவழகை
புடையளாய், நினை - தேவரீருடைய, தாள் தருவடிகளை, நயந்துஇருந்த - ஆசைபுரு
பட்டிருக்கிற, இவனை - இவனென்றதல், உனமனத்தால் - தேவரீர்திருவுள்ளத்தா
லே, எனநினைத்திருந்தால் - நினைத்திருந்ததென; பரமபத்தகைவிட்டு, இவெந
தை தருவிடவெநதையிலவந்துநின்ற, எநதைபிரானே - எனஞ்ஞநாதனே!
கொல்லு ஒருவா கையருளிச்செய்யவனுமென்று கேட்கிறதிருந்ததாடார பாக
ரத்தாலே தமக்கையையண்ணப்படுச்செய்யுறா

அரிவை - செட்டையாள்.

(க)

இவவளவிலே டேய்செட்காள் நினைத்திருக்கிறதென? என்று திருவிட
வெநதைபில ராயஞ்ஞ திருவடிகளில் கொடுபோடப்பொகட்டு எங்க
காக காறகடைக்கொண்டு உமமுடைய ஸௌந்தரியஸீலாதிகளிலே
யகப்பட்ட விவளளவிலே டேய்ச் நினைத்திருக்கிறதென? என்று கேட்கிற
திருந்ததாயா பாகரத்தாலே தமக்குப்பிறந்த உரையைப்பேசுகிறாராயது.

“இதுககு டேய்ச் நிதாஹைக்கராய் நகநிற வவரிருக்க வழியே
போவா ரோபாகியான தமக்கு இது கெரியுமோ, ஆனபினபு, அவா
தமமையே பிதுக்கொரு போக்கடி கேட்போம்” என்றயவந்தது;
திருவிடவெநதை நாயஞ்ஞ திருவடிகளிலே யிவனைக்கொண்டு போய்ப
பொகட்டு, எங்காக காறகடைக்கொண்டு உமமுடைய ஸௌந்தரிய
ஸீலாதிகளில் துவக்குண்டவிவள உமமை நினைத்தபடியது
விககப்பெறுமையாலே மிகவும் நோவுபடாநின்றது, நீர்இவஞ்ஞடைய
திறகதுச்செய்ய நினைக்கிறார்களென? என்று கேட்கிற திருந்ததாயா
பாகரத்தாலே தமக்குப்பிறந்த உரையைப்பேசுகிறாராயது. ..

“என்னவகனுக்குறையறிபேன” என்றதை நினைத்து (தமக்கிது தெரி
யுமோவென்றது.) “தாளநயத்திருந்த” என்றதாலே (திருவடிகளிலே -பொகட்டு
ன்றது.) “எனக்கனபொன்றிலை” என்றதைக்கடாக்கித்து (எங்களைக்காறகடை
க்கொண்டென்றது.) “ஊழிபிறபெரிதால்” இதயாழியைத் திருவுள்ளம்பற்றி (மிக
வும் நோவுபடாநின்றது.)

முதற்பாட்டு. (திவருமித்யாடி) திவருதல் - ஒளிவிடுதல். ஒளி விடாநின்றுள்ள உந்த்ரணைப்போன்ற அழகிய முகத்தையுடையனாமாய், பெரியகடலிலே அம்மீதத்திற் பிறந்தவவனும். செழுமை - பெருமையும், அழகும்.

முதற்பாட்டு.—(திவருமித்யாடி) இவருடைய ஆசைக்கு அளவில்லாமை சொல்லுகிறது. தன்னில் அளவுடையார் ஆழங்கால்படக்கண்டால் கரையிலேநின்றார்க்குத் தப்பவிமேயடுப்பது. (திவரும் வெண்மதிபோல்) ஆழங்காலேயாகிலும் முழுகி மண்கொள்ளுகைக்கீடான அளவுடைமைசொல்லுகிறது. (திவரும்) ஒளிவிடுகையாதல்; ஒளியின்மிகுதியாலே பளபளத்திருக்கிறபடியைச் சொல்லுதல். (வெண்மதிபோல்) யௌவநத்தாலே பாண்மரமாயிருக்கை. நித்யாநுஹம்பண்ணாநிற்கச்செய்தோயும் அதிபதிமாருதேயிருக்கையைச் சொன்னபடி. (திருமுகத்து) முவகாதிக்கு நேர்கொடுநேர் உந்த்ரனொப்பாகப்போராமையாலே, (திருமுகம்) என்று அதுதன்முனையே சொல்லுகிறது. “உந்த்ரகாநாநராமமதிவப்ரியதர்சுநம்” என்னக்கடவதிமே. மறுவழங்குறைகையு மின்மிகேயிருக்கை. எப்போதும் ஏகரூபனும், தன்பக்கலுள்ளதெல்லாம் அநுலாப்யனாயிருப்பானொரு உந்த்ரணைப்போலேயிருக்கை. (அரிவை) முகத்தில்காதி யொழியவேயும் துவக்கவற்றாய்த்துப் பருவமிருப்பது. இது பருவமிருந்தபடி. மேல்பிறப்பிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது (செழுங்கடலமுதினிற்பிறந்த) முதலிலே பாற்கடலாய், அதுதன்னைக் கோதாக்கி அம்மீதமாய், அவ்வம்மீதந்தான்கோதாம்படி பிறந்தவளாய்த்து. “விண்ணவரமுதுணவமுதில்வரும்பெண்ணமுது” என்னக்கடவதிமே. பரார்யமாகக் கடல்கடைந்தான் என்று ஒளடார்யம் கொண்டாடினதையப்ப

முதற்பாட்டு. (திவருமித்யாடி.) “ஆஹ்லமாசைகிடாளால” என்றதைக் கடாஷித்துத்தொகுத்த ஹாவத்தையருளிச்செய்கிறார் (இவருடையவித்யாடி.) இதை உபபாடிக்கிறார் (தன்னிலித்யாடி.) அவன்ஸௌந்தர்யத்தலாழங்காறப்பட்ட பிராட்டியைவர்ணிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆழங்காலேயித்யாடி.) மண்கொள்ளுகையாவது-கராகாண்கையாய், அத்தால-தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய யாடிகளாலே அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தையும் அல்பமாக்கியது ஹவிக்கவஸ்வ ளென்றபடி. யௌவநத்திலே வெளுக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யாநுஹமித்யாடி.) உபமாநத்தைச்சொல்லிக் கொண்டு வர்ணித்து அதுபோராமை, “திரு” என்று விசேஷித்தாப்போலே, விசேஷித்தவிடமுண்டோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (உந்த்ரோத்யாடி.) “ஆஹ்லாடிகத்வே உந்த்ராத்காநம்” என்று சொல்லிவைத்துப் போராமை, அதில் “ப்ரியதர்சுநம்” என்றானிறேன்று கருத்து. உபமாநம் நேர்நில்லாமைக்கு உபமாநத்துக்குக்குற்றந்தானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மறுவழித்யாடி.) நேர்நிற்கமாட்டதத்தை முந்துறச்சொல்லுவானென்? சழிப்பானென்னென்ன; இவ்விரண்டாலும் மலித்தது-அஹகுதோபமையென்கிறார் (எப்போதும் ஏகரூபனாயித்யாடி.) பாசரத்துக்குத் தாற்பர்யம் (சய) (பரார்யமாகவித்யாடி.) ஒளடார்யம் கொண்டாடினதென்றது - “வானவஸாப் பெண்ணாதி யமுனட்டும்” என்றத்தைப்பற்ற.

(நின்னித்யாதி) உன்திருமார்வத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிறவதுவு மறிந்தும் உன்பக்கல் ஆசைவிடுகிறிலள். (சுவனையித்யாதி) சுவனைப் பூப்போன்ற கண்ணழகையும்

போய், தனக்கு நல்லதுபெற வ்யாபரித்தானித்தனை. (அவனும்)[நு ளடிவழகாலும் பருவத்தாலும் பிறப்பாலும்வந்த ஏற்றத்தையுடைய ளானவனும். (நின்னுகத்து) அவளுக்குங்கூட ஸ்ப்ஹணீயமான மார் வாய்த்து. “அகலகில்லேனிறையும்” என்கிறபடியே - இம்மார்விவி ருப்புக்கு ஏதேனுமிழவுவரிற்செய்வதென் ! என்று துணுக்குத்துணு க்குள்ளாய்த்து வர்த்திப்பது. (இருப்பதும்) இருந்தால் கலந்தாளாய் ய், பின்னை பிரிவும்பொறுக்கமாட்டாள். (அறிந்தும்) அவள்மார்வி விருக்கிறதறியாமை பற்றினுள்ளென்னவொண்ணாதே, அவளிருக்கிற விருப்பு தனக்குப்பற்றுக்கைக்குப்பற்றுகென்று பற்றினவளை. (ஆகிலும் ஆசைவிடாளால்) “அவனும்ங்கேயிருக்கச்செய்தே எனக்கிழக்கவேண் டுகிறதென் ?” என்று அதுதானையிவளுக்கு ஆசைக்குடலாய்த்து ; அதுவாய்த்து இவளுக்கு ஆசைப்படுகைக்கு ஆலம்பநம்.

(சுவனையங்கண்ணி) அவளிலிவளுக்குண்டான ஏற்றம்சொல்லு கிறது. திருமுகமென்று - ஸமுஜாயஸோஹையிறே அவளுக்குச் பிராட்டியுடைய ஸௌந்தர்யாதினைச்சொல்லி, கேவலம் “நின்” என்றத்தா ல்-இவளுடைய ஸௌந்தர்யாதிகள் வாஹமமோஹரங்களென்று தோற்றுகை[உய யாலே, ஹலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அவளுக்குங்கூட வித்யாதி.) இது க்குப் ப்ரமாணம் (அகலவித்யாதி.) ப்ரமாணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (இம்மா ர்விவித்யாதி.) “இருப்பதும்” என்கிறவகாரம் - விரோயியாய், இருப்புக்கு ப்ரத் யநீகாசாரமான பிரிவால் வந்த வ்யஸாத்நைதக்காட்டுகிறதென்று விவக்ஷித்து, அது க்குஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (இருந்தால்த்யாதி.) இருந்தத்தாலே கலவிவந்த தாய், அதுதானும் விஸ்லேஷாஹமா யல்லதிராதென்று விஸ்லேஷித்துளராக எண்ணி அவ்வழியாலே அவள்படுகிறபாடுதான் வாஹமமோஹமென்றுகருத்து. “அறிந்தும்” என்கிறவகாரம் - பிராட்டியுடைய விஸ்லேஷலீருத்வத்தையறியா திருந்தாளாகல் ஆசைப்படக்கூடும், ஸங்கிக்கலாமென்கிற நினைவாலேயறிந்தாளா கில் கலவிவிலும் பிரிந்திருக்கையே நன்றென்று ஆசைவிடவேண்டியிருக்கும்.[கூய் அதிசுங்கையே விஷயமாகையாலே என்று இவ்வாய்த்துக்குஸூசகமென்று திரு வுள்ளம் பற்றி, இப்பெண்பிள்ளையறிந்ததுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (அவ னுமித்யாதி.) * திவ்யாநபாயிதியும் நித்யாதிசுங்கையோடே நித்யாதிசுங்கையெண் ணுகிறக, அவளோட்டை ஸாம்பாபந்நையானநானிழந்திருக்கையாவதேதென்று தாத்பர்யமாகவுமாம் ; அன்றிக்கே, பிராட்டிக்கு வேறொருவடகரில்லாமையாலே அதிசுங்கையெண்ணுகிறுளத்தனை, எனக்கு அவளேவடகையாயிருக்கையால் அதி சுங்கையும் பண்ணவேண்டியவதில்லை என்று ஆசைப்படுகிறுளென்று தாத்பர்யமாக வுமாம்.

சுவனைக்கண்ணிஎன்னுதே, “அம்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (அவளிலித்யாதி.) இப்பாட்டினடியிலே, (தன்னிலளவுடையார்) என்று - பிராட்டியைஇப்பெண்பிள் ளையேற்றமாகச்சொன்னுளாயிருக்கிறது, இங்கேஇப்பெண்பிள்ளைக்கேற்றஞ்சொல் லுகிறுள், இதுசேரும்படியென்னென்னில்; அப்போது அவள்முகத்தைப்பார்த்த வாரே விஷ்ணுவிஷயங்களிப்படிபேசவிக்கும், ஆகையாலவிமோயம்லலை யென்ற தாய்த்து.

கூ.உ பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

கொல்லிமலையில்பாவைபோன்ற வடிவழகையுமுடைய விவளை ; நின்
தாள் நயந்திருந்த விவளை டேவர்திருவுள்ளத்திற் செய்தருள நினை
த்திருந்ததென். நயத்தல் - ஆசைப்படல். ... க.

சொல்லுகிறது; சுவனையங்கண்ணி என்று - அவயவஸோரையி லுண்டா
ன ஏற்றம்சொல்லுகிறது இவளுக்கு. அவன்றன்னிற்காட்டில்*அவ்விதே
கூணையென்று அவள்கண்ணுக்குண்டான ஏற்றத்தோபாதியும்போ
ருமாய்த்து அவளிற்காட்டி விவள்கண்ணுக்குண்டான ஏற்றமும்.
(கொல்லியம்பாவை) கொல்லிமலையிலே ஒருபாவையுண்டு - எல்லா
ரும் உருவகுப்புக்குத் தமிழாசொல்லுவதொன்று. பிறப்பாலொப்புச
சொல்லொண்ணாது, ஒன்றிலேயேமுதிக்காணில் காணுமித்தனை.
(சொல்லு) இதுக்கொருபோக்கடி நீர் நினைத்திராமையிலையிறே ;
அவ்வளவும்போராது, எங்களுக்கு லயமதி நும்படி “மாஈஹ:” என்
ருப்போலே ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும்.

(நின்தாள்நயந்திருந்த)இதிலும் அவளிற்காட்டில்இவளுக்கு[யிநி
உண்டான ஏற்றம். அவள், மார்வை ஆசைப்பட்டாள்; இவள், திரு
வடிகளை ஆசைப்பட்டாள். அவன்வாசியறிந்தார், அவன்மார்வை
ஆசைப்படுவார்கள்; அவளோடு கூடினவன் வாசியறித்தார், அவன்றிரு
வடிகளைப்பற்றுமித்தனை யிறே. (இவளை) சொன்னசொன்ன ஏற்ற
மெல்லாம் போராதபடியிருக்கையாலே, கையாலேசாட்டி (இவளை)
என்கிறாள். (உன்மனத்கால) கைகழிச்சவறலுக்கும் ஓர்போக்கடி
பார்த்திருக்கக்கடவவுன்திருவுள்ளத்காலநினைத்திருந்ததென். உன்மன
த்தால்) என்றெஞ்சாவிதாகொருபோக்கடி தேடுமதுண்டு என்கை
விட்டேன், இனி உன்நெஞ்சால் நீ நினைத்திருந்ததென். (இடவெந்
தையெந்தைபிரானே) : கலங்காபபெருநகரத்திலேபுகப்பெருமதில்உரு
கழியப்போனும் பிழைக்கைககாகத் திருவிடவெந்தைபிலேவந்து
நிற்கிற என்குலநாயனுவனே ; “பின்னொராவணாகும்” என்கிற
படியே. (சொல்லு) என்று - சீரியை. ... க.

அவள்தாஹும், * மையார்கருங்கண்ணிட்டுருவென வருளச்செய்கருா (அவ
ன்றன்னிலிதயாதி.) அவனொருவனை உத்தேசரயமாகக்கண்டு உகசுரம ஸௌ[கய]
ஹாயமவளது, இருவரையும் உத்தேசரயமாகக் கண்டுஉகக்கும் ஸௌஹாய்மவள
து; ஸௌஹாயாதியவளது வகமானநேத்ரலக்ஷணம்வஞ்சியிருக்குமென்றுகருத்து.
(பாவையுண்டு) எனறது - ஸ்தரீப்ரதிமைமெழுதியிருக்கு மென்றபடி. அப்ஸா
ஸ்ஸுக்களோபாதி அமுதிதபிறந்தாளென்னலாயத்துஅவளை, என்வயிறிற்பிறந்தா
ளெனன வொண்ணாது, “ஒருதித்ரத்தோபாதியிவள்வடிவு”என்னமக்தனை என்ன
மஹிப்ராயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பிரப்பாலிதயாதி.) “எனநினைந்திருந்தாயி?”
எனறுகேட்குமதுக்குமுன்னே “சொல்லு” என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்
கிறா (இதுக்கிதயாதி.)

கைகழிந்தவறறுக்கும் - ஊர்வீத்தத்தாரில ஸ்வரூபம்குலைந்த தேநவஸ்து
வுக்குமென்றபடி. அப்ரஹ்மபர்க்துமாகவிதே அர்ச்சாயதாரமென்று திருவுள்ளம்.
தாத்பர்யாஹம் (உன்மனததாலிதயாதி.) கீரியைஎனறது - இத்திருமொழிக்
கெல்லாம் பொதுவானகீரியையென்றபடி. ... க.

துளமபடுமுறுவலதோழியாககருளாள், துணைமுலைசாரதகொண்டணியாள்,
குளமபடுகுவிளக்கண்ணிணையெழுதாள, கோலநன்மலா தழற்கணியாள்,
வளமபடுமுநீர் வையமுன்னளாத மாலைன்னும, மாலினமொழியாள்
இளமபடியிவருகசெனவினைத்தி நந்தாபிடவெந்தையெந்தைபிரானே.

ப - னா. — எனப்பண்பிள்ளை ஆசைப்பட்டது பெருமைடாலே; துளமபடு - மா
துளவிறைபோன்ற, முறுவல - கற்கப்படுகதையகொண்டு, தோழிடாககு - தன
தோழிமாமுனபே, அருளாள் - ஸமிதமபண்ணுகிறிலள், துணை - சோத்தியமுதை
யுடைய, முலை - முலைகளை, சாரதகொண்டு - சந்தகந்தகாலே, அணிடாள் - அணிக்
கிறிகிறிலள்; குளம - குளக்கால், படு - உடைய, சகலை - குவளைமலாபோய்
னற, கண்களை - இரண்டுகண்களிலும், எழுதாள் - அஞ்சுநெழுதுகிறிலள்; கோ
லம் - அழகியசாட, நல - மனக் கண்ணுமான, மலா - அழகங்களை, தழற்கு - குழலில்,
அணியாள் - அணிகிறிலள், வளம் - ரதநமதடகதமனநல்லவனதுசகள், படு - உ
ண்டாகிற, முநீர் - சந்தகந்தகாலே, வையம் - புய்யை, முன - மஹாபலிபசகலநீரோற்ற
வன்று, அள - அளந்தகந்தகாலே, மா - எனவட பெரிடான எனவெனருள, [படு
மால் - தனவடாமோறு தாள், இளம் - சோம், மொழிடாள் - பேசுசை
யுடையளைய, ப - மபடி - மபடிபடுவதான, வெருககு - இவளதிறத்தில, என
நீர்சந்தகந்தகாலே - சந்தகந்தகாலே - எனவடாமோறு - ... (2)

இரண்டாமபாட்டு. (துளமபடுபாட்டு) தோழிமாரைப்படினி
கொள்ளாவினா. துளம் - மாதுளம் - மாதுளவிறையை முறுவலுக்க
கொடுப்பதற்கு சொல்லுகதவது. இம் பவதுபத தோற்றப்படும

துளமபடு. — (துளமபடுபாட்டு) துளமென்று - மாது
ளம், அதுநகர் கப்படுகதா - அதுநகர்சொல்லுகதவதிகிறே, அத
தைசொல்லுகதவது “துளமபடுபாட்டு” தாமபைசொல்லுகிறது
என்று துளமபடுபாட்டுதான்யுக்க “துளமபடுபாட்டு” என்றருளிச
செய்தா, இவ்வாறுமபடுபாட்டுசொல்லுகதவது -
உண்டாகதவது, துளமபடுபாட்டு - இததைககண்டவா
மே அதவதுபிஷ்டமாதை, அனநகத, ப - நகயாவது - அழிகை
யாட, இம்முறுவபதநக தோழிமபடுபாட்டுசொல்லுகதவது, இர
ண்டுவகைபாடும உபமாநகசொல்லுகதவது (தோழியாககருளா
ள்) தாமாமுனபு, தனவெறு பாலே தாமண்ணுளே, இனி
நாயகனுக்கது ஸாவஸஸமமாபிபபதநகதானையிறே, “காஞ்சமி
தா” என்று அவநிதிபடுமமே, அதுவெறுதிற தோழிமாககு ஜீவநம்.

இரண்டாமபாட்டு — துளமபடுபாட்டு, அளம் - லாதநுசையுடைய பெண்
பிள்ளைக்கு ஆசைப்பட்டதோட்கி கையாமைடாலபிந்தவெறுபினகாடத்தைச
சொல்லுகிறுனென்று ஸவதுதி

மாதுளம் - மாதுளவிறை. (உண்டாகதவது) என்றவததிலே, கடலிலமுதது
பாட்டு - துளமபடுபாட்டு கண்டுகொள்வது விவரணம் இததையிகயாடி.) செயதிலள்
எனவது “அருளாள்” என்று விவரணத்தாகதகருதது (தாயமாரிதயாடி.)
“படிகடந்து புறப்படுகை குலமாயாசைசுதப்போராதகாண” என்று விதஞ்சொ
லுமவாக்களாகையாலே வெறுகது ஸமிதமபண்ணுனென்று கருதது. முநதறஇத
தையருளிச்செய்ததுகதவது (இனியிடயாடி.) “ஸாவஸஸம்” எனமதுககு
ஸஞ்சகபரமாணம் காணுகதவது. “கவலிநமபாஸாரபமுதாரஸிலாஸிலாதலேபுத
முபோபவிஷ்டா, காஞ்சமிதாலகதமணஜாதஹாஸாதவாமாஹஸீதாஸவஸவாஸ
ஜாதம்” “அருளாள்” என்றபடுவாஸதை (அதுவேயிகயாடி.)

என்னுதல்;படுதல் உண்டாகையாய், மாதுளத்துக்கு உத்பத்திரிங்கே யென்னுதல்.(துணையித்யாதி)சேர்த்தியழகையுடைய முலையில் சந்தன மிகுகிறிலள். சாந்து - சந்தனம். (குளமித்யாதி) அழுக்கற்ற கயத்து அலர்ந்தகுவளைப்பூப்போன்றகண்களில் அஞ்ஞநமெழுதுகிறிலள்.(கோ லமித்யாதி) மிகவுமழகிய பூ, குழலிலணிகிறிலள்.

ஆக, தன் கைபார்த்திருக்கிற தோழிமாரைப் பட்டினிகொள்ளா நின்றாள். இவள் நாயகனோட்டை ஸ0ஸுலேஷத்தால்வந்த ஹர்ஷந் தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணினால் அதுவே யாரகமாகவாய்த்து அவாக ளிருப்பது.

(துணைமுலையித்யாதி) நாயகனையும் பட்டினிகொள்ளாநின்றாள். (துணைமுலை)புறம்பு உபமாநின்றிக்கே தன்னில்தானொப்பாகசசொ ல்ல வேண்டும்படியிருக்கிறமுலைகள். (சாந்துகொண்டணியாள்)இவள் அவன்வரவைஉஷ்ணித்து முலைகளைச்சாந்துகொண்டு அலங்கரிக்கப் புக்காளிறே “இவளுக்கிது அபேக்ஷதமாகாதே.” என்று அவனுக்கு கிணிக்கரிக்கைக்கு அவகாசமுள்ளது ; ஆகையாலே, அவனுக்கு அவ காசப்ரதாரம் பண்ணுகிறிலள்.

(குளமித்யாதி) அருக்கயத்தில்நின்று அலர்ந்த குவளைபோன்ற கண்களை, மங்மளார்யமாக அஞ்ஞநங்கொண்டு அலங்கரிக்கிறிலள். ரத்நாகரம்போலே* மஹாகரமானவஸ்துவை அநுலவிக்கிற கண்[உய னாகையாலேஒன்றுகொண்டுஅலங்கரிக்கவேண்டாவிதே.இனி,அஞ்ஞ நங்கொண்டு அலங்கரிப்பது மங்மளார்யமாகவிதே ; இவள் அஞ்ஞந த்தாலே அலங்கரிகபபுகுமன்றிறே அவனுக்கு கிணிக்கரித்தானாக அவகாசமுள்ளது ; அது செய்திலள்.

(கோலமித்யாதி) கலம்பகனல்லது தனிப்பூச்சூடப்பொருத குழ லை, புஷ்பங்கொண்டு அலங்கரிக்கிறிலள். * வாசஞ்செய் பூங்குழலா ளாகையாலே புஷ்பங்கொண்டலங்கரிக்க வேண்டாவிதே ; மங்ம ளார்யமாக புஷ்பங்கொண்டலங்கரிக்கிறிலள். நாயகனவிரும்பியிருக்கு மிடங்களை இவளலங்கரியாதொழிகையாவது - அவனுடைய யாரக ஷ்ரவ்யத்தை விலக்குகையிறே.

ஜீவநமானபடியைஉபபாதிக்கிறா (இவளித்யாதி.) “தோழியர்க்கருளாள்” என்று. தோழிமாருடையயாரகத்தையழித்தாளென்னும்பரகரணத்துக்குச்சேர, “குழற்க ணியாள்” என்னுமளவுக்கும்தொகுத்தலாவம் (நாயகனித்யாதி.) விஸுலேஷஹை யிலே சாந்துகொண்டு அலங்கரிக்கப்ரஸத்தியுண்டோ அதவனுக்குயாரகமாய் அத்தையழிகைக்கென்னவருளிச்செய்கிறா (இவளவன்வரவையித்யாதி.) “கொ ள்கைமேல்குங்குமத்தின்குழம்பழிப்புகுந்தொருநாள் - தங்குமேலென்னாவி தங் கும்” என்றாளிறே குடிக்கொடுததாள் என்றதிருவுள்ளம். இத்தால் - இவளலங் கரித்திருந்தால் அவனுடரித்திருப்பனென்றதாய்த்து.

அருக்கயம் - ஜலஸம்ஸீயிமாருதஹ்ரஹம், “குளம்படுகுவளை”என்று த்ஃஷ் - ஹமதவிஸேஷணத்தாலேஹலித்தஅர்யத்தை விவரியாநின்றகொண்டு, “மங்மளார்ய மாக” என்றத்தைஸ்யிரீகரிக்கிறார் (ரத்நேத்யாதி.)

(வளம்படுமித்யாதி) நன்னுன கடல்குழந்தலுமியை முன்பு மஹா
பலிபக்கவிலேவாங்கி அளந்துகொண்ட பெரியோனையென்னும் ;
வ்யாமுத்யனையென்னுமென்றுமாம். (மாலினமொழியித்யாதி) மிக
வும் கலங்கினபேச்சையுடையளாய் மிகவும்வாலையான விவருக்குச்
செய்தருள நினைத்ததென். ௨.

(வளம்படுமித்யாதி) ஸர்வஸாரணமான ரக்ஷணத்தைப்பண்
னுமவன் என்னளவிலே நெகிழ இராரின்றான். (வளம்படுமுநீர்)
ரத்நாகரமென்னுதல் ; (வளம்படும் - வையம்) என்று - வஸுமதி
என்னுதல். (மாலென்னும்) தன்னுடைய ரக்ஷயவரமத்தினுடைய[டு
ரக்ஷணத்தில் பிச்சேறியிருக்குமவன் இவ்வயக்தியொன்றையும் உபே
கித்திராரின்றான். (மாலினமொழியாள்) தன்னுடையவ்யாமோஹத்
துக்குச்சேர்ந்த பேச்சையுடையவன். வ்யாமோஹம் வழிந்து புறப்
பட்டு அதுசொல்லானுப்போலேயிருக்கை.

(இளம்படியிவருக்கு) இளைதானபடியையுடைய விவருக்கு[டு
ம்ஃஃஸ்வவாவையான விவருக்கு ; - உம்முடையபக்கவில் நின்றும்
பிரித்து பத்துமாஸம் அஸோகவநிகையிலே வைத்தவிடத்திலும்,
பின்னையும் “ தத்தஸ்ய ” என்றிருந்தவவள்படியல்லாத மார்ஜவத்தை
யுடைய விவருக்கு. ஸட்டரருளிச்செய்தாராகப்ரஸிய்யமிதே-“உண்
ணவும் பொருதே பட்டினிவிடவும் பொருதேயிருக்கும் ஸுகுமார
ரைப்போலே, அபிகமான ஸுஸிலேஷ விஸிலேஷம் பொறுக்கமாட்டா
தபடியான திருமங்கையாழ்வார் மார்ஜவமிருக்கும்படி” என்று. (இவ
ருக்கித்யாதி) இவருடையப்ரக்ஸீதியறிந்து கலக்கைக்காகத் திருவிட
வெந்தையிலே வந்தெழுந்தருளியிருக்கிறீர், உன்னுடைய திருவுள்ள
த்தாலே நினைத்திருக்கிறதென் ? ௨.

நாடகநிடத்தில் அவள் “அளந்தமால்” என்னக்கூடுமோவென்னவருளிச்செய்
கிறார் (ஸர்வேத்யாதி.) “இனம்” என்றது-ஒப்பாய். அதினர்யம் (சேர்ந்தவென்றது.)

“படி” என்று - ஸரீரமென்று கீழருளிச்செய்து, அர்யாநரம் (ம்ஃஃஸ்வவா
வையானவித்யாதி.) இத்தைவிவரிக்கிறார் (உம்முடையவித்யாதி.) மார்ஜவம்இவரு
க்கு ஸ்வாவாமிரமென்னுமத்தை ஒப்தஸுவாடித்தாலே ஸ்விர்கிரிக்கிறார் (ஸட்டரித்
யாதி.) இத்தால் - ஸ்ரீஜநகராஜன்றிருமகள், விஸிலேஷத்திலாறியிருக்கவும் ஸுஸி
லேஷத்திலுஹவிக்கவும் வல்லன் ; ஸ்ரீபராங்குஸநாயகியார், விஸிலேஷத்தில்
“கடியன்கொடியன்” என்னவும், ஸுஸிலேஷத்தில் க்ரமப்ராப்தி பொறுக்கமாட்
டாதேபதறவும் வல்லராயிருப்பர் ; ஸ்ரீகுலஸேவரர் பிராட்டியார், தன்ராஜகுலத்
தாலே அடைவுவிஷயத்தில் விஸிலேஷத்தில் துணிவின்றிக்கேயிருக்கவும் வல்லர்;
பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாகில், விஸிலேஷத்தில் தன்னைஅலங்கரித்துக்கொண்
டிருந்தும் ஸுஸிலேஷத்தில் அவனைக்கண்டகாட்சியிலே தணியுமவளாயிருப்பன்;
திருமங்கைநங்கை, கலக்கவும்பொறுது பிரியவும்பொறுது, மார்ஜவமேப்ரக்ஸீதியாயி
ருக்குமென்றதாய்த்து. “பிரான்” என்றதுக்குப்ரயோமோபயோமம்காட்டாரின்து
கொண்டு, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவருடையவித்யாதி.) ௨.

கூகூ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து - ஏழாந்திருமொழி,

சாந்தமும்பூணும் சந்தநக்குழம்பும் தடமுலைக்கணியிலும் தழலாம்,
போந்தவெண்டிங்கள் கதிர்சுடமெலியும், பொருகடலுலம்பிலும் புலம்பும்,
மாந்தளிர்மேனி வண்ணமும் பொன்னும், வளைகளுமிறையில்லா, என்ற
னேந்திழையிலுளுக்கென்றினைந்திருந்தாயிடவெந்தையெந்தைபிரானே.

ப - னா.—சாந்தமும் - சாந்தம், பூணும் - முத்தாரமும், சந்தநக்குழம்பும்—, தடமுலைக்கு - பெரியமுலையிலே, அணியிலும்—, தழலாம் - நெருப்பாகாநின்றது; போந்த - எல்லார்தாபமுமாற்றுகைக்குத்தோற்றின, வெள் - வெளுத்த, திங்கள் - சந்திரகிரணங்கள், கதிர்சுட - அக்சிபோலேதலுறிக்க, மெலியும் - அத்தாலே நோவுபடாநின்றாள்; பொரு - அலைபொருகிற, கடல் - ஸமுத்ரமானது, புலம்புயில - கோஷிக்கப்படுக்கால், புலம்பும் - இவளும் கூப்பிடாநின்றாள்; மாந்தளிர் - மாந்தளிர் போன்ற, மேனி - திருமேனியின், வண்ணமும் - நிறமும், பொன்னும் - விவர்ணமாகாநின்றது; வளைகளும் - முன்னகவளை தடக்கமான வளைகளும், இதை - சற்றேனும், நில்லா - தொங்குகிறனவிலை; என்றன் - என்னுடைய, ஏரது - தரிக்கப்பட்ட, இவழ-ஆபரணத்தையுடைய, இவளுக்கு என்னைந்திருந்தாய் இடவெந்தையெந்தைபிரானே!—, (க)

மூன்றும்பாட்டு. (சாந்தரமித்யாதி) “சந்தனமாந்தசாந்தஞ்சந்து.” சாந்தென்று - சந்தனத்திலே யொரு ஹேஷம், பச்சை வெட்டை என்றுப்போலே சில ஹேஷங்களுண்டே; அந்தஹேஷத்தையிட்டு, சாந்தென்கிறது. பூண்-முத்துவடம். சந்தனக்குழம்பும். தடம்-பெருமை. பெரியமுலையிலே அணியிலும், தழலாம் - அநியாம்.

மூன்றும்பாட்டு.—(சாந்தரமித்யாதி) எங்களால் நோக்கலாமெல்லையுறிந்தது. பழகப்படுதத்து ஆறிக்குவிரந்தசாந்தம், முத்தாரமும், சந்தநக்குழம்பும். (தடமுலைக்கணியிலும்) “நிஷாநமநியாதே, நாமிருந்து ஒருபரிஹாரம் பண்ணுகையாவதென்” என்று முன்பு எல்லாரும் கைவாங்கியிருப்பார்கள்; பின்னையும், இவள் பக்கலொருவாசியின் றிக்கே நோவுபடக்காண்கையாலே, “இனிநாட்டார் செய்யுமவற்றையாகிலும் செய்துபார்ப்போம்” என்று இவற்றைக்கொண்டு சரிசரி ரோபவாரம்பண்ணப்படுவார்கள்; புகழால், அவைதானே (க) இந்நாமமாகவேவா நிற்கும். (பூண்) என்ன - முத்தாரமென்று தோற்றுமோவென்னில்; [நய ஆஸ்வாஸகரமாகப்பண்ணுகிறதாகையாலே முத்தாரமாயிருக்குமிதே.

மூன்றும்பாட்டு.—(சாந்தரமித்யாதி.) வடிகனிடத்திலும் வெறுப்போடிருந்தவளவன்றிக்கே, விரஹஜ்வரம்கிளர்ந்து சார்சீயமடையாநின்றாளென்குரொன்று ஸம்மதி.

“அணியிலும் தழலாம்” என்கைக்கு ஹார்ஜஹாவம் (எங்களாவித்யாதி.) சாந்துக்குங்குமம் கஸ்தூரி முதலான பரிமளவஸ்துவோடே மாடித்தென்றும், சந்தநக்குழம்பும் - கேவலசந்தநபங்கமென்றும் ஹேஷம் கொள்ளுவது. தோழிமார்களித்தனை போதும் சாந்துகொண்டணியாதிருக்கத்தாங்களாறியிருந்தவநனாரம் அணியவந்ததுக்குக்கருத்தென்னென்னவருளிச்செய்குரர் (நிஷாநமித்யாதி.)

(க) இந்நாமம் - விறகு.

(போந்தவித்யாதி) எல்லாறாயும் தாபமாற்றப்போந்த உந்த்ரகிரணம் டிஹிக்கும்; அத்தாலே நோவுபடும். (பொருகடலித்யாதி) அலைபொரு கிற கடலோசைபொறுக்கமாட்டாமை கூப்பிடும். (மாந்தளிரித்யாதி) மாந்தளிர்போன்ற வடிவழகும் பொன்பயந்தது. வண்ணம்-நிறமும், அழகும்.

சாந்து வெவ்வியபஹார்யமன்றோவென்னில்; அதுக்காகவிதே-ஆறிக் குளிரந்த என்றது. சாந்தென்னுங்காட்டில் இஸ்ஸஸாரங்களோ டே + கூடின தென்று தோற்றுமோ வென்னில்; ஸிஸிரோபஹாரத்து க்குறுப்பாகச் சொல்லுகிறதாயாலே வரும், பூணென்றவிடத்தில்- முத்தாரமென்றாப்போலே. (சாந்தமுமித்யாதி) வயிரமும் வயிரத் தோலும் ஒன்றாக வேமாப்போலே யாய்த்து இவையெல்லாம் ஒன்றாக வேகிறபடி. உலர்ந்தவிறகிலே நெருப்பைக்கொளுத்தினாப்போலே, விரஹக்ஃஸமான ஸிரத்திலேயிவைபட்டவாதே பற்றியெரியாநின்ற தாய்த்து.

(போந்தவித்யாதி) அப்போது தோற்றின உந்த்ரனுடைய இள நிலாவானது பட, அத்தாலே மெலியாநின்றாள். நிலாச்சுடப்புக்கால் விலக்கலாவ தொன்றில்லையே !. இனித்தான் கூடியிருந்தபோது, “முன்னம் முகிழ்த்த முகிழ்நிலா” என்று அதுகூலமாமிதே.— (பொருகடல்)திரையோடுதிரை பொராநின்றுள்ள கடல் யோஷி[உயி] க்கப்பிக்கவாறே, எதிரேயொருகடல் ஸ்பர்யித்துக் கூப்பிடுமாப்போ லே தானுமொக்கக்கூப்பிடாநிற்கும். (மாந்தளிரித்யாதி) மாந்தளிரி னுடைய நிறம்போலேயிருக்கிற நிறமும் விவர்ணமாகாநின்றது.

(வெவ்வியபஹார்யமன்றோ) என்றதுக்கு-குங்குமகஸ்தூரிகளின் ஒளவுண்யம்கலந்தி ராதோவென்றபடி. (ஸஸாரங்கள்) என்றதுக்கு-நஞ்சும்குட்டியுமாயிருக்கும்ஸஸா ரத்தைப்போலே அநேகவிஸேஷங்களென்றபடி. ப்ரதிக்ஃரஹணபூர்வகம் ஒருதஃஷ டாஜமருளிச்செய்கிறார் (சாந்தமுமித்யாதி.) அஞ்ஞாதமானத்தை யுருவாதே தா னேயுதறினால் அதிலேபிறந்த நெருப்புப்பொறியாலே யெல்லாம் வெந்துபோமாப் போலே, இவளுடம்பின்பிறந்தவிரஹாந்நிதானே இவளுடையசாந்தமுதலானவற் றையும் எரிக்கிறதென்றுதாத்பர்யம். அன்றிக்கே, வயிரமும் அதின்தோலுக்கூடப் பச்சையாயிருக்கச்செய்தேயும் மரத்திலேயுலர்ந்த கொம்பிழைந்தபிறந்தஅந்நியா லே யெல்லாம் வேமாப்போலே யென்றுயோஜிக்கவுமாம்; இத்தை விவரிக்கிறார் (உலர்ந்தவித்யாதி.)

இப்பெண்பிள்ளை தாபமாற்றுகைக்காக அம்ஃசிஹஸ்தானுன ஒஷயீஸன்வந்து கையாலே குளிரத்தடவப்புக்கான், அதுதானும் ஒருநெருப்பாய்அதுக்குமெலி[ருரு] யாநின்றாளென்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார்(அப்போதித்யாதி.)“அப்போதுதோற் றின”என்கிறவிஸேஷணத்துக்கு-இப்படிதாத்பர்யம் கொள்ளவேணுமிதே. அதுகூல மே ப்ரதிகூலமானால் செய்யத்தக்கதுண்டோ என்னு மீடுபாட்டையருளிச்செய்கி ரார் (நிலாவித்யாதி.) உந்த்ரணைக்கண்டவாதே கடல்முழங்கத்துடங்கிற்று, அது தானும் நெருப்பையருக்கி வார்த்தாப்போலேயிருக்கையாலே புலம்பப்படுக்காளெ ன்னும் ஹாவத்தை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (திரையோடித்யாதி.) (ஸ்பர்யித்து) என்றத் தால் இவ்வர்யம் ஸஞ்சிதமிதே. “கடலுமாலுமாலோ” என்று ஸாயககோடிவடி தமிதே.

மூ.— ஊழியிற்பெரிதால் நாழிகையென்னும்,
ஒண்கடர் துயின்றதாலென்னும்,
ஆழியும்புலம்புமன்றிலுமுறங்கா,
தென்றலும் தீயினிற்கொடிதாம்,
தோழியோவென்னும், துணைமுலையாக்கும்,
சொல்லுமினென்செய்கேனென்னும்,
ஏழையென்பொன்னுக்கென்றினைந்திருந்தா
யிடவெந்தை யெந்தைபிரானே.

௩௬.

ப - ரை.—நாழிகை-ஒருநாழிகைப்பொழுது, ஊழியில்-ஒருகல்பத்தைக்காட்டி
லும், பெரிது - மிகநெடுகாநின்றது, என்னும்-என்றசொல்லாநின்றான்; ஒண் - மிக்க
தேஜஸ்ஸையுடையான, கடர் - ஆகியான், துயின்றது - அஸ்தமித்தான், என்னு
ம் -; ஆழியும் - ஸமுத்ரமும், புலம்பும் - கோஷியாநின்றது; அன்றிலும்-அன்றில்
பறவையும், உறங்கா - உறங்காதேகதருநின்றான்; தென்றலும் - தென்றலகாற்
றும், தீயினில்-நெருப்பைக்காட்டிலும், கொடிதாம்-கொடிதாசவிசாநின்றது; [யரு
தோழி - பாங்கி!, ஒ! என்னும் - ஒ! என்று கூப்பிடாநிற்கும்; துணைமுலை - இரண்டு
முலைக்கண்களையும், அரக்கும் - அரக்காநின்றான்; என்செய்கேன் - எனைசெய்
வேன், சொல்லுமின் - சொல்லுங்கோள், என்னும்-; ஏழை - அதிசயலையான்,
என் - என்னுடையவயிற்றிற்பிறந்தவளாய், பொன்னுக்கு-சுலாசனையான இப்பெ
ண்விஷயத்தில், இடவெந்தையெந்தைபிரானே! என் நினைந்திருந்தாய்சொல்லு—.

(வளைகளுமித்யாதி) முன்கைவளைதடக்கமான ஆஹரணங்களும் சற்
றும்தொங்கா. (என்றனித்யாதி) என்னுடைய யரிக்கப்பட்ட ஆஹரண
த்தையுடையவருக்கு என்நினைந்திருந்தாய். ௩௬.

நாலாம்பாட்டு. (ஊழியித்யாதி) ஒருநாழிகை ஒருகல்பத்தில்

(வளைகளுமித்யாதி) ஆகாஸத்திலே நிற்பதொரு வளையிலேயே.
[ஸாயில்யமுபயாந்த்யாஸ-கரேஷ-வலயாந்யமி] கஃஷ்ணனேயன்றி
க்கே இன்னமிவற்றிலவனுக்கு வாசியுண்டு; - அவன் “பிரியேன்.”
என்று பிரிவையுணர்த்தியாகிலும் போமிதே, இவை சடக்கெனப்
போய்க்கொடு நின்றது.

(என்றனேந்திழை) என்னுடைய, யரிக்கப்பட்ட ஆஹரணத்தை
யுடையவள். இவள் ஆஹரணங்களாலே அலங்கரித்தையாரிருக்கு
மிருப்பைக் கண்டுகொண்டிருக்கமிதுவே யாரகமாகக் காணும்
இவள்தான் நினைத்திருப்பது. இவளாஹரணம் பூண்டிருக்கு மிருப்
பைக் கண்டதுவவிக்மை, எனக்கிவ்வளவோடே பர்யவஸிக்குமாப்
போலே யிருந்தது. (இடவெந்தை) “நைவார்யைர்நவல-குஷணை:”
என்னும்படி பண்ணுநகைக்கோ நீயிங்குவந்திருக்கிறது; ராமாவதாரத்
திலிழவு தீர்க்கைக்காகவன்றோ இங்குவந்திருக்கிறது. ௩௬.

நாலாம்பாட்டு.—(ஊழியில்பெரிதால் நாழிகையென்னும்) ஒரு
கல்பமாகிலும் ஸுஹீதமாய்க்கிடக்கிறது பாடாற்றலாம்,

“வளைகளுமித்யாதி” என்றதுக்கு ஸுவாஷம் (ஸாயில்யமித்யாதி) “ஆஸ-”[சுந்
என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (கஃஷ்ணனேயித்யாதி.)

இப்போது ஆஹரணங்களுண்டோவென்ன (இவளித்யாதி. “என்நினைந்திருந்
தாய்” என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவளாஹரணம் பூண்டித்யாதி.)
“பிரானே” என்றதுக்குக்கருத்து (ராமாவதாரத்திலித்யாதி.) ௩௬.

நாலாம்பாட்டு.—(ஊழியிலித்யாதி.)கீழ்ப்பாட்டில்புலம்புதலைமுத்தகண்[சுரு
மாகக் காட்டுகிறொன்று ஸந்தி.

“ஊழி-” ப்ரளயகாலமாய், அப்போது நாயகனையறிய யோந்யதையில்லா
மையாலும், ஸாயகபடாரயங்களில்லாமையாலும் பாடாற்றலாம்; அதிலும்க்ரூரம்
இந்தநாழிகை என்னுமஹிப்ராயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருகல்பமித்யாதி.)

பெரிதென்னும் ; ஆதித்யன் அஸ்தமித்தானென்னும். (ஆழியுமித்யாதி) கடலும் கதறும் ; அன்றிலும் உறங்காதேகதறும்.

அந்நாழிகைகளைக் காணலாயிருக்கிறதில்லை. “நேதிநேதி” என்கையொழிய, இன்னத்தோடொக்குமென்று சொல்லவொண்ணாது. ஊழி பெருத்து நாழிகை சிறுத்திருக்கக்கடவதான மர்யாடைகுலைந்தது !.— (ஒண்கடர் துயின்றதாலென்னும்) நாழிகையை அளந்து தருகிற ஆதித்யனும் போய் முடிந்தானென்னுகின்றான். கல்பத்திலும் உபஸஹ்ஸீதமாய் பஜார்யங்களோடே ஸஹ்ஸார்யஞமவனிதே ஆதித்யன்; இப்போது அங்ஙனன்றிக்கே உளரூய் ஸஞ்ஜியாநிற்கச்செய்தேயும்[ய] கார்யம்பிறக்கக்காண்கிறிலோம். தன்னுடைய ஸந்நியியாலே ராத்ரி வ்யஸநத்தையடையப் போக்கிக்கொடுவந்து தோற்றக்கடவ ஆதித்யனும் வந்து தோற்றுகிறிலன். “ஹீஷோடேதிஸஞ்ஜ்ய:” என்கிற ஈஸ்வராஜனையும் குலைந்ததுபோலே !. நிஜ்னையைநினைத்தல், ஶீர்வநிஜ்னையை நினைத்தல்.

(ஆழியும்புலம்பும்) “நம்மில் சிறியவன்வாயகனாகாநிற்க நான்தாம் பேசாதிருக்கிறதென்?” என்று, கடலானது வாயகமாகப்புக்கது. பேரளவுடைய கடலானது யார்யஹம்மப்பிறந்து புலம்புகிறபடி. பேரளவுடையவன் தன்னளவிலே யார்யஹம்மப்பிறந்து பேசும் பேசுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றதாய்த்து.— (அன்றிலுமுறங்கா) அன்றிலினுடைய வறங்காமை, ஸஹ்ஸலேஷஸமயத்தில் நாயகனுடைய நிஜ்ராவிரஹத்துக்கு ஸ்மாரகமாகாநின்றதாய்த்து. (தென்றலும் தீயினிற் கொடிதாம்) தென்றலினுடைய குளிர்த்தியானது, கானுடைய கரஸ்பர்ஸத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் வாயகமாகாநின்றது. தென்றலினுடைய வெம்மை ஆற்றவேண்டில், கேவலாந்நியிலேபொகட்டு ஆற்றவேண்டும்படியிராநின்றது.

“பெரிது” என்கையாலே - “இப்படியன்று, இப்படியன்று” என்று சொல்லுகையால், ஸந்தீஹமாகச்சொல்லப்போகாதென்னுமது தோற்றுகிறதென்கிறார் (நேதித்யாதி.) “ஆல்!” என்ற ஆஸ்சர்யத்துக்கு ஹவம் ஊழிபெருத்தித்யாதி;) விஷாடிஸஞ்சகமாய், அத்தாலே ஸஞ்சிதமாகவுமாம்.

“பெரிதால் நாழிகை” என்றவநனூரம் சொன்னதுக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (நாழிகையையித்யாதி.) (முடிந்தான்) என்றது - (ஶீர்வநிஜ்னா) என்னும் பக்ஷத்திலே ; “முடிந்தான்” என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கல்பத்திலுமித்யாதி.) கேவலநித்ரையானபக்ஷத்திலே தாத்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடையவித்யாதி.) அன்றிக்கே, கீழ்வாக்யம் கேவலநித்ராபக்ஷத்துக்கு உபபாடிதமாய், இவ்வாக்யம் உண்மையைச் சொன்னதுக்குத்தாத்தபர்யத்தைச்சொல்லுகிறதாகவுமாம். “ஆல்” என்றதின் கருத்து (ஹீஷோடேதித்யாதி.)

சிறியவன் - ஸஞ்ஜன். வாயகமாம் வழியைக்காட்டுகிறார் (பேரளவுடைய வித்யாதி.)

“தீயினிற் கொடிதாம்” என்றதுக்குத்தாத்தபர்யம் (தென்றலினுடைய வித்யாதி.)

௩௭0 பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

(தோழியோவென்னும்) எந்தோழியெங்கே? என்னும். (துணை முலையரக்
கும்) வாய்வாய் என்பாளைப்போலே முலைக்கண்ணை அரக்கும்; என்செய்
கேன், சொல்லவல்லிகோளையென்னும். (ஏழையித்யாதி) அதிவபலே
யான என்பெண்பிள்ளைக்குச் செய்தருள் நினைத்ததென். ச.

(தோழியோவென்னும்) தனக்கொன்று வாயகமானால் “அம்
மே!” என்கைக்கு நான் ஹாய்யம்பண்ணிற்றிலேன்!. “அவனோடே
சேரவே ஸகலபடியங்களும் அதுகூலமாய்க்குடநீர்வார்க்குங்காண்”
என்று சொன்னாயே பாவீ! நீ, ஊர்பகையாம்படிபண்ணினாயே!—
இவள் “தோழியோ” என்னப்பார்த்திராதே பருவம் (துணிமுலை யா[ய்
க்கும்) முலைகளானவை “எனக்கடைத்தவிஷயத்தை நீகாட்டு”
என்று நலியப்புக்கவாதே, கூடாமகாலத்தில் ப்ரஜைகள் “சோறு,
சோறு” என்றால், “வாய், வாய்” என்பாளைப்போலே, முலைகளை
அரக்காநிற்குமாய்த்து. [முன்னிருந்து முக்கின்ற] காணக்காணப் பரு
வம் கழியாநின்றதாய்த்து. பருவம்கழிவதானால் பின்னையிவைமுதுகி
லேயானாலாகாதோ!— (சொல்லுமின் என்செய்கேனென்னும்) தென்
றல்துடக்கமான படியங்கள் போலுமன்றிதே முலைகள் நெருக்கப்
புக்காலுண்டானநலிவு, அவை வாயகமாகிறபோது, “தோழியோ!”
என்றாள்; இவை வாயகமாகப்புக்கவாதே, தோழிமாரோடு தாய்மா
ரோடுவாசியற எல்லாறாயும்சேர்த்து, சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.—
(ஏழை) “கிடையாதுகாண்” என்றால், கிடைக்குமதிற்போலே உப
லத்தைப் பண்ணுமவளாய்த்து.

(என்பொன்னுக்கு) “இவளும் தன்வாபலமும்பட்டதுபடுகிறாள்”
என்று கைவாங்கியிருக்க வொண்ணாதபடி ஸ்ராவ்யையாயிருக்கு
மவள். (இடவெந்தை) உக்கியாலே தன்வாபலம் தோற்றவிருக்கிற
விவளைப்போலன்றிக்கே, க்ரியையாலே உபலம்தோற்றவிருக்கிற நீ
நினைத்திருக்கிறதென்? ச.

லோகத்திலே இடறினால் அம்மே! என்னக்கண்டோமே, இத்தனைவாயகங்கள்
நலிந்தால், இவள் “தோழி” என்கிறதென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்
த்யாதி.) அவனைத்தான்ஸந்தோஷிக்கைக்குக் கருகினமுறவல் தோழியார்க்கருளாத
வளவன்றோவென்ன (அவனோடேயித்யாதி.) குடநீர்வார்க்கும் - குளிரப்பண்ணும்,
“ஓ!” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ஊர்பகையித்யாதி.)

மேலுக்கவதாரிகை (இவளித்யாதி.) இவள்க்லேஹத்தைப்பார்த்து நில்லாதே
முலைகளென்றுகருத்து. வாய்வாயென்கை - கபோலதாஹம் பண்ணுகை, அரக்கா
நிற்கும் - அடக்காநிற்கும். இவளடக்கும்படி முலைகள்வளருமோவென்ன (முன்னி
த்யாதி.) “முக்கின்ற” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (காணவித்யாதி.) “முன்னிருந்து”
என்றதுக்கு ஹார்ஹாவம் (பருவமித்யாதி.)

“தோழி” என்றுகைவசநமாகச்சொல்லியிருக்க, இங்கே “சொல்லுமின்” என்று
வஹுவசநப்ரயோமம் பண்ணுகைக்கு ஹேதுபூர்வகம் ஹாவமருளிச்செய்கிறார்
(தென்றலித்யாதி.)

(க்ரியையாலே) என்றது-திருமுலைத்தடத்தில் திருமுகத்தைவைத்துக்கொண்டே
யிருக்கையாலே யென்கை. ச.

மூ.—ஒதிலு முன்பேரன்றிமற்றோதாள்,
உருகும்நிந்திருவுருநினைந்து,
காதன்மைபெரிது, கையறவுடையள்,
கயல்நெடுங்கண் துயில்மறந்தாள்,
பேதையேன்பேதைபிள்ளைமைபெரிது,
தெள்ளியள்வள்ளி நுண்மருங்குல்
ஏதலர் முன்னுவென்நினைந்திருந்தா
இடவெநதையெந்தைபிரானே.

டு.

ப - ரை.— ஒதிலும் - வாய்திறந்து வார்த்தைசொல்லுமபோது, உன்பேர[ய] ன்றி - உன்பேரையொழிய, மற்று - மற்றொருவர்பேரையும், ஒதாள் - சொல்லுகி றிலள்; நின் - உன்னுடைய, திருவுரு - வடிவழகை, நினைநது - நினைத்து, உருகும்- உருகாநின்றாள்; காதன்மை - உன்விஷயத்திலுண்டான ஆசையானது, பெரிது - மேனமேலனப்பெருகாநின்றது; அத்தாலே, கையறவுடையள் - கைப்பொருளி ழந்தாராபபோலே வருத்தமுறாநின்றாள்; கயல்-கயல்போன்று, நெடு - நீண்ட[ய]ரு ருநதுள்ள, கண் - கண்கள், துயில் - நித்தாகொள்ளுகையை, மறந்தாள்-மறந்து விட்டாள்; பேதையேன்பேதை - மிகவும்சபலையான எனபெண்ணினுடைய, பிள்ளைமை - பிள்ளைத்தனம், பெரிது - பெரிதாயிராநின்றது; உம்மளவில்வந்தால், தெள்ளியள் - மிகத்தெளிவுடையளாயிராநின்றாள்; வள்ளி - வள்ளிக்கொடிபோ ன்று, நுண்-நுண்ணிதாயிருநதுள்ள, மருங்குல்-இடையையுடையளான விவ [உய] னே, இடவெநதையெந்தைபிரானே :—, ஏதலர்முன்னு - உகவாதார்முன்னே, என் நினைந்திருந்தாய் - செய்யநினைத்திருக்கிறதென எனராள். ... (டு)

அஞ்சாம்பாட்டு. (ஒதிலுமித்யாதி) வாய்திறந்து வார்த்தைசொ ன்றாளாகிலும் உன்பேரன்றிச்சொல்லாள். (உருகுமித்யாதி) உன்னு டைய வடிவழகைநினைத்து உருகாநிற்கும்.(காதன்மைபெரிது)ஆசை பெரிது. (கையறவுடையள்) கையறவு - செயல்மாட்சி.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(ஒதிலும்) முதல்தன்னிலே வார்த்தைசொல் லாதேயிருக்கும்போதே பெரியது; சொன்னாலோ (உன்பேரன்றி மற்றோதாள்) “ஐயர், ஆசசி” என்னத்தவிராதாள்.— (உருகும்நின் திருவுருநினைந்து) நாமஜ்வாராயர்மியை அதுஸந்யியா, நீர்ப்பண்டம் போலே மங்கியிருக்கும்†.—(காதன்மைபெரிது வடிவழகினளவல்ல வாய்த்து ஆசையின்பெருமை.—(கையறவுடையள்) ஆசையினளவல்ல வாய்த்து இழவின்கனம்.— இழவுககு அவயியென்னென்னில்

அஞ்சாம்பாட்டு.—(ஒதிலுமித்யாதி.) “சொல்லுமினைசெய்கேன” என்று அவள்கேட்டவாறே, நீங்கனெல்லாருங்குடிப்போதுபோககாகில கரியாவஸேஷங் களைச்சொல்லிக்கொண்டுநெஞ்சைஅந்யபரமாக்கியுமதாங்கப்பண்ணினாலாமே! என் னும்ஆகாங்கைகையிலே சொல்லுகிறுளென்கிறுரென்று ஸங்கத.

ஒதுகையாவது - சொல்லுகையாய், அதுதானும் பெண்பிள்ளைக்குஸரிசு—த்வா வஸ்யையிலவார்த்தைகற்கையாய், அத்ஊஸயிலும் உன்பேரன்றி மற்றறியாளெ ன்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (முதல்தன்னிலேயித்யாதி.) பெரியது - தெரியா தது. ஒதும்போதிலுமென்று ஸங்ஹார்யம். யர்மியை - வித்ரஹஸிஸிஷ்டான நாமாஸ்ரயணை. வடிவென்றது - ஈஸ்வரன்வடிவென்றபடி. “கை” என்று - கையில் பொருளைச்சொல்லிற்றாய், “அறவு” என்று - இழக்கையைச்சொல்லிற்றாய், “உடை” என்கிறது - ஹகுமாவிலேயாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆசை யித்யாதி.)

† “உக்கியிருக்கும்” என்று சில ஸ்ரீகோடங்கள்.

(கயலித்யாடி)கயல்போன்றபெரிதான கண்களுறங்காள்.(பேதையித்யா டி)மிகவும் உபலையான என்பெண்பிள்ளை.பிள்ளைத்தனம்பெரிது.(தெள் ளியள்) உம்மளவில் சாலத்தெளியையுடையவள். வள்ளிபோன்றபடி. வள்ளிக்கொடிபோன்றதுண்ணிய இடையையுடையவள். (ஏதலரித் த்யாடி)உகவாதார்முன்னே இவளைநீர்செய்ய நினைத்திருக்கிறதென். ௫.

(கயலித்யாடி)கயல்போலேமுத்யமாய்ப்பரப்புடைத்தாயிருக்கிற கண். பெரியவூர்கள் குடிவாங்கினுப்போலே, கண்ணில்பரப்படங்கலும் நிஜ ராதத்வம் குடிவாங்கிற்று.—(பேதையேன்பேதை) அறிவுகேடியான என் பெண்பிள்ளை. விளைவதறியாதேஇவளைப்பெற நோன்புநோற்[யு கும்படியான அறிவுகேட்டையுடைய ; “ நெடுங்காலமும்கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம்” என்கிறபடியே. (பிள்ளைமைபெரிது)பருவத்தி னளவல்லவாய்த்து மெளத்யத்தின்பெருமை.லோகபாத்நாயிலவந்தால், தன்பருவத்திலுள்ளார்க்குள்ள வறிவுபோராது.—(தெள்ளியள்) உம் மளவில்வந்தால், ஸ்ருதோபநிஷத்கரளவிலுமல்லள்.— (வள்ளிநுண் மருங்குல்) இவள் ஸ்வலாவத்தை யதுஸந்யித் துக்கைவிடவொண்ணாத படியாய்த்து வடிவில்பசை. பிள்ளைத்தனமும் தெள்ளிமையும் அப்பா யோஜகம், வடிவுபோருமாய்த்து உமக்குக்கைவிடவொண்ணுமைக்கு.

(ஏதலர்முன்னு) “ ஆசைப்பட்டாயிறே ! அழகிதாகவுண்டா யிறே!” என்றுஏசுகிற ஸத்ருக்கள்முன்பே.(என்றினைந்திருந்தாய்)[உயி [த்வத்ச்ரேஸரணுமதாநாபராஹவ:] “ உகவாதார்முன்பே நம்முடை யார் நோவுபடவிட்டுப்பார்த்திருக்குமது நமக்குப்போராது” என்றி ருக்கக்கடவநீர், இவளிடையாட்டத்தில் நினைத்திருந்ததென். [நதே உதுருப:] ஸ்ரீவைகுண்[நாய]னுக்காகிலபோருமென்னவுமாம்;இப்படி கைவிட்டிருக்குமது உமக்குப்போராது. ௫.

“ பேதை ” என்று சொல்லிவைத்து, “ பிள்ளைமை ” என்றதுசுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (பருவத்தினித்யாடி.) இப்படி மெளத்யத்தைச்சொன்னால், “ தெ ள்ளியள் ” என்று மேலே சொல்லுமத்தோடு விரோடியாதோவென்னவருளிச்செய் கிறார் (லோகேத்யாடி.) வள்ளிக்கொடிபோலே துண்ணிதானஇடையையுடையவ னென்று ஸஸ்டார்யமாய், தாத்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவளித்யாடி.) (அதுஸந்யி த்து) என்றவநனூரம், கைவிடநினைத்தாலும் என்றுகூட்டுவது.

“ நாய! ந - அதுருப:” என்னவேயமைந்திருக்கவும், “ தே ” என்கையாலே - அர்ச்சாவதாரமாக விருக்கும்ஹேவர்க்கு என்று தாத்தபர்யமாஸகயாலே அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்[த்யாடி.) (என்னவுமாம்) என்றது - சொல்லலாமென் றபடி; பக்ஷாஹாஸஞ்சகமன்று. ௫.

ஆறும்பாட்டு.— (தன்குடிக்கித்யாடி.) தரும்புநறுக்கில் ஸாயநமாமென்று துணிந்திருக்கு முங்கள்வயிற்றிற்பிறந்தபெண்பிள்ளை என்பேரை யோதுகிறதும் என்னுருவை நினைத்த உருகுகிறதும் செய்தாளென்றால் இது மெய்கொள்ளப் போமோ என்று அவனுக்குக்கருத்தாக; சொல்லுகிறுளென்கிறுஒன்று ஸங்கதி.

மூ.—தன்குடிக்கேதும் தக்கவாநினையாள்,
தடங்கடல் துடங்கெயிலிலங்கை
வன்குடிமடங்கவாளமர் தொலைத்த
வார்த்தைகேட்டின்புறும், மயங்கும்,
மின்கொடிமருங்குல் சுருங்கமேல்நெருங்கி
மென்முலைபொன்பயந்திருந்த
என்கொடிபிவருக்கென் நினைந்திருந்தா
ரிடவெந்தையெந்தைபிரானே.

கூ.

ப - ரா.—தன்-தன்னுடைய, குடிக்கு - குலத்துக்கு, தக்கவா - தகுந்தமார்[ய]
க்கம், ஏதும் - ஒன்றும், நினையாள் - ஆராய்ந்தறிகிறிள் ; தடம்-பெரிய, கடல் -
கடலையும், துடங்கு - வளைந்திருந்துள்ள, எயில் - மதினையுமுடைய, இலங்கை -
லங்கையிலுள்ள, வன் - வலியராக்கஸருடைய, குடி - குலமாக, மடங்க - அழி
யும்படி, வாள் அமர்-கொடியாய்த்தத்தலை, தொலைத்த-நிரலித்த, வார்த்தை-வர்த்தந்
தத்தை, கேட்டி—, இன்புறும்-ஆரத்திக்கும்; திரியட்டும், மயங்கும்-மயங்காநிற்கும்;
மின் - மின்னலையும், கொடி - வஞ்சிக்கொடியையுமொத்த, மருங்குல் - இடையா
னது, சுருங்க - துடங்கும்படி, மேல் - மேலே, நெருங்கி-நெருக்கமாக, பொன்
பயந்திருந்த - பொன்றிறமானபசுலைபுதுக்கிடக்கிற, மெல் - மெல்லிய, முலை -
ஸ்தநங்கனையுடையளான, என்கொடிஇவளுக்கு - என்பெண்ணுனஇவள்விஷயத்
தில், இடவெந்தையெந்தைபிரானே! என் நினைந்திருந்தாய் சொல்லு—.

(கூ)

ஆறும்பாட்டு. (தன்குடியித்யாதி) பரபநக்குடிதனக்கும் தன்
குடிக்கும் சேரம்சேராது என்றறிகிறிள்.

ஆறும்பாட்டு. — (தன்குடிக்கேதும்) (தன்குடி) நன்குடிஎன்னுதே,
(தன்குடி) என்கிறுளாய்த்து, “எம்பெருமானார்ஜாஸநம்” என்னு
மாப்போலே. நம்பரதிபத்தியாலே சொன்னோமாகையனறிக்கே, பெரு
மாள் “இராமாநுசனுடையார்” என்றே அருளிச்செய்வார். “பெரு
விலையுரிருப்பதொரு தந்தை நடுவேயிட்டிக்கோத்தால் முன்னும்
பின்னுமொக்க விலைபோமாப்போலேகான்” என்று பிள்ளான். (தன்
குடிக்கேதும் தக்கவாநினையாள்) இவள் நிலையிருந்தபடியிது, நீரினி
உம்முடையமர்யாடை நோக்கிக்கொள்ளப்பார்த்தீரோ இல்லையோ[நய]
என்கிறாள். இவளைத்துடங்கிக்காணும் இக்குலமர்யாடை நடத்துவ
தாக நினைத்திருந்தது ; தன்னைத்துடங்கி குலமர்யாடை நடத்துவதாக
நினைத்திருக்க, தாலித்தைக் கடலிலே கவிழ்க்கப்பார்க்கிறாள். (தன்
குடிக்கு) “ஐநகாநாடுகுலே” என்கிறபடியே இவள்பிறந்தபின்பாய்
த்து இக்குடியில் முன்பில்லாதஏற்றமெல்லாமுண்டாய்த்து.

திருக்கோட்டியூர்நம்பி “எம்பெருமானார்ஜாஸநம்” என்று எல்லார்க்கும் ப்ரதி
பத்திபிறக்கும்படி தம் ப்ரதிபத்தியாலே யருளிச்செய்தமாத்ரமன்றோ வெனை
(நம்பரதிபத்தியாலேயித்யாதி.) முன்புள்ளாரும் பின்புள்ளாருமிருக்க இவரையிட்
டே நிரூபிக்கைக்குஹுது வென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெருவிலையனித்
யாதி.) உம்முடையமர்யாடை என்றது - இவள்ஸ்வயத்தந்திலே மூளுவதற்குமுன்
னே முகங்காட்டுகையென்கை. தன்குடியின்மர்யாடைகளைச்செய்ய நினையாளென்
னுதே, “குடிக்கு - தக்கவா” என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார். (இவளை
யித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே.) (நினைத்திருக்க)-திருத்தாயார் நினைத்திருக்க. குல
மர்யாடை முன்புதானே நடந்துகொண்டுவாராதோ, இவனைத்துடங்கி நடத்துவ
தெத்தாலே? என்னும் ஸங்காபரிஹாராரியம் ப்ரதீகம்ரஹணம் (தன்குடிக்கேதும்.)

க.எசு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து - ஏழாந்திருமொழி,

(தடமித்யாதி) பெரியகடலையும் வளைந்தமகிளையுமுடைய லங்கையில், வன்குடியுண்டு - பொல்லாவரக்கர்குடி மாலையுய்த்திலே தொலைத்த வார்த்தைகேட்டு இன்புறும்,

ஒருநாள்ஊட்டர் இனிதாகவாசித்தவற்றைக்கேட்டருளிஎம்பாரொழுந் திருந்து நின்று கண்ணநீரை விழவிட்டு ஸீயிலானுகரணராய், ஊட்ட னாக்காட்டி, “ஜநகாநாகுலேகீர்த்திமாஹரிஷ்யதிமேஸ-தா” என் றருளிச்செய்தாராம். “தத்தஸ்ய” என்கிறபடியே - நம்முடைய பேற் றுக்குநமக்கு வருந்துகைக்கு ப்ராப்தியில்லை, “அவனாலேபேறு” என் றிருக்கும் குடியாய்த்து. “பெறுவதவனையாகில் இக்கரமங்கொண்டு[ரி கார்யமென்” என்றிராநின்றாளவள் ; “ முகத்திலே விழித்துக்கொடு நின்று க்ரமம்பார்க்கவமையாதோ” என்றிராநின்றாளிவள். (ஏதும் தக்கவாநினையாள்) மடலைக்கடைக்கணிப்பது, வேண்டியுத்தரயநத்தி லே யொருப்படுவதாகாநின்றாள்.(நினையாள்) திருத்தாயார்தான் இவள் நினைவையும் அடியொத்துகிறாள் காணும் இவளை யிழக்கமாட்டா[ருடு மையாலே.

(தடங்கடலித்யாதி) வேண்டியுத்தரயநத்திலொருப்பட வேண்டாத படி வந்துதவும்படியை யதுஸந்யித்து இனியளாகாநிற்கும் ; அதி லே யொருப்பட்ட வளவிலே வந்துதவினவனிதே. பரப்புடைத்தான கடலை அகழாகவுடைத்தாய், ஸத்ருக்கள் கேட்டபோதே துடங்கும் படியான மதிளையுடைத்தாய். அன்றிக்கே, புரிப்புடைத்தான மதினெ ன்னுதல். (இலங்கைவன்குடிமடங்க) ஊரிலரணையன்றிக்கே, வர வலத்தாலே பல்கிப்பரந்திருந்துள்ள குடியானது திரியட்டும் முடி ந்துபோம்படியாக ; ராக்ஷஸைப்போலே மாயையாலன்றிக்கே, நிற முடைத்தான பூசலிலே வன்குடிமடங்கத் துலைத்தவார்த்தையுண்டு- ஸ்ரீராமாயணவீத்தானும், அத்தைக்கேட்டு. (இன்புறும்) “ நம்மவஸ் யையையுடையளா யிருப்பாளொருத்திக்கு உதவினபோதே யினி நமக்கும் உதவினவனன்றோ” என்று அத்தாலே இனியளாம்.

இந்தத்திருத்தாயாபோலேசொன்னார்தானுண்டோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (தத்தஸ்யேத்யாதி.) ஆனால் தவரிக்கவேண்டிவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெறுவதித்யாதி.) இது - ஸபூயம். “ ஏதும்” என்கைக்குத்தாத்பர்யம் (மடலை யித்யாதி.) “ நினையாள்” என்கைக்கு-அவள் நினைவுதெரியுமோவென்னவருளிச்செ ய்கிறார் (திருத்தாயாரித்யாதி.)

அதிலே - வேண்டியுத்தரயநத்திலே. துடங்கும்படியான - நடுங்கும்படியான வென்றபடி. “ எயில்” என்றதின்ரயம்(மதினென்றது.) புரிப்புடைத்தான - கோ[ருடு ணமாகவளைப்புடைத்தான. “ வான்” என்று - ஒளியாய், அதாவது-செவ்வையான பூசலென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸைப்போலேயித்யாதி.)

† “ வாசித்தபடியைக்கேட்டருளி” என்று சில ஸ்ரீகோஸங்கள்.

திரிய மயங்கும். (மின்கொடியித்யாதி) மின்போலவும் கொடிபோலவுமிருக்கிற இடை துடங்கும்படி மேலேநெருங்க, அழகிய முலை பொன்பூக்கவிருந்த என் பெண்பிள்ளையான விவருக்கு என்நினைந்திருந்தாய். கூ.

(மயங்கும்) “உதவாதவன் உதவாதொழிகையன்றிக்கே உதவும்ஸ்வஹவனாயிருந்துவைத்து, நம்உசையுமிதுவாயிருக்கஉதவாதொழிவதே!” என்றுமோஹிக்கும். “நம்உசையையுடையா ளொருத்திக்கு உதவினவனன்றோ” என்று அந்த அண்ணுமையை யதுஸந்யித்தினியளாம்; “அணித்தாக வுதவினவன் நமக்குதவவாராதொழிவதே!” என்று மயங்கும்.

(மின்கொடியித்யாதி) மயங்கினா ளீழக்கலாமவளோ விவள். மின்கொடிபோலேயிருக்கு மிடையானது சுருங்கும்படியாக மேலே நெருங்காநிற்குமாய்த்து. மேலேயிருந்து கீழேவெட்டுவாரைப்போலே தன்குடியிருப்பை யழியாநின்றதாய்த்து. (மென்முலை) முலைக்கு காரியம் ஸ்வஹாவமாயிருக்கச்செய்தே, “மென்முலை” என்கிறது-[யநு] விரஹஸஹமல்லாமையாலே. (பொன்பயந்திருந்த) இதடைய மண்ணீடாய்க் கழிந்ததாய்த்து. (என்கொடி) இவளுடைய வைவர்ண்யத்துக்கு உதவாதொழியிலும், தன்வயிற்றிற்பிறப்புக்கு உதவாதொழிய வொண்ணாதென்றிருக்கிறாள். (இவளுக்கென் நினைத்திருந்தாய்) இவளுடைய வைவர்ண்யமும், அடியவஸாயமும், செல்லாமையும், வடிவழகும், பிறப்பிருந்தபடியாலும், உமக்கு உதவாதொழியப்போமோ. (இடவெந்தை) இவளிற்காட்டிலும் குண்டான வைவர்ண்யத்தோதகமிறே திருவிடவெந்தையினிருப்பு; உடம்புவெருப்பன்றாகில் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யிருக்கவமையுமிறே. உம்முடைய வைவர்ண்யத்தோற்றத்திருவிடவெந்தையிலே வந்தெழுந்தருளியிருக்கிற கீர் இவளிடையாட்டத்தில் நினைத்திருந்ததென். கூ.

வார்த்தைகேட்கை இரண்டுக்கும் ஹேதுவாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நம் உசையையித்யாதி.)

சுருங்கமேல் நெருங்குகை-இடையொடியும்படி முலைமேலே பணைக்கை என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (மேலேயிருந்தித்யாதி.) கூ.

ஏழாம்பாட்டு.-- (உளங்கனிந்தித்யாதி.) உங்கள் குலமர்யாடைகளைப்பேணச் சொல்ல நீங்கள் பெண்பிள்ளையை மிரட்டி நிறுத்தினிகோளாகில் அவள்தானே ஆறியிராளோ, என்னைக்கேட்கிறதென்னென்ன; அங்நன்செய்யவொண்ணாதபடியிறே அவள் உசையென்கிறாளென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பெண்பிள்ளையை “என்நினைந்திருந்தாய்” என்று நாங்கள் கணக்கமறுமாற்றம் சொல்ல, நினைந்து உன்னையேத்தமென்னவமைந்திருக்கவும், “இருக்கும்” என்கையாலே - வாய்விடமாட்டாதே. திருவுள்ளம் கனிந்திருக்குமென்று தாட்பர்யம்

உளங் பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

மூ.—உளங்கனிந்திருக்கு முன்னையேபிதற்று

முனக்கன்றியெனக்கன் பொன்றிலளால்

வளங்கனிபொழிஞ்சூழ் மாலிருஞ்சோலை

மாயனேயென்று வாய்வெருவும்

களங்கனிமுறுவல் காரிகைபெரிது

கவலையோடவலம் சேர்ந்திருந்த

இளங்கனியிவளுக்கென் நினைந்திருந்தா

யிடவெந்தை யெந்தைபிரானே.

எ.

ப - ரை.—இப்பெண்பிள்ளை, உன்னையெய்ப்பொழுதும் நினைக்கையாலே, [ய] உளங்கனிந்திருக்கும்-ஸந்தஷ்டசித்தையாயிராநின்றாள்; வாய்விட்டுப்பேசப்புகில், உன்னையே - ஸம்ஸாரலஷத்துக்கு விஷயபூதனானவுன்னையே, பிதற்றும் - அடைவு கெடப் பேசாநின்றாள்; உனக்கன்றி - உன்விஷயத்திலல்லாமல், எனக்கு - நெ றுங்காலம் நோற்றுப்பெற்ற என்விஷயத்திலே, ஒன்று - அல்பமும், அனபிலன் - ஸ்நேஹமில்லாதவளாயிராநின்றாள்; வளம்-மிக்கஇனிமையுடைத்தான, கனி-[ய]ரு கனிகளையுடைய, பொழில் - சோலைகளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, மாலிருஞ்சோலை- திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் ஏழுந்தருளியிருக்கிற, மாயனேஎன்று - ஆஸ்சர்ய ஸக்தியுத்தனையென்று, வாய்வெருவும்-வாய்பிதற்றுநின்றாள்; களங்கனி-களங்கனி போலேயினிதான, முறுவல் - புன்சிரிப்பையும், காரிகை - அழகையுமுடைத்தான என்பெண்ணாவள், பெரிதுகவலையோடு - மிக்கமனவருத்தத்தோடே, அவலம் சேர்ந்திருந்த - அழகழிந்திருக்குமவளாய், இளங்கன்னி-சிறப்பெண்பிள்ளையான, இவளுக்கு - இவள்விஷயத்தில், இடவெந்தையெந்தைபிரானே'—, என்நினைந்திருந்தாய்—, சொல்லு என்கிறாள். (எ)

ஏழாம்பாட்டு.(உளமித்யாதி) உன்னளவிலே நெஞ்சுடையளாயிருக்கும்; உன்னையல்லது வாய்புலத்தாள்.

ஏழாம்பாட்டு.— (உளங்கனிந்திருக்கும்) உள்ளமானது இங்ங னே பக்வமாய், அகவாயிலோடுகிறது வாய்விடமாட்டாதேயிருக்கும். ஹீடியம் பக்வமாகையாவதென்னென்னில்; ஹஜிந்நக்கடவவவன் ஹஜித்தவிலையாகில் ஆபுரயமில்லையாயிருக்கை.— (உன்னையேபிதற்றும்) “இதுதான் ஹவஸந்யத்தாலேயோ” என்றிருந்தாள் இவள் வாய்[நு]யி விடுமளவும் திருத்தாயார்; உம்முடையபக்கவிவமொருஅஹ்ஸந்யியின் றிக்கே, “ஜாமஷீந்யஸ்யஜல்பத:” என்கிறபடியே - அடைவுகேடாகச் சொல்லாநின்றாள். ஒருஅஹ்ஸந்யிபூர்வகமாக வந்ததாகில் அடைவு பட்டிருக்குமிதே.

விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உள்ளமானதித்யாதி.) ஆஸ்ரயமில்லையாயிருக்கையென் றது - பழமானது ஹஜியாதபோது அழித்துபோமாப்போலே ஈஸ்வரன் அதுஹவி யாதபோது அழியும்படியிருக்கையென்கை. இதுதானென்றது - உளங்கனிந்திருக் கைதானென்றபடி. தான் “என்நினைந்திருக்கிறாய்” என்றதுக்கு வாய்விடாதேயிருந்தது அவனிடத்திற் ஸ்நேஹத்தாலே என்றிருந்தாள் திருத்தாயார், நெஞ்சுழிந்து வாய்புலத்தப்புக்தாள் பெண்பிள்ளை, அதைவிட்டு “உன்னையேபிதற்றும்” என்கிறு ளென்னும் ஹவத்தையருளிசெய்கிறார் (இதுதானித்யாதி.)

உன்னையொழியப் பெற்ற என்பக்கல் ஒரு ஸ்நேஹமில்லை. (வளமித்யாதி) நன்றான வலாடிகளையுடைய பொழில்சூழப்பட்ட திருமாலி ருஞ்சோலையிலே நின்றருளின ஆஸ்வர்யஹ-ஒதனையென்று வாய்வெ ருவும். (களங்கனிந்த்யாதி) களாம்பழம்போன்ற முறுவலையுடைய[து (உனக்கித்யாதி) “நம்மையுமொருக்கால்சொல்லாளோ” எனனும்நசை யறுத்தாள். அவனுக்காமபடியிவ்வளவாக்கினார் பக்கலிலேயாதல், அவ ன்பக்கலிலேயாதலிறே ஹாவஸநயமினளுக்கு.

(வளமித்யாதி) இவ்வளவான பரோமத்துக்கு அவன்கீழிபண்ணின படியைச் சொல்லி வாய்வெருவும். ஸம்ஸீயமானவலங்களையுடைய[து த்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே, ஆரியர்களிகழ்ந்த ம்லேஹஹ-ஒமியிலுள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்து நிற்கிற ஆஸ்வர்யஹ-ண வேஷ்டிதங்களை அதுஸந்யித்து, பின்னைவாஸநையே உபாய்யாயராகச் சொல்லுமதொழிய உணர்த்தியுடன் சொல்லுவதொருவார்த்தையி ல்லை. (வாய்வெருவும்) [விவிர்த்யவாஹாஸ்ருவதீதமேவ] முற்பட அது ஸந்யியா, பின்னை அதுதானும் மாட்டாதே வாஸநையாலே சில சொல்லுமித்தனை.

(களங்கனிமுறுவல்) பிள்ளாய் ! ஆர் வாய்வெருவக்கடவத்தை ஆர்வாய்வெருவுந்ருள். “ஸீதேதிவாருஷீம்” என்று அவனிறே வாய் வெருவுவான். “எதிர்த்தலையைத் தோற்பித்தோமாக வேணும்” என் றிருக்கிறவர்களகவாய் இப்படிவிலக்ஷணமாய் பக்வமாய்த்தோற்றினது போலேயாய்த்தது முறுவலிருப்பது.

[அஸ்மிந்] முன்புதாமும்பிராட்டியுமாய் ஜலக்ரீடாடிகள் பண்ணிஸா ஸமாகப்பரிமாற்றரோரிடத்திலே, பிராட்டியைப்பிரிந்துதாமும் இளை யபெருமானாமாயத் தேடிக்கொடுவாராநிறகசசெய்தே, அவ்விடத்தைக் உட்கருத்தையருளிச்செட்குரா (நமமையுமித்யாதி;) பின்னையுமொருக்கால் சொல் லாளோ எனனுமாய்சை. “எனக்கனபொன்றிலள்” என்னபரஸக்தியெவனையென்ன (அவனுககித்யாதி.)

“ராமேதிராமேதி ஸதவஸ்யய்யாவிரத்யவாஹாஸ்ருவதீதமேவ,” இது க்கர்யமருனிச்செய்குரா (முற்படவித்யாதி.) “வாய்வெருவும், களங்கனிமுறுவல்” என்ற ஸம்ஸீயவாஹாரதாற்பர்யம் (பிள்ளாயித்யாதி.) பிள்ளாயென்னுமது - பூஜ்ய வாகமமாகையாலே, இடவெந்தைபிராணை யங்கனே ஸம்ஸேயிக்கிருளென்று கருத்த. வாய்வெருவும்படியான பாகம் முடுகினவிலை குலமர்யாகையிலே நிறு த்துகைஷ்டகரமென்று கருத்த. “களங்கனிமுறுவல்” என்ற வளவுக்குத் தாற்பர் யம் (எதிர்த்தலையித்யாதி.) களாப்பழம் போன்றமுறுவலென்று ஹோம்யதா[நடு மாத்ரத்திலே த்விஷ்டாஹமென்று திருவுள்ளம். “களம்” என்று-கலமென்றதாய், அவ்யத்தமய-ரமெனறபடி; இதுவ்யாக்யாநாஹரத்திலர்யம். “வாருஷீம்” என்றது அழகிபடிஹங்களையுடையவளென்றபடி. தோற்பித்தோமாகவேணுமென்றிருக்கிற வர்கள் - பிராட்டிமார்.

அவன் பிராட்டிமுறுவலுக்குத்தோற்றமைக்குப்ரமானாஹம் காட்டிக்கொ ண்டி வயாக்யாநம் பண்ணுகுரார் (அஸ்மிந்த்யாதி.)

௧௭௮ பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

பெரி-வ்யா.—கண்டு இளையபெருமானைப்பார்த்தருளிச்செய்கிறார்[அஸ்மிந்]இப்படிவெறுந்தறையாயிருக்கிறவிடத்திலேகாண் அன்றுநாமெடுப்பெடுத்தது. [மயாஸார்யம்] ப்ரணயயானாயில் தம்மைத்தாம் சாலமடித்திறையிருப்பது.நாமுங்கூட காணவந்தசோழரோபாதியாகக் கடக்கிற்கும்படி அவளுடைய அளவுடைமையும் விஷயமாகப் பரிமாறினபடியுங்காண். [உஜாரஸீலா] படைவீட்டிலிருந்தநாள், மாமனார் மாமியார்க்குக் கூசிப் படிவிடுவாரோபாதி அளவுபடவாய்த்து ஹோமம் செல்லுவது ; இப்போது, அவ்வளவன்றிக்கே, ஏகாஜஸ்யலமாகையாலே தன்னை முற்றாட்டாக ஸர்வஸ்வஹம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாளாய்த்து.[ஸ்ரிலாதலேபூர்வம்]ஜலக்ரீஸைப்பண்ணுகிறதோரிடத்திலேஸ்ரிலாதலமாய் இளைத்தவிடத்திலேயதிலேயேறுவதாகப் பெருமாள் முற்கோலிக்(௧)கணிசிக்க,“ப்ரோக்திதஜ்ஞாஸ்துகோஸலா:” என்கிறஅதிலேயுமொரு ஸம்வந்தமுண்டிறே யிவருக்கு ; அத்தை யிவருடைய இங்மிதாடிகளைக்கொண்டறிந்து இவரையிளைப்பிக்கவேணும் என்று பார்த்து, பெருமானேறுவதாகக்கணிசித்த துறையைடைத்துக்கொண்டிருந்தாள். [உபோபவிஷ்டா] அப்படியாயிருக்குமிதே யெங்கும். [காஜாஸ்மிதா] வெறும்புறத்திலேதானே துவக்கவல்லவள் ; முறுவலே ச்சேர்த்தாப்போலேயாய்த்து முகந்தானிருப்பது. அதுக்குமேலே, அப்போது பிறந்தவெற்றியாலே * ஜாதஹாஸையானாய்த்து. [ந்வாமாஹ] இதுக்குமுன்பு, துடங்கினவற்றில் தலைக்கட்டாதே மீனாமிதிலையிறே பெருமாள் ; இதொன்றும் தலைக்கட்டப் பெற்றதில்லை ; அத்தாலே லஜ்ஜித்துக்கவிழ்தலையிட்டார் பெருமாள்; அவரைவிடா, இவரைப் (௨) போரப்பொலியச் சொல்லிக்கொண்டாடும் இளைய பெருமாள் முகத்தைப்பார்த்தாள்; “பாரீரோ தம்பியார்! நங்கள் நினைத்ததெல்லாம் தலைக்கட்டினிகோளிறே ; நீங்கள், வல்லவலிய ஆண்பிள்ளைகள் ; நாங்கள், பெண்பெண்கள் ; நீங்கள், வேட்டைக்கும்

எடுப்பு-நிக்ஷேபம். அஸ்மஹம்ஸஹதாத்பர்யமருளிச்செய்து, தீதீதையுப்யாநேயாய், ஜலக்ரீஸாரஸாஹவத்திலிருக்கும் ப்ராயார்யத்தையருளிச்செய்கிறார்(நாமுங்கூடவித்யாடி.)காணவந்தசோழரோபாதி-மல்லயுய்யம்பார்க்கவேணுமென்றுவந்தசோழராஜாக்களோபாதியென்றபடி, “பூர்வம்” என்னுமது-இதுக்குபூர்வமென்னவேண்டிகையாலே, அத்தை யருளிச்செய்கிறார்(ஜலக்ரீஸையித்யாடி.)“உப, உப” என்கிறத்திருத்தியாலே - ஸமீபத்தில் துறைதுறை தோமமிருந்தாளென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அத்தையித்யாடி.) “ஜாதஹாஸா” என்று - காடிவித்கஹாஸம்போலன்றிக்கே, “காஜாஸ்மிதா” என்று சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் [கரு (வெறும்புறத்திலேயித்யாடி வாக்யத்வயத்தாலே.) ப்ரணயயாரையில் பெருமானோடு வார்த்தைசொல்ல ப்ரஸக்தியுண்டாயிருக்க, இளையபெருமானோடு வார்த்தையருளிச்செய்கைக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார்(இதுக்குமுன்பித்யாடி.) வாக்ய ஜாதந்தானென்னென்ன (பாரீரோவித்யாடி.)

(௧) கணிசிக்க - உபக்ரமிக்க. (௨) போரப்பொலிய - மிகவும் பூர்ணமாக.

மூ.—அலங்கெழுதடக்கையாயன் வாயாம்பற்
கழியுமாலென்னுள்ள மென்னும்,
புலங்கெழுபொருநீர்ப் புட்குழிபாடும்,
போதுமோநீர்மலைக் கென்னும்,
குலங்கெழுகொல்லிக் கோமளவல்லிக்
கொடியிடை நெடுமழைக்கண்ணி
இலங்கெழில்தோளிக் கென்னினைந்திருந்தா
யிடவெந்தையெந்தை பிரானே.

அ.

ப - ரை.—என் பெண்ணானவள், அலம்-ஹலம்என்னும் ஆயுதம், செழு-விள[ய]
ங்காநின்றாள், தடம் - பருத்த, கை - திருக்கைகளையுடைய, ஆயன் - இடைய.
னான கர்ஷணனுடைய, வாய் - திருப்பவளத்திலவைத்துக்கிற, ஆம்பற்கு -
இலைக்குழலோசைக்கு, என்னுள்ளம் - என்மநஸ்ஸானது, அழியும் - அழி
யாநின்றது, என்னும் - என்றுசொல்லாநின்றாள் ; புலம் - இந்தரியங்களெ
ல்லாவற்றையும், கெழு - தன்பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ளும்படியான, பொரு -
அலைபொருகிற, நீர்-நீளையுடைய, புட்குழி-திருப்புட்குழிவிஜயராகவன்விஷயமான
காதைகளை, பாடும்- பாடாநின்றாள்; நீர்மலைக்கு-திருநீர்மலைக்கு, போதுமோ-போங்
கோள், எனனும்-என்றுசொல்லாநின்றாள் ; கொல்லி-கொல்லிமலையிலுண்டானபா
னவபோன்று, செழு-சூலாக்யமான, குலம்-குலத்திற்பிறந்தவளாய், கோமளம்-அழகி
தான, வல்லி - கொடிபோல்மென்மைத்தன்மையளாய், கொடி - வஞ்சிக்கொடியை
யொத்த, இடை-இடையையுடையளாய், நெடுமழை-பெருமழைபோலே நீர்த்தாரை
கள்இடைவிடாமல்பரவாவிக்கிற, கண்ணி - கண்களையுடையளாய், இலங்கு - விள
ங்காநின்றாள், எழில் - அழகிய, தோளிக்கு - தோள்களையுடையளான இப்பெண்
விஷயத்தில், இடவெந்தையெந்தைபிரானே—, என்நினைந்திருந்தாய்—, சொல்லு
என்கிறாள். (அ)

காரிகை மிகவும் நெஞ்சுஉஷ்வத்துடனே அழகழிந்திருக்கும். கவலை-
உஷ்வம். (இளங்கனியித்யாடி) மிகவும் சிறுப்பெண்பிள்ளையளவில்
நினைத்திருக்கிறதென். எ.

வினைக்கும்போய் வ்யாபரிக்குமவர்கள் ; நாங்கள், வீடுவிட்டுப்புறப்ப
ட்டறியோம் ; உங்களுக்கு நினைத்தவகைகளெல்லாம் தலைக்கட்டலா
மிறே, உங்கள்தமையனார் வென்றாரிறே” என்று வவஹுமுவமாகக்
கொண்டு இவ்வார்த்தையருளிச்செய்தாளாய்த்து.

(காரிகை) நிருபாயிகஸ்தீர்தவமுடையவள்.— (பெரிதித்யாடி)
கவலையும் அவலமுமாகிறது - மாநஸமாயும் ஸாரீரமாயும்வரும் வ்ய
யை. கவலையாகிறது-நெஞ்சில்தடுமாற்றம்; அவலமாகிறது-வடி[நடு]
வைப்பேனாமை. (இளங்கனி†) நீர்வில்லைமுறித்துச்சென்று கைப்பி
டித்த ஸ்ரீஜநகராஜன்றிருமகளிலு மினையளிவள். உம்மைப்பிரிந்தால்,
அவளைப்போலே “ஸமாஜ்வாடிஸதத்ராஹம்” என்று ஆசையிட்டு
யரிக்கவல்லவளன்று. இப்படி பருவமினையளாகில் முன்பே ஸரஸ்
லேஷம் ப்ரவீத்தமாகிலன்றோ இப்படி படக்கடவதென்னில் ; இய
ற்கையிலே அவன் கலந்துவைக்குமே, அத்தைத்தாயாரறியாளே.(என்
னித்யாடி) ஸ்ரீஜநகராஜன்றிருமகளைக் கைப்பிடிக்கைக்காக ஸ்ரீமியிலே
யில் புறச்சோலையிலே விட்டுக்கொண்டிருந்தாப்போலே, இவளைப்
பெறுகைக்காகத் திருவிடவெந்தையிலே விட்டுக்கொடிருக்கிற நீர் இவ
ளிடையாட்டத்தில் என்நினைந்திருந்தீர். எ.

இயற்கையிலே-உத்யாநாடியிலே, யாதீஃஹிகஸரஸ்ஸேஷத்தாலே. எ.
எட்டாம்பாட்டு.—(அலம்தியாடி.) “உனக்கன்றி யெனக்கன்பொன்றிலன்”
என்று நீசொல்லும்படியாகமுதிர்துஎன்னை வாய்வெருவினாளேயாகிலுந்தாயான

† “இளங்கனி-இளங்கன்னி: இளங்கன்னிகையென்றபடி” என்றாரும்பதாந்தரம்.

கூ.அ. பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்தி, ஏழாந்திருமொழி,

எட்டாம்பாட்டு. (அலமித்யாதி) ஹலம்பொருந்தியிருந்துள்ள பெரிய திருக்கையையுடைய க்ஃஷ்ணன் திருப்பவளத்திலிலைக்குழலுக்கு என்ருஞ்சுமழியுமென்னும். (புலமித்யாதி) உர்ஸநீயமாய் ஸர் வேந்த்ரியங்களையும் தன்பக்கலிலே சேர்த்துக்கொள்ளும்படியான

* எட்டாம்பாட்டு.— (அலமித்யாதி) நெஞ்சிலழிவைமறைக்கப் பார்த்தமாயிருக்க, நெஞ்சிலழிவைத் தாயானவென்முன்னே சொல்லா நின்றாள். அலமென்று - ஹலம் ; கலப்பைசேர்ந்திருந்துள்ள சுற்று டைத்தான கையையுடைய க்ஃஷ்ணனுடையவாயில் குழலோசையிலே, ஒன்றுக்கழியாத என்ருஞ்சுமழியாநின்ற தென்னுநின்றாள். வயி[ய] ரமுமுருக்குங்காணும் வாயில் குழலோசை. இலைக்குழலென்று நிர்வாந்யிக்கிருருமுண்டு. ஹலத்தையுடைய என்கிறவிதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; கையிலாயுபத்துக்கு எதிரிகளழியுமாப்போலே, குழலோசைக்கு இவளழியாநின்றாளென்கை. “தாய் தமப்பனுக்கு பாதந்தர னாகையாலே குறித்தகாலத்திலே வரப்பெற்றிலேன்” என்றாப்போலே சிலவற்றைக் குழலோசையிலே தோற்றவைத்திறே யூதுவது ; “ஜமௌகளபடி ஸௌரிஸ்தாரமந்த்ரபடிக்ரமம் | ரம்யரீதய்வநிர்ஸுருத்வாஸந்தயஜ்யாவஸயரீஸ்தடா” என்று சொல்லுகிறபடியே. அன்றிக்கே, ஆறுநீர்வர முன்னே சினையாறுபடுமாப்போலே, க்ஃஷ்ணன் வரவுக்குறுப்பாக முன்னேவரும்(க)நம்பி மூத்தபிரான் குழலோசையாகவுமாம்.

அதிற்காட்டிலு மழிக்கும்போலேகாணும் அதுக்கிவ்வருகில்உகந்தருளின நிலத்திலிலே. (புலம்) என்று - வெளிநிலத்தை† ச்சொல்லிற்றாகவுமாம். அன்றிக்கே, கண்டாருடைய இந்நீரியங்கள் பிணிப்புண்ணும்படியாய்,

வுன்னைக் கண்டபோதே அஞ்சி உனக்கு மறைக்க அவளுக்குப் பார்த்தமாகாதோ, ஆகையாலே குலமர்யாடையிலே நிறுத்தலாமே என்று ஹவடிபிராயமாக ; என்னைத் தாயென்றுமறியாதே, தோழியோபாதிதாக எண்ணி என்முன்னேதானே வாய்விட்டாளென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பூர்வார்யத்துக்குத் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சிலித்யாதி.) “கெழு” என்றதினார்யம் (சேர்ந்திருந்துள்ளவென்றது.) வயிரமுமுருக்குமென்றது - வஜ்ரத்தையுமுருக்குமென்றபடி. “ஆம்பல்” என்றதுக்கு - மூங்கிற்குழலென் றருளிச் செய்து, இலைக்குழலென்று அர்யாஹரமருளிச்செய்கிறார் (இலையித்யாதி.) குழலோசைக்கிவளழிவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தாயித்யாதி.) குழலோசைக்கு ஈடுபட்டிருப்பர்களோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஐமாவித்யாதி.) தாரமென்றும் மந்த்ரமென்றும் சொல்லுகிற ஸ்வரவிஸேஷங்களையுடைய படிங்களினுடைய க்ரமத்தையுடையவென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (அதிலித்யாதி.) அதிற்காட்டிலும் - விஹவாதாரங்களிற்காட்டிலும். கெழுக்கை - சேருகையாய், அதினார்யம் (பிணிப்புண்ணும்படியாயென்று.)

(க) நம்பிமூத்தபிரான்-பலராமன். † “வினைநிலத்தை” என்று சிலபுரிகோஸம்.

அலைபொருகிறநீரையுடைய திருப்புட்குழியைப்பாடும். போரிகோன் திருநீர்மலைக்கென்னும். (குலமித்யாதி) குலோத்தாரகையாய், உருவகுப்புக்குகொல்லிமலையிலே நிற்பதொருபாவையைஐஐஷ்டாஜமாகத்தமிழர்கொண்டுபோருவர்கள். (இலங்கேழிலித்யாதி) விளங்காநின்ற அழ்நகியதோளையுடைய விவளளவில் நினைத்திருந்ததென். ... அ.

தன்னில்தான் பொராநின்றுள்ள ஜலஸம்ஸ்யியையுடைய திருப்புட்குழியிலே நிற்கிற நிலையை அநுஸந்தித்தவாதே, நான்தாயென்று பாராதே வாய்விட்டுப்பாடாநின்றாள்.

(போதுமோ நீர்மலைக்கென்னும்) “நம்மையிருந்தபடியால் திருநீர்மலையிலேபோய்ப் புக்கேவிடுவோம்போலேயிருந்ததி” என்று, விலக்க நினைக்கிற தாயாரோடே, தோழிமாக்குச்சொல்லுமாப்போலே சொல்லாநின்றாள்.

(குலமித்யாதி) கொல்லிமலையிலே யொருபாவையுண்டு - வகுப்பழகிதாயிருப்பது; அதுபோலேயாய்த்து இவளுக்குண்டான ஏற்றமுமும், பிறப்பும், அநுகூலருமடுத்துப் பார்க்கப்பொருத ஸௌகுமார்யமும். “என்னுடைக் கோமளக்கொழுந்து” என்னக்கடவதிறே. (கொடியித்யாதி) கொடிபோலேயிருந்துள்ள இடையையுடையளாய், ஒருக்கால் கண்ணுலே நோக்கினால் ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாப்போலே இலக்கானார் திமிர்க்கும்படியான நோக்கையுடையளாய், உஜ்ஜ்வலமாகாநிற்பதாய் கீழ்ச்சொன்னதுகெல்லாம் மேலே அழகிதான தோள்களையுடையளான விவருக்கு. (என்னித்யாதி) “ராவவோ உர்வறதிவைஷீம” என்னும்படியோ- உமக்குத் தகுதியாம்படியிருக்கிற இவளிடையாட்டத்தில் நீர் நினைத்திருக்கிறதென். ... அ.

தாயாரோடேயெனறது - தாயாரான வென்னோடேயென்றபடி.

நல்லகுலத்திலே சேர்ந்தவளாய் கொல்லிப்டாவைபோலேயானவளென்று ஸஃபார்யமாய், வ்யுத்தர்மேண அர்யமருளிச்செய்கிறா (கொல்லியித்யாதி.) வகுப்பு - அவயவஸஃபாரம். ஏற்றமும் - ஸௌகர்யாதிஸமமும். “வேடிஹ்ஜிஸாலோகிதை ரஹ்மல்லாநி” என்னுமத்தையுட்கொண்டு, “கோமளவல்லி” என்றதுக்குத்தாற்பர்யம் (அநுகூலருமித்யாதி.) (பிறப்பும், ஸௌகுமார்யமும்-அதுபோலேயாய்நுய்த்து) என்றுஅந்வயம். கொல்லிமலைப்பாவைக்கு மலைஉதக்கிஷ்டுஷேமமாகையால் ஆஹிஜாத்யமும்கூடும், பாவையிலேயும் ஸௌகுமார்யம் தோற்றும்படியிருக்கையால் ஸௌகுமார்யமுண்டென்று திருவுள்ளம். ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பொன்னித்யாதி.) “நான் ராமக்ஷிணாத்யவதாரங்களைச் செய்ததும், திருமாலிருஞ்சோகை, திருப்புட்குழி, திருநீர்மலை, திருவிடவெந்தை, இவற்றிலே முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது மிவளுக்காகவன்றோ? இவ்வனையிருக்கச்செய்தேயும் இப்படி வாய்வெருவிக்கொண்டு விரஹக்ஸேஸம் தலையெடுக்கைக்கு நிஷாநமேது? அதைச்சொல்லில் அதுசெய்கிறோம்” என்று எம்பெருமானுக்குக்கருத்தாக; அவளிப்படி விவரணையானாள், எதிலேயீடுபட்டாளோ எனக்குத்தெரிகிறதில்லை, நீரே திருவுள்ளத்தில் விவாரித்துத் தீர்த்தருளவேணுமென்று தான்கைவிட்டுநிற்குள் திருத்தாயாரென்கிறாரென்று ஸஹ்தி கண்டுகொண்டது.

மூ.—பொன்குலாம்பயலை பூத்தனமென்தோள்,
 பொருகயற்கண் துயில் மறந்தாள்,
 அன்பினுன்மே லாதரம்பெரிதிவ்
 வணங்கினுக்குற்றநோ யறியேன்,
 மின்குலாமருங்குல் சுருங்கமேல் நெருங்கி
 வீங்கியவனமுலையாளுக்
 கென்கொலாம்குறிப்பிலென் னினைந்திருந்தா
 யிடவெந்தையெந்தை பிரானே.

கூ.

ப - ரா.—மெல் - மெல்லிய, தோள் - தோள்களானவை, பொன்-பொன்[ய]
 நிரத்தை, குலாவும் - கொண்டாடாநின்றன, பயலைபூத்தன - வைவார்ண்யத்தை
 யுற்றன; பொரு - தம்மில் ஒன்றோடொன்று பொராநின்றன, கயல் - கயல்
 மதஸ்யம்போன்ற, சண் - சுண்கள், துயில் - நித்தாகொள்ளுகையை, மறந்தாள் -
 மறந்துவிட்டாள்; உன்மேல் - உன்விஷயத்திலுண்டான, அன்பினால் - ஸ்நேஹத்
 தாலே, ஆதரம் - அபிநிவேசமானது, பெரிது - மேன்மேலனப்பெருகா நின்றது;
 இவ்வணங்கினுக்கு - அழகையுடையளான இப்பெண்பிள்ளைக்கு, உற்ற-நோர்பட்ட,
 நோய் - வ்யாதியை, அறியேன் - அறிகிறிலேன்; மின்-மின்போலே, குலாம்-வளை
 யாநின்றன, மருங்குல்-இடையானது, சுருங்க-சுருங்கும்படியாக, மேல்-மேலே,
 நெருங்கி—, வீங்கிய-வளராநின்றன, வநம் - அழகிய, முலையாளுக்கு - முலைகளை
 யுடையவளுக்கு, என்னும்-யாதாய்முடியும்; இடவெந்தையெந்தைபிரானே!—, குறி
 ப்பில்-திருவுள்ளத்திலே, என்னைந்திருந்தாய்—, சொல்லுஎன்கிறான். (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொன்குலாமித்யாதி)ம்ஃஃவான தோளானது
 பொன்பூத்தன. குலாவல் - சொல்லல். பொன்பூத்ததென்று சொல்ல
 ப்படுகை. (பொருகயற்கண்துயில்மறந்தாள்) கயல்பொருதாப்போ
 லேயிருக்கிற கண் துயில்மறந்தாள். (அன்பினுலித்யாதி) ஸ்நேஹத்
 தாலே உன்பக்கவிலே அவிநிவேசம் பெருகவுடையவள்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பொன்னித்யாதி) பொன்னை, குலாவாநின்
 றுள்ள - கொண்டாடாநின்றன, வைவார்ண்யத்தை ஹித்தன விர
 ஹஸஹமல்லாத தோள். (பொருகயலித்யாதி) பொராநின்றன
 கயல்போலே மும்யமாயிருந்துள்ள கண்ணில் நிஜ்ராதத்த்வம் அடியே
 பிடித்து வ்யுத்பத்திபண்ணவேண்டும்படியாக வாஸநையோடே மறந்
 தாள்.—(அன்பினுலித்யாதி) ஸங்கமடியாக உம்முடையபக்கல் பிறந்த
 காமமானது அறப்பெரிது.

பொராநின்றன கயல்போலே என்றது - யுய்யோந்மூவமான இரண்டு
 மதஸ்யங்கள்ஒன்றுக்கொன்றுநேரேயிருக்குமாப்போலேயிருக்கிறஸந்நிவேச[கூடு]
 ஸௌந்நியத்தைப்பற்ற.

(இவ்வணங்கிதயாதி) “தெயவமும தெயவத்துவமைசெயமாதரும், மையலுமவருத்தமு மணங்கெனறானே.” (மினகுலாமிதயாதி) மின்னெ னறுசொல்லப்பட இடை துவளவருகிற அழகியமுலையையுடையவ னாக்து. வநம - அழகு. என்கொலாம-எனமை. குறிப்பில நெஞ்சில.

(இவ்வணங்கி னுசகு†) பிறற்குப்படிதனபகசனிலே ஆரம்பிறககுமபடி அழகையுடைய விலக்ஷணாயானவிவருகது. (உறநோயறியேன்) இவளுககு ஈருநிகொருந்தமபடி பிறந்தநோ ரின்னதென்றற்கிறிலே ன பரஸ்பூதகாள, கணதுரிலமராதாள், அனபுனலுனமேலாகரம்பெ ரிது என்று சொல்ல சொல்லி நோவுத திதாநமும சொல்லாநிறக. [மி (அறியேன்) என்கிறது - இவ்விஷயாதனனில நிஜநவியேஷத்தைப பரம. அதாகிறது - மறுவலிலேயோ நோகுகிலேயோ 'வடிவிலே யோ ஸலதநிலேயோ' அகப்படாதன விசேஷமடிகிலேன.

(மினகுலாமிதயாதி) மின்போல வளையாநின்றுள்ள இடை யானது ஈருந்தமபடி உகமலேபெருநி வளாரின்றுள்ள முன் னோ “இரபது, முந்தது எனறுமபடிபாபத்து இடைரிருப்பது; அதககுமலே, ஆரயத்தைப்பாராதே பெருங்கிவளாரின்றுள்ள அழகிய முலையையுடையவருகது. (என்கொலாம) தான கைவிட டமை தோரபசொ. பதிரவாதகை இவளுககு எவ்வளவாயத தலைகாட்டகடவதோ — (நோயிதயாதி) தா கைவிடுதல கான்கை விடுதலசெயதால வககெகாணி நோசுநகைககீடாகக திருவிடவெ நதைமலே வகதி நகதிரபா, உயரபடப கிருவுளவதகால நினைத திருக்கிறதென. வாலபகக லே கண்டோமிநே ஹாதாககருதவாத படி, ஸ்ரீபஹுஸாபாடி ஹானபககலிலே கண்டோமிநே கமப்பனுதவா தபடி, தான கனனை பருஸருபத்தமுதன் ஆரஹனுககு “மாமேக0 ஸரண0வரஜ” என்னககண்டோமிநே அவனுதவுமபடி. கூ.

“அணங்கு-”தெயவபெணஎனது வடிவாம திருவுள்ளமபற்றி தாதபாயம. சசெயகிருா பிறந்தபாவி.) பிறக நாபகனுகச. “உறந” என்றதுககுத தாதபாயம (முருடிகயாதி.) முருகி - காந்தம கொளுந்தமபடி-பராபிககும்படி. டுஷ்பரிஹாரமான நோயெனபம. நிஜநமென்றது - அவனிடத்திலனபை.

முலையானபோதேஇடைககுமேல்பாய்ருக்க, “மேலநெருங்க” என்னவேணு மோவென்னவருள்சசெயகிருா (முனபயிதயாதி.) “வனம” என்றதினாயம (அழ கியவென்றது. தானகைவிடுதல - எவபதம விநிதல.

† “என்னங்கிணுககு” என்று சல ஸ்ரீகோஸுநகள்.

க.அ.ச பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

மூ.—அன்னமுமீனுமாமையுமரியுமாய வெம்மாயனேயருளாய்
என்னுமின்தொண்டர்க்கின்னருள் புரியுமிடவெந்தையெந்தைபிரானே
மன்னுமாமாடமங்கையர்தலைவன் மானவேற்கலியன்வாயொலிகள்
பன்னியபனுவல்பாடுவார்நாளும் பழவினைபற்றறுப்பாரே. க0.

ப - ரை.—அன்னமும் - ஹம்ஸாவதாரமும், மீனும் - மத்ஸ்யாவதாரமும்,
ஆமையும் - கூர்மாவதாரமும், அரியுமாய - நர்ஸிம்ஹாவதாரமும் செய்தருளின,
எம்மாயனே - ஆஸ்வர்யஹுத்தான என்னுடையஸ்வாமீ ; அருளாய் - சர்ப்பை
செய்தருளவேணும், என்னும் - என்றப் பார்த்திச்சிற, இன் - விலக்ஷணரான,
தொண்டர்க்கு-தாஸபூதருக்கு, இன்அருள் புரியும்-பாடமங்கையர்தலைவனான,
இடவெந்தையெந்தை பிரானே - திருவிடவெந்தையில் சித்யவாஸம் பண்ணுகிற
சித்யகல்யாணன்விஷயமாக ; மன்னும் - ப்ரளயத்திலும் அழியாததாய், மா -
பெரிய, மாடம் - மாடங்களை யுடைத்தான, மங்கையர்-திருமங்கையர் லுள்ளார்க்கு,
தலைவன்-நிர்வாஹகராய், மாநம் - அசன்ற இலையையுடைத்தான, வேல் - வேலை
தரித்த, கலியன் - ஆழ்வாருடைய, வாய்-திருப்பவளத்திலுண்டாய், ஒலி-பலித்த
மாம்படி, பன்னிய - விஸ்தரித்தருளிச்செய்த, பனுவல்கள்-பாட்டுக்களை, பாடுவார்-
ப்ரீதிப்ரேரிதராய் அப்பவிக்கவல்லவர்கள், நாளும் - எந்நாளும், பழவினை -
தங்களுடைய பூர்வகர்மங்களினுடைய, பற்று - ஸம்பந்தத்தை, அறுப்பார் - ஸவா
ஸநமாகப்போக்கப்பெறுவர்கள். (40)

பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) விஷயப் படிமான அவதாரங்க
ளான என்னுயனே அருளாய். மத்ஸ்யாப்யாவதாரங்க ளெல்லாமான
ஆஸ்வர்யஹுத்தானே. இவ்வவதாரங்களெல்லாம் தமக்காக அவதரித்
தருளினுனென்றிருக்கிறார். (அருளாயென்னுமித்யாதி) அருள்வெனும்
என்றபேகதித்த ஸேஷஹுதர்க்கு நல்லவருளைப்பண்ணும் இடவெ
ந்தையெந்தைபிரானே. (மன்னுமித்யாதி) பர்வதங்கள்போலே ஸ்வா
யியான மாடங்களை யுடைய திருமங்கையர் லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகர்.

பத்தாம்பாட்டு.—(அன்னமித்யாதி) அறிவு சூழ்போய் கோவுபட
தமக்கந்வுகொடுத்த அவதாரங்களை நினைக்கிறார். (இன்தொண்டர்க்
கின்னருள்புரியும்) இப்படிப்பட்டருசியுடையாராய் அவதாரங்களுக்குப்
பிற்பட்டவர்களுடைய இழவு தீர்க்கைக்காகத் திருவிடவெந்தையிலே
வந்து நிற்கிற உபகாரகனையாய்த்துக் கவிபாடிற்று. மன்னுமாமாட
மங்கையர் தலைவனாய்த்துக் கவிபாடினார்; ப்ரளயத்துக்கங்கூட அழி
யாத மாடங்களை யுடைய திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார்.

பத்தாம்பாட்டு.—(அன்னமித்யாதி.) இப்போது வேறுசிலஅவதாரங்களை யருளி
ச்செய்யலாகாதோவென்ன, கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அறிவித்யாதி.) “அன்ன[ரு]
மும் மீனுமாமையு மரியுமாயவெம்மாயனேயருளாய்” என்னும் தம்மைப்போலே
யிருக்கிற இனியதொண்டர்க்கு இனிதான அருளைக்கொடுக்குமென்று ஸஸ்வார்யம
திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி.) இப்படிப்பட்ட
ருசியுடையராயென்றது-தம்மைப்போலேருசியுடையராயென்றபடி. “(எந்தைபிரா
னை)- உன்னீடாகச்சொன்ன” என்றுகூட்டி, ஆழ்வார்விஸேஷணமாகத்திருவுள்ளம்
பற்றியருளிச்செய்கிறார்(உபகாரகனையாய்த்துக்கவிபாடிற்றென்று.)

(மானவேலிதயாதி) அவவேலதான் வைஷ்ணவாஹ்மாநத்தைப் பண்ணிகொடுக்கும். ஆழ்வாராருளிச்செய்த பனுவலபாடவல்லார். ஒளி-பரவிய்யி. பன்னிய பனுவல - சொன்னசொல. (பாடுவாரித்யாதி) சொல்லுவாரா, நானும் பழவினையை வாஸநையோடே போகஞுவர்.— “திருமங்கையாழ்வாராருடைய கோயிலகிருமொழி யித்திருமொழி” என்று ஊட்டாருளிச்செய்வா. ... ௧௦.

வாழிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயா திருவடிகளேஸ்வரணம்.

(மானவேலகலியன) வேலைப்பிடித்தவாருக்குத் தமமோடொக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை புண்டாக்கும் வேலென்னுதல, இலை அகவிய்யி வேலென்னுதல. ஆழ்வாரா ஒலியையுடைத்தாகச்செய்தவை. (பன்னிய பனுவல) லக்ஷணங்கரிலொன்று துறையாகபடி விஸ்தீதமாகப் பாடின விபரத்தைபும அம்மாரிகவல்லவர்கள். (நானும்பழவினை பற்றுப்பாரே) பராகதநமானகாமங்க வாஸநையோடே போகப்பெறுவார்கள். தாம் மோஹப்பது உணர்வதாகத்திருந்தாரா கூப்பிடுவியுடுதாகவேண்டாதபடி ஹவபுறஹவமே யாதகாமானே ரத்திலே புக்கதுலவிககப்பெறுவார்கள். ... ௧௦.

அடிவாவு.—திவள தளம் சாந்தாழி ஒதிலும தன்

உளம்பொன் அன்னம் திரிபுரம்.

திருமங்கையாழ்வாராதிருவடிகளேஸ்வரணம்.

பெரிவாச்சானபிள்ளை திருவடிகளேஸ்வரணம்.

“மா ம” என “மா ஸாஹம்” எனக் கவனவாட மாமாய, அசைதகொடுக்குமவாய, வேலைபுடையகலியனென மஹாபாரதம்கிருவுள்ளமபற்றிட ருளிச்செய்கிறா வேலைபித்திட. “மாம” என்று-அஹம், ஆம் ஹம் (இலையிதயாதி) “பன்னிய-” விஸ்தீதிககப்பட்ட, “பனுவல” ஸ்ரீஸ்கந்தி என மஹாபாரதமாய் ருளிச்செய்கிறா லக்ஷணங்கர்தயா. ... ௧௦.

ஜீடாதிருவடிகளேஸ்வரணம்.

இரண்டாமபாது-ஊட்டாதிருமொழி கிரிபுரம்-பரவேஸ்வரணம்.

“ஹரீரேஷாஹ்மமாதுலா” என்னவுமமாட்டாதே நிறகிற விடமிதே அவனிப்படிபராநுகில் ஆபுரணீ இகமாட்டானே.

“ஹரீரேஷாஹ்மமாதுலா” என்னவும மாட்டாதே நிறகிறவிடமிதே யிவவிடம், அவனிப்படிபராநுகில் ஆபுரணீயகொமாட்டானே.

கிரிபுரம் பரவேஸ்வரணம்— * திவஞமவெணமதிரிலே நாயகிபட்ட அவஸாஹி ஸயத்தைககண்டு ஸாவேஸ்வரன திருவட்டபுச்சாததேழு நுழைவ தான ஆஸ்ரீதாராயமாக இருக்கும் நிலைபெச்சாட்டககண்டு. தனக்கவனேடுபிறந்த உகதிப்பாயுகதிபாய ஹமான அது ஹவத்தைதது ஹங்ககிருரென்று ஸந்தாஹஸந்தாகூட்டிக்கொளவது.

முந்தறவே ஆஸ்ரீதாராயமாக இருக்கவேண்டுமா, ஆபத்துக்களிலே தோற்றியதவி பிறபாடிகக்கு “ஹரீரேஷா” என்னுமாபம்பாலே வினவலாகாதோ வென்ன இருளிச்செய்கிறா (ஹரீரேஷாசார) பிறபாடனாகையும வினவலாகையும அவதயமென்னும நினைவாஹ் அவ செய்யுமாட்டாதே முந்தறவந்து நினருன்னென கருத்து. இவவிடமென்றது - திருவட்டபுக்கரம். இப்படி அவன முற்பாடனாயிருக்கவேண்டுமா வென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (அவனிதயாதி.)

கடவுக பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

தான்யுக்தாயுக்தங்களையறியாதேநிற்பது இருப்பது விழுவதாய்க்கொண்டுமோஹித்துக்கிடந்த ஐசையையதுஸந்யித்த திருத்தாயார் அவன்படிகளைச்சொல்லிக் கூப்பிடக்கேட்டும் தான்வாய்வெருவியும் அவ்வழியாலே அல்பம் தெளிவுபிறந்தது; அவன் ஈணங்கள் நெஞ்சிலே[ருயூற்றிருந்து அறிவுகலங்கும் ஆபத்திலேவந்துதவும் ஸ்வஹாவனென்று அவன் படிகளை யதுஸந்யித்து ஆஸ்வஸ்தையாய், பின்பு திருவட்டபுயகரத்தில் நாயனாரையதுஸந்யித்து அவரையேஹாவித்து அந்த ஹாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய் உருவுவெளிப்பாடுபோலேயாய் அவர்க்குத் தான் சிலவார்த்தைசொல்லுகிறுளாகவும்[ருசொல்லிற்றைக்கேட்ட ஸந்ய-வரமமெல்லாம் “நீ ஹ்ரமித்தாயோ, நீ சொல்லுகிற தென்னென்பது” என்ன; திருவட்டபுயகரத்துநாயனாரைச் சில வார்த்தைகேட்டேன், அவரெனக்குச் சில வார்த்தையருளிச்செய்தாரென்று, அவ்வார்த்தையைத் தோழிமார் தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறுளாய்ச் செல்லுகிறது. ... *

தான்யுக்தாயுக்தங்களறியாதே நிற்பது இருப்பது விழுவது எழுவதாய்க்கொண்டு மோஹித்துக்கிடந்த ஐசையையதுஸந்யித்த திருத்தாயார் அவன்படிகளைச்சொல்லிக் கூப்பிடக்கேட்டும், தான்வாய்வெருவியும், அவ்வழியாலே அல்பம் தெளிவுபிறந்தது; அவன் ஈணங்கள் நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்தது; அறிவுகலங்கும் ஆபத்திலேவந்துதவும் ஸ்வ[உயஹாவனென்று அவன்படிகளை யதுஸந்யித்து ஆஸ்வஸ்தையாய், பின்பு திருவட்டபுயகரத்துநாயனாரையதுஸந்யித்து அவரையே ஹாவித்து, அந்த ஹாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே, ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய் உருவுவெளிப்பாடுபோலேயாய் அவர்க்குச் சிலவார்த்தைகள் தான் சொல்லுகிறுளாகவும் அவர் அதுக்குச் சில மறுமாற்றங்கள் சொல்லுகிறுளாகவும் சிலவற்றைச்சொல்ல; அத்தைக்கேட்ட ஸந்ய-வரமமெல்லாம், “நீ ஹ்ரமித்தாயோ, சொல்லுகிறதென்னம்பது” என்ன; திருவட்டபுயகரத்துநாயனாரை நானிங்ஙனே சில வார்த்தைகளைக்கேட்டேன், அவர் எனக்குச்சில மறுமாற்றங்களருளிச்செய்தாரென்று, அவ்வார்த்தையைத் தாய்மார் தோழிமார்க்குச் சொல்லுகிறுளாய்ச் செ[டயல்லுகிறது. ... *

கீழ்த்திருமொழியில்மோஹித்துக்கிடந்தபெண்பிள்ளை இத்திருமொழியில் தெளிந்து உத்திப்ரத்யுக்திருபேண அது ஹலிக்கைகூடுமோஎன்னும் ஸங்கையைப்பரிஹரியாநின்றகொண்டு, விஸ்தாஸம்மதியருளிச்செய்கிறார் (தான்யுக்தேத்யாடி.) யுக்தாயுக்தங்களென்றது - ஸ்ரீ ஹ்ருமிப்பிராட்டியிடத்தில் வ்யாமுஷ்பனாய் இடவெந்தையிலிருக்குமவன் நமக்குமிடங்கொடுப்பனென்றறியிருக்கையுக்தம், இப்படி துடிக்கை அயுக்தமென்றபடி.

யத்வா, கீழ்த்திருமொழியில் மோஹித்துக்கிடந்த பெண்பிள்ளை இத்திருமொழியில் கிடந்து அது ஹலிக்கைக்குஸக்தி யருளிச்செய்கிறார் (ஹ்ரீந்த்யாடி.)

மூ.—திரிபுரமூன்றெரிததானும் மற்றைமலர்மிசைமேலயனும்வியப்ப
முரிதிரைமாகடல்போலமுழங்கி மூவுலகும்முறையால்வணங்க,
எரியென கேசரவாளெயிற்றே டிரணியனாகமிரண்டுகூரு
அரியுருவாமிவராகொலென்ன, அட்டபுகரததேனென்றோ.

ப - ரை.— திரி - ஆகாஸத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற, மூனறுபுரம் - மூனறுபடை
வீட்டையும், எரிததானும்-தவிதத ருதானும், மற்றை—மேல-விலக்ஷணனும், மலர்
மிசை ஆயனும்-சிருராமீசமலசகிறபிறதத ப்ரஹ்மாவும், வியப்ப-விஸ்மயப்படவும்;
முரி - உலாபாந்நறுள்ள, திரை - அலைகளையுடைய, மா-பெரிய, கடல போல் -
கடலபோலே, முழங்கி - இரைததுகொண்டு, மூஉலகும்-மூனறுலோகத்திலுள்[ய]
ளானும், முறையால் - பராபதமானபடியே, வணங்க - காலிலேவிழவும்; இரணி
யன - விம்ணபனுடைய, ஆகம் - ஸரீரமானது, இரண்டுகூரு - இரண்டுகூரும்
படியாச, எரிஎன - பெருப்புப்போன்ற, கேசரம்-உலைமயிரையும், வால் - ஒளியை
யுடையதான, எயிற்றேறு - எயிறதையுமுடைய, அரியுருவாம் - நரலிம்ஹரூபிபா
ன, இவா ஆகொலி எனன்-இவா^௧ எனனுகேட்க; அட்டபுகரததேன-நான[ய]ரு
திருஉட்டபுகரதது ராடனார், எனரா - என்றருளிச்செய்தாரா என்று, தாயமார்
தோழிமாரக் குப பெனபிரனைசொல்லுகிருள். (க)

முதற்பாட்டு. (திரிபுரமிதயாதி) ஸஞ்சுரிககிற படைவீட்டை

முதற்பாட்டு.— (திரிபுரமிதயாதி) அவாவநது தோற்றினபோ
திருந்தபடி.

(திரிபுரமூன்றெரிததானும்) (திரிபுரம்)(திரிகிற-) + ஸஞ்சுரிககிற

“உனமுதததால எனந்நைந்தருதாய” எனனுகேட்டிருக்கதாயாககு மறுமாற்ற
மும சொல்லமாட்டாதே நானியிருந்து அததாலே ஸாவஸமாஸரயனீயனாய்
இடவெக்கைபிராஸி நகக பூவளாநியிராதே யிப்படி படுவதே’ எனது கிருததா
யாரநுஸந்திசகாராய, அவனபடிசுள சொல்லககே-நித தெளிவுபிறததென்று
கருதது. (மாட்டானே) எனந்நைந்தருதாய, ஆகையாலே எனந்நைந்தருதாய. அவனபடி
யிதுவானகையாலே ஆநியிருக்கையுத்தம, இப்படிப்படுகை அயுகதமென்று ஹேநவா
ககக்கொள்வது. “இன்பமும், மயங்கும்” என்று மோஹமமாநரமசொல்லி
தேபாதிஸும, * கந் சந் பந் ல “எழுந்தலாமயங்கும்” எனதுத்ருத்தாயாசொ
னனமயக்கமேயிதகுமாலகடால, அங்குசசொன்ன ஸித்திசுயநாடிகள் இங்கும்
விலக்ஷிதமெனதுதிருவுராமபற்றி யருளிச்செய்கிறா (நிற்பதிருப்பதுவீழுவதெ
ழுவதாடெனது.) பரததக்ஷஸமாநாகாரமாயெனறது-மாநஸப்ரததக்ஷஸமாநாகார
மாயெனறபடி. உருவுவெளிப்பாடுபோலேயாயெனறது - வாக்ஷஸபரததக்ஷம்
போலேயுமாயெனறபடி. *

முதற்பாட்டு.— திரிபுரமிதயாதி.) இவளுக்கு அரியுருவாயவன் தோற்றின
துவம் அப்போது வரஹ்மாடிகள் கொண்டாடினதுவுமோ இவகுச்சொல்லுகிற
தென்ன வருளிச்செய்கிறா (அவாவநதிதயாதி.) தோற்றினபோதெனறது - னாணி
லேவநது தோற்றினபோதென்றபடி.

மேலே திரிபுரஹ்நததாலே எனது வாக்யார்யமருளிச்செய்வதாக ப்ரதீகம்
(திரிபுரமூன்றெரிததானும்மெனது.) “திரிபுரம்”எனறம் “மூனறு” எனறம் புருத்த
மன்றோ எனறம் ஸங்கையிலே, இரண்டுவிமலாக வருளிச்செய்கிறார் (ஸஞ்சுரிககிற

+ குண்டலிதகரநதம் சில ஸ்ரீகோஸகனிலிலை.

க.அ.அ பெரியதிருமொழி. — இரண்டாம்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

மூன்றையுமெரித்த ருத்ரனும் மற்றை ஸ்ரஹ்மாவும் விஸ்மயப்பட. (முரிதிராயித்யாதி) ஓதம்கிளர்ந்த கடல்போலே யிரைத்துக்கொண்டு த்நாலோக்யமும் ப்ராப்தமானபடியே வணங்க.

புரம். அதாவது - ஆகாஸத்திலே ஸனூரிப்பனவுமாய், ஓரோவிட[டு]ங்களிலே+ போயிருந்தவாறே கீழ்ப்பட்டவையடைய நஸிக்கக்கடவ தாயிருப்பது மூன்றுபடைவீடுண்டிதே; அப்படியாகவுமாய். அன்றி க்கே, த்ரிபுரமென்று - “பனுபனுஜநா:” “ஸப்தஸப்தர்ஷய:” என்று, தனித்தனியே நாமயேயமாகவுமாய். த்ரிபுரஹநத்தாலே ஸஞ்ஜாத வீரனான ருத்ரனும். (மற்றையித்யாதி) ஸஹாரத்துக்கிவன்கடவ[டு] னானால் தான் ஸ்ஃஷ்டிக்குக்கடவனாய், இவனுக்கும் ஜநகனாய், திரு நாலீகமலத்திலே அவ்யவயாரேந பிறந்து, இதரவிஸஜாதீயமான ஜம்மத்தையுடையனாகையாலே-அஜனென்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ர ஹ்மாவும். (வியப்ப) தாந்தாம்சில அஃஹததர்மங்களைப்பண்ணிப்பிறர் விஸ்மயப்பட விருக்கிற தாங்கள், கொக்கு கடலைக்கண்டாப்போலே விஸ்மயப்பட.

(முரிதித்யாதி) ஸ்ரஹ்மாதினையொழிந்தாரடைய, உலாவாநின் றுள்ள திரைகளையுடையபெருங்கடல்போலே வோஷித்துக்கொண்டு. (மூவுலகும் - வணங்க) * மனோக்ரோஸாஜிபோலே. (முறையால்) ஹிரண்யனுடைய அநீதியாலே முறைகெட்டு அவன்காலிலே விழு ந்து திரிந்தவர்கள், அவன்பட்டுப்போகையாலே அவன்சேஷியான ஸ்வஹாவத்திலே வணங்கவென்னுதல் ; பர்யாயேணவென்னுதல்.

வித்யாதி.) த்ரிபுரமென்று - த்ரிபுரமென்று சொன்னது. (பனுபனுஜநா:) என் றது - “யஸ்மின்பனுபனுஜநா ஆகாஸஸஹ்ரதிஷ்டித:” என்ற வாக்யஸதேயஸாஸா வாக்யத்திலோதப்பட்டது. பனுஜநஸஃஷ்டம் - “ப்ராணஸ்யப்ராண: உதஃக்ஷுஷ ஸ்ஃஷ்ட: ஸ்ரோத்ரஸ்யஸ்ரோத்ரம், அந்நஸ்யாந்நம், மநஸாமநவியேவிஷ:” என்ற வாக்யஸேஷத்திற் சொல்லப்பட்ட ப்ராணஃக்ஷுஷஸ்ரோத்ராந்ந மநஸஸுக்கள் அஞ்சுச்சும்பேராக ஸ்ரீஹர்ஷயத்தில் நிர்வஹிக்கப்பட்டது. (ஸப்தர்ஷய: என்று) “ஸப்தர்ஷய:” என்றாப்போலே. “மற்றை - மேல் - மஸர்மிசை-அயனும்” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி வாக்யார்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸஹாரத்துக்கித்[ரு]ய யாதி.) “மற்றை -” விலக்ஷணனென்று ஸஃஷ்டமாய், அதுதானும் ருத்ரனுக்கில்லாத வைலக்ஷண்யமென்கிறார் (ஸ்ஃஷ்டிக்குக்கடவனுமென்று.) “மேல்” என்று-மேலான அஜனென்றாய், அத்நையருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கும் ஜநகனுமென்று.) சிவனும் பிரமனும் வியப்பஎன்னுதே, அவர்களுக்கு விஸேஷணமிட்டுக்கொண்டு, “வியப்ப” என்றதுக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (தாந்தாமித்யாதி.)

“முரி” என்றதிரர்யம் (உலாவாநின் றுள்ளவென்றது.) அவன் சேஷியான வென்றது - ஸர்வேஸ்வரன் சேஷியானவென்றபடி.

† “விரோதித்தவிடங்களிலே” என்று சில ஸ்ரீகோஸங்கள்.

வெந்திறல்வீரரில்வீரரொப்பார் வேதமுரைத்திமையோவணங்கும்
செந்தமிழ்பாடுவாராதமவணங்குமதேவரிவாகொலதெரிககமாட்டேன்;
வந்துகுறஞ்ஞவாயநிமிர்ந்து மாவீவேள்வியில் மண்ணளந்த
அந்தணர்போன்றிவராகொலென்ன அட்டபுயகரத்தேனென்றோ.

ப - ரை. — இளமையோ - பாஹ்மாதிகள், வேதமஉரைத்த - வேதாதயயநம்
பண்ணிக்கொண்கிவந்து, வணங்கும - ஆராயிககுமவராய, வெந்திறல் - வெவவிய
மிடுக்கையுடைய, வீரரில் - சூராகள ஈடுபடுமபடியான, வீரர்ஒப்பார் - ஆண்பிள்ளை
ததனதையுடைய சகரவாததித்திருமகரைப்போலே மேனமையையுடையரா
ய, செம - அழகிய, தமிழ் - தமிழை, பாடுவாராதாம - பாடுமமுதலாழ்வாராகளையு
வணங்கும் - ஆராயிககிற, தேவா - திருவேங்கட முடையாணைப்போலே ஸீலத்
தையுடையராயிரா தினரா, இவாகொல - இவாஇனனானத, தெரிக்கமாட்டேன -
அறிக்வேன்; மாவ - மஹாபலியன், எவ்வியில் - மஜஞ்ஞாடத்திலே, குறஞ்ஞ
வாய - வாமா வேஷத்தைக்கொண்டு, வந்து - திருக்கையில் கீர்வீமுதவாரே, நிமி
ர்ந்து - வளர்த்து, மண் - பூமியை, அளந்த - அளந்தகொண்ட, அந்தணர்போன்ற -
பிரமசாரிமையப்போலேயுமிராநிற்கு, இவராகொல ? எனன் —; அட்டபுயகரத்
தேன் என்றா —. (உ)

(எரியிதயாதி) அந்நியொத்த உளையிரும வளைந்த எயிறறையுமுடைய
அரிய நவாய இணியனமாவமி நுருமபடியான விவராரா? எனன்;
அட்டபுயகரத்தேன் என்றா. க.

(எரியிதயாதி) அந்நிகலபமான உளையிரையும ஒளியையுடைத்
தான எயிறறையுமுடையைய, சிலபடியங்களுடைய தோற்றர
விலே ஸஹஜபாநாவத்தாலே மடிந்துபோம படியங்கள் போலே,
ஹிரண்யனுடைய ரீரமானது இரண்டுகுருமபடியாக நரவீமஹ
மான. (இவராகொலென்ன) ஒருசிறக்கனுககுத் தமப்பன் பகை[உடு
யாக அவனிலுமண்ணியனாகவி நோக்கினவனைப்போலே பிராநின்
றா, இவராதான்? என்கிறாள். அடையாளம் சொல்லாநிறகசசெய்
தே நிஃசுபிககவொண்ணாதபடியிதே விஷயஸ்வலாவம். (அட்டபுய
கரத்தேனென்றோ) ஒரு சிறக்கனுககாக வந்துதவினவவவளவோ,
உனக்கு உதவுகைக்காக இங்கேவந்து அவஸாபரதீக்ஷனும் நிற்கிறவ
னன்றோ நானென்றா. க.

விஹததைக் கனுவிலேகண்ட ஆணமுடியுமாப்போலே என்று திருவுள்ளம்
பற்றி யருளிச்செய்கிறா (சிலபடியங்களுதயாதி) “ஆகொல?” என்று ஸாஸ
யிக்கிறாளாகையனறிக்கே ஈடுபடுகிறாளாக வயாக்யாநமசெய்ததுக்கு நியாமக
மருளிச்செய்கிறார் (அடையாளமிதயாதி); இயத்தயா நிஃசுபிக்கவொண்ணாதபடி
யான ஸவஹாவத்தை யதுஸநயித்து ஈடுபட்டு, ஆகொல? என்கிறாளெனதரு
த்து. சிறக்கனுகுதவினமையிலே யீடுபட்டிருக்குமிவள தனக்குச்சடக்கென வுத
வினமைசொல்லாதே, “இவா” என்ற படாகையாகசொன்னதுக்கு ப்ரத்யுத்தர
மாகத் தாதபாயமருளிச்செய்கிறா (ஒருசிறக்கனுககிதயாதி.) க.

இரண்டாம்பாட்டு.(வெந்திறலித்யாதி)வெவ்வியமிடுக்கையுடைய
 ஸூரர் பெண்ணுடை யுடுக்கும்படியான வீரத்தையுடையவர்.(வேத
 மித்யாதி) டேவர்கள் வேடியயநம்பண்ணிக்கொண்டு வந்தாபூயிக்க.

இரண்டாம்பாட்டு.—(வெந்திறலித்யாதி) வெவ்வியதிறலுண்டு-
 பராவிஹவநஸாமர்யம் ; அத்தையுடையாரான வீரர்கள்தாங்கள் மட
 லெடுக்கும்படியான ஆண்பிள்ளைத்தன மடையவர் - வக்ரவர்த்தித்திரு
 மகனா. [ஸத்ரோ:] கெடுவாய் ! என்னுடைய ஸத் நவை யாரென்று
 நினைத்துத் தேரை மீட்டுக்கொடுபோந்தாய். [ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய] எதி
 ரிகளான நம்படைவீட்டிலும் ப்ரலிய்யமாயன்றோ அவருடைய[ரி
 ஆண்பிள்ளைத்தனமிருப்பது, நீ கேடடறியாயோ ; அது ஏறிப்பாயாத
 மேடில்லேகாண். [ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:] கண்டுபராகரமிககவொண
 னாதபடி அளவற எதிரிமுடுகினால், அதுநிலமாக்கிக்கொண்டு பராகர
 மிக்கும்படியைப் பார்த்தால், காமிநி காணனை விரும்புமாப்போலே
 எதிரிகளுக்கும் விரும்பவேண்டும்படிகாண் அவரூண்பிள்ளைத்தன[ரிடு
 மிருப்பது. (வேதமித்யாதி) ராவணவபஸமநகரம், ஸ்ரஹ்மாடிகள்,
 நாராயணாவாக விய்யமான படிங்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம்பண்
 னும்-வெந்திறல்வீரரில் வீரரொப்பார்;-இது மேன்மைபிருக்கும்படி.

இரண்டாம்பாட்டு.—(வெந்திறலித்யாதி.) சீழ்ப்பாடடிலே ஒருசிறுககனாக
 வந்தீரென்றதுக்கு ப்ரத்யுத்தரமாக, “உனக்குதடவெணும் என்ற அவஸை”
 னாயிருக்கிறேன்”என்னச்செய்தேயும்,மெய்கொள் ராஜே,அவருடையமேன்மைய
 யும் ஸௌஸீல்யத்தையும் கண்டுநடுபடாநின்றகொண்டு, “நீ பிறர்க்காக மண்ணு
 சையாலேவந்திரித்தனை” என்ன ; நான் எனக்காகப் பெண்ணுசையாலே வந்தே
 நென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மடலெடுக்கும்படியான - நடுபடுமபடியான. ஸூலாகத்துக்குத்தொகுத்த தா
 த்பர்யம் (கெடுவாயித்யாதி;) நம்மாலே ஜயிக்கத்தக்கவெனென்று, நாலுபேர்கடும்
 “ஜயித்துவந்தான்” என்று தோற்றும்படியோ நீ மீட்டிக் கொடுவதாயென்று தாத்
 பர்யம். ப்ரோபஸர்மாயம் (எதிரிகளித்யாதி.) முடிசினால்-மேலிட்டால். “ஹவந
 நாராயணேடேவ:” என்றத்தையுட்கொண்டு தாடிபாயமருளிச்செய்கிறார் (ராவ
 ணேத்யாதி.) “வேதம்” இத்யாதி - * தேவர்க்கு விடே வணமாக ஸ்வாஸமாக அந
 வயிக்கச்செய்தேயும், * வீரர்க்கு விஸேஷணமாக இங்ஙன் அநவயித்தது, “நசன்
 வானவர்க்கென்பென்றால் அது தேசமோ தருவேங்கடத்தானாகு” என்று -
 தேஜஸ்கரமாகாமையாலேயென்று கண்டுகொள்வது.

“இருந்தமிழ் நன்மாலையினையடிக்கே சொன்னேன் பெருந்தமிழனல்லேன்
 பெரிது” என்றுசொன்னபாகரத்தை “செந்தமிழ்பாடுவார்” என்றதுக்கு ப்ரமான
 மாக எடுக்கவேண்டியிருக்க, “பெருகுமதவேழம்” என்று மேல்பாட்டையெ
 டுத்தது - எம்பெருமான் “ஆழ்வீர் ! நீர் ‘பெருந்தமிழனல்லேன்’ என்றீர், வல்லீ
 ராகில் ஒருகவிசொல்லிக்காணும்” என்ன ; அவனுக்கும்படி யிப்பாட்டைப்பாடி,

(செந்தமிழ்த்யாதி) அழகிய தமிழ் பாடுகிற முதலாழ்வார்கள் வந்து தொழும தேவரிவா, அறிகிலேன. (வந்தித்யாதி) வாமநஸூயியாய்வந்து மஹாஸலிபக்கல மூன்றடிமண்ணை யிரந்து நிமிர்ந்த அந்தணர்போலேயிருக்கிற விவரா ? என்ன. உ.

(செந்தமிழ்த்யாதி) ஸீலத்தைப்பார்த்தால, அநுகூலராயிருப்பாரெல்லாரும் ஏததும்படியிருப்பா. “ பெருகுமதவேழம் ” என்கிற படியே - கலப்பற பசுந்தமிழ்பாடும முதலாழ்வாராகள ; அவர்களுக்கு ஆபுரயணீயான கிருவேங்கடமுடையானைப்போலேயும் இரா நின்றா. (தெரிககமாட்டேன) வீரத்தைப்பார்த்தவாறே, ஸத்ருக்களும் ஏததும்படியாயிருந்தது , மேனமையைப்பார்த்தவாறே, வ்ரஹ்மாடிகளும் ஏததும்படியாயிருந்தது ; ஸீலத்தைப்பார்த்தவாறே, அநுகூலரடைய ஏததும்படியாயிருந்தது, இவரை இனஞ்ஞென்று நிர்வயிக்கப்போகிறகிலிலையீ . ஆக, மேனமையும் தறைகாணவொண்ணாதாயிருந்தது ; ஸீலமும் தறைகாணலாயி நந்ததிலலை.

(வந்தித்யாதி) மஹாஸலியஞ்ஞவாடத்திலே வாமநவேஷத்தைக் கொண்டுவந்து, திருககைபிலே நீர்விழுந்தவாறே வளர்ந்து ஹ்ருமியை அளந்துகொண்ட விந்தவேஷத்தையுடைய ஸ்ரீவாமனைப்போலேயுமிராநின்றா. ஸுகூலராதிகள, “ ஸ்வரன்கிடாய் உன்னைவஹிகக வருகிறான ” என்னசசெய்தேயும், “ விந்தவேஷத்தைக்கண்டுவைத்து எங்கனே கொடாத்தொழியும்படி ” எனருனினே (இவாராகொலென்ன அட்டபுயகரகதென்னென்றே) கழ ந ஸமணணி ர தது வந்தவனலலேன், உன்னையிரந்துவந்தவன நானென்றா . பிறாககாக இரந்தவனலலேன், எனக்காக இரந்தென்னென்றா உ.

மேலநெஞ்சைப்பார்த்து ஸவாது ஸ்வமபண்ணினாராகையாலே அவனுசந்தபாட்டே ப்ரமாணமாகவேணுமென்று திருவுள்ளமபற்றி யருளிச்செய்கிறா(பெருகித்யாதி.)

(ஸ்ரீவாமனைப்போலேயும்) என்கையாலே - மேனமையும் ஸீலமும் தறை காணதிருந்தாலும் அநயாடமாய வந்தவரைப்போலேயிருக்கிறதென்கை ஸூயிதம். “ போனறு ” எனறது - போனறவரென்று விவக்ஷித்தது, அத்தால மலத்த விந்தவேஷத்தை யருளிச்செய்ததுக்கு ப்ரக்ஸிதோபயோம்காட்டுகிறா(ஸுகூலராதிகளினித்யாதி) வேடாயயயராதி விந்தவேஷத்தைக்காட்டி மாவலியையாயமாஸப் பண்ணினுனென்று கருத்தது. உ.

மூன்றும்பாட்டு.—(செம்பொனித்யாதி.) சீழ்ப்பாட்டில-எனக்காக நான் பெண்பித்தனாய்வந்தேன, பிறாக்காக மண்ணுசையாலவந்தேனலலேன் என்றானிறே; அத்தைஅவழிகரித்தது, நீ உனக்காகப்பெண்ணுசையாலேவந்தாயாகிலும், ஸ்ரீமயா[ருடு ரையிற் பெண்காட்டத்தில் பித்தனாய் அவர்களுக்கு அச்சம்தீர்க்கவும் வசிகரிக்கைக்கும் பரிகரமான லிவயாயுச்சோத்தியோடு வந்தீராகவேணுமென்ன ; அத்தனன்று, உன்ஹயம்தீர்க்கவந்தேனென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

௩௬௨ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

செம்பொனிலங்குவலங்கைவாளிதிண்சிலைதண்டொடுசங்கமொள்வாள்
உம்பரிருசுடராழியோடு கேடகமொண்மலர் பற்றியெற்றே !

வெம்புசினத்தடல்வேழம்வீழ வெண்மருப்பொன்று பறித்திருண்ட
அம்புதம்போன்றிவரர்கொலென்ன அட்டபுயகரத்தேனென்றோ.

ப - ரை. — வலங்கை - வலத்திருக்கையில், இலங்கு-பாகாரியாநின்றாள், செம்பொன் - பசும்பொன்னுற்செய்யப்பட்ட, வாளி - பாணங்களையும், திண் - பலதரம் வளைத்தாலும் இளகாத, சிலை - விலையும், அப்படிப்பட்ட, தண்டொடு - கதையையும், சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், ஒள்-வள்ளங்காநின்றாள், வால் - திருக்குற்றடைவாளையும், உம்பர்-ஆயுதங்களுக்கெல்லாம்மேலாய், இருசுடர் - [ய மிக்ககாந்தியையுடைய, ஆழியோடு - திருவாழியாழ்வாளையும், கேடகம் - கடகை யும், ஒள் - அழகிய, மலர் - புஷ்பத்தையும், பற்றி - தரித்துக்கொண்டு, ஏற்றே! - என்னே !, வெம்புசினம் - மிக்ககோபத்தையும், அடல் - மிக்ககையுமுடைய, வேழம் - குவலயாபீடமென்னும் யானை, வீழ - முடியும்படி, வெண்மருப்பு ஒன்று - வெளுத்த தந்தமொன்றினை, பறித்து-முறித்து, இருண்ட - ஜலஸம்ர்த்தியாலே[யரு கறுத்திருந்துள்ள, அம்புதம்போன்ற - மேகம்போலையிருக்கிற, இவர் ஆர்கொல் என்ன—; அட்டபுயகரத்தேனென்றார்—.

... ... (௩)

மூன்றும்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) காணுநஹ-ஞஷணமான அம்பு வலத்திருக்கையிலே.

மூன்றும்பாட்டு.—(செம்பொனித்யாதி) எதிரிகள்மேலே சினத் தெழும்போதைக்கும், அபலைகளை வஸீகரிக்கைக்கும், இரண்டுக்கும் பரிகரமாய்த்து டிவ்யாயுயங்கள். (செம்பொனிலங்குவலங்கைவாளி) [ஶீப்தபாவகஸங்காஸை:] கையிலிருக்கும்போ திருக்குமாப்போலே யன்றுகிடாய்விட்டாலிருக்கும்படி; எரித்துக்கொண்டாய்த்துவருவது. [ஸிதை:] அல்லாத அம்புகளோபாதிதாக நினைத்திராதே; பட்டால்[உரு எரித்தல் பொறுக்கவொண்ணாதபடியாய்க்கிடாயிருப்பது. [காணுந ஹ-ஞஷணை:] அநுகூலரான என்போல்வாரையும் தோற்பிக்கும் துறையுண்டுகிடாய்.[நத்வாமிஹாமயஹ0ஜ்ரஷ்டும்] ஸௌஹ்ராத்ரம் பின்னாட்டுகையாலேசொல்லுகிறேன். [ராமேணநிஹத0ஸாரை:] புக்கு முடிகைக்கும் விடாய்தீருகைக்குமுடலாயிருக்குமிதே மடு; அதுபோ லேஅவரழகையநுஹவிக்കையொழிய, அவ்வம்புக்கிலக்காய் நீமுடிந்து போக நானிஹிக்கிறிலேன்.

இப்போது டிவ்யாயுயங்களைச்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (எதிரிகனித்யாதி.) திருச்சரங்கள் ப்ரதிகூலரை வெல்லுக்கைக்கும் அநுகூலரை வஸீகரிக்கைக்கு முடலாயிருக்குமோவென்ன(ஶீப்தபாவகேத்யாதி.) “த்வாம்-[௩௩] ஹ்ராதாவானவுன்னை” என்றதின் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஸௌஹ்ராத்ரமித் யகதி;) இவன் டி-பர்வஸித்தனாகையாலே ஸௌஹ்ராத்ரம் தமக்கற்றதென்று கரு த்து. ராவவேண என்னுதே, “ராமேண” என்று அவர் ஸௌநடர்யம் சொன்ன துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார்(புக்கித்யாதி.) நானென்றது-ஸ்ரீவிஹீஷணாழ்வானை. திருச்சரக்கம்போலேமற்றையுயங்களும் இவ்வளிக்குமென்றுதிருவுள்ளம்.[சுரு

(திண்சிலையித்யாதி) திண்ணியவில், மடை, சங்கு, வாள், ஹேதிராஜன் திருவாழி. (கேடகம்) கடகு. அழகியதாமரைப்பூ. (பற்றி) பிடித்து. (எற்றே!) என்னே! (வெம்பித்யாதி) மிக்கசினத்தையும் மிடுக்கையுமுடைய குவலயாபீடம்பட்டுவிழ, வெளுத்த கொம்பைமுறித்து. (இருண்ட[வித்யாதி]) இருண்டகாளமேவம்போன்றவடிவையுடைய விவராரென்ன.

(செம்பொனித்யாதி) வெறும்புறத்திலே ஆகர்ஷகமாயாய்த்துத் திருக்கைதானிருப்பது; அதுக்குமேலே, பொற்பகழியையுடைய அம்புகளையுமுடைத்தாயாய்த்திருப்பது. ஸ்வத: ஸ்ப்ஜஹணீயமுமாய் பிடியாலும் ஆகர்ஷகமாயாய்த்து அம்புகள்தானிருப்பது. (திண்சிலை) எதிரிகள்[ய்] மேலே நாலிரண்டு பண்ணைவலித்தாலும் (க) மெல்காத வில். (தண்டு) அப்படியிருக்கிற தண்டு; சங்கம். (ஒள்வாள்) பிடித்தபிடியாலே அழகிதாயிருக்கிற வாள். (உம்பரித்யாதி) ஆயுடங்களுக்கெல்லாம் ப்ரயாநமாயிருக்கையாலே மிக்க புகரையுடைத்தாயிருக்கிற திருவாழியோடே. (கேடகம்) (உ) கடகு. (ஒண்மலர்) காமனைப்போலே அஸலைகளை அழிக்கைக்குப்பரிகரமான மலர். (எற்றே!) என்னே!.

(வெம்பித்யாதி) மிக்கசினத்தையுடைத்தான, யுய்யோந்முவமாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தை முடியும்படியாக, நிறத்துக்குப் பரஹாமமான வெண்மையையுடைய கொம்பைப்பறித்து, இருண்டமேவம்போலே யிருக்கிற விவரார்தான்? என்ன. மேல்வார்த்தை (அட்டபுயகரத்தேன்) க0ஸப்ரேரிதமான குவலயாபீடத்தை நிரலித்து க0ஸன் படைவீட்டில் பெண்கள் ஹயத்தைப்போக்கின வவ்வளவேயல்ல, உன் ஹயந் தீர்க்கைக்காகவந்து நிற்கிறவனென்றார். ஈ.

நாலாம்பாட்டு. -- (மஞ்சயரித்யாதி) க்ஷிஷ்ணாவதாரம்பின்னாட்டுகிறபடி.

இலங்குவலங்கையில் செம்பொனுடைத்தான வாளியென்று ஸஷ்டாரயமாயருளிச் செய்கிறார் (வெறும்புறத்திலேயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) செம்பொன்போலே யுமாய், இலங்காநின்றள்ள வாளியென்று அர்யாநாரமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வத இத்யாதி.) பிடி - கைப்பிடி. நாலிரண்டுபண்ணை - நாலிரண்டுப் பரகாரம். இது உபலக்ஷணம். எத்தனைவட்ட மிழுத்தாலுமென்றபடி. ஈ.

நாலாம்பாட்டு. -- (மஞ்சயரித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் - ஸ்ரீமஹாரப்பெண்களுக்காகவன்று உனக்காகவந்தேன் என்னச்செய்தேயும், "கருமலர்கூந்தலொருத்திதன்னை" என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே - ஒருவர்க்கும் மெய்யனல்ல நென்றெண்ணி அவர்வார்த்தை மெய்கொள்ளாதே இடைச்சிகளுக்காக மலையெடுத்தும், மஹாரப்பெண்களுக்காக யானைகொன்றும், * தன்னுடைச்சோதியில் விருப்பத்துடனிருந்தும், எனக்காக விருக்கிறேனென்று வேடிவாத்யம்போலே சொல்லாநின்றாரென்றுகொண்டு ஈடுபட; நானுனக்காகவே ஸர்க்ஷிதஸ்யிருக்கிறேன் என்றாராக ஸம்மதி ஹ்மிதீகரித்து ஸூயிப்பிக்கிறார் (க்ஷிஷ்ணேத்யாதி.)

(க) மெல்காத - இளகாத. (உ) கடகு - பரிசை. ரக்ஷகமென்றபடி.

கூசு பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

மூ.--மஞ்சயர்மாமணிக்குன்றமேந்தி மாமழைகாத்தொருமாயவானை
யஞ்சவதன்மருப்பன்றுவாங்குமாயர்கொல்மாயமறியமாட்டேன்
வெஞ்சுடராழியும் சங்குமேந்தி வேதமுனோதுவர் நீதிவானத்
தஞ்சுடர்போன்றிவரர்கொலென்ன அட்டபுகரத்தேனென்றோ. ச.

ப.-ரை.--மஞ்சு-மேகமண்டலமளவும், உயர்-உயர்ந்த, மாமணி-ஸ்ரீலாக்ஷமானரத்ந
ங்களையுடைத்தான, குன்றம்-கோவர்த்தநகிரியை, ஏந்தி-பூவேந்தியென்றப்போலேனாக்கி,
மாமழை-பெருமழையை, சாத்த-தடுத்தி, ஒரு-ஒப்பற்ற, மாயம்-ஆஸ்வர்யமான, ஆனை-
சுவலயாபீடம், அஞ்ச-நடுங்க, அதன்மருப்பு ஒன்று-அதின் தந்தமொன்றினை, வாங்
கும்-பறிக்கும், ஆயர்கொல்-சர்வண்ணோ, மாயம்-ஆஸ்வர்யமானசெயல்களை, அறியமா
ட்டேன்-அறிகிறிலேன்; வெஞ்சுடர்-உக்ரதேஜஸ்யையுடைய, ஆழியும்-திருவாழிபாழ்
வானையும், சங்கும்-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், ஏந்தி-தரித்து; வேதம்முன்-வேதம்போ
லையிருக்க, ஒதுவர்-வார்த்தைசொல்லாநின்றார்; நீதி - முறைதப்பாத, வானத்து -
பரமபதத்திலே, நீத்யவாஸம்பண்ணுகிற, அஞ்சுடர்போன்ற - பரஞ்சோதிபோலே
யிராநின்றான், இவரர்கொல் என்ன-; அட்டபுகரத்தேனென்றோ-- (ச)

நாலாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாடி) மஞ்சபடியும்படி உயர்ந்து அழ
கிதான மலையையெடுத்துப் பெருமழையைக்காத்து ஆஸ்வர்யமான
யானை அஞ்சும்படி அதின் கொம்பைப்பறிகும் ககிஷ்ணோ மாய
மறியமாட்டேன்.

மேவபடித்தளவும் செல்லவொங்கி ரத்தங்களையுடைத்தாயிருக்கிற[உய]
மோவர்யநயிரியையரித்து. [கடுவாய்ச்சின வெங்கண் களிற்றினு
க்குக் கவளமெடுத்துக் கொடுப்பானவன்போல்] மத்தமும்போ
லேயாய்த்து மேவங்கள்; அவற்றுக்குக் கவளம்கொடுப்பாரைப்போ
லேயாய்த்து மலையையெடுத்துக்கொடு நின்றபோதிருந்தபடி. (மாம
ழைகாத்து) விநாஸத்தைப்பண்ணுவதாய் பரிஹரிக்கவரிதான மழை
யைப்பரிஹரித்து. (ஒருமாயவானை) அகப்படி லுமகப்படுத்தப்படுமும்
தப்பலாம்படியிருக்கும் கேவலமானையன்றிக்கே, எ-ஃயிபூர்வகமாக
நலியவேணுமென்று நிறுத்தினதாய்த்து. (அஞ்ச) இதுக்குமுன்பு
ஹயம் வ்யுத்தபத்திபண்ணியறியாதது ஹயப்பட. (அதன்மருப்பன்று +
வாங்கும்) அதினுடையகொம்பை, குப்பைக்கீரை பிடுங்குமாப்போலே
அநாயாஸேநவாங்கும். (ஆயர்கொல்) ஆனைவாசியறியாமையாலே
வலித்துக்கொண்டு நின்றவித்தனை. (மாயமறியமாட்டேன்) அவனு
டைய ஆஸ்வர்யமானசெயல்கள் எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை.

“மா” என்றதற்கு - ஸ்ரீலாக்ஷமென்று அர்யமாய், * மணிக்காதல்பெருமை என்று
அர்யமாய், * குன்றத்தக்காதல் விசேஷணமாகைஸ்பஷ்டமென்று வாக்யார்ய[நடு
மருளிச்செய்கிறார் (மேவேத்யாடி.) “ஏந்தி” என்று - பூவேந்தியென்றப்போலே
சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்(கடுவாயித்யாடி.) வலித்துக்கொண்டு
முன்னேதோற்றிக்கொண்டு.

† “ஒன்று” என்கில ஸ்ரீகோஸவகள். ‡ இடையனாகையாலே ஆனைவாசியறி
யாமல் கொன்றென்றபடி.

கலைகளும்வேதமும்நீதிநூலும்கற்பமும் சொற்பொருள்தானும் மற்றை
நிலைகளும் வானவர்க்கும்பிறர்க்கும் நீர்மையினுள்செய்து,நீண்ட
மலைகளும்மாமணியும் மலர்மேல்மங்கையும் சங்கமும்தங்குகின்ற
அலைகடல்போன்றிவரர்கொலென்ன அட்டபுயகரத்தேனென்றோ. ௩.

ப - ரா.—கலைகளும் - ஸ்வததில மேல்பாகத்தையும் வேதாநதஸூத்ரங்களை
யும், வேதமும் - முன்பாகத்தையும், நீதிநூலும் - இதிறாஸாதிக்களையும், கற்பமும் -
கலபஸூத்ரங்களையும், சொல்லும் - வ்யாகரணத்தையும், பொருளும் - மீமாம்
ஸையையும், நிலைகளும் - இவற்றிற்சொன்னபடி அதுஷ்டிப்பாரடையும் பூமிகளை
யும், நீர்மையினுள் - ஸேஷிதவ ஸ்வபாவத்தாலே,வானவர்க்கும்-பிரமன்முதலாய்
னோர்க்கும், பிறாக்கும் - மதுஷ்டபாகளுக்கும், அருள்செய்து - தந்து; நீண்ட
மலைகளும் - உயர்ந்த மேருபாவதம்போன்ற திருத்தோளகளும், மாமணியும் -
ஸ்ரீகௌஸ்தபமும், மலர்மேல்மங்கையும் - தாமரைப்பூவைப்பிறந்தகமாவுடைய
பெரியபிராட்டியாரும், சங்கமும் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும், தங்குகின்ற - எப்போ
தும் நிலைபெறாநிற்கிற, அலைகடல்போன்ற-அலையெறியும் கடல்போன்ற, இவரார்
கொலென்ன—; அட்டபுயகரத்தேனென்றோ— (௩)

(வெண்கடரிதயாதி)வெவ்விவ கடரையுடைய திருவாழியையும் ஸ்ரீபா
ஞ்சஜந்யத்தையுமயறித்து, வேஷம்போலேயிருக்க வார்த்தைசொல்லா
நின்றா. (நீதிவானமித்யாதி) முறையிலேபரிமாறுகிற பரமபடித்தில்.

(அஞ்சுடரிதயாதி) “அய்யடிதஃபரோஜீவோஜ்யோதிர்ஜீப்யதே.” ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. (கலைகளும்மித்யாதி) வேஷத்தில் உபரிதநவாமத்
தையும், வேஷானுஸூத்ரங்களையும். (வேதமும்) பூர்வவாமமும்.

(வெண்கடராழியுமசந்திமேந்தி) வ்யாயுயங்கலையரித்து. (வேத
முறையேதுவர்) அருளிச்செய்கிற வார்த்தையடைய வேஷம்போலே
யிராநின்றது. (நீதிவானதது) முறைகெடாதபடி பரிமாறக்கடவ பரம
படித்திலே. (அஞ்சுடர்போன்று) “அய்யடிதஃபரோஜீவோஜ்யோ
திர்ஜீப்யதே.” (அட்டபுயகரத்தேன்) அதனைஉரஸ்யெனென்று கை
வாங்கவேண்டா,உனக்காகக்கிடவநதுநிற்கிறவனகாண்நானென்றார்.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (கலைகளும் வேஷத்தில் உபரிதநவாமத்தை
யும், வேஷானுஸூத்ரங்களையும். (வேதமும்) பூர்வவாமமும்.

பரமபடிநாயனை தேஜஸஸாகச சொல்லுவாருண்டோவென்ன வருளிச்செய்
கிறார் (அயேத்யாதி.) ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(கலைகளும்மித்யாதி.)நானுனக்காகவே ஸந்திவிதனாயிருக்கச்
செய்தேயும், ஸேஷிதவமுறையாலே ஸஹவியோபகாரங்களைப்பண்ணி பெருமை
யாலும் கடல்போலிருக்கையால் பரிஹேஷிக்கப்போகாதேயிருக்கிறாரென்று நினை
த்து, உம்மை அவநாஹித்து அதுஹவிககப்போகிறதிலை என்று பிற்காலிக்க; நீ
அதுஹவிக்கலாம்படியனரே இங்கே வந்திருக்கிறேனென்று சொல்லுகிறானென்று
ஸந்தி.

“கலைகளும்” என்னுமிடத்தில் - வேஷம்முதலானவற்றையெல்லாம் சொல்லு
ம்போது, மேல் தனித்தெடுக்கிறவற்றுக்கு வையர்ய்யம் ப்ரஸந்திக்கையால், ஸங்
கோமிக்குமளவில,ஆராய்யமான ஹவத்ஸ்வரூபபரங்களும் ஆராயநஸ்வரூப ப்ரதி
பாடிக்களும், அந்த உஹயோபஸ்டீஹணங்களும், ஆராயநப்ரகாஸ்யோயகங்க
ளும், இவையித்தனைக்கும் ஸாஸ்திரிர்வாஹகங்களும் அர்யநிர்வாஹகங்களும்மாக
ஒருசேர்த்தி திருவுள்ளம்பற்றி வருளிச்செய்கிறார் (வேஷத்திலித்யாதி.)

மூ.—எங்ஙனும்நாமிவர்வண்ணமெண்ணிலேதுமறிகிலமேந்திழையார்
சங்கும்மநமும்நிறைவுமெல்லாம் தம்மனவாகப்புகுந்து தாமும்
பொங்குகருங்கடல் பூவைகாயாப்போதவிழ்நீலம் புனைந்தமேகம்
அங்ஙனம்போன்றிவரார்கொலென்ன அட்டபுகரத்தேனென்றோ.

ப - ரை.—நாம்—, இவர்வண்ணம் - இவர்படிகளை, எங்ஙன் - எந்தப்ரகார
த்தாலே, எண்ணிலும் - அறியப்புகிலும், ஏதம் - ஒன்றும், அறிகிலம்-அறியப்போ
கிறதில்லை; ஏந்து - தரிக்கப்பட்ட, இழையார் - ஆபரணத்தையுடைய அபலைகளது
சங்கும் - வளையும், மநமும்-மநஸ்ஸும், நிறைவும் - அடக்கமும், எல்லாம் - இவை
யெல்லாம், தம்மனவாக - தம்மதாகஅபிமாநித்துக்கொண்டு, புகுந்து - வந்து;[யி
பொங்கு - பெரியகிளர்த்தியையுடைய, கரும் - கறுத்த, கடல் - ஸமுத்ரம், பூவை-
பச்சிலைமரம், காயா - காசாம்பூ, போது அவிழ் - காலத்திலே அலர்ந்த, நீலம் -
கருநெய்தல், புனைந்த - இவற்றடனே சொல்லப்பட்ட, மேகம் - மேகஸூஹம்,
அங்ஙனம் போன்ற - அப்படியிருக்கிற, இவர்தாமும் ஆர்கொல்என்ன—, அட்டபு
யகரத்தேன் என்றோ—.

(நீதிநூலும்) அத்தை உபஸ்யோஹிக்கக்கடவ இதிஹாஸாடிகளும், கல்ப
ஸ-ஒத்ரமும். (சொல்) படிங்களை நிரவஹித்துக்கொடுக்கிற வ்யாகர
ணமும்.(பொருள்) அர்யவிவாரம்பண்ணுகிற மீமா0ஸை. (நிலைகளும்)
இவற்றிற்சொல்லுகிற ஸாயநங்களை அநுஷ்ரித்தார்க்கு ப்ராப்யமாகச
சொல்லுகிற ஹ-ஒமிகளும்.(வானவரித்யாதி)ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கும்,[உற
மநுஷ்யார்க்கும் நீர்மையினுள்ளுள்செய்து. ஸேஷித்வஸ்வஹாவத்தா
லேகொடுக்க. (நீண்டவித்யாதி) மேருபோன்ற தோள்களும், ரத்நத்து
க்குத்தானே கௌஸ்துஹம், பெரியபிராட்டியாரும் ஸ்ரீபாணுஜந்யமும்
தங்குகின்ற. இவையொருக்காலுண்டாய் ஒருக்கால் இல்லையாம் கடல்
போலன்றிக்கேதங்குகிற அலைகடல்போலிருக்கிறவிவரார்கொலென்ன.

(நீதிநூலும்) அவற்றைஉபஸ்யோஹிக்கக்கடவ இதிஹாஸாடிகளும். (கற்
பமும்)கல்பஸ-ஒத்ரமும். (சொல்) படிங்களைநிரவஹித்துக்கொடுக்கக்க
டவ்வ்யாகரணமும்.(பொருள்) அர்யவிவாரம்பண்ணக்கடவமீமா0ஸை
யும்.(நிலைகளும்)இவற்றிற்சொல்லுகிறஸாயநங்களை அநுஷ்ரித்தார்க்கு
ப்ராப்யமாகசசொல்லுகிற ஹ-ஒமிகளும். ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கும் மநுஷ்
யார்க்குக்கும். (நீர்மையினுள்ளுள்செய்து) ஸேஷித்வஸ்வஹாவத்தாலே
கொடுத்த. (நீண்டவித்யாதி)மேருபோலேயிருக்கிறதோள்களும்; ரத்
நங்களுக்குத்தானே கௌஸ்துஹமுண்டாயிருக்குமே; பெரியபிராட்டி
யாரும், ஸ்ரீபாணுஜந்யமும். (தங்குகின்ற) இவை யொருக்காலுண்
டாய் ஒருக்காலில்லையாம் கடல்போலன்றிக்கே, தங்குகின்ற கடல்
போலேயிருக்கிறவிவர்ஆர்தான்?. (அட்டபுகரம்)கடல்போலே யிழிய
வொண்ணாதபடி அபரிஹிந்நன் என்றிருக்கவேண்டா; உனக்கு நெ
ஞ்சாலே பரிஹேடிக்கலாம்படிவந்து நிற்கிறவனென்றார். ௩.

ஆராய்ஸ்வரூபமாகையால்கீழ்ஸ்ரஹ்மஸுத்ரம்சொல்லப்பட்டாலும்,இங்கேதரீய
விவாரபரங்களும் விவக்ஷிதங்களென்றருளிச்செய்கிறார் (அர்யவிவாரமித்யாதி.)
கடலில்மலைகளுக்கு தீவீஷ்டாஹமாகத் தோள்களைச்சொல்லிற்றேயாகிலும்,கடல்
ரத்நங்களுக்கு தீவீஷ்டாஹமேதென்னும் ஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ரத்நங்
களுக்கித்யாதி.) (தானே) என்ற வநஹம், தீவீஷ்டாஹமேதென்ன என்று கூட்டு
வது. வர்த்தமானாரீயம் (இவையொருக்காலித்யாதி.) ... ௩.

ஆரூம்பாட்டு.—(எங்ஙனும்த்யாதி.)பரிஹேடித்துஅநுஹிக்கலாம்படியிங்கே

ஆறாம்பாட்டு. (எங்ஙனுமிதயாதி) இவாபடிகளையறிய என்று புகிலொன்றுமதெரிகிறதிலலை. (ஏந்திழையாரிதயாதி) பூணப்பட்ட ஆஹாணத்தை யுடைய அஸலைகள். சங்கும, மரும, நிறைவும-அடக்கமும், இவையெல்லாம் தமமதாக அஹ்மாநிததுகொண்டு போருமவா. (பொங்கிதயாதி) கிளர்து அலைமோதுகிற கருங்கடல், பூவை, காயா, காலத்திலேயலாநத செவவிலபபூ, இவற்றுடனே சொல்லப்பட்ட மேவம், அபபடியி நசுகிற விவாரோவெனன. .. கூ.

ஆறாம்பாட்டு — (எங்ஙனுமிதயாதி) ஆபாதபரதீதிமாதரமன்றிககே, நமமுடைய இயற்றியெல்லாங்கொண்டு இவரையுள்ளவளவெல்லாமறியவேணுமென்று பாததால, ஒன்றுமறியப்போகிறதிலலை. (ஏந்திழையாரிதயாதி) “ நிரஞடையாஹயபரிகரங்களை ஆரபரிகரங்களை வாசியாக தமமதாகவேணும் ” என்று அதுககாக ஆஹாணம் பூண்டிருக்கக்கடவ அஸலைகளுண்டு, அவாகளுடைய வளையும, மருஸஸம், அகவாயிலடக்கமும், இவையெல்லாம். (தமமனவாகபபுருது) நமமதென்றி நாதவையெல்லாம் கண்டபோதே தமமதாக அபபடியாயத்து வந்தது (தாமுமிதயாதி) தமமதாககினபரிகரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஒன்று உபமாநமாகப்போராமையாலே, அங்குமிங்குமாகக்கிரபொறுகுகிறா. பெரியகிளாததியையுடைததாயிருக்கிற கருங்கடல், பூவை, காயா, செவவிலேயலாநதநீலம், இவற்றோடெடக்கத்தொடுத்தமேவம். (அங்ஙனம்போன்று) சொன்ன உபமாநதான உபமேபகதுக துப்போராமையாலே, அங்ஙனம் போன்றிவராகொலெனன (அட்டபுபகரம்) உனகதறிபாமைக தடலாகசசொல்லாநின்றும், நியமிக்காகவந்து நிறுத்தவன்னேரானென்றா. கூ.

வந்திருக்கிறேன என்றி, எனக்குக்கண்டகாடசு தன்னில் ஸாவஸவாபஹார[உருக்ஷமமானவடிவை அது ஹிக்கப்போகிறதிலலைபேயெனன, எல்லாரும்கண்ணால்கண்ணுஹிக்கலாமபடி டன்றோனவந்தகென நருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“ எங்ஙனும்-” எந்தயதந்ததாலும், நாமியாபடியெல்லாம் எண்ணப்புகில என்று ஸங்காராயம் தருவுள்ளமபற்றி யருளிச்செய்கிறா (ஆபாதேதயாதி.) இயற்றியெல்லாம் - யதநமெல்லாம். “ பொங்க ” இதயாதி - “ அங்ஙனம்போன்றிவாதாமம் - ஆகொல ” என்று அநவயிததுத தாதபாயமருளிச்செய்கிறா (தமமதாககினவிதயாதி.) * போதிலே - உவிதகாலத்திலே, விகலிககிற, நீலம் - கருநெய்தலென்று ஸங்காராயமாய, ஹலதாயம் (செவவியிலேயிதயாதி.) ... கூ.

ஏழாம்பாட்டு.—(முழுசியிதயாதி) எல்லாரும்கண்ணாலே யதுஹிக்கலாம்படிவந்து நிற்கிறேன என்குநின்றீர், உமமுடையகோலமும், இமைகொட்டாமல[ருடுபார்க்கிறகண்களும், திருமாவும், தோள்களும், வாயும், ஸஞரிஹோம்யமாயிருக்கிறதென்று கூசினவளை, கூசவேண்டா என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கூகடி பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, எட்டரீந்திருமொழி,

முழுசிவன்டாடியதண்டுழாயின்மொய்ம்மலர்க்கண்ணியும்மேனியம்சார்
திழிசியகோலமிருந்தவாறெங்ஙனம் சொல்லுகேன்; ஒவிநல்லார்
எழுதியதாமரையன்னகண்ணு மேந்தெழிலாகமும் தோளும்வாயும்
அழகியதாமிவரர்கொலென்ன அட்டபுகரத்தேனென்றோ. எ.

ப - ரா.— வண்டு - வண்டிகள், முழுசி - தேனிலேமுழுக், ஆடிய-ஸஸம்பரம்
நர்த்தம் பண்ணுநின்றன, தண் - குளிர்ந்த, துழாயின் - திருத்துழாயினுடைய,
மொய் - செறியத்தொடுத்த, மலர்க்கண்ணியும் - பூமாலைசாத்தியருளினப்ரகாரத்
தையும், மேனி - திருமேனியிலே, அம் - அழகிதான, சாந்துஇழிசிய - சந்தந்தா
லெயெழுதப்பட்ட, கோலமிருந்தவாறும்-அலங்காரமிருந்தப்ரகாரத்தையும், எங்ங
னம் - எப்படி, சொல்லுகேன் - சொல்லித்தலைக்கட்டப்போகிறேன்; ஒவி - சித்திர
மெழுதுவதில், நல்லார் - வல்லவர்கள், எழுதிய - எழுதின, தாமரையன்ன-தாம
ரையிதழ்போன்ற, கண்ணும் - திருக்கண்களும், ஏந்துஎழில் - மிக்ககார்த்தியையுடை
த்தான, ஆகமும் - திருமார்வும், தோளும் - திருத்தோள்களும், வாயும் - திருப்பவ
ளமும், அழகியதாம் - அழகாயிராநின்றது; இவர்-இப்படிப்பட்ட அழகையுடைய
இவர், ஆர்கொல் என்ன—, அட்டபுகரத்தேன் என்றோ— ... (எ)

ஏழாம்பாட்டு. (முழுசியித்யாடி) வண்டிகள் தேனிலே முழுநீக்
களித்தாடுகிற தண்டுழாயினழகிய பூக்களையுடைய மாலையையும்.
(மேனியித்யாடி) அழகிய சாந்து பூசினவாறிருந்தபடியும். (எங்ஙனம்
சொல்லுகேன்)ஏதென்றுஎத்தைச் சொல்லுவேன். ஒவி-வித்ரம்.[2.0
நல்லார் - வல்லார். வித்ரமெழுதுவல்லாராயிருப்பார். வித்ரத்திலே
எழுதின தாமரைப்பூப்போன்றகண்ணும். (ஏந்தெழிலித்யாடி) அழகு
யரிக்கப்பட்ட திருமார்வும், தோளும், திருப்பவளமும் அழகியதா
மிவரர்கொலென்ன. எ.

ஏழாம்பாட்டு.—(முழுசியித்யாடி) கண்ணகத்திலிழிவாரைப்போ
லே வண்டிகளானவை மயபாநமத்தமாய்க் களித்தாடாநின்றன
திருத்துழாயினுடைய செறியத்தொடுத்த மாலையும். (மேனியித்யாடி)
“ஆவயோர்மாத்ரஸஜ்ஜீஸம்” என்கிறபடியே - ஸ்வத: நன்றான திரு
மேனியிலே, பழகப்புகைத்து ஆறினசாந்தை, அங்கேயிங்கே யிளி
ம்பாகப்புகையைன்றிக்கே வேண்டுமிடங்களிலே சாத்தினகோலமிரு
ந்தபடியும். (எங்ஙனம்சொல்லுகேன்) வாஹகஸஸ்டிமில்லாததுக்கு
என்னால் வாஹகஸஸ்டிமிட்டுச்சொல்லப்போமோ. (ஒவியித்யாடி)
வித்ரமெழுதுகையில் குஸலராயிருக்குமவர்கள் எழுதின தாமரைப்
பூப்போலேயிருக்கிற கண்களும்; அதாகிறது - கண்டபின்பு இமை
யாதேயிருந்தபடி.(ஏந்தெழிலித்யாடி) மிக்க எழிலையுடைத்தாயிருக்கிற
திருமார்வும், தோள்களும், வாயும் அழகியராயிருந்தார்; இவரார்
கொலென்ன. (அட்டபுகரம்) இவ்வொப்பனையழகைக்கொண்டு
பரமபடித்திலேயிருக்கிறவனென்று கூசவேண்டா, உனக்காகவந்து
நிற்கிறவன் நானென்றார். எ.

(இழிவாரைப்போலே) என்றவநதரம், ஒன்றுக்கொன்று துணைதேடியிழிந்த
எந்த கூட்டிலது. “அஞ்சாந்து” என்னைக்கு சாந்துக்கழகேதென்ன (பழகவித்
யாடி.) இனிம்பாக - அசாதுர்யமாக இமையாதே - இமைகொட்டாதே. எ.

மேவியெப்பாலும்விண்ணோர்வணங்கவேதமுரைப்பர்முந்நீர்மடந்தை
தேவியப்பாலதீர்சங்கமிப்பால்சக்கரம் மற்றிவர்வண்ணமெண்ணில்
காவியொப்பார் கடலேயுமொப்பார் கண்ணும்வடிவும் நெடியரா யென்
னாவியொப்பாரிவரர்கொலென்ன அட்டபுயகரத்தேனென்றாரே. அ.

ப - ரை. — விண்ணோர் - நித்யஸூரிகள், எப்பாலும்-எல்லாதிக்குக்களிலும்,
மேவி - தங்காபிமாந - வைத்திட்நிவந்த, வணங்க - வணங்கி, வேதம் - வேதங்களா
லே, உரைப்பர் - ஸ்தோதரம்பண்ணுதிற்பர்கள் ; முந்நீர் - திருப்பாற்கடலில்
திருவவகரித்த, மடந்தை - பெரியபிராட்டியார், தேவி - இவருக்குப்பட்டமஹிஷியா
யிராதின்றான் ; அகர் - முழங்காதின்றுள்ள, சங்கம்-ஸ்ரீபாஞ்சஜநயாழ்வான், [ய
பப்பால் - இவருக்கேயிராதின்றான் ; சக்கரம் - திருவாழிபாழ்வான், இப்பால் -
வலவருக்கேயிராதின்றான் ; மற்று - அகரத்தினை, இவா-இவருடைய, வண்ணம் -
நிறத்தை, எண்ணில் - வார்த்தை சொல்லப்பட்டால், காவி - கருநெய்தல் பூ
நிறத்தை, ஒப்பார் - ஒப்பவரும், கடல் - ஸமுத்ராதின நிறத்தை, ஒப்பார் - ஒப்ப
வரும், கண்ணும் - திருச்சுண்களினழகிலும், வடிவும்-வடிவழகிலும், நெடியராய்-
இப்படிப்பட்டவரென்று அளவிடக்கூடாதவரும், என - எனக்கு, ஆவியொப்
பார் - பாரணனைபொத்தவருமாயிராதின்றான், இவர் தர்கொலென்ன—; அட்டபுய
கரத்தேன் எனாரே—.

எட்டாம்பாட்டு. (மேவியித்யாதி) ஸர்வதோதிக்கமாக நித்யஸூ
ரிகள்வந்து வணங்க. (வேதமித்யாதி) சொல்லும் வார்த்தையெல்[உய
லாம வேடிமாயிராதின்றது. (முந்நீரித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே பிற
ந்த பெரியபிராட்டியார் இவனுக்குப் பட்டத்துக்குரிய மஹிஷி. (அப்
பாலித்யாதி) அவ்வருக்கேமுழங்குகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்,

எட்டாம்பாட்டு. — (மேவியித்யாதி) இந்திராடிகள், ததையில் கால்
பாவாதேயிறேயிருப்பது ; அவர்கள் - தங்கள் மந்தத்தையும் அருவ
ருத்திருக்கக்கடவ நித்யஸூரிகள், பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் அங்
குப்போலே பரிமாற. (வேதமுரைப்பர்) இவர் வாயாலசொல்லுகிறது
வேடிமாயிராதின்றது. (முந்நீர்மடந்தைதேவி) முந்நீர்மடந்தையென்று—
(ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டி; அன்றிக்கே,) † பெரியபிராட்டியாராகவுமாம் ‡.
(அப்பாலதீர்சங்கம்) ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியானபோது, அவ்விடத்திலே
அதிருகிற ஸங்கவென்னுகிறது ; பெரியபிராட்டியாரானபோது,

எட்டாம்பாட்டு.— (மேவியித்யாதி.) நீர் ஸூரிகளோம்யராயிருந்தீரென்றது
பொய்யோ, ஸூரிகள்வணங்க நாயச்சிமாரும் நீருமாய், “ தமஸ்பரமோயாதா
ஸங்கவகரமஹார:” என்கிறபடி - ஆயுடச்சேர்த்தியும் பரமபுருஷலக்ஷணமான
சண்ணும்வடிவுமாயிருந்தீரே, கிட்டியதுஹிக்கமாட்டேனென்னுந்நின்றுகொண்டு,
உம்மைப்பிரிந்தால் பிழைக்கவும்மாட்டேன்னென்ன; நீயிங்ஙன்படுகிறதென், உன்னை
விட்டுப்பிரியக்ஷமென்றுகாண் நானென்னாரென்று ஸங்கதி.

அங்குப்போலே - பரமபடித்திற்போலே. ‘மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைய
இந்த ஸமுத்ரம்போலேயிருக்கிற க்ஷீராஸ்யியில்பிறந்த மடந்தையென்று ஸங்கார
யம் வியக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (முந்நீரித்யாதி.) முந்நீர்குழந்தமடந்தையென்று
அர்யாஜரம்(ஸ்ரீஹ்ருமித்யாதி.)

† குண்டலிதகரநதம் சிலஸ்ரீகோஸங்களில்லை. ‡ “ முந்நீர்மடந்தையென்று-
ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியாராகவுமாம், பெரியபிராட்டியாராகவுமாம் ” என்று சில
ஸ்ரீகோஸங்கள்.

தஞ்சம்வர்க்கென்வளையும்நில்லா நெஞ்சமும்தம்மதேசிந்தித்தேற்கு
வஞ்சிமருங்குல் நெருங்கநோக்கி வாய்திறந்தொன்று பணித்ததுண்டு
நஞ்சமுடைத்திவர்கோக்கும்நோக்கம்நானிவர்தம்மையறியமாட்டேன
அஞ்சவன்மற்றிவரர்கொலென்ன அட்டபுயகரத்தேனென்றோ. கூ.

ப - ரை.— என் - எனனுடையவை என்று தான் பிரதித்தபடிபாசக, வளை
யும் - வளைகளும். தஞ்சம் - நிர்ஹிதமாக, இவர்க்கு - இவர்க்காக, நிலலா - சமு
லாநின்றன ; சிந்தித்தேற்கு - ஆராய்ந்தவென்னுடைய, நெஞ்சமும் - மனஸ்கும்,
தம்மதே - அவரதாயிருந்தது; வஞ்சி - நீர்வஞ்சிக்கொம்பல்பான்ற, மருங்குல்
இடையானது, நெருங்க - துவளும்படியாக, நோக்கி-பார்த்து, வாய்திறந்து-(ப)
திருப்பவளத்தைக்கிறந்து, பணித்தது - அருளிச்செய்தது, ஒன்று - மிகவிரிவான
யமான ஓர்த்தம், உண்டு—; இவர்—, நோக்கும் நோக்கம் - பார்க்கிறபாலை,
நஞ்சம் உடைத்து - விவத்கோடு சுமையதுபோலென்றே; தான்—, இவர்
தம்மை - இவர்படிக்கை, உதரியமாட்டேன் - ஒன்றும் அறிகிறிலை; மற்ற - உறு
க்குமேலே, இவரைப் பார்த்தவாதே, அஞ்சவன் - அஞ்சாநின்றேன்; இவரர்கொல்
என்ன—; அட்டபுயகரத்தேன் என்றோ—.

இவ்வருகேவிளங்காநின்றதுள்ளதிருவாழி.(மற்று)வேறு.(இவர்வண்ண
மித்யாஜி) இவர்வடிவழகு சொல்லில். (சுவாமித்யாஜி) கரும்புவளை
யொப்பர்,கடலேயுமொப்பர்.(கண்ணுமித்யாஜி) திருக்கண்ணும் திரு
மேனியும்அபரிஹிந்நமானவோத்யதையுடையாராய். எனக்கு பரமண
ஸமரானவிவரர்கொல்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (தஞ்சமித்யாஜி) இவர்தமக்கென்வளையைந்

அவரிருக்கிறவிடத்துக்கு மற்றையிடத்திலேயுதிசுகிறதொன்றும். (இப்
பால் சக்கரம்) ஓரிடத்திலே நின்றால், மற்றையிடத்தை இப்பால்
என்னக்கடவதிறே. (மற்றித்யாஜி) இவருடைய கிரகத்தைப்பார்க்கில்
காவிபோலேயும் கடல்போலேயுமிரநின்றார். (கண்ணித்யாஜி) கண்
னுக்கும் வடிவுக்கும் உபமானமில்லை ; கண்ணுக்கெல்லையுடாகிலா
ய்த்து வடிவுக்கெல்லையுள்ளது. (என்னாவித்யாஜி) வயதிறேகத்தில
ஜீவிக்கவரிதாம்படி யிரநின்றார் ; இவரார்தான் என்ன. (அட்டபுயக
ரம்) சொன்னபடிபொல்லாது; - * ஜ்ஞாநிதவாத்மைவமமதம் கோ
டறியாயோ என்றார். உன்னையொழிய ஜீவிபாதவன்காண் நானெ
ன்றார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(தஞ்சமித்யாஜி) நிர்ஹிதமாக, இவர்க்கென்

சொன்னபடிபொல்லாதென்றது - நீயெனக்கு ஆத்மாவாயிருக்க நம்மை உனக்கு
ஆத்மாவாகச்சொன்னபடி பொல்லாதென்றபடி.

ஒன்பதாம்பாட்டு. — (தஞ்சமித்யாஜி.) நானுன்னை விட்டுப்பிரியகூடமனன்று
என்னுந்நிறுக்கொண்டு தாயிவனோடுகலந்து பரிமாற, இவளந்தடிஸையில் மேல்
வரப்புகுகிறவிலேஷத்தை யெண்ணிஅஞ்ச, இவளச்சம் அவர்தீர்த்தாராகஉருவு
வெளிப்பாட்டிலதுஹவத்தைச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

தஞ்சைமாகநினைத்திருப்பார்; நெஞ்சுமவர்க்கே; (சிந்தித்தேற்கு) விவாரித்தேனுக்கு. (வஞ்சியித்யாதி) வஞ்சிக்கொம்புபோன்ற இடையை விடாதேபார்த்து வாய்திறந்து சொல்லிற்றுமொருவார்த்தையுண்டு.

வளை நிற்கிறதில்லை. இங்கே குடியிருப்பாய், அவாக்காகவர்த்திக்கிறன[டு] வாரிநந்தன. [ஐயம்மயமித்யாதி] அவரைப்போலே வளையும்நிற்கிறனவில்லை. இவருடைய பூர்வவஜித்தத்தோடு ஸாம்யமுண்டாயாய்த்து இவற்றைக்குறிப்பிடுவது. (என்வளையும்) என்னுடைய என்று ஸ்ரமித்தவளவெய்யாய், கிட்டினவாறே அவரதாயிராநின்றது. வாய்ப்பரிசுரங்களிப்படியாயினதும் உள்நுள்ளவைதான் நமக்குத்தொங்குமோ[டு] என்றிருந்தேன் (நெஞ்சமுமதம்மதே சிந்தித்தேற்கு) [உற்றெண்ணில் அநுபுமற்றுகளன்றன்னதே] ஆபாதப்ரதிதியில் நம்மதென்றிருந்தவித்தனையாய், ஆராய்ந்தவாறே அகவாயிலாவரணமும் அவரதாயிரந்தது. (வஞ்சியித்யாதி) பண்டே தொட்டார்மேலேஷோஷமாய், “இருந்து, முறித்தது” என்றும்படியாய்த்து இடைதானிருப்பது; [டு] இதி லேஷாயபண்ணாதே அது துவளும்படி கோக்கினாய்த்து. (வாயித்யாதி) உருவவெளிப்பாட்டிற் சொன்னவார்த்தை இப்போதென்னுறுங்கருக்கஞ்சு சொல்லப்போகாது. அப்போதுசொன்ன பாகரம் கிடக்கச்செய்தேயும் அபரஸவாரணத்திலே துவக்குண்டமைதோற்ற (வாய்கிறந்து) என்கிறான். (ஒன்று) இன்னமும் அவன்சொல்லில் [உய] சொல்லுமித்தனை; என்றானது அதுவாஷிக்கப்போகாது. அதுக்குக்கருத்து - இடைவெளிவாய்போலேயிராநின்றது; ஓடியாதபடி என் கோவாலை அணப்போதே என்றபொலே.

வளை வல்லாவிட்டால், “என்வளை” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இங்கேவித்யாதி). “வளையும்” என்ற வகார தாதபர்யம் (அவரைப்போலேயித்யாதி.) இப்போது அவா பிரியமாட்டேனென்றிருக்கிறோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவருடையவித்யாதி). அதாவது - *பேதைநினைப்பிரிவேனென்றகன்றவரன்றோவென்கை. அன்றிக்கே, வ்யாக்யாத்திவாக்யமாய், ஆழ்வாருடைய பூர்வவஜித்தம்போலே வளையும் கழலுகிறதென்னவுமாம்; அதாவது - எம்பெருமான் கிட்டினவாறே பிந்தாலிக் கிற ஆழ்வாரைப்போலே யென்கை. * வளவேழுலகு தலையெடுக்கை எல்லார்க்கும் ஒக்குமிதே. “என்” என்றதுக்கு யோஜநாதநம் (என்னுடையவித்யாதி.) நீர்வஞ்சிக்கொம்புபோலே யிருக்கிற, மருங்குலுண்டு-இடை, அதுநெருங்க-துவளும்படியாக, நோக்கி - ஸம்ஸலேஷித்து என்று ஸம்ஸாரமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பண்டேயித்யாதி.) “ஒன்று” என்றஸாமாந்யோக்திக்குத்தாத்பர்யம் (உருவவெளிப்பாட்டிவித்யாதி.) “ஒன்றுபணித்ததுண்டு” என்றவளவு அமைந்திருக்க, “வாய்திறந்து” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (அப்போதித்யாதி.) “ஒன்று” என்றது - அத்வீதியமென்றாய், அதிஹஸ்யமென்றாய், தாத்பர்யானுரமருளிச்செய்கிறார் (இன்னமுமித்யாதி.) “வஞ்சிமருங்குலநெருங்க” என்றவாக்யத்தையும், மேல் “அட்டபுயகரத்தேன்” என்றபடித்தல் தோற்றின எட்டுத்தோள்களையும் திருவுள்ளம்பற்றி, அநதபரமரஹஸ்யநதன்னவெளியிடுகிறார் (அதுக்கித்யாதி.) மய்யமபடிமான நமஸ்ஸில் பிறந்ததுணிவு மிகவும் ஸ்கூஷ்மமாயிராநின்றது, ரக்ஷகத்வப்பாரிப்பாலே நானே ரக்ஷிக்கிறேனென்ற உரமரஹஸ்யமென்று இதுக்குஸ்வாபஷோம்.

மன்னவன் தொண்டையர்கோன்வணங்கும்நீணமுடிமாலையிரமேகன்
தன்வலிதன் புகழ்கூழ்ந்த கச்சியட்டபுயகரத்தாதிதன்னை
கன்னிநன்மாமதிள் மங்கைவேந்தன் காமருசீர்க்கலிகன்றி குன்றா
வின்னிச்சயால்சொன்னசெஞ்சொல்மாலேயேத்தவல்லார்க்கிடம்பைகுந்தமே.

ப - ரை.— வயிரமேகன் - வயிரமேகனென்னும், மன்னவன் - ராஜாவான, தொண்டையர்கோன் - தொண்டைமாணசக்ரவர்த்தியாலே, வணங்கும்-சேவிக்க ப்படுமவராய், அத்தாலே, நீள் - நீண்ட, முடி - திருமுடிமையடைய, மால்-ஸ்ரீவ ஸ்வரனாய், தன் - அர்தராஜாவினது, வலி - மிடுக்காலும், தன்புகழ் - அவன்பாஸ் ஸாலும், சூழ்ந்த - விஞ்சின, கச்சி - கச்சிநகரில், டட்டபுயகரத்து-திருவட்டபுடி யகரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற, ஆதிதன்னை - ஸர்வகாரணபூசன்கலியமாய்; கன்னி - ஒருவராலுமழிக்கவொண்ணாத, கல் - நன்றான, மா-பெரிய, மதிள் - மதி ளாலேசூழப்பட்ட, மங்கை- திருமங்கைக்கு, வேந்தன் - ராஜாவாய், காமருசில லாரும் விரும்பும்படியான, சீர்-குணங்களையுடையான, கலிகன்றி-பழுவார், குன்றா- குறைவில்லாத, இன் - இனிய, இசையால்-இசையுடனே, சொன்ன - அருள்வரு ச்செய்த, செம்-அழகிய, சொல்மலை-பத்தஸூதாப்பரிதையடைய டிட்டிருமொழி யைக்கொண்டு, ஏத்தவல்லார்க்கு—, இடம்—, வைகுந்தம்-பரமபதம் என்கிறார். (சு0)

(நஞ்சமித்யாதி) நம்மை முடிக்குபிவர்பார்க்கிறபார்வை; நான் வந்தம மை யறிகிறிலேன், நீரா? என்றுகேட்க; அஞ்சாநின்றேன்.

(நஞ்சமித்யாதி) இவர் பார்க்கிறபார்வை, விபாகந்திட்டுமனமாழிமு முடிக்கும்போலேயிராநின்றது. சொன்னவார்த்தையை காமரசெலு த்துவாரைப்போலே யிராநின்றார் ; அதொரு உகந்தபாத்தமாகாம, அத்தை அர்புகரியாகாரியாக்கரினைக்கிறார் போலேயிராநின்றது. (நாநி த்யாதி) இவராகுகாராயிருக்கிறாரோ, நம்மை முடித்தேவிடவருககிற ரோ, அறிகிறிலேன்.

(அஞ்சுவன்) இவர்கொல்லுகிறவார்த்தைதான் சொல்லாதல்ல விதே ; ஆகிலும், அவரைபும் நம்மைமாம பார்க்கத்தவரே அஞ்சாநின் றேன். அப்பெரியவனுக்கு இவ்வாற்றமுமாயுண்டாகக்கூடு போ என்ற னஞ்சாநின்றேன் ; இவரார்தானென்ன. (அட்டபுயகரம்) ஒருவசநங் கொண்டு ஸர்வரன் என்றஞ்சவேண்டா, நீ அஞ்சாமைக்கு உன்னோடு ஸஜாதீயனாய்வந்து நிற்கிறவனன்றோ நானென்றார். ... கூ.

இவர்ஸரஸ்ரேஷிக்குற ஸரஸ்ரேஷம் விஷமிஸ்ரமாயிருக்கிறது என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி.) இப்போது * ஆநந்தகநடாவஹமாயிரு ச்சையால் இத்தனையும் ஸ்ரஸ்ரேஷகாலத்தில் ஸாயகமாய்முடிக்குமென்று கருத்து. கீழே “நெருங்கேநாக்கி” என்றானே; மீளவும் “நோக்கும்நோக்கம்” என்கிறதென் னென்னவருளிச்செய்கிறார் (சொன்னவித்யாதி.) விவரணம் (அதொருவித்யாதி;) இடையொடியாமைதோள்களாலே அணைத்தஸரஸ்ரேஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து.

(சொல்லுகிறவார்த்தை) என்றது - ஸ்வாபஜேஸத்தில் உரமஸ்ரேஸாகம். (ஸஜா தீயனாய்) என்றது - “மாம்” என்றதில் ஸாரஸியாய் ஸஜாதீயனாஸூப்போலே, இவளு டன் கலந்துபரிமாறினமையைப்பற்றி. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (மன்னவனித்யாதி) ராஜாவானதொண்டைமான் ஊக்ரவர்த்திவணங்கும். (நீண்முடிமாலே) அத்தொண்டைமான்ஊக்ரவர்த்திவணங்கினபுன்பாய்த்து முடி நற்றரித்ததும் ஈஸ்வரத்வம் நிலைநின்றதும். வயிரமேகனென்று-அவனுக்குப்பேர். (தன்வலியித்யாதி) அவன்மிடுக்காலும் புகழாலும் விஞ்சினகாஞ்சீபுரத்து திருவட்டபுயகரத்திலே நின்றருளின ஸர்வகாரணனை. கன்னி - அழிவின்மை. ஒரு வராலழிச்சவொண்ணாத நன்னுமதிளாலே சூழப்பட்ட திருமங்கைக்கு ராஜாவான். (காமருசீரித்யாதி) எல்லாரும் விரும்பும்புணங்க லோபுடைய ஆழ்வார்துறைவற நல்ல இசையுடனே சொன்ன அழகிய சொல்மாலையை யேத்தவல்லார்க்கிடம் பரமபடிம். ௧௦.

வாரிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளேசுரணம்.

பத்தாம்பாட்டு. - (மன்னவனித்யாதி) ராஜா தொண்டைமான்சக்ரவர்த்தி : அவன் ஸ்ரீராமநியாய அவன் வணங்கினபுன்பாய்த்து, ஈஸ்வரன்முடி நல்தரித்ததும் ஸர்வேஸ்வரத்வம் நிலைநின்றதும். முன்பெல்லாம் ஈராகப்பட்டிறேபோந்தது. (வயிரமேகன்) வயிரமேகனென்று-அவற்குப்பேர். (தன்வலி) எதிரிகளை அழியச்செய்கைக்கிடான அவன் மிடுக்கும், பச்சுணத்தாலவந்த புகழும் விஞ்சியாய்த்திருப்பது. திருவட்டபுயகரத்திலே நின்ற ஜமத்காரணஹுதனைக் கவிபாடிற்று. (கன்னிரித்யாதி) அரணுகப்போரும்படியாய் புதிசாயிருக்கிற மதிளை [உய்யுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்ந்து பரமாராய், எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ரிஹைபண்ணவேண்டுமடியான வைஷ்ணவலக்ஷ்மியையுடைய ஆழ்வார். (குன்று) தான் குறையங்கடவதன்றிக்கே, கேட்டார்செவிக்கும் ஆகிஷகமாய்படியான இசையையுடைத்தாய், ஆடையந்தான் செவ்விதாயிருக்கிற இவற்றைக்கொண்டு. (எத்தவல்லார்க்கிடம் வைகுந்தமே) உருவுவெளிப்படடாலே அருமணித்து நிறர்க்கிருந்து சொல்லவேண்டாதே, “தேவைஸ்ஸயமாடிமதேம” என்கிறபடியே நித்யாநுஹம் பண்ணிக்களிக்கலாம்தேவத்திலே புகப்பெழுவார். ... ௧௦.

அடிவாடி.—சீரீ வெந்திறல் செம்பொன் மஞ்சு கலை எங்ஙனும் முழுமேன் தஞ்சம் மன்னவன் சொல்லு.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசுரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசுரணம்.

பத்தாம்பாட்டு.— (மன்னவனித்யாதி.) (ஈராகப்பட்டிறே) என்று - வணங்கு கைக்குமுன் “த்வம்மேஹம்மே” என்றிறேபோந்தது; “யயாராஜாதயாப்ரஜா:” என்று எல்லாரும் வணங்கினார்களென்று கருத்து. அவற்குப்பேர் - ஊக்ரவர்த்திக்குப்பேர். ஆஸ்ரயந்தானென்றது - தானாஸ்ரயமானது செஞ்சொல்லாயிருக்கு மென்கை. ... ௧௦.

ஜீயாதிருவடிகளேசுரணம்.

சொல்லுவன்சொல்பொருள்தானவையாயச்சுவையுருவிநாற்றமும்தோற்றமுமா
நல்லரன்நான்முகன் நாரணனுக்கிடந்தான் தடஞ்சூழ்ந்தழகாயகச் [ய்
பல்லவன் வில்லவனென்றுலகில் பலராய்ப் பலவேந்தர்வணங்குகழல்
பல்லவன் மல்லையர்கோன் பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. க.

ப - ரை.—சொல்லு - சுண்ணாற்காண்கை முதலியவற்றுக்கு வியமமான அர்த்
தத்தைச் சொல்லக்கடவதான ஸப்தம். வன்சொல் - அததன்னிலும் அருமையான
வேதம், பொருள் - வேதார்த்தம், உவை - ஆகிய அவற்றுக்கு, தான்—, ஆய் - நிர்
வாஹகனாய் ; சுவையும் - ரஸமும், ஊறுவம் - ஸ்பாபமும், லீலியம் - ரப்சமும்,
நாற்றமும் - கந்தமும், தோற்றமும்-சுண்ணாற்காண்கிறருபமுமாகிற விவந்துகையு
ஆய் - நிர்வாஹகனாய்; நல் - நல்ல, அான் - ஸம்ஹர்த்தாவான நுகாறுக்கம், நான்
முகன் - பரஹ்மாவுக்கும், ஆய் - அந்தராத்மாவாய்நின்று ஸர்வமஸம்ஹாரங்களை
நடத்துமவனாய், நாரணனுக்கு - தன்னுடைய நிஜரூபகதைக்கொண்டபாலநததைப்
பண்ணியருளுகிற நாராயணனுக்கு, இடந்தான் - இடமாவது ; அழகாய் - அழ
கிய, தடம்-தடாகங்களாலே, சூழ்ந்து-சூழப்பட்டு, அழகாய்-அழகந்தமிழ்ந்துள்ள, கச்
சி-கச்சிரகரிலே, பல்லவன் என்று-பல்லவனென்றும், வில்லவன் என்று-வில்லவன் என்
றும், பலராய்-அநேகராய், உலகில்-இந்தபூமியை அசாண்ட அக்காவித்தலில், பலவேந்
தர்-பலராஜாக்கள், வணங்கு-வணங்குகிற, கழல் - கீரக்கழலையுடைய ஒரு, மல்லே
யர் - மல்லாபுரியென்னும் திருக்கடல்மல்லையிலுள்ளவர்களுக்கு, தான் - அரச
னான, பல்லவன் - பல்லவனென்பவன், பணிந்த - ஆர்வமீத, பரமேச்சுரவிண்ண
கரம் - பரமேஸ்வர விண்ணகரமாம். (க)

“ மன்னவன் தொண்டையர்கோன்வணங்கும் கண்முடிமாலே”
என்று தொண்டைமான்சக்ரவர்த்தி திருவட்டபுகாததிலே அதுகூறி
த்தபடியை யநுஸந்தித்தார் ; அந்த பரணமத்தாலே, பல்லவனென்
பாடுருவன் பரமேஸ்வரவிண்ணகரத்திலே அந்மாதாமான ஆறுகி
கூல்யங்களைப்பண்ணி, ஓரோன்றே எடுத்ததாயி மாயபடி பண்ணினு
னாய்த்து ; பின்பு சோழன்கண்டு அது பொறுக்கமாட்டாமையாலே
அவற்றைத் தவிர்த்தான். ஐயவடிவியத்திலே ஓரடி நின்றாரைத்
தமக்கு உஜ்ஜேய்யராகவிதே இவர்தாம் நினைத்திருப்பது ; அத்தாலே
அவன்படிகளை யநுஸித்துப்பேசுகிறார். *

“ மன்னவன் தொண்டையர்கோன்வணங்கும் கண்முடிமாலே”
என்று - தொண்டைமான்சக்ரவர்த்தி திருவட்டபுகாததிலே அது
கூறித்தபடியை யநுஸந்தித்தார் ; அந்த பரணமத்தாலே, பல்லவ
னென்பாடுருத்தன் பரமேஸ்வரவிண்ணகரத்திலே அந்மாதாமான
ஆறுகூல்யங்களைப்பண்ணி ஓரோவொன்றையெடுத்தது ஆயிரமாய்படி
பண்ணினுனாய்த்து ; பின்பு சோழன்கண்டு, அதுதான் பொறுக்கமா
ட்டாமையாலே அவைதன்னை யமைத்தவித்தனை. இனித்தான், ஐய
வடிவியத்தில் ஓரடி வரநின்றார் தமக்கு உஜ்ஜேய்யராகவிதே யிவர் நினை
த்திருப்பது ; அத்தாலே - அவன்படிகளெல்லாம் தமக்கு இனிதா
யிருக்கையாலே அவற்றை யநுஸித்துப்பேசுகிறார். *

சொல்லுப்ரவேசம்.— கீழ்த்திருமொழியில் - உருவுவெளிப்பாட்டிலே தாய்
மாரோடுசொல்லிக் கொண்டிருந்தவிவளுக்கு பரமேச்சுரவிண்ணகரத்திலிருப்பை
க்காட்டக்கண்டு தாமாதன்மையாலே அவன்படிகளெல்லாம் பேசி, அவருத்
தைக்கு கிணிகரித்தார்படியில் திருவுள்ளமுனறியநுஸிவிக்கிறுஒன்று ஸம்மதி
திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மன்னவனித்யாதி.) (ஓரோவொன்றையெடு
த்தது) என்றதுக்கு-ஓரோரு ஆஹரணங்களாயிரம்பண்ணியைத்தானென்றுகருத்து.
இப்போது காணோமேயென்ன (பின்புசோழனித்யாதி.) அமைத்து - சேமத்திலே
யமைத்து. அதுகூலானுவி லித்தனை கொண்டாட வேணுமோவென்ன (இனிய

முதற்பாட்டு. (சொல்லு வன்சொல்லித்யாதி)ப்ரத்யக்ஷாதிகளுக்கு விஷயமான அர்யத்தைச்சொல்லக்கடவதான ஸஸ்டம்; அதுதன்னிலும் நித்யமானவேடம். (பொருள்)வேடார்யம். (தானவையாய்) அவற்றுக்கு தான்வாஹ்யம். “அந்நாயனூர்பக்கலாஹரத்தாலே அவரொழுந்தருளிடு யிருக்கிற நிருப்பதியைவிரும்பி ஒருக்கால் சொன்னுப்போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லுவேனென்கிறார்” என்று பிள்ளையமுதனார். (சுவைபித்யாதி) அதிற்சொல்லுகிற புநுஷார்யங்களில் ஐஸ்வர்யத் தை அபேகித்திருப்பார்க்கு உபாடேயமான ஸஸ்டாதிகளுக்கு நிர்வா ஹகனும். (சுவைபித்யாதி) ரஸம், ஸ்பர்ஸம், ஸஸ்டம், மந்தம், வக்ஷார் விஷயமான ஸ்டம். (நல்லாணித்யாதி) ருத்ராணர்யாமியாயும் ஸ்ரஹ் மாஹர்யாமியாயும் ஸ்ஸீஷ்டிஸஹாரங்களைப்பண்ணி, ஸ்வேநருபேண நின்ற பாலநத்தைப்பண்ணும் நாராயணனுக்கிடந்தான்.

முதற்பாட்டு. (சொல்லு) ப்ரத்யக்ஷாதிகளுக்கு விஷயமான அர்யத்தையும் சொல்லக்கடவதான ஸஸ்டம். (வன்சொல்) இதுதன் னிலும் நித்யமானவேடம். (பொருள்) உபாஹமானவேடார்யம். (தானவையாய்) அவற்றுக்கு நிர்வாஹகனும். (சுவைபித்யாதி) அதிற் சொல்லுகிற புநுஷார்யங்களில் ஐஸ்வர்யத்தை அபேகித்திருப் பார்க்கு உபாடேயமான ஸஸ்டாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனும். (சுவை பித்யாதி) ரஸம், ஸ்பர்ஸம், ஸஸ்டம், மந்தம், வக்ஷார் விஷயமான[உய் மடம். (நல்லாணித்யாதி) முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யவஸ்துவான ஜமஜ்ஜம்மாரிஹேதுவும் தானேயென்கிறது. (நல்லரன்) தந்தாம் கர் மத்தாலே க்ஸேஹப்படுகிற ப்ராணிகளை, தீம்பிலே கைவளர்ந்த ப்ராஜை யைக் காலிலும் கழுத்திலும் விலங்கிட்டுவைக்கும் பித்ராடிகளைப்போ ளே, இவற்றுக்கு ஸதஜபமாக உபஸஹாரத்தைப்பண்ணும் ருத்ரா னுக்கு அக்ர்யாமியாயும், “த்வாமாவிஸ்யப்ராஜாபதே” என்கிறபடியே- ஸ்ரஹ்மாவுக்கு அக்ர்யாமியாய்கின்ற ஸ்ஸீஷ்டித்தும், ஸ்வேந ருபேண நின்ற பாலநத்தைப்பண்ணியும்பொருகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வாஸஸ்யாகமாகிறது.

முதற்பாட்டு.— (சொல்லுத்யாதி.) ஸ்ம்ஸீஷ்டிஹாஸபுராணங்களை யுட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத்யக்ஷாதிகளுக்கித்யாதி.) ஸஸ்டக்ஷகுபாஸ்யத்வம் சொன் னதாய், மேல்முமுக்ஷகுபாஸ்யத்வம் சொல்லுகிறதாக உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (முமுக்ஷுக்களுக்குமித்யாதி.) ஸஹர்த்தாவுக்கு நன்மைமேதென்ன வருளிச்செ ய்கிறார் (தந்தாமித்யாதி.) ஸஹர்த்தாவையும் ஸ்ரஷ்டாவையும்சொன்னபோதே நடுவேபாலநகர்த்தாவையும் சொல்லவேணுமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வேநேத் யாதி.) * நாராயணபுரார்யம் (ஸர்வேஸ்வரனுக்கென்றது.)

† “நல்லரன்நாரணன் நான்முகனுக்கிடந்தான்” என்று சில மூல ஸ்ரீகோஸங் கள்; “ருத்ரனுக்கணர்யாமியாயும், ஸ்வேநருபேண நின்ற பாலநத்தைப்பண்ணி யும், “த்வாமாவிஸ்யப்ராஜாபதே” என்கிறபடியே-ஸ்ரஹ்மாவுக்கு அக்ர்யாமியாய் நின்ற ஸ்ஸீஷ்டித்தும்பொருகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு” என்று சில வ்யாக்யாந ஸ்ரீகோஸங்கள்.

சரக பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி.

கார்மன்னுநீள்விசம்பும் கடலும்சுடரும்நிலனும்† மலையும்தன்னுந்தித்
தார்மன்னு தாமரைக்கண்ணனிடம் தடமாமதிள்சூழ்ந்தழகாயகச்சி
தேர்மன்னுதென்னவனைமுனையில்செருவில் திறல்வாட்டியதிண்சிலையோன்
பார்மன்னு பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. ௨.

ப - ரை. — கார்மன்னு - மேகங்கள்ஸஞ்சரிக்கிற, நீள் - பெரிய, விசம்பும் -
ஆகாசமும், கடலும் - ஸமுத்ரங்களும், சுடரும் - சந்திரஸூர்யர்களும், நிலனும் -
பூமியும், மலையும் - குலபர்வதங்களும், தன் உருதித்தார் - தன்திருநாபியில் தாம
ரைப்பூவிலே, மன்னு - உண்டாம்படியிருக்கிற, தாமரைக்கண்ணனை - புண்டரீகா
க்ஷனுக்கு, இடம்-இடமாவது; தடம் - தடாகங்களாலும், மா - உயர்ந்திருந்துள்ள, [ய]
மதிள்-மதிள்களாலும், சூழ்ந்து-சூழப்பட்டி, அழகாய - அழக்தாயிருந்துள்ள, கச்சி -
கச்சிநகரிலே, தேர்மன்னு - மஹாரதனுன, தென்னவனை - பாண்டியனை, செருவில்
முனையில் - யுத்தமுகத்தில், திறல் - மிக்கசை, வாட்டிய - அழித்த, திண - திண்ணிய,
சிலையோன் - வில்லையுடையனாய், தன் கீழ்நீயை, பார் - பூமியில், மன்னு - நிலை
நிற்கச்செய்த, பல்லவர்கோன் - பல்லவராஜாவானவனை, பணிந்த பரமேச்சுர
விண்ணகரமதுவே—.

(தடமித்யாஜி) அழகியதடாகங்களாலே சூழப்பட்ட அழகியகாணிபுர
த்தில் பல்லவனென்றும்விலவனென்றும் அக்காலத்தில் ராஜாக்கள்;
அவர்களைச்சேர்ந்த ராஜாக்களும் பலரும்வந்து வணங்குகிற காலையு
டைய. (மல்லையர்கோன்) அவனுக்குத் திருக்கடன்மல்லையாய்த்துப்
படைவீடு. மல்லையர்கோன்பணிந்த.

(தடமித்யாஜி) நல்ல நிர்நிலங்கள்சூழ்ந்து அழகிதாயிருக்கிற கச்சி
யில். (பல்லவன்) பல்லவனென்றும் விலவனென்றும் சில ராஜாக்க
ளுண்டாய்த்து அக்காலத்திலே; அவர்களும் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்
களும்டையவணங்கும் கழலையுடையனாயிருக்குமாய்த்து அவன். (மல்
லையரித்யாஜி) திருக்கடன்மல்லையாய்த்துப்படைவீடு; அவனுபுரமிக்கிற
பரமேஸ்வரவிண்ணகரம்.

இரண்டாம்பாட்டு.—(காரித்யாஜி) உகரவர்த்தித்திருமகன் ராவண
வயம் பண்ணினத்தோடு இவன் உத்தருவாயம் பண்ணினத்தோடு வாசி
யற்றிருக்கிறதாய்த்து இவருடைய ஆடரம்.

“இடந்தான் - பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே” என்று அந்வயம்.

இரண்டாம்பாட்டு.—(காரித்யாஜி) கீழ்ப்பாட்டில் - “நல்லான்நானமுகன்”
என்று-ஸம்ஹர்த்தாவுக்கும் அனார்யாமியாய், பாலநயர்மம்தானே நடத்தி ஸ்ரஷ்டா
வுக்கும் அனார்யாமியாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்தாரிதே; அதில், * நான்
முகனுக்குக்கூட ஸ்ரஷ்டாவாகையாலே வந்த வவனுடைய ஸ்ரஷ்டைத்வத்தை முந
தற இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிருவொன்று ஸங்கதி.

உகந்த்ருளின நிலத்துக் கறுகலித்தானாகையால் அவனுடையவிஜயமும் உத்
தேஸ்யமாய்த்தென்கிரார் (உகரவர்த்தித்திருமகனித்யாஜி.)

† “நீள்விசம்பும் சுடரும் கடலும் நிலனும்” என்று வ்யாக்யாநத்துக்கருகு
ணமாக பாடமாகவுமாம்; அன்றிக்கே, அந்வயித்தருளிச்செய்கிருராகவுமாம்.

உரந்தருமெல்லணைப்பள்ளிகொண்டானொருகால்முன்னம்மாவுருவாய்க்கடலுள்
வரந்தருமாமணி வண்ணனிடம் மணிமாடங்கள் சூழ்ந்தழகாயகச்சி
நிரந்தவர்மண்ணையிலுண்ணுகர்வேல்நெடுவாயிலுகச்செருவில்முனநாள்
பரந்தவன் பல்லவர்கோன் பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. ௩.

ப - ஸா.—முன்னம் ஒருகால் - முன்பொருநாளிலே, மா உருவாய் - விலகி
ணமான வடிவோடே. கடலுள் - திருப்பாற்கடலிலே, உரந்தரும் - பலத்தை
யுடைய, மெல - மீர்துவான். அணை - திருவந்தரழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொ
ண்டு, பள்ளிகொண்டான் - சணவளர்ந்தருளினவனாய், வரந்தரும் - எல்லாரு
டைய அபேகிதங்கனையும் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கையாலே அருளாளப்பெருமாள்
என்னும் திருநாமச்சையுடையனாய், மாமணி - வேண்டிற்றுத் தரக்கடவ சிந்தா
மணிபோன்ற, வண்ணன் - வ்யாபாகத்தையுடையவனுக்கு, இடம் - வாஸஸ்தான
மாவது; - மாணி - ரத்திரமமான, மாடங்கள்சூழ்ந்து - மாடங்களால்சூழப்பட்டு,
அழகாய - அழகினான், கச்சி - கச்சிநகரில்; மண்ணையில்-மண்ணை என்னும் படை
யிட்டிலுள்ள, நிரந்தவர் - ஸ்தந்தருடைய, ரரீரத்தில், புண் - மாம்ஸத்தை, [யுடு
துகா - புலிக்கிற, வேல - வேலின், நெடுவாயில் - பெரியவாயிலே, அவர்கள், உக -
முடியம்படியாக, முனநாள் - முன்பு, செருவில் - யுத்தத்தில், பரந்தவன் - தானே
மாம்படி பரந்தவனான, பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே—.

இரண்டும்பாட்டு. (கார்மன்னுமித்யாஜி) மேவங்கள்ஸஹுரிக்கிற
பெரியஆகாஸமும், ஸமுந்தரமும், பர்வதங்களும். (சுடரும்) அம்நி[உய
யாதல், உத்தர ஸஞ்ஜயர்களாதல். (நிலனும்) ஹகுமியும், தன் திரு
நாழியில் தாமரைப்பூவிலே புண்டாமபடியிருக்கிற புண்டரீகாக்ஷ
னும். செந்தாமரைக்கண்ணொன்றிதே நாயனூர்திருநாமம். (தடமித்
யாஜி) பெரியமதிங்களாலே சூழப்பட்ட அழகியகச்சி. (தேர்மன்னு
மித்யாஜி) மஹாராயன பாண்டியனைத்தூசியிலே யுய்யத்திலே அவன்
மிடுக்கைவாட்டித் திண்ணியசிலையையுடையவன். (பாரித்யாஜி) ஹகுமி
கரு ராஜாவான் பல்லவர்கோன்பணிந்த. உ.

(காரித்யாஜி) மேவங்கள்ஸஹுரிக்கிற ஆகாஸமும், அவ்வாகாஸவர்த்
திகளான உத்தர ஸஞ்ஜயர்களும், ஹகுமியைச்சூழ்ந்த கடலும், அதுக்
குட்பட்டஹகுமியும், அதுக்கு ஆணியடித்தாப்போலேயிருக்கிற மலை
யும், இவையுடைய, திருநாழிகமலத்திலேயுண்டாம்படியிருக்கிற புண்
டரீகாக்ஷனுக்கு வாஸஸ்தானம்.—தடாகங்களாலும், மதிங்களாலும்
சூழ்ந்து ஷர்ஸநியமான கச்சியில். (தேரித்யாஜி) மஹாராயனாய் தேரிலே
யேறிப்போகக்கடவனுயிருக்கிற பாண்டியனை. (செருவில்) யுய்யத்தில்.
(முணையில்) தூசித்தலையிலே, மிடுக்கையழித்த திண்ணியவில்வலியை
யுடையவன். (பாரித்யாஜி) தானில்லையானும்தன்னுடையவீரஸ்ரீ நிற்
கும்படி வாழ்ந்தவன். உ.

“உந்தத்தார்” என்றதினாயம் (திருநாழிகமலத்திலேயென்றது.) உ.

மூன்றும்பாட்டு.—(உரமித்யாஜி.) முதற்பாட்டில் ஆர்யமானபாலகயர்மத்தை,
திருப்பாற்கடலில் தணவளர்ந்தம் ஹஸ்தியிரியில் அருளாளராயும் நடத்தினபடி
யை யதுஸநயிக்கிறுஒன்று ஸங்கதி.

மூன்றும்பாட்டு. (உரந்தருமித்யாதி.) “ப்ரக்ஷிஷ்ட விஜ்ஞாநஸலைக யாமநி” என்கிறபடியே - வலத்தையுடைய திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு அதிலே பள்ளிகொண்டா நொருகாலத்திலே விலக்ஷணமானவடிவுடனே திருப்பாற்கடலிலே; “வரந்தரும்பெருமா ன்” என்று விருதுபிடித்து ஸர்வர்க்கும் ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளுகிறவனுக்கிடம். (மணிமாடமித்யாதி) மணிமயமான மாடங்கள் சூழ்ந்து அழகிதானகச்சி. நிரந்தவர் - ஸத்ருக்கள். (மண் ணையில்) மண்ணை - படைவீட்டுக்குப்பேர். நிரந்தவாஸரீரத்தில் மாஸாடிகளை நுகருகிற வேலினுடைய நெடியவாடிலே அவர்கள்[டு ப்ராணனுக.

மூன்றும்பாட்டு.—(உரமித்யாதி) “ப்ரக்ஷிஷ்ட விஜ்ஞாநஸலைக யாமநி” என்கிறபடியே - பிராட்டிமாரும் தானுங்கூட எறித்துக்கையா நின்றால் பொறுக்கைக்கீடான யாரணஸாமர்யத்தையும், வேண்டின விடங்களிலே திருவுள்ளக்கருத்தறிந்து குழைந்து கொடுக்கைக்கீடான மென்மையையுமுடைய திருவந்தாழ்வான்மேலே, முன்பொருநா ளிலே ஸ்லாஹ்யமான வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு கடலிலே கண் வளர்ந்தருளினான். (வரமித்யாதி) அருளாளப்பெருமானாயின்று ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் தருகிறவனுக்கு வாஸஸ்யாரும் ;—ரத்தமய மான மாடங்கள் சூழ்ந்து ஐர்ஸநியமாயிருக்கிற கசசியில். (நிரந்தவ[உய ரித்யாதி) மண்ணையென்று - ஆற்றுக்கும், படைவீட்டுக்கும்பேர் ; * திருச்சிற்றிறென்று - ஆற்றுக்கும் திருப்பதிக்கும் பேராகிருப்போ லே. அப்படைவீட்டிலுண்டான, நிரந்தவருண்டு—ஸத்ருக்கள், அவர்க ளுடைய, புண்ணுண்டு - மாஸம், அதை, நுகரக்கடவதாய் - ஹஜிக்கக்கடவதாயிருக்கிற வேலினுடைய பெரியவாடிலே, அந்த[உரு ஸத்ருக்கள் உக - அவர்கள்[உடிய. திருமங்கையாழ்வார் மதிக்கும்படி யான ஆண்பிள்ளைத்தனமிதே அவரது. “கடமாகளியானை வல்லான்” என்றும், “ஆடல்மாவலவன்” என்றும், “மருவலர்தமுடல் துணிய

உரத்தை - வலத்தை, தரும் - உடையவனென்று விலக்ஷணயாஸஸ்யாரும் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரக்ஷிஷ்டேத்யாதி.) குழைந்துகொடுக்கை யென்றது - திருமுடிப்பக்கமுயர்ந்து கொடுக்கையும், மற்றையிடம் தாழ்ந்து கொடுக்கையும். (கடலிலே - திருவந்தாழ்வான்மேலே - கண்வளர்ந்தருளினான்) என்றவயித்து, இதுக்கீடாக மூலத்தையு ம்வயித்துக்கொள்வது. வரம் தருமவ னாய் - “வரடிஸ்ஸர்வஹதாநாமத்யாபிபரிஷீர்யதே” என்கிற வரடினாய், மாமணி- ஹிதாமணிபோலே ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் தருகையே ஸ்வஹாவமாகவுடையவ னென்று ஸஸ்யாரும் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அருளாளப்பெருமா ளாயித்யாதி.) அருளாளப்பெருமானென்று - தேப்பெருமானுக்குப் ப்ரவியியமான திருநாமமிதே. எம்பெருமானார், யஜ்ஞமூர்த்திக்கு அருளாளப்பெருமானென்று தேப்பெருமானுடைய திருநாமம்சாத்திற்றம் ப்ரவியியமிதே. “திருமங்கையாழ் வார் வீரென்று ப்ரவியியார்” என்கைக்கு ஸ்வாஹம்காட்டுகிறார் (கடமாவித்யாதி.)

மூ — அண்டமுமெண்டிசையும்நிலனுமலைநீரொடுவானெரிகால்முதலா
வுண்டவெனந்தைபிரானதிட மொளிமாடங்களுக்குழந்தழகாயகச்சி
விண்டவரிண்டைக்குழாமுடனே வினாந்தாரிரியச்செருவில்முனிந்து
பண்டொருகால்வளைத்தான்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. ச.

ப - ரை. — அண்டமும் - அண்டங்களும், எந்திசையும் - எட்டுதிக்குக்களும்,
நிலனும் - பூமியும், அலை - அலையெறியாநின்றன, நீரொடு - ஸமுத்ரங்களும்,
வான் - ஆகாசமும், எரி - அகநியும், கால் - காற்றும், முதலா - முதலாக, உண்
டவன் - அமுதுசெய்தருளினவனாய்; எந்தைபிரானது - என்குலநாதனானவனுக்கு,
இடம் - இடமாவது; ஒளி - விளங்காநின்றன, மாடங்கள் - மாடங்களால், குழிய
நது - குழப்பபட்ட, அழகாய - அழகிய, கச்சி - காஞ்சீரகரத்தில்; செருவில் - யுத்
தத்தில், விரைந்தாருடனே - விரைந்து வந்தவர்களும், விண்டவர் - ஸத்ருக்களு
டைய, இண்டை - திரண்ட, கூழாமுடனே - கூட்டமும், இரிய - சிதறியோடும்
படியாக, முனிந்து - சிறி, பணி ஒருகால் - முன்பொருகாலத்திலே, வளைத்தான் -
வில்லைவளைத்த பலலவராஜா, பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே — ... (ச)

(செருவிவித்யாதி) யுத்தத்திலே பரந்தவன். ந.

நாலாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) அண்டமும் எட்டுதிக்கும்
ஹொமியும் ஸமுத்ரங்களும் ஆகாசமும் அகநியும் காற்றும்முதலாக
அமுதுசெய்த என்னொறுபகாரகனுக்கிடம். (ஒளிமாடமித்யாதி) [உய
விளங்காநின்றன மாடங்களாலே குழப்பபட்ட அழகியகச்சி. விண்
டவர் - ஸத்ருக்கள். அண்டை - திரட்சி: இண்டையென்றும் - திரட்சி.
வாள்விகம் பாகாலன்' என்றும், துறைதோறும் தலையாயிருக்கிற
திருமங்கையாழ்வாரிறே மடிக்கிறார். கரஞ்ஜநீயஸ்யபோலேயிருக்கிற
திறே. (செருவிவித்யாதி) இவன் யுத்தத்தில் ஸத்ருக்களடங்கலுமழி
ந்து தானேயாயிப்படி விஸ்தீர்த்தனவன். ந.

நாலாம்பாட்டு. — (அண்டமித்யாதி) அண்டமும், எட்டுதிக்குக்
களும், ஹொமியும்; காரணமாயும் கார்யமாயுமுள்ளவையடையத் திரு
வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவன். (எந்தைபிரானதிடம்) எனக்கு
ஜநகனானவனுக்கு ஸ்வாமி. என் குலநாயனென்றபடி. (ஒளி) ரத்நங்க
ளுடைய ஒளியையுடைத்தான மாடங்கள் குழந்து ஊர்ஸநீயமான
கச்சியில். (விண்டவரித்யாதி) செருவிலே - யுத்தத்திலே, விரைந்தவ

துறைதோறுமென்றது - ஆனைபாளுகையும், குதிரைநடத்துகையும், வாள்வீசுகையு
மாகிற துறைதோறுமென்றபடி. தாம்வீரஸிவாமணியாயிருந்து ஒருவன்வீரத்தைக்
கொண்டாடக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ரஞ்ஜநீயஸ்யேத்யாதி.) இத்தா
ல்-ஸத்ருவாய் வீரனாயிருந்த ராவணன் பெருமானைக்கொண்டாடினால், அதுகூலன்
விஷயத்திலே கேட்கவேணுமோஎன்றதாய்த்து. ந.

நாலாம்பாட்டு. — (அண்டமித்யாதி) முதற்பாட்டில் “நல்லரன்” என்றுசொ
ன்ன ஸஹர்தீதீவத்தை ஸப்ரகாரமாக அதுஸர்யிச்சிருவொன்று ஸங்கதி.

“அண்டம்” இத்யாதிக்கெல்லாம் தொகுத்தவாவம் (காரணமாயுமித்யாதி.)
“பிரான்” என்றதுக்குவலிதார்யம் (ஸ்வாமியென்றது) ந.

தூம்புடைத்திண்கைவன்தாள்களிறியின் துயர்தீர்த்தரவம்வெருவமுனநாள்
பூம்புனல்பொய்கைபுக்கானவனுக்கிடந்தான்தடஞ்சூழந்தழகாயகச்சி
தேம்பொழில்குன்றெயில்தென்னவளைத்திசைப்பச்செருமலலியந்தன் னுசென்ற
பாம்புடைப்பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சகாவிண்ணகரமதுவே. ௫.

ப - ரை.—தூம்புடை - துளையுடைய, திண் - தாடமான, கை - துத்க்
கையையும், வல் - வலிய, தான - தாளையமுடையனான, களிறியின் - ஸ்ரீமஜேந்த்
ராழ்வானுடைய, துயர் - துக்கத்தை, தீர்த்து - போக்கி; அரவம்-காளியானவன்,
வெருவ-அஞ்சும்படியாக, முனநாள்-முன்பு, கடம்பமாத்தேறி, பூம்புனல்பொய்கை-
நச்சுமல் பொய்கையிலே, புக்கானவனுக்கு-பாய்ந்தவனுக்கு, இடம்-இடமாவது; [ய
தடம் - தடாகங்களாலே, சூழந்த-சூழப்பட்டு, அழகாய - அழகிய, சச்சி - கச்சி
யில்; தேன் - தேளையுடைய, பொழில் - சோலையையும், ஏனது - மலைபோன்ற,
எயில் - மதிலையுடைய, தென்னவன் - பாண்டியன், திசைப்ப - அறிவுகொள்
படி, அன்று - முன்பு, செருமல் - யுத்தத்தில், விமலது - பெரிய ஆதாததோடே,
சென்ற-வந்துகிட்டினவனும், பாம்புடை-பாம்புகளாகவென்ற ஸர்ப்பத்தைக்
கொடியாகவுடைய, பல்லவர்கோன் - பல்லவராஜா, பணிந்த பரமேச்சகாவிண்ண
கரமதுவே—.

திரள்களுடனே கூட விரைந்து எந்ததுசென்றவா இன்னடைக்குழா
முடனேசிதற. (பண்டித்யாதி) முன்பு விலகிவிரைத்தான் பணிந்த. ௪.

அஞ்சாம்பாட்டு. (தூம்பித்யாதி) துணைக்கைம்மாவின் துயர்தீர்த்து,
காளியன்ருங்க முன்பழகிய பொய்கையிலே பூத்தன்கடம்பேறிப்
புகப்பாய்ந்தவனுக்கிடம்; -தடாகங்களாலே சூழப்பட்ட அழகியகச்சி.

ருண்டு-பெரியகிளர்த்தியோடே “காட்டு, காட்டு” என்று தூசியோற்
வருகிறவர்கள்; அவர்களோடே. (விண்டவரிண்டைக்குழாம் -
இரிய) ஸத்ருக்களுடைய செறிந்தகுழாமானது சிதறியோட. (முனி
ந்து) சீறி. (பண்டித்யாதி) முன்பொருநாளிலே கையில் விலகிவிரைத்
தவன் பணிந்த.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(தூம்புடையித்யாதி) துளையுடைய திண்
ணிய கையையுமுடைத்தாய், வலிதான தாளையமுடைய ஸ்ரீமஜேந்த்
ராழ்வானுக்கு ஜலவாஸத்தவத்தால்வந்த உடலத்தைநம்போச்சி. (அர
வமித்யாதி) காளியானவன் ஒருதடாகத்தை விஷத்தாலே உஞ்சிக்க,
அவனஞ்சியோடும்படியாகத் தானதிலேபோய்ப் புக்காயைத்து.

அஞ்சாம்பாட்டு. — (தூம்புடையித்யாதி.) முதற்பாட்டிற்சொன்னசாரணத்தவ
த்தை மூன்றுபாட்டிலும் விஸ்தரித்ததுமலித்து, அத்தால்வலித்த முழுக்கூடுபாஸ்ய
த்வத்தை, ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வானுக்கு அநிஷ்டநிவர்த்தகமுடைய அருளிச்செய்து
கொண்டு, இதுக்குச்சீழ் “சுவையூறொலிநாற்றமும் தோற்றமுமாய்” என்றபடிதல்
தோற்றினஸுலுக்கூடுபாஸ்யத்வத்தை மேலெட்டாம்பாட்டளவு மதுஸந்யிக்கு
ராய்; அதில், காளியனுக்கும் இடைச்சேரியில் தோபஜநங்களுக்கும் ஜீவநப்ரஹ்
நோபயுக்தமான அபஹந்தையதுஸந்யிக்குரொன்று இங்ஙனேஸங்கதி கண்டு
கொள்வது.

முனநாள் பூம்புனல்பொய்கையானதில் - அரவம்வெருவ - புக்கானென்ற
தல்; பூம்புனல்பொய்கையாம்படிபுக்கானென்றதல் ஸங்ஹார்யம்திருவுள்ளம்பற்றி
தாத்பர்யமருவிச்செய்கிறார் (காளியானவனித்யாதி.)

† “தென்னவன்” என்று பாடமாகவுமாம்; அன்றிக்கே, “தென்னவனை”
என்றே பாடமாய், ஏகாரம் அவ்யயமாகவுமாம்; கோஸாந்தரங்களில்காண்க.

திண்படைக்கோளரியினுருவாய்த்திறலோனகலம்செருவில்முனநாள்
புண்படப்போழ்ந்த பிரானதிடம் பொருமாடங்களுக்குழந்தழகாயகச்சி
வெண்குடைநீழலசெங்கோல்நடப்பவிடைவெல்கொடிவேல்படைமுன்னுயர்த்த
பண்புடைப் பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே.

ப - ரை.—திண் - திண்ணிய, திருவுகிராதிற, படை - ஆயுதத்தையும, கோள் -
மிடுக்கையுமுடைய, அரியன்உருவாய் - நரவீரஹருபியாய்க்கொண்டு, திறலோன் -
பெருமிடுக்கனுன ஹிரண்யனுடைய, அகலம் - மார்வை, முனநாள்—, செருவில் -
யுத்தத்திலே, புண்பட - புண்படுமபடி, போழ்ந்த - பிளந்த, பிரானது - உபகார
கனுக்கு, இடம் - இடமாவது; - பொரு-ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற, மாட[ய]
ங்கள் குழந்துஅழகாயகச்சி—; வெண்குடைநீழல்-வெண்கொற்றக்குடைநீழலின்
கீழே, செங்கோல்நடப்ப - தன் ஆணைஞ்செல்லும்படி, வெல் - ஜயஸஞ்சகமான,
விடைக்கொடி - ஸர்ப்பத்வஜத்தை, வேல் படைமுன் - வேல்முதலிய ஆயுதங்களோ
டே பொருகிற (ஸைகைகளின்முன்னே, உயர்த்த - உயர எடுத்தவனாய், பண்பு
உடை - அழகிய ஸ்வபாவத்தைபுடைபவனுன, பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுர
விண்ணகரமதுவே—, (சு)

(தேம்பொழிவித்யாதி)தேனையுடைய பொழிலாலே குழப்பிட்ட குன்
றா என்ஹிற் படைவிட்டையுடைய தென்னவனை. (திசைப்பவித்யாதி)
கலங்கப்பூசலிலே வியந்துசென்ற.(பாம்புடையித்யாதி) நாமலோகத்தை
வென்று அதுதானேகொடியாக எடுத்தாடினாய்த்து. பாம்பிறே அவ
னுக்குக்கொடி. பல்லவர்களு ராஜாவானவன் பணிந்த. ... ௫.

ஆறும்பாட்டு. (திண்படையித்யாதி) திண்ணிதான ஆயுதத்தை
யுடைய மிடுக்கையுடைய நரவீரஹமாய், மிடுக்கனுன ஹிரண்யன் மார்
வை யுய்யத்திலே புண்படுமபடிபிளந்த உபகாரகனிடம். பொரு-ஒப்பு.
ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற மாடங்கள்குழந்தழகாய கச்சி.

(தேம்பொழிவித்யாதி)தேனையுடைத்தான சுற்றில்சோலையையும் மலை
போலேயிருக்கிறமதினையுமுடையதென்னவனுனவன் அறிவுகெடும்ப
டியாக, யுய்யத்திலே பெரிய ஆடித்தோடேசென்றுகிட்டின. (பாம்பு
டை) நாமலோகத்தைவென்று ஸர்ப்பத்தை யீவஜமாக எடுத்தாலாக
ச்சொல்லக்கடவது ; அவன் பணிந்த. ... ௫.

ஆறும்பாட்டு.—(திண்படையித்யாதி) ஹிரண்யனுடலுக்கு வளை
யாத திருவுகிரை ஆயுதமாகவுடைய நரவீரஹமாய், பெருமிடுக்க
னுன ஹிரண்யனுடைய மார்வை யுய்யத்திலே புண்படுமபடிபோழ்ந்த
பிரானதிடம்.பொருவென்று-ஒப்பு.ஒன்றோடொன்றுசேர்ந்திருக்கிற.
“எயில” என்றதன்மும் (மதளென்றது.) ... ௫.

ஆறும்பாட்டு.—(திண்படையித்யாதி.) இனிமூன்றுபாட்டால் - விரோயிகளைப்
போக்கி ப்ரயோஜநாஹரபரரான டேவர்களுக்குக் குடியிருப்புப்பண்ணிக்கொடி
த்தமையையருளிச்செய்கிருஒன்று ஸந்தி.

(ஒப்பு) என்றத்தால் ஹிதம் (ஒன்றோடித்யாதி.)

இலகியநீண் முடிமாவலிதன் பெருவேள்வியில் மாணுருவாய்முனநாள்
சலமொடுமாரிலங்கொண்டவனுக்கிடந்தான் தடஞ்சூழ்ந்தழகாயகச்சி
உலகுடைமன்னவன்தென்னவனைக்கன்னிமாமதிள்குழ்கருவூர்வெருவப்
பலபடைசாயவென்றான்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. எ.

ப - ரை.—இலகிய - ஒளிவிடாநின்ற, நீள் - நீண்ட, முடி - அபிஷேகத்தை
யுடைய, மாவலிதன் - மஹாபலியின், பெருவேள்வியில் - பெரியயாகத்திலே,
மாணுருவாய் - வாமநருபியாய்ச்சென்று, முனநாள்—, மா - பரப்புடைத்தான,
நிலம் - பூமியை, சலமொடு - உதகபூர்வகமாக, கொண்டவனுக்கு - கொண்டு அள
ந்தவனுக்கு, இடந்தான் - இடமாவது ; -சடஞ்சூழ்ந்து அழகாயகச்சி—; கன்னி-யி
அழிவில்லாத, மாமதிள் - பெரியமதிள்களாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, கருவூர் - கரு
வூரானது, வெருவ - அஞ்சும்படியாகவும், பலபடை - சதுரங்கலேபையானது,
சாய - முடியும்படியாகவும், உலகுடை - லோகத்துக்கெல்லாம், மன்னவன் -
ராஜாவான, தென்னவனை - பாண்டியனை, வென்றான் - வென்றவன், பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே—, (எ)

(வெண்குடையித்யாதி)வெண்கொற்றக்குடை நிழலிலேதன்செங்கோ
ல்செல்ல. வெல்லப்பட்ட ஐஷைக்கொடியை ஸாயுடராய்ப்பொருகிற
படைமுன்னேயெடுத்த. (பண்புடையித்யாதி) அழகியஸ்வாவத்தை
யுடைய பல்லவர்கோன்பணிந்த. கா.

ஏழாம்பாட்டு.(இலகியவித்யாதி)ஒளிவிடாநின்ற ஆயிராஜ்ய[உயி]
ஸஞ்சுகமான அஷ்டேகத்தையுடைய மஹாஸையியுடைய யாமத்திலே
குறளுருவாய், முனநாள்.(சலமித்யாதி உதகபூர்வகமாகவென்னுதல்;
சலத்துடனேயென்னுதல். மஹாபலியின்வியைக்கொண்டவனுக்கிடம்;—

(வெண்குடையித்யாதி) தன் வெண் கொற்றக்குடை யொன்று
மேயாகத் தன்னுடையஆஜ்ஞை நாட்டிலே நடக்கும்படி மிடுக்கை[உரு
யுடையவென்னுதல். விடையாதல், விடமாதல், விறலென்னுதல்.
(விடை) என்றபோது - இளம்பாம்பாகிறது ; (விடம்) என்றபோது—
விஷத்தையென்றாய், ஸர்ப்பமென்றபடி ; (விறல்) என்றபோது - மிடுக்
கையுடைத்தாய், வெற்றிக்குப்பரிகரமான கொடியையும் வேலாகிற
ஆயுதத்தையும் முன்பேயெடுத்தவன். (பண்புடையித்யாதி) அழகிய
ஸ்வாவத்தையுடைய பல்லவர்கோன் பணிந்த. கா.

ஏழாம்பாட்டு.—(இலகியவித்யாதி) உஜ்ஜ்வலமாய் ஆயிராஜ்ய
ப்ரகாஸகமான முடியையுடைய மஹாஸையினுடைய யஜ்ஞவாடித்தி
லே, இரப்பிலே தகணேறின் வடிவையுடையாய், முன்பொருநாளி
லே கையிலே நீர்விழுந்தபோதே, பரப்புடைத்தான ஹகுமியைக்
கொண்டளந்தவனுக்கு.

“விறல்” என்றபொருளாய், ராஜாவுக்கு விசேஷணமாக ஒருயோஜநையருளிச்செ
ய்கிறார் (தன்வெண்கொற்றக்குடையித்யாதி.)பாண்டிரங்கனையும் காட்டிக்கொண்டு,
*விறல்பாத்தில் கொடிக்குவிசேஷணமாக யோஜநாஹரமருளிச்செய்கிறார்(விடை
யித்யாதிவாக்யவதுஷ்டயத்தாலே.) கா.

குடைத்திறல்மன்னவனாயொருகால்குரங்கைப்படையாமலையால்கடலை யடைத்தவனென்தைபிரானதிட மணிமாடங்கள்சூழ்ந் தழகாயகச்சி விடைத்திறல்வில்லவன்நென்மெலியில்வெருவச்செருவேல்வலங்கைப்பிடித்த படைத்திறல்பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே.

ப - ரை.—குடை - வெண்கொற்றக்குடையையும், திறல் - பெருமிடுக்கையு முடைய,மன்னவனாய்-சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய், ஒருகால்-ராவணன்பிராட்டியைப் பிரித்தவன்று, குரங்கை-வாநரங்களை, படையா-ஸைநயாகக்கொண்டு, மலையால்- மலைகளாலே, கடலை - ஸமுதரத்தை, அடைத்தவன் - அடைத்தவனாய், எந்தை பிரானது - எந்தலநாதனவனுக்கு, இடம் - இடமாவது;-அணி - அழகிய, [ய] மாடங்கள்சூழ்ந்நது அழகாயகச்சி—; விடை - ரிஷபம்போன்ற, திறல் - மிடுக்கையுடையனாய், நென்மெலியில் - நென்மெலியென்கிற படைவீட்டையுமுடையனான, வில்லவன் - வில்லவனென்னும்ராஜா,வெருவ-அஞ்சும்படி, செரு - யுத்தத்துக்குப் பரிகரமான, வேல் - வேல்என்னும் ஆயுதத்தை, வலங்கைப்பிடித்த-வலங்கையிலே பிடித்தவனாய்,படை-ஆயுதங்களைதரிப்பதில்,திறல்-மிடுக்கனான,பல்லவர்கோன்[ய]டு பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே—.

தடங்களாலே சூழப்பட்டு அழகியகச்சி. (உலகுடையித்யாதி) லோகத்துக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுன பாண்டியனை, அழிவில்லாத மதிளாலே சூழப்பட்ட (க) கருஜர் அஞ்ச. (பலபடையித்யாதி) * ஆனைப்புரனித் தேரோடு காலாலணிகொண்ட சேனைத்திரள்வென்றான் பணிந்த. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (குடைத்திறலித்யாதி) வெண்கொற்றக்குடையையுடைய ராஜாவாய் ஒருக்கால் குரங்கைப் படையாய்க்கொண்டு மலைகளாலே கடலையடைத்தவன் எந்தைபிரானதிடம். (அணிமாடங்கள் சூழ்ந்தித்யாதி)அழகியமாடங்களாலே சூழப்பட்டு அழகியகச்சி. (விடைத்திறலித்யாதி) ஐஷஹம்போன்றமிடுக்கையும்செருக்கையுமுடைய வில்லவன். (நென்மெலியில்)நென்மெலி என்கிற படைவீட்டில்.

(உலகுடை)லோகத்துக்கெல்லாம் தானேநியஞ்ஞாவான பாண்டியனை, அரணுடைத்தான பெரியமதிளாலேசூழப்பட்ட (க)கருஜர் அஞ்சும் படியாக ஸைநாஸமுதறமானது சாயவென்றவன் பணிந்த. ... எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(குடைத்திறலித்யாதி) வெண்கொற்றக்குடையையும் பெருமிடுக்கையுமுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய். (குரங்கைப் படையா) பூசல் என்றாலஞ்சக்கடவ குரங்குகளைப் படையாகக் கொண்டு, நீரிலே ஆழக்கடவமலையாலே கடலையடைத்தவன். (எந்தையித்யாதி) எனக்கு ஐநகனாய் உபகாரகனவனுக்கிடம்; —அழகிய மாடங்களாலே சூழப்பட்ட அழகியகச்சியில். (விடை) ஐஷஹம்போலேயிருக்கிற மிடுக்கையுடைய வில்லவன், நென்மெலியென்கிற

ஏழாம்பாட்டு. — (இலகியலித்யாதி.) (பாண்டியனை - வென்றவன்) என்ற நவயம். ... எ.

எட்டாம்பாட்டு. — (குடையித்யாதி.) அவதாரப்ரயோஜனமான ராவணநிரை நத்தைவிட்டு குரங்கால்கடலடைத்தத்தைச்சொன்னதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிருர் (பூசலித்யாதி.) அதிலுமிது அதிமாதுஷஹரித்ரமென்ற கருத்து. ... அ.

(க) கருஜர் - பாண்டியன் பட்டணம்.

சகச பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

பிறையுடைவாணுதல்பின்னைதிறத்துமுன்னையொருகால்செருவில்லுருமின்
மறையுடைமால்விடையேழுடர்த்தாற்கிடந்தான் தடஞ்சூழந்தழகாயகச்சி
கறையுடைவாள்மறமன்னர்கெடக்கடல்போல்முழங்கும்குரல்கடுவாய்
பறையுடைப்பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே.

ப - ரை.— பிறை - பிறைபோலேயாய், வாள் - ஒளியை, உடை - உடைத்
தான, துதல் - நெற்றியையுடைய, பின்னைதிறத்து - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக,
முன்னே ஒருகால் - முன்பொருநாளிலே, செருவில் - யுத்தத்திலே, உருமின் -
இடிபோன்ற குரலையும், மாறை - ஸாத்ரவத்தையும், உடை - உடைய, மால் -
பெரிய, விடை ஏழு - ரிஷபங்கள் ஏழையும், அடர்த்தாற்ச-நிரவித்தவனுக்கு, (1)
இடம்—; - தடஞ்சூழந்து அழகாயகச்சி—; கறை உடை - கறைசூழ அவஸரமில்
லாத, வாள் - வானையும், மறம் - மிக்க கோபத்தையுமுடையான, மன்னா-ராஜா
க்கள், கெட - குடல் குழம்பும்படி, கடல்போல் - ஸமுத்ரமபோலே, முழங்கும்-
கோஷிக்கிற, குரல் - த்வநியையும், கடுவாய் - கடிய வாயையமுடைய, பறை -
வாத்யத்தை, உடை - உடையனான, பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகர
மதுவே—, (க)

(வெருவளித்யாதி) யுய்யத்திலேயொஞ்சர்ப்படி வேலை வலங்கையிலேபிடி
த்த. (படைத்திறல்) படையில் மிடுக்கையுடைய பெரியபல்லவர்கோன்
பணிந்த. 21.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) பிறைபோன்ற ஒளியையுடைய
நப்பின்னைப்பிராட்டிபொருட்டு. (முன்னையொருகாலித்யாதி) முன்
பொருநாளிலே யுய்யத்திலே. (உருமு) உருமுபோன்ற மறத்தை
யுடைய பெரியஃஷஹங்களைச் செற்றவனுக்கிடந்தான் ; -தடாகங்களை
லே சூழப்பட்டு அழகியகச்சி.

படைவீட்டிலேயொஞ்ச, யுய்யத்துக்குப் பரிகரமான வேலைக் கையிலே
பிடித்த.(படைத்திறல்) ஆயுடயாரணஸாமர்யத்தையுடையபல்லவர்
கோன். 21.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (பிறையித்யாதி) பிறைபோலேயிருப்பதாய்
ஒளியையுடைத்தான துதலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, முன்
பொருநாளிலே, யுய்யத்திலே, உருமுபோலேயாய். உருமு - இடி.
நெஞ்சிலே க்ஷீத்ரிமத்தையுடைத்தான ; மாறய்வருமென்னவுமாம்.
பெரியஃஷஹங்களை யடர்த்தவனுக்கு.

ஒன்பதாம்பாட்டு. — (பிறையித்யாதி.) ஸுஹுக்ஷுக்களான தேவர்களுக்கும்
முமுக்ஷுவுக்கும் அநிஷ்டநிவர்த்தநமுஷத்தாலே உபாஸ்யனானதானுபகரித்தபடி
யையிவ்வளவுமதுஸர்யித்து, இவ்வளவன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளில்தலையான நீளா
தேவியினுடைய அவதாரமான நப்பின்னைதிறத்தில்பண்ணின உபகாரத்தையது
விக்கிரொன்று ஸங்கதி.

“பிறை” என்றது-பிறைஸாயர்யத்தை லக்ஷணயாசொல்லுகிறதென் றருளிச்
செய்கிறார் (பிறைபோலேயென்று.) உருமுபோலேயாயென்றது- “உருமின்” என்ற
விடத்தில், இன் - சாரியையாய், இடியின்ய்வநிபோலே யிருக்கிற குரலையொத்
தாயிருக்குமென்கை. மாறை - “மறை” என்று குறைந்துகிடக்கிறதாய், ஸாத்ரவ
த்தைச்சொல்லுகிறதென்றாய்ராஜாம் (மாறயித்யாதி.)

பார்மன்னுதொலபுகழபலலவாகோன்பணிந்தபரமேச்சுரவிண்ணகர்மேல்
கார்மன்னுநீளவயலமங்கையாதநதலைவன் கவிகனறி குன்று துரைத்த
சீரமன்னுசெநதமிழமாலைவலலரா திருமாமகளதன்னருளா லுலகில
தோமன்னராயொலிமாகடலசூழசெழு நீருலகாணடுதிகழவர்களே. ௧0.

ப - ரா.--பா - பூமியிலே, மன்னு - நிலைநின்ற, தொல-பழையதான,புகழ-
புகழையுடைய, பலலவாகோன - பலலவராஜா, பணிந்த - ஆஸ்ரயித்த, பா
மேச்சுரவிண்ணகர்மேல் - பரமஸ்வரவிண்ணகரம் விஷயமாக, கார - மேகம்,
மன்னு - படிந்த, செநதலைவனும், நீள - பெரிய, வயல - வயலையுமுடைய, மங்கை
யாதம - கலைவன் திருமாமகளச்சுராஜாவான், கவிகனறி-ஆழவாரா, குன்றுது-[ய
செநதாமனாககண்ண - பாக்களிவலானம குறையாதபடி, உரைத்த - அருளிச்செ
ய்ததாய, சீர - சிறந்த செல்லுமலகூதனங்கள், மன்னு - பொருந்தியிருக்கிற,
செம - உருவம், கமிழமாலை - கமிழத்தொடையை, வலலரா - அாதத்ததடன அதி
சுரிககவலலவாகன; திருமாமகள்கள பெரியபிராட்டியாருடைய, அருளால-
கடாசூதகதாரிலே, உலகில - ஸாச தலை, சீர-மஹாரதரான,மன்னராய-ராஜா[யடு
கசனாய, ஓர் - பதங்கடு, மாகடல - பெரியசுழந்தால, சூழ் - சூழப்பட்டு,
செழு - ஆழம், தீர - தீரையுடைய, உலக - பூமியை, ஆண்டு—, திகழவாகள்-
விளங்குவார்கள் எனவிரா .. (௧0)

(கனையுடையதயாதி) கனையுடைய அவஸரமில்லாத வானையும மறத்
தையுமுடைய ராஜாக்களகெட, ஸமுத்திரமபோலே யோஷிக்கிற [உய
கொடிய உருவத்தையுடைய பனையையுடைய பலலவாகோனபணிந்த.
வாயொன்பது- கூ.

பததாமபாட்டு. (பாரிதயாதி) ஹ-ஓமியிலே நிலைநின்ற பெரிய
புகழையுடைய பலலவாகோனபணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரம்விஷய
மாக. (காரமன்னுநீளவயல) + பாடி) மேவமபடிந்தசோலைகளையும பெரிய
(காரமியாதி) - அருந்தாமகால தைச்சுக கறைகழுவாதேயிருக
கிற வானையுடையபராய பெரியசின கதையுடையராஜாக்களகெட,கடல
போலே யோஷியாநின்றன வயலையுடையததாய, அநத ப்வநி
பைக்கேட்டபோதே யெதிரிகள கெட்டோடுமபடியான கடியவாயை
யுடைய “ கனற்பபறைகறங்க ” என்று திருவரையில் கோததுக்கட்
டின் பறையோபாநயாயந தோமறுகிறதாயதது இவாக்கிது. கூ.

பததாமபாட்டு.— (பாரிதயாதி) ஹ-ஓமியிலே நிலைநின்ற பழை
தான புகழையுடைய பலலவாகோனபணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகர்
மேல். (காரிதயாதி) சினைகொண்ட வயலையுடையததாயிருக்குமாய்த்து,
முகதா பனுவியுதி வராஷிகராயிருக்குமாப்போலே. “ கருநெல்குழ்
பறைபைவாணிப்பாநென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (கனறவிதயாதி.) ... கூ.

பததாமபாட்டு. — (பாரிதயாதி.) “கார” என்று - கறுப்பாய், கறததத்திர
ண்டேறுகிற ஸாவிஸேஷத்தைச்சொல்லுகிறதென வருளிச்செய்கிறார் (சினைகொ
ண்டவிதயாதி.) சினைகொள்ளுகை - செழித்திருக்கை.

சகசு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

வயலையுமுடைய திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் செந்தாமரைக்கண்ணர் சீர்களிலொன்றுங்குறையாதுரைத்த. (சீரமன்னுமித்யாதி) சீர்பொருந்தியுள்ள அழகியதமிழ்மாலேவல்லார் பெரியபிராட்டியாரருளாலே ஹ-ஓமிபிலே, தேர்மன்னராய்-ராஜாக்களாய். (ஒலிநிமாகடலித்யாதி) ஸஸ்திக்கிற கடல்குழப்பட்டு அழகியநீர்மையுடைய ராஜ்யத்தையுமாண்டு விளங்கப்பெறுவர். ... க0.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

கண்ணமங்கையுள்காண்டுமே.” (குன்றாதித்யாதி) கவிக்ருச்சொல்லுகிற லக்ஷணங்களொன்றும் குறையாதபடியருளிச்செய்த, ஹமவத்[ய] மணங்களை நெருங்கத்தொடுத்த செவ்வியதமிழ்த்தொடைவல்லார்; பெரியபிராட்டியாரருடைய கடாக்ஷத்தாலே, லோகத்திலே மஹாராய், கடல்குழந்தஹ-ஓமியையடைவாண்டு; (திகழ்வர்கள்) உஜ்ஜ்வலராவர்கள். ‡ இந்த ஐஸ்வர்யமடைய மலடாய்ப்போகாமே, இவரைப்போலே ஹமவதே ஸஷமாக்கப்பெறுவர்.

ஆக, இத்திருமொழியால் - ஸர்வேஸ்வரன் விரும்பும் நிவமாகையாலே இஷ்டேஸும் ஆபுரணியமென்றும், அதுதான் ஸர்வஸமாபுரணியமென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. அதாகிறது - ஸமஜமாத்யுபேதர்க்கிறே ஆபுரணத்தி லடிகாரமுள்ளது; அவையிலொரதவனுமடிகளையாபுரயிக்கும்படியான டேஸமிதே. ... க0.

அடிவரவு.—சொல்லு கார் உரம் அண்டம் தூம்பு நின்
இலகிய குடை பிறை பார் மஞ்சாடு.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

“செழுநீர்” என்று - ஊற்றுநீரைச் சொல்லுகை ஸ்வஹ-மெனறருளிச்செய்கிறார் (ஹ-ஓமியையென்று.) ஒளஜ்ஜ்வல்யந்தன்னை விவரிக்கிறார் (இரதவித்யாதி.) மலடாய்-ஸ்வஹோமமாத்ரத்துக்குடலாய்.

இத்திருமொழியால் பரிநிஷ்பந்நமான தத்தவார்யத்தைப்பாட்டுத்தோறும் பூர்வார்யத்துக்கு முட்கருத்தாக க்ரமேணவருளிச்செய்கிறார் (ஆகவித்யாதி.) ராஜஸனாபல்லவர்கோனும் பணியும்படியான டேஸமாகையால் ஸமஜமாடிகளில்லாதார் க்கு மாஸ்யரிக்கலாயிருந்ததேயென்று விவரிக்கிறார் (அதாகிறதுத்யாதி.) க0.

ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

‡ ஐஸ்வர்யமடைய ஹமத்துக்குடலாய்ப்போகாமே, ராஜாவும்வந்து ஆஸ்ரயிக்கையாலே, காந்தியை டேஸந்தானே பண்ணிக்கொடுக்குமெனறபடி.

இரண்டாமபத்து-பத்தாநதிருமொழி-மஞ்சாடு. பரவேசம்.

“யுய்யேவாபயபலாயநம்” என்றும் “சூர்வரஹாவஸூ” என்றும் சொல்லுகிறபடியான அவனுங்கூட ஆபுரயித்தபடியையதுஸந்யித்ததா; ஸ்வவாணஸ்வாபுரமோவிதமானகர்மங்களை மலாஹிஸந்யிரஹிதமாகஹவத்ஸமாராபநஸ்ய்ய்யா அதுஷ்ரித்து ஸமஹமாய்யுபேதராயிருக்கும் ஸ்ராஹ்மணர்க்கு ஆபுரயணீயனாய்க்கொண்டு பிராட்டிமாநும தானும் திருக்கோவலூரிலே வந்து நின்றான், அவையொன்று மில்லாதநான் அங்கேகண்ட நுஹவிககபபெற்றேனென்கிறார். *

முதற்பாட்டு. (மஞ்சாடிதயாதி) மேவங்கள் ஸனூரிககிற ஸப்தகுலபாவகங்க நம், ஸபகஸமுரககநம், ஸ்வாபாஹிலோகங்களும், ஹமிபும், மஹம் அங்கதமானவையுமெல்லாம். (எஞ்சாமல்) நஸிராமல,

“யுய்யேவாபயபலாயநம்” என்றும் “சூர்வரஹாவஸூ” என்றும் சொல்லுகிறபடியானவனுங்கூட ஆபுரயித்தபடியையதுஸந்யித்ததா, ஸ்வவாணத்துக்கும் ஸ்வாபுரமதகதகதம் உவிதமான காமங்களை மலாஹிஸந்யிரஹிதமாக ஹவத்ஸமாராபநஸ்ய்ய்யா அதுஷ்ரித்து ஸமஹமாய்யுபேதராயிருக்கும் ஸ்ராஹ்மணர்க்கு ஆபுரயணீயனாய்க்கொண்டு பிராட்டிமாநும தானும் திருக்கோவலூரிலேவந்து நின்றான், அவையொன்றுமில்லாத நான் அவனையங்கே கண்டநுஹவிககபபெற்றேனென்கிறார். ... *

முதற்பாட்டு. ஆபதனவெனென்கிறது. (மஞ்சாடிதயாதி) மேவ[உய]கங்கள் ஸனூரியாநிமபகாய ஹமிதத ஆணியடித்தாபபோலேயிருக்கிற மலைகளோடும், நெருங்கடைய அகரபோலே சூழ்ந்துகொடுநிறகிற கடல்களோடும், இவற்றுக்கடைய அவகாரபரதாமபண்ணுகிற ஆகாஸமும, இவற்றுக்கு அபாரமான ஹமிபும், இவற்றுக்குட்பட்ட அதுகதமான ஸ்வாபாபாயங்கநம். (எஞ்சாமல்) இவைசருங்கி அழிந்து

மஞ்சாடு பரவேசம். வச்சகவாசசிவதமாணாயகயந பூவகம் ஸவமத்யருளிச்செய்கிறார் (யுய்யேவாபயபலாயநம்) “யுய்யேவாபயபலாயநம்” என்றது க்ஷத்ரியராமமேயாகிலும், “அகனனனகொண்டாகம் தெனதிருமாலிருஞ்சோலை” என்கிறபடியே உகந்தருளின சிலத்தல் பாவணனான தென்னவனை வெல்லுகையாலே கேவலம் அஹிமாநகாரமென்றதோற்றுகையால் ஸாததவிகயாமமனென்று கருத்தது. “சூர்வரஹாவஸூ” என்றது - “சூர்வரோ஽ஹம்” என்கிற அஹிப்ராயமுண்டெனதை. (அவறுங்கூட) என்கையாலே - தாமங்கேகண்டநுஹித்தது சூர்வரயமன்றென்று கருத்தது. ஸமஹமாய்யுபேதா ஆஸ்ரயிககும் திருக்கோவலூரில் நான் கண்டநுஹவிககபபெற்றது ஆஸ்ரயமென்கிறதென் றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வவர்ணத்துக்குமிகயார்.) ...

முதற்பாட்டு. — (மஞ்சாடிதயாதி.) பூர்வாயத்துக்குத் தொகுத்தஹாவம் (ஆபத்ஸவனிதயாதி.) “வரையேழும்” இத்யாடிகளில் உகாரங்கள் உக்தஸமுச்சயங்களைன்றிகே ப்ராயாநயத்திலேயாக்கி அவ்வவற்றுக்குள்ள ஏற்றங்களையருளிச் செய்கிறார் (மேவங்களித்யாதி.)

மூ — மஞ்சாடுவரையேழும் கடல்களேழும்

வானகமும்மண்ணகமும் மற்றுமெல்லாம்
எஞ்சாமல்வாழ்ந்தடக்கி யாவின்மேலோ
இளந்தளிர்லகண்வளர்ந்த விசன்றனைத்
துஞ்சாநீர்வளம்சுரக்கும் பெண்ணைத்தென்பால்
தூயநான்மறையாளர் சோழரசசெய்ய
செஞ்சாலிவிளைவயலுள் திகழ்ந்துதோன்றும்
திருக்கோவலுராதனுள் கண்டேன்நானே.

க.

ப - ரை.—மஞ்ச - மேகங்கள், ஆதி - ஸஞ்சரிக்கிற, வரையேழும்-ஸப்த துளியு
பர்வதங்களும், கடல்களேழும் - ஸப்தஸமுத்ரங்களும், வானகமும் - ஸவர்க்காதி
லோகங்களும், மண்ணகமும் - பூமியும், மற்றும் - மற்றுமுண்டான, எல்லாம் -
எல்லாபதார்த்தங்களும், எஞ்சாமல் - நசியாமல், வயிறு - திருவயிற்றிலே, அட
க்கி-எடுத்துவைத்து, ஓர் - ஒப்பற்ற, ஆளின் - ஆலிலையின், இளந்தளிர்நீர்மேல் -
இளந்தளிர்நிலே, கண்வளர்ந்த-யோகநித்தரைகொண்டருளின், ஈசன்றனை - ஆபத்
ஸகனான ஸர்வேஸ்வரனை; துஞ்சா - மாருதே, வளம்நீர் - அழகியஜலம், சுரக்கும்-
பெருசாநின்றுள்ள, பெண்ணைத்தென்பால் - பெண்ணையாற்றுத்தென்கரை யிலே,
தூய - ஒருப்ரயோஜநத்தை நச்சிச்செய்யாத தூயமையையடைமாய், நான்மறை
யாளர் - நான்குவேதத்துக்கும் நிர்வாஹகரானவர்கள், சோழ - ஸோமயாகங்
களை, செய்ய - பண்ண, அத்தாலே, செஞ்சால் - செந்நெல், விளை-விளையாற்றியு
கிற, வயலுள் - வயலிலே, திகழ்ந்து - அழகியதாக, தோன்றும் - தோற்றுக்
திருக்கோவலுராதனுள் - திருக்கோவலுரிலே, நான—, கண்டேன் - காணப்பெற
றேனென்கிறார். (க)

திருவயிற்றிலேவைத்து அடிவீதியமான ஆலந்தளிர்நிலே கண்வளர்ந்த
தருளினஸர்வேஸ்வரனை: (துஞ்சாநீர்வளம்) மாருதே அழகியநீர்[உரு]
பெருகும்பெண்ணையாற்றுத்தென்கரை யிடத்து. (தூயவித்யாதி) அநந்ய
ப்ரயோஜநராய்புருஷஸூயிப்ரஹ்மமாகிறஜேஷமின்றியிலோர்ருக்கி
றநாலுவேடித்துக்கும்வ்யாஸபடிம்செலுத்தவல்லவாகள் ஸோமயாகம்

போகாதபடியாகத் திருவயிற்றிலே யெடுத்துவைத்து, ப்ரளயத்துக்
கஞ்சவுமறியாதே, ஓராவின்மேலே. அதுதன்னிலு மொருபவனான
இளந்தளிர்நிலே, யோமநிஜ்ரைகொண்டருளின், ஆயாராயேயலாவம்
தன்ஸூயியீநமாம்படிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. “ஆலன் லுவேலை
நீருள்ளதோ” என்கிறபடியே.

(துஞ்சாநீர்வளம்) நீர்வரவு மாருதேயிருப்பதாய், பொன், முத
து, மாணிக்கங்களைக்கொழித்திறடாநின்றுள்ளபெண்ணைத்தென்[ரு]
கரையிலே. (தூயவித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநராஜர் ஸோமயாகங்களை

“ஈசனை” எனனாதே, “தண்ணை” என்றததால்தோற்றின தானானதன்மை ஸோமயாகம்
என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயத்துக்கஞ்சவுமறியாதேயென்று.) வரை
துடக்கமான ஸுருதரபடிநீர்வளங்களை அதிகோமளமான தன்வயிற்றில்வைத்ததும்,
தன்னிலுமிளந்தளிர்நிலே தான்கண்வளர்ந்ததும் உபபந்நமாகைக்குஹது-வீரனாகை
பென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆயாரோத்யாதி.) இவற்றுக்குத்தன்திருமேனி
ஆயாரமாகையும், தன்திருமேனிக்கு ஆலிலைஆயாரமாகையும், இவை ஆயேயமாகை
யும், தன்ஸங்கல்பாயீநமெனறுகருத்து. அபபடி அவன்ஸூயியீநமாயிருக்குமோ
வென்ன வருளிச்செய்கிறார்! ஆலன்றித்யாதி.) (என்கிறபடியே) இருக்கும் என்று
பேசும்.

மூ கொந்தலாந்தநறுநதுழாய சாந்தம்தூபம்
 தீயங்கொண்ட மராதொழப பணங்கொள்பாமபில
 சா கணிமெனமுலைமலராள தரணிமங்கை
 தாமிருவாடிவருநிம தனமையானே
 வந்தனைசெய்திசையேழாநங்கமைந்து
 வளரவேளளிநானமறைகள் மூனமுதீயும்
 துந்தனைசெய்திருபொழுது மொன்றுமசெலவத
 திருக்கோவலூர்தனுள சண்டேனபானே ௨.

ப - னர.—கொது அலாந்த - கொதுகொத்தாக அலராநினறுள்ள, நறு - பரிமளதையுடைய, துழாய - தருகதுழாடமாலைபும, சாந்தம் - கந்தத்தை யும், தூபம் தூபசகைடம், தீ - ம சீபகசயம், கொண்டு - கையிலேத்திகொண்டு, அமரா - பிரமணமுசகாடுனா, கொழ - ஆரயிகசமபடி, பணங்கொள் - பரந்த படசையுடைய, பாம்பு - ஈந்த தாழ்வானமேலே, சந்து - சந்தந்ததாலே, அணி - அங்கசரிசுப்பட்டமெல-மா - ன, மல முலையுடைய பளரி, மலராள - தாமரைபுடைய நந்தபெரி பிாட்டிபாநம், சரணமங்கை - ஸ்ரீபும்பபிரா - டியுமா கீற, பூருவாகாம - பெருவரும், அசு - நுவடிசிலே, வருநிம - திருக்கையாலே ஸபாஸி சுகநிளகசுக, சனமைடாண் ஸவபாசசைபு - பஸாவேஸவாணே, ஏழுஇசை - ஸ - ஸவ வகையும, அறு அசம - அறு அகவகையும, றந்துவளர்வளவி - பஞ்ச மஹா - றங்கையும, மொன்றுகயம் - மூனமுதீயுடையகொண்டு, வந்தனை[உயி செயது - அவனை அராய்சது, நானமறைகள் - தனவேதங்களைகொண்டு, இரு பொழுதம் - இரவுமபதலும், ச - துனைசெய்த அதுஸகித்த, ஒன்றும - ஆஸா யிக்கொ, செலவம் - ஸம் - கையுடைய, தருசுகாவலூர்தனுள நானகண்டேன—.

பாணனா, ஸவபாஸமாபாயபமாக (செந்தசாவிதியாதி) அழகிய பொருசாலிய பாறவா வுக நுள்ளே அழகிதாகத்தோற்றும. க.

இரண்டாமபாட்டு (பொதிதார) கொதுகொத்தாக அலாந்து

பாணனா. (செந்தசாவிதியாதி) அவர்கள் வலால்ஸயிரஹ்தமாக சசெயதாலும், நிழககுறேகபபீடாமவனுகது அங்கேயொருடேஸ பராபதியும், மெ - குறேகபபீடாமவனுகது அங்கேயொருடேஸபரா பதியும் தயிராதா போலே, செயகவறவக நுமவஷிப்பராயததாலே ஒருமலம் வரந்தவிராகிறே, ஆகையாலே உஜிஷ்டமலங்கள் ஸமஸீய மாயச செலலாநிதகுமாயத்து. செஞ்சாலிபுண்டு - செநநெல, அது விளைகிறவயலிலே செழந்ததுதோன்றினறுள்ள திருக்கோவலூரிலே நான காணப்பெறமேனெனகிறா. ... க.

இரண்டாமபாட்டு.—(கொந்தலாந்தநிதியாதி) கொந்தலராநினறுள்ள

இரண்டாமபாட்டு.— (கொந்தலாந்தநிதியாதி) பரளயகாலத்தில் ஆபதஸவனாய ஆலிலையில் கண்வளாந்தபடியை யதுஸநிதசார-கீழ்ப்பாட்டில்; இதல் - பரளயம் கழிந்தபின்பும ஸரஹ்மாடிகள கருதரலகேடகத் திருப்பாறக—லிலே கண்வளர்ந்தபடியை யதுஸநயிக்கிறுனென்று ஸவமதி.

கொந்தலராநினறுள்ள-கொதுகொத்தாகஅலராநினறுள்ள,

நாற்றத்தையுடைய திருத்துழாய் துடக்கமான திருப்பள்ளித்தா
மத்தையும் ய-ஒபாடிகளையுங்கொண்டு ஸ-ஞரிகள்விகவீதமான மணங்
களையுடையதிருவநந்தாழ்வான்மேலே. (சந்தணியித்யாதி) சந்தந மணி
யப்பட்ட மீடீ-வானமுலையையுடைய அலர்மேல்மங்கை, ஸ்ரீஹ-ஹி
ப்பிராட்டி, இவர்களிருவரும் திருவடிகளைவருடவிருக்கிற ஸ்வஹ
வத்தையுடையவனை ப்ரணாமம்பண்ணி. இசையேழும்-ஸப்தஸ்வரம்,
இத்தையும், ஆறங்கங்களையும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும், மூன்று
அம்சங்களையும் கொண்டு, வந்தனைசெய்து - அவனையாபுரயித்து, நான்
மறைகளைக்கொண்டு. சிந்தனைசெய்து, இரவும் பகலும், “ஆத்மேத்ரி
யேவதும்ஃஹ்ணீயாத்” “ஆத்மேதிதாபமஃஹ்ணீம்ராஹயனில” என்
றும் சொல்லுகிறபடியே ஆபுரயிக்கிறவனை. 2.

செவ்வித் திருத்துழாய்மாலையையும், தந்த ய-ஒப டீபங்களையுங்
கொண்டு, ஸ்ரஹ்மாடிகளிக்கரையிலே நின்றாபுரயியா நிற்பர்களாய்த்து.
(பணமித்யாதி) தன்னேட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகவீதமாகாநின்ற
ள்ள திருவநந்தாழ்வான்மேலே, ஹோமயோத்யமாம்படி ஒப்பித்தி
ருக்கிற பெரியபிராட்டியாரும், ஸ்ரீஹ-ஹிப்பிராட்டியாமாகிற இருவ
ரும். ஆபுரயிக்கிற ஸ்ரஹ்மாடிகளுடைய குற்றமில்லாமை யேத்துவா
ரும், குற்றம்காணமைக்கு உவாத்தாதிருப்பாருமாய்த்து. (அடிவரு
கும்) ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே அவனறியப்புக்காலும், தங்களுடைய[உ]யி
திருக்கை ஸ்பர்ஸத்தாலே அவன் மயங்கியுறங்கும்படி பண்ணுவார்க
ளாய்த்து. (வந்தனையித்யாதி) கீதப்ரணாமராய். ஏழிசையாலும்,
ஆறங்கங்களாலும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்தாலும், மூன்று அம்சங்களாலும்,
வந்தனைசெய்து - அவனை ஆபுரயித்து ; நான்மறைகளைக்கொண்டு ;
(சிந்தனைசெய்து) “ஆத்மேத்யேவதும்ஃஹ்ணீயாத்” “ஆத்மேதிதா
பமஃஹ்ணீம்ராஹயனில” என்கிறபடியே - அவன் ப்ரகாரியாகவும்,
தங்களை ப்ரகாரமாகவும், காலங்கள்தோறும் ஒருபடிப்பட அநுஸந்
யித்துச்செல்லுகிற அந்த ஸ்ரஹ்மியான லக்ஷ்மி மாருதேசெல
லுமாய்த்து. 2.

இக்கரையிலே-திருப்பாற்கடலுக்கிக்கரையிலே. “அமர்” என்றது-நித்யஸஞ்சாரிகளாக
நஞ்ஜீயர்படி. “சந்தணிமென்முலைமலரான்” என்றதுக்கு-“சந்தனம் அணியப்பட்ட
மீடீ-வானமுலையையுடையஅலர்மேல்மங்கை” என்றநஞ்ஜீயர்படியில்ஸஸ்வார்யம்
கண்டுகொள்வது. ஏழிசையாலும் - ஸப்தஸ்வரத்தாலும். “வளர்” என்றதினரீடம்
(மஹாவென்றது.) ஸ்ரஹ்மி என்றது-ஸ்ரஹ்மஸம்ஸந்யிநியான லக்ஷ்மியென்கை.
அதாவது - ஹவஹ-பாஸநரூப ஸம்பத்தென்கை. 2.

மூன்றும்பாட்டு.— (சொழுந்தித்யாதி.) ப்ரயோஜநாநூரபரரான ஸ்ரஹ்மாடி
களுக்கு உதவவந்தமாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீமஜேந்தராழ்வா னுபத்தைப்போக்கினு
னென்று உதவியுக்கிருரென்று ஸம்மதி.

‡ இங்குள்ள அரும்பதவாக்யத்தால், இந்தவ்யாக்யாரம் நஞ்ஜீயர்படி என்று
சொல்லவேண்டியவருவதினால், அப்படியேகொள்ளவேண்டும்.

மூ.— கொழுந்தலரும்மலர்ச்சோலைக் குழாங்கொள்பொய்கைக்
கோள்முதலைவாளெயிற்றுக் கொண்டற்கெள்கி
அழுந்தியமாகளிற்றினுக் கன்றாழியேந்தி
யந்தரமேவரத்தோன்றியருள்செய்தானே
எழுந்தமலர்க்கருநீல மிருந்தில்காட்ட
இரும்புன்னைமுத்தரும்பிச் செம்பொன்காட்டச்
செழுந்தடநீர்க்கமலம் தீவிகைபோல்காட்டும்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. ௩.

ப - ரை.—கொழுந்தல - தளர்களையும், அலரும்-விசலிக்கிற, மலர்-புஷ்பங்க[ய]
ளையமுடைய, சோலைக்குழாங்கொள்-சோலைகுழந்திருந்துள்ள, பொய்கை-தடாகத்
திலே, கோள் - மிகுகையுடைய, முதலை—, வாள் - கட்கம்போன்ற, எயிறு-
பறகளினால், கொண்டற்கு - க்ரஹித்ததற்கு, எள்கி - ஈடுபட்டு, அழுந்திய - மடு
விலேயுமுதின, மாகளிற்றினுக்கு - மத்தத்தஜேந்தராமுவானுகாக, அன்று- ஆதி
மூலமேயென்றுகூப்பிட்டஅக்காலத்தில, ஆழி-திருவாழியை, ஏந்தி-கையிலேந்தியுந்
கொண்டு, அந்தரம் - ஆகாசம், ஏவர - வெளியடையும்படி, தோன்றி-தோற்றி,
அருள்செய்தானே - அவ்வானைக்கு கர்ப்பைபண்ணினவனை ; எழுந்த-நீரிலுண்டான,
கருநீலமலர்-கருநெய்தற்பூ, இருந்தில்-கரியை, காட்ட-காட்டவும், இரும்புன்னை-பெ
ரியபுன்னைமாங்கள், மொட்டாசில், முத்துக்காட்ட - முத்துக்களைக்காட்டவும், அரு
ம்பி - மலர்ந்து, செம்பொன்காட்ட - பசும்பொன்னைக்காட்டவும், செழுநீர்-நீர்ச்
செழிப்பையுடைய, தடம் - தடாகங்களில், கமலம் - தாமரைகள், தீவிகைபோல்-
விளக்குப்போலே, காட்டும் - தோன்றுகிற, திருக்கோவலூரதனுள்நான்கண்
டேன்—, (௩)

மூன்றும்பாட்டு. (கொழுந்தலருமிதயாஜி) கொழுந்துகளையும் அலர்
ந்தபூக்களையுடைய சோலைத்திரளையுடைய பொய்கையிலேகிடக்கிற
மடுக்கையுடைய முதலையுடைய வளைந்த எயிறென்னுதல்; ஒளியையு
டைய எயிறென்னுதல். அவ்வெயிற்றிலே ஆனைக்காலைக்கவ்விக் கொள்
னாகையாலே யீடுபட்டு மடுவிலேயழுந்திய மஜேந்தரனுக்காகக் கையி
லே திருவாழியைவாங்கி ஆகாசத்திலேவந்து தோன்றி ஆனைக்கருள்
செய்தவனை.

மூன்றும்பாட்டு.— (கொழுந்திதயாஜி) கொழுந்தையும் அலருகிற
மலரையுமுடையசோலைகுழந்த பொய்கையிலே. (கோள்முதலை) மஃத்
யு போலே இத்தையடைய முடிக்கவந்த முதலை, வாள்போலேயிருக்கிற
எயிற்றாலே இத்தை ம்ரஹத்ததாய்த்து ; ஆதுக்கு, (எள்கி) ஈடுபட்டு.
(அழுந்தியவிதயாஜி) வாயிலேயகப்படநீர்புகும்படியழுந்தின மத்த[௩]டு
மஜத்துக்காக. (அன்று) தன்மிடுக்கற்றவன்று. (ஆழியேந்தி) கையில்
திருவாழியையும்விடவறியாதே ஆகாசாவகாசத்தை யிடமடைத்துக்
கொண்டுதோற்றி அருள்செய்தானே. ஏவர - வெளியடைய. அதினு
டைய புண்ணுறும்படியாகத் திருக்கையாலே ஸ்பர்ஸித்துத் திருப்
பரியட்டத் தலையாலே யொற்றிப்பண்ணின ஸிஸிரோபவாரங்களை
நினைக்கிறது.

இத்தையடைய என்றது - காலேத துண்டித்துக்கொண்டு போகையன்றிக்கே
ஆனையெல்லாமென்றபடி. அருள்செய்தபரகாரத்தையருளிச்செய்கிறார் (அதனுடைய
விதயாஜி.)

† “ ஆகாசாவகாசத்தை யிடமடைத்துக்கொண்டு தோற்றி. (அருள்செய்தா
னை) வாய்வெளியடைய அதினுடைய புண்ணுறும்படியாக” என்றும், “ (அருள்செ
ய்தானே) ஏவாய்வெளியடைய” என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்கள் ; ஏவாய் - அம்பு
பட்ட வாய்.

மு.— தாங்கரும்போர் மாஸ்படப்பறவையூர்ந்து

தராதலத்தோர்குறைமுடித்த தன்மையானே

ஆங்கரும்பிக்கண்ணீர் சோர்ந்தன்புகுரு

மடியவர்கட்காரமுத மானுன்றன்னைக்

கோங்கரும்புகரபுன்னை குரவார்சோலைக்

குழாவரிவண்டிசைபாடும் பாடல்கேட்டுத்

தீங்கரும்பு கண்வளரும் கழனிசூழ்ந்த

திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே.

ப - ரை.—தாங்குஅரும் - ஒருவரால்தாங்கவொண்ணுதபடி, போர்-யுத்தம்[டு பண்ணும், மாலி - மாலிதுடக்கமானராகுஷர்கள், பட - முடியும்படி, பறவை- பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்து - நடத்தி, தராதலத்தோர் - பூமியிலுள்ளாருடைய, குறை - குறைகளை, முடித்த - போக்கினை, தன்மையானே - ஸ்வபாவத்தையுடையனாய்; ஆங்கு - விரோதியைப்போக்கினஸமயத்திலே, கண்ணீர் - கண்ணீர், அரும்பி—, சோர்ந்து - பெருகி, அன்புகுரும்-அம்புமிக்க, அடியவர்கட்கு-பொருஷியரு தர்க்கு, ஆர் - பரிபூர்ணமான, அமுதமானுன்றன்னை - அமர்தம்போலேபோக்யனுன வனை; கோங்குஅலரும் - கோங்கம்பூக்களும், கரபுன்னை - ஸுரபுன்னைகளும், குரவு - குரவுகளும், ஆர் - செறிந்த, சோலை - பொழில்களிலே, வரி - கோகைகளை யுடைய, வண்டு - வண்டிகளின், குழாம் - ஸமுஹமானது, மதபாநமத்தமாய்க் கொண்டு, இசைபாடும்-இசைபாடுகிற, பாடல் - பாட்டை, கேட்டு—, தீங்கரு[உய் ம்பு - இனியகரும்புகள், கண்வளரும் - ஒருகண்ணியுள்ளருகிற, கழனி - கழனிகளா ல, சூழ்ந்த - சூழப்பட்ட, திருக்கோவலூரதனுள்நானகண்டேன்—.

(எழுந்தவித்யாஜி) நீரிலே யெழுந்தகருநெய்தற்பூ கரியைக்காட்ட, பெரியபுன்னை முத்தரும்பி அதில்தாதுகள் செம்பொன்காட்ட, அழ கியநீரையுடைய தடாகத்திற்கமலம் தீபிகைபோல்காட்டும் திருக்[உரு கோவலூர்.

(எழுந்தவித்யாஜி) எழுந்தமலரையுடைத்தான கறுத்த நீலமா னது, (இருந்தில்) கரியைக்காட்ட; பெரியபுன்னைகளானவை, மொட் டாலும் அலர்ந்த பூவாலுமாக பொன்னையும் முத்தையும்காட்ட; மிக்க ஜலத்தையுடைத்தான தடாகங்களில் தாமரைகளானவை, தீபிகை களைக்காட்டாநிற்குமாய்த்து. ஆக, கரியும் முத்தும் பொன்னும்நெருப்ட மாய் (க) பொற்களரிபோலேயாய்த்து வயலடையவிருப்பது. ந

நாலாம்பாட்டு.— (தாங்கருமித்யாஜி) பழம்புற்று பாம்பருதாப் போலே, ராவணனுக்குமுன்பு மாலியுள்ளிட்ட ஐவர்மம் மாருதே யாய்த்து லங்கையிருப்பது; அவர்களைநிரவர்த்தபடி.

பொற்களரி - (உ) கண்வட்டஸ்யலம்.

நாலாம்பாட்டு.— (தாங்கருமித்யாஜி.) ஒரு நீர்ப்புழுவைவென்று ஆணைக் உதவினவளவன்றிக்கே, புவியிலுள்ளார்கெல்லாம் ஆபத்துநீங்கும்படி மாலினை வென்ற ஆபத்ஸவத்வத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி; மாந் அத்தனை விரோயியோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பழம்புற்றித்யாஜி.)

(க) பொற்களரி - பொன்பணிசெய்கிறஸ்தலம்; அன்றிக்கே, போர்க்கள ளன்று - யுத்தரங்கமாகவுமாம். (உ) கண்வட்டஸ்யலம் - டங்குலாலை.

மூ. — கதைவளர்வேல் கரன்முதலாக்கவந்தன்வாவி

கணையொன்றியுலமடிய விலங்கைதன்னுள்

சிறையொழிந்நுவாளரக்கர் சேனையெல்லாம்

பெருந்தகையோடுடன் துணித்த பெம்மான்றன்னை

மறைவளர்ப்புகர்வளர மாடந்தோறும்

மண்டபமொண்டொரியனைத்தும் வாரமோதச்

சிறையனைந்தபொழினைந்த தென்றல்விசும்

தருக்கோவனூரதனுள் கண்டேன்நானே.

நு.

ப - னா. - - கதைவளர் - மிக்ககதைவளையுடைய, வேல் - வேலையுடையரான, [ய] கரன்முதலா - கரன்முதலாக்கமாச, கவந்தன்வாவி - கவந்தன்வாவிஎன்கிறவிவர்கள், கணையொன்றியுல - ஒரம்பாடு, மடிய - முடியும்படி, இலங்கைதன்னுள் - லங்கையின், சிறை - சிறைப்பாடலையனைந்த, எய்து - எய்துறையுடையராய், வாள் - வானை ஆயுதமாகவையுடையரான, அக்கர்சேனையெல்லாம் - ராக்கூஸர்ஸகையெல்லாம், பெருந்தகையோடுடன் - தவர்கள் ஸவாமி பானா வணக்கிடுகேட்ட, துணித்த - அறுத்துப்பொகட்ட, பெம்மான்றன்னை - ஸர்வமான்றனை; மாடந்தோறும் - சர்ஹங்கள்தோறும், மறை - வேதக்காவதமானது, வளர - மிகுதுவரவும், புகழ் - கீர்த்தி, வளர - வளரவும், மண்டபம் - மண்டபங்களிலுட், ஒண்ம் - ஊரைக்கட்டின, ஒளிஅனைத்தும் - சூர்வடிகள்மும், வாரமோத - ஒதனவிடத்தைச்சொல்லவும், சிறை - நீராணை, அனைந்த - அனைந்திருக்கிற, பொழில் - சீராவியிலே, அனைந்த - படிந்த, தென்றல் - தென்றற்காற்றானது, விடம் - பரிமளத்தைவிடக்கூற, தருக்கோவனூரதனுள்நான்கண்டேன் -

காலாம்பாட்டு. (கோங்குமித்யாதி) ஒருவராலே தாங்கவொண்ணாதபடி அடிவம்பண்ணும மாலி ஸாமாஸி மால்யவான் துடக்கமானார் பதம்படி பெரியதிருவடிவையெழுகொண்டு நடத்தி, லுமியிலுள்ள ஸாத்திவிகருடைய குலங்கொப்பிப்பாக்கும் ஸ்வாவணை. ஆங்குக்கண்ணீரரும்பிச சோர்த்து அன்புரிக்க அடியவர்களுக்கு பரிபூர்ணமான அம்மீதமானவனை (கோங்குமித்யாதி) முததகோங்குகள் ஸாரபுண்ணை குரவுகளாலே செறிந்தசோலைகளிலே வண்டிகள்திரண்டு மயுபாநம்பண்ணியிசைப்பாடும் பாடலகேட்டு. (நிங்கரும்பித்யாதி) இனியகரும்புகள் ஒருகண்ணேறிவளருகிறகழனிகள் சூழப்பட்ட. ... ச.

ஒருவரால்தாங்கவரிதாம்படியுடையத்தில்வ்யாபாரத்தைதயுடையமாலிபடும் படியாகப் பெரியதிருவடிவையெழுகொண்டு நடத்தி. (தராதலம்) அரைக்கூணம்பின்னையும்மாலியிருந்தானாகில் ஜமத்தாக அழியுமாயத்து. (ஆங்குமித்யாதி) ஸ்வவிஷயத்தில் பரேமத்தாலே கண்ணீரரும்பி, அதுதான் கண்ணைவிட்டுச்சோர, பரேமபரவஸராரம்படி யவர்க்கு நிரதிஸயலோம்யனுவனை. (கோங்குமித்யாதி) கோங்கம்பூக்களும் ஸாரபுண்ணைகளும் குராக்களும் மிக்கிருந்துள்ள சோலையிலே திரண்டவண்டிகளானவை மயுபாநமத்தமாய்ப்பாடுகிற பாட்டைக்கேட்டு, அத்தாலே நீர்பாய்ந்தாப்போலே யிருக்கிற இனியகரும்பானது ஒருகண்ணேறிவாராநிற்குமாய்த்து.

வாக்யார்யமருளிச்செய்கிறார்(ஒருவரால்த்யாதி.)“ஆங்கு-”விரோயிநிரஸஸமயத்திலேயென்றாய், மலிதார்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வவிஷயத்தில்த்யாதி.) குராக்கள் - விக்ஷவிஸேஷங்கள். கண்ணேறிவருகை - ஒரு கணுவானது ஏறிவருமென்கை. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. (கறைவளரித்யாதி) கறைமிக்குவளருகிற வேலையுடைய வாடிஞ்ஞாடிகள் கவையன் வாலி இவர்கள் ஓரம்பாலே முடிய, இலங்கையில் பிறைபோன்ற எயிற்தையுடையருமாய் வானையு முடையருமாய் ராக்ஷஸஸேநையெல்லாம் அவர்கள் ஸ்வாமியுடனே கூட அறுத்துப்பொகட்ட ஸர்வேஸ்வரனை. (மறையித்யாதி) வேடிங் களும் புகழும். மண்டபங்களடைய வேடிமும் வேடிப் பரதிபாடியன்புகழை ஒதாநிற்பார்கள். ஒளி-ஒழுங்கை. “நிரைச்சந்தமாடவிதி” என்கிற

அஞ்சாம்பாட்டு.— (கறையித்யாதி) பரஹ்மஸையில் த்வரையாலும் எப்போதுமொக்க ஸத்ருகிரஸநம் பண்ணுகையாலும் கறை கழுவுகைக்கு அவகாஸமின்றிக்கே யிருக்கையாலே மிக்ககறையை யுடைத்தாயிருக்கிற வேலையுடைய வரன் துடக்கமாக கவையன் வான் என்கிறவிவர்கள். வரன், விராயன், இவர்கள்வந்து தோற்றுகிற போது, லிஹங்கள் புலிகள் இவற்றைக் கலத்திலே கோத்துக்கொடு வந்திறே தோற்றுவது. (கணையொன்றினுல் மடிய) கைக்கெட்டிந்நிந்நு ரோரம்பாலே முடித்தானிறே. தலைக்காவலி நந்தவர்கள் பட்டதிது (இலங்கையித்யாதி) இலங்கையில், பிறைபோலையிருக்கிற எயிற்தையுடையருமாய், ஸாயுடையருமாயிருக்கிற ராக்ஷஸஸேநையெல்லாம். (பெருந்தகையித்யாதி) பெருந்தகையென்றது - பெரியோனென்றபடி. பெருந்தகை - நிர்வாஹகன். * ராக்ஷஸரானிறே. இவர்களுக்கடைய ப்ரஹ்வாய் அஞ்சினுன்புகலிடமாய் அந்நிசெய்த பையலகளுக்குப் புக்கொதுங்குகைக்கு நிரலாயிருக்கிற ராவணனோடேகூட அழியச் செய்த ஸ்வாமிதன்னை. உடையானிறே வேடித்தத்தில் கீளபிடுங்கு வான். ராவணவயாநகரத்தில் ஸ்ரீஹ்மகாரணயத்தில் அய்யமநாது வாகங்கள் மாளுதாப்போலேயாய்த்து அவன்பாட்டின்பு திருக்கோ வலுரும்.

(மாடந்தோறும்) ஹ்மங்கள் தோறும் வேடி வேடிவமானது மிக்குவர, அந்தவேடிவேடிவத்தினுடைய அவிவ்வேடித்தால வந்த கீர்த்தி மிக்குவர. இதுவாய்த்து ஹ்மங்களிருக்கும்படி. மண்டபங் கள்; (ஒண்டொளி) அழகியதோளி. தோளியென்கிறத்தைக்குறைந்நு த்து, தொளியாய் - ப்ரதோளியென்றபடி. மண்டபங்களிலும்,

அஞ்சாம்பாட்டு.— (கறைமத்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில், இலங்கையில்மாய்யை வென்றபடி அதுஸர்யித்தார்; இப்பாட்டில், இலங்கையில் டூர்வர்த்துக்கெல்லாம் ஒதுங்கரிழலாய் தலைபத்துப்படைத்தானைவென்ற ஆபத்ஸவதவத்தை யருளிச்செய் கிறாரென்று ஸந்தி.

கறைவளருகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (வரனித்யாதி.) விராயனை இப் பாட்டிலே எடாவிட்டாலும், பெருமாள் அவனையும் வெல்லுகையால் அவனையும் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். மேலுக்கவதாரிகை (தலைக்காவலித்யாதி.) (இது) என்றவநகரம், முதலாணிப்பட்டபடி சொல்லுகிறார் என்று ஸேஷம். வாக்யாரயந் தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுக்கித்யாதி.) ஸமலிவ்யாஹாரதாத்தர்ய மருளிச் செய்கிறார் (ராவணேத்யாதி.) அய்யயநம் - சொல்லுகை. அதுவாகம் - அநு க்தியாய், உருச்சொல்லுகை.

மூ. — உறியார்ந்த நறுவெண்ணெ யொளியால்சென்றங்
குண்டாணைக்கண்டாச்சி யுரலோடார்க்கத்
தறியார்ந்தகருங்களிறே போலநின்று
தடங்கண்கள்பனிமல்கும் தன்மையானே
வெறியார்ந்தமலர்மகள் நாமங்கையோடு
வியன்கலையெண்டோளினுள் விளங்குசெல்வச்
செறியார்ந்தமணிமாடம் திகழ்ந்துதோன்றும்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே.

சு.

ப - னா. — உறி - உறியிலே, ஆர்ந்த - சேமித்துவைத்த, நறு-செவ்விமாருத,[ய]
வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, ஒளியால் - ஸ்மிதம்பண்ணும்போது திருமுத்தில்
புறப்படும் ஒளிபாலே, சென்று—, உண்டாணை-அழுதுசெய்தவனை, ஆச்சி - மயோ
தைப்பிராட்டி, கண்டி - களவோடிகண்டு, உரலோடி - உரலோடே, ஆர்க்க-கட்
ட, தறியார்ந்த - கம்பத்திலேசொத்துக்கட்டப்பட்ட, கரும்களிறுபோல - கறுத்த
கூளைபோலே, நின்று - கட்டிண்டிருந்த, தடங்கண்கள்-பெரியதிருக்கண்கள்,[ய]டு
பனிமல்கும் - கீர்அரும்பும்படியான, தன்மையானே - ஸ்வபாவத்தையுடையவனை;
வெறியார்ந்த - பரிமளத்தைஉடைய, மலர்மகள்-தாமரைப்பூவிற்பிறந்தபெரியபிரா
ட்டியாரோடும், நாமங்கையோடு - ஸரஸ்வதியோடும், வியன் - விஸ்மயமான,கலை-
கலையைவாஹுமாகவுடையவைய, எண்தோளினுள் -எட்டுத்தோள்களையுடைய ஆர்
க்கையோடும்,விளங்கு - விளங்குகிற, செல்வம்-செல்வத்தையும், செறியார்ந்த-[உய]
மிகவும்செறிந்த, மணிமாடம் - ரதநமயமானமாடங்கள், திகழ்ந்து - உஜ்வலமாய்,
தோன்றும் - சொந்தாகிறவாய்ந்தையுமுடைய,திருக்கோவலூரதனுள்நான்கண்
டேன்—.

(சு)

படியே. (வாரமோத) பரிவைஷ்சொல்ல. (சிறையித்யாதி) ஒருவர்
ப்ரஸேசிக்கவொண்ணாதகாவலையுடையபொழிவிற்பரிமளத்தைக்கொ
ண்டு தென்றலவிகம் திருக்கோவலூர்.

டு.

நாற்சந்திகளிலும், வட்டக்கிடைஒகாநிற்பர்கள்.(சிறையித்யாதி)காவல்
பட்டிருக்கும்படி. காற்றுப்புகுதல், * காற்றிற்கடியவன்புகுதல் செய்
யுமித்தனை. வாரமோத அகழையனைந்துருந்துள்ள சோலையிலே புக்
கனைக்க தென்றலானது, அந்நிரிலத்தில் திவலைகளையும் சோலையில்
பரிமளத்தையும் கொண்டுவிந்து இவ்வோனிடங்களில் அய்யமநம்
பண்ணுகிறவர்களுடைய பூமமாலும்படி ஸிஸிரோபசாரம் பண்
ணுநிற்குமாய்த்து. ஒளி - ஒழுங்கை. ஊரருகனைந்துருக்கை யென்னு
தல்.

டு.

. வட்டக்கிடை - ஒகனவிடத்தைச்சொல்லுகை. “வாரமோத”

“பரிவைஷ்சொல்ல” என்று நஞ்ஜீபர்படி. “சிறை” என்றதினர்டம் (காவலென்றது.)
காவல் பட்டிருந்ததாகில், மேல் “தென்றல்வீசம்” என்றபடி யெவ்வனே?, அவ
லூர்க்குக் காற்றடிக்கப்போமோவென்ன; ரஸோக்திமூலத்தால் பரிஹரிக்கிரூர்
(காற்றித்யாதி;) *காற்றிற்கடியனுயோடியகம்புகும் ஆயனூர்க்கும் அங்குள்ளார்க்கு
ஸிஸிரோபசாரம்பண்ணுகிற காற்றுக்குமொழிய, ப்ரதிகூலர்க்கு உஷ்ப்ரவேஸத்
வம் வியியமென்று கருத்து. “ஒண,தொளி”என்று படிவிவாமம்செய்து,ப்ரதோளி;
அதனால் - சந்தியாக்கிக் கீழருளிச்செய்து, “ஒண்டு, ஒளி” என்று படிவிவாமம் திரு
வுள்ளம்பற்றி அர்யாஹ்ரமருளிச்செய்கிரூர் (ஒளியித்யாதி.) ஒழுங்கை - சாவடி.
* ஒண்டுக்கார்டம் (ஊரித்யாதி;) ஊரைக்கிட்டின சாவடிகளிலும் வாரமோதவென்
றபடி. கீழே “சிறை” என்ற படித்தாலே - அகழைச்சொன்னபடி யெவ்வனேயெ
— வானுச்செய்கிரூர் (நீர்ச்சிறையென்று;) ஜலஹ்மென்று கருத்தி.

டு.

ஆரூம்பாட்டு (உறியார்ந்தவித்யாஜி) உறியிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயைக் களவுகண்டு அமுதுசெய்தவனைக் களவோடேகண்டு ஆச்சிஉரலோடேகட்ட. (தறியார்ந்தவித்யாஜி) கம்பத்தோடேசேர்ந்த ஆணைபோலேநின்று பெரியதிருக்கண்கள் பனியரும்பும்ஸ்வஹாவத்தை

ஆரூம்பாட்டு.—(உறியித்யாஜி) உறியிலேவைத்து சிக்கெனக்கள்ள க்கயிறுமுருவிச் சேமித்துக் கடைந்தபோதைச் செவ்வி மாறாத வெண்ணெயை. கடைகிறபோதேதுடங்கி யிதுகொடுபோய்ச் சேமிக்கு மிடம் அடியொத்தாதிற்சுமாய்த்து. (ஒளியால்சென்றங் துண்டானை) களவாலேயன்றியே; “நாளிளந்திங்கள்” இத்தாடிப்படியே. “மதுஷ்ய[ய] யரால் அபஹ்ஹிதமாய்த்தொன்றல்லாது, வைவம்கொண்டது” என் னும்படியாகவாய்த்து அமுதுசெய்தது. (கண்டு) அநுகூல ஸ்பாஸ முள்ள டீரவ்யம் தனக்குயாரகமாய், அதுபெறுதபோது அவன்முடி யுமளவாயிருக்குமாப்போலே. அவன்வாய்பாரம் தங்கனக்கு பா ணகரமாயிருக்கும்படியாலே, அத்தைத் தேடாநிற்பர்கள் நேரிவர்கள்; ஆகையாலே, கொண்டியோடேபிடித்துக்கொண்டு. (ஆச்சி) பரிவு டையளாகையாலே விழுக்காடறியாநிறு†. உரலோடார்ச்சு இவ னகப்பட்டபோதாக வேறொன்றுதேடிப்போகினிவன்தப்பும் என்று, ஸந்திஹிதமாய்க்கிடந்ததொரு ஷீரலைக் காலாலேவா வருட்டி, அது தோடேவையக்க. (தறியித்யாஜி) மதித்துணரிலே முடியையே உழு[வ]றி ற்றிக்கொண்டு திரிகிற ஆணையானது யாத்தகங்கமாகப் பிடிபட்டு ஒரு கம்பத்திலே சேர்த்துக்கட்டுண்டு கிற்சுமாப்போலே, தானகண்ட படி திரிந்தவன் கட்டுண்டு, எண்ணில்பரப்படையப் பரப்புமாறும்படி

ஆரூம்பாட்டு.—(உறியித்யாஜி) சீழ்ப்பாட்டில் - ஷீவர்களுக்கு சொல்வதி பரதந்தானாய் ராவணவயம்பண்ணினபடியை மருஸாதிதாரா; இதில் - அவ ளவன்றிக்கே இடைச்சிகளுக்குக் கட்டவு மடிச்சுடிமாம்படி யெனியனானவையையதுவவிக்கிருரென்று ஸந்தி.

சேமித்தவெண்ணெயை இவன் கண்டபடி யெங்கனையென்ன (கடைகிறவித் யாஜி.) “ஒளியால் -” திருமுகத்தில் முறுவலொளியால், இருளை நீக்கிக்கொண்டு சென்று, அங்குண்டானையென்று ஸாஸ்தாரியம் திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவாத்யபூர்வ கம் ஸரவாஹம்சாட்டுகிருர் (களவாலேயித்யாஜி;) ஒளியாலென்றாயும்; அன்றிச்சே, (இத்தாடிப்படியே) என்றவநனூரம், அரியம்கண்டுகொள்வது என்று சொல்கம்; “ஒளி யால்” என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிருர் (மதுஷ்யராலித்யாஜி;) இருட்டில் வைத்தத்தை விளக்கின்றிக்கே மதுஷ்யரால் கொள்ளக்கூடாமையால் ஆய்ச்சியர் க்கு ஆஸ்சர்யமாய்த்தென்று திருவுள்ளம். உண்ணும்போது இவர்கள் காணாமலு ண்ணச்செய்தே அவர்கள் கண்டபடி யெங்கனையென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அது கூலேத்யாஜி.) பரிவுடையளாகையாலேயென்றது - “வயிறுபிள்ளைபரமன்று” என்று பரிதிதலைக்கொள்ளுகையாலேயென்கை. விழுக்காடறியாமையாலே யென் றது-“தடம்கண்கள் பனிமல்கும்” என்றறியாமையாலேயென்கை.

† “விழுக்காடறியாமையாலே” என்று அரும்பதம்.

யுடையவனை. (வெறியித்யாதி) நறுநாற்றமுடைய மலர்மகள், ஸரஸ்வதி இவர்களுடனே. (வியன்கலையித்யாதி) விஸ்மயநீயமான்கலையை வாஹநமாகவுடைய, எண்டோளியுண்டு - ஐர்மை, இவளுடனும் விளங்குகிறசெல்வத்தையும். (செறியார்ந்தவித்யாதி) மிகவும் செறிந்ந்த மணிமயமானமாடங்கள் விளங்குகிற ஐஸ்வர்யத்தையுமுடைய திருக்கோவலூர். கூ.

கண்ணார்மல்குப் பாதிகரியையற்று நின்றவனை. (தன்மையானே) மேன்மைடுகிசிவப்பு; இதுவேயாய்த்து இவனுக்குஸ்வலாவம். “யதிஸக்தோஷி” என்றொளிறே. (க்ருங்களிறேபோல) தன்னையுணராதேநின்ற நிலை. பாதிகூலரான ஐர்மையோடாதிசு கட்டினகட்டாகிலிறே அவிழ்த்துக்கொதி பொகவல்லது; அதுகூலர்கட்டினால் அவிழ்த்துக்கொதி பொகமாட்டானிறே.

(வெறியார்ந்தமலர்கள்) இவ்வானே தன்னையுணராவுழற்றுமை நோக்குவாரைச் சொல்லுகிறது. தன்ஸந்தியியாலே, பிறர்குற்றம் நெஞ்சிலாடாதபடி துவிக்குமாய்த்து, ஆளுயிப்பார்க்கு புருஷகாரவகுதையான பெரியபிராட்டியார்; ஸ்ராஹ்மணருடைய நாவிலே நிற்கக்கடவளாய் பெரியபிராட்டியார்த்து ஐஷுவகுதையான ஸரஸ்வதி; அவள், வினேநிராமபடி யெத்துகைக்குப் பரிகரமாம். (வியன்கலை) விஸ்மயநியமான கலையை வாஹநமாகவுடையளாய், எட்டுத்தோளையுடைய ஐர்மை; அவளாய்த்து அவ்வூர்க்குக்காவல். “பிறந்தவன்று காட்டிகொடுத்துப்போனோம்” என்று மிழவுதீர, அவளுணர்ந்து நோக்குகிற ஐஸ்மாய்த்து. (செறியித்யாதி) மிகவும் செறிந்திருப்பதாய் ரத்நமயமான மாடங்கள் உஜ்ஜ்வலமாய்த் தோற்றுகிற திருக்கோவலூரிலே காணப்பெற்றேன். (நான்) இதுக்குமுன்பு இங்ஙனையிருப்பதொரு லாஹம் வயுத்தபத்திபண்ணியறியாத நான், ஸரகதிதமான ஐஸ்வத்திலே காணப்பெற்றேன். கூ.

“களிதே” என்ற பவகாரதாத்தபாயம் (தன்னையித்யாதி.) “நின்று” என்றதுக்குத் தாத்தபாயம் (பாதிகூலரானவித்யாதி.)

உணராவுழற்றுமையென்ற உ-யானே தன்னைத்தானறியாதேமடிமேறும்படியும், கண்டவிடமெங்கும் திரியாதபடியும் நோக்கும் ஆணைப்பாகரைப்போலே, தன்னைத்தானறியாதபடியும், ஸ்வைரசாரம்பண்ணுமையும் நோக்குவாரைச் சொல்லுகிறது. “வெறியார்ந்தமலர்மகள் -” நாற்றத்தையுடைய மலர்மகளென்று ஸஸ்வராயம். அத்தால் தோற்றினஹோமயதாதிஸயத்துக்குப் பரக்கிதோபயோமம் காட்டுகிறார் (தன்னித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) நாமங்கையையிங்குச்சொன்னதுக்குப் பரக்கிதோபயோமம் (வினேநீரித்யாதி;) வினேநீர்போலே ஸ்ராஹ்மணர்க்கேத்தபரிகரமென்கை. ஐர்மையைச்சொன்னதுக்குப் பரக்கிதோபயோமம் (அவளாய்த்தித்யாதி.)

மூ.—இருங்கைமாகரிமுனிந்து பரியைக்கீறி
யினவிடைகளேழுடந்தா மருதம்சாய்த்து
வரும்சகடமிறவுதைத்து மல்லையட்டு
வஞ்சம்செய்கஞ்சனுக்கு நஞ்சானனைக்
கரும்புகுபசம்பாளை வெண்முத்தின்று
காயெல்லாம்மரதகமாய்ப் பவளங்காட்டச்
செருந்திகமொட்டலர்த்தும் தேன்கொள்சோலைத்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. எ

ப-ரை.—இரு-நீண்ட, கை-துதிக்கையையுடைய, மா-பெரிய, கரி-குவலயாபீடம்
என்னும் ஆனையை, முனிந்து - சிறியருளி, பரியை - கேரீயென்னும் குதிரையின்
வாயை, கீறி - பிளந்து, இனம் - ஒன்றுக்கொன்றொப்பான, குழவிடைகள் - குழ
ரிஷபங்களையும், அடர்த்து - கொன்று, மருதம் - மருதுகளை, சாய்த்து - முறித்து,
வரும் - அஃராவேஸத்தாலே ஊர்ந்துவருகற, சகடம் - சகடமானது, இற - முறி
யும்படி, உதைத்து - திருவடிகளாலேபாய்ந்து, மல்லை - மல்லவர்க்கச்சுதை, அட்டு -
முடித்து, வஞ்சம்செய் - கர்த்தரிமத்தாலே இவனைநலிய்த்துநேத்த, கஞ்சனுக்கு - கம்
ஸனுக்கு, நஞ்சானனை - மர்த்யுவானவனை; கரு - கறுத்திறச்சுடியுடைய, கமுகு-
பாக்குமரத்தின், பசம்பாளை - அழகிப்பாளையானது, வெண் - வெள்ளச்ச, முத்து-
முத்துக்களை, ஈன்று - தந்து, காயெல்லாம் - அநீன்காய்கள், மரதகமாய் - மரத
கத்தைக்காட்டவும், பழங்கள், பவளங்காட்டி - பவளத்தகச்சாட்டவும், செரு
ந்தி - ஸூரபுன்னையானது, மிகமொட்டு - பெரிமொட்டிக்களை, அலாரதம்-அலா
ச்செய்யுமதாய், தேன்கொள் - தேனையுடைத்தான, சோலை - சோலைசெய்யுடைய,
காவலூரதனுள் நான்கண்டேன்.— (எ)

ஏழாம்பாட்டு. (இருங்கையித்யாதி) பெரியகையையுடைய
குவலயாபீடத்தைக்கொன்று, கேரீ குதிரையாய்வர அதின்வாயைப்
பிளந்து, இனவிடைகளேழையும் கொன்று, மருதுகளை முறித்து,

ஏழாம்பாட்டு.— (இருங்கையித்யாதி) ஆனையைவழியிலே நிறுத்
தினொய்த்து ப்ரமாஜம் புருந்ததென்கைக்காக. எங்கேனும்போகி
லும் நீட்டிப்பிடிக்கைக்கிடான பெரியதுதிக்கையையுடைத்தான குவல
யாபீடத்தை வேண்டோமென்று. (பரியித்யாதி) “வ்யாதிதாஸ்யோ[நய
மஹாரௌடர்:” என்கிறபடியே பெரியசினத்தோடேவாயை அங்காந்து
கொண்டு வந்ததாய்த்துக் குதிரை; அதின்வாயிலே கையையிட்டுப் புரி
த்தான்; இரண்டுகூறாய் விழுந்ததாய்த்து. விரோய்யாயே தோற்றின
கேரீவாயைக்கிழித்து. (இனமித்யாதி) ஒன்றிரண்டின்றிக்கே ஏழாய்,
ம்மித்யுபோலேயிருக்கிற கீஷஹங்களை முடித்து; வழிபோர்காநிற்கச்செய்
தே மருதுகள்முறிந்துவிழும்படி தவழ்ந்து; காவலாகவைத்தஸகடமே

ஏழாம்பாட்டு.— (இருங்கையித்யாதி.) பிள்ளைத்தனத்திலாச்சிக்கெளியனான
வனுடைய பிள்ளைச்சேவகத்தையெல்லாம் தோற்றினபடியே யதுஹவிக்கிருரெ
ன்று ஸங்கதி.

வேண்டோமென்றென்றது-“முனிந்து” என்றதினாய். தவேஷித்தென்றபடி.
புரித்தான்-திருப்பினான்.

ஊர்ந்துவருகிறஸகடம் முறியவுதைத்து, ஊரணுரமுஷ்டிகர்களைக் கொன்று, க்ஷீத்ரிமனாக0ஸனைமுடிக்க நஞ்சானவனை. (கருங்கமுகித் யாதி) பெரியசுழுகானது அழகியபாளையிலே வெளுத்தமுத்தை யீன்று, காய்த்த காய் மாதகம்காட்ட, பழுத்தபழம் ப்ரவாளத்தைக் காட்ட, செருந்திமிகமொட்டலர்த்தும் தேன்கொள்சோலைத் திருக் கோவலூர். எ.

எட்டாம்பாட்டு. (பாரேறித்தயாதி) ஊடுமிரிலே யேறின பெரிய சுமைதீர,

அனாஸேஸத்தாலேஊர், அது துகளாய்ப்போம்படி திருவடிகளாலே பாய்ந்து; “பிளந்துவீய.” எவ்வயாபிஷம் பட்டுப்போனபின்பு மலை துள்ளினாப்போலே துள்ளிக்கொடுவந்த மல்லவர்தத்தைமுடித்து. (வஞ்சமித்தயாதி) விலவிழவு என்றொரு வ்யாஜத்தைபட்டழைத்து க்ஷீத்ரி மத்தாலே நனியநனைத்த க0ஸனை, அவன் நினைவை அவன்றன்னோடே போக்கி அவனுக்கு மீதியுளானவனை.

(கருங்கமுகித்தயாதி) க்ஷேஸவந்தாலே கறுத்தநிறத்தையுடைத் தான சுழுகினுடைய, பசுமைப்பயுடைத்தான பாளையானது வெண் முத்தையின்னு, அது காய்த்தவாழை மாதசமாய், அதுபத்வமானவா றே புவளத்தைககாட்ட. (செருந்திமிகமொட்டலர்த்தும்) “இதோரா ஹாயமிருந்தபடியென்!, ஒன்றெயெல்லாவற்றையும் காட்டுவதே!” என்று ஸ்மிதம் பண்ணினாப்போலே யிருக்க. (செருந்திமிகமொட்ட லர்த்தும்) “காய்கபரணங்கனினுடைய ஐகலக்ஷண்ய நியமமின்றிக் கே யிருந்தபடியே!” என்று ஸ்மிதம் பண்ணுவாரைப்போலே யிருக் கை. (தேன்கொள்சோலை) வண்டிகளை யுடைத்தானசோலை யென்னு தல்; தேனையுடைத்தானசோலை யென்னுதல். எ.

எட்டாம்பாட்டு. -- (பாரேறுபெரும்பாரம் தீர) சுமைஎன்றும்பொ றைஎன்றும் பேரிதே ஊடுமிக்கு. பொறையென்று பேரையுடைத் தானஊடுமியானது, பொறுக்கமாட்டாதபடியேறினபெரியஊரமானது போம்படியாக. பொறுக்கைக்குப் பேர்கொண்டிருக்கிற வதுதான் பொறுக்கமாட்டாதபடியாய்த்து. அனாஸேஸத்தாலே கனத்தபடி. ஸகடநிரஸததுக்கு ப்ரமாணம் (பிளந்துவீயவென்று.)

ஐகலக்ஷண்யமென்றது - ஐகருப்பமென்றபடி. எ.

எட்டாம்பாட்டு. -- (பாரித்தயாதி.) பிள்ளைத்தனத்தி லதுகூலரிட்டவழக்காய் ப்ரதிகூலரைமுடித்தானென்றார் - கீழிரண்டுபாட்டால்; இதில் - பெரியவனுனபின்பும், ஐத்யஸாரய்யாதினை மைத்துனனுக்குச்செய்து தத்விரோயிகளைப்படையறு த்தானென்கிறாரென்று ஸம்மதி.

பெருமையினுடைய எல்லைநிலத்தையருளிச்செய்கிறார் (கூடமையித்தயாதி.) பொறுக்கப்போகாமெக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (பொறுக்கைக்கித்தயாதி.)

மூ.— பாரேறுபெரும்பாரம்தீரப் பண்டு

பாரதத்துத்தாதிங்கிப் பார்த்தன்செல்வத்

* தேரேறுசாரதியாயெதிர்ந்தார்சேனை

செருக்களத்துத்திறலழியச் செற்றான்றன்னைப்

போரேறென்றுடையானு மளகைக்கோனும்

புரந்தரனும்நான் முகனும் பொருந்துமுற்போல்

சீரேறுமறையாளர் நிறைந்தசெல்வத்

திருக்கோவலுரதனுள் கண்டென்றானே.

அ.

ப - ரை.—பார் - பூமிமீலே, ஏறு - ஏறின, பெரும்பாரம்-பெரியசுமைபா [ய]
னது, தீர - போம்படி, பண்டு - முன்பு, பாரதத்து-மஹாபாரதயுத்தத்திலே, தூது
இயங்கி - தூதராய், பார்த்தன் - ஆர்ஜனனுடைய, செல்வம் - அழகம், வீரர்-
ரதத்திலே, ஏறு - ஸ்ரேஷ்டமான, சாரதியாய் - ஸாரதியாய்ச்சொண்டி, எதிர்த
தார்சேனை - எதிரிட்டசுதருக்களுடையசேனையானது, செருக்களத்து யுத்த
ரங்கத்திலே, திறல்அழிய - மிடுக்குஅழியப்படி, செற்றான்னை-நீர்விடுத்தவனை;
போர் - செருக்காலே கரைபொருகிற, ஏறுவென்று - ரிஷபம்நுன்குறையுடையாரும்-
வாஹஸுமகவுடையருத்தானும், அளகைக்கோனும் - வைகாசிவண்குறையும், புரந்தரனும்-
இந்தரனும், நான்முகனும் - பாஹ்மாவும், பொருந்தும - சாரதருக்கிற, ஊர்ப்போ
ல்—, ஏறு - மிக்க, சீர் - குணத்தையுடையாரும், மறையாளர் - வேதத்துக்குநிர்வா
ஹகராண்பராஹ்மணர், நிறைந்த - தீரண்ட, செல்வம்-புரகர்யந்தையுடையாய்
திருக்கோவலுரதனுள்நான் கண்டேன்—, (அ)

முன்பு மஹாபாரதயுத்தத்திலே தூதுவராய், பாரதனுடைய அழகிய
தேரிலேயேறி, அதுக்கு ஸாரதியாய்,

(பண்டு) அவன் அருதக்கீத்யம்பண்ணலினவனு மொருநாளேதான்
என்கிறார். (பாரதத்துத்தாதிங்கி) “எங்கள் ஸைன்யங்களும் ஜீவிக்க
வேணும்” என்றாரிவர்கள்; “ஸைன்யங்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவியோம்”
என்றார்கள் அர்ஜயோயநாதிகள்; இரண்டுதலையும்பொருத்தவருகைக்காக
அருதக்கீத்யத்திலேஅய்கரித்துப் போவது வருவதாய்; பின்பு அவர்
கள், “ஒருபடியாலும் நீசொல்லுகிறவார்த்தைகளுக் கிணங்கோம்”
என்ன; பூசலேவினைத்து; “உன்னை ஆயுடமெடுக்கவொட்டோம்”
என்று அவர்கள்சொல்ல; தேர்க்காலாலே முடித்துப்பொகட்டானாய்
த்து. (பார்த்தன் செல்வத்தேர்) இவனைத்தோழனாகவும், மைத்துனனாக
வும், அருதனாகவும், ஸாரதியாகவுமுடைய அர்ஜுநனுடைய தேரிதே.
“மஹதிஸ்யந்தே” என்னக்கடவதிறே. (சாரதியாய், ரதியானாகில்,
வெற்றிதன்தலையிலேகிடக்குமே!; அதுக்காகத் தான் ஸாரதியாய்[ரு]
வெற்றியுமவன்றலையிலே கிடக்கும்படிபண்ணினாய்த்து.

தூதியங்கினது அழிக்கைக்கு ஹேதுவானபடி யென்னென்னவருளிச்செய்கிறார்
(எங்கனித்யாடி.) தேர்க்காலாலே-பண்டியாலே, சகரத்தாலேயென்று யிவந்யாயம்.
தேர்க்குச்செல்வமேதென்ன (இவனையித்யாடி.)

எதிரிட்ட ஸ்தநககளபடை பூசறகளத்திலே மிகுகழிநது படும்படி செறறவனை. (போரேறிதயாதி) செருக்காலே கரைபொருகிற ஃஷ ஹத்தை யொன்றையும வாஹநமாகவுடைய ருஜரணும வைபுரவண னும இரஜரணும ஸரஹமாவும் சோநத யூரபோல. (சீரேறிதயாதி)[ரு மிககசீரையுடைய வேடிததுகது வயாஸபடிம செலுததவலல ஸ்ரா ஹமணராலே நிறைந்த ஐஸ்வாயதகையுடைய திருக்கோவலூர். அ.

(எகிராதாரி 3 டாசி) அவனறலையிலேவொ ட்சிடகருமபடி தன்னைததாழ விட்டாலும், அடியறியுமவாவிடாரே. அரஜநனொரு நிமிததமாத்ரம, அவனை அபபாசசேமமச14 திவைதது வேனறு னிவனேகிடரென கிருா எதிரிட்டவாஸைநயானது, செருக்களத்திலே, மங்மையிலே கொடுபொய மடுவிலே தாருதல, அரகருமாளிகையிலே யேறவிட்டு நெருப்பிலே தளநாகல, சூதிலே கோற்பிததலாய, வனுநையாலே ருதியாவிநே அவாநள டாபபது அநநன்னரிககே, நோகொடுநேரே யுய்யும்குமியிலே மிகுகழியும்படி செறறவனை

(போரிதயாதி) அஸவாஹமமுதல மற்பினடி டேவஜாதியை யுடைய ஓரிடத்திலே நெருங்குகது யேறறினாப்போலேயாயதது அவ பூரீலஸராஹமணா ஃஷலவாஹநனை ருஜரணும, வைபுரவணனும, இர ஜரணும, வதுரரவ னும, பொநதமுரபோல. நினைததாரை ஹஸம மாக்கவலலராகைகரும, ஸவஸநீபககவிலே ஸங்மததைவினை ததவனை யிநே நேதராநியாலே உஹததது† குறைவறககொடுககைகரும, கொடுகக கொடுகக இரட்டிககைகரும, ஸவவிஷயத்திலுள்ளாரை ஸ வபரயாநராகருகைகரும, (நான முகனும் ஸாதிக்கும†, ஸாவததையு முகபாதிக்கைகரும. (சீரிதயாதி) இவ்வோ ஸ்ணங்களால பூரணரான வராஹமணா கிரண்ட ஐஸ்வாயததாலே குறைவற. .. அ.

மிகினுன அரஜநனிருக்க, நாராசி எனபானென்னென்ன வருளிச்செய்கிருா (அவன றஜேயிலேயிதயாதி.) அபபமாக-பூஜயராச.

அநகடபரயோஜநரான வராஹமணாகது, பரயோஜநாநூரபரராய அஹங்கார ஸ்ரஸ்தரான டேவாகளை தஃஷ்டாஜீகரிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிருா (நினைததாரையிதயாதி.) .. அ.

ஒன்பதாமபாட்டு.— (தாவடிவிலிதயாதி.) காலவிபரகஃஷ்டங்களான அபஜா நங்களில் ஆபதஸவதவமும் ஆபுந்தரிட்டவழக்காயிருக்கும்தவும். தேடிப்போக வேணுமோ, இப்போது திருக்கோவலூரிலநின்றநிலைதனனி லாபுந்தகலபகமாயிரு ககிருனென நநுஸநயிதது, அவனவடிவழகில கலந்ததுஹவிககிருரெனது ஸங்கதி

† நேதராந்நியாலேஹிததது-காமனை. † “சாதிக்கும” எனற பாடமாங்கில, சாதி - ஜாதி வாணமெனறபடி.

மூ.— தூவடிவில்பார்மகள் பூமங்கையோடு

கடராழிசங்கிருபால் பொலிந்துதோன்றக்
காவடிவில்கற்பகமே போலநின்று

கலந்தவர்கட்கருள்புரியும் கருத்தினுனைச்
சேவடிசைதிருவாய்கண் சிவந்தவாடை

செம்பொன்செய்திருவுருவ மாணுன்றன்னைத்
தீவடிவிலசிவனயனேபோல்வார்மன்னு

திருக்கோவலூராதனுள் கண்டேன்நானே.

கூ.

ப - னா.—தூ-அழகிய, வடிவில் - வடிவையுடைய, பார்மகளோடு-ஸ்ரீஹிபிபிராட்டியோடும், பூமங்கையோடு-பெரியபிராட்டியாரோடுகூட, கடர்-தேஜாருபமான, ஆழி-திருவாழியாழ்வானும், சங்கு-ஸ்ரீபாஞ்ச அந்யாழ்வானும், இருபால்-இரண்டருகும், பொலிந்ததோன்ற-விளங்கித்தோற்றம்படி; சாவடிவில்-சோலைசெய்திருந்தாள், கற்பகம்போலநின்று-கல்பகம்போலேநின்று; கலந்தவர்கட்கு-தனனையோ ளலாவுறவுமுறையுமாகப் பற்றினவர்களுக்கு, கருள்புரியும்-வேண்டிமுததரும், [யிடு] கருத்தினுனை - திருவுள்ளத்தையுடையனாய்; சே-சிவந்த, அடி - தருவடிகள், சை-திருக்கைகள், திருவாய - திருப்பவளம், கண் - திருக்கண்கள், சிவந்த—, ஆடை-திருப்பீதாம்பரம், இவற்றையுடையதாய், செம்பொன்செய்த - அழகியபொன்பொன்ற, திருவுருவமாணுன்றன்னை - வடிவடிவையுடையனாயிருக்கிறானே; தீவடிவில்-அக்நிவர்ணனான, சிவன் - நுத்ரனையும், அயனபோல்வார் - பரஹ்மாவையுமுடைய போலே, ஸாபாநுகர்ஹஸமர்த்தா, மன்னு - நித்யவாஸமபண்ணுகிற, திருக்காவலூராதனுள் நான்கண்டேன்—.

(கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூவடிவில்தயாழி) அழகியவடிவையுடைய ஸ்ரீஹிபிபிராட்டியும், பெரியபிராட்டியாரும், இவர்களுடனே, கடராழியும் சங்கும் மிகுத்துத்தோன்ற. (காவடிவில்தயாழி) கல்பகச சோலைபோலே நின்று

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(தூவடிவில்தயாழி) ஹேயப்பாத்யநீகமான விமரஹத்தையுடையளாய் ஹ-ஹிமையத்தனக்கு பரகாமாகவுடையளாய் அதுக்கவிமாநிநியான ஸ்ரீஹிபிபிராட்டி, தாமரைப்பூவைப்பிறப்பாகவுடைய பெரியபிராட்டியாரோடேகூட; இச்சேர்த்திக்கு ரக்ஷகமாகப் போரும்படியான தீவ்யாயுடங்கள், உந்திராதித்யர்கள் சேரவுதித்தாப் போலே விளங்கித்தோற்ற. (கடரித்யாழி) ஒருகல்பகதரு பணைத்தாப் போலேயாய்த்து பிராட்டிமாரோடே தீவ்யாயுத்தை யரித்தாவிருக்கும்படி. (காவடிவில்கற்பகமேபோலநின்று) தனிக்கற்பகமன்றிக்கே, சோலைசெய்திருப்பதொரு கல்பகமபோலே நின்று. அதாகிறது - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரஹ்மயிருக்கும்படி.

பிராட்டிமாரோட்டைச்சேர்த்தியைக்கடாக்கித்து ஆயுடஸமாயியைத்திருவுள்ளம்பற்றிக் கீழொருதாத்தபர்யமருளிச்செய்து, ஆஹரணஸமாயியால்வந்த ஹோமயதையைத் திருவுள்ளம்பற்றி மேலைக்கடாக்கித்துத் தாத்தபர்யாஹரமருளிச்செய்திருர் (ஒருகல்பகதருவித்யாழி.) தனிக்கற்பகம் - தனிக்கோப்பாயிருக்கும் கல்பகம். சோலைசெய்து-சோலைபோலேதழைத்து.

மூ.— வாரணங்கொளிடர்கழந்தமாலே நீல

மரதகத்தை மழைமுகிலேபோல்வான்றன்னைச்
சிரணங்குமறையாளர் நிறைந்தசெல்வத்

திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேனென்று
வாரணங்குமுலைமடவார மங்கைவேந்தன்

வாட்கலியனொலி யைந்துமைந்தும்வல்லார்
காரணங்களாலுலகம் கலந்தங்கேத்தக்

கரந்தென்றும்பரந்தானைக் காண்பர்தாமே.

௧௦.

ப - னா. — வாரணம் - ஸ்ரீகங்காதீர்த்தவான், கொள்-கொண்ட, இடர் - துக்ரு
தத்தை, கழந்த - போகுகின, மாலே - ஆழிதவ்யாமுத்தனாய், நீலம் - கருநெய்
தலையும், மரதகம் - மரதகமணியையும், மழை - குளிர்ந்த, முகில் - மேகத்தையும்,
போலவான்றனை - போன்ற வடிவமுடையனான ஸர்வேஸ்வரனை, அணங்கு-
எல்லாரும் விரும்பும்படியான, சீர் - ஆத்மகுணங்களையுடைய, மறையாளர் - ப்ரா
ஹ்மணா, நிறைந்த - திரண்ட, செல்வம் - ஐஸ்வர்யத்தையுடைய, திருக்கோவலூ
ரதனுள் - திருக்கோவலூரில், கண்டேன் என்று - காணப்பெற்றேனென்று; வார் -
கச்சுபணிந்த, அணந்து - அழகிய, முலை - ஸ்கந்தங்களையுடைய, மடவார் - ஸ்தரீ
களந்திறந்த, மங்கை - தருமங்கைக்கு, வேந்தன் - ராஜாவாய், வாள - விரோதி
நீரஸ்து துகுபபரிசுரமான வானையுடைய, கலியன் - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த,
ஒலி - உபதஸந்தாப்பங்களையுடைய, ஐந்தும்ஐந்தும்-பத்திப்பாட்டையும், வல்லார் -
கற்கவல்லவர்கள்; உலகம் - உலாசத்திலுள்ளார், காரணங்களால் - ஐஸ்வர்யம்
தொடக்கமான புருஷார்த்தநிச்சைபெறுகைக்காக, கலந்து - திரண்டிருந்து, ஏத்த-
ஸ்தோத்ரபூவகமாக ஆராய்க்க, ஸாவய்யாபியாயிருக்கச்செய்தேயும், கரந்து-
ஒருவாகமும் காணவொண்ணாதவனாய், எங்கும்பரந்தானை - எங்கும்புக்கு வ்யா
பித்துநிறுதிஸர்வேஸ்வரனை, காண்பர் - காணப்பெறுவரென்கிறார். (௧௦)

தன்னைச்சேர்ந்தாக்கு வேண்டுமெனெல்லாம்கொடுக்கும் திருவுள்ளத்
தையுடையவனை. (சேவடியித்யாதி) சிவந்த திருவடிகள், திருக்
கைகள், திருப்பவளம், திருக்கண்கள், சிவந்தபிதாம்வரம். (செ
ம்பொன்செயித்யாதி) “ருக்மாஹம்” “பொன்னிவர்” என்கிற
படியே - அழகிய பொன்னிப்புரை வடிவாக வகுத்தாப்போலே
யிருக்கிறவனை. (திவடிவித்யாதி) அந்நிவர்னான ருக்மானையும்
ஸ்ரஹ்மாவையும் போலே ஸாபாநுந்ரஹஸமர்யர் மன்னும் திருக்
கோவலூர். கூ.

(கலந்தவரித்யாதி) “நாங்கொளங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்குக்கடவோ
மல்லோம், நீயேகடவாய்” என்று, தன்கைபார்த்திருக்குமவர்கள்[நடு
பக்கலிலே மிக்கப்ரஸாத்ததைப்பண்ணும்படியை மனோரயிக்குமவனை.

(சேவடியித்யாதி) ‘அருள்பண்ணாவிட்டால்தான்விடலாமோ இவ்
வடிவைக்கண்டால்.

(திவடிவித்யாதி) அந்நி, கண்ணுக்குத்தோற்ற வடிவு கொண்
டாப்போலேயாய்த்து அவர்களிருப்பது. அங்குள்ளார், ஸ்ரீஷ்டி ஸ்ரீ
ஹாரங்களையும் தாங்களே பண்ணவல்லரென்கை. கூ.

... .. கக, இவர்களும்அதக்கிசைந்து நெஞ்சு
லந்தவரென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நாங்கனித்யாதி.)

சிவந்ததிருவடிகள் முதலானவையுடையதாய், “ருக்மாஹம்” “பொன்னிவர்
மேனி” என்கிறபடியே - அழகிலும் பொன்னிற்புரைவடிவாக வகுத்தாப்போலே
யிருக்கிறவனை என்று ஸம்ஸ்காரம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்
(அருளித்யாதி.)

கூசு பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, பத்தாந்திருமொழி.

பத்தாம்பாட்டு. (வாரணங்கொளித்யாதி) ஸ்ரீமஜேந்த்ரன் ஐஸ்வரத்
தைப்போக்கின ஸர்வேஸ்வரனை ; நீலம்போலவும் மரதகம்பேலவும்
மழைமுகிலும் போன்ற வடிவழகையுடையவனை. (சீரணங்கித்யாதி)
நன்றானவேதத்தை யுடைய ஸ்ராவணமணர் மிக்கஐஸ்வர்யத்தை [நு
யுடைய திருக்கோவலூரிலே கண்டேனென்று. (வாரணங்கித்யாதி) கச்
சார்ந்த அழகியமுலைமடவார் திருமங்கைக்கு ராஜாவான ஆழ்வா
ரருளிச்செய்த பத்துப்பாட்டையும் கற்கவல்லார். (காரணமித்யாதி)
ஐஸ்வர்யாதி புருஷார்யங்களுக்குவந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி
ஸர்வவ்யாபியாய், “அனூர்பைஸ்வர தத்ஸர்வரவ்யாப்ய” என்று வ்யா
பித்துநிற்கிறஸர்வேஸ்வரனைத்திருக்கோவலூரிலேகாணப்பெறுவர். க0.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளேஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு.— (வாரணமித்யாதி) பிறர்க்கு இடரைவினைக்கக்
கடவதான அது கொண்டவிடரைப்போக்கி அதின்பக்கவிலே வ்யாமு
த்யனானவனை. (நீலமரதகத்தை) அதினுடைய விடாயடங்களும்†போம
படிருளிரவர்ஷித்துக்கொடுகின்றபடி. (சீர்த்யாதி) ஆத்மஹ்ணங்களாலே
தங்களை விரும்பும்படியிருக்கிற ஸ்ராவணமணர் திரண்ட ஐஸ்வர்யத்தை
யுடைத்தாயிருக்கிற. (திருக்கோவலூர்தனுள் கண்டேனென்று) அது
காதப்பயணம்போயன்றிக்கே. (வாரணங்கித்யாதி) முலைக்கு ஆவரண
மான கச்சத்தான் நிறம்பெறும்படி முலைபடைத்தவர்கள். அணங்கெ
ன்று - விருப்பத்துக்குப்பேர் ; அழகுக்கும்பேர். தன்னழகேயன்றிக்
கே, முலைக்கச்சால் வந்தவழகையுடைய. (வாஸ்கலியன்) ப்ரதிபக்ஷ
நிரஸந ஸ்வஹாவமான வானையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தை
யும் அஹ்மஸ்க்கவல்லவர்கள். (காரணங்களால்) ஐஸ்வர்யத்துக்காகவும்,
ஆத்மப்ராப்திக்காகவும், ஹவத்ப்ராப்திக்காகவும், லோகத்திலுள்ளார
திரண்டாபுரபிக்க. (கரந்தித்யாதி) ஆபுரபித்தபோதே, ஆஸ்ரீதாக்கபே
க்ஷிதத்தைக்கொடுக்கைக்காக எங்கும்புக்கு வ்யாபித்து அந்யைரஹ்
ஷ்டனாய், “நம்மை ஆபுரபிப்பாராரோ!” என்று அவஸரப்ரதிக்ஷணாய்
நிற்கிறவனைக் காணப்பெறுவர். க0.

அடிவரவு.— மஞ்சு கொந்து கொழுந்து தாங்கு கறை உறி

இருங்கை பார் தூவடி வாரணம் இருந்தண்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேஸரணம்.

பெரியவாச்சானபிள்ளை திருவடிகளேஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு.— (வாரணமித்யாதி.) “வாரணம்” என்கையால் ஹலித்தவார்ய
மருளிச்செய்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி.)* வாருக்கு அழகுக்கொடுக்கிறமுலையென்று[நு
ஒருயோஜநையருளிச்செய்து, வாராலேவந்த அழகையுடைய முலையென்று யோஜ
நாஹ்மருளிச்செய்கிறார் (தன்னழகேயன்றிக்கேமித்யாதி.) அவஸரப்ரதிக்ஷணாய்
ன்றது - அனூரயாமியை. க0.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

இரண்டாம்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

† “இடரடங்கலம்” என்று சில ஸ்ரீகோஸங்கள்.

ஸ்ரீமதோமாநுஜாயமம்.

மறனரும்பதங் - முதல்திருமொழி - இருந்தண். பரவேஸம்.

திருக்கோவலூரிலே திருவுலகனந்த செவ்வியுடனே நிற்கிற ஆயனுடைய ஸௌலஹாடி மூணங்கலையும் வடிவழகையுமதுவ வித்து நின்றார் கீழிற்றிருமொழியில் ; அந்நேரம், “ஆங்குமாவளிநு வெள்ளியினிர்ந்துசென்ற கலிடமளந்து” என்று அவ்வடிவிடாதே போய்த்கிருஷ்ணபித்திரபுரத்திலே புக்குத்தெய்வநாயகன் வடிவழகையும்

அவ்வோலகங்களுக்குச் சிறப்பான வற்றையிட்டுச் சொல்லக்கட வார்களாந்துச் சுகிரவானவர்கள் ; அப்படியன்றிக்கே, யயாஹுத வாரிகளான அழ்வார்கள் நடந்தது, நின் நிலங்கள் விஷயமாகச் சொல் லாமவற்றில் நாமகண்ட காந்தைவகொள்ளுர்படி யெங்குனெயென் றால் ; அவாகளுடைய ப்ரேமநதங்கு அவாயில்லாமையைக் கொள் ளாதித்தன ; கனிபுத்தன் விஷயநாதிருக்கச்செய்தேயும் அல்லாதவர் களுடைய புத்தமக ரிதகாட்டி யும் அபவானாய்த்தோற்றுமிதே ப்ரே மந்காலே ; அப்படியோ, இவர்களுக்கப்புகு அவயியில்லாமையாலும், சொன்ன சொன்ன மேற்றமெல்லாம் பொறுக்கும்படி ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாகச் சொல்லுகையாலும், இப்படியாகையிலொரு தட்டில்லை. காரணமான ப்ரேமநதங்கு அவாயில்லாமையாலே, அதின் கார்யமாய் வசமவையுமெல்லா முண்டாகைக்கொரு குறையில்லையிதே.

ரஜோஹனபாயாஹன பல்லவனுங்குட ஆபுரயிக்கலாம்படி பரமேசுவரவின்னகரிலே ஸந்திஹத ஹனபடியை யதுஸந்யித்தார் ; அங்குனன்றிக்கே, ஸந்த்வதிற் பாய் ஸ்வவரன் ஸ்வாபுரமோவிதமான கர்மங்களைஹவத்வமாபாபமெல்லியாமாறுதே அநுஷ்டிக்கும்ஸ்ராஹ் மணர்க்கு உபபஸ்யவர்க்கொண்டு திருக்கோவலூரிலே ஸந்திஹத ஹனபடியை யதுஸந்யித்தார் ; தேவர்களுக்கு அஞர்யாமி என்கிற வடவியிலே ஷத் தைப்பயஸ்ஸரி அவ்வோபுரவங்களாலே ஆபுரயிக்கை யன்றிக்கே, அவன்றன்னையே ஆபுரயிக்கும் அநுகூலர்க்காக ; ஜமத் துக்குகாடி அபிதகமாகவுண்டாம் ப்ரளயத்தைப்போக்கி நோக்குமாப்

இருந்தண்பரவேஸம்.— கீழ்த்திருமொழிகளிலும், மேல்திருமொழிகளிலும், இத்திருமொழிபனனிலும் திருப்பதிகளுக்குச் சிறப்பிட்டுச்சொன்னதுக்குக் கரு த்தை ஸங்காபூர்வமாகவருளிச்செய்குரர் (அவ்வோலகங்களுக்கித்யாடி.)

கீழிரண்டு திருமொழிகளோடு இத்திருமொழிக்கு ஸம்மதயருளிச்செய்குரர் (ரஜோஹனத்யாடி ; ராஜஸராயும் ஸாகாஹாநிஷ்டராயுமிருக்கிற விவர்களுக்கு முகங்காட்டிக்கொண்டிருக்கிற ஸுலங்களிலதுஹவத்திற்காட்டிலும், அநுகூலர் க்கு முகங்கொடுத்தமிடத்தல் இவர்களோடு தானுமதுஹவிக்கை பரமப்ராப்யமெ ன்று, திருவயிந்திரபுரத்துத்தெய்வநாயகனை யதுஹவிக்கிருரென்று திருவுள்ளுந் ளாம். (அநுகூலர்க்காக) என்றதுக்கு, (நிற்கிறவிடமாகையாலே) என்றத்தோடந் வயம். இங்கு, அநுகூலரென்றது - இத்திருமொழியிலதுஸந்யிக்கப்படுகிற வண் டிகள், குரக்கினம், அன்னம், சோலைகள் முதலானவைபெல்லாம்; ஸ்வாபடே யாத்திலே, மாமவதர்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி, “இருந்தண்மாரிலம்” இத்யாடி யைப்பற்றவருளிச்செய்குரர் (ஜமத்துக்கித்யாடி.)

சங்க பெரியதிருமொழி. — மூன்றும்பத்து, முதல்திருமொழி,

மூ.—இருந்தண்மாரிலமேனமதாய் வளைமருப்பினிலகத்தொடுக்கிக்
கருந்தண்மாகடல்கண்டுயின்றவனிடம் கமலநன்மலர்ததேற
லருந்தியின்னிசைமுரன்றெழுமளிகுலம்பொதுளியம்பொழிலுடே
செருந்திநாண்மலர்சென்றனைந்துழிதரு திருவயிந்திரபுரமே. க.

ப - ரை.—இருந்தண் - மிகக்குளர்ந்த, மாகடல் - பெரிய புயிழை, ப்ரளயங்
கொண்டவன்று, ஏனமதாய் - வரஹநுதியாய், வளைமருப்பதத்தனை - வளைந்த
கொம்பினிடத்திலே, ஒடுகக் - அ - கி ; பின்ட, கருந்தண்மாகடல் - கறுத்தக்குளி
ர்ந்த பெருங்கடலில், சண்டையின்றவன் - யோகந்தனை செய்முறாமலாகத் த, இடம் -
வாஸஸ்தாநமாவது; - சமலம் - சாமரையினது, ரல் - அழகிய, மலா - புவி, லாண் டு
டான, தேறல் - தேனை, அருந்த - பாடும்பண்ணி, இன்இசை - இனிமராகத்தை,
முரன்று - பாடி, எழும் - சுத்தமாய்நின்றள்ள, லுளிகுலம் - கணக்கிட்டங்கல்,
பொதுளி - திரண்டு, அம் - அழகிய, பொதுலுடே - சோலைமேயிலே, செருந்த -
செருந்திமாத்தின், நாண்மலர் - அபரீபாசலரித்த பவிலை, சனது - அ - ச - டோய
க்கிட்டி, உழிதரு - ஸஞ்சரிக்கி, திருவயிந்திர - மரீம் - திருவந்தமடம்மென்றம்
திவ்யதேசமேயாம். (ச)

ஆபத்ஸவத்வாதி ஊணங்கொய் மதுஹித ந ப்ரதிபதிபுர - ஓதல்.

முதற்பாட்டு. (இருந்தண்மாரிலம்தாய்) பெருந்தருக்குளர்ந்த
ஊமியை ப்ரளயங்கொள்ள, வரஹநுதியாய்க்கொண்டி

போலேயும், நித்யஸூரிகளுக்கு வடிவார்ஸநாபண்ணுகைசமுத்தன்னை
க்கொடுத்துக் கொண்டிருக்குமாரிபோலேயும், அபரீபாசலரித்த
தன்னை “இவனிவ்வளவிலுள்ளான்” என்ற நினைப்பினைப் பாரிமே
சித்து ப்ரதிபதிபண்ணலாய்ப்படி தனக்குள்ளுறைய இவர்களுக்குக்
காட்டிக்கொடுத்துக் கொடுத்திந்த விடமாகையாலே, அவ்விடத்தை
ப்ராப்யமென்று உடையிப்பண்ணி, அத்நைபபேசியதுஹிதமருர். *

முதற்பாட்டு.—(இருந்தண்மாரிலம்) மாரிலமென்று - ஊமியிப்
பரப்பைச்சொல்லுகையாலே, தட்பந்தாலே - ஊமியை ஊமேயோபா
ரண ஊமஸ்யாந ப்ரவ்யமாயிருக்கும்படியாய், திருமையால் அதில்
பெருமையாய்க்கிடக்கிறது. இத்தை ப்ரளயங்கொண்டவிடத்தில்[நய
வேதநர்க்குறுப்பா மாகாரமேயாய்த்துத் திருவுள்ளத்தில் பட்டுக்கிடக்
கிறது.(ஏனமதாய்) காரியம்தெரிந்தவாதே தன்னை அழியமாறினான்.

“மின்னுமாழியங்கையவன்” என்றத்தைப்பற்ற (நித்யஸூரிகளுக்கித்யாதி;) அன்றி
க்கே, இத்திருமொழிக்கு உயிர்ப்பாட்டான “வையமேழுமுண்டு” என்கிறபாட்
டைக்கடாஷித்தருளிச்செய்தாரென்னவுமாம். “அடியவர்க்குமெய்யனாகிய” என்
றிறேயிருக்கிறது; “தெய்வநாயகன்” என்றிறே அதிலபாசரம். ... *

முதற்பாட்டு.— (இருந்தணித்யாதி.) அழிந்தடிஸையில் ஊம்யாதிரு
ண்டாகக்கூடுமோவென்ன வருளிசசெய்கிறார் (இத்தையித்யாதி;) ப்ரளயத்துக்கு
முன்புள்ள ஆகாரம் ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தேகிடந்ததென்று திருவுள்ளம்; எம்பெ
ருமான் திருவுள்ளத்தில் கிடந்ததென்னவுமாம். காரியம் தெரிகையாவது - ப்ரள
யங்கொண்டஊமியையெடுக்க விசாரிக்கை.

வளைந்ததோட்டிநிடத்திலேயொடுக்கி. (கருந்தணித்யாதி) கருமை-பெருமை ; மாவும் - பெருமை : மிகவும்பெரிய திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தவனிடம். (சுமலமித்யாதி) அழகியதாமரைப்பூவில் மயபாநம்பண்ணி நல்ல இசையைப்பாடி வண்டுகள்திரள. அளி-வண்டு. [ருகுலம் - அதின்றான். பொதுளி - செரிவு. செறிந்து, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருயாத வராஹவிதரஹத்தை பரிமரஹித்தான். வளைந்தகொம்பிலகவாயில் ஏகதேஸத்திலே அடக்கினான். இத்தால்-ரக்ஷயத்தினளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிபைச்சொன்னபடி. இது ஸுரகதிதமென்று திருவுள்ளத்தேபட்டவாறே (கருந்தணித்யாதி) [யகடல்கள்தோறும் கண்வளர்ந்தனதாம் என்றொரு ப்ரமாணப்ரவீயியுண்டு; அக்காலே, “உவர்கரம் கருங்கடல் நீருள்ளான்” என்கிறபடியே சொல்லிற்றாகவுமாம். அன்றிக்கே, திருப்பாற்கடல்தான் மஹாவராஹத்தினுடைய புளம்பிலே நுகளாய்க்குழம்பித் தன்னிறம்போயத்தென்னவுமாம்.

(சுமலமித்யாதி) தாமரைபிணுடைய செவ்விபெற அலர்ந்த விலகணமானபூஷ்பங்களிலே வளர்களானவைபுக்கு மயபாநத்தைப் பண்ணும் ; கருந்தே கடலையாக மயபாநத்தைப் பண்ணுகையானுண்டான பரித்ப்ரகர்வுக்காலே, இனிய இசையை முரலாநிற்கும் - செவ்விப்பாடுடைத்தாக அளத்திவையாநிற்கும். உள்ளுப்புக்க[உயிராயம் இருந்தவிடத்தி லிருக்க ஹெட்டாமையாலே, கொண்டு கிளர்ந்தெழுநிற வண்டுகளினுடைய ஸமுஹமானது, தாமரையிலே மயபாநம் பண்ணச்செய்தே, பின்னையும் ஊபலாதிசயத்தாலே செருந்தியிலேபோய் மயபாநம்பண்ணுவதாகநினைத்து அதின்தேன் வெள்ளத்தை யதுஸந்யித்து ; விண்ணகத்திலிழிவார் கைகோத்துக் கொண்டழிய ஆந்திரள்பார்த்திருப்பாரைப்போலே ; (பொதுளி) வண்டுகள்வந்து செறியுமளவுமிருந்து, அவைதிரண்டவாறே, டர்ஸநீயமாகப்பூத்த, பொதுளிடே - சோலையினுள்ளே, செருந்தியினுடைய செவ்விப்பூவிலே சென்றுகிடும்.

“ஏனமாய்” என்றதுக்குத்தராத்பர்ய மருளிச்செய்து, “உதாய்” என்றதுக்குக்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நீருக்குமித்யாதி.) மேலுக்கவதாரிகை (இதுவித்யாதி.) * கருமை - பெருமையாக் கிருஞ்ஜீயர்வ்யாக்யாநம்பண்ணியிருந்தாலும், ப்ரவியியப்ராஹ்மத்தைப்பற்ற கறுப்பையே விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கடல்கள்தோறுமித்யாதி.)

சுமலம் - தாமரையுடைய, நல் - விலக்ஷணமான, மலரில், தேறலை - தேனை, அருந்தி - பாநம்பண்ணி, இனிதானஇசைமுரன்று எழாநின்றுள்ள, அளி - வண்டுகளினுடைய, குலம் - ஸமுஹமானது, பொதுளி - திரண்டு, அழகியபொழில்நடுவே, செருந்தி என்கிறவீக்ஷவிஸேஷத்தின் நாட்பூவில்சென்று கிட்டி ஸகூரியாநிற்கிற திருவயிந்திரபுரமென்று ஸஸ்ஹார்யம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தாமரையினுடையவித்யாதி.) விவரணம் (செவியித்யாதி.) செவிப்பாடு - செவிக்கினிதாகப்பாடுகை.

மூ.—மின்னுமாழியங்கையவன் செய்யவளுதைதருதிருமார்வன்

- பன்னுநான்மறைப்பல்பொருளாகியபரனிடம் வரைச்சாரல்
பின்னுமாதவிப்பந்தலில்பெடைவரப் பிணியவிழ்கமலத்துத்,
தென்னவென்றுவண்டின்னிசைமுரல்தருதிருவயிந்திரபுரமே.

ப - ஸர.—மின்னும் - மினனூநின் னுன்ன, ஆழி - தருவாழியை, அம்-அழகிய, கையவன் - திருக்கையிலேயுடையனும், செய்யவன் - பெரியபிராட்டியார், உறைதரு - “இறையும் - அசல்கிலேன்” என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, திருமார்வன் - திருமார்வைபுடையனும், பாலமறை - நான்குவகைப்பட்ட தேதங்கனாள், பன்னு - சொல்லப்படும், பல்பொருள் - பதார்த்தங்களைமொழியும், தங்கு-தன[டு]க்குப் பரசாரமாகவுடைய, பரன் - ஸர்வஸ்மாத்தபரனாக, இடம் - ஸ்வஸ்மாத்தபரன்; வரைச்சாரல் - மலைப்பக்கங்களில், பின்னும் - செருங்கியிருந்துள்ள, மாநிலப்பாதலில் - குருக்கத்திப்பந்தலிலே, மதுபாடம் பண்ணவழித்த, உணம் - உணந்திசனானவை, பரணையமோவததாலை ஒளித்தசொண்டிருத்த, பெடை - தங்கன்பெடைகள், வர - வருகைக்காக, பிணியவிழ் - அடங்கியவிழுகிற, கமலத்து - தாமரைமலையிலுக்கு, தென்னஎன்று-தென்னு! தென! என்று, இன்னுசைமுரல்தரு - இனியஇசைபாடாநின்றுள்ள, திருவயிந்திரபுரமே— (உ)

அழகிய பொழிலில்.(செருந்திநாண்மையித்யாதி) செருந்தியிற்செவ்விப்பூவிலேசென்று சோந்து மடம்பாபரபண்ணி ஸக்துரிக்கிற நிருவாயிந்

(பொதுளி) திரண்டிருந்து - உழிதராநிற்கும். தாமரைப்பூவில்லாசையாலே யிழிந்து மடம்பாபரம் பண்ணினவன்மீனார், செருந்தியில் மடம்பெள்ளத்தையதுஸந்யித்து விவாரியாதேயிழிந்து, அகப்பட்டுக்கொடுநிற்குமது காரியமல்ல என்றுபார்த்து, பின்னாகநிதி கழியஅஞ்சி கரைநிலேநின்று உலாவுவாரைப்போலே, செருந்திப்புவைச சென்று[உருகிட்டி அதிலிழிய அஞ்சி கரைநிலேநின்று இதஸ்தத:ஸக்துரியாநிறகு மாய்த்து. (பொதுளி) செறிவு. *பொழிலுக்கு விலேஷணமாகவுமாம்.

அநவயம்காட்டுகைக்காக மீனவருளிச்செய்குறா பொதுளியித்யாதி.) உழிதருகைக்குக்கருத்தருளிச்செய்குறா (தாமரைப்பூவில்லித்யாதி;) வடிப்பகைகங்ஷாணஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்,தெய்வநாயகன்றிருவடித்தாமரைகளிலதேனைக குறைவற[கூடு] உண்டு, ஆசையாலே ந்தயஸூரிபரிஷ்டத்தனா * வாஸுதேவதருவின் பாதமாமலரித்தேனை உஷ்ணிக்கககோலி ஸக்துரித்துக்கொண்டிருப்பார்களென்று ஸ்வரபடேஸத்தில் மலித்தவாயும். க.

இரண்டாம்பாட்டு.— (மின்னித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில்-ஸ்ரீவரஹமாய் ஜமத்துக்குவந்த ப்ரளயாபந்நிவஸ்த்தியைச்செய்து கண்ணுறங்கிக்கிடந்தவனவந்திருக்கிற விடமாகையாலே ப்ராப்யமென்றதுஸந்யித்தார்; இதில் - ஸர்வஸ்மாத்தபரன்வர்த்திக்கிறவிடமாகையால் ப்ராப்யமென்றதுஸந்யிக்கிருரென்று ஸங்கதி.

இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமித்யாதி) மின்னாநின்ற திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன் ; செய்யவருண்டு - பெரியபிராட்டியார், உறைகிற திருமார்வையுடையவன். (பன்னுமித்யாதி) நான்மறையாலும் சொல்லப்பட்ட படியங்கனையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாருரியாய், ஸர்வஸ்மாத் பரானுவனிடம்;- (வரைச்சாரல்) மலைச்சாரல். மலைப்பக்கம். (மின்னுமாதவியித்யாதி) நெருங்கித் தன்னிலே பின்னி

இரண்டாம்பாட்டு. -- (மின்னுமித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரத்வலக்ஷணமாகிறது - திருவாழியைக்கையிலே ஹரியாதேபிடித்தல், லக்ஷ்மீபதியாதல், வேடைகஸமயித்யனாதல், இவையாய்த்து ; இவைமூன்றுயுபுண்டங்க. (மின்னுமாதவியங்கையவன்) மேவத்திலே மின்னிநுப்போலேயிருக்கிற திருவாழியைக்கையிலேயுடையவன். (செய்யவளித்யாதி) அந்த மின்கொடிதான் ப்ரஜேஸாதரத்திலே தழுவிநுப்போலேயாய்ந்து பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையனாயிருக்கும்படி. (பன்னித்யாதி) பரந்துநாலுவகைப்பட்ட வேடித்தில் அவ்வோவிடங்கள் தோறும் சொல்லப்பட்ட படியங்கடங்க தனக்குஸ்ரீரதயாப்ரகாரமாய், தானொருவனுமே ப்ரகாரியாயிருக்கையாலே ஸர்வஸ்மாத் பரானுவன். “வேஸ்வரஹமேவவேடிய” என்றானிறே. “ஸ்ரீஸுஹதே” “அஸ்யேஸாநா.”

(வரையித்யாதி) பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியில் ப்ரணய[உயிலுறவும் மாறும் செல்லுமாப்போலேயாய்த்து அங்குத்தை திரயக்குக்கனையாய் பாக்யம். மலையின்பர்யனத்தில் நெருங்கப்பட்டிருந்துள்ள மாதவிப்பந்தனிலே மயபாநம்பண்ணவிழிந்த வண்டுகளானவை, தன்னில்தான் ப்ரணயரோஷத்தாலே “நீ, நான்” என்ன ; அவ்வளவிலே பேடையானது, “இனி நீ ஜீவிக்கும்படி யெல்லாம் நான் காண்கிறேன்” என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, மாதவியிலே செறியப்பூத்த பூவிலே புக்கொளித்தது ; அத்தையொழிய அரைக்ஷணம் ஜீவிக்கமாட்டாமையாலே, “நைவடிஸாந” “நஜீவேயம்” என்று படுமிறே சேவல் ; அப்படி நோவுபட்டு, எல்லாஸாயங்கனையு மதுஷ்ரித்து,

“மின்னுமாதி” இத்யாதிக்கு வ்யுத்தர்மேணப்ரமானப்ரஹ்மம் (வேடையித்யாதி) “வேடை” என்கிறபன்மையால் - ஹேஸ்ருதி, அஹேஸ்ருதி, வடகஸ்ருதி எல்லாம் சொல்லுகையால், “பொருளாகிய” என்றதுக்குப்ரமானமென்று கருத்து. (அஸ்யேஸாநா) என்றவநகரம் “ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷாநித்யஸ்ரீரஜயஸ்ஸாய்வதோயிருவஃ | தமஸஃ பரமோபாதாஸங்வஹக்ரஹயாஸ” என்றததுஸந்யேயம்.

“உறைதிருமார்வன்” என்னவமைந்திருக்கவும், “தரு” என்கையாலே - ப்ரணயகலஹம் மாருதேசெல்லுகைவியயமென்று இதைத் தீஷ்டாநமாக்கி, பெடவரும்படி இன்னிசைமுரலாநிற்கும் என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருவிச்செய்கிறார் (பிராட்டியுமித்யாதி.) ஸாயங்கனையுமென்கிறது - ஹதப்ரேஷணாதினைப்பண்ணியென்றபடி.

மூ.—வையமேழுமுண்டாலிலைவையமாயவ அடியவர்க்கு

மெய்யனாகியதெய்வநாயகனிடம் மெய்தகுவரைச்சாரல்

மொய்கொள்மாதவிசெண்பகம்முயங்கிய முல்லையங்கொடியாடச்
செய்யதாமரைச்செழும்பணைதிகழ்தரு திருவயிந்திரபுரமே. 1.க.

ப - ரை.— வையம்எழும் - கீழ்எழுலோகங்களையும், உணி - அமுதுசெய்து, ஆல்லை - வடதளத்திலே, வையகிய - பள்ளிகொண்டருளின, மாயவன் - ஆச்சார்ய ஸக்தியுத்தனாய், அடியவர்க்கு - தனக்கேஎல்லாவடிமையும் செய்யுமவர்களுக்கு, மெய்யனாகிய - தன்னையுள்ளபடிகாட்டுமவனு, தெய்வநாயகன் - தெய்வநாயகனுக்கு, இடம் - இடமாவது; - மெய்தகு-எம்பெருமான்திருமேனியின்மார்ச்சுரு வத்துக்குத்தக்க, வரைச்சாரல் - மலைப்பக்கத்தில், மொய்கொள் - செருங்கியிருந்துள்ள, மாதவி - குருக்கத்தியானது, செண்பகம் - செண்பகத்தை, முயங்கிய - தழுவின, முல்லை - நிரஜலப்நதேயத்தில், அக்கொடி - முல்லைக்கொடியானது, மடி - அசைய, அத்தாலே, செழு - செழித்த, பணை - நீர்நிலங்களையுடைய மருதநிலத்தில், செய்யதாமரை-செந்தாமரை, திகழ்கரு-ஒளிசெய்கிற, திருவயிந்திரபுரம்—.

குருக்கத்திப்பந்தலிலே பெடைவர, சட்டவிறும்மலந்து மயப்பாடம் பண்ணி, “தென்ன, தென்ன” என்று நல்ல இசையைப்பாடியெழுதிரு திருவயிந்திரபுரமே. 2.

பல்பன்னிரண்டும் காட்டினவிடத்திலும் அதுக்குக் கேட்டதில்லையாய்த்து ; “ இனிச்செய்வதென்” என்று பார்த்து, “ வாய்நீயப்போக மாட்டாது, நாம் படுவதுகாண மறைந்தவித்தனை, நம்மிடற்றோசையாலே முகங்காட்டுவித்துக்கொள்வோம்” என்றுபார்த்து (பின்னுமாதவிப்பந்தலில்பெடைவர) அதிலேபுக்க பேடையானது, ஊடல்தீர்ந்து வந்து முகங்காட்டும்படி அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரையிலே போய்ப்புக்கு, தென்ன ! என்று அளத்திவைக்கத்துடங்கிற்றாய்ந்தது. நக்குண்டார் நாவெழாரிறே. பாடப்படைதிருமென்பதிறே ; “பேதை நெஞ்சறவறப்பாடும்பாட்டை” என்னக்கடவறிதே. 2.

பல் பன்னிரண்டுமகாட்டி என்றது - கெஞ்சியுமென்றபடி. செஞ்சும்பாது, பதினாறம் என்னுதே, பன்னிரண்டு என்றது - மந்தஸ்யித்தஸையிலும் நாலு தோற்றுகிறது விய்யமாகையால் அயிகமாகத்தோற்றுவது பன்னிரண்டேயெ[ருய]ன்கை. (அப்போதலர்ந்ததாமரையிலேபுக்கு) என்றதுக்கு - எங்கும்தேடித்திரிந்து காணாமையால் நாக்கொட்டிக்கிடந்தது, பாடும்போது நாக்குநனைக்கக்கண்டு அவிழ்தாமரையில் போய்த்தென்று கருத்து. கெஞ்சினால்வராதது பாடினால்வருமோவென்ன* அருளிச்செய்கிறார் (நக்குண்டாரித்யாடி.) நக்குண்டார் - கினித்காரம்பெற்றவர்கள். நாவெழார் - குற்றம் சொல்லமாட்டார். இத்தால் - “தஸ்மாத்மாயஹ் ஸத்ரியகாமயஜே” என்கிறபடியே - ஹநாஸம்கேட்கில் குற்றம்சொல்ல மாட்டாதேவருமென்றதாய்த்து. பாடப்படைதிருமோவென்ன (பேதையித்யாடி).

மூன்றும்பாட்டு.— (வையமித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன பரதவத்தை தக்கார்யமான அவடிதவடநாஸாமர்ய்யமுவேந அதுவவிக்கிருரென்றுஸம்மதி

மூன்றாமபாட்டு. (வையமித்யாதி) ஸபதலோகங்களை யு மமுது செய்து ஆவிலேயிலே பள்ளிகொண்ட ஸாவேஸ்வரன். வைகல - தங்கல. (அடியவரித்யாதி) அநயபரயோஜநரானவாகளுக்கு மெய்யனாகிய தெய்வநாயகனிடம். (மெயதகுவரையித்யாதி) மேமபாடுடைய [நு] வரைபக்கத்து.

மூன்றாமபாட்டு.—(வையமித்யாதி) ஹகுமிப்பரப்படங்கலும் வயிற்றிலேயெடுத்துவைத்து ஒருபவனான ஆலநதிரிலே கண்வளர்ந்தருள்ள அஸ்வாயுகநியுதன். அவுதிதங்களைச்செய்தும் ஆபிரீதாஷ்ணம் பண நுமவன் (அடியவாககித்யாதி) சாஹிதகமாக ஜமத்துக்கு வந்த பரளயத்தைப் பரிஹரித்தாப்போலனறிககே தனனை நித்யாநுஹவமபணானே ஹம எனறி நுப்பாகது, அதுகொருஷ்ணம் விஹேம வந்நையாவது - நித்யபரளயமிதே, தனக்கு அஸாயாரணம் பரிநுப்பாகத்த தனபடித ஹயெல்லாம் “இவனுக்குள்ளதிவவளவு” என்றுபரிஹேதத்துவ விககலாமபடி வெளியிடிகொண்டு நிறகிற. (தெய்வநாயகனிடம்) நிகயஸகுரிசுநதகுத தனபடிகளெல்லா மதுஹவிககலாமபடி சொடுத்துஹொண டிருசகுமாப்போலே, இங்குள்ள ஆபிரீதாஷ்ணம் தனனை அநுஹவிககலாமபடி ஹடுததுகொடு நிறகிற விடம், “அவநுமேவரிவிய. என்றானிறே - நான் ஹததயைகலஹ்யன் என்ற ஹிசசெய்தா ஹே, “பரிஸரஹமபரிஹாம்” என்று கேட்டிருநாகபடியாலே - ஹயொநவனஹகக தெளியஹ வதெனெனென [அஹமேவரிவிய.] நாட்டில் பரிமாபரிநபடி சண்டிசொல்லவொண்ணாது காண, அவுஹவபகககல ஹண்டபடி சொல்லவேணுங்காண, எனகநிதுயே பாகம் என்றானிறே

(மெயதகு) மெயதகுதகுகிருகதை - மென்மையையுடைத்தா யிருகதை (தாமிரம்) நியமா யிருதுள்ள மலையின் பாயகததிலே.

வையமேழும் ஹததலோகங்களும, உஸதி, ஹலஹ்யல், வைகிய - போது போகந்ன என்ற ஹவ ஹாபுமாபருளிச்செய்கிறா (ஹகுமித்யாதி) ஹகுமிப்பரப்படங்கலுமெனாது - கதில் ஹாகங்கள் ஹகுவிவரங்களாகையாலே. மேலுக்கவதாரிகை (அடியவாககித்யாதி) அடியவாக்குமெய்யனாகுறதும் வையமுண்டது போல அஹமோவென வருளிச்செய்கிறா (சாஹிதசேத்யாதிவாகமதவயத்தாலே. (பரளயமிதே) என்றவந்நரம், அகையாலே அதுவாராதபடி என்று ஹேஷ்பூரணம் பணநிககொளவது. அபரிஹந்தனான தனனைபரிஹேதத்ததுஹவிககுமபடிபண்ணுஹை அஹதயிஹேயெனா திருவுள்ளம். நித்யஸகுரிகள் ஸாவஜ்ஞராகையாலே தனபடிகளெல்லாமதுஹவிககலாமபடி பண்ணினுனையாகிலும், இங்குள்ளாகது அஹநுதுஹவிககைகஹமோவென வருளிச்செய்கிறா (அஹமித்யாதி) விவரணம் (நானித்யாதி) ஸவருபதோஹணதஸ்ஹநீரதீஸய ஸ்ஹீஹதய நிர்வயிகதேஜோருபமானவஸது ஹததக்கு ஸஹஹமாயதுஹவிககலாமபடிய ஹணினுயெனாது இது நாட்டிலகண்டதிலையேயெனன (நாட்டிலித்யாதி.) ஹகாரம் - ஸவஹவம்.

மெயககெனாது - தெய்வநாயகன ஹிருமேனிககெனாபடி. மென்மையையுடைத்தாயிருகதை - எமபெருமானஹிருமேனியில் மார்டுவமபோலே மார்டுவத்தையுடைத்தாயிருகதை.

மாறுகொண்டென்றெதிரந்த வல்லவுணன்றன்மார்வகமிருபிளவாக்
கூறுகொண்டவன்குலமகற்கின்னருள்கொடுத்தவனிடம் மிடைந்து
சாறுகொண்டமென்கரும்பிளங்கழைதகைவிசும்புற மணிநீழல்
சேறுகொண்டதண்பழனமதெழிநிசழ் திருவயிந்திரபுரமே. ... (ச.)

ப - ரை.—மாறுகொண்டு - நான் ஸத்ருளன்றுகொண்டு, உடன்று-கோபித்து,
எதிரந்த - எதிரிட்டுவந்தவனாய், வல் - தேவர்களுடைய வரத்தாலே மிக்கபலத்தை
யுடைய, அவுணன்றன் - ராக்ஷஸனுன ஹிரண்யனது, மார்வகம் - மார்வானது,
இருபிளவா - இரண்டுபிளவாம்படி, கூறுகொண்டு-கூறுசெய்து, அவன்குலமகற்கு-
அவனுடைய குலபுத்ரனுன ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு, இன் அருள்கொடுத்தவன்-
நல்ல அருள்செய்தவனுக்கு, இடம் - இடமாவது;- மிடைந்து - ஒன்றோடொன்று
நெருங்கி, சாறுகொண்ட - ஸாரமானதுபெருகாநின்றுள்ள, மெல் - மீர்துவான,
கரும்பு - கரும்பினுடைய, இளங்கழை - குருத்தன்னுனியானது, விசும்பு - அகா
ஸத்தை, உற - கிட்ட, தகை - அத்தாலேதகையப்பட்டிருப்பதாய், அக்கரும்பினு
டைய, மணிநீழல் - ஆழகியநிழலையுடைத்தாய், சேறுகொண்ட-கருப்பஞ்சாற்றாலே
வெள்ளமிட்ட சேற்றையுடைத்தாய், தண்-குளிரந்த, பழனமது - நீர்க்கலங்களின்,
எழில் - அழகு, திகழ் - ஒளிவிடுகிற, திருவயிந்திரபுரமே— ... (ச)

(மொய்யித்யாஜி) அழகுமிக்க குருக்கத்தி, அப்படிப்பட்ட செண்
பகத்தைத்தழுவிய முல்லைக்கொடியாட. (செய்யதாமரைரித்யாஜி)
அழகிய செந்தாமரையையுடைய அழகியநாநிலங்கள் விளங்காநின்
துள்ள திருவயிந்திரபுரமே. ... (ச)

(மொய்கொளித்யாஜி) மொய்யென்று - வலிக்கும், செறிவுக்கும்பேர்.
இங்கு, செறிவாய் - நெருங்கியிருந்துள்ள குருக்கத்தியானது, செண்
பகத்தைச்சென்று சட்டிக்கொண்டது; முல்லைநிலத்திலே அந்தக்
கொடியானது காற்றாலே அசைய, மருதநிலத்திலுண்டான தாமரை
களி லலருமளவாய்நின்ற பூக்களானவை இக்கொடி அசைநிற காற்று
ப்பட்டு அலராநிற்குமாய்த்து. சிவந்த தாமரைசையுடைத்தான நா
நிலங்களிலே உஜ்ஜ்வலமாகாநின்றுள்ள. (திருவயிந்திரபுரமே) அவை
புதிதங்களைவடிப்பித்தும் அவனுளிதரகஷணம் பண்ணுமாப்போலே,
விருய்யமான ஷேஸத்தில் அவையிரண்டையும் எகவலத்திலே கிட்டி
அதுவவிக்கலாம் ஷேஸமாய்த்து. ... (ச)

மொய்கொள் - நெருங்கியிருந்துள்ள, மாதவியானது, செண்பகத்தை, முயங்கிய-
தழுவிய, முல்லை - முல்லை நிலத்திலே - நீர்ஜலப்ரஷேஸத்திலே, அக்கொடியானது-
அக்கொடியானது - முல்லை என்ற ஸங்கத்தாலே சொல்லப்பட்ட கொடியா
னது, ஆட, அத்தாலே, செழும்பணியில் - மருத நிலத்தில் - நீர்நிலத்தில், செய்ய
தாமரை - திகழ்தரு திருவயிந்திரபுரமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கி
ரார் (மெய்யென்றித்யாஜி வாக்யத்யயத்தாலே.) முல்லையங்கொடி - அழகிய முல்
லைக்கொடி, ஆட, தாமரையுடைய செழும்பணியிலே விளங்குகிற என்று அர்யா
ஜாமருளிச்செய்கிரார் (சிவந்தவித்யாஜி.) முந்தினவாய்த்தில், குறிஞ்சிநிலமான
மலைச்சார்விலே முல்லைநிலமும் மருதநிலமு மிருக்கக்கூடுமோ என்னும் ஸங்கை
யிலே யருளிச்செய்கிரார் (அவடிதங்களைவித்யாஜி.) விருய்யமான ஷேஸத்தில் -
அவையிரண்டுக்கும் விருய்யமானமருதநிலத்திலென்றபடி. ... (ச)

காலாம்பாட்டு.—(மாறுகொண்டித்யாஜி.) கீழ்ப்பாட்டில் “அடியவர்க்கு மெய்
யனாகிய” என்றருளிச்செய்தார்; அவர்களை அடியராக்கினபடியையனுஸந்தித்து
க்கொண்டு, அவனிடம் ப்ராப்யமென்கிருரென்று ஸங்கதி.

நாலாம்பாட்டு. (மாறித்யாதி) எதிரிட்டெழுந்து. உடன்று - சினத்து, எதிராத. (வலலவுண்ணித்யாதி) ஷேவாகளகொடுத்த வரஸலத்தையும ஹஜஸலத்தையுமுடைய ஹிரண்யன்மாஸு இருபிளவாகக் கூறுசெய்து, அவனுடைய சிறுப்பிள்ளை பரஹ்லாஜனுக்கு நல்ல அருள் செய்தவனிடம். குலம் - சிறுமையும், திரளும், வஸமும், இவை மூன்றுக குமபோ. “தன்சிறுவனவாயிலோராயிரநாமம்” இத்யாதி.

நாலாம்பாட்டு.— (மாறுகொண்டத்யாதி) “ஸஹ்ஜீஹிஸர்வஹிதாநாம” என, நிருகருமவனோடே, “நான்மாறு” என்று வந்தானாய்த்து, - “நான்ஸத்ரு” எனறுகொண்டு. (உடன்று) “நான்ஸத்ரு”[ய] என்று சொல்லாநிநசசெயதேயும், அகவாயிலின்றிககே யிருக்கவுமாமிறே ; அங்ஙனனறிககே, † அசவாயில டவேஷத்தோடே யெதிரிட்டு முன்னேவந்த. (வலலவுண்ண) ஹிரண்யனுடைய, ஸத்ரு என்று வாயாலே சொல்லுநாயும், அதுக்டியான நெஞ்சில ட்வேஷமும், அதின்மாயமான முன்னேவந்து நிகையும், மூன்றையும் சொன்னபடி. ஷேவாகளுடைய வரத்தை ஹட்டியாகவிட்டு வளர்த்த மிக்க பலததையுடையான ஆஸ்ரபரக்டியுடைய. (மாறித்யாதி) பரகத மாவானது றாணநிபிளவாமபடி கூறுசெய்தவன். சீறறத்தோடே பர டஹமவந்ததோறறின தோற்றங்கண்டவாறே மெலகி ளுன்; பின்னை றாணநி கூறுகநிப பௌகட்டானாய்த்து. குலவிரோ[டய] மியான ஹிரண்யன்மபோகரி, அவன் குலபுதரனுக்குத் தனபேருன அருளாப ணணலின்வன். ஸாவேஸ்வரன ருனேயிறே, பிதாவுக்கு பர ஷோபக்டி. லே வரதஸலயாரைகது அவனேநோக்குமபடி பண்ணுகிறான் ; அதில அகத வாயஸலமபோய தானேதாஸுமபடி தோற்றநின்றவாறே, தான் தமபபலிலண ரிப புரவாமவந்ததவினாய்த்து.

(மீட்டாபித்யாதி) பெர நகரபபன்பகையாக அவனிலண்ணியவுற வாயுதவினவன் நன் ட்ருத தனலிலண ரிப வுறவிலலாரிறே புறமபு ;

“மாறுய” எனருசே, “கொண்டு” என நததால தோற்றறின உட்கருத்தையருளிச் செய்கிறா (ஸஹ்ஜீஹித்யாதி.) “உடன்று -” சினத்து என்றாய், தாதபாய மருள்க் செய்கிறா (ஶானித்யாதி.) † கீழ்ஹித்தவாயுததையதுவடிததுககொண்டு * வனமையை உபபாடிகிறா (ஹிரண்யனுடையவித்யாதி வாகயதவயததாலே.) (படி) என்றவ ஷரம், அதுக்குடலாக என்று ஸேஷம். இருபிளவாக்கினவன் என்னவே அமைக்கிருக்க, “கூறுகொண்டவன்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (சீறறத்தோடேயித்யாதி.) “குலமகன்” என்கைக்கு ஈஸ்வரன் பிதாவோ வென்னவருளிச்செய்கிறா (ஸாவேஸ்வரனருனேயித்யாதி.)

“அவுண்ண - குலமகற்கு இன்னருள் கொடுத்தவனிடம் - திருவயிரதிரபுரம்” என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பெற்றவித்யாதி.)

† “மாறுகொண்டு” என்று - வாலிகமும் “எதிராத” என்று - காயிகமும் ஷேஷலுக்கையாலே, “உடன்று” என்றது - மாநஸம்.

சசச பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, முதல்திருமொழி,

மூ.—ஆங்குமாவவிவேள்வியிலிரந்துசென்றகலிடமளந் தாயர்
பூங்கொடிக்கினவிடைபொருதவனிடம் பொன்மலர்திகழ்வேங்கை
கோங்குசெண்பகக்கொம்பினில்குதிகொடுகுரக்கினமிரைத்தோடித்
தேன்கலந்ததண்பலங்கனிநுகர்தரு திருவயிர்திரபுரமே. (ரு.)

ப - ரை.—மாவலி - மஹாபலியின், வெள்வியில் - யஜ்ஞவாடத்திலே, சென்
று - இரப்பாளனாய்ச்சென்ற, இரந்து - மூன்றடிமண் தரவேணும் என்று அர்த்தி
த்து, கையில் நீர்விழுந்தவாறே, ஆங்கு - அவ்விடத்திலேயே, அகல் இடம் - பார்த
பூமியை, அளந்து - அளந்துகொண்டவனாய்; ஆயர் - இடையருடைய, பூங்கொ
டிக்கு - பூத்தகொடிபோன்ற நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காச, இனவிடை-இனமான[ய
ஏழரிஷபங்களையும், பொருதவன் - எதிரிட்டு நிரவித்தவனுக்கு, இடம் - இடமா
வது; - குரக்கினம்-குரங்கின்கூட்டமானது, பொன்மலர்-பொற்பூப்போலே, திகழ்-
விளங்காநின்றுள்ள, வேங்கைகோங்குசெண்பகம் - வேங்கைகோங்குசெண்பகம்
என்கிறவிவற்றின், கொம்பினில் - கொம்பிலே, குதிகொடு - குதித்தகொண்டு,
இரைத்த - பெரிய ஆரவாரத்துடனே, ஓடி-ஓடிவந்த, அவ்வுருகுபோகமாட்டிடு
டாதே, தேன்கலந்த - தேன்மிக்க, தண் - அழகிய, பலங்கனி - பலாப்பழத்தை,
நுகர்தரு - புஜியாநின்றுள்ள, திருவயிர்திரபுரமே—, ... (ரு.)

(மிடைந்தித்யாடி)நெருங்கியாட்டக்கரும்புஹித்தவிடத்திலேதொத்து
அழகியகருப்பங்கழையுண்டு-குருத்து, அக்குருத்து விசுர்புற அழகிய
நிலத்திலே சேறுகொண்ட குவிரந்த நீர்நிலங்கநிலழகு விளங்காநின்ற
திருவயிர்திரபுரமே. ... ச.

இப்படியிருக்கிறதானும், “ஆத்மைவரிபுராத்ம” என்கிறபடியே தன
க்குத்தானே பகையாய் தன்னை முடிக்கப்பார்த்தவன் உன்னை உன்
கையில் காட்டித்தாரேனென்று நோக்குகைக்காக வந்து நிற்கிற
விடம்; பரஸ்பரம்நெருங்கி அந்நெருக்கம் பொறுமையாலே ஸாரமா
னது ப்ரவஹியாநின்றுள்ள மெல்லியகரும்பினுடைய, இளங்கழை
யுண்டு - நுணியானது, ஆகாஸத்திலே சென்றுவளர. “இனிஅவ்வ
ருகு போகவொட்டோம்” என்றுதடுக்குமாய்த்து ஆகாஸம். இப்படி
வளர்ந்த கரும்பினுடைய அழகிய நிழலையுடைத்தாய் கருப்பஞ்சாற்
றாலே வெள்ளமிட்டசேறுகளையுடைத்தாயிருந்துள்ள நீர்நிலங்களி
லழகு உஜ்ஜ்வலமாகாநின்றுள்ள திருவயிர்திரபுரமே. [தழீஇக்கொ
ண்டு போரவுணன்றனைச் - சுழித்தெங்கும் - தாழ்விடங்கள்பற்றிப்
புலால்வெள்ளந்தானுகள்] வ்யாபரித்தபோது ஹிரண்யனுடைய ரூபிர
வெள்ளத்தாலே பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும் சேறுசெய்தாப்போலே,
கரும்புகனொன்றோடொன்றுநெருங்கி ப்ரவஹித்த சாற்றுவெள்ளத்
தாலே ஹ்ருமியெல்லாம் சேறாய்க்கிடக்குமாய்த்து. ... ச.

வாக்பார்யம் (பரஸ்பரித்யாடி.) “மணி” என்றதினார்யம் (அழகியவென்றது.)
“மாழ்வகமிகுபிளவாக்கடகொண்டவன்” என்றத்தை தீர்ஷ்டாநுமாக்கித் தாத்பர்
யமருளிச்செய்கிறார்(தழீஇக்கொண்டித்யாடி.) புலால்வெள்ளம்-ரக்தப்ரவாஹம். ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆங்கிதயாதி) மஹாஸலிஷாநம்பண்ணாநின்முன்
என்றுகேட்டு அவன்பககலிலேயிருந்து ஊஞ்சியையளந்து, ஆயரு
டைய பூங்கொடியுண்டு - நப்பினனை, அவளுக்காக ஃஷஹங்களைழை
யும பொருதவனிடம். (பொன்மலரித்யாதி) பொற்பூப்போலே விளநு
ங்காநின்னுள்ள பூவையுடைய வேங்கையும கோங்கும் செண்பகமும்
இவற்றில் கொம்பிலே குதுகொண்டு குரக்கினமானது இரைத்துக்
கொண்டோடி, திம்பலங்கனியுண்டு - அழகிய பலாபழம், அதில்தேனை
நுநநிதி (நிநவரித்திரபுரம்.

அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆங்கிதயாதி) “மஹாஸலிஷாநம்பண்ணாநின்
முன்” என்று கேட்டவானே, அவனுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே தன்னை
அநயாகரிசென்று, அவன்கைரிலநா தன்கைரிலே விழுந்தவந
சுரம அவனிடத்தினிலேநின்றே ஊஞ்சிப்பாப்படைய அளந்து
கொண்டு, கொட்டிய தந்த கொடியோலேயிருக்கிற நப்பினனைப்பிரா
டதக்காக. உபபகம கொட்டமான பருவமாய்த்து. “பதிஸூயோம[ரு
ஸூலஸூய” என்கிறபடியே ஒரு கொள்கொம்பிலே கூட்டிலகிடை
க நாமாவா. இல்லையாகி கொம்பிலோபம பிறக்குமளவாயிருக்கை.
இளமான அழகியகொம்பிட பொருதவனுடைய ஸ்யாநம்.

(பொன்னத்தயாதி) குரக்கினமானது, பொன்போலேயிருக்கிற
மலர் விளங்காநின்னுள்ள, வேங்கை கோங்கு செண்பககொம்பினில்-
இவற்றில் தாவி பெரிய வேரத்தோடேவந்து; அவ்வருதுபோக்கன்
றிகடு (தேனாலாக) தேனமிகிருந்துள்ள பலாபழத்தை ஊஜி
யாநிதமபகக. ௩.

அஞ்சாம்பாட்டு. - (ஆங்கிதயாதி.) தனகச்சுதானேபசையான இச்சேதநனை
கோகம் உபபகம்யாநகருகதமவனென்றா-கீழ்ப்பாட்டில்; அததாலே, அந[ரு
பபரயோதநான அடியவாகது மெய்யனாக கேட்கவேணுமோ, ப்ரயோஜநா
கூரபரபகககககக தன்னையழிபமாநிக காரியமசெயதானிறே என்று வாமநா
வதாரவத்ததாநுதை உருஸர்யிததுககொண்டு, அடியவாகது மெய்யனாகககுதபி
ஷ்டாநுமாகககருது நப்பினனையிடத்தில வபாமோஹததாலசெய்த செயலையுமறு
ஸர்யிதது, அவனிருந்தவிடம் பராப்யமென்கிருரென்று ஸங்கதி.

“மாவஸவேளயியில - சென்று - இரந்து - ஆங்கு - அகலிடமளந்து” என்று
அநவயம திருவுள்ளமபற்றி மலிசாடியமருளிச்செய்கிறார் (மஹாஸலியிதயாதி.)

“தெட்டபழம் - மதுசசொரியும” என்கிறபடியே - பலங்கனியில்தேனசொ
ரியுமெனறருளிச்செய்கிறார் (தேனிதயாதி.) ௩.

ஆறும்பாட்டு. - (கூனிதயாதி.) ப்ரயோஜநாகூரபரனாகிலும் தன்னையாஸர
யிதத இநதரனுககாகத தன்னையழிபமாநினது கேட்கவேணுமோ, க்ருரயானகூனி
சொற்கொண்டு காப்புக்கயிற்றோடே ராஜ்யம்விட்டுக்காட்டுக் கெழுந்தருளிநா
றே என்று அநத அபகாரத்தையறுஸர்யிதது, அவனிடம் ப்ரப்யமென்கிருரென்று
ஸங்கதி.

கூனுலாவியமடந்தைதன்கொடுஞ்சொலின்றிறத்திளங்கொடியோடும்
காணுலாவியகருமுகில்திருநிறத்தவனிடம் கவினாரும்
வானுலாவிய மதிதவழ்மால்வரை மாமதின்புடைசூழத்
தேனுலாவிய செழும்பொழில்தழுவிய திருவயிந்திரபுரமே. கூ.

ப - ரை.—கூன்உலாவியமடந்தைதன் - கூனேநின் குப்தை யிறுடைய, கொ
டும் சொலின்றிறத்து - கடியபேச்சுக்காக, இளங்கொடியோடும் - பிராட்டியும்சா
னுமாய், கான் - காட்டிலே, உலாவிய - எழுந்தருளினவனாய், கருமுகில் - கறுத்த
மேகம்போன்ற, திருநிறத்தவன் - வடிவழகையுடையவனுக்கு, இடம் - இடமாவ
து; - கவின் - அழகு, ஆரும் - மிக்கிருந்துள்ள, வான்-ஆகாசத்திலே, உலாவிய-ய
ஸஞ்சரிக்கிற, மதி - சந்தான், தவழ் - தவழும்படி, மால்வரை - உயரத்த மலைக
ளும், மாமதிள் - பெரியமதிள்களும், புடைசூழ - பக்கங்களிலே சூழ்ந்தகிடப்ப
தாய், தேன்உலாவிய - வண்டிகள் ஸஞ்சரிக்கிற, செழும்பொழில் - தழுவிய நீர்தில
ங்களால், தழுவிய-சூழப்பட்ட, திருவயிந்திரபுரமே-- (க)

ஆறும்பாட்டு. (கூனித்யாதி) கூன்பர ஸர்வாத்மநாந்யன். “கொடிய
வள்வாய்க்கடியசொற்கேட்டு;” அதுக்காக (இளங்கொடியாத்யாதி) பிரா
ட்டியுடனே காடேறப்போன கருமுகில்போன்ற திருநிறத்தையுடைய
யவனுக்கிடம்.

ஆறும்பாட்டு.— (கூனித்யாதி) “ஸர்வாத்மநாந்யன்” என்று -
கண்ணில்குருடேயன்றிக்கே நெஞ்சும் குருடுபட்டிருக்கு மென்றப
போலே, முதுகில் கூனேயன்றிக்கே நெஞ்சும் கருமாயாய்த்திருப்
பது. கூனியுடைய கொடுஞ்சொல்லுண்டு - “ராமேவாஹரதேவாபி
விஸேஷந்நோபலக்ஷயே” என்ற கைகோடி “எஷமேஜீவிதஸ்யாதோ
ராமோயஜ்யவீஷியதே” என்று சொல்லும்படிபண்ணின பெடிய
சொல்லாய்த்து. (இளங்கொடியோடும்) கொள்கொம்பு தேட்டமாயிரு
ப்பது, அதில் தானே சென்று பற்றமாட்டாதேயிருப்பதான பருவ
மாய்த்து. (காணுலாவிய) ஒருஸர்மமாக, பெருமாள்தாமே, “உன
க்குக்காட்டில் வெம்மைபொருது” என்றருளிச்செய்தாரிறே. (கரு
முகில்) மின்கொடித்தழுவ ஒருமேவும் ஸனுரிக்குமாப்போலே,
காட்டிலே யிருவருமாயுலாவினபடி.

கூனல்வந்த ஷர்ஸநீயதையையும், “மடந்தைதன்” என்றத்தாலே சொன்ன
தானுதன்மை நெஞ்சில் க்ரௌர்யமென்னுமத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸதஸி
ஷ்டாஹமுபபாடிக்கிரார் (ஸர்வாத்மநேத்யாதி.) ஸர்வாத்மநாந்யன் - யீஸ்தராஷ்ட
ரன். இளங்கொடியாகில் இவனோடே காணுலாவியவானென்னென்ன வருவிச்செ
ய்கிரார் (ஒருஸர்மமாகவித்யாதி;) ஆயிருக்கச்செய்தேயும் கொடியாகையாலே
கூடத்துடர்ந்தானென்று கருத்து.

மின்னில் நுண்ணிடைமடக்கொடிகாரணம் விலங்களின் மிசைபிணங்களை
மன்னன் நீண்முடிபொடிசெய்தமைந்தனதிடம் மணிவரைநீழல்
அன்னமாமலரரவிரதத்தமளியில் பெடையொடுமினிதமரச
செந்நெலாசவரிக சூலைவீசு தண்டிருவயிரந்திரபுரமே. எ.

ப - ரை.—மின்னில் - மின்னோன்ற, நுண் - ஸூக்ஷ்மமான, இடை - இடை
யையும், மடம்-மடப்பதையுமுடையளாய், கொடிகாரணம்-கொள்கொம்பு தேட
வேண்டும் பருவத்தளான பிராட்டிக்காக, விலங்களின் மிசை - ஸுவேலமலையின்
மேற்கட்டப்பட்ட, இலங்கை - லங்கைக்கு, மன்னன்-ராஜாவான ராவணனுடைய,
நீண்முடி - பெரியமுடிசுள பதையும், பொடிசெய்த - பொடிபடுத்தின, மைந்த[ய]
னது - மிதக்கனுவனுக்கு, இடம் - இடமாவது ; - மணிவரை - ரத்நபாவத்தின்,
நீழல் - நீழல்கள், அன்னம்-ஹம்ஸங்களானவை, மா-பெரிய, அரவிரதமலர் - தாம
ரைபூவாகிய, அமளியில் - பங்குகையில், பெடையொடும-தங்களபேடையோடே,
இனிது - இனிகாக, அமர - சங்கியிருக்காமடி, செந்நெல் ஆகுலை - செந்நெல்
நிறைந்த சூலைபாணது, கவரிவீசு - சாமரம்போலேவீசுகிற, தண் - குளிரந்த[ய]டு
திருவயிரந்திரபுரமே— (எ)

(கவிஞர் நம்) அழகாரும் வானிலே ஸனூரிககிற அழகிய மதிதவமும்
படி பெரியவரையையும் பககததேசுழந்தமகிளையும். (தேனித்யாதி)
வண்டுகளான ஸனூரிககிற பெரியபொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவயிரந்திர
புரமே. சு.

ஏழாமபாட்டு (மின்னித்யாதி) மின்னிற்காட்டிலும் நுண்ணிய
இடையையும் மடப்பதையுமுடைய பிராட்டிபொருட்டாக.

கவினென்று அழகு, அழகியிருந்ததுள்ள ஆகாஸத்திலே
ஸனூரிககிற வந்தரனுக்கு, சூழவிகள் சுரமேதுமாப்போலே தவழ்ந்
தேறவேண்டுமபடியான ஓககததையுடைய பெரியமலைகளையும் பெரிய
மதிள்களையும் சுற்றிலேயுடையதாய், வண்டுகள ஸனூரியாநின்று
ள்ள அழகியபொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவயிரந்திரபுரமே. முன்பு
வநவாஸம்பண்ணின வகரவாததித்திருமகனுக்கு, திருச்சித்ரகூடத்
தையும் ஏன் உரண்யத்தையும் விஸ்மரித்தது வாத்திக்கலாம் ஷேஸ
மாயத்தது. சு.

ஏழாமபாட்டு.— (மின்னித்யாதி) மின்னோடொத்த நுண்ணிய
இடையையுடையளாய், அத்மஹ்ணங்களுக்கெல்லாம் தானே ஆபுரய
மாய, ஒரு உபவந்ததோடே சோககவேண்டுமபடியான பருவத்தை
யுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன்றிருமகள் வேறுதுவாக.

திருவயிரந்திரபுரத்துக்குத் தருமதளசுனைச்சொல்லுகை புரவாணநோபயுத்த
மாகிலும், மலைகளையும் மரங்களையும் வர்ணித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார்
(முன்பித்யாதி.) சு.

ஏழாமபாட்டு.— (மின்னித்யாதி.) “இளங்கொடியோடும் காலுலாவிய” என்
றதுஸையித்தவாறே அங்குண்டான அபகாநமெல்லாம் திருவுளத்திலோடி அவன்
மிடுக்கை அது ஹவிக் கிருரென்று ஸம்மதி.

“மின்னில்” என்றபதையைய உபமாநாயுத்திலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார்
(மின்னோடித்யாதி.)

சசஅ. பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, முதல்திருமொழி,

(விலங்கலின்மிசையிலங்கை), ஸுவேலஸைலமாய், அதின்மேலேத்ரி கூடமாய், அதின்மேலேயிறேபடைவீடு. (இலங்கையித்யாதி) லங்காயிப னுடையபெரியமுடிபொடிசெய்தமைந்தனதிடம். (மணிவரையித்யாதி) அழகியரத்நபர்வதஹாயையிலேஅன்னமானதுபெரியதாமரைப்பூவை ப்படுக்கையாகக்கொண்டு, அதிலே பேடைபுடனே இனிதாகஹஜிங்க.

பிரிவில் ரக்ஷணை யிவ்வார்த்தை சொல்லுவிக்கும்படியான அழகிறே [புரேவமேவாருஜித்] மாயாம்மத்தின் பின்னேபோவதுக்கு முன்பு “இம்மானைப்பிடித்துத்தரவேணும்” என்றமுறுவலோடேகொடுவந்து காட்டிற்றிலர்களாகில். [அநிந்திதாம்] “அவனைப்பெருமையாலே ஜமஹ பஸஹாரம்பண்ணினார்” என்றால், “அவருக்காக இதுசெய்தாட்டம், தப்பச்செய்தார்” என்னவல்லாருண்டோ. [யுக்தமீத்யேவமேமதி] என் னுமித்தனையாகாதே ;— பிராட்டியைஉள்ளபடி யெல்லாமறியாதவென க்கு மிருந்தபடியிது ; இனி யிவனை யுள்ளபடி அறிவார் என்றனைந்தி ருப்பார்களோ. [ஸுதேவேத்யாதி] இத்தை வகுக்கைக்கு நெஞ்சால்பட்ட விடர்படவேணுமோ அழிக்கைக்கு. (விலங்கலித்யாதி) ஸுவேல ஸைலமாய், அதின்மேலேத்ரிகூடமாய், அதின்மேலே படைவீடாயி றேயிருப்பது ; இப்படி ஒருவராலழிக்கவொண்ணாத படைவீட்டுக்கு நான் ராஜாவல்லேனோ ! என்று அஃமாநித்திருக்கிற பையனுடைய, டேவதைகளுடைய வரங்களாலே பூண்டட்டியிருக்கிற முடிசுப்பத்தும் துகளாம்படிபண்ணின மடுக்கனுவன் வர்த்திக்கிற ஸபாநம்.

(மணிவரைநீழல்) ரத்நபர்வதஹாயையிலே. (அன்னமித்யாதி) அன்னமானது, பெரியமலரான தாமரைப்படுக்கையிலே. அதாகிறது- குளித்தல், உண்ணுதல், மயஹபாநம்பண்ணுதல், ஊடினால் ஒருவ ரையொருவ ரணித்தாகாதபடி கடக்கக்கிடக்கைக்கு வேண்டுமிடம் [உடு போரும்படி பரப்புடைத்தர்ன படுக்கையிலே. ஜாத்யாஹண்வாளரைப்

சீதைசாரணமாக என்னவமைந்திருக்க, இங்ஙன்வர்ணித்துச்சொன்னது அழகே காரணமென்கைக்காக வென்றருளிச்செய்கிறார் (பிரிவிலித்யாதி.) “இவ்வார்த்தை” என்றவார்த்தைதானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (புரேவமேத்யாதி.) (கொடுவந்து) என்றவநஹரம், ஜமத்திலுள்ளார் என்றுஸேஷம். திருவடிபிராட்டியைக்கண்டபின்பு, பெருமாள் பிரிவால்படுகிறபாடெல்லாமுய்தம் என்றிருந்தால், நித்யாஹவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் கொண்டாடுகை கைமுத்திகந்யாயவியமென்கிறார் (பிராட்டியையித்யாதி.) இத்தை - ஜமத்தை.

“மா” என்றதுக்குத்தாத்தர்யம் (அதாகிறதித்யாதி.) (பண்ணுதல்) என்ற வநஹரம், என்னையொழியச்செய்தாய்என்றுஇவ்வளவும்கூட்டுவது. ப்ரணயகலஹம் பிறந்தால் தனியேகிடக்கவேணுமோ, பொறுக்கவொண்ணாதோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஜாத்யாஹண்வாளரையித்யாதி.)

விரைகமழந்தமென்கருங்குழலகாரணம் விலலிறுத் தடல்மழைக்கு
நிரைகலங்நிடவனாகுடையெடுத்தவன் நிலவியவிடம் தடமா
வரைவளநகிகழமதகரிமருப்பொடு மலைவளரகிலுநதித
திரைசொணரநதனைசெழுநகிவயலபுகு திருவயிரதிரபுரமே. ௮.

ப - ரை. - விரை - நறுநாறறம், கமழந்த - கமழாநின்றதுள்ள, மெல - மாது
வான, கருங்குழலகாரணம் - கறுத்த திருக்குழலையுடைய பிராட்டிககாக,
வில - விலலை, இறுதது - முறித்தவனாய்; இநதரனவாஷ்பித்த, அடல - யுத்தோந
முகமான, மழைக்கு - வாஷ்பத்துக்கு, நிரை - பசுக்கூட்டம், கலங்கிட -
நோவுபட, வரை - கோவாததநகரியை, குடை - குடையாக, எடுத்தவன் - [ய
எடுத்ததுக்காததவன், நிலவிய - நிதயவாஸமபண்ணுகிற, இடம்-இடமாவது;-தடம்-
தடாகங்கள், ஆர் - நிறைந்த, வரை - மலைகளில், வளம்-அழகாயக்கொண்டு, திகழ்-
வளங்காநின்றதுள்ள, மதகரி - மதகஜதகின், மருப்பொடு - கொம்பையும்,
மலைவளர் மலை வளருகிற, அகில-அகிலமரததையும், உருதி-தள்ளி, திரை-அலைபா
னது, கொணரநது - கொண்டு வந்து, அனை - செருகிற, செழுநதி-அழகியஆறு. [யடு
வயல - வயல, புகு - பாய்கிற, திருவயிரதிரபுரமே— ... (௮)

(செந்நெடுநிதயாதி) செந்நெடுநிலையார் கவரிவீசு தண்டிருவயிரதிர
புரமே எ.

எட்டாமபாட்டு. (விரைநிதயாதி) நறுநாறறம் கமழாநின்றதுள்ள
மெலவியவழியையுடைய பாட்டிகாரணமாக விலலைமுறித்தவனை. [உய
டோறுதகாறும பரணயாபராய உணவாளரைப் பொறுப்பாரிலலை
யிறே , “பள்ளிகாலகநிடைப்பபட்ட” எனனுமாப்போலே (செந்நெ
லாநிதயாதி) அபரணையிலே பேடையோடே யினிதமருமபடியாக,
அவ்வளவுவத தகரத்த தண்ணீர்த்தருமபாகையனறிககே, ஒனிதமா
விகாரையத்த செந்நெல , ஒரு வேதகனென்று துணுககெனனவேண்
டாதே, சிதைக்க வாய்க்கெடுத்ததை விசாந்நகுமாயத்து. ... எ.

எட்டாமபாட்டு.— விரைநிதயாதி) நறுநாறறம் கமழாநிற்பதாய்
மழைவான கருங்குழலையுடைய ஸ்ரீஜநகராஜனறிருமகள் ஹேதுவாக
விலலை முறித்தது. “ஸர்வமநய.” என்கிறவஸது, “முடியும், முடியாது”
தாட்குக்க - கருபாணயசலஹபரஸகதயுண்டோவெனன வருளிச்செய்கிறா[கய
(பள்ளிகமலகதிதயா . (உண்ணீர்த்தருமபாகையனறிககே) என்றதுக்கு - கேவ
லமதண்ணீரில் பிறந்தஸஸயமாடியேபோகாமே, வேதநகரீதயமான கவரிவீசிறறெ
ன்றம், கேவலமே தநமாயஹோமபரதிஸநயகமாகாமலிருந்ததென்றம் தாத்பர்யம்
கண்டுகொள்வது. எ.

எட்டாமபாட்டு.— (விரையிதயாதி) பிராட்டியழகில் துவக்கு னடு ராவணனை
வென்ற மைநதன் என்றா - கீழ்ப்பாட்டில் ; அவ்வளவோ, அவனைக்கைப்பிடிக்க
ப்போனவனறே பரிமளத்தில நசையாலே விலலைமுறித்த பிடுக்கையும், அவ்வள
வனறியே கடிஷ்ணரூப மலையெடுத்ததானென்று மறுஸநயித்து, அநதமிடுக்கனிரு
க்குமிடம் பராப்பமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கமழந்த மென்கருங்குழல் என்றால்மையாதோ, “விரை” என்று விஸேஷித்த
துக்குக் கருத்தெனெனன வருளிச்செய்கிறா (ஸர்வமநய இந்யாதி.)

அடல் - யுய்யம். இந்நீரன் யுய்யோந்முவனாய் பசுக்கள்நிரை கலங்க வர்ஷிக்க, வரை குடையாக எடுத்துக் காத்தவனிடம். (தடமித்யாதி) தடங்களையுடைய வரை அழகுவிளங்காநின்றன மத்தயானைமருப் புடனே மலையிலேவளர்ந்த அகிற்களையும் தள்ளிக்கொண்டு

என்று பாராதே மேல்விழுந்து வில்லை முறிக்கும்படியாய்த்துக் குழலில்பரிமளம். அதாகிறது - அவ்வருகுபெறவிருக்கிறது இவளை யாகில் நடுவுண்டான ப்ரதிஸந்தகங்கள் கொடு கார்யமென்! என்றிருந்தார். (அடல்மழைக்கு) அவளழகிலே துவக்குண்டுசெய்த செயலே யன்றிக்கே, ஸ்வரக்ஷணத்திலந்வயமில்லாத பசுக்களுக்கும் இடையிறு ர்க்குமாக மலையையெடுத்து மழையைப்பரிஹரித்தானாய்த்து. இந்நீர னாலே யேவப்பட்ட மேவங்கள் வர்ஷிக்க, அதிலே பசுக்களும் இடையரும் நோவுபடப்புக, ஹோவர்யநதிரியையரித்து ரகதித்தானாய்த்து. (அடல்மழைக்கு) “போர்க்களத்து” என்னுமாப்போலே - யுய்யோ ந்முவமான வர்ஷத்துக்கு. (நிரைகலங்கிட) “அதிவார்த்தம்” என்கிற படியே நோவுபட. (நிரைகலங்கிட - அடல்மழைக்கு - வரைகுடையெடுத்தவன்) விஸ்வாமித்ராதிக்களோடாதல், ஸநகாதிக்களோடாதல்கூட்டிச் செய்யும் ஜந்மமன்றே !. தோற்றிற்றொருமலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தானாய்த்து. (நிலவியவீடம்) இந்நீரன் வர்ஷிப்பிக்கப்பிற்பாடராய் நோவுபடவிட்டாப்போலே யாகவொண்ணுதென்று, எற்கவே நோவுபடாமே நோக்குகைக்காக வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வீடமாய்த்து.

(தடமித்யாதி) தடமென்று - தாழ்வரையாய், தான்வளராரின்றுள்ள வரைபோலே அழகுவிளங்காநின்றன மத்தயஜத்தினுடைய வென்னுதல்; அன்றிக்கே, தடமென்று - தடாசமாய், தடங்கள் மிக்[உரு]கிருந்துள்ள வரைக்கழகாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றன மத்தயஜத்தினுடைய மருப்போடேகூட வென்னுதல். மலைக்குச்சிறப்பாக ஆனைகளைச்சொல்லக்கடவதிறே. (மலைவளரகிலுந்தி) மலையிலே மறுஷ்யாதிக்களால்வரும் ஸங்கோஷமில்லாமையாலே ஆகாஸாவகாஸத்தை யிடமடைத்துக்கொண்டு தான்கண்டபடிவளருகிற அகிலே வேரோடே பறித்துத்தள்ளிக்கொண்டு.

விய்யவ்யாக்யாதீவாக்டம் (அதிகிறத்தயாதி.) ஒருகாமுகன், வ்யாமோஹத்தாலே கார்முகத்தை முறித்தானென்கிறவிது மிடுக்காகவே னுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவளித்தயாதி.) மலையெடுக்கும்படி மழைவர ப்ரஸத்தியைக்காட்டாநின்று கொண்டு விவரிக்கிறார் (இந்நீரனித்தயாதி.) மழையை யுய்யோந்முவமானதாகச்[ருரு] சொன்னாருண்டோவென்ன (போர்க்களத்தென்னுமாப்போலே) என்கிறார்; -“சலமாழுகில் பல்கணப்போர்க்களத்துச் சரமாரிபொழிந்து” என்று பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தாப்போலையென்று கருத்து. அர்த்துணைப்போலே சரக்கூடமாகக் கட்டாதே, மலையெடுப்பானென்னென்ன; இடையனாகையாலே பெருமானைப்போலே விவாரியாதே செய்தானென்கிறார் (விஸ்வாமித்ரேத்தயாதி.)

சூத்தல் - யிருதியாய், வளர்த்தியைச்சொல்லுகிறதென் றருளிச்செய்கிறார் (தடமென்றித்தயாதி.) அ.

வேல்கொள்கைத்தலத்தரசர்வெம்போரினில்விசயனுக்காய் மணித்தேர்
கோல்கொள்கைத்தலத்தெந்தைபெம்மானிடம்குலவுதண்வரைச்சாரல்
கால்கொள்கண்கொழிக்கையெழக் கமுகிளம்பாளைகள்கமழ்சாரல்
சேல்கள்பாய்தருசெழுந்திவயல்புது திருவயிந்திரபுரமே. கூ.

ப - ரை.—கைத்தலத்து - கையில், வேல்கொள்-வேலையுடையரான, அரசர்-
தர்யோதநாதிகளுடைய, வெம் - பயாவஹமான, போரினில் - பாரதயுத்தத்தில்,
விசயனுக்கு ஆய் - அர்ஜுனுக்கே அதுகூலனாய், அவனுடைய, மணித்தேர் - அழ-
கிய தேர்முன்னே, கோல் - உழவுகோலை, கைத்தலத்து -கையில், கொள்-கொண்டு
நின்ற, எந்தை - என்குலநாதனான, பெம்மான் - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, இடம்-[ய]
இடமாவது; - குலவு - எல்லாராலும் கொண்டாடப்படுகிற, தண் - குளிர்ந்த, வரை
ச்சாரல் - பர்வதபார்வத்தில், கால் - வெற்றிலைக்கால்கள், கண்கொள் - கண்தோ-
றும்களைக்கிற, கொழி - கொழிமானது, கையெழ - கைஎழாநிற்குமதாய், கமுகு-
பாசுமரங்களின், இளம்பாளைகள் - இளைதானபாளைகள், கமழ்-பரிமளியாநிற்கிற,
சாரல் - பர்வதத்தைபுகைத்தாய், சேல்கள் - சேல்மதஸ்யங்கள், பாய்தரு-பா-
ய்கிற, செழுந்தி - அழகிய ஆருனது, வயல்புது - வயலில்பாயாநின்றுள்ள, திரு
வயிந்திரபுரம்—, (க)

திரைகொண்டுவந்து சேருகிற அழகிய ஆறு வயலிலேபாய்கிற
திருவயிந்திரபுரமே. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேலித்யாடி வேலைக்கையிலேயுடைய ஈர்[உய]
யோயநாதிகளுடைய யுய்யத்திலே

(திர்வயித்யாடி) வர்ஷித்தவாரே, மலையருவிகளானவை ஆனைக்கொம்
பையும் அநிலமரத்தையும் முறித்து தன் திரைகளாகிற கைகளாலே
யேந்திக்கொண்டு வயலிலே வந்துபுகுருமாய்த்து. அளவுபட்ட வாய்
த்தலைகளாலேயாதல், கைவாய்க்காலாலேயாதல் புகுருகையன்றிக்கே,
விளைவில்லாக்கடலிலே போய்ப்புகுகையுமன்றிக்கே, ஆறுதானே வய
லிலேவந்துபுகுருமாய்த்து. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (வேலித்யாடி) ஹமஜத்தனில் குறைந்தா
ரில்லைநிறே அங்கேறினபேரில்; * பார்யஸஞ்ஞமாஜ்யபண்ணவேண்டு
ம்படியிறே. (அரசர்) பரிகரம்நாசியேற ராஜாக்கள்கடக்கநிற்கை
யன்றிக்கே, ராஜாக்களே நாசியேறின போராய்த்து. (வெம்போர்) ஹரத
ஸமரமென்றால் கேட்டவர்களுக்கும் வயிறொழுகவேண்டும்படியான
யுய்யத்திலே. காணவந்தசோழர்க்கும் தங்களை நோக்குகைக்குக்கை
யிலேஓராய்யம்பிடித்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டும்படி ஹயாவஹமிறே.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (வேலித்யாடி.) மலையெடுத்த மழைதழித்தானென்று
சீலிஷ்ணுவதாரம் ப்ரஸுதமானவாரே, அவனுடைய ஆஸ்ரிதபகூபாதத்தை யறுஸந்
யிக்கிறாரென்று ஸம்மதி.

போரில்வருமரசர்க்கு ஆயுயங்களதுக்தலிய்யமன்றோ, விஸேஷிப்பானென்
னென்ன; கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஹமஜத்தனிலித்யாடிவாக்யத்வயத்தாலே); “உர
ஸாயாரயாமாஸபார்யஸஞ்ஞமாஜ்யமாயவ:” என்கிறபடியே-ஹமஜத்தன்விட்ட அஸ்
த்ரத்தைக்கீஷ்ணன்திருமார்விலேற்ற அர்ஜுனைரக்ஷிக்கவேண்டினால், அவனிடம்
மிருத்த அரசர்வேல்கள் க்ருரங்களென்கைக்காகவிஸேஷித்தாரென்ற கருத்த.

அர்ஜுநனுக்காய். (மணித்தேரித்யாடி) அழகியதேரிலே உழவுகோலைக் கையிலேகொண்டு தேரைநடத்தின என்பரமஸேஷியிடம். குலவல் - கொண்டாடல். சாரலழகு. எல்லாரும்கொண்டாடப்படுகிற பர்வதபார்ஸ்வத்தில். (கால்களித்யாடி) வெற்றிலைக்கால்களிலே கண்[டுதோறும் பல்லிபற்றின கொடி கைமாறெழு, கமுகிளம்பாளைகள் மணங்கமழுகிற சாரலையுடைத்தாய். (சேல்களித்யாடி) களித்து உகலிக்கிற அழகியஆறு வயலுக்குப் பாய்கிற திருவயிந்திரபுரம். ... சு.

(விசயனுக்காய்) அர்ஜுநனுக்காகத் தன்னை அழிவுக்கிட்டு. ரயி யைச்சீறினவன் ஸாரயியையிதே யழியச்செய்வது. உடம்புக்கு (க) [ய ஈடிடாதே தன்னை அழிவுக்கிட்டு நின்றானாய்த்து. தான்கொண்ட விஜயமும் அர்ஜுநன்றலையிலே கிடக்கும்படி தன்னைத்தாழவிட்டு வைத்தானாய்த்து; “மலைபுரைதோள்” இத்யாடி. (மணிபித்யாடி) ஸ்லா வ்யமான தேரிலே, கையிலே உழவுகோலைக்கொண்டு நின்ற என் குலநாயனுடைய ஸ்யாநம்.

(குலவித்யாடி) கொண்டாடப்பார்த்தால் தன்னையேகொண்டாரிடம் படியாயிருக்கிற குளிர்ந்த மலைச்சாரலிலே - பர்யசத்திலே. (கால் கொள்கண்கொடி) காலுண்டு - வெற்றிலைக்கால் ; அநுமறையுடம்படியாகக்கண்டோறும் பல்லிபற்றுமாய்த்து வெற்றிலைக்கொடி; அக்கொடிகள், கமுகுகளினுடைய இளம்பாளைகள் விரிந்தபரிமளத்தாலே[உய யெருவிட்டாப்போலே யிருக்க, கையெழாநிற்கும். கையென்று-வெற்றிலைக்கிளைகளிறே. இப்படிப்பட்டசோலையையுடைத்தாய், இச்சோலைக்கணித்தாயிறே ஆறுமிருப்பது; அப்பரிமளத்திலே மஃபாநம் பண்ணினாப்போலே களித்து சேல்கள் பாயாநிற்குமாய்த்து; இப்படியிருக்கிற அழகிய கடியானது வயலிலே புகுமாய்த்து. அதாவது - இவ்வயலளவுமாய்த்து ஆறாய் வருவது; இங்கேவந்தவாறே வயலிலே புகுந்தாய்த்துப் போவது.

“விசயன்மணித்தேர்க்கோல்கொள்” என்றத்தாலே - தன்மேன்மைபுழித்து ஸாரயியாய் தன்னை அம்புக்கிலக்காக்கினமை தோற்றுக்கிறதெனது திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக்காகவித்யாடி.) ரயிக்கன்றோ அழிவென்னவருளிச்செய்கிறார் (ரயியையித்யாடி.) “விசயனுக்காய்” என்றது - விஜயனுக்கேயாயெனது ஸாவயாரணமாக்கித்தாதபர்யமருளிச்செய்கிறார் (உடம்புக்கித்யாடி;) ஸ்வரகூடனார்யமாக உடம்பிலே கவசம்போடாமலிருந்தானென்று கருத்து. பாத்தர்க்காயெனனாதே, “விசயன்” என்று அவனைநிரூபித்ததுக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாடி) தான்கொண்டவிஜயம் அவன்மேலேயேறிட்டதுக்குப் பரமானம் (மலையித்யாடி.) “அலைவலை”என்கையாலே - தான்செய்தவிஜயத்தையெல்லாம் அர்ஜுநன்மேலேயேறிட்டு தானே கொண்டாடினானென்று கருத்து.

குலவுதல் - குலாவுதலாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கொண்டாடவித்யாடி.) வெற்றிலைக்காலென்றது - வெற்றிலைக்கொடி வளரும்படியான கொள்கொம்பு. பல்லிபற்றுகை - கிளைக்கை. சு.

மூ.—மூவராகியவொருவனை மூவுலகுண்டுமிழந்தளந்தானைத்
தேவர்தானவர்கென்றுசென்றிறைஞ்சத்தண்டிருவயிந்திரபுரத்து
மேவுசோதியை வேல்வலவன்கலிகன்றி விரித்துரைத்த
பாவுகண்டபிற்பத்திவைபாடிடப் பாவங்கள்பயிலாவே. க0.

ப - ரை.— மூவராகிய - ப்ரஹ்மருத்ரேந்திராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாய்,
ஒருவனை - அவாவர்கள் காரியம்நடத்துகிற அத்விதீயனாய், மூவுலகு - மூன்றுலோ
கங்களையும், உண்டு - அமுதுசெய்து, உமிழ்ந்து - வெளிநாடுகாணப்புறப்படவிட்டு,
அளந்தானை - மஹாபலிபக்கலில் நின்றும் மீட்டளந்தகொண்டவனாய், தேவர் -
தேவர்களும், தானவர்-அஸ்ரர்களும்,சென்று சென்று-பலகாற்சென்று,இறைஞ்ச-
ஆராயிக்கலாம்படி. தன் - ச்ரமஹாமான், திருவயிந்திரபுரத்து - திருவயிந்திர
புரத்திலே, மேவு - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, சோதியை - ஸர்வஸேஷிவிஷயமாக;
வேல்வலவன் - வேலாவை எதரிகளைஆயிக்கவல்ல, கலிகன்றி - ஆழ்வார், எல்லா
ரும் அறியும்படி, விரித்து - விஸ்தரித்து, உரைத்த - அருளிச்செய்ததாய், பாவு-பர
ந்த, தன் - அழகிய, தமிழ்-தமிழ்ப்பாஷையான, இவைபத்து-இப்பத்தப்பாட்டுரு
டையும், பாடிட - பாடி, பாவங்கள் - பாபங்கள், பயிலா - சேரமாட்டா. (க0)

பத்தாம்பாட்டு. (மூவராகியவித்யாஜி) ப்ரஹ்மருத்ரேந்திராதிகளு
க்கு அந்தராத்மாவாய் அவ்வவர்கள் காரியம் நடத்துகிற அத்விதீயனை.
(மூவுலகித்யாஜி) த்ரைலோகயமெடுத்து அமுதுசெய்து, அவற்றை வெ
ளிநாடுகாணுஉமிழ்ந்து மஹாபலிபக்கலில்நின்றும் மீண்டளந்தவனை.
(தேவர்தானவரித்யாஜி) டேவராதிகள் தங்கள் காரியங்களுக்குச்சென்
றாபுரிக் குப்பா. திருவயிந்திரபுரத்திலே

ஆக, ப்ராகம் யாயத்துக்குள்ளே மறைந்திருக்கும் டேஸமாய்
த்து. தான் வெலலச்செய்தேயும் “அர்ஜுநன்வென்றான்” என்று சொ
ல்லலாம்படி க்ஷிணன் அவனுக்குப்பரிகரமாய் அஞர்ஹித்து நிற்கு
மாபபோலே, தான் வினைவிக்கச்செய்தே “வயல்விளைந்தது” என்று
சொல்லலாம்படியாய்த் திருப்பது. கூ.

பத்தாம்பாட்டு.—(மூவரித்யாஜி) ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய ஸரீர
த்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் அஞராத்மதயாநின்று ஸ்ஃஷ்டிஸஹாரங்
களைப்பண்ணுகையாலும்; ஸ்வேநருபேண நின்று பாலநத்தைப்பண்
ணுகையாலும்; (மூவராகிய ஒருவனை) “ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸிவாத்மி
காம்.” ஆக, ஸர்வநியதாவாய்த்து. (மூவுலகித்யாஜி) ஆபத்ஸவனு
மாய்த்து. (தேவரித்யாஜி) “டேவாநாஹாநவாநானு” என்கிறபடியே-
தன்னாலே ஸ்ஃஷ்ட்யரானவவர்க ளிரண்டுதிறத்தார்க்கு மொத்திருக்கை
யாலே தந்தாமுடைய அபேக்ஷிதஸ்ய்யிக்காக டேவர்களுக்கும் அஸு-
ரர்களுக்கு மடையச் சென்றபுரையிக்கலாம்படி திருவயிந்திரபுரத்திலே

பத்தாம்பாட்டு.—(மூவரித்யாஜி.) “ஸ்ஃஷ்டி ஸ்விதிஸஹாரங்கள் மூன்றம்
விஷ்ணுவேபண்ணுகிறான்” என்றதுக்கு ப்ரமானம் (ப்ரஹ்மேத்யாஜி;) “ஸ்ஃஷ்டி
ஸ்வித்யகரணீஃ ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸிவாத்மிகாம்| ஸஹஜ்ஞாநயாத்ஹாநே
ஏவஜநார்டு:” என்று ப்ரமானஸேஷம்.

சஞ்சு பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, முதல்திருமொழி,

நித்யவாஸம்பண்ணுகிறஸர்வஸோஷியை. (வேலித்யாடி) வேலாலே எதிரி களைஜயிக்கவல்ல ஆழ்வார் எல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி யாக அருளிச் செய்த. பாவுதல் - பரம்புதல். (தண்டமிழ்) அழகியதமிழ். (பத்தித் த்யாடி) இப்பத்துப்பாட்டையும்கூடப் பாவங்கள் சேரா. ... க0.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

நித்யவாஸம்பண்ணி, அத்தாலே பரமபடித்திற்காட்டிலு முஜ்வலனா யிருக்கிறவனை. எல்லாமில்லையிறே பரமபடித்தில் ; இவர்களுக்கு அபேகதிதஸரவியாநம்பண்ணுகையால்வந்தவேற்றமுண்டிறே யிங்கு.

(வேல்வலவன்) “ஆழிவலவன்” என்னுமாப்போலே. (விரித்தி[ரி] ரைத்த) சொல்லுகிறலக்ஷணங்களுண்டாம்படிசொன்ன. “விரித்துரை த்த” என்றும், “தொகுத்துரைத்த” என்று முண்டிறே. சிவிட் கென்ன நெஞ்சிலேபடும்கூட பண்ணுகையும், இவர்களுக்குப்பரக்கச் சொல்லுகையும், இவையெல்லாம் வேணுமிறே. (பாவு) பரந்தா ஸபாடிஸக்தமாயிருக்கை யன்றிக்கே பத்தாய்த்து. (பாவங்கள் பரி[ரி]டு லாலே) பாபாநுலவம் பண்ணுகைக்காகவிறே ஸரஸாரத்திலே பிற க்கிறது; அவை யநுலவிக்கவந்த விஜ்ஜேஸத்திலே இத்தையயிகரிக் கில், அவைதான் “நமக்கிருப்பிடமல்ல” என்று விட்டோடிப்போம். க0.

அடிவரவு.— இருந்தன் மின் வையம் மாருங்கு
கூன் மின் விரை வேல் மூவர் ஊன்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

எல்லாமில்லையிறேயென்றது-அதுகூடப் பரதிகூல விவாதமில்லையிறென்கை.

நெஞ்சிலேபடும்கூட ஸந்தரஹமாக வுரைக்கவகையாதோ, விரித்துரைப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விரித்தித்த்யாடி); அநதஸந்தரஹவிஸ்தரமா[உரு] கச் சொன்னாரென்கை. க0.

ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து - இரண்டாந்திருமொழி - ஊன்வாட, ப்ரவேஸம்.

(நஞ்சீயர்படி.)

“அடியவர்க்குமெய்யனாகியதெய்வநாயகன்” என்று ஆபிரிதஸூலஹ த்வாராயமாகத் திருவயிந்திரபுரத்திலே ஸந்திஹிதனானென்றார்-கீழ் ;

(பெரியவாச்சான்பிள்ளைவ்யாக்யாநம்.)

“அடியவர்க்கு மெய்யனாகியதெய்வநாயகன்” என்று ஆபிரிதர்க்கு ஸூலஹனாகைக்காகத்திருவயிந்திரபுரத்திலே ஸந்திஹிதனானென்றார்;

ஊன்வாடப்ரவேஸம்.— திருவயிந்திரபுரத்திலே * அடியவர்க்கு மெய்யனாய் தெய்வநாயகனிருக்கையால் அங்கேதானே ஆஸ்ரயிக்கச்சொல்லாயிருக்க, “தரு ச்சித்திர கூடத்தில் சென்ற சேர்மின்கள்” என்று உபதேசிப்பானென்னென்கிற ஸங்கதியிலே ஸந்தி யருளிச்செய்கிறார் (அடியவர்க்கித்த்யாடி.) ஆபிரிதர்க்கென்றத- திருமேனியோடிருக்கு மாபிரிதர்க்கென்றபடி. ... *

அவனபடி யிதுவானபினடி, ஹவதபராபதிவிரோயியான ஸரீரமை
 ஸநயாதிசீளி. முகது அவனைப்பெறவேணுமென்று, “மனனுமழல
 நுகாந்தும் வண்டித்திணுடகிடந்தும்” எனசிறபடியே - கோடை
 காலம் பஞ்சாதிமயயஸபராயும் ஸீதகாலம் தடாகங்களிலே அவுரு
 மாஷணமபண்ணி அதிலே பாசிப்பொககிடந்து இப்படி ஸரீரத
 தையொறுத்து அஹக்ஷராயும் வாயுஹக்ஷராயும் ஸாகமூலமலாதி
 களை ஸூகித்தும் தபஸநபண்ணி கலேஸரிககவேண்டா, பரளயா
 பத்திலே அபேக்ஷாநரீபக்ஷமாக ரக்ஷகமும் ஸவஹாவய ராவண
 ஹரணயாதிசாளே நலிவுவந்தகாலத்து ராமகணீஷ்ணுடியவதாரங்களை
 பபண்ணி ரக்ஷித்தும் இப்படி ஸாவபரகாரமாக ஸாவரக்ஷகனான
 ஸாவேஸவரண ஸ்ரீபஃபதி தநசசிகரகூடத்திலே ஸநநிஹிகனான, அடி
 மேஸத்தைச்சென்று சேரவே ஸகலவிரோயிகளும்பாய அவனைப்
 பெறலாம் சடககென அடிமேஸத்தைச்சென்று சேருங்கோளென்று
 பரோபபேஸமபண்ணுகிறா

முகமபாட்டு (ஊனவாடனிதாதி) ஸரீரமானது மாமஸமவற்றி
 யுலர லோதநயயாகவந்தவாறு பாணனைப்பாகமைககு அஸ
 ஹக்ஷாதிக்கப்பண்ணி பரத்துடன் ஸஹஜமான இந்நிரியங்களை
 யொறுத்து

அவனபடி யிதுவானபினடி, விரோயியான லேஹத்தைக்கழித்து[உயி
 ஹவதபராபதி பண்ணவேண்டியிருப்பதாகது, (ஸரீரத்தையொறு
 தது ஸாயந்தாதி ராமபண்ணவேண்டா, அவனுக்கது வாததிககிற
 கிருச்சிக்காது சைகா ஸ்ரீபவகோளென்கிறா.) + “மனனுமழல
 நுகாந்தும் வண்டித்திணுடகிடந்தும் எனசிறபடியே - கோடை
 காலம் பஞ்சாதிமயயஸபராயும், ஸீதகாலம் தடாகங்களிலே அவு
 மாஷணமபண்ணி அதுதிலே பாசிப்பொககிடந்தும், இப்படி ஸரீர
 தையொறுத்து அஹக்ஷராயும், வாயுஹக்ஷராயும், ஸாகமூலமலா
 திகளைஹக்ஷித்தும் தபஸநபண்ணி கலேஸரிககவேண்டா, பரளயாதி
 யாபத்துக்கால அபேக்ஷாநரீபக்ஷமாக ரக்ஷகமும் ஸவஹாவய,
 ராவண ஹரணயாதிசாளே நலிவுவந்தகாலத்து ராமகணீஷ்ணுடியவ
 தாரங்களைப்பண்ணி ரக்ஷித்தும், இப்படி ஸாவபரகாரமாக ஸாவரக்ஷ
 கனான ஸாவேஸவரண, ஸ்ரீபஃபதி, கிருச்சிக்கரகூடத்திலே ஸநநிஹி
 தனான, அடிமேஸத்தைச்சென்று சேரவே ஸகலவிரோயிகளும்
 பேரய அவனைப்பெறலாம், சடககென அடிமேஸத்திலேசென்று
 சேருங்கோளென்று பரோபபேஸமபண்ணுகிறா

முகமபாட்டு — (ஊனவாட) மாமஸமானது குறைப அஸநவஸநா
 திகளைக்குறைத்து, பராணன்களைப் போகாதபடி அஹக்ஷண வாயு
 ஹக்ஷணங்களாலே காறகட்டி, ஸரீரத்தைவிட்டுப்போகாத இந்நிரிய
 ங்களைந்தும் ஸவஸவவிஷயங்களைப்பெறுமையாலே நொந்திடுபடுமபடி

முகமபாட்டு. — (ஊனிதயாதி.) “உண்ணாது” என்றது உட்காமைக்கு உபலக்ஷ
 ணமாயருளிச்செய்கிறா (வஸநாதிக்கெனது.)

+ குண்டலத்தகரந்தம் சில ஸ்ரீகோஸங்கனில்கை.

மூ.—ஊன்வாடவுண்ணு துயிர்காவலிட்

டுடலிற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து

தாம்வாடவாடத்தவம்செய்யவேண்டா

தமதாவிமையோருலகாள கிற்பீர் !

காளுடமஞ்ஞைக கணமாடமாடே

கயலாடுகான்ரீப் பழனம்புடைபோய்த்

தேளுடமாடக் கொடியாடுதில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே.

க.

ப - னை.—இமைமையோருலகு - பரமபதத்தை, தமதா-தங்களைதாக, ஆளவேண்டி
பீர் - ஆளவேண்டிருக்குமவர்களே. ஊன் - மாமஸமானது, வாட - வறதியுலரும்
படி, உண்ணுது - போஜநாதிகளைத்தலிர்ந்தது, உயிர் - பராணை, போகாதபடியாக
நீர் காற்று முதலானவற்றால், காவலிட் - காங்கடம், உடலிற் பிரியா - பிரிந்ததை
விட்டுப்போகாத, ஐந்துபுலனும் - ஐந்து இரத்தியங்களைப்படி, கொடிது - உருத்தி,
தாம் - தாங்கள், வாடவாட - மேன்மேலும் கலைநிகழ்படியி, செய்வெய்யவேண்ட
டா - தபஸ்ஸுபண்ணவேண்டா; காண்-வாண்டுகள், மதபாபமத்தமாய்க்கொண்க,
ஆட - பாடவும், மஞ்ஞைக்கணம் - மயிலினங்களாக, ஆட - தடவும், மாடே-பக்கத்
திலே, கயல் - கயலமதஸ்யங்கள், ஆடு - ஸஞ்சரிக்கிற, கான்ரீ - தேனுநிற நீரையு
யுடைய, பழனம்புடை - நீர்நிலங்களைநருக்க, போய் - தேன் - உணவுகள், ஆட -
மேலேயெழப்பறக்க, அக்காற்றாலே, மாட-மாடநகரங்களைப்படி, கொடி-கொடியுடைய
கள், ஆடு - அசையாநிற்கிற, தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம்- தலைசைத்திருச்சித்திர
த்தை, சென்று சேர்மின்கள் - சென்று சேருகங்களே, உலகநாடையிலெல்லா
விரோதிகளும்போய் உலகைப்பெறலாம் என்று பரோபபதம் பண்ணுகிறது. (ச)

இப்படி செய்கையாலே ஸாரீர ஸம்ஸாரத்தாலே நிகழ்வ வாடி
வாடி நின்று தபஸ்ஸுபண்ணவேண்டா. ஆறுபெண்ண உபாயத்தாலே
மோகும்பெறுவதென்ன; இத்தாலேயென்கருர் (காணிதயாதி) கா
னென்று - வண்டும், தேனும், இசையும், நனுகாற்றமும், கடும்,
இவையைந்துக்கும்பேர். (காளுட) வண்டிகள் மயப்பாநமத்தமாய்ப்
பாட. (மஞ்ஞைக்கணமாட) மயிலினங்கள் மயப்பாநமத்தமாய்ப்
(மாடே)பக்கத்தே. (கயலாடுகான் நீர்ப்பழனம்புடைபோய்த்) (தே
ளுட) கயல், ஆடு - ஸஞ்சரிக்கிற, தேனுநிற நையுடைய நீர்நிலங்கள்
ருகேபோய் வண்டிகள் மயப்பாநம்பண்ணி ஆட. (மாடக்கொடியுடைய
யாதி)கொடியணிமாடத்திலைச் சித்திரகூடம்சென்று சேர்மின்களே. க.

தாங்கள் மேன்மேலும் கலைநிகழ்படியி தபஸ்ஸுபண்ணவேண்டா.
(தமதாவித்யாதி) பரமபதத்தைத் தங்களைதாக ஆளவேண்டியிருப்பிடு
பீர் !.— (காளுட) சோலையசையும்படியாக மயிலினங்களாட, அந்
தாலே சோலையிலநின்றும் கிளம்பின வண்டுகளானவை, அச்சோலை
யருகே கயல்கள்களித்துப் பாயாநின்றன நீரோடு காலையுடைத்தா
யிருக்கிற நீர்நிலங்கள் அருகிட்டுப்போய், தேனுண்டு - வண்டுகளா
னவை, மேலேயெழப் பறக்க, அக்காற்றாலே மாடத்திலுண்டான[சயி
கொடிகளானவை அசையாநிற்குமாய்த்து. க.

“வாடவாட” என்றமீயிசையினர்யம் (மேன்மேலும் கலைநிகழ்படியென்றது.)
“இமைமையோருலகு - தமதா-ஆளகிறபீர்” என்றநவயித்தருளிச்செய்கருர் (பரமப
தத்தையித்யாதி.) “மஞ்ஞைக்கணம்” என்றதினர்யம் (மயிலினங்களென்றது.)
“மாடே” என்றதினர்யம் (சோலையருகேயென்றது.) “நீர்-கால் - பழனம்”[சூடு
என்றநவயித்தர்யமருளிச்செய்கருர் (நீரோடித்யாதி.) “புடை” என்றதினர்யம்
(அருகிட்டென்றது.) க.

மூ.—வெம்பும்சினத்துப் புனக்கேழலொன்றும்
 விரிநீர்முதுவெள்ளமுள்புக்கழுந்த
 வம்புண்பொழில்சூழலகன்றெடுத்தா
 னடிப்போதலோவான் விருப்போடிருப்பீர் !
 பைம்பொன்னுமுத்தும் மணியும்கொணர்ந்து
 படைமன்னவன்பல்லவர்கோன் பணிந்த
 செம்பொன்மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த தில்லைத்
 திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே. ௩.

ப - ஸா.—வம்ப - புதிதாய், உண் - ணுக்குவிஷயமாய், பொழில் - சோலை, சூழ் - சூழ்ந்த, உலகு - பூமியானது, விரி - பரந்த, முதுநீர் - வெள்ளமுள் - மஹாஜலமா
 னகடலிலே, புக்குமழுந்த - மகையாச, அனது - அப்போது, வெம்பும் - னம் -
 மிக்க கோபத்தையுடைத்தாய், புனம் - காட்டிலேவாத்தாகிற, ஒன்று - ஒப்பற்ற, சேழ
 லாய் - மஹாவராஹமாய்க்கொண்டு, உத்தை, எதிர்தான் - துடந்தெடுத்தவனுடைய,
 அடிப்போது - திருவடித்தாமரைகளை, அணைவான் - சேரவேணுமென்றிருக்கிற ஆரமுடையர்.
 போடு - ஆதரத்தோடே, இருப்பீர் - உரிக்கிற்றவாசளே !, பை - அழகிய, பொன்
 னும் - பொற்பூக்களையும், முத்தும் - முத்துக்களையும், மணியும் - மாணிக்கங்களையும்,
 கொணர்ந்து - கொணர்வந்து, படை - பரிகரத்தோடேகூட, மன்னவன் - ராஜா
 வான், பல்லவர்கோன் - பல்லவராஜா, பணிந்த - அஞ்சியத்தாய், செம்பொன் -
 அழகியபொன்னாலும், மணி - மாணிக்கங்களாலும் செய்யப்பட்ட, மாடங்கள் -
 மாடங்களால், சூழ்ந்த - சூழப்பட்ட, தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம் சென்று
 சேர்மின்கள் —, ௩.)

மூன்றும்பாட்டு. (வெம்பித்யாஜி) மிகு சினத்தையுடைத்தான
 காட்டிலே வர்த்திக்கும் வராஹமாய். (விரிநீர்த்யாஜி) பரந்தமஹாஜல
 த்திலே பரிமளப்ரஹ்மமான பொழில்சூழ்ந்த வலகத்தையெடுத்தவன்
 திருவடித்தாமரைகளைச் சேரவேணுமென்றிருக்கிற ஆரமுடையர்.
 (பைம்பொனித்யாஜி) அழகிய பொற்பூக்களையும் முத்து மாணிக்கங்
 களையும்கொண்டு ஸபரிகரமாகவந்து பல்லவர்கோன் பணிந்த. (செம்
 பொனித்யாஜி) அழகிய பொன்னாலும் மாணிக்கங்களாலும் செய்யப்
 பட்ட மாடங்கள்சூழ்ந்த தில்லை. ௩.

மூன்றும்பாட்டு.—(வெம்பும்த்யாஜி) மிகு சினத்தையுடைத்தாய்
 புனத்திலேவர்த்திக்கும் மஹாவராஹமொன்றும், பரந்திருந்துள்ள
 கடலிலே ஐயுமியழுந்த, அப்போது வலமுலகத்தையுடைத்தான
 பொழில்சூழ்ந்த ஐயுமியையெடுத்தவனுடைய திருவடித்தாமரைகளை
 யணையவேணுமென்னும் விருப்பத்தோடே வர்த்திப்பீர்! — (பைம்
 பொன்னித்யாஜி) ரத்நாடிகளைக்கொண்டு பரிகரத்தோடும் பல்லவர்
 கோன் பணிவதும்செய்து, செம்பொன்னாலும்மணியாலும்செய்த மாட
 ங்கள் சூழாநின்றவள்ள தில்லை. ௩.

மூன்றும்பாட்டு.—(வெம்புமித்யாஜி) “ தவம்செய்யவேண்டா, திருச்சித்தி
 ரகூடம் - சேர்மின்கள் ” என்றீர், நாங்கள் ஸம்ஸாரப்ரளயத்தி லமுநதிக்கிடக்க
 உயிரிப்படுவென்ன ; ப்ரளயார்ணவ மந்தையான ஐயுமியை யெடுத்தாப்போல்
 உங்களை உயிரிக்கவல்லவனென்கிறாரென்று ஸம்மதி.

வம்பு - புதிதாய், உண் - ணுக்குவிஷயமாய், அவற்றையுடைத்தான பொ
 ழிலென்ற விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (வலேத்யாஜி.) பைம்பொன் - அழகிய
 பொற்பூக்கள். ௩.

மு — அருமானிலமன்றளபபான குறளா
யவுணனபேருவேளவியில சென்றிரந்த
பெருமானதிருநாமம்பிதற்றி நுந்தம
பிறவிததுயாந் வகுது மென்னகிற்போ !
கருமாகடலுள கிடந்தானுவந்து
கவைநாவரவினணைப பள்ளியின்மேல்
திருமாலதிருமங்கையோடாடு திலலைத
திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசோமின்களே. ச.

ப-ரை.—அன்று-இந்தரன தனராஜபத்தையிழந்தவன்று, அரு-அளக்கவரிதான, மானிலம்-மஹாபாதிவிய, அளபபான-அளக்கைக்காக, குறளாய-வாமநரூபியாய, அவுணன - அஸுரனுண மஹாபல் நினுடைய, பெருவேளவியில - மஹாயாகத்தில, சென்று இரந்த - சென்று ஆசைக்த, பெருமான - ஸாவேஸ்வரனுடைய, திருநாமம் - திருநாமத்தை, பிதற்றி - அடைவுகெடச்சொல்லி, நுந்தம் - உங்களுடைய, பிறவி, தயா - தாமதக்கத்தை, நீங்குகம - போககுவேரம், என்னகிற்போ-என்று சொல்லிப்போ; கருமா - மிகவுமெரிய, கடலுள - திருப்பாறகடல்லே, கவைநா - இரண்டானவையுடைய, அவுணைபபள்ளியின்மேல்- திருவநந்தாமலானுகிற பங்குகடலிலே, உவந்து - உகந்து, கிடந்தான - பள்ளிகொண்டருளின, திருமால் - ஸ்ரீராமன், திருமங்கையோடு - பெரியபிராட்டியாருடனே, ஆடு - நிதயவாஸமபண்ணுகிற, திலலை - கருச்சித்திரகூடம் சென்றுசோமின்கள்— ... (ச)

நாலாம்பாட்டு. (அருமானிலம்தயாடி) அளக்கவரிதான மஹாபாதிவிய, தன்னையொழிய வொராவராலளக்கப்போகாதே. (அவுணனரிதயாடி) அஸுரனுடைய யாமத்திலே வாமநரூபியச்சென்று இரந்த பெருமானுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி உங்களை பிறவியாகிற உகந்தவகையிலேயுடையிருப்பார. கருமை-பெருமை; மஹத்தையும-பெருமை. மிகவும் பெரியகடல்லே. இரண்டு நாவையுடைய திருவனந்தாமலானபபடுகையாடவுடையனாகக்கொண்டு அதினமேலே உகந்து பள்ளிகொண்ட ஸ்ரீராமன். (திருமங்கையிதயாடி) பெரியபிராட்டியாராடனே நிதயவாஸமபண்ணுகிற. ... ச.

நாலாம்பாட்டு. - (அருமானிதயாடி) அளக்கவரிதான மஹாபாதிவியை அளக்கக்கொடுக்க வாமநரூப, அஸுரனுடைய மஹாயாமத்திலே சென்றாடித்த ஸாவேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தை அடைவுகெடப்பேசி உங்களுடைய ஜகம், உகந்ததைப் போககுவேரமென்று சொல்லியிருப்பார் --- (கருமாவென்றுதுடங்கி) இரண்டுநாவையுடைய திருவனந்தாமலானுகிற பங்குகையிலே, கறுத்துப்பெருத்த கடலிலே, [கரு] உகந்து கண்வளரந்தருளின ஸ்ரீராமன், பெரியபிராட்டியாரோடே கூட விடாதே ஸனுகிறுகிற திலலை. ... ச.

நாலாம்பாட்டு.— (அருமானிதயாடி.) ஸ்ரீராமப்பிராட்டிகு அவன்பரம்பரையியாகையாலுதவினோனயாகிலும், அதுகொண்டு நான்கள்தேறும்படியெங்ஙனையென; தன்னை அர்ஜித்கார்க்காகவேதானர்யியாய்க்காரியம்செய்து தலைக்கட்டினவனன்றோ, உங்களபேகூழிதமுமசெய்வனென்றருளிச்செய்கிருரென்று கூறுகிற.

“கடல்கள்தோறும் கண்வளர்ந்தருளுமென்றொருப்ரமானப்ரவியியுண்டு” என்று முன்னே தாம் நிர்வஹித்தநிர்வஹத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிருர (கறுத்துப்பெருத்தகடலிலே யென்று.) ...

மூ.—கோமங்க வங்கக்கடல்வையமுய்யக்

குலமன்னரங்கம் மழுவினதுணியத்
தாமங்கமருள்படைதொட்டவென்றித்
தவமாமுனியைத்தமக்காக்க கிற்பீர் !
பூமங்கைதங்கிப் புலமங்கைமன்னிப்
புகழ்மங்கையெங்கும் திகழப் புகழ்சேர்
சேமங்கொள்பைம்பூம் பொழில்சூழ்ந்ததில்லைத்
திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே. ௫.

ப - ரா.—கோ - ராஜாக்கள், மங்க - கடங்கவும், வங்கம் - மரகதலங்கள் [மி
நிறைந்த, கடல் - கடல்கூழ்ந்த, வையம் - பூமியிலுள்ளார், உய்ய - உஜ்ஜீவிசக்தி
படியாகவும், குலமன்னர் - ராஜாக்களுடைய, அங்கம் - சரீரமானது, மழுவில் -
மழுவிலே, துணிய-துணியும்படியாகவும், தாம் - தாமே, அமருள்-பூசலிலேபுகு,
படைதொட்ட - ஆயுதமெடுத்த, வென்றி - ஜயிக்குமவனாய், தவம் - பின்பு
தபஸ்ஸு-பண்ணப்புக, மாமுனியை-மஹாமுனியான ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானை, மிகு
தமக்கு - தந்தாமுக்கு, அககிற்பீர்-அகக்கொள்ளவேண்டியிருப்பீர் !; பூமங்கை-
பெரியபிராட்டியார், தங்கி-திருமால்லேசங்கியும், புலமங்கை - ஸ்ரீபுஷ்பபிராட்டி,
மன்னி-இடவருகெப்பொருத்தவும், அத்தாலே, புகழ்மங்கை—, எங்கும்-எங்கமொக்க,
திகழ - உஜ்ஜ்வலமாய்விளங்காநிற்க, புகழ்சேர்-புகழையடைச்சாய், சேமங்கொள்-
அரணையுடைத்தான, பைம்பூம்பொழில்சூழ்ந்த-பரமபூதத்திசாகையாலசூழப்பட்ட,
தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்கள்—, (௫)

அஞ்சாம்பாட்டு. (கோமங்கவித்யாஜி) ராஜாக்களென்று பேர்பெ
ற்றார் அடங்க. ராஜாக்கள் ஸரீரமானது மழுவிலே துணிய. (தாமங்கி
த்யாஜி) தாமேபூசலிலேபுகு ஆயுதமெடுத்து அவர்களையறுத்துப்
பொகட்டுச் சினந்தீர்ந்தபின்பு தபஸ்ஸு-பண்ணப்புக மஹாமுனியை
உமக்காகவேணுமென்றிருப்பீர் !.— (பூமங்கைவித்யாஜி) பெரியபிரா
ட்டியாரும், ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியாரும் நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே
புகழ்மங்கைஎங்கும் உஜ்ஜ்வலமாய் விளங்காநின்ற. (புகழ்சேரித்யாஜி)
மிக்கபுகழையும் அரணையும் அழகியபொழில் சூழ்ந்த தில்லை. ௫.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (கோமங்கவித்யாஜி) ராஜாக்களென்று பேர்
பெற்றாடங்கலும் மங்க, கடல்கூழ்ந்தஹ்ருமி உய்ய, ராஜாக்களுடைய
ஸரீரம் மழுவிலே துணித்தவிடத்திலும் கோபம்மாருதே ஆயுதம்
தொட்ட அதிமாத்ரமான மஹாவீரயத்தையுடையான ஸ்ரீபரசுராமா
ழ்வானைத் தந்தாராக்காக்கிக்கொள்ள வேண்டியிருப்பீர் !.— (பூம
ங்கைவித்யாஜி) பெரியபிராட்டியாரும் ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியும் நித்ய
வாஸம்பண்ணி, புகழ்மங்கை யெங்கு முஜ்ஜ்வலமாய் வர்த்திப்பதும்
செய்து, புகழையும் காப்பையுமுடைய பொழில்சூழ்ந்த தில்லை. ௫.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (கோமங்கவித்யாஜி.) இரத்தினக்குவிரோயியாய் உபா
னாமஹாஸவிபோலேயோ என்களுடைய ப்ரஸவிரோயிகள் என்னும் ஜிஜ்ஞா
ஸுக்களுக்கு விரோயிரஸநீலதையை யருளிச்செய்யக்கோலி, ஸ்ரீவாமநாவதா
ரத்துக்கு அந்நாஹாவியான ஸ்ரீபரசுராமாழ்வான் வீரவரிதத்தையருளிச்செய்கி
ருவென்று ஸம்மதி.

மழுவில் துணித்தபின்பும் படைதொட்டிருக்கையால் ஹலித்தவ்யம் (கோபம்
மாருதேயென்ற.) ௫.

மூ.— நெய்வாயழலம்பு துரந்து முந்நீர்

துணியப்பணிகொண்டணியார்ந் திலங்கும்

மையார்மணிவண்ணையெண்ணி நுந்தம

மனத்தோரிருத் தும்படிவாழவல்லீர்!

அவ்வாயினமங்கையர் பேசவுந்தா

அருமாமறையந்தணர் சிந்தைபுகச்

செவ்வாய்க்கிளி நான்மறைபாடு தில்லைத்

திருச்சத்திரகூடம் சென்றுசேர்மினகளே.

கூ.

ப - ஸா.— நய - கூரிப, வாய் - வாயையும, அழல-அக்நிபோன்ற தேஜஸ்யு
ஸையமுடைய, அம்பு - அம்பை, துரந்து - விட்டு, முந்நீர்-துணிய - கடலும்கலங்கி
ராவணனும் பரிசுரமும் துணிய, பணிகொண்டு - அசுதைச்சாரியுங்கொண்டு, அணி-
ஆபரணமாய், அத்தாலே, ஆர்தது - பூரணமாய், இலங்கும் - விளங்காநிற்பதாய்,
மையார் - கருமைமிக்க, மணிவண்ணையே - மணிபோன்றவடிவழகையுடையவனை,
எண்ணி - அபரணச்சீதது, நுந்தம - உங்களுடைய, மனத்தே - நெஞ்சிலே, இருத்த
மபம் - நித்யவாஸம்பண்ணும்படி, வாழவல்லீர் - வாழவேண்டியிருப்பீர்!; அவ்வா
ய் - அவ்விடத்தில, இளமங்கையர் - அநுபபெண்கள், தம்பப்பன்மார் அசயயநம்பண்
ணக்கேட்டி நுகையாடலே, அருமாமறை - பேசுததை, பேசவும் - சொல்லவும்,
அப்பெண்களுடனேகூட, செவ்வாய்க்கிளி - சிவந்தவரையையுடையகிளிகள், அந்த
ணாசிரிதைபுக - ப்ராஹ்மணர்ஹ்ராசயசத்தலே புகும்படி, நான்மறை - நான்குதேவத
ங்களையும், பாடு - பாடுகிற, கல்லைச்சிறுச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்கள்—

ஆறும்பாட்டு. (நெய்வாயித்யாடி) நெய் - கூர்மை. கூரியவாயை
யும் அக்நிபோன்ற தேஜஸ்யுமுடைய அம்பைவிட்டு. (முந்நீரித்
யார்) கடலும்கலங்கி ராவணனும் பரிசுரமும் துணியப் பணிகொண்டு.
(அணிபித்யாடி) அபரணங்களாலே அலங்கரிதமாய் விளங்காநிற்ப[உரு
தான சத்தம்போன்ற வடிவழகையுடையவனை, உங்களநெஞ்சிலே வை
த்து வாழவேண்டியிருப்பீர்!— (அவ்வாயித்யாடி) அவ்விடத்திற் சிறு
பபெண்கள், தம்பப்பன்மார் அபாயநம்பண்ணக்கேட்ட செவியேற்றா
லே, அப்பெண்களுடனேகூட, சிவந்தவரையையுடைய கிளிகளான
வையும் ப்ராஹ்மணர்ஹ்ராசயசத்தலே புகும்படி நாலுவேடிங்களையும் பா
டும். இளமங்கையர் அருமாமறைபேச, கிளி நான்மறைபாட என்று
கொள்வது. கூ.

ஆறும்பாட்டு.— (நெய்வாயித்யாடி) கடைந்து நெய்யிட்ட
வாயையுடைத்தாய், நெருப்பையுமிழுந அம்பையேவிக் கடலைத்
துணித்து, அதைப்பணிகொண்டு; உஜ்ஜ்வலமாய் கருமைமிக்கிருந்
துள்ள மணிபோலேயிருக்கிற திருநிறத்தோடேகூடின விம்ரஹத்தை
யுடையவனை யநுஸந்தித்து, உங்களுடைய ஹ்ஜீயத்திலே நித்ய
வாஸம்பண்ணும்படி வாழவல்லீர்!— (அவ்வாயென்றுதுடங்கி)
தன்வாயில் பழுப்புப்போலேயிருக்கிற வாலேகளான பெண்கள் ஓத்து
க்கேட்ட செவியேற்றாலே சொல்லவும் ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ஜீ
யத்துக்கேற, சிவந்தவரையையுடைத்தான கிளியானது நல்ல ஸ்வரத்
தோடே நாலுவேடித்தையும் பாடாநின்றன தில்லை. கூ.

ஆறும்பாட்டு.—(நெய்வாயித்யாடி.)லோ+த்தலஎதரிட்டராஜாக்களைவென்றாகலும்
எங்களுடையஅபாரஸஸாரஸமுத்ரத்தைவெல்வெல்லனுவெனஎன;அந்நாராவதார
த்தில்கடலைக்கலக்கினஅகிமாநுவதேவததத்தையருளிச்செய்கிருரென்அஸன்மதி.
அணி - ஆபரணமாய், அத்தாலே, ஆர்தது-பூரணமாய், இலங்குமதாயென்று
விம்ரஹவிஸேஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி வருளிச்செய்கிரார் (உஜ்ஜ்வலமா
யென்று.) “அவ்வாயினமங்கையர் - அருமாமறை - பேசவும், அந்தணர்சிந்தைபுக,
செவ்வாய்க்கிளி - தான்-நான்மறைபாடு” என்றநவயம் திருவுள்ளம்பற்றி தாற்பரிய
மருளிச்செய்கிரார் (தன்னித்யாடி.) கூ.

மூ.—மௌவல்குழலாய்ச்சி மென்தோள்நயந்து

மகரம்சுழலச சுழல்நீர்பயந்த

தெய்வத்திருமாமலர்மங்கைதங்கு

திருமார்வனைச் சிந்தையுள்வைத்துமென்பீர்!

கௌவைக்களிற்றின் மருப்பும்பொருப்பில்

கமழ்சந்துமுந்தி நிவாவலங்கொள்

தெய்வப்புனல்குழந் தழகாய தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே.

எ.

ப - கா.— மௌவல - முல்லைமலரை. குழல்-கருககுழலையுடைய, சூட்டிய
ச்சி - நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, மெல் - மீட்டவான, தோள் - கிடுத்தோ
ளோடே, நயந்து - கலந்து, மகரம் - மகரமதஸ்யம் தொடக்கமானவை, சுழல-
சுழலும்படி, சுழல - சுழன்றுவருகிற, நீர்பயந்த - கடல்பெற்ற, தெய்வம் - அழ-
கிய, திருமாமலாமங்கை - பெரியபிராட்டியார், தங்கு - தங்குகிற, திருமார்வனை-
திருமார்வையுடையவனை, சிந்தையுள் - நெஞ்சில், வைத்துமென்பீர் - வைக்கவே
ண்டியிருப்பீர்!; ஸிம்ஹத்தோடு பிணங்குகையாலே, கௌவை - பிளிறுகிற, களி-
ற்றின் - யானையின், மருப்பும் - கொம்பையும், பொருப்பில் - பர்வதத்தில், கமழ-
நறுநாற்றம் கமழுகிற, சந்தம் - சந்தந்ததையும், உருதி - தள்ளிக்கொண்டிரு-
கிற, நிவா - வெள்ளாறு, வலங்கொள் - வலங்கொள்ளாநிற்கிற, தெய்வம் - அழ-
கிய, புனல்குழந்தி - ஜலம்குழந்து, அழகாய - தர்சனீயமான, தில்லைத் திருச்சித்-
ரகூடம் சென்றுசேர்மின்கள்— எ)

ஏழாம்பாட்டு. (மௌவலித்யாடி) மௌவற் பூவைக் குழலிலே
யுடைய நப்பின்னையுடைய மீட்டவான தோளுடனே கலந்து. (மகர-
மித்யாடி) மகரமென்கிற மதஸ்யவிஸேஷந் துடக்கமானவை சுழன்று
வருகிற கடல்பெற்ற பெரியபிராட்டியார் தங்குகையாலே திருமார்வ-
னென்னும் திருநாமத்தையுடையவனை நெஞ்சிலே வைக்கவேண்டி-
யிருப்பீர். கவ்வை - ஆரவாரம். யானைகளிப்பிற் றி ஆரவாரிக்க, யானை-
கள்கொன்றுபறித்த கோடுகளும் பர்வதத்தில் நறுநாற்றம்கமழுகிற
சந்தனத்தையும் கொண்டு வந்துள்ள நிவா என்கிற ஆறு குழப்பாட்டு
அழகிய புனல்குழந்து அழகிய தில்லை. எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (மௌவலித்யாடி) மௌவலோடே கூடின திரு-
க்குழலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய மீட்டவான திருத்தோ-
ளிலே கலந்து, அங்குண்டான மதஸ்யங்கள் சுழலும்படி சுழன்றுவரு-
கிற கடல்பெற்ற பெரியபிராட்டியார்தங்கும் திருமார்வையுடையவனை
ஹீடியத்திலே வைத்துக்கொள்வோமென்பீர்!— (கௌவையித்யாடி)
ஸிம்ஹத்தோடு பிணங்கிப் பிளிறுகிற ஆனையினுடைய கொம்பும்,
மலையில்பரிமளிதமான உந்தந்ததையும் தள்ளி, நிவா என்கிற ஆறு
வலங்கொள்ளாநிற்கிற விலக்ஷணமான புனல்குழந்து தர்சனீயமான
தில்லை. எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (மௌவலித்யாடி.) “ஸ ஸாரஸமுதரத்தைக் கலக்கவல்ல
வந்திருக்கிறதேயுத்தில் சென்று சேர்மின்கள்” எனனாநின்றீர், எங்களால்கிட்ட
ப்போமோவென்ன; புருஷகாரஹகுதர் அருகேயுண்டு, பிற்காலியாதேசென்று
சேருங்கோனென்கிறாரென்று ஸம்மத.

மௌவலோடேயென்றது - முல்லைமலரோடேயென்றபடி. அங்குண்டானவெ-
ன்று - மேலேசொல்லப்படுகிற ஸமுதரத்திலுண்டானவென்றபடி. கௌவை - ஆர-
வாரமாய், (பிளிறுகிற) என்றருளிச்செய்கிறார். எ.

மூ.— மாவாயினங்கம் மதியாதுகீறி

மழைமாமுதுகுன்றெடுத்தாயர்தங்கள்

கோவாய்நிரைமேய்த் துலகுண்டமாயன்

குரைமாகழல்கூடும் குறிப்புடையீர் !

மூவாயிரநான்மறையாளர் நானும்

முறையால்வணங்க வணங்காயசோதித்

தேவாதிதேவன் திகழ்கின்ற தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே.

அ.

ப - ரை.— மா - கேசி என்னும் குதிரையின், வாய்-வாயையும், அங்கம்-[ய] உடலையும், மதியாது - ஒருசரக்காகநினையாதே, கீறி - பிளந்துபொகட்டு; இந்தரன் வர்ஷிப்பித்த, மழை - கல்வர்ஷத்துக்கு, மா - எல்லாரும் ஒதுங்க இடம்போரும்படிபெரிதாய், முது - பழையதான, குன்று - கோவர்த்தநமென்னும் மலையை, எடுத்து - குடையாக எடுத்து, ஆயர்தங்கள்கோவாய் - இடைபார்க்குத்தலைவனாய், நிரை - பசுத்திரை, மேய்த்து—; ப்ரளயாபத்திலே, உலகு - லோகத்தை, உண்ட - திருவயிற்றிலேவைத்த, மாயன் - ஆஸ்ரயபூதனுடைய, குரை - ஆபரணங்களால் ஸப்திக்கிற, மா-பெருமைதங்கிய, கழல் - திருவடிகளை, கூடும்-சேரவேணுமென்னும், குறிப்புடையீர்! - நினைவுடையீர்!; மூவாயிரம் - அநேகம், நான்மறையாளர் - ப்ராஹ்மணர், நானும் - நான்தோறும், முறையால் - ஸ்வரூத்துக்குத்தக்கபடி, வணங்க - ஆஸ்ரயிக்க, அணங்காய - அப்ராக்ரீதமான, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைய, தேவாதிதேவன் - ஸர்வேஸ்வரன், திகழ்கின்ற - விளங்குகிற, தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்கள்—.

...

...

...

(அ)

எட்டாம்பாட்டு. (மாவாயித்யாஜி) கேஸரிவாயையும் அதினுடலையும் ஒருசரக்குப்பண்ணுதேபிளந்து. (மழையித்யாஜி) ஆயர்கோவாய், மழைக்கு, யானைகளையுடைய பெரியமலையையெடுத்து அவற்றை மேய்த்து. (உலகுண்டவித்யாஜி) ப்ரளயாபத்திலே லோகம் நஸியாமே வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தஸர்வேஸ்வரன் தூபுராஜ்யாஹரணங்களாலே ஸப்திக்கிற பெரியதிருவடிகளைச் சேரவேணுமென்னும் நினைவுடையீர்!— (மூவாயிரமித்யாஜி) மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர் நான்தோறும் ஸ்வரூபாதுஸ்பமாகவணங்குகிற அப்ராக்ரீதமானதேஜஸ்ஸையுடைய ஆதிதேவன் விளங்குகிற.

...

...

...

அ.

எட்டாம்பாட்டு.— (மாவாயித்யாஜி) கேஸரியுடைய வாயோடே கூட உடம்பை அநாயாஸேந இரண்டாகக்கிழித்து, இந்த்ரனால்வந்த மழையிலே பெருத்துப் பழையதான கோவர்த்தத்தையெடுத்து, ஆயர்தலைவனாய்ப்பசுமேய்த்து, லோகத்தைத்திருவயிற்றிலேவைத்த ஆஸ்ரீநுநாய ஹ-ஓதனுடைய, ஆஹரணவொலியையுடைத்தாய் ஹோம்யதை மிக்க திருவடிகளைக் கூடவேணுமென்று குறிப்புடையீர்!— (முறையால்வணங்க அணங்காயசோதி) ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ஆபுரயிக்க, அவர்களுக்காபுரயணியனாய் தேஜஸ்ஸையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்.

...

...

...

...

...

அ.

எட்டாம்பாட்டு.— (மாவாயித்யாஜி.) கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்னபுருஷகாரஹதரைமுன்னிட டாஸ்ரயித்தார்க்கு விரோயிபாபங்களைப்போக்கி ஷக்ஷவர்த்தத்தை நீக்கித்தன்வயிற்றிலே வைத்துநோக்கவல்லனென்னுமதுக்கு தீர்ஷ்டாநமான அபகாரங்களைஸஹிப்பித்து, அவனிருக்கும் ஷேஸத்திலே சேருங்கோளென்கிறாரென்று ஸம்மதி.

அணங்காய - அப்ராக்ரீதமான, சோதியென்றாய், அத்நையருளிச்செய்கிறார் (தேஜஸ்ஸையுடைய வென்று.)

...

...

...

...

அ.

மூ.—செருநீலவேற்கண் மடவார்திறத்துச்

சினத்தோடுநின்று மனத்தால்வளர்க்கும்
அருநீலபாவமகலப்புகழ்சே

ரமரர்க்குமெய்தாத வண்டத்திருப்பீர் !
பெருநீர்நிவாவுந்திழுத்தங் கொணர்ந்தெங்கும்
வித்தும்வயலுள்கயல்பாய்ந்துகளத்
திருநீலநின்று திகழ்கின்ற தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே. கூ.

ப - ரை.—செரு - யுத்தத்துக்குப்பரிகரமான, வேல் - வேல்போலேகூரிதாய், நீலம் - நீலம்போலேகுளிர்ந்த, கண் - கண்ணழகையுடையராய், மடவார்திறத்து - மடப்பத்தையுமுடைய ஸ்த்ரீகளிடத்தில், புசுக்கநினைத்தபோகங்களைவிலக்குவார் பக்கல், சினத்தோடு - கோபத்தோடே, நின்று - இருந்து, மனத்தால் - நெஞ்சி லாசையாலே, வளர்க்கும் - வளர்த்து வருமதாய், அரு - போக்கவொண்ணாத, நீலம் - தண்ணிய, பாவம் - பாபமானது, அகல-போம்படி, புகழ்சேர்-புகழையுடைய, அமரர்க்கும் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், எய்தாத - கிட்டவரிய, அண்டத்து - பரமபதத்தில், இருப்பீர்! - இருக்கவேண்டியிருப்பீர்!, பெருநீர்-மிக்கநீரையுடைய, நிவா - வெள்ளாறு, முத்தம்கொணர்ந்து - முத்துக்களைக்கொண்டுவந்து, உந்தி-தள்ளி, வித்தும் - விதைக்கிற, வயலுளெங்கும் - வயல்தோறும், கயல் - கயல் மதஸ்யங்கள், பாயந்து உகள - குதித்துதுள்ள, திருநீலம்-அழகியநெய்தல்மலர், நின்று - எங்குமொக்கப்பரந்து, திகழ்கின்ற - விளங்குகிற, தில்லைச் திருச்சித்திர கூடம் சென்றுசேர்மின்கள்— ... (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (செருவித்யாஜி) செருவேல்போலவும் நீலம் போலவும் கூர்த்துக்குளிர்ந்த கண்ணழகையுடையருமாய் மடப்பத்தை யுடைய ஸ்த்ரீகள்விஷயமாக ஹ்ஜிக்க நினைத்தஹோமங்களுக்குப் ப்ரநி வந்தயகரானவர் பக்கல் சினத்தாலே வளர்த்துவந்த உங்கள் நெஞ்ஞ சையிருளப்பண்ணினபாபமகல. (புகழித்யாஜி)புகழையுடைய ஸ்ரஹ் மாடிகளுக்கும்கிட்டாதபரமபதத்தேயிருக்கவேண்டியிருப்பீர். (பெரு நீரித்யாஜி) மிக்கநீரையுடைய நிவாவந்து முத்துக்களைக்கொண்டுவந்து தள்ளி வயல்தோறும்வித்த, அத்தாலே அவ்வயலிற்கயல்கள் கல்லிட் டெறிந்தாப்போலே ஹயப்பட்டுத்துள்ளிப்போக. (திருநீலமித்யாஜி) அழகிய நீலமானது விளங்காநின்றவயலையுடைய தில்லை. கூ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (செருவித்யாஜி) யுய்யத்துக்குப்பரிகரமாய் நீலமானநிறத்தையுடைய வேல்போலேயிருக்கிற கண்ணையுடைய ஸ்த் ரீகள்திறத்தில், அதுக்குப் ப்ரதிஸந்த்யகர்ப்பக்கல் சினத்தோடே நெஞ்சி லாசையாலே வளர்ந்து பரிஹரிக்கவொண்ணாதே தண்ணிதானஹ வத்ப்ரதிஸந்த்யகமானபாபம்போக ப்ரஸிய்யரானஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கும் கிட்டவரிய பரமபதத்திலே யிருக்கவேண்டியிருப்பீர்!— (பெருநீரெ ன்றுதுடங்கி) மிக்கநீரையுடைய நிவா என்கிற ஆறு முத்தைக் கொடு வந்துவித்துகிற வயலிலே விக்ஃதமானகயல்கள் பாயந்து தாவித்திரிய டர்ஸநீயமான நீலம் நின்று திகழாநின்றுள்ள தில்லை. ... கூ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (செருவித்யாஜி.) தாமுபதேஸிதத ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஹஸவருபந்தான் ப்ராப்யாஹநிவ்ஃத்தி பூர்வகஹவத்ப்ராப்தி என்றுஹமௌ ரவத்தை நெஞ்சில்படுத்துகிருரென்று ஸங்கதி.

“நீலம்” என்று - கறுப்பாய், அத்தால் - தண்ணிமையைச்சொல்லுகிறதென் றருளிச்செய்கிறார் (தண்ணிதானவென்று.) விக்ஃதமானவென்றது - முத்தைவித்து கையாலேகல்லிட்டெறிந்தாப்போலேஹயப்பட்டிருக்கிறவென்றபடி. நீலம்-நெய்தல்.

மூ.— சீரார்பொழில்குழந் தழகாய தில்லைத்
 திருச்சித்திரகூடத் துறைசெங்கண்மாலுக்
 காராதவுள்ளத்தவர் கேட்டுவப்ப
 வலைநீருலகுக்கருளே புரியும்
 காரார்புயற்கைக்கலிகன்றி குன்றா
 வொலிமாலையோ ரொன்பதொடொன்றும்வல்லார்
 பாராருலகமளந்தானடிக்கீழ்ப்
 பலகாலம்நிற்கும்படி வாழ்வர்தாமே. க0.

ப - ரை.—சீர் ஆ - அழகுமிக்க, பொழில்குழந்து - சோலையால்சூழப்பட்டி, அழகாய - அழகையுடைத்தான, தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்து—, உறை - நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற, செங்கண்மாலுக்கு - சிவந்த கண்ணழகையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்விஷயமாக, ஆராத - பகவதபுவத்தில்திருப்தி பிறவாத, உள்ளத்தவர்-நெஞ்சையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், கேட்டு—, உவப்ப - ஸந்தோஷிக்கும்படியாக, அலைநீர் - அலையெனிகிற ஜலத்தையுடைய கடலால் சூழப்பட்ட, உலகுக்கு - பூமியிலுள்ளார்க்கு, அருளே - ப்ரஸாதத்தையே, புரியும் - பண்ணும் ஸ்வபாவத்தையுடையராய், கார்ஆர் - மிகவும்பெருத்த, புபல் - மேகம்போலே, கை-உதாரரான, கலிகன்றி - ஆழ்வார், குன்றா - குறையாத, ஒல் - ஓசையையுடைத்தாம்படியருளிச் செய்த, மலை - ஸப்தஸந்தர்ப்பத்தையுடைய, ஒரொன்பதொடொன்றும் - பத்துப் பாட்டையும், வல்லார் - அர்த்தத்துடன் கற்கவல்லவர்கள், பார் ஆர் உலகம் - பூமியையும், ஸவர்க்காதலோகங்களையும், அளந்தான் - அளந்துகொண்டவனுடைய, அடிகீழ் - திருவடிகளிலே, பலகாலம் - ஸர்வகாலமும், நிற்கும்படிவாழ்வார்-அடிமைசெய்து வர்த்திக்கும்படியான வாழ்வைப்பெறுவர்கள். ... (ஈ0)

பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாடி) அழகார்ந்தபொழிலாலே சூழப்பட்டு அழகிய தில்லைத்திருச்சித்திரகூடத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புண்ணீர்காக்ஷணைச்சொன்ன. (ஆராதவித்யாடி) ஹவடிதுவத்தால் ஒருங்காலுமாராத ஹ்வித்யத்தையுடைய ஸஞ்ஞிகள்கேட்டுக்க. (அலைநீரித்யாடி) கடல்குழந்தஹ்மிக்கு அருளேபண்ணும். (காராரித்யாடி) கார் - பெருமை. மிகவும்பெருத்த மேவம்போலே வரையாதேகொடுத்தகையையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த பத்துப்பாட்டுடையுடைய வல்லார்.

பத்தாம்பாட்டு.— (சீராரித்யாடி) அழகுமிக்க பொழில்குழந்து ஐர்ஹீயமான தில்லையில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஒருநாளும் ஆராத ஸ்நேஹத்தையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்கேட்டு ஸனோஷிக்க, கடல்குழந்தஹ்மிக்கு ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணும் ஸ்வஹவராய், கார்காலத்து மேவம்போலே பரமோதாரரான திருமங்கையாழ்வார்குறையாதவோசையையுடைத்தாகவருளிச்செய்ததிருமொழி பத்தும் வல்லார் ;

பத்தாம்பாட்டு.— (சீராரித்யாடி.) “உள்ளம்” என்கிறபடி லக்ஷணயா ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லுமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்நேஹத்தையென்று.) “அருளே புரியும்” என்கிற அவயாரணலஹ்யார்யம் (ஸ்வஹவராயென்றது.) க0.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

சுருகா பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

(பாராரித்யாதி) ஹ்ருமியையும் ஸ்வர்மாஜிலோகங்களையுமளந்தவன்திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமும்மடிமைசெய்து நிற்கும்படியான வாழ்ச்சியைப்பெறுவர். க0.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பீடபிரவீபரஹ்மானலோகத்தை யளந்தவன்திருவடிகளின்கீழே காலமெல்லாம் வர்த்திக்கும்படியான வாழ்வைப்பெறுவர். ... க0.

அடிவரவு.—ஊன் காய் வெம்பு அருமா கோ நெய்
மௌவல் மாவாய் செருச் சீரார் வாட.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆக, திருமொழி - ௨௨ - க்கு, பாட்டு - ௨௨0.

மூன்றும்பத்து - மூன்றாந்திருமொழி-வாடமருதிடை. ப்ரவேஸம்.

திருவவதரித்தபோது துடங்கி விரோயிரஸநஸீலனான க்ஃஷ்ணன் பூதநாஸகடியமளார்ஜுநாடிகளை நிரவீத்தாப்போலே த்வஜது ஹவவிரோயியான அவிஷ்யாடிகளைப்போக்க ஆஸ்ரீதஸுலஹனாய்க்கொண்டு திருச்சித்ரகூடத்திலே க்ஃஷ்ணன் நித்யவாஸம்பண்ணாநின்றான், அவனை நீங்கள் சென்றாபுரமித்து உஜ்ஜீவியுங்கொளென்கிறார். *

க்ஃஷ்ணாவதாராடிகளில் லிழவுதீரத் திருச்சித்ரகூடத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனான, எல்லாரு மாஸ்ரயியுங்கொளென்கிறார். ... *

அ.—வாடமருதிடைப்ரவேஸம்.—கீழ்த்திருமொழியில் ராமக்ஃஷ்ணாதிஹவங்களிலபடாநங்களை யாஸ்ரயிக்கைக் குறுப்பாகச்சொல்லி, “திருச்சித்திரகூடத்தில் சென்று சேர்மின்கள்” என்றார்; இதுகேட்டசேதநர்க்கு ஹவத்தில்தெருகு சென்று அங்கே ஆஸ்ரயிக்கையில் ருசிபிறந்து அதுகாலாதீதமென்று பிற்காலிக்கவும் கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்தஹவங்களில் விரோயிரஸநஸீலதையை ஹஹமுபமாகவருளிச்செய்துகொண்டு, அவனை திருச்சித்திரகூடத்துள்ளாரென்றுஸுஸாரிகள்தெருகில்படுத்திஹரென்னும்ஸம்ஸந்தியை ஸம்ப்ரஹேண ஸஹிப்பிக்கிறார் (க்ஃஷ்ணாவதாரேத்யாதி.) ஆடிஸஸ்டத்தாலே - ராமாவதாரமும், நரஸிம்ஹாவதாரமும் சொல்லுகிறது. *

மூ.—வாடமருதிடைபோகி மல்லரைக்கொன் றெுக்கலித்திட்
டாடல்நன்மாவுடைத் தாயராரிரைக்கன்றிடர்தீர்ப்பான்
கூடியமாமழைகாத்த கூத்தனென வருகின்றான்
சேடுயார்பூம்பொழில்தில்லைச் சித்திரகூடத்துள்ளானே. க.

ப - ரை.— கம்ஸன்வரவிட்ட விரோதிகளான, மருதிடை - இரண்டுமருதமா
ங்களின்நடுவே, வாட - அவைமுறிந்து விழும்படி, போகி - தவழ்ந்துபோய்; மல்
லரை - சாணூரமுஷ்டிகராகிறமல்லவர்க்கத்தை, கொன்று - நிரலித்து; ஒக்கலி
த்திட்டி - நடைபழகினதாய், ஆடல் - ஆடிக்கொண்டு வருமதாய், நல் - அழகி
தான, மா - குதிரைவடிவுகொண்டு வந்த கேஸரியை, உடைத்து-கொன்று; அன்று-
இந்தரன்வர்ஷிப்பித்தவன்று, ஆயர் - இடையருடைய, ஆநிரைக்கு - பசுக்கூட்ட
த்துக்குவந்த, இடர் - துக்கத்தை, தீர்ப்பான் - தீர்க்கைக்காக,கூடிய - திரண்ட,
மாமழை-கல்வர்ஷத்தை, சோவர்த்தமலையையெடுத்து, காத்த-ரக்ஷித்த, கூத்தன்
என-மனோஹாரிசேஷ்டிதத்தையுடையவன் என்று எல்லாரும் சொல்லும்படி,
வருகின்றான் - வருமவன்; சேடு - இளகிப்பதித்ததாய், உயர்-ஒங்கின, பூம்[யரு
பொழில் - அழகியசோலைகளையுடைய, தில்லைச்சித்திரகூடத்து - தில்லைத்திருச்
சித்திரகூடத்திலே, உள்ளான்-நித்யவாஸம்பண்ணாரின்றான்; அவனை ஆராயியுங்
கோளென்கிறார். (க)

முதற்பாட்டு. (வாடமருதிடையித்யாடி) ஞானூரமுஷ்டிகரைக்
கொன்று,ஆவாலங்கொட்டி ஆடலர்ஸநீயமான குதிரைவடிவுகொ[உய
ண்டிவந்த கேஸரியைக்கொன்று. (ஆயரித்யாடி) இடையருடைய பசு
நிரைக்கு இந்ந்ரனாலே ஆபத்துவந்தவன்று, இடர்தீர்ப்பான். (கூடிய
வித்யாடி) திரண்டகல்வர்ஷத்தை மலையெடுத்துக்காத்த கூத்தனென
வருகின்றான். (சேடித்யாடி) சேடு - திரட்சியும், இளமையும். இளகி
ப்பதித்து ஒங்கின பொழிலையுடைய தில்லை. க.

முதற்பாட்டு.— (வாடவித்யாடி) அஸ்ராவேஸத்தாலே வந்த
மருதாசையாலே இவன்கிட்டக்கிட்ட அவைவாட, மருதின்நடுவே
போய்.(மல்லரைக்கொன்று) ஞானூரமுஷ்டிகரைநிரலித்து; ஆவாலம்
கொட்டி;(ஆடல்)தன்ஸனூரத்திலேயிவன் அந்யபரனும்படி ஆடிக்கொ
ண்டிவந்து தோற்றின கேஸரியைக்கொன்று, இடையருடைய பசுநிரை
க்கு அன்றிடர்தீர்க்கைக்காக இந்ந்ரன்ப்ரேரித்த புஷ்கலாவர்த்தகாடி
மேவங்களெல்லாம் கூடிவர்ஷித்தபெருமழையைக்காத்த மனோஹாரி
யேஷ்டிதத்தையுடையவன் என்று எல்லாரும்சொல்லவருகிறவன்.—
(சேடு) இளமையும், திரட்சியும். க.

முதற்பாட்டு.— (வாடவித்யாடி) “இணைமருதிற்றவீழ” என்னுமாப்போலே-
முறிந்து விழுகையைச்சொல்லவேண்டியிருக்க, “வாட” என்றதுக்கு - வாடும்
போது போனென்று விவக்ஷித்து, ஹேதபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கி
றார் (அஸ்ரேத்யாடி) ஒக்கலித்திட்டி - பழகின, ஆடலுடைத்தாய் நல்லதான
மா என்று ஸஸ்டார்யமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆவாலமித்யாடி) ஆவா
லங்கொட்டிகை - குதிரைநடைபழக்குகைக்குக்கொட்டிகை. க.

மூ.—பேய்மகள் கொங்கைநஞ்சுண்ட பிள்ளைபரிசிது வென்றால்
மாநிலமாமகள் மாதர்கேள்வனிவனென்றும் வண்டுண்
பூமகள்நாயகனென்றும் புலன்கெழுத்கோவியர்பாடித்
தேமலர் தாவவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. உ.

ப - ரை.—பேய்மகள் - பேயான பூதநையுடைய, கொங்கை - முலையில்,
நஞ்சு - விஷத்தை, உண்ட - அமுதுசெய்தருளின, இது - ஆச்சர்யமான விச்செ
யல், பிள்ளைபரிசி என்றால் - பிள்ளையுடைய ப்ரகாரம் என்றால்; இவன்—, இளம்
பிள்ளையல்லன், மா - பஞ்சாஸ்த்கோடிவீஸ்தீர்ணையான, நிலமாமகள்மாதர் - ஸ்ரீபூ
மிப்பிராட்டிக்கு, கேள்வன் என்றும்-வல்லபன் என்றும்,வண்டு-வண்டிகள்,உண்-ய
மதுபாநம் பண்ணவிழுகிற,பூமகள் - தாமரைப்பூவைப்பிறந்தகமாகவுடையபெரிய
பிராட்டியார்க்கு, நாயகன் என்றும் - பதிஎன்றும், புலன்கெழு - கண்டாரநெஞ்
சைக்கவரும் வடிவையுடைய, கோவியர் - இடைப்பெண்கள், பாடி - ஸ்தோத்ர
பூர்வகமாகப்பாடி, தேன்மலர் - செவ்விருந்துதபூவை, தாவ-பணிமாற, வருவான் -
வருமவன், சித்திரகூடத்துள்ளான்— (உ)

இரண்டாம்பாட்டு. (பேய்மகளித்யாடி) பூதநைமுலையில் நஞ்சை
யுண்ட பிள்ளைப்ரகாரமிது வென்றால். (மாநிலமித்யாடி) இவனினம்
பிள்ளையல்லன், லக்ஷ்மீஹ-ஓமிகருக்குவல்லஹனிவனென்று. (புலமித்
யாடி) கண்டாருடைய இந்ஜீரியங்கள் பிணிப்புண்ணும்படி அழகை
யுடைய பெண்கள் இவனைப்பாடிச் செவ்விப்பூவைப் பணிமாறவரும்
க்ஷிஷ்ணன் சித்ரகூடத்துள்ளான். உ.

இரண்டாம்பாட்டு. — (பேய்மகளித்யாடி) பிள்ளையுடையபடி-
பேயாய்வந்தஸ்தீர்யினுடைய முலையில்நஞ்சையுண்ட ஆச்சர்யமான
செயலென்றால், “இவன் கேவலம் பிள்ளையல்லன், ஸ்ரீஹ-ஓமிப்பிரா
ட்டிக்குவல்லஹன், பெரியபிராட்டியார்க்கு நாயகன்” என்று, கண்
டாருடைய இந்ஜீரியங்களைப்பிணிக்கும் வடிவையுடைய இடைப்பெ
ண்கள்பாடி, செவ்விப்பூவைத்தாவ வருமவன். (பொலன்கெழுத்கோவி
யர்) என்று - பொன்னாலே செய்த ஆஹரணத்தையுடைய கோவிய
ரென்னவுமாம். உ.

இரண்டாம்பாட்டு.—(பேயித்யாடி.)மோவர்பநோய்யரணடி அதமாதுஷ்ருய
வேஷ்டிதங்களைச்செய்தவனே சித்ரகூடத்துள்ளானென்றறிந்து நிஃசயிக்கும்படி
யெங்கனே? என்னும் ஜிஜ்ஞாஸையிலே; இடைப்பிள்ளையாயிருக்கச்செய்தேற்றிய;
பதியென்று நிஃசயித்தார் இடைப்பெண்கள் கண்டார்களே, அங்கனேநீங்களும்
கொள்ளுங்கோளென்கிறாரென்று ஸந்தி.

“பிள்ளைபரிசி - பேய்மகள் கொங்கைநஞ்சுண்ட - இதுவென்றால், மாநிலம்”
இத்யாடி என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாடி.)
(பிள்ளையுடையபடி) என்று சில ஸ்ரீகோஸங்களிலுண்டாயிருக்கும்; அப்போது, அந்
வயத்திலே திருவுள்ளம். அன்றிக்கே, சிலஸ்ரீகோஸங்களில் (பிள்ளையுடையபடியே)
என்று முண்டு; அப்போது, பிள்ளையைப்போலே மாதுஷ்யமானபடியே! என்றாய்,
“பேய்” என்றும் “மகள்” என்றும்சொன்னபடித்தவயத்துக்கும்-பேயானதுமதுஷ்ய
வேஷ்டிக்கொண்டதென்று கருத்தருளிச்செய்கைக்கு த்ஷிஷ்டாஹமென்று கொள்ள
வேணும்; இப்போது, யயாவஸ்யிதமேயந்வயம். பொலன் - ஆஹரணம், கெழு
முகை - சேருகையாய், அருளிச்செய்கிறார் (பொலனித்யாடி.) உ.

† “பொலன்கெழு” என்று பாடாந்தரம்.

மூ.—பண்டிவன்வெண்ணெயுண்டானென்றாய்ச்சியர்கூடியிழிப்பு
எண்டிசையோரும்வணங்கவினைமருதாமி. நடந்திட்
டண்டரும்வானத்தவரு மாயிரநாமங்களோடு
திண்டிறல்பாடவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. ௩.

ப - ரை.— இவன் - இச்சிறப்பிள்ளை, வெண்ணெய் உண்டான் என்று - வெண்
ணையைக்களவுகண்டு அமுதுசெய்தான் என்று, ஆய்ச்சியர் - இடைப்பெண்கள்,
கூடி - திரண்டு, இழிப்பு - பழிக்க; எண்டிசையோரும் - எட்டுதிக்கிலுள்ளாரும்,
வணங்க - ஸேவிக்குமபடியாக, இனைமருதாமி - ஒன்று என்னலாம்படி சேர்ந்து
நின்ற இரண்டுமருதின்வடிவுகொண்ட அஸ்வர்களின்நடுவே, நடந்திட்டி-தவழ்வு
நதுபோய், அண்டரும் - நித்யஸூரிகளும், வானத்தவரும் - ப்ரஹ்மாதிகளும், ஆயிர
நாமங்களோடு - ஸஹஸ்ரநாமங்களையுஞ்சொல்லி, அவனுடைய, தின் - திண்ணி
தான், திறல் - ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை, பண்டு—, பாட—, வருவான் - வருமவன்,
சித்திரகூடத்துள்ளான்—.

மூன்றும்பாட்டு. (பண்டித்யாஜி) பண்டு வெண்ணெயைக் களவு
கண்டு அமுதுசெய்தானென்று இடைச்சிகள் திரண்டுகூப்பிட. (எண்
டிசையித்யாஜி) எட்டுதிக்கிலுள்ளாரும் வணங்க, சேரநின்றமருதுகள்
நடுவேபோய். (அண்டருமித்யாஜி) நித்யஸூரிகளும் ப்ரஹ்மாதிகளும்
ஆயிரந்திருநாமங்களைச்சொல்லி, திண்டிறல்பாடவருவான். ௩.

மூன்றும்பாட்டு.— (பண்டித்யாஜி) “இவன்வெண்ணெயுண்டான்”
என்று இடைப்பெண்கள் கூடியேச, எட்டுதிக்கிலுள்ளாரும் திருவ
டிகளிலே வணங்கும்படியாக, நிர்விவரமானமருதினுள்ளிட்டுப்போய்,
இடையர்களும் டேவர்களாமாய் ஆயிரந்திருநாமங்களைச் சொல்லிக்
கொண்டு, தன்னுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைப்பண்டுபாடவருவான்.

மூன்றும்பாட்டு.— (பண்டித்யாஜி) பேய்முலையுண்டபடியைக்கண்ட இடைப்
பெண்கள் மேன்மைபேசுஞராகிலும், வெண்ணெயுண்டபோது இடைப்பிள்ளை
யென்றே ஏசவுங்கண்டோம்! என்ன; வெண்ணெயுண்டிகட்டுண்டு நின்றபோதே,
நின்றமருதிற்றுத்து டேவராலும் இடையராலும் கொண்டாடப்பட்டான் கண்ட
ரென்று நெஞ்சிலுறைக்கச்சொல்லுகிறாரென்று ஸம்மதி.

அழைக்கை-கூப்பிடுகையாய், மலித்தவாய்(ஏசுவென்றது.) “இவன்” என்று
துடங்கி “திண்டிறல் - பண்டு - பாடவருவான்” என்றநவயம். ௩.

நாலாம்பாட்டு.— (வளையித்யாஜி.) மருதிற்றுத்தவனவன்றிக்கே பாம்பின்படத்
தில்தானேபோய் நடமாடின அபஹத்தாலும் அவர்கள் பரனென்றிருந்தார்க
ளென்று நியாமகாஹ மருளிச்செய்கிறாரென்று ஸம்மதி.

‡ “அழைப்ப” என்று நஞ்சியர்படியிலும் அரும்பதத்திலும் பாடம்.

சுஎ0 பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, மூன்றுந்திருமொழி,

மூ.—வளைக்கைநெடுங்கண்மடவாராய்ச்சியரஞ்சியழைப்பத்
தளைத்தவிழ்தாமரைப்பொய்கைத்தண்டடம்புக்கண்டர்காண
முளைத்தவெயிற்றழல்நாகத்துச்சியில்நின்றதுவாடத்
திளைத்தமர்செய்துவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. ச.

ப - ரை.—வளை-வளைகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட, கை - கைகளையும், நெடு-
நீண்ட, கண் - கண்களையும், மடவார் - மடப்பத்தையுமுடையாரான, ஆய்ச்சியர்-
ஸ்ரீகோபிமார்கள், அஞ்சி - பயப்பட்டு, அழைப்ப - கூப்பிட; தளை அவிழ் - கட்டு
அவிழுகிற, தாமரைப்பொய்கை - தாமரைத்தடாகத்தின், தண் - குளிர்ந்த, தடம்-
கரையிலே, புக்கு - போய், அண்டர் - இடையர், காண-காணும்படியாக, முளை[ய]
த்த—, எயிறு - பற்களையும், அழல் - விஷாக்கியையுமுடைய, நாகத்து உச்சியில்-
காளியனாகிற பாம்பின்தலையிலே, நின்று - ஒருபடிப்படநின்று, அது வாட - அது
இளைக்கும்படி, திளைத்து - களித்து, அமர்செய்து - பூசல்பண்ணி, வருவான் - வரு
மவன், சித்திரகூடத்துள்ளான் —. (ச)

நாலாம்பாட்டு.(வளைக்கையித்யாடி)வளைகளாலே அலங்கரித்தமான
கையையும் அழகிய கண்ணையுமுடையாராய், மடப்பத்தையுமுடைய
ஸ்ரீமோபிமாரஞ்சிக்கூப்பிட.(தளைத்தவிழித்யாடி)தளைஅவிழுகிற-கட்டு
அவிழுகிற, தாமரைப்பொய்கையில் குளிர்ந்தகரையிலேசென்று, அண்
டர்காண - இடையர்காண, முளைத்தபல்லையும் விஷாக்கியையுமுடைய
காளியன்தலையிலேநின்று, அதுவாட - அது இளைக்க, அதினுச்சியிலே
நின்று திளைத்துப் பூசல்பண்ணிவருவான். ச.

நாலாம்பாட்டு.—(வளைக்கையித்யாடி)வளையாலே அலங்கரித்தமான
கையையும், ஸீதைகளாய்ப்பார்க்கும் நோக்கையுமுடைய இடைப்
பெண்கள் அஞ்சிக்கூப்பிட, கட்டவிழ்ந்தலர்ந்த தாமரைப்பொய்கையி
னுடைய பூமஹரமான கரையிலேசென்று; இடையர்காண, முளைத்த
வெயிற்றையுடைய பாம்பினுடைய வுச்சியிலேபுக்குநின்று, அதுவாடு
ம்படி கூடவிளையாடி அமர்செய்துவருமவன். ச.

“தளைத்தவிழ்” என்றவிடத்தில், “அத்து” - சாரியைச்சொல்லாய், “தளை-அவி
ழ்” என்று யருளிச்செய்கிறார் (கட்டவிழ்ந்தலர்ந்தவென்று.) அமர்செய்து-யுய்யம்
பண்ணி. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(பருவமித்யாடி.) கீழ்நாலுபாட்டாலும் - அவனதிமாநுஷ
யேஷ்டிதங்களைச்சொல்லி, அத்தால் அவன் பரன்என்றப்போலே நீங்களுமவளை
நிர்ணயித்தாசிரியருங்கோளென்றார்; இனிமேல்பாட்டுக்களில் - நப்பின்னைமுதலா
னார்க்கு விரோயிநிவர்த்தநமுவத்தாலே யுதவினாப்போலே உங்களுக்கு முதவு
வானென்பாராய், அதில் நப்பின்னைக்குதவினவித்தை யிதிலருளிச்செய்கிறாரென்று
ஸம்மதி.

மூ.---பருவக்கருமுகிலொத்து முத்துடைமாகடலொத்து
அருவித்திரடிகழ்கின்ற வாயிரம்பொன்மலையொத்து
உருவக்கருங்குழலாய்ச்சித்திறத் தினமால்விடைசெற்றுத்
தெருவில்திளைத்துவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. (ரு)
எய்யச்சிதைந்ததிலங்கை; மலங்கவருமழைகாப்பான்
உய்யப்பருவரைதாங்கி யாநிரைகாத்தானென்றேத்தி
வையததெவரும்புணங்க வணங்கெழு மாமலேபோலே
தெய்வப்புள்ளேறிவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. கூ.

ப - னா. — பருவம் - கால்காலத்திலுண்டான, கருமுகிலொத்து - காளமேகம்
போலேயும். முத்துடை - முத்துக்களை உடைய, மா - கறுத்த, கடலொத்து -
கடல்போலேயும், அருவித்திரை - அருவிகளாலே, திகழ்கின்ற - விளங்காநின்ற உள்ள,
ஆயிரம் பொன்மலையொத்து - அநேகம் பரவதங்களை போலேயுமாய், உருவம் - அழ
கிய வடிவையும், கரு - கறுத்த, குழல - இருக்குழலையுமுடைய, ஆய்ச்சித்திறத்து -
நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, இனம் - ஒன்றாய்த்திரை, மால்விடை - பெரிய ரிஷபங்
களை, செற்று - நிரவிகது, தெருவில் - வீதியிலே, திளைத்து - களித்துவிளையாடி,
வருவான் - வருமவன், சித்திரகூடத்துள்ளான் — ... (ரு)

ப - னா. — எய்ய - * எரிசித்தனும்சரத்தாலே இவன்எய்தபோது, இலங்கை -
லங்கையானது, சிதைத்து - அழித்தது; திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையரும்,
யாநிரை - பசுத்திரையும், மலங்க - கலங்கும்படி, வரும் - வருகிற, மழை - மழையை,
காப்பான் - போக்குகைக்காக, உய்ய - அவைஉஜ்ஜிவிக்கும்படி, பருவரை - பெரிய
மலையை, தாங்கி - எறித்து, அவற்றை, காத்தான் என்று - ரகசித்தான் என்று, வையம் -
புயியிலுள்ள, எவரும் - எல்லாரும், ஏத்தி - ஸ்தோதரம்பண்ணி, வணங்க - ஆராத
யிச்சும்படியாக, அணங்குஎழு - தேவாலிஷ்டமான, மா - பெரிய, மலேபோலே -
மலையைப்போலே, தெய்வம் - அழகிய, புள் - பெரியதருவடிமேலே, ஏறி - ஏறிக்
கொண்டு, அரைகுலையத்தலை குலைய, வருவான் - வருமவன், சித்திரகூடத்துள்ளான் —

அஞ்சாம்பாட்டு. (பருவமித்யாதி) கார்காலத்தில் காளமேவத்
தை யொத்து, முத்துப்படுகிற கருங்கடலொத்து. மா - கறுப்பு. (அருவி
மித்யாதி) அருவிதளாலே விளங்காநின்ற அநேகம் பரவதங்களை
யொத்து. உருவம் - அழகு. அழகிய கருங்குழலையுடைய நப்பின்னை [நய
பொருட்டு இனமான பெரிய விடைகளைச் செற்று, வீதியிலே செருக்
காலே யாடி வருவான். ... (ரு).

அஞ்சாம்பாட்டு. — (பருவமித்யாதி) வர்ஷ - கவலாஹகம்போலே
யும், முத்துடைய பெருங்கடல்போலேயும், அருவித்திரைகளாலே
விளங்காநின்ற உள்ள ஆயிரம் பொன்மலேபோலேயுமாய், அழகிய வடி
வையும், கறுத்த இருக்குழலையுமுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டி யிடை
யாட்டத்துக்காக, திரண்டுபெருமையையுடைய ஐஷுவங்களைக்கொன்று,
தன்பருவத்திற்பிள்ளைகளோடே தெருவிலே கூடிவிளையாடி வருமவன்.

நப்பின்னை கஃஷணனோடொத்தநிறமுடையவென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்
கிறார் (வர்ஷ - கத்யாதி). பொன்மலேபோலேயுமென்றது - ஆஹணச்சேரத்தியாலே.

ஆறும்பாட்டு. — (எய்யமித்யாதி.) இதில் - பிராட்டிக்கும் பசுக்களுக்கு
முதவினுப்போலே யுதவுமவனென்றருளிச்செய்கிறாரென்ற ஸங்கதி.

† “வையத்தவரும்” என்றும் பாடம்.

சஎஉ பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, *மூன்றந்திருமொழி,

மூ.—ஆவரிவைசெய்தறிவாரஞ்சநமாமலைபோலே
மேவுசினத்தடல்வேழம் வீழமுனிந்தழகாய
காவிமலர்நெடுங்கண்ணூர்கைதொழுவீதிவருவான்
தேவர்வணங்குதண்டில்லைச் சித்திரகூடத்துள்ளானே. எ.

ப - ரை.—ஆபுரிதர்க்காக, இவை - இப்படிப்பட்ட (க) ஆணைத்தொழில்களை, செய்தறிவார்ஆர்?-செய்தார்ஒருவருமில்லை; அதாவதென்னென்னில்; மா-பெரிய, அஞ்சநமலைபோலே - அஞ்ஜநகிரிபோலேயாய், சினம்-சோபத்தை, மேவு-ஸ்வபாவமாக வுடைத்தாய், அடல் - மிடுக்கையுடைய, வேழம் - குவலயாபீடம் என்னும் யானை, வீழ - வீழும்படி, முனிந்து - சீறியருளி, அழகாய-அழகையுடைத்தாய், காவிமலர்-நீலோத்பலம்போலே கறுத்து, நெடு - நீண்ட, கண்ணூர் - கண்களையுடைய ஸ்தரீகள், கைதொழ - ஸேவிக்கும்படியாக, வீதி - திருவீதியிலே, வருவான் - எழுந்தருளுமவன்; தேவர்வணங்கு - தேவர்கள்வந்து ஆர்வாயிக்குமதாய், தண் - மரம ஹாமான, தில்லைச்சித்திரகூடத்துள்ளான்— (எ)

ஆறும்பாட்டு. (எய்யவித்யாதி) இவன்கிட்டினவள்ளிலே லங்கை அழிந்தது. (எய்ய) அம்புஎய்யவென்னுதல். (மலங்கவித்யாதி) திருவாய்ப்பாடியி லிடையருமிடைச்சிகளும் கலங்கும்படி வந்த மறையைக்காக்கைக்காக. (உய்யவித்யாதி) பஸ்வாடிகளெல்லாம் உஞ்ஜி விக் கும்படி பெரியமலையையெடுத்து அகித்தானென்று ஹகுஸாரும் மற்றுள்ளாரும் ஏத்திவணங்க. (அணங்கித்யாதி) ஷேவா விஷ்டமானதொரு மலைபோலே அப்ராக்ஸீதமான புள்ளை மேற்கொண்டு வருவான். கா.

ஏழாம்பாட்டு. (ஆவரிவைதித்யாதி) இவ்வரியதொழில் செய்தார்

ஆறும்பாட்டு.— (எய்யவித்யாதி) இவன்பண்டுஎய்ய, லங்கை அழிந்தது; பசுக்களும் இடையரும் மலங்கும்படியாக வருகிற மறையைக் காக்கைக்காக, அவைஉய்யும்படிக்கிடாகப் பெரியமலையையெடுத்துக் காத்தானென்றேத்தி, ஹகுமிரிவள்ளாரெல்லாரும்வணங்க, ஷேவா விஷ்டமான மலைபோலே பெரியதிருவடிமேலே ஏறிவருமவன். கா.

ஏழாம்பாட்டு.—(ஆவரித்யாதி) எவரிவைசெய்தறிவார்?;

(ஹகுமிரிவள்ளாரெல்லாரும்)என்றதுகுது-“வையத்தவா”என்கிறபடித்தாக்க ஹகுஸாரர்களைச்சொல்லிறறையாகிலும், ஸத்வப்ரகரமான ஷேவப்ரக்ஸீத்சுளெல்லா வையும்சொல்லுமென்று திருவுள்ளம். கா.

ஏழாம்பாட்டு.— (ஆவரித்யாதி.) ஆநிராகாத்தவளவேயன்றிக்கே, ஸ்ரீமயு ரையில் பெண்களுக்காக் களித்துருபுணர்ச்சிக்கொடுத்தவன்உங்களுக்குதவுவென்கி ருரென்று ஸந்தி. அதாவது-ஆனையால்வந்த ஆபத்தைப்போக்கித்தன்னைக்கண்ணூர் க்கண்டதுஹவிக்கச் கொடுத்தானென்கை. சஃஷணன்மேலே யானைவருமதுவே பெண்களுக்காபத்திறே.

(எவரிவைசெய்தறிவார்) என்றதுக்கு - மூன்றுயோஜனை, அதாவது - செய்த லிவை - குவலயாபீடநிரஸநாடி வ்யாபாரங்களை, எவரறிவார் - ஒருவருமறிவாரி லலை என்று ஆழ்வார் தம்மிலே தாம்நொந்து எத்தனைநாமுபதேஸித்தாலும்திருந்து வாரீரிதாயிருந்ததென்று ஈடுபடுகிறாரென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆபுரிதர்க்காக

(க) ஆணைத்தொழில்கள் - அகிமாறுஷசேஷ்டிதங்கள்.

மூ.—பொங்கி யமரிலொருகால் பொன்பெயரோனைவெருவ
அங்கவனாகமனைநதிடடாயிரந்தோளெழுந்தாடப
பைங்கணிரண்டெரிகான்றநீண்டவெயிறெழுநிபேழ்வாய்ச்
சிங்கவுருவிலவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. அ.

ப - ரா.— ஒருகால் - எங்குமுளனகண்ணென என்ற தனமகனான பரஹ்லாத
னைசீறினவனற, அமரில - யுதகததில, பொன்பெயரோன - ஹிரண்யன, வெருவ-
அஞ்சுமபடி, பொங்கி - கிளாநதுதோற்றி; அங்கு - அவ்விடத்திலே, அவன்ஆகம்-
அவனுடைய உடம்பை, அனைநதிடடு - பிளநது, ஆயிரம்தோளெழுநதுஆட-அநேகம்
திருத்தோளசனும் போன்ற வபாபரிதது, எரிகான்ற-நெருப்பை உமிழாநின்றள்ள,
பை - பசு, இரணிகண - இரணிகணகனையும், நீண்ட—, எயிறு - கோரைப
பரசனையும், நீந்த பெரிட, வாட - வாயையுமுடைய, சிங்கஉருவில் -நரலிம்ஹ
ருபிபாட, வரவான - உருமவன, சித்திரகூடத்துள்ளான— ... (அ)

இன்னொருவா சொல்லுகேட்டறிவாரிலலை. பெரியஅஞ்ஜநநிரிபோ
லேயிருக்கிறவாவும பொருநதின சினத்தையும் மீடுகையுமுடைய
சுல்லையாபீடம் விடும்படிமுனிநத. (அழநிதயாதி) அழநிய கருந
சுவரபோனறு மிசாலோசயதைபு முடைய கண்ணா கைதொழ வீதி
வருவான். (தேவாவணநது) வரஹமேஸாநாநிகள வணங்கு. எ.

எட்டாமபாட்டு. பொங்கியித்யாதி)கிளாநதுகொண்டு யுய்யத்திலே

பெரியதொருஅஞ்ஜநநிரிபோலே,ஸ்வாஹாவிநமானசினத்தையுடைத்
தாயயுய்யோகமுலமான ஆனை குடடிசசுவாபோலேவிழுமபடிசீறி,அர்
ஸநியங்களாயகாமிமலாபோலே நறுதது நெடியகண்ணையுடைய ஸ்த்ரீ
களாகைதொழும்படி வீதியிலேவருமவன்,தேவாளாபுரபிககும்பிலலைச்
சித்திரகூடத்துள்ளானே. எ.

எட்டாமபாட்டு.—(பொங்கியித்யாதி)யுய்யத்திலேபண்டொருககால்

இவவருநதொழிலகளைசெயதாரா - ஒருவருமில்லை என்று எமபெருமானு
டையம் - வுடிதத்திலேபெருகொருவனாதல; அங்கவனுமனநிககே, ஸ்ரீமடபுரையில்
பெண்களீடுபாடாய, “செயதறிவார” என்றவநஞரம, என்று என்னொருபடிததை
மூலவயாகயாரங்ககளில் ஆய்யாஹரிததுகொண்டு,(கைதொழும்படி)என்றபடிததோ
டநவயிததுக் கொள்ளவுமாம.(அஞ்ஜநநிரிபோலே)என்றதுசகு-(வீதியிலேவரு[நய
மவன) என்றத்தோடநவயம். (அஞ்ஜநநிரிபோலேயிருக்கிற) என்ற-சுவலயா
பீடததுககு விசேஷணமாகவுமாம. எ.

எட்டாமபாட்டு.—(பொங்கியித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டிலே-திருநதுவாரொருவரு
மில்லை என்றபடித்தில,தம்முடைய கீழ்பாதிஸயததாலே திருநதாதலோகத்தார்க்கு
அச்சம் பிறக்குமபடி, விலங்கிப்போனொருவராலும் ஹிரண்யனபட்டது படுவொ
ன்கிறொன்று ஸவந்தி; மற்றைப்படிங்களில், பெண்களுக்குதவினவனவன்றிக்
கே ஸ்ரீப்ரஹ்லாடாழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினுப்போலே யுதவுமவனென்கிறொ
ன்று ஸவந்தி.

“அமரிலொருகால் பொன்பெயரோனைவெருவ- பொங்கி-அங்கு” இத்யாஃயங்
வயமுலேவருளிச்செய்கிறார் (யுய்யத்திலேயித்யாதி.)

மூ.—கருமுகில்போல்வதோர்மேனி கையனவாழியும்சங்கும்
பெருவிறல்வானவர்குழவேமுலகும்தொழுதேத்த
ஒருமகளாயர்மடந்தை யொருத்தினிலமகள் மற்றைத்
திருமக்ளோடும்வருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. கூ.

ப - ரை.—கருமுகில்போல்வது - காளமேகம்போலேகலத்த, ஓர் - ஒப்பற்ற, மேனி-வடிவழகையுடையனாய், ஆழியும்-திருவாழியாழ்வானையும், சங்கும்-ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யாழ்வானையும், கையன - திருச்சைகளிலுடையனாய், பெருவிறல் - மிக்கமிடு க்கையுடைய, வானவர்-தேவர்கள், குழ-குழந்த ஸேவித்தநிற்கவும், ஏழ்உலகும்- ஏழுலோகங்களிலுள்ளாரும், தொழுத-ஸேவித்த, ஏத்த - ஸ்தோத்தரம்பண்ணும் படிக்கீடாக; ஒருமகள் ஆயர்மடந்தை - நப்பின்னைப்பிராட்டியோடும், ஒருத்தி நிலமகள் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோடும். மற்றை—, திருமக்ளோடும்-பெரியபிராட்டி யாரோடுங்கூட, வருவான்-வருமவன், சித்திரகூடத்துள்ளான்—.

ஒருக்கால். (பொன்பெயரோனித்யாஜி) ஹரண்யனஞ்சும்படி அங்க வனாகமனைந்திட்டு ஆபிரந்தோள்களும் தோற்ற வ்யாபரித்து. (பைங்க ணித்யாஜி) பசுத்த கண்களிரண்டும் அந்நிஜவாலையாய்நிற்க, நீண்ட எயிறுகள் பெரியவாயையுமுடைய ஸ்ரீநரன் மஹமாய்வந்தவன். அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (கருமுகிவித்யாஜி) காளமேவமொத்தவடிவு; கையன ஸ்வவகரங்கள்; மிகமிடுக்கையுடைய டேவர்கள் ஸேவிக்க ஸப்தலோகங்களிலுள்ளாரும் தொழுது ஸ்தோத்தரம்பண்ண. (ஒருமக ளித்யாஜி) ஒருத்தி நப்பின்னைப்பிராட்டி, ஒருத்தி ஸ்ரீஹம்மிப்பிராட்டி, மற்றைப் பெரியபிராட்டியாருடனே வருகிறவன். ... கூ.

ஹரண்யனை வெருவும்படிசிறி, அவ்விடத்தினே அனனுடைய வடம் பையனைந்து, ஆபிரந்தோள்தோற்ற வ்யாபரித்த, ஜாத்ரஜிதமாக எரி கான்றபசுமையையுடைய கண்ணும், நீண்ட எயிறும், பெரிய வாயு[உரு மான ஸ்ரீஹரூபத்தையுடையனாய்வருமவன். பொங்குகை-மிகுதி. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (கருமுகிவித்யாஜி) காளமேவம்போலேயிரு க்கும் வடிவையும், கையின்திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையு முடையனாய், பெரிய மிடுக்கையுடையஸ்ரஹ்மாடிகள் குழந்துஸேவிக்க, ஸப்தலோகத்திலுள்ளாரும் திருவடிகளிலே விழுந்தேத்த, பிராட்டி மார் மூவரோடுங்கூட வருமவன். ... கூ.

பொங்குகை-மிகுதியாய், கோபததால வந்த மிகுதியாய், ஹலிததவாய்ம் (சீறியெ ன்றது.) கான்ற-உமிழ்ந்த. ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (கருமுகிவித்யாஜி) கீழ் - எம்பெருமானுடைய அபதாந ங்கள் சொல்லிக்கொண்டுமடுக்கை ஆராய்நோபயுத்தமாகச்சொல்லி, இவைமொ ள்றுமில்லாவிட்டாலும் விடலாமோ விவனுடையஹம்யதையென்று திருவுள் ளம்பற்றி, வடிவழகும் ஆயுச்சேர்த்தியழகும் பிராட்டிமாரோட்டைச்சேர்த்தியும் கண்டு ஸ்ரீமாநிகளான ஸ்ரஹ்மாடிகளும் வணங்கும்படி பாரீரென்று உபதேஸிக் கிருரென்று ஸங்கதி. ... கூ.

மூ.—தேனமர் பூம்பொழில் தில்லைச் சித்திரகூடமமர்ந்த
வானவர்தங்கள் பிராணை மங்கையர்கோன் மருவார்
ஊனமர் வேல்களிகன்றியொண்டமி மொன்பதோடொன்றும்
தானிவைகற்று வல்லார்மேல் சாராதீவினைதானே. க0.

ப - ரை.— தேன் - வண்டிகள், அமர் - மொய்த்த, பூ - அழகிய, பொழில் -
சோலையையுடைய, தில்லைச்சித்திரகூடம் - தில்லைத்திருச்சித்திரகூடத்திலே, அமர்
ந்த - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, வானவர்தங்கள் பிராணை - அயர்வறுமமர்களுக்கு
த்தலைவனுனவன் விஷயமாக; மங்கையர்கோன் - திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ராஜா
வாய், மருவார் - ஸத்ருக்களுடைய, ஊன - ஸரீரத்தில், அமர் - பொருந்தித்தைக்கு
ம்படி, வேல்-வேல்தொழிலில் வல்லரான, தளிகன்றி- ஆழ்வார், அருளிச்செய்த, ஒண்
தமிழ்-அழகியதமிழ்பாவையாலான, இவை ஒன்பதோடொன்றும்-இப்பத்துப்பாட்
டையும், கற்று-ஆத்தத்துடன் அப்டலித்து, வல்லார்மேல்-அதிகரிக்கவல்லவர்கள்
பக்கல், தீவினை - பாபங்கள், சாரா - கிட்டமாட்டா. ... (க0)

பத்தாம்பாட்டு. (தேனமரித்யாஜி) வண்டிகள் மொய்த்து அழ
கியபொழிலையமர்ந்த தில்லைத் திருச்சித்திரகூடமமர்ந்த * அயர்வறு
மமர்களைப்பதையை. (மங்கையரித்யாஜி) திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்
வாஹகராய், ஸத்ருக்களுடம்பிலே தைக்கும் வேலைவல்ல ஆழ்வா
ரருளிச்செய்த பதநுப்பாட்டையும் சுற்றவர்கள்மேல்சாராவினைகள். க0.

சூழியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு. (தேனமரித்யாஜி) வண்டிகள்படிந்து பூத்த பொ
ழிலையுடைய தில்லையில் சித்திரகூடத்திலே யமர்ந்த*அயர்வறுமமர்க
ளைப்பதையை, திருமங்கைக்கு ராஜாவாய் ஸத்ருக்கள்ஸரீரமேதனக்கு
உறையாகவுடைய வேலையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த அழகிய தமிழ்
மான விப்பத்துமமையடைத்தவர்கள்பக்கல், அவர்கள்பண்ணினபாபம்
மலாநுஷஸத்துக்காகச் சாரா. ... க0.

அடிவரவு.— வாடப் பேய் பண்டு வளை பரு எய் ஆவர்
பொங்கிய கருமுகில் தேனமர் ஒருகுறள்.

திருமங்கையாற்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு.— (தேனமரித்யாஜி) கீழ்ப்பாட்டில் “வானவர்” என்றபடித்தை
ஆஸ்ரயிப்பார்க்குறுப்பாக ஸர்மாதிகளும் வந்தாஸ்ரயிக்கக்கண்மர்களுே யென்ன
வேண்டிகையால், அதுக்காக ஸ்ரஹ்மாடிகள் பரமாக்கினோரையாகிலும், இப்பாட்டில்
“வானவர்” என்றதுக்கு - “தங்கள்” என்று அஸாஹரண்யம் தோற்றச்சொல்
லுகையாலும், ஆழ்வார்க்கு ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கூப் பிராணை னறது-அதிகையமாய்த்
தோற்றமுமையாலும், “அமர்க்குமெய்தாதவண்டத்திருப்பீர்” என்றுமலஸ்வரூபத்
தைக் கீழ்த்திருமொழியிலருளிச்செய்தத்தோடு இதத்திருமொழிக்கு ஏகவாக்யத்தை
ச்சொல்லுகையாலே ப்ராபயகோடிஸ்டிதரான நித்யஸூரிகளேயாகவேனுமென்ற
ருளிச்செய்கிறார்(அயர்வறுமமர்களைப்பதையென்று; இப்படித்துக்கு அருளிச்செ
ய்த) என்றத்தோடநவயம். “மருவார்” என்றதினரயம் (ஸத்ருக்களென்றது.) க0.

சூழியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

† “சாரகில்லாவினைதானே” என்று சில ஸ்ரீகோஸங்கள்.

மூன்றும்பத்து - நாலாந்திருமொழி - ஒருகுறள். ப்ரவேஸம்.

நீங்கள் வளைப்பெறுகைக்குறுப்பாகப் பண்ணும ஸாயநாதுஷ்
நத்தை அவன்றூனுங்களைப் பெறுகைக்குறுப்பாக ராமக்ஷீஷ்னாயவ
தாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தான், அவற்றுக்குப்பிற்பாடரு
மிழக்க வேண்டாதபடி அர்ச்சாவதாரஸூலஹ்யநின்றான், அவன[ரு
படியி துவானபின்பு, அர்யித்வம் துடக்கமாக மேலுள்ளவற்றை அவன்
தலையிலே யேறிட்டு நீங்கள் அவனுசந்தருளுகிற சீராமவிண்ணகரை
ஆபுரய்யுங்கோளென்கிறார்.

முதற்பாட்டு. (ஒருகுறளாயித்யாதி.) அஷ்விதீயமான குறள்வடி
வைக்கொண்டு, மஹாபீயிளியை “மூவடிமண்” என்றுவேண்டி, (ய

நீங்கள் அவளைப்பெறுகைக்குறுப்பாகப் பண்ணும ஸாயநாதுஷ்
நத்தை அவன்றூன் உங்களைப்பெறுகைக்குறுப்பாக அவதாராதி
முடிங்களாலே பண்ணிக்கொண்டு இங்கேவந்து நின்றனென்றா; அவன்
படியி துவானபின்பு, அர்யித்வம் துடக்கமாக மேலுள்ளவற்றை யெல
லாம் அவன்கையிலேயேறிட்டு நீங்கள் அவனுசந்தராமவிண்ணகரை
யாபுரய்யுங்கோளென்கிறார். இவன்பரமஹகம்பர்யக்மாகப் பண்ணி
னாலும் அதடைய ப்ராதிசூல்ய நிவ்ஸித்திமாதரத்திலே நிறகும்படி
யிறே பேற்றினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பார்த்ததாலிருப்பது.

முதற்பாட்டு.— (ஒருகுறளாய) வடிவைகண்டபோதே சொல
லிற்றடையக் கொடுக்கவேண்டும்படியான அஷ்விதீயவாமநாய. (இரு
நிலம்) பரப்பையுடைத்தான ஹ்மியை. (மூவடிமண்வேண்டி) தன
க்கென்னக் காலபாவுகைக்கு ஒரிடமில்லாதார்ப்போலேஇத்தையவனு
க்காக்கி, அவன்பக்கலிலே யிரந்து. இந்தலோசங்களடைய இரண்டடி

அ.—ஒருகுறளின் ப்ரவேஸம். கீழிரண்டுதிருமொழிபாடிமாக - நீங்கள் ஒரு
ஸாயநாதுஷ்நாம பண்ணவேண்டா, சித்திரகூடத்தள்ளாணை யாபுரய்யுங்கோ
ளென்னுநின்றீர்; பேற்றினகனத்தைப்பார்த்தால இவ்வளவினாலே ஹலம கைப்படி
மென்று நாங்கள் விஸ்வவிக்கும்படி யெவ்வனே பெனதும் ஸங்கையிலே, வகு
த்த ஸ்வாமியாகையா லுங்களைப் பெறவேணுமென்று, ப்ராபதாவும் ப்ராபகனும்
ப்ராப்திக் குசப்பானுமவனாயிருக்கையா லுங்களுக்கு விஸ்வவிக்கத்தட்டென், அவ
னிலும் அவனுசந்தருரை யாபுரய்யிகையேயமையுமென் றருளிச்செய்கிறாரென்
னும் ஸம்மதியையருளிச்செய்கிறார் (நீங்கள்இத்யாதி.) அர்யித்வமாதரமாகிலும் இவன்
பக்கலிலேவேண்டாவோ, இதையு மவன்தலையிலேயேறிட்டு நிர்ஹானாயிருக்கக்
கூடுமோவென வருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி;) பேற்றுக்கு அப்ரதிஷேய
மேவேண்டுவது அதக்குமேற்பட்ட அர்யித்வம் முதலானவையெல்லா மீவனுக்கு
வேணுமென்கிற நிர்ஹந்யமில்லையென்று கருத்து.

முதற்பாட்டு.—(ஒருகுறளித்யாதி.) “மூவடிமண்வேணுமென்று-இருநிலத்தை-
வேண்டி” என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (தனக்
கென்னலித்யாதி.)

மு.—ஒருகுறளாயிருநில மூவடிமண்வேண்டி
யுலகனைத்துமீரடியாலொடுக்கி யொன்றும்
தருகவெனாவலியைச் சிறையில்வைத்த
தாடாளன்தாளணைவீர் ; தக்ககீர்த்தி
யருமறையின்திரள்நான்கும் வேள்வியைந்து
மங்கங்களவையாறு மிசைகளேழும்
தெருவின்மலிவிழாவளமும் சிறக்கும்
காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே.

க.

ப - ஸா.— ஒரு - அத்திதீயமான, குறளாய்-வாமநவடிவைக்கொண்டு, மஹா
பலிபக்கல்லே சென்ற, இருநிலம் - பரந்தபூமியில், மூவடிமண் - மூன்றுஅடிமண்,
வேண்டி - தரவேண்டுமென்று இரந்து, கையிலநீர்விழந்தவாறே, உலகனைத்தும்-
லோசங்கனெல்லாவற்றையும், ராடியால்-இரண்டடியாலே, ஒடுக்கி-அடக்கி, ஒன்றும்-
மற்றைஓரடியும், தருகவென-தரவேண்டுமென்று, மாவலியை - மஹாபலியை, சிறை
யிலவைத்த - பரதாளமாகிறதிறையிலைவைத்தவனும், தாடாளன்-ஆஸ்ரிதர்க்காகத்
தானிரந்தான் என்னும் பெருமையையுடையவனாக, தாள்-திருவடிகளை, அணைவீர்-
கிட்டவேண்டியிருப்பீராயின்; தக்க - அவனுக்குத்தகுதியான, கீர்த்தி-பெருமையை
யுடையதாய், அரு-தான்தோன்றிபான, மறையின-வேதங்களின், திரள் - திரள்கள்,
நான்கும் - நாலும், ஆறுமாவளியும் - பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களும், ஆறுஅங்கங்களு
ம்—, ஏழுசைகளும்—, மலி-மீச்சிருப்பதாய், விழா - உதஸவங்களின், வளமும்-
அழகும், சிறக்கும் - சிறக்கமுடியுமான, தெருவின் - வீதிகளையுடைய, காழி-காழி
யில், சீராமவிண்ணகர் - ஸ்ரீராமவிண்ணகரத்தை, நீர்-நீங்கள், சேர்மின் - ஆஸ்ரிய
யுங்கொள்ளுகோள். (க)

லோகங்கனெல்லாவற்றையும் இரண்டடியிலே அடக்கி. (ஒன்றுமித்
யாதி) லோகத்தொடியும்தரவேண்டுமென்று மஹாபலியைச்சிறை[உரு
யிலேவைத்த தாடாளன்திருவடிகளைச் சேரவேண்டியிருப்பீர் ; அவ
னுக்குத்தகுதியானகீர்த்தியை கீர்த்திக்கிற பரகாரத்தையுடைய வேடி
ங்கள்நாலும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களும், ஆறுஅங்கங்களும், ஏழுசைக
ளும், தெருவிலேமிக்க உதஸவங்களிலழகும் சிறக்கும் சீராமவிண்
ணகரே சேர்மினீரே. க.

யாலேஅடக்கி, “மூன்றடிதருகிறோம் என்றாய், மற்றை ஓரடியும்தாரா
யோ” என்று. (மாவலியைச்சிறையில்வைத்த) அநனாரம், இந்நரபடிம்
அவன்பெறக்கடவனாக அவனைபாதாளத்திலேவைத்த.(தாடாளன்தாள
ணைவீர்) “ஆஸ்ரிதார்யமாகத் தானிரந்தான்” என்னும் மேன்மையை
யுடையவன்திருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர்.— (தக்கவித்யாதி)
அபௌருஷேயத்வநிவந்யநமான கீர்த்தியையுடைய வேடிங்களினு
டையதிரள்கள்நாலும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களும், ஆறுஅங்கங்களும், ஏழு
சைகளும், தெருவிலேமிக்கிருந்துள்ள உதஸவத்தால்வந்த அழகும்,
இவையெல்லாமடையச் சிறக்கும்படியான காழியில் சீராமவிண்ணக
ரை யாஸ்ரியயுங்கோள். க.

தாடாளன்-ஸாவாயிகள். சிறக்குமபடியான-ஸம்ஸ்யப்பமாம்படியான. ...

மூ.— நான் முகனாள் மிகத்தருக்கை யிருக்குவாய்மை
 நலமிகுசீருரோமசனாள் நவிற்று நக்க
 னான் முகமார்தலையோட்டுணொழித்தவெந்தை
 யொளிமலர்ச்சேவடியணைவீர் ; உழுசேயோடச்
 சூன் முகமார்வளையனை வா யுகுத்தமுத்தைத்
 தொல்குருகுசினையென்னச்சூழ்ந்தியங்க எங்கும்
 தேன் முகமார்கமலவயல் சேல்பாய்
 காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே.

உ

ப - ரை. — நான் முகன் - ப்ரஹ்மாவின்னுடைய, நான் - ஆயுஸ்ஸு, மிக - அதிகமு
 யிக்க, அத்தாலவனுக்குண்டான, தருக்கை - கர்வத்தை, இருக்கு - ரிக்வேதத்தை,
 வாய்மை - உச்சரியாநின்றவனாய், நலம்மிகுசீர் - மிக்கஆசாரத்தையுடையனான,
 உரோமசனாள் - ரோமஸபகவானுடைய, நவிற்று - போக்குவித்த; நக்கன் - நக்கனான ருத்
 ரனுடைய கையிலே ஓட்டியதாய், ஊன் ஆர் - மாம்ஸமான, முகன்தலையோடு -
 ப்ரஹ்மகபாலத்தில், ஊண் - இரந்துண்கிற ஊண், ஒழித்த - போக்கின, எந்தை - ஸர்வ ஸ்
 வாமியினது, ஒளிமலர் - செவ்விமலர்போன்ற, சேவடி - செவந்திருவடிகளை, அணைவீர் -
 சேரவிரும்புமீளாளானால்; உழு - உழுசிற, சே - எருதுகள், ஓட - செருக்காலே ஓட,
 சூன் முகமார் - ப்ரஸவகாலமாயிருக்கிற, வளை - சங்குதகள், அனைவாய் - வங்குகளில், உகு
 த்த - ஈன்ற, முத்தை - முத்துக்களை, தொல்குருகு - பெரியகுருகுகளானவை, சினை என்னை -
 தங்களுடைய முட்டை என்று, சூழ்ந்து இயங்க - சூழப்பறவாநிற்பதாய், அக்காற்றாலே,
 எங்கும் - பார்த்தவிடமெல்லாம், தேன் - தேன்வெள்ளத்தை, முகமார் - முகத்தாலே
 சொரிகிற, கமலம் - தாமரைமலர்களையுடைத்தாய், சேல் - செல்மதீஸ்வங்கள், பாய் - பா
 யாநின்றன, வயல் - வயல்களையுடைய, காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே —.

இரண்டாம்பாட்டு. (நான் முகனித்யாதி) நாளென்பது - ஆயுஸ்
 ஸு. ஸ்ரஹ்மாவானவன் “நம்மில் மிக்க ஆயுஸ்ஸுடையாருண்டோ?”
 என்று, தன் ஆயுஸ்ஸைப்பார்த்து மிகவும் ஈர்விக்க, அந்தமர்வத்தை, கீழ்
 வேடம் உச்சரியாநின்றவனாய் ஆவாரப்ரயாநனான ரோமஸஹமவானாலே

இரண்டாம்பாட்டு. — (நான் முகனித்யாதி) ரோமஸஹமவான்,
 “ஸ்ரஹ்மாக்களென்று சிலர் நீர்க்குமிழிபோலே கோற்றுவது மறைவ
 தாய்ப்போகக்கடவது எத்தனைபேர்” என்றானாய்த்து. உதூர்முஷ்டியி
 னுடைய ஆயுஸ்ஸின் மிகுதியாலுண்டான ஈர்மாவத்தை, வேடங்களை
 உச்சரியாநிற்பானாய் ஆவாரப்ரயாநயத்தால்வந்த வேற்றத்தையுடை
 யான ரோமஸஹமவானாலே,

இரண்டாம்பாட்டு. — (நான் முகனித்யாதி.) தன்னை யிரப்பாளனுக்கி ஆபுரிதர்க்
 கரியன செய்யுமவன் வந்திருக்கும் காழிச்சீராமவிண்ணகரை யாஸ்ரயியுங்கோளெ
 ன்னச் செய்தேயும் ஆறியிருந்தீர்கள், இதுக்கடி - உங்களுடைய ஸ்பிரதவஸ்யியி
 யும் பெருமையுமன்றோ, ஸ்ரஹ்மாவி னாயுஸ்ஸின்படி கேட்டிகோளே, ருஜ்ரனெளி
 வரவையும் கண்டிகோளையென்கிருரென்று ஸங்கதி.

(என்னுனாய்த்து) என்றவநனாரம், அந்த புராணப்ரவியியைக்கொண்டருளிச்
 செய்கிருரென்று ஸேஷம். நான் முகனுடைய, நாளானது - ஆயுஸ்ஸானது, மிக - [சுயி
 அதிகமிக்க, அத்தாலுண்டான, தருக்கை - கர்வத்தை என்று ஸாஸ்டார்ய மருளிச்
 செய்கிறார் (உதூர்முஷ்டியித்யாதி.) “இருக்கு” இத்யாதிக்கு ஸாஸ்டார்யமருளிச்செ
 ய்கிறார் (வேடங்களை யித்யாதி.)

போக்குவித்து, ருத்ரானுடைய கையில் மாஸப்ரவஹமான தலை யோட்டிலிர்த்துண்கிறானையொழித்தவெந்தை செவ்விமலர்போன்ற திருவடியைச் சேரவேண்டியிருப்பீர் !. (உழுசேரித்யாடி) உழுகிற எந்நுகளானவை மர்வத்தாலேயோட, “இப்போது, பின்னை” என்னும்படி பாஸவகாலமாநிருக்கிற சங்குகள் ஆனவாயிலே யுகுத்த முத் தை, பெரியகுருகன் முட்டையென்று நினைத்து விட்டுப்போகமா ட்டாதே சுற்றப்பறவாநிற்பதுமாய்,

“ உதுர்ஜமலஹநங்களுக்கும் கடவேன், என்னோபாதி ஆயுஸ்ஸு டையாருண்டோ ” என்கிற ஜம்மாநத்தைத் தவிர்த்து. (நக்கனித்[ய யாடி] ருத்ரானுடைய பிதாவுமாய் லோகமஹருவுமாயிருக்கிற வனைத் தனையாய்வித்து அந்தாலே பாதகியாய் மாஸப்ரவஹமான தலையோட்டிலேயிர்த்து அதிலே ஜீவித்துத்திரிகிற எளிவரவைத் தவிர்த்த ஸ்வாமி. ஜமத்துக் கிஸ்வரர்களாக ப்ரஸீய்பரிருவரு மிதே ; அவரகநிருவருடையவும் அஹிமாநத்தைக் கழித்தானாய்[ரு த்து. (ஒளிமலர்ச சேவடியணைவர்) அவனுடைய ஸ்வாஹவிகமான ஈஸ்வரத்தவத்தால்வந்த புதையுடைய திருவடிகளைப் பெறவேண்டியிரு ப்பீர். — (உழுசேரித்யாடி) ஆனைபோலேயாய் பெரியமிடுக்கையுடைய ரேக்களையிதேபுட்டியுழுவது. அவைதவறுவோடினவாதே, “அப்போது பாஸவித்தது, இப்போதுபாஸவித்தது” என்றுதோன்றும்படி. தொட்டா ர்மேலேஜோஷமாய்ப்படியிருக்கிற சங்குகள், தாண்டுக்கிற வங்குகளினு டையவாசலிலேமுத்துக்களாயின்றன ; அவற்றை, தொல்குருகுண்டு- என்றுமொக்கப்பழகச்செய்தேயும் “இதுமுத்து, இதுமுட்டை” என்று வாகியநியமாட்டாதபடிமுத்தகுருகுகள், அவை, தன்னுடையமுட்டை யாகக்கொண்டுவிட்டுப்போகமாட்டாதே சுற்றும்பறவாநிற்குமாய்த்து ;

“ நவிறது ” என்றது - சொல்லுவிக்கையாய், அதுதானும் நீர்க்குமிழிபோலே யெத் தனைபேர் ஸ்ரஹ்மாடிகளென்ற வராத்நையாய், அத்தால்ஹலித்த மர்வநிவ்வித்தி யை யருளிச்செய்கிறார் (உதுர்ஜமலஹநங்களுக்கும்) “ முகம் ” என்றது - முகன் என்றும், பாமுலான ஸ்ரஹ்மாவாய், நக்கனுடைய முகனூர்தலையோட்டி லானை யொழித்தவெந்தை என்றநவயமாய் ; தாற்பரப்பருளிச்செய்கி [நடு ருா (ருத்ரானுடையவித்யாடி) * மனக்களுழறிவருமிதே. “ நக்கனுடைய ” என்றதுக்கு, “ ஊண் ” என்றத்தோடநவயம். இவ்வளவுக்கு முட்கருத்தை யருளிச் செய்கிறார் (ஜமத்துக்கித்யாடி.) ஸ்ரஹ்மருத்ராடிகள் போன்ற சேக்க னைக் கொண்டு பத்தியுமுவனான வெம்பெருமான் பழம்புனமான ஜமத்தை ஸ்விஷ்ட்யாடிகளைப் பண்ணுவிக்க, அவர்கள் “ ஈஸ்வரோஹம் ” என்று கைகழிய லோட, நம்பூர்வர்கள்போன்ற சங்குகள் ஸ்வஸ்வஹாவரைப்பெறவிக்க ஆடிமு லமான வெம்பெருமான் தனக்கஸாரணபத்ரத்வப்ரதிபத்தியாலே யிவர்களிட த்தில் வ்யாமுற்பனாயிருக்க, அத்தால் கமலமலர்மேலபாவைமுகக்கமலம்விகலி த்து, அதுராநாதியும் வெள்ளமிட, அதிலே துள்ளாநிற்பர் நித்யஸூரிகளென்னும் வ்யம்ந்யார்யத்துக்கு ஸூசகமாக, திருப்பதிக்குச்சிறப்பையருளிச்செய்கிறாரெ ன்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (ஆனைபோலேயித்யாடி.) “வனை” என்ற தினர்யம் (சங்குகளென்றது.) அனை - வங்குகள். உகுத்த - ஈன்ற.

உ.

மூ.—வையணைந்ததுதிக்கோட்டு வராகமொன்றாய்

மண்ணெல்லாமிடந்தெடுத்து மதங்கள்செய்து

நெய்யணைந்ததிகிரியினால் வாணன்திண்டோள்

நேர்த்தவன்றாளணைகிற்பீர் ! நெய்தலோடு

மையணைந்தசுவனைகள் தங்கண்களென்றும்

மலர்க்குமுதம்வாயென்றும் கடைசுமார்கள்

செய்யணைந்து களைகளையாதேறும் காழிச்

சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே.

ப - ரை.—வையணைந்த - கூர்மைபொருந்திய, துத்-முனையையுடைய, கோடு-கொம்பையுடைத்தான, ஒன்று - ஒப்பற்ற, வராகமாய் - பனியுருசுகொண்டு, மண் எல்லாம் - பூமிமுழுவதையும், இடந்து - பிளந்து, எடுத்து - தூக்கிக்கொண்டு, ஏறி, ஈஸ்வரத்வத்தால் வந்தசெருக்காலே, மதங்கள் - மதகார்யமான வ்யாபாரங்களை, செய்து - பண்ணி, வாணன் - பாணஸூரனது, திண் - தீர்மான, தோள் - புதுங்களை, நெய்யணைந்த - கூர்மையிதும்படி நெய்ப்பூசிய, திகிரியினால் - திருவாழியாலே, நேர்த்தவன் - துணித்தஎம்பெருமானுடைய, தான் - திருவடிகளை, அணைகிற்பீர்-சேரவிரும்புமவர்களை; கடைசுமார்கள் - பள்ளஸ்தீர்கள், நெய்தலோடு - நெய்தல்மலரையும், மையணைந்த - கருமையிசுந்த, சுவனைகள்-சுவனைமலரையும், தங்கண்களென்றும் - தங்கள்கண்களாகவும், குமுதமலர்-சிவந்த ஆம்பல்மலரையும், தம்வாயென்றும் - தங்கள் வாயாகவும் எண்ணி, செய் - வயல்களின், அணைந்து - களைபறிக்க இழிந்து, களைகளையாது - களைபறியாமல், ஏறும் - வெறுமனை கரைவெறுகின்ற, காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே—.

தேன்வெள்ளத்தைத் தன் முகத்தாலேசொரிகிற தாமரைத்தடங்கலையும் வயலையும் குழவுடைத்தாய்ச்சேல்பாய்கிற சோலையுமுடைத்தாய்காழிச்சீராமவிண்ணகரைச்சேருங்கோள்.

மூன்றும்பாட்டு. (வையணைந்தவித்யாஜி) வை -- கூர்மை. கூரிய முனையையுடைய கோட்டு வராஹமொன்றாய், மண்ணெல்லாமிடந்தெடுத்து, ஈஸ்வரத்வச் செருக்காலே மதகார்யமான வ்யாபாரங்களைப்பண்ணி.

அவை பறக்கிறகாற்றாலே, பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம், பக்வமாய்தலையிலே மிக்க தேனையுடைத்தாயிருக்கிற தாமரைப்பூக்களலாநிற்குமாய்த்து; அந்தமயவைப் பாரம்பண்ணின கயல்களானவை பாயாநிற்குமாய்த்து.

மூன்றும்பாட்டு.—(வையித்யாஜி) கூர்மை மிக்கிருந்துள்ள முனையையுடைய கொம்பையுடைத்தான அஷ்விதீயமஹாவராஹமாய், ஹ்ருமிப்பரப்படைய இடந்தெடுத்துக்கொண்டேறி, ஈஸ்வரத்வத்தால்வந்த செருக்காலே மதகார்யமான வ்யாபாரங்களைப்பண்ணி.

மூன்றும்பாட்டு.— (வையணைந்தவித்யாஜி.) நீங்கள் ப்ரளயாபஜ்ரக்ஷகளுள் வவன்படியறிந்தாஸ்யிச்சாவிடில் வாணன்பட்டது படுவிகோளென்கிற ரென்று ஸங்கதி.

மூ.—பஞ்சியமெல்லடிப்பின்னைதிறத்து முன்னுள்
பாய்விடைகளேழடர்த்துப் பொன்னன்பைம்பூண்
நெஞ்சிடந்துகுருதியுட வுகிர்வேலாண்ட
நின்மலன்றாளனைகிற்பீர் ! நீலமாலேத்
தஞ்சுடையவிருள்தழைப்பத் தரளமாங்கே
தண்மதியின்நிலாக்காட்டப் பவளந்தன்னுல்
செஞ்சுடர்வெயில்விரிக்கு மழகார் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே.

ச.

ப - ரா.—பஞ்சிய - செம்பஞ்சுட்டிய, மெலடி - மீர்வான திருவடிகளை
யுடைய, பின்னைதிறத்து - நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, முன்னாள் - முற்காலத்தில்,
பாய் - கண்டார்மேலே விழுவின்ற, ஏழ்விடைகள் - ஏழரிஷபங்களையும், அடர்த்து-
அழித்து; பொன்னன் - ஹிரண்யனது, பைம்பூண் - அழகிய ஆபரணங்கள் நிறை
ந்த, நெஞ்சு - மார்பை, இடந்து - பிளந்து, குருதி - ரத்தம், உக - பீறிப்புறப்பட,
உகிரவேல் - நகங்களாற்றவேலை, ஆண்ட - காரியங்கொண்ட, நின்மலன் - பரிசுத்
தன்னுள் எம்பெருமானது, தான் - திருவடிகளை, அனைகிற்பீர் - அணையவிரும்புமவர்
களே; நீலம் - மாடங்களிற்படுத்த நீலரத்தங்கள், மாலே - அந்திப்பொழுதை,
தஞ்சுடைய - தனக்குத் தஞ்சுமாகவுடைய, இருள்-இருட்டை, தழைப்ப - தழை
க்கவும், அங்கு - அவற்றின் நடுவெயழுத்தின, தரளம் - முத்துக்கள், தண் - குளி
ர்ந்த, மதியின் - சந்திரனது, நிலா - நிலவை, காட்ட - காட்டவும், பவளம் -
பவழங்கள், தன்னுல் - இடையிடையே தாங்குமுத்தப்பட்டிருப்பதினால், செஞ்
சுடர் - ஸூர்யனது, வெயில் - கார்த்தியை, விரிக்கும் - பரப்பவும், அழகு ஆர் -
இவற்றாலவாத அழகையுடைய, காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே—.

(நெய்நீர்யாழி) நெய் - கூர்மை. கூர்மையுடைய திருவாழி
யாலே, வாணனுடைய திண்ணிய தோள்களைத் துணித்தவன்தான்[உரு
அனைகிற்பீர். (நெய்க்கலிநீர்யாழி) நெய்தலோடு மையனைந்த குவளைகளைத்
தங்கள் கண்களென்றும். (மலரிநீர்யாழி) மலர்க்குமுதத்தை வாயென்
றும் கடைசிமார்கள் செய்வைச்சேர்ந்து களைபறிக்க என்று களைபறி
யாதேயேறும் காழிச்சீராம விண்ணகரைச் சேருங்கோள்.

ந.

(நெய்) கூர்மை. கூர்மையுடைய திருவாழி. கடைந்துநெய்யிட்டிருந்து
ள்ளதிருவாழியாலே, ஷேவதாசுர ஹஜந்ததைப்பண்ணி அத்தாலேதனக்கு
மிடுக்காகநினைத்திருக்கிற வாணனுடையதிண்ணியதோள்களை நேர்த்த
வன்றிருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர்!—நெய்தற்பூவோடேகூட
கலுப்புமிக்கிருந்துள்ள குவளைகளைத் தம் கண்களென்றும், மலரை
யுடைத்தான அரக்காம்பலேத் தந்தாமுடைய வாயென்றும், கடைசிமார்
களைபறிப்பதாக அடுத்தவயலிலேயிழிந்து, கண்ணுக்கும் வாய்க்கும்
அவற்றோடுண்டான ஸர்வபாஸாம்யத்தாலே களைபறியாதே போந்தே
றுகிற காழியில்.

ந.

“நெய்” என்றதின்ரத்தையும் தந்தரேணவருளிச்செய்கிறார் (கூர்மையித்
யாழி.) “நேர்த்த” என்றது - துணித்தவென்றபடி. அரக்காம்பல் - சிவந்தஆம்பல்.
கடைசிமார் - கடைசியான ஜம்மத்தையுடைய பள்ளச்சிகள்.

... ந.

நாலாம்பாட்டு. (பஞ்சியவித்யாதி) பஞ்சொத்தமெல்லடி யென்னுதல் ; செம்பஞ்சியிட்டமெல்லடி யென்னுதல். பஞ்சொத்த மெல்லிய வடியையுடைய பின்னைபொருட்டு, பண்டு பொருநிற ழீஷஹங்களேழையும் அடர்த்து. (பொன்னனித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய அகன்ற மார்வைப்பிளந்து குருநிகொழிக்கும்படி உகிராகிறவேலையாண்ட றேறயப்ரத்யநீகன்தாளணைவீர். (நீலமித்யாதி) அவ்வுரில் மாடங்களிலழுத்தின நீலரத்நமானது, மாலையைத்தஞ்சமாகவுடைய ராத்ரியைத்தனக்கபாபூயமாகவுடைத்தாயிருக்கிற விருளைத்தழைக்க ; நடுநடுவே யழுத்தின முத்தானது, குளிர்ந்தவந்த்ரனுடைய நிலவைக்காட்ட ; பவளமானிடுது, நடுநடுவேநிடந்து புகரையுடைய ஆதித்யனுடைய சிவந்தகடரைக்காட்டாறிக ; இத்தால் - எல்லாக்காலத்திலும் இருளும் வந்த்ரோடியமும் வெய்யிலுமொக்கக்கண் டதுஹவிக்கலாம் டேசமென்றபடி. ச.

நாலாம்பாட்டு.— (பஞ்சியவித்யாதி) செம்பஞ்சுபோலே மீட்குவான திருவடிகளையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காச, பன்டொருநாள், கண்டார்மேலேவிழுநிற ழீஷஹங்களேழையு மழியச்செய்து ; ஹிரண்யனுடைய ஆஹரணங்களாலே அலங்கரித்தமான நெஞ்சை அநாயாஸேந கிழித்துப்பொசட்டு ; மக்கமானது ரொழித்துப்புறப்படும்படியாக, ஆளிட்டிச்செய்தல் ஆயுபத்தாலே அழியச்செய்தல் செய்கையன்றிக்கே, ஆஸ்திவிரோய்யைத் தானே கைதொட்டுத் திருவுகிராகிற வேலாலே யழியச்செய்து அத்தால்வந்த ஸூரியையுடையவன் திருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர் !.— (நீலமித்யாதி) அவ்வுரில் மாடங்களிலழுத்தின நீலரத்நம், மாலையைத்தனக்குத் தஞ்சமாகவுடைய, அதாவது - ராத்ரியைத்தனக்கபாபூயமாக வுடைத்தாயிருக்கிற விருளைத்தழைப்ப ; நடுவே யழுத்தின முத்தானது, குளிர்ந்தவந்த்ரனுடைய நிலாவைக் காட்ட ; இடையிடையே யழுத்தின பவளமானது, புகரையுடைய ஆதித்யனுடைய ப்ரகாஸத்தைக் காட்டாரின்றது.—ஆக, ஏகநாலத்திலே இருளும் வந்த்ரோடியமும் வெய்யிலுமொக்கக் கண்டதுஹவிக்கும்படியான டேசமாய்த்து. ... ச.

நாலாம்பாட்டு.— (பஞ்சியவித்யாதி.) வாணனைப்போலே கைகழிகைமாத்ரமனறிக் கே ஹிரண்யன் பட்டதுபடுவீர்கள் அவனையாஸ்ரயியாவிடில், ஆஸ்ரயித்தால் நப்பின்னையிடத்திற்போலே வ்யாமுத்யனுவனென்கிருரென்று ஸந்தி.

“ தனக்குத்தஞ்சமாகவுடைய ராத்ரியை” என்றதுக்கு விவரணம் (தனக்கபாஸ்ரயமித்யாதி.) “அழகார்” என்றதின் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரார் (ஆகவித்யாதி.)

மூ.—தெவ்வாயமறமன்னர் குருதிக்கொண்டு

திருக்குலத்திலிறந்தோர்க்குத் திருத்திசெய்து
வெவ்வாயமாகிண்டு வேழமட்ட

விண்ணவர்கோன்றாளனைவீர் ! விகிர்தமாத
ரவ்வாயவாணெடுங்கண் குவளைகாட்ட

அரவிந்தம்முகங்காட்ட வருகேயாம்பல்
செவ்வாயின்திரள்காட்டும் வயல்கூழ் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே. (நு.)

ப - ரை.—செவ் ஆய - ஸத்ருக்களாகிய, மறம்மன்னர்-வீரமுள்ள ராஜாக்களு
டைய, குருதிக்கொண்டு - ரத்தத்தால், திருக்குலத்தில் இறந்தோர்க்கு - தன்
வம்சத்தில் முடிந்தவர்களுக்கு, திருத்திசெய்து - உதகக்ரீயையால் திருப்திசெய்
வித்தது; வெம் - ச்ஞமான, வாய - வாயையுடைய, மா - குதிரையருவாய்வந்த
கேட்டுடையவகை, கிண்டு - கிழித்து, வேழம்-சுவலயாபீடமென்னும் யானையை,
காட்ட - முடிதது, விண்ணவர்கோன்-அயர்வறுமமரர்களதிபதியினது, தாள் -[யரு
திருவடிநாமரைகளே, அனைவீர் - சேரவிரும்புமவர்களே !; விகிர்தம் - விலகூண
மேறுபாதிர், மாதர் - ஸ்தரீகளுடைய, அவ்வாய - அப்படிப்பட்ட, வாள் - ஒளி
பொருத்தம், வெய் - காதுகளும் நீண்ட, கண் - கண்களை, குவளை - நீலோத்பல
மலர்கள், காட்ட - காட்டவும், அரவிந்தம் - தாமரைமலர்கள், முகம் - முகத்
தொள்ளியும், சாட்ட - சாட்டவும், அருகே - ஸமீபத்திலுள்ள, ஆம்பல் - செவ்வ
லலிமலர்கள், செவ்வாயின் - சுவந்த வாயின், திரள் - கூட்டங்களை, காட்டும் -
தொற்றுவிக்கத், வயல்கூழ் - கழனிசூழ்ந்த, காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்
மினீரே—, (நு.)

அஞ்சாம்பாட்டு. (தெவ்வாயவித்யாதி) ஸத்ருக்களாய் மறத்தையு
டையராஜாக்களாகத்தத்தாலேதன்வர - த்தாரில்முடிந்தவர்களுக்கு உதக
க்ரீயையபண்ணி; “மழுவினா” இத்த்யாதி. (வெவ்வாயவித்யாதி) வெவ்
வியவாயையுடைய கேஸியைப்பிளந்து, குவலயாபீடத்தை முடித்த
விண்ணவர்கோன் தாளனைவீர்.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (தெவ்வாயவித்யாதி) ஸத்ருக்களாய் மறத்தை
யுடையராயிருக்கிற ராஜாக்களையழியச்செய்து, அவர்களுடைய ருயிர
வெள்ளத்தைக்கொண்டு, வரஸத்திலே முடிந்துபோனார்க்கு உதக
க்ரீயையகளைப்பண்ணி. இவ்வளவாலே-ஸ்ரீபரஸ-ராமாழ்வானை நினைக்கி
றது. வெவ்விதான வாயையுடைத்தாயக்கொண்டு ஹயாவஹமாம்படி
தோற்றின ஆஸ்ரதவிரோயியானகேஸிவாயை அநாயாஸேநகிழித்து,
குவலயாபீடத்தை முடித்து, *அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவை
த்து, இப்படி ஆஸ்ரதவிரோயிகளைக் கைதொட்டுப்போக்குமவன் றிரு
வடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர் !.—

அஞ்சாம்பாட்டு.— (தெவ்வாயவித்யாதி.) ஹிரண்யணைப்பேலே தான்பட்டு
ப்போனவளவன்றிக்கே, “முவெமுகால்கொன்ற” என்கிறபடியே பாதிகூலரைக்
குலமாக அழிக்குமவன்கிடர், அவன்விஷயத்திலநுகலித்து ஜீவித்துப்போங்
கோளென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

திருத்தி-தீபித்தியென்று விவகூழித்தருளிச்செய்கிறார் (உதகேத்யாதி.) “அட்ட”
என்றதனாயம் (முடித்தென்றது.)

மூ.—பைங்கண்விறல்செம்முகத்து வாலிமா ளப்

படர்வனத்துக்கவந்தனெடும் படையார்திண்கை

வெங்கண்விறல்விராதனுக விற்குனித்த

விண்ணவர்கோன்தாளணைவீர் ! வெற்புப்போலும்

துங்கமுகமாளிகைமே லாயங்கூறும்

துடியிடையார்முகக்கமலச் சோதிதன்னால்

திங்கள்முகம்பனிபடைக்கு மழகார் காழிச்

சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே.

சு.

ப - ரை.—பைங்கண் - பசுமையான கண்களையும், விறல் - மிடுக்கையும், செம் முகம் - கோபத்தால் சிவந்தமுகத்தையுமுடைய, வாலி - வாலி யென்னும்வாகரம், மாள் - முடியும்படியாகவும், படர்-பரந்த, வனத்து - காட்டிலுள்ளஜநதககளடங் கலும் வாரிவாய்ப்பெய்த, கவந்தனெடும்-கபந்தனென்னும் அரக்கனும், திண் - தர் டமான, படை - ஆயுதங்கள், ஆர்-நிறைந்த, கை-கைகளையும், வெங்கண்-உகர்மான கண்களையும், விறல் - வெற்றியையுமுடைய, விராதன் - விராதனென்னும் ராக்ஷ ஸனும், உக - உயிர்விடும்படி, விற்குனித்த-விலலைவளைத்த, விண்ணர்-சொன் - தேவ தேவனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனது, தாள்-பாதபங்கஜத்தை, அணைவீர்-கட்டிடும் புமவர்களே !; வெற்புப்போலும் - மலைகள்போலே, துங்கம்-உயர்ந்தமுகம் - முன் ப்ரதேசத்தையுடைய, மாளிகை - மாளிகைகளின், மேல் - மேல்நிலைத்தலே நின்று, ஆயம் கூறும்-தோழமைசொல்லியழைக்கின்ற, துடி-உடுக்கைபோலும், இடையார் - மத்யதேசத்தையுடைய ஸ்தரீகளது, முகக்கமலம்-முகபஞ்சஜந்தினுடைய, சோதி தன்னால் - காந்திகளினாலே, திங்கள் - ஆகாசத்துலாயும் சந்திரனது, முகம் - வத நமானது, பனி - துக்கத்தாலுண்டான கண்ணீரை, படைக்கும் - இடைவிடாமற் கொண்டிருக்கும்படி, அழகு ஆர் - அழகுநீரம்பிய, காழிச்சீராம விண்ணகரே சேர்மினீரே—.

... ..

... ..

(சு)

(விகிர்தமித்யாடி)வேறுபட்டவழகையுடைய ஸ்தரீகளுடைய ஒளியை யுடைத்தான கண்களையும் முகத்தையும் வாயையும், அவ்விடத்தே நின்ற குவளை கண்ணழகையும் தாமரை முகவழகையுங்காட்ட, அருகேநின்ற ஆம்பலானது வாயழகைக்காட்டும் வயல்குழந்த காழி.

(விகிர்தமாதர்) விஸஜாதீயஸ்வஹவைகளாயிருந்துள்ள ஸ்தரீக ளுடைய அப்படிப்பட்ட ஒளியையுடைத்தான பரந்தகண்களைக் குவளை களானவை காட்ட,தாமரைப்பூவானது முகத்தில்தேஜஸ்ஸைக்காட்ட, அருகேஅலர்ந்துநின்ற அரக்காம்பலானது சிவந்த அயரத்தினுடைய திரளைக்காட்டுகிற.

...

...

...

...

டு.

“விகிர்தம்” என்றது-விலக்ஷணவிகாரமுடைய என்றாய், மல்தமருளிச்செய்கிருர் (விஸஜாதீயேத்யாடி.)

...

...

...

...

...

டு.

ஆரும்பாட்டு.—(பைங்கணித்யாடி.)ராஜலோகத்தைவென்றவளவேயன்றிக்கே வாஸஸத்தாலே பெருமிடுக்கனாய் எதிரின்றிக்கேயிருந்த வாலியையும் வென்ற மிடுக்கன்கிடரென்று ராமாவதாரத்தில் வீரவிரிதத்தை யினி யிரண்டுபாட்டாலே யறுஸர்யித்து, இவனிருந்ததேஹத்தைப் பற்றினவாரே உய்யலாமென்கிருரென்று ஸம்மதி.

ஆறும்பாட்டு. (பைங்கணித்யாதி) ஜாதிப்ரயுக்தமான கண்ணிற்பசு மையையும், மிடுக்கையும், சீற்றத்தாலே சிவந்த முகத்தையுமுடைய வாலி பட ; பரந்தகாட்டிலேயுண்டான ஸத்த்வங்களையுடைய இரண்டிகையாலும்வாரி ஹக் த்துக்கொண்டு வருகிற கபையனுடனேகூட, வெவ் வியகண்ணையும் மிடுக்கையுமுடைய விராயன் முடியும்படியாக வில்லை விளைத்த விண்ணவர்கோன் தாளணைவீர். மலைபோலேயோங்கின முகத்தையுடைத்தாயிருக்கிற மாரிகை மேல்நிலத்திலேநின்று அயல் மாரிகையில் தோழிமாரை விளையாடவழைக்கிற பெண்களுடைய முகச் சோதியாலே உந்த்ரமுகம் பனிப்பையுடைத்தாம். பனியென்று- [ய டு] உவத்துக்கும், நடுக்கத்துக்கும், குளிர்ந்திக்கும்பேர் ; இவர்கள் முகத்திற்சோதிக்கு உந்த்ரன் முகங்கெட்டபடி. ... கூ.

ஆறும்பாட்டு.-- (பைங்கணித்யாதி) ஜாதிப்ரயுக்தமான கண்ணில் பசுமையையும், மிடுக்கையும், சீற்றத்தாலே சிவந்த முகத்தையுமுடைய வாலி முடியும்படியாக, பரந்தகாட்டிலேயுண்டான ஸத்த்வங்களையுடைய இரண்டிகையாலும் வாரிஹக் த்துக்கொண்டு வருகிற கபையனுடனேகூட. (படையார்திண்கை) நிண்ணியபடையார்ந்த கை, வெவ்விய கண்களையும் மிடுக்கையுமுடைய விராயன் முடியும்படியாக, வில்லை விளைத்த. (விண்ணவர்கோன் தாளணைவீர்) விரோயியைப்போக்கி டேவ ஜாதிக்குக் குடிநுப்பைப் பண்ணிக்கொடுத்த உக்ரவாத்தித்திருமகன் திருவடிகளை அபூரிக்கவேண்டியிருப்பீர் !-- (வெற்பித்யாதி) மலை போலேயோங்கின முகத்தையுடைத்தாயிருக்கிற மாரிகைகளின் மேல் நிலத்திலேநின்று தோழமையைச் சொல்லியழைத்து விளையாடுகிற துடிபோன்ற இடையையுடையரான ஸத்ரீகளுடைய முவமாகிற கமலத்தினுண்டான தேஜஸ்ஸாலே உந்த்ரனுடைய முவமானது டு உத்தைப் பரபரியாநிற்கும் ; - “நாமென்ன ஜீவநம் ஜீவிக்கிறோம், இவர்களோ டொப்புச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே ஒப்புப்போராதபடியிருப்பதே!” என்று டு உவப்படாநிற்குமாய்த்து. உந்த்ரனுக்கு உந்த்ர னிவர்கள் ; தேஜஸ்ஸை உந்த்ரனுக்குண்டாக்குமவர்க ளென்னவுமாம்.

“படர்வனத்து” என்று விசேஷிக்கைக்கு வேறுகபையனுண்டோவென்ன ; அதுக்குத் தாற்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பரந்தவித்யாதி.) ஸத்த்வங்களை-ஜஹுக்களை. விராயனுக்கு விறலைவிசேஷணமிட்டிருக்க, “திண்கை” என்னவேனுமோ வெண் னும் ஸங்கையிலே அந்வயம்காட்டுகிறார் (நிண்ணியவித்யாதி.) கபையனிடத்தில் வில் குனித்ததில்லையாகிலும், வில்குனித்தது உபலக்ஷணமாய், வாள்பிடித்தமையும் சொ ல்க்கடவது. “ததஸ்தௌ டேஸுகாலஜ்ஞௌவஹ்யாஹ்யாமேவராவவௌ | அஹி ந்ராதாஸுஸஹ்ஜெஷ்டௌ ஸாஹுதஸ்யாஸுடேஸாதஃ” என்றிறே ப்ரமாணமதி. முகத்தை - அஹ்ரப்ரடேஸத்தை. “ஆயம்கூடும்” என்றதினாய் (தோழமையைச் சொல்லியழைத்தென்றது.)

“பனி” என்று - கண்ணீராய், அத்தால் தோற்றின டு உவத்தின் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நாமென்னவித்யாதி.) “பனி” என்றத்தால் - குளிர்ந்தியாய், ப்ரஸாஹத்தை விவக்ஷித்து, அது படைக்குமென்றாய் அஹ்ரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உந்த்ரனுக்கித்யாதி வாக்ய டு வயத்தாலே.) ... கூ.

மூ.— பொருவில்வலம்புரியரக்கன் முடிசுள்பத்தும்
 புற்று மறிந்தனபோலப் புவிமேற்சிந்தச்
 செருவில்வலம்புரிசிலைக்கைமலைத்தோள்வெந்தன்
 திருவடிசேர்ந்துய்சிற்பீர்! திரைநீர்த்தெள்கி
 மருவிவலம்புரிகைதைக்கழியூடாடி
 வயல்நண்ணி மழைதருநீர்த்தவழ்கால்மன்னித்
 தெருவில்வலம்புரி தரளமீனும் காழிச்
 சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே.

எ

ப - ரை.— பொரு இல் - ஒப்பு இல்லாத, வலம் - பலத்தை, புரி-கொண்டிரு
 அரக்கன் - ராவணனாகிய ராக்ஷஸனது, முடிகுள்பத்தம் - கீரீடம் ஒன்றும் பத்து
 த்தலைகளும், புற்று மறிந்தனபோல-புற்றை வெட்டித்திருப்பின் புரைபுரையாய்த்
 தோற்றுவனபோல, புவிமேல் - யுத்தபூமியிலே, சிந்த - சிதறிக்கிடக்க, செருவில்
 யுத்தத்தில், வலம் - வெற்றியை, புரி - தரத்தக்க, சிலை - புரிவோதண்டத்தை தரி
 த்த, கை - கையையும், மலை - ஒருவராலுமசைக்கவொண்ணப் பர்வதம்போன்ற,
 தோள் - புஜங்களையுமுடைய, வேதன் - ராஜபுத்ரரான பெருமானது, திருவடி-
 சரணம்புஜத்தை, சேர்ந்து - கிட்டி, உய்கிற்பீர் - உஜ்ஜீவிக்ககருதமவர்களை;
 வலம்புரி - சங்கங்கள், திரை - அலைகடலை, நீர்த்து - விட்டு, என்னி - இழைத்து,
 போந்தேறி, கைதைக்கழி-கைதைக்கழியை, மருவி-அடைந்து, காழி-உக்கழிநகரில்,
 ஆடி-அங்குமிங்குமுலாவி, பின்பு, வயல் - கழனிசளில், நண்ணி-ப்ரவேசித்து, மழை
 தருநீர் - மழைஜலம், தவழ் - வந்துவிழுந்த, கால் - வாய்க்காலாலே, தெருவில்
 மன்னி - தெருக்களில்புக்து, நீர்வடிந்தவாறே, வலம்புரி-சங்கங்களையும், சரளம்-முந்
 துக்களையும், ஈனும்-பெற்றுத்தருகின்ற, காழிச்சீராமவிண்ணகரே (சேர்மினீரே—

ஏழாம்பாட்டு. (பொருவினித்யாதி) ஒப்பில்லாத பலத்தைப்
 பண்ணுகிற ராவணன்தலைபத்தும் புற்றுமறிந்தாப்போலே விழுந்து
 சிதற. (செருவினித்யாதி) யுய்யத்திலே வெற்றியைத்தருகிற ஸ்ரீராம
 ர்நம்மத்தையும் கையிலேயுடையனாய், மலைபோன்ற தோள்வலையையு
 டைய உக்ரவர்த்தித்திருமகன்றிருவடிகளைச்சேர்ந்து உஜ்ஜீவிக்கவே
 ண்டியிருப்பீர்.

ஏழாம்பாட்டு.— (பொருவினித்யாதி) ஒப்பில்லாத பலத்[ரு]யை
 தைப் பண்ணுகின்றதுள்ள ராவணனுடைய தலைகள் பத்தும், புற்றுமறி
 ந்துகிடக்குமாப்போலே, தேவதைகளுடைய வரத்தாலே பூண்கட்டி
 னவை ஹொமியிலே சிதறும்படியாக, அவனைப்போலே வனநத்தா
 லன்றிக்கே யுய்யத்திலே பலத்தைப் பண்ணுகின்றதுள்ள வில்லையுடைய
 னாய், ஸத்ருக்களால் உலிப்பிக்கவரிதான தோளையுடைய உக்ரவர்த்தி
 த்திருமகனைக்கிட்டி, அவன் விரோயியைப்போக்க அவன்றிருவடிக
 ளை ஆபுரயித்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியிருப்பீர் !.—

ஏழாம்பாட்டு.— (பொருவினித்யாதி.) புற்றுமறிந்து கிடக்குமாப்போலேயென்
 றது - புற்றைவெட்டித்திருப்பினால் புரைபுரையாயிருக்குமாப்போலே பெண்கை.
 புரை - பாழி.

(திரைநிதியாதி) கடல்திரையை, நீத்து - விட்டு, எள்கிப்போயெ
ன்றபடி. வலம்புரியானது, வலமாகப்புகிற தாழையையுடைத்தான
கழியிலேபுகுந்து ஸ்னூரித்து அங்கேபொருத்தி, அக்கழியில்நின்
றும் மழைநீருடனெவையிலேபுகுத்து. (மழையித்யாதி) மேவம்வர்ஷி
த்து வெள்ளம்பெருகின்ற காலிலேபுகுத்து, அவ்வெள்ளக்கால்
வழியே தெருவினமேயுலி வலம்புரி முத்தையின்கிற கழிச்சீராம
வண்ணகர். எ.

எட்டாம்பாட்டு. (பட்டாவித்யாதி) பட்டையுடைத்தாய் அரவொ
த்த அழகியஅல்துலையும், பவளம்போன்ற அழகிய சுவந்தவாயையும்,
மூங்கிலபோன்ற அழகிய கோள்களையும், மான் கண்போன்ற கண்களையும்,
பாலெடுத்தல்ல சொல்லையுடைய மதுவாரி குழவிக்காய்.

(திரைநிதியாதி) கடல்திரையிலேகங்குப்போக்கிறனென்னுகல்; அன்
திகடோ, கரை, தோதுவிட்டு. கடலைவிட்டு, வலம்புரியானது போந்தேறி
சசற்றித்து, தாழையையுடைத்தாய் நுத்தி கழியிலேபோய்ப்புக்கு,
அங்கே இதன்தக ஸ்னூரித்து, அத்தக்கத்தான் வாய்களளவும்வர வெ
ள்ளம் கோதகாடியாலே வாயிலேவந்து திட்டி, அவ்விடத்தன்னிலே
வர்ஷஜலம் தெங்குகினது அது வாய்க்காலாலே ஊரிலேவந்து புகுர
அவ்வழியாலே தெருவினவந்தேறி, அந்திர் வடிந்தவாறேயின்னை போக
மாட்டாதே அவ்விடத்தன்னிலேகிடந்து வலம்புரியையும் முத்தையும்
சுறைந்தருமாந்தது. வலம்புரிவாரிற்றிலே வலம்புரிபிறக்கத் தட்டி
லையேடு. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (பட்டித்யாதி) பட்டையுடைத்தாய் அரவு
போலேயாய் அழகிய அகன்றிருந்துள்ள நிதம்ப்பாடிஸத்தை
யுடைய ஸமாய், பவளம்போலே சுவந்த அபரத்தையுடையருமாய்,
மூங்கிலபோலே தெடிய தோள்களையுடையருமாய், மான்போலே
யிருந்துள்ள கோக்கையு முடையனாய், பாலென்று சொல்லலாம்படி
யினியபேச்சையு முடையனாரிருந்துள்ள, மயவெள்ள மிடாரின்னு
ள்ள குழலையுடைய ஸ்ரீஸத்யஹமைப்பிராட்டி ஹேதுவாக,

“திரை” என்று - கடலைச்சொல்லிறறாய், நீரில் “தெள்க” என்று-தேங்கு[கய
தலாய், அத்கால - போகத்தினமை வலித்ததென் றருளிச்செய்குரர் (கட
லித்யாதி. திரையை, நீத்து - நீங்குபென்றாய், விட்டென்றாய், எள்கி-இளைப்பா
லே யீடுபட்டென்றாய், பாபா ஊரத்தில் இப்படிபடிவிறாழம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்
கருர் (அன்றிகேகயித்யாதி; பாபா ஊரில்லாமல் கேவலபடித்தைப்பிரித்து அர்யா
ஹாம் சொன்னுரென்னலாம்படி, “நீர்த்து” என்று, ரேவனோடேகூட சில
ஸ்ரீகோயல்களிலுண்டு. “மருவ” என்றதின் வலிதார்ப்பம் (சற்றிருந்தென்றது.) எ.

எட்டாம்பாட்டு.— (பட்டித்யாதி) நீங்கள் நான்சொன்னபடி அதுகூலித்தி
கோளாகில், ஸ்ரீஸத்யஹமைப்பிராட்டியிடத்திற்போலே உங்களுக்குவ்யாமுத்ய
னாய் அரியனசெய்து கொடுக்குமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ச அ அ பெரியதிருமொழி. — மூன்றும்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

மூ. — பட்டரவேகலல் கல் பவளச்செவ்வாய்ப்

பணைநெடுந்தோள் பிணைநெடுங்கண் பாஸாமின்சொல்

மட்டவிழும் குழலிக்கா வாழேறாகாவின்

மரங்கொணர்ந்தானடிபணைவீராவில்கவந்தாவ

நெட்டிலையகருங்கழுநின் செங்காய்விழ

நின்பலவின்னதாழ்சினையில் நெருங்குகந

செட்டபழம் சிதைந்து மதுசொசொழும் காழிச

சிராமலின்னகரே சேர்மினிகரே.

அ.

ப - ரை. — பட்ட-பட்டவளத்தாமணந்த, அ - வு-பாமின்படபுதைமொத்த, (பு
ஏ - அழகியதாம், அகல் - பரந்த, அலகுல் - சிதம்பப்படுத்தித்தையும், பவளம் -
பவழம்மோலும், செவ்வாய் - சிவந்தவாயையும, பணை - மூங்கல்பாடில், நெடு-
நீண்ட, தோள்-தோள்களையும, பிணை-பெண்மரனின்சண்டிடாந், செந் - கண்-விசால
மானகண்களையும், பாஸ் ஆம் - அழகமென்னலாம்படியான, இன்சொல் - இனிப
சொற்களையுமுடைய, அப்பாபதலாந்தழகுகளின் ஸம்ர்த்திபாடில், மட்டஅவிழும்
மதுவெள்ளமிடாநின்றவன், குழலிக்கா - அளகபாதசையுடைய ஸ்ரீஸையப
மைப்பிராட்டிக்காத, வாழ்ஹர் - செவ்வகையுடைய, வாஸம்பாசமாக்கிய ஸ்வர்த்
கத்திலுள்ள, காவின் - சீராலினின்றும், மரம் - பாடிதோசயித்ததிற்த, கொணா
ந்தான - பிழங்கிக்கொணாநது பூமிநில நாட்டிய ஸ்ரீகாமனையுடைய, அடி - நிரு
வடிகளை, அணைவீர் - சேரவருப்பவர்களே; அணிவன் - தனிகசாமனவன்,
தாவ - கீளையினின்றும்கீளையில் தத்தித் தன்னிச்சையாய் ஸந்திச்ச, நெடு-
நீண்ட, இலைய - இலைகளையுடைய, கருங்கழுநின் - சமத்தபாகமும் களின், செந்
காய் - பழுக்காய்கள், கிழ - உசிரவகுளம், நீர் - நீர்வாய்ப்பத்தாநிலாக்கி
தழைத்த, பவளின் - பவளமரசுள்ள, தாழ் - தாழ்க்கனச்சூல தாழ்ந்த, கீளையில் -
கீளைகளில், நெருங்கு - நெருங்கிந்ருதுள்ள, மது - மதுத, செட்ட - பழம் - பகவ
பலங்கள், சிதைந்து - சசந்த, மது - சீதலை, சொசொழும் - மொழிகிற, காழிச்சிராம
விண்ணகரே சோமினிகரே.)

(வாணோரித்யாதி) ஜேவர்களுடையபூநிதாப்பில் கலப்பதற்காக கொண்டு
வந்தக்கீஷ்ணன்றிருவடிவாய்ச் சீசரவேண்டியாப்பிரி. (அணில்காதித்யாதி)
அலையில்களானவைஸ்வைரஸஞ்ஜாரப்பண்ணநெடிதான இலையையுடைய
பெரியகழுநின் பழுச்சாயானது, ஓங்கினபலாவல் தாழ்ந்த சீனையுண்டு-
பணைகள், அவற்றில் பணைநெருங்கிச் சதைந்து பகவமான் பலாப்பழ
த்திலேவிழ, அப்பழர்சிதைந்து மதுவொழுதும் காழி. ... அ.

என்றுமொக்க ஸ்வர்மத்திலே நிறுக்கடவந்தான ஸ்ரீகந்தைத ஹ்ருமிரி
லேகொடுவந்துநிறுத்தினவனுடைய. இந்தால்-அரிபனசெய்தும் ஆஸ்த
ரகூணம் பண்ணுமவென்னகை. — (அணிலித்யாதி) அணில்களானவை
ஸ்வைரமாகத்தாவ, நெடிதான இலையையுடைத்தாய் கறத்தநிறத்தை
யுடைத்தான கழுநுகளில் சிவந்தகாயானது தொட்டார்மேலே ஜேரஷ
மாகவிழ, ஓங்கினபலாவின் தாழ்ந்தபணைகளிலே நெருங்கி வர்ப்ப
தாய், தசைந்து. பக்வமாய், — தொட்டார்மேலேஜேரஷமாரிருக்கிற
பழமானது, தேங்கிநிற்கிறதுக்கொரு போக்குக்கண்டு விட்டாப்போ
லே மயகுவெள்ள மிடாநிறகமாய்த்து. அ.

செட்டபழம்-பசுவவன். கணியப்பழுத்தபழமென்று தாத்பாயம் தொடரா
மேலேயித்யாதி.) அ.

மு. — பிறைதங்குசடையாணை வலத்தேவைத்துப்
 பிரமணத்தன்னுத்திரிலே தோற்றவித்துக்
 கறைதங்குலேவலதடங்குண்திருவைமார்வில்
 சலந்தவன்னுளணைகிறீர்! சமுநிரகடித்
 துறைதங்குகமலத்தத்தாரின்னு கைதைத்
 தோடாரும் பொதிசோற்றச் சுண்ணம் நண்ணிச்
 சிறைவாண்டு களிபாடும்வயல்கூழ் காழிச்
 சீராமவிண்ணகரே சேர்மினிரே. கூ.

ப. — பிறைதங்குசடையாணை-சுந்தரணைத் தன்னுடாமதடத்தில் அணிந்த
 ருத்ரணை, வலதம்சவைத்து - வலவருகேவைத்து, பிரமணை - அவனுக்குஞகனான
 வாஹ்மாவை, சண்ணகடிலே - தன்திருநாடிகமலத்தலே, தோற்றவித்த-உண்டாக்கி,
 கறைதங்கு - கறைநத்களின் நுகர்மாமஸங்கள் தங்கிய, தீவல் - வேல்போன்ற,
 தடம் - வசாவமான, சுண் - சுருச்சுணைகையைய, தருவை-பெரிய பிராட்டியாரை,
 மார்வில் - தனத்திருமாரிலேவைத்து, சலந்தவன் - உவள்ளாடே நிதமஸம்ஸலேஷம்
 பண்ணாமவனது, தாரம் - தருவடிசை, அணைகிறீர் - சேரவிரும்புமவர்களே!;
 சிறைவாண்டு - துறைதங்கைய - வணங்குகளானவை, சமுநிர-செங்கமுநிர்ப்பூக்களில்,
 கடி - சேரத்திருநாடு, தோடாரம் - தாமதாமபடி, துறைதங்கு - துறையிலே
 உண்டான, சமலத்து - சமஸ்பபடிச்சளில், துயின்ற - பள்ளிகொண்டு, பின்பு,
 வசவதருமத்தாரி - பெரியம் - லேயுடைய தாழம்பூவிலே, பொதி - அதனுள்ளிறை
 தது, சோறு - தாதுகளும், சுண்ணம் - வ்யாக்யாநம், தன்னுடம்பிலேயேயாம்படி,
 நண்ணி - வழுத்துபுரண்டு, களி - இவற்றையுண்டான ஸந்திதாஷாசியைத்தால்,
 பாடும்-பாடாமனதுவன், வயல்கூழ் - சமுநிரசீராமவிண்ணகரேசேர்மினிரே —. (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) பிறையேறு சடையாணை வல
 வருகேவைத்து, அவனுக்கு ஐகனான வாஹ்மாவைத் திருநாவிலே
 தோற்றவித்து. (கறைதங்கு) கறைகழுவாவேல்போலே செவ்
 வரியாயும் களிமையையும் புசையுமுடைய திருக்கண்களையுடைய
 பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலேவைத்து

ஒன்பதாம்பாட்டு. — (பிறையித்யாதி) ஸாயகனாமாய் ஹோமப்ர
 யாநனுமாயிருக்கிறருத்ரணைத் தன்திருமேனியில் வலவருகேவைத்து,
 வாஹ்மாவைத் தன்னுடைய திருநாடிகமலத்திலேயுத்தாழித்து, கறை
 கழுவ அவஸரமில்லாதபடியான வேல்போலேயிருக்கிற பரந்த திரு
 க்கண்களையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் தன் திருமார்விலேசேர்த்து

ஒன்பதாம்பாட்டு. — (பிறையித்யாதி.) ஸ்ரீஸகயலாமையிராட்டி அதிலு
 ள்ணையாகையாலே அவளிடத்தில் அரிமனசெய்தானேடாகிலும், நாங்கள் ஊர்மா
 நிகளன்றோ, எங்களுக்குமவ நரியனசெய்வனென்னப்போமோ வென்ன ; அவனு
 டையள - ஸ்ரீஸகையப்பாரிசீதான் - திருவினிதத்தில் வ்யாமுத்தான யுடம்புகொடுத்
 தாப்போலே கந்தர்காபாலிகளுக்கு முடம்புகொடுத்தான்கண்டிர்க ளென்கிறாரே
 னறு ஸங்கதி.

(கறைகழுவ அவஸரமில்லாதபடியான) என்றத்தாலே - ஆள்களேவெல்லுக்க
 யே ஸ்வஹாமாயிருக்கைஹலிக்கையாலே, அதுகூணம் எம்பெருமானை “ஜிதம்”
 என்னப்பண்ணவல்ல கண்களென்று தாத்தாயம். “மார்வில்” என்றவநூலம்,
 சேர்த்துஎன்று அரியாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (தன்திரு
 மார்விலேயித்யாதி.)

மூ.—செங்கமலத்தயனணையமறையோர் காழிச்

சீராமவிண்ணகரின் செங்கண்மலை

அங்கமலத்தடவயல்குழாலிநாட

னருள்மாரியரட்ட முக்கு யடையார்சியம்

கொங்குமலர்க்குழலியர்வேள் மங்கைவேந்தன்

கொற்றவேல்பரகாலன் களியன்சொன்ன

சங்கமுகத்தமிழ்மலை பத்தும்வல்லார்

தடங்கடல்குழலசுக்குத் தலைவர்தாமே.

சூ0.

ப - ரா.— செங்கமலம் - அழகியதிருநாட்சமலத்திற் பிறத்த, அயன் அணைய -
ப்ராஹ்மாவையொத்த, மறைவாயா - ப்ராஹ்மணாவர்த்தச்சக்தி, காழிச்சீராமவிண்
ணகரின் - காழிச்சீராமவிண்ணகரில் நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றகித, செங்கண்மலை -
புண்டரீகாஷ்ண விக்ரமமாக; அம - அழகிய, கமலம் - தாமரைப்பூக்கள் நிறைந்த,
தடம் - தடாசங்கடும்வயல் - சமுத்திரமும், குழ - சுற்றமுஞ் சூழ்ந்த, ஒலிநாடன - தரு
வாலிநாட்டுக்குத் தலைவராய், அருள்மாரி - அனுகூலசக்தி அருள்பொழியும மெசம்
மீபான்றவராய், ஆரட்டு - அமுகக-சத்ருக்கள் தலைமெடாதாடி அமுங்கம்சயயம
வராய், அடையார் - சத்ருக்களுக்கது, சீடம் - விரும்புபான்றவராய், கொங்கு-
தேன்நிறைந்த, மலர்-பூக்களை, குழலியர் - கூந்தலுடைம ஸதீசநுகு, (வேள்-
சாமன்போன்றவராய், மங்கை - திருமங்கைச்ச, (வேள்தன்-ராஜாவாய், பரகாலன்-
எதிரிசனாகது யமன்போன்றவராய், கொற்றம்-வெற்றிதரத்தக்க, (வேள்-வலைப்பிடி
த்த, ஒலியன்-ஆழ்வார், சொன்ன - உருளச்செய்த, சங்கம்-பலவர்கூட்டத்தார், முகம்-
எதிர்கொண்டு அறுபைச்சகலாம்பய யான, தமிழ்மலைபத்தும் - தமிழ்த்தகாடைபத்
தையும், வல்லார் - தாசத்தீட்டன் சற்கனவல்லவா, தடம் - பராத, கடல்குழ - அமு
தாம்சூழ்ந்த, உலகக்கு - லோகத்திள், தலைவர் - எல்லாரும் தங்களைநிய நாளாயி
க்கும்படி மேலாயிருப்பார். ... (சூ0)

உஜ்ஜீவிக்கிறவன் நிருவாடிசீனேச்சேரவேண்டியிருப்பீர். (கழுநீரித்யாதி)
செங்கமுநீருடனேநித்யஸம்ஸாரேஷம்பண்ணி, அத்தால்வந்தபுரமமாதும்
படிதுறையிலேபுண்டான தாமரைப்பூவிலேபள்ளிசொண்டு, அநாதரம்
பெரியமடலையுடைய தாழம்பூவிலே போய்ப்புக்கு, அதிலுண்டான சொ
ற்றில்கண்ணத்தைப்பெற்று, சுண்ணமும் அகலபரிமளமும் தன்னுட
ம்பிலேயாம்படி அதிலேமுகுகி, சிறகையுடைய வண்டானது களித்துப்
பாடாநின்ற வயல்குழந்த காழி. ... கூ.

அவளோடேநித்யஸம்ஸாரேஷம்பண்ணுகிறவன் நிருவாடிசீனேக் கிட்ட
வேண்டியிருப்பீர்!. அந்நிமாநிகளான ப்ராஹ்மந்ஜராதிகளோடு அநந்ய
பரையான பிராட்டியோடு வாசியறத் திருமேனியிலே யிடங்கொடு
த்துக்கொண்டிருக்கிற மலேவாணைப்பெறவேண்டியிருப்பீர்! - (கழுநீரி
த்யாதி) செங்கமுநீரிலேபோய்ப்புக்கு நித்யஸம்ஸாரேஷத்தைப்பண்ணி,
அத்தாலேவந்த புரமமாதும்படி துறையிலேபுண்டான தாமரைப்பூ
விலே புதுந்து மயம்பாரம் பண்ணிப் பள்ளிகொண்டு, அநாதரம்,
தாழையுடைய பெரியமடலையுடைய தாழம்பூவிலேபோய்ப்புக்கு, அதி
லகவாயிலுண்டான தாதும் சுண்ணமும் பரிமளமும்மெல்லாம் தன்னுட
ம்பிலேயாம்படி அதிலேகிடந்து புரணி, சிறகையுடைய தானவை
மயம்பாரத்தாலும் பரிமளத்தாலுமாகக் களித்துப்பாடாநின்றதுள்ளகூ.

“கைதை - ஆரூம - (சூ0) - பொதுசோது” என்றநவயம் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்
செய்கிருர் (தாழையுடையவித்யாதி) மடலிலேபொதிந்து கிடந்த சோது-தாதுகள்,

பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமிய்யாதி) அழகிய தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரஹ்மாவை யொத்தஸ்ரஹ்மணர்வர்த்திக்கிற காழிச்சீராமவிண்ணகரிலே நிற்கிற என்செங்கண்மாலே. (அங்கமலமி த்யாதி) அழகியதாமரைப்பூவையுடைய தடாகங்களையும் வயலையுமு[டு டைத்தான திருவாஸிநாடன், அருள்பொழியும்மேவம். (அரட்டித்யாதி) ஸ்ரஹ்யஸமயங்களில் மிடுக்கைப்போக்குமவராய், ஸத்ருக்களுக்கு வலிஹம்போலே அநவீஹவநியராய். (கொங்கித்யாதி) தேன்வெள்ள மிடுகிறமலரைக்குழலிலேயுடையஸ்தீர்களுக்குக்காமனைப்போன்றவர். (மங்கைரித்யாதி) திருமங்கைக்குராவாய், வெற்றிவேலையுமுடைய

பத்தாம்பாட்டு.— (செங்கமலமிய்யாதி) “வால்மீகிர் ஹவாந் ஐஷி:” என்னுமாப்போலே. பெருமானுக்கு வல்லஹையிருப்பானொரு திருவிளக்குப்பிச்சன் பலரையும் திருமுன்பே கேட்பிக்கிற ப்ரகரண த்திசில், ஆர்வார்களைத்திருவுள்ளமாய், “நம் ஹத்தர்களுக்கொரு குறைசொல்லிக்காணும்” என்று திருவுள்ளமானாராய்; இப்பாட்டை விண்ணப்பஞ்செய்து, “நாயன் தே ! ‘ஜேவரைக்கவிபாட்’ என்று துடங்கி தம்மைக்கவிபாடிக்கொண்டார்” என்ன ; “அதுவும் நம் மையன்றோ சொல்லிற்று” என்று திருவுள்ளமானார். உதூர்முவ ஸமரான ஸ்ரஹ்மணர் நிரண்ட ஜேஸத்தில் சீராமவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புண்டரிகாக்ஷணக் கவிபாடிற்று ; அழகிய தாமரைகளிலே அலங்கீதமான தடாகங்களையுடையதான வயலாலே குழப்பட்ட திருவாஸிநாட்டுக்கு ப்ரபாகானவர் ; அதுகூலவர்மத் துக்கு ஸர்வஸ்வஜாநம்பண்ணுமவர் ; எதிரிட்ட ஸத்ருக்கள் தலை யெடாதேஅமுங் கும்படி பண்ணுமவர் ; ஸத்ருக்களுக்கு வந்தணுகவொ ண்றுதபடி ஸ்ரஹம்போலே அநவீஹவநியரானவர் ; எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ஷிஹ்வையரானவர் ; திருமங்கைக்கு ப்ரபாகராயுள்ளவர் ; ஸர் வேஸ்வரன்ஆபுரம்பிடித்தாப்போலே ஆஸ்ரீதரக்ஷணத் துக்காகப்பிடித்த வேலையுடையராய்,

திருமம்.— (செங்கமலமிய்யாதி.) எம்பெருமானைக்கவப்பாடுகிறவர் தம்மைத் தாமே கொண்டாடுவானென்னென்ன ; ஆப்திக்குடலாகக்கொண்டாடி னுரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்குஜீவ்ஷாநுமுபத்தால் பரிஹரிக்கிறார் (வால்மீகிரித்யாதி.) ஆப்திக்குடலானமாத்ரமன்றிக்கே அதுதாசன் ஹவஸ்துத்யென்று பரிஹாரான ரத்தை ஹரதிஹபமுலே நவருளிச்செய்கிறார் (பெருமானுக்கித்யாதி.) நம்மையன் றோசொல்லிற்றென்றது - நம்மதுஹவத்தால் வநசஏற்றத்தால் தம்மைக்கொண் டாடினால் அதுநம்மைக் கொண்டாடினபடியன்றோ வென்றபடி.

“கொங்குமலர்க்குழலியர்வேள்” என்றதுக்கு - தேன் வெள்ளமிடுகிற மல ரைக்குழலிலேயுடைய ஸ்தீர்களுக்குக் காமனைப்போலேஅதுகூலர்க்கெல்லாம் ரூப ஸ்ரணத்தாலும் ஸ்ரஹ்மணரென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (எல்லார்க்கு மித்யாதி.)

சகூஉ பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

ஆழ்வாரருளிச்செய்த. (சங்கமித்யாதி) தமிழுக்குக்கடவராயிருந்தாரிருந்தளித்தே கொண்டாடும்படியான இத்தொடைபத்தையும் வல்லார், பெரியகடல் சூழ்ந்தவுலகில் தலைவராவர். ... க0.

நஞ்ஜீயர் திருவடி களே ஸரணம்.

ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு மீதியுவான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, தமிழுக்குக் கடவார் திரளவிருந்தால் இத்தையே மொப்போதுமொக்கக் கொண்டாட வேண்டும்படியிருக்கிற இத்தொடையல்பத்தும்வல்லார். (தடங்கடல் சூழலுக்குத்தலைவர்தாமே) ஸர்வேஸ்வரனைப்போலே எல்லார்க்கும் தாங்களே ஆபுரயணீயராவர். ... க0.

அடிவரவு.— ஒரு நான் வை பஞ்சி தெவ்வாய் பைங்கண் பொரு பட்ட பிறை செங்கமலம் வந்து.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடி களே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்(இள்ளை) திருவடி களே ஸரணம்.

அரட்டமுக்கி அடையார்சீயமாகையானே பாகாலனென்று பெர்பெற்றனென் னுமதுதோன்ற யோமார்யத்தைச்சாட்குருர் (ப்ரதிபக்ஷத்துக்கியமாதி.) க0.
ஜீபர்திருவடி களே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து-அஞ்சாந்திருமொழி வந்துனதடியேன். ப்ரவேசம்.

எல்லாரும் தந்தாமுக்கு நன்மைவேண்டியிருக்கில் ஸர்வேஸ்வரன் பக்கவிலே நயஸ்தஹரராய்க்கொண்டு சீராமவிண்ணகரை யாபுரயியு ஹிங்கோளென்றார் - தீழ்; அங்ஙனன்றிக்கே, தம்மளவிலே வந்தவாமே, திருவாலியையிருப்பிடமாகக் கொண்டு அங்கேயொழந்தருளியிருக்கிற ஆவிநகர்க்குதிபதிதானே ஸ்வயம்வரித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறபடியை யதுஸந்யித்து, “பரமப்ராப்யனாயிருக்கிறநீ என்பக்க லர்யித்வமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே என்ஹ்ஜயத்திலே புருந்திருந்தாய்,

எல்லாரும் தந்தாமுக்கு நன்மைவேண்டியிருக்கில் ஸர்வேஸ்வரன் பக்கவிலே நயஸ்தஹரராய்க்கொண்டு சீராமவிண்ணகரை யாபுரயியு ஹிங்கோளென்றார்; அங்ஙனன்றிக்கே, தம்மளவில்வந்தவாமே, திருவாலியையிருப்பிடமாகக் கொண்டு அங்கேயொழந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் தானே ஸ்வயம்வரித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறபடியை யதுஸந்யித்து, “பரமப்ராப்யனாயிருக்கிறநீ என்பக்க லர்யித்வமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே என்ஹ்ஜயத்திலே புருந்திருந்தாய், எனக்குன்னையொழியச்

உ.—வந்துனதடியேன் ப்ரவேசம்.—கீழ்ப் பரோபேட்சத்தில் ப்ரவீணதகரானவர் இப்போது திருவாலிபமமானேச் குறித்துத் தம் த்வரையையறிவிப்பிக்கிற தென்னென்கிற ஸங்கையிலே ஸங்கதியையருளிச்செய்கிறார் (எல்லாருமியத்யாதி.) அங்ஙனன்றிக்கேயென்றது-தமக்கத்தாம் நன்மைதேடுவதையும், ஒருவருபேட்சிக்க ஒருநிய்யேட்சைப்பற்றியிருக்கையுமன்றிக்கே யென்றபடி. தம்மளவில்வந்தவாமே - தம்மைத்தாமே விவாரித்தவாற்ற.

† சங்கம் - ஸமுஹம், மோஷ்டியானது, அதிபை, முகங்கொண்டு - எதிர்கொண்டு அதுஹிக்கும்படியிருக்கை.

மூ.—வந்துனதடியேன்மனம்புதந்தாய் புதந்ததற்பின்வணங்குமென்
சிந்தனைக்கினியாய் திருவேயென்னுருயிரே
அந்த அரிணியார் சோகிரிளந்தளிர்களுக்கலந் தவையெங்கும்
செந்தரல்புரையும் திருவாலியம்மானே. க.

ப - ண.— அம - அழகம், தளிர் - தளிர்களால்வந்த, அணிதூர் - அழகுமிக்க
ருக்கிற, அசோகின் - அசோகமரத்தினது, இளந்தளிர்களவை - இளந்தளிர்களா
னவை, எவரும்சலந்து - எவருமொக்கப்பரிமாறி, செம் - சிவந்த, தழல்புரையும்-
அக்கிப்பாலிருக்கிற, திருவாலியம்மானே - திருவாலியையிருப்பிடமாகவுடைய
வனே!, வந்து - நானிருந்த விடத்திலுந்து, உனது அடியேன் - அபூதவத்ஸ [ய]
லானுன தேவரீர்க்கே சொண்டுசெய்து திரிபம் போவதுபூதான வென்னுடைய,
மனம் - மெஞ்சல், நான்பேகூழிபாசிருக்கச் செய்தே, புதந்தாய் - ப்ரவேஸித்தாய் ;
புதந்ததற்பின் - நீ-புதந்தபின்பு, வணங்கும் - ஆராய்கின்ற, என்சிந்தனைக்கு - என்
மதஸ்ஸங்கு, இனியாய் - போக்யானுவனே!, திருவே - எனக்கு ஸம்பத்தான
வனே!, என் தூர் அமிசர்-உனனைப்பிரியல் விழபாதபடி எனக்குதாரகானுவனே!
என்று உவன்பண்ணை உபகாரத் தத ஸ்மரித்து நடுபடுகிறார். (க)

எனக்குன்னையொழியச் செல்லாமையைப்பிறப்பித்தாய், உன்னைப்பிரி
ந்தால் நான் பிழையாதபடி பண்ணினாய், இங்ஙனையிருந்தபின்பு, இனி
நீபோகில் நான் பிழையேன், போகலொட்டேன், உனக்கென்றனை
டியநீயரில்லை, ஆனபின்பு, என்னை நித்யகைங்கர்யங்கொண்டருள வேணு
ம்” என்று, ப்ராய்ஸானவன்றிருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தையபேகூழி
த்து, அப்போதே கிடையாமையாலே அநிலக்ரமப்ராப்திபற்றாத தம் த்வ
ரையை ஆவிஷ்கரித்தாராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். ... *

செல்லாமையைப் பிறப்பித்தாய், உன்வயதிரேகத்திலே நான் பிழை
யாதபடி பண்ணினாய், இங்ஙனையிருந்தபின்பு இனிந்தான் நீபோ[உரு]
கில் பிழையேன், போகலொட்டேன், உனக்குஎன்றனை டியநீயரில்லை,
ஆனபின்பு என்னை நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொண்டருள வேணும்”
என்று ப்ராய்ஸானவன்றிருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை அபேகூழி
த்து ; அப்போதே கிடையாமையாலே அநிலக்ரமப்ராப்தி பற்றாமையா
லுண்டான தம் த்வரையை ஆவிஷ்கரித்தாராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். *

முத்தற்பாட்டு.— (வந்து) நிதிசுயலோரம்மான திருவாலியை
யிருப்பிடமாகவுடையாய், நீயிருந்தவிடத்திலே நானேவந்துகிட்ட
வேண்டியிருக்க என்பக்கல் அபேகூழாமாத்ரமுமின்றிக்கே யிருக்கச்
செய்தே நானிருந்தவிடத்திலே நீயேவந்து.

“ஆருயிரே” என்றத்தைப்பற்ற (வந்திரேகத்தினித்யாடி.) “மனம்வாட நீதினை
யேல்” என்றத்தைப்பற்ற (இனிசதானித்யாடி.) “கைதொழுதெழும் புத்தியேன்”
என்றத்தைப்பற்ற (நிக்யேத்யாடி.) “இனிப்போயினுலறையோ வரையாயொரு
மாற்ற மெத்தாய்” என்னுமத்தைப்பற்ற (அப்போதேயித்யாடி.) ... *

முத்தற்பாட்டு.— (வந்தித்யாடி.) “அந்தளிர்” இத்யாடி “அணிபாலியம்மானே,
வந்து” என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி, வருகைக்கொருஹது சொல்லாமையால்
மலித்தவர்ததையருளிச்செய்கிறார் (நிரதிஸயேத்யாடி.)

முதற்பாட்டு. (வந்துனதித்யாதி) “புகர விட்டவழியடியானென்று” இத்யாதிப்படியே - அடியானென்று பேரிட்டுக்கொண்டாய்த்துப் புகுந்தது. (புகுந்ததற்பினித்யாதி) ஸத்ருவேயாகிலும் தன்மீஹத்திலே புகுந்தால் ஆஸநமிடுமாப்போலே, புகுந்தபின்பாய்த்து வணங்கிற்று; “யயார்ஹாகேஸவேவ்ஸித்திமவஸாஹ்ரதிபேஜிரே” என்னுமாப்போலே. (என்சிந்தனைக்கினியாய்) என்றெந்நுக்கு நிரஸபிக ஹோம்யனுவனே.

ஃவீபாஜாசரக்குக்களிரண்டும்தன் லிலேஸங்மதமாமிடத்தில்இரண்டும் பாதிபாதிவழிவந்துகூடுதல் (க) ஒன்றேவருதல் செய்யவேணுமிறே; அதில், இவருடையபேற்றுக்கு இவ்வளவாக வழிவந்தானிவனாய்த்து. (உனதடியேன்) வருகிறபோதுபுகுநுதைக்கடியாக அவன்கைப்பாடுகொடுவந்த ப்ரமாணம். “அடியாள்வனென்றெனக்காரநுள் செய்யும்” எனனுமாப்போலே-நீயோ உன்சார்யத்துக்குக் கடவாய், நான்காண் என்று, தானே ஸர்வஹங்க்ளையும் நிர்வஹப்பாணசுவாய்த்து வறிட்டுக்கொண்டு புகுந்தது. வந்துபுகுரப்புச்சால், இசையாதே, “அல்லேன்” என்னைக்கு வாய்த்தலையான நெஞ்சிலேவந்து புகுந்தானாய்த்து. அவன்புகுந்தபின்பு இவர்செய்ததென்னென்னில் (வணங்கும்) ஸத்ருமீஹமேயாகிலும், புகுந்தால் ஆஸநமிடுவர்களிறே; அவ்வோபாதி, பின்னைவணங்கி னாராய்த்து; “யயார்ஹாகேஸவேவ்ஸித்திமவஸாஹ்ரதிபேஜிரே” என்னுமாப்போலே. (என்சிந்தனைக்கினியாய்) இப்படிபுகுந்தவந்தானே “போவேன்” என்றாலும் விடவொண்ணாதபடியாய்த்து நெஞ்சுக்கினியனானபடி.

“அபேக்ஷாமாத்ரமுமின்றிக்கே” என்றத்தை விவரியாந்நறுகொணம். “புகுந்தாய்” என்னவமைந்திருக்கவும், “வந்து” என்கையாலே வருகையில் ஃவந்தகரதை தோற்று கிறதென்றுவிவக்ஷித்தது, திருவாலியம்மானுக்குத் தம்முடைய வைமுக்யத்தால்நெஞ்சு தூரமாய்த்தோற்றுமென்றும், இப்படியிருக்க, வருகைக்குப்ரயோஜகத்தையும்காட்டிக்கொண்டு வ்யாச்யாதா நதிபடுகிறார் (ஃவீபாஜாநீத்யாதி.) அதிலென்றது-ஒன்றே வருமிடத்திலென்றபடி. “உனதடியேன்” என்ற-இவர்ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவராக த்தம்மையநுஸர்யிக்க, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவந்தா நென்னச்சேருமோவெருயன்ன; வாஸ்தவாகாரத்தைப் பற்றி அவன்நினைத்தபடியை யருளிச்செய்கிறா ரென்கிறார் (வருகிறவித்யாதி. “உனதடியேன்” என்ற ஆழ்வாருடைய பாசாமானது ஸர்வேஸ்வரன் கையதானப்ரணவார்யமாகையாலே அவன்கையி லோரெழுத்தை த்தாம் கண்டு அர்யத: அநுஸர்யித்தாரித்தனைடாகையால் இந்தபாசரம் ப்ரமாணமென்று கருத்தது. “அடியேன்” என்னவேயமைந்திருக்க, “உனது” என்கைக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (நீயோவித்யாதி.) “மனம்” என்றதுக்குக்கருத்து (வந்து புகுரவித்யாதி.) “புகுந்ததற்பின்வணங்கும்” என்கையாலே - அவ்யவஹிதகாலத் திலேஸ்வரூபஜ்ஞாநகார்யமானவணக்கமிவருக்குவரஸஹாவநையில்லையேயென்று ஸ்ரோதஜ்ஸங்காநுவாஹம் பண்ணுகிறார் (அவனித்யாதி.) இதுக்குத்தரம் (ஸத்ருவித்யாதி.) “வணங்கும்” என்கிறபாதிதம் ஸங்கைக்கு முத்தறஅநுஸர்யிப்பது. இவர் வசமாகவணங்கினாராகிலும் அவன் சிந்தனைக்கினியனானபடியால் எல்லைநிலத்வதக் காட்டுகிறார் (இப்படியித்யாதி.)

மூ.— நீலத்தடவரைமாமணி நிகழக்கிடந்ததுபோ லரவணை
வேலைத்தலைக்கிடந்தா யடியேன்மனத்திருந்தாய்
சோலைத்தலைக்கணமாமயில்நடமாடமழை முகில்போன்றெழுந் தெங்கு
மாலேப்புக்கைகமழு மணியாலியம்மானே. உ.

ப - ரை.— ஆலைப்புக்கை - கருப்பஞ்சாறட்டப்புக்கை, எங்கும் - எவ்விடத்தும்,
மழைமுகில் போன்று - வர்ஷகாலமேகம்போலே, எழுந்த - மேலெழுவதினால்,
கமழும்-பரிமளத்தையுடைத்தான, சோலைத்தலை-சோலைமீலே, மாமயில்கணம்-பெரிய
மயில் கூட்டங்கள், நடமாட-களித்து ஆடாநின்றன, அணி-அழகிய, ஆலி அம்மா
னே - திருவாலிநாட்டுக்கு ஸ்வாமியானவனே !; நீலம் - நீலநிறத்தையுடைய, தட
வரை - பெரியமலைபானது, மாமணி - பெருவிலையானுரைநீரம், நிகழ-தன்மேல் ப்ர
காஸிக்கும்படி, கிடந்தது போல் - சாயவிருந்ததுபோலே, வேலைத்தலை-திருப்பாற்
கடலில், அரவணை - திருவனந்தாழ்வான்மேலே, என்னைக்கிட்விதற்குமுன்னே,
ஸ்ரீகௌஸ்தபம் விளங்கும்படி, கிடந்தாய் - பள்ளிகொண்டவனே !, பின்பு அவ
ஸரம் பெற்றவாறே, அடிபென் மனத்து - ஸேஷபூதனான என்ஹீரதயத்தில், இருந்
தாய் - புதுநது நீந்தாதபடி நிலையாநின்றவனே ! என்று நடுபடுகிறார். (உ)

(திருவே) எனக்குஸம்பத்தாயுள்ளவனே. (அந்தளிரித்யாடி) அழகிய
தளிராலே அலங்கீதமான அசோகத்தினிளந்தளிர்கள் செந்தழ
லொக்கும் திருவாலியம்மானே. ... க.

(திருவே) “திருவுக்கும்திரு” என்றிறபடியே - இவருடைய ஸம்
பத்தாய்த்து இவன். (என்னருயிரே) ஸம்பத்துத்தானாய் யார
கம் வேறொன்றாயிருக்கையன்றிக்கே, எனக்குயாரகனாவனே. வ்ய
திரேகத்தில் பிழையாதபடியா யிராநின்றானாய்த்து. (அந்தளிரித்யாடி)
எனக்குயாரகனுமாய் நிரதிரயஹோம்யனுமானநீ திருவாலியையிருப்
பிடமாகவுடையாய்வைத்து, தனக்கென்னவோரிடமில்லாதாரை
ப்போலே என்னுடைய ஹீடியத்திலேவந்து புதுந்தாயே !. அழகிய
தளிர்களாலே வந்த அழகுமிக்கிருக்கிற அசோகவீக்ஷத்தினுடைய
இளந்தளிரானவை எங்குமொக்கப்பரப்புமாறி அந்நிகல்பமாநிராநின்ற
தாய்த்து. சிவந்தஇளந்தளிர் எங்குமொக்கப் பரப்புமாறித்தளிர்ந்து
நின்றபோது, எங்குமொக்கநெருப்புக்கொளுத்தினுப்போலே உர்ஸநீய
மா நிராநின்றதாய்த்து. இப்படி அந்யயாஜ்ஞாநஜநகமான ஷேஸத்
தை நிரூப்பிடமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனாநிருந்துவைத்து என்ஹீடிய
த்திலே புதுந்திருந்தாயே !. ... க.

(என்னருயிரே) என்றவிடத்தில் “என்” என்றத்தை இங்கும்கூட்டி, “என்திரு”
என்றவிவக்ஷித்து, ஸஜ்ஜைஷ்டாந மருளிச்செய்கிறார் (திருவுக்குமித்யாடி.) தாத்
பர்யமருளிச்செய்து, ஸஸ்ஸூர்யமருளிச்செய்கிறார் (அழகியவித்யாடி.) திருவாலி
நகரை யிங்ஙன்வர்ணித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சிவந்தவித்யாடி
வாக்யவ்யயத்தாலே.) ... க.

இரண்டாம்பாட்டு.— (நீலமித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டில்-மனம்புகுந்தபடியை யரு
ளிச்செய்தார் ; இதில் - ஸஸ்ஸூர்யமனத்திருந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்
ன்று ஸந்ததி.

சகசு பெரியதிருமொழி.— மூன்றும்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

நென்னெல்போய்வருமென்றென்றெண்ணியிராமையென்மனத்தேபுகுந்த
 † திம்மைக்கென்றிருந்தே நெறிநீர்வளம்செறுவில்
 செந்நெற்கூழைவரம்பொரீஇயரிவார்புகததெழுதவாளைபோய்க் கரும்
 ¶ பந்நற்காடணையுமணியாலியம்மானே. ௩.

ப - ரை.— ஏதி - ஆலை லீசாநீனறுள்ள, நீர்வளம் - நீர்வளப்பத்தையுடைய,
 செறுவில்-வயல்களிலுண்டான, செந்நெற்கூழை-வயிரம்பற்றிய செந்நெற்பயிரை,
 உள்ளிறங்கியறுக்க வொண்ணுமைடால், வரம்பு ஓரீஇ-வரப்புகளில் அதின் தலைகளை
 ச்சேர்த்து, அரிவார் - அறுக்கின்றவர்களுடைய, கைப்பிடியிலசப்பட்ட, வாளை-
 வாளைமதஸ்யங்கள், முகத்து - அவர்கள் முகத்தில், எழப்போய்-எழப்பாய்ந்து [ய]
 போய், அ - அந்த, நல் - அழகிய, கரும்புக்காநி - கருப்பங்காட்டை, அடையும-
 சேருகிற, அணிஆலி அம்மாநீன!—; நென்னெல்-நெற்று, போய்—, வரும்-நாளை
 வரும், எனென்று எண்ணி-என்று இப்படியே மீநாரதத்த, இராம-இராமல்.
 என்மனத்தே - அடியேன்மனத்தில், புதுநதத-நீவந்திருந்தத, இனமைக்கு என்று
 இருந்தேன்-இவ்வுலகில் எனக்குஇனிமைவளைக்கைக்காக எனநிருந்தேன் என்குறா.

இரண்டாம்பாட்டு. (நிலமித்யாதி) நிலநிறத்தையுடைய பெரிய
 பர்வதத்திலே யொருநிலரத்தம் சூடந்து விளங்குமாப்போலே, திரு
 வந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டாய்; பின்பு
 வந்து என்மநஸ்வரிலேபுதந்தாய். (சோலையித்யாதி) சோலையிடத்திலே
 மயில்கிரளானவை நீத்தம்பண்ண, நீர்கொண்டெழுந்தகாளமேவம்
 போலே யெழுந்து ஆலைப்புகைகமமுமணியாலியம்மானே. ௨.

இரண்டாம்பாட்டு.— (நிலமித்யாதி) ஒரு நிலநிரியானது தன்மே
 லே பெருவிலையனுயிருப்பதொருரத்தம் உத்தவஸமாம்படி சாய்ந்தா
 ப்போலேயாய்த்துத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற் கடலிலே
 அழகிய திருமேனியிலே ஸ்ரீகௌஸ்துஜம் விளங்கக் கண்வளர்த்தரு
 ளும்படி. (அடியேன்மனத்திருந்தாய்) திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தரு
 ளிற்று இவ்நெஞ்சிலே புகுருகைக்கு † விலக்காமைக்கு அவஸரம்
 பெறுமளவுமாய்த்து; விலக்காமைபெற்று இவ்ஹ்ஜீயத்திலே புகு
 ந்தபின்பு கீதக்கீத்யனயிருந்தாடிய்த்து. (சோலையித்யாதி) சோலைத்
 தலையிலே பெரிய மயில்கிரளானது நடமாடும்படியாக, வர்ஷை[நய]
 வலாஹகம்போலே தோன்றி,எங்குமொக்கஆலைப்புகை கமமுமாய்த்து.
 மழைமுகில்போலே யெழுநிற ஆலைப்புகையைக்கண்டு சோலைத்தலை
 கணமாமயில் நடமாடாநிற்குமாய்த்து. இப்படி விபரீதஜ்ஞாநஜநக
 மானஜேஸத்தை யிருப்பிடமாகவுடையையாயிருந்துவைத்து என்னு
 டைய ஹ்ஜீயத்திலே புகுந்திருந்தாயே!. ... ௨.

இப்போது திருப்பாற்கடலில்கிடக்கையைச்சொல்லுகைக்குத் தாதபர்யகருந
 பூர்வகமாகத் தாதபர்யமருளிச்செய்குறார் (திருவித்யாதி.) ... ௨.

† “புகுந்திருகைக்கு” என்று சிலஸ்ரீகோஸங்கள். ‡ “இனமைக்கு” என்றுபாடா
 ந்தாம். † “எழா” என்னும்பாடம் கோஸாநதாங்களிற்சாண்க; அன்றிக்கே, எழு
 என்பதற்கே எழஎனப் பொருள்கூறுவாருமுளர். ¶ “அன்னல்” என்று, பெரியவா
 ச்சான்பிள்ளைவயாசயாநத்தின் முந்தினடாடம்.

மூன்றும்பாட்டு. (நென்னெலித்யாதி) நேற்றுப்போய்த்து, இன்று வந்தது, நாளைத்தானேவரும் என்று இப்படி காலங்கழிந்து, * ஆக்கை விடும்பொழுதெண்ணிக்கொண்டிராமல், என்நெஞ்சிலே புகுந்தது, இஹலோகத்திலே யென்னைவாழ்விக்க என்றிருந்தேன். (இன்மை) என்ற போது, இனிமைக்கென்றாகிறது. (எறிநீரித்யாதி) அலையெறிகிற நீரையுடைய அழகியவயலில் செந்நெல்தலையெரம்புகளிலே ஒருக்கியறுக்க, வாளை முகத்திலேயெழப்பாய்ந்துபோய், செடிமிக்ககருப்பங்காட்டைச் சென்றடையாநிற்கும். (கரும்பந்நகாடணையும்) அந்த அழகியகருப்பங்காட்டை அணையும். ந.

மூன்றும்பாட்டு. — (நென்னெலித்யாதி) “நேற்றுப்போனான், இன்றுவரும்” என்றுகொண்டு மாறாதேமனோரயித்துக்கொண்டிராதபடியாகவென்னுதல்; “நேற்றுப்போய்த்தது, இன்றுவந்தது, நாளையும் வரக்கடவது” என்று மனோரயித்துக்கொண்டு காலம்செல்ல விடவிரிதாம்படி யிராமேயென்னுதல். (என்னித்யாதி) இப்படி படி மனோரயித்தாலே நான் காலசேஷமப்பண்ணாதபடியாக என்ற ஹ லோகத்திலேவந்து புகுந்தது இஹலோகத்திலே எனக்கினிமை விளைக்கைக்காக என்றிருந்தேன். (இன்மை) என்றபோது, இஹலோ கத்திலேயென்றாகிறது; (இன்மை) என்றபோது, இனிமையெ ன்ருகிறது. (எறிநீரித்யாதி) அலையெறியாநின்றுள்ள நீரையுடை த்தாய், அழகியதாரிநந்துள்ள, செறுக்கஞ்ஞுண்டு - செய்கள், அவற்றிலுண்டான, செந்நெற்கூழையென்று - செந்நெல்தலையாய், அதை வரம்பிலே(க)ஒருக்கி அரிகிறவர்களென்னுதல்; “பைங்கூழ்” என்கிறபடியே, கூழையென்றது - கூழென்றாய், செந்நெல்பயிராய், அதை அரிவாரென்னுதல். (வரம்பொரி) நேர்கொடுநேர் சென்றி ழிந்து அறுக்கவொண்ணாதபடி வயிரம்போலேபிருக்கையாலே வரம்பு களிலே தலைகளைக்கொடுப்போங்கு ஒதுக்கி, துணியிலே அரிவர்களாய் த்து; அவர்கள் சேரப்பிடித்தபிடியிலேயகப்பட்ட வாளைகளானவை அவர்கள்முகத்திலே யெழப்பாய்ந்து, ஸாபாயமான நிலத்தைவிட்டு நிரபாயமாக வர்த்திக்கைக்காக அருகேயுண்டான செடிமிக்க கருப்பங் காட்டிலே சென்றடையாநிற்குமாய்த்து; போய், அரணைப்பற்று மாய்த்து; - அந்த அழகிய கருப்பங்காட்டிலேயடையும். ந.

மூன்றும்பாட்டு. — (நென்னெலித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் - “அடியேன்மனத் திருந்தாய்” என்றார்; அந்த மனத்திருந்தபடிதானும் அவிலம்மிந்நமாக விருந்தானெ ன்றும், காலவிசேஷம் நெஞ்சில்படாதபடி நிரதிசயலோப்யதைதோற்ற விருந்தா னென்று மருளிச்செய்கிறார் என்று இரண்டிவியமாக ஸங்கதி.

வீபஸாதாத்தபர்யம் (மாறாதேயித்யாதி.) “கூழை” என்றது - கதிராகவும் பயிராகவும் அரயஜ்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கதிரறுக்கையும் எழுச்சிகொய்கையு மாக்கி க்ரமேணவருளிச்செய்கிறார் (அழகியதாயித்யாதி.) ஒருக்கியென்றது - உறு க்கியென்கை. * அன்னல்படித்துக்கர்யம் (செடிமிக்கவென்றது.) அந்தநல் என்றர்யா னாரமருளிச்செய்கிறார் (அந்தவித்யாதி.) ந.

சக அ பெரியதிருமொழி.— மூன்றும்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மூ.—மின்னின் மன்னு துடங்கிடை மடவார்தம் சிந்தைமறந்து வந்து நின்
மன்னுசேவடிக்கே மறவாமைவைத்தாயால்
புன்னை மன்னுசெருந்திவண் பொழில்வாயகன் பணைகள் கலந்தெங்கு
மன்னமன்னும் வயலணியா வியம்மானே. ச.

ப - ரை. —புன்னை - புன்னைமாங்களும, செருந்தி - சாபுன்னைமாங்களும,
மன்னு - சிதைந்திருக்கிற, வண் - அழகிய, பொழில்வாய் அகன் - சோலைமீன் உள்
ளே, பணைகள் - பொய்கைகளில், அன்னம் - ஹம்ஸங்கள், எங்கும் கலந்து - எங்கு
மொக்க ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து, மன்னும் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, வயல்-
கழனிகளையுடைய, அணிஆலி அம்மானே—; மின்னில் மன்னு-மின்னோடொத்த[ய]
துடங்கு - ஸகுத்தமமான, இடை - இடையையுடைய, மடவார்தம்-ஸ்த்ரீகள் பக்க
லுண்டான, சிந்தைமறந்து - வாஞ்சையைத்தவிர்த்து, வந்து-உன்பக்கலிலே வந்து,
மன்னு - எப்போதும் ஏகரூபமான, நின் - உன்னுடைய, சேவடிக்கே - அழகிய
திருவடிகளையே, மறவாமை-நான்மறவாதபடி, வைத்தாய்-செய்தருளினாய் ; ஆவ!-
இதென்ன ஆச்சர்யம் ! என்று உகக்கிறார். (ம)

நாலாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னோத்ததுண்ணரிய இடையை
யுடையராய் மடப்பதையுமுடையவர்கள் பக்கல், நெஞ்சைவாங்கி,

நாலாம்பாட்டு.—நீரிங்ஙனேகிடந்து நெஞ்சுளுக்குப்படாநிற்கிற
தென்னென்ன ; ஸ்த்ரீகளை விஸ்மரித்து உன்திருவடிகளை மறவாதபடி
பண்ணினாயாகில் இனி நீசெய்வதென்னென்கிறார்.

(மின்னித்யாதி) மின்னோடொத்திருப்பதாய், துடங்காநின்ற உள்ள
இடையையுடையரான, மடவாருண்டு - ஸ்த்ரீகள், அவர்கள் விஷய
மாக வுண்டான. (சிந்தைமறந்து) இவனெப்போதுமொக்க அவர்
களை ஹம்ஸையகளாக அநுஸந்திக்குமித்தனைபோக்கி, அவைதன்னை
இவன்தான் லலித்தானாகை பெரும்பணியிதே.

நாலாம்பாட்டு.—கீழ்ப்பாட்டுசகளைடுஸங்கதையைத் தாமேகாட்டிக்ருர் (நீரி
த்யாதி;)அர்யித்வாதிசுளின்றிக்கேயிருக்க வந்து புகுந்து ஸ்ரீரமாக விருந்தாயென்று
வெறுமைசொல்லி நிகர்வாநுஸநபாநத்தால் நோவுபடுவானென், “என்கசார்பிறர்
நாயகரே” என்றுகளித்துக்கொண்டு அநுலலித்திருக்கவொண்ணாதேஎன்றுசங்கா
தாத்தர்யம். உபகாராதிசயம் என்னையிப்படிபடுத்துகிறதென்கிறாரென்னும்பரிஹா
ரந்தன்னையருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீகளையித்யாதி.)

“மின்னின்” என்றவிடத்தில், இன் - சாரியையாய், மின்னைமன்னு - அதின்
ஸாயர்மயத்தையுடைத்தான என்றதல்,மின்னில் என்றுஉபமார்யத்தில் பனாமியாய்,
அத்தைப்போலே யிருக்கிற என்றதல் ஸம்ஹார்யம் விவக்ஷித்து மலிதார்யமருளிச்
செய்கிறார் (மின்னோடொத்திருப்பதாயென்று.) கலவியைமறந்து என்னுதே,
“ சிந்தைமறந்து” என்பானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி.) அவை
தன்னை - அந்தஹம்ங்கள் தன்னை, பெரும்பணி-ஊர்ஸஹமென்று கருத்து.

மூ.—நீடுபன்மலர்மாலையிட்டுநின்னிணையடிதொழுதேத்துமென்மனம்
வாடநீநினையேல் மாமெய்தமாமுனிவா
பாடலின்னொவிசங்கினேசைபரந்துபல்பணையால்மலிந்தெங்கும்
ஆடலோசையருவணியாலியம்மானே. (௩)

ப - ரை.—பாடல் - பகவத்காதைகளைப்பாடுகிற, இன்-இனிய, ஒலி-த்வநியும்,
சங்கின்னொசை - சங்கத்வநியும், பரந்து - எங்கும்பரவி, பல்பணையால் - பலவகைப்
பட்ட வாத்யகோஷங்களால், மலிந்து - மிக்கு, எங்கும் - பார்த்தவிடமெங்கும்,
ஆடல்ஒசை - நர்த்தம்பண்ணும்சுவதி, அரு - மாருத, அணிஆலிஅம்மானே!—,
மரம் - மாராமாங்களைமழையும், எய்த - ஒருக்காலே விழும்படிஎய்த, மாமுனிவா-
மநசிவனே!, நின் - உன்னுடைய, இணையடி - ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடி-
களில், பல் - பலவகைப்பட்ட, மலர் - புஷ்பங்களையும், மலை - கலம்பகன்
மாலையையும், நீடு - நெடுங்காலம், இட்டு - பணிமாறி, தொழுது - ஸேவித்து, ஏ-
த்தும் - ஸ்சொத்தம்பண்ணுகிற, என் - அடியினுடைய, மனம் - மநஸ்ஸு, வாட-
உன்னைப்பிரிந்து தளிர்சொலே வாடும்படி, நீ - ஆபுரிதவத்ஸலனான நீ, நினையேல் -
நீணையாதொழியவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (௩)

அவர்களைமறந்துவந்து, (நின்னித்யாதி) உன்னுடைய அழகியதிருவடி-
களை மறவாதபடி பண்ணிவைத்தாய். ஆல் - அசை. (புன்னையித்யாதி)
புன்னையும் செருந்தியும் செறிந்து அழகிய பொழிலிடத்து உள்-
ளான நிர்நிலங்களிலும் அன்னங்கள் கலந்து மன்னுகிற வயலையுடைய
அணியாதி. ச.

அப்ராப்தவிஷயங்களிலுண்டான வாஞ்ஹைமையத்தவிர்த்து,ப்ராப்தவிஷ-
யத்தையாசைப்பாடப்பண்ணினவிதுதான் போருமிதேஉபகாரம்!; அவ-
ற்றைநானேகைவிட்டு, உன்பக்கவிலேவந்து, ஸுஷைகரூபமான வந்திரு-
வடிகளிலே, எனக்கு மறவாமையாகிற பேறுண்டாம்படியாக, நானபே-
கதிக்கவன்றிக்கே தண்ணிர்ப்பந்தல்வைப்பாரோபாதி நிர்ஹேதுகமாகச்
செய்தருளினாய். புன்னை, செருந்தி இவை மன்னாநின்ற உள்ள அழகிய
பொழிலினுள்ளே பொய்கைகளிலே அன்னங்களானவை அந்யோந்யம்
கலந்துநித்யவாஸம்பண்ணுகிற வயலையுடைத்தாய் ஷர்ஸநீயமான திரு-
வாலியில்நிற்கிற ஸர்வோஸ்வரனே. ச.

அத்தைமறந்து என்றும், “அடி-மறவாமை” என்றும் சொன்னதுக்கு உட்கருத்தை
யருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்தேத்யாதிவாக்யஜ்வயததாலே.) “வைத்தாய்” என்ற படி-
வாஸநை (நானித்யாதி.) பொழில்வாய் - பொழிலிடமாய், அகன் - அதுக்குள்ளே
யிருக்கிற, பணைகள் என்று ஸர்வஹார்யம்கிருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார்
(பொழிலினுள்ளேயென்று.) “பணைகள்” என்றநீனார்யம் (பொய்கைகளிலே
யென்றது.) ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(நீடித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் - அவன்செய்தமஹோபகா-
ரத்தைச்சொல்லுகைக்காக, விஷயாஹாரங்களை மறக்கும்படிபண்ணினாய் என்றார்;
அந்தப்ராஸங்கத்திலே, அவை வாஸநாஸைத்தாலே மறுவலிபிழைச்செய்வதென் என்று
அஞ்சி, “மனம்வாடநினையேல், நீனைத்தாயாகில் பிழையேன்” என்றுப்ரார்த்திக்கிறார்
என்று ஸம்மதி.

அஞ்சாம்பாட்டு. (நீடித்யாழி) நீடு - காலநீட்சி. “ஒழிவில்கால மெல்லாம்” “எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்கிறபடியே - உன் திருவடிகளிலேநல்லபூக்களையும்மாலையையும்சாத்தி, “தொழுதெழு” என்கிறஎன்றெஞ்சை. (வாடவித்யாழி) என்மநஸ்ஸானது உன்னைப் பிரிந்து வாடும்படி நினையாதொழியவேணும் மராமரமெய்த மாமுனிவா. (பாடவித்யாழி) ஹவத்மாயைகளைப்பாடுகிற ய்வரியும் ஸங்வய்வரியும். (பல்பணை) பணையென்று - முரசும், பல்லியமும்பெறும்; இயமென்பது - வாடியம். மலிதல் - மிகுதல். மாநய்வரிதுடக்கமானவற்றாலே யெங்கும் மிக்கு நீடித்தம் பண்ணுகிற வேஷமும் மாறாத அணியாவி. ௩.

ஆறும்பாட்டு. (கந்தமித்யாழி) மந்யவத்தான புஷ்பங்களெட்டையுமிட்டு. அவையாவன - கருமுகை, கற்பகம், நாழல், மந்தாரம், ஸௌமந்யி, செங்கழுநீர், தாமரை, கேதகை.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(நீடித்யாழி) “ஒழிவில்காலமெல்லாம்” “எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்கிறபடியே - பலவகைப்பட்ட மலரையுடைத்தான மாலையையிட்டு, உன்னுடைய ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயிருக்கிற திருவடிகளைத்தொழுதேத்துகிற என்னுடைய மநஸ்ஸானது தளிர்போலே வாடும்படியாக நீநினையாதொழியவேணும். (மாமெய்தமாமுனிவா) ஆபிரீதர்க்கு விஸ்வாஸத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கு மவனன்றோ !. (மாமுனிவா) எங்களுடைய நினைவுபோலே தப்பிலும் தப்பி வலிக்கிலும் வலிக்கும்படி யன்றிறே உன்நினைவிருக்கும்படி. பாட்டிஷ்ணியய்வரி, மற்றுமுண்டான ஸங்வய்வரி, இவைபரம்பி, பின்னையும் பலவகைப்பட்டிருந்துள்ள வாடியவேஷங்களும்மிக்கு, பார்த்தவிடமெங்கும் ஆடுகிறவர்களுடைய ய்வரிமாறாத. பணை - முரசும், பல்லியமும். ௩.

ஆறும்பாட்டு.--- (கந்தமித்யாழி) மந்யவத்தான விலக்ஷணபுஷ்பங்களெட்டையுமிட்டு. அவையாவன - கருமுகை, கற்பகம், நாழல், மந்தாரம், ஸௌமந்யி, செங்கழுநீர், தாமரை, கைதை.

நீட்சி - காலக்ஷேமமான நீட்சியாய், அததானம் “இட்டு” என்றதுக்கு விசேஷணமென்று ப்ரமானம் காட்டுகிறார் (ஒழிவிலித்யாழி.) (என்கிறபடியே) என்ற பின், காலமெல்லாம் என்றுசேஷம். மரமெய்த, மாமுனிய - மஹத்தான, மநநத்தை யுடையவனே என்று ஸங்ஹார்யமாய், வலிதார்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆபிரீதர்க்கித்யாழி.) மஹத்வத்தை விவரிக்கிறார் (எங்களுடையவித்யாழி.) பல்லியம் என்றதும்-வாத்யவிசேஷம். ௩.

ஆறும்பாட்டு.—(கந்தமித்யாழி.) “என்மனம்வாட நீநிளையேல்” என்று-நம்மை விட்டு விஷயாஹரபரமாய்ப்போகாமல் நினைப்பிடச்சொன்னீர், நானும்மைப் பெறுகைக்காகவந்து புருந்திருக்க அதுக்கு ப்ரஸத்திதானுண்டோ, நீர்தானே வாஸநாஸலத்தாலே நம்மைவிட்டு மீண்டுபோக நினைத்தீராகில் நாம்செய்வதென் என்னும் ஸங்கையிலே, நானென்னை யுனச்சாக்கி டீஜாய்யவஸாயநிஷ்ஞாயிருக்கும்படி நீவந்தபின்பு நான்போகவொட்டுவேனோ வென்கிறாரென்றுஸம்மதி.

ஸ்ரீ.—கந்தமாமல ரெட்டுமிட்டு நின்காமர்சேவழிகைதொழுதெழும்
புந்தியேன் மனத்தேபுதுந்தாயைப் போகலொட்டேன்
சந்திவேள்விசடங்குநான்மறை யோதியோது வித்தாதியாய்வரும்
அந்தனா ளர றுவணியா லியம்மானே.

ப - ரை. — சந்த - நித்யகாமங்களையும், வேள்வி - நைமித்திக கர்மங்களையும், சடங்கு - காம்யகர்மங்களையும், இவற்றின் அநுஷ்டாபங்காரங்களை விதிக்கிற, ரால்மறை - நாலுலகைப்பட்ட வேதங்களையும், ஆதியாய் - ஸர்வஹிதாயகி, ஒதி - முன்புள்ளவர்களிடத்தில்கற்றும், ஒதுவிததுவரும் - பிறாக்குகிறபித்தம்போருகிற, அந்தணுள் - ப்ராஜ்மணா, அரு - மாறுதேவர்த்திக்கிற, அணி ஆலி அம்மா[ய]னே! —, கந்தம் - பரிமளப்ராசரமாய், மா - ஸ்லாக்ஷ்மாண, எட்டு மலரும் - எண்பகர்பூக்களையும், நன் - உன்னுடைய, சாமர் - அழகிய, சேவடி - சிவந்த திருவடிகளில், இட்டி-ஸ ரர்ப்பித்த, கைதொழுது - ஸகபாலைதொழுது, எழும் - ஏத்தவேணுமென்கிற, புந்தியேன் மனத்த - அத்யவஸாயத்தையுடையென்றெஞ்சிச், புதந்தாயை - உளபேறுகவந்து புதந்தயுணனை, போகலொட்டேன் - இலிரான் போகவொட்டேன் என்கிறார். (சு)

ஸ்வாபவேளம் - பரமஜோய்யமான திருமந்தரத்தால் பரதிபாஜ்யமான வஸ்துவின்பக்களிலே தண்ணைமாப்பிடுத்து; "ஸ்வாமந்த்ய:" என்கிற வஸ்துவாகையாலே. (காமசித்தராஜி) காமம் - அழகு. அழகிய சிவந்த திருவடிகளைத் தொழுதெழுவேலுமென்று அய்யவஸாயமுடைய வெண்ணெஞ்சிலேபுகுந்த வண்ணப்பொகடுவாட்டென்.

ஸ்வாபஜேசரம் ஈபரமஜோத்யமானந் நுமந்த்ரத்தாலே பரதிபாஷ்யஞ்ஞ
வஸ்துவின்பக்கஸிலேதன்னை வமர்ப்பரித்தா; “ஸர்வமஃ” என்கிறவஸ்து
வாகையாலே: உன்னுடைய ஸ்பந்திவழனியமான சிவந்த திருவடிகளைக்
கையாலே தொழுது உஜ்ஜீவிக்கவேணும்மென்னும் அடியவஸாயத்தை
முடைய வென்னுடைய ஸ்பந்தியாதிகலே. (புகந்தாயாப்போகலெட்ட
டேன்) நானுன்னை அபேக்ஷயாதிருக்க நியோவந்து புகுந்தபின்பு, இனி
ப்போகலெட்டேன். நிறைவின்றக்கேயிருக்க வந்த ஸம்பத்தைத் தள்ளு
வாருண்டோ!.

“பனமலர்மாலையிட்டு” என்று கீழ்ச்சொன்னவர், இப்பாட்டில் “எட்டு”[கூய
என்று ஒரு ஸங்க்யாவிலேஷைவெம்சொல்லுகைக்குப் பரமஜநமென்னெனை வருளிச்
செய்கிறார் (ஸ்வாபதேசமென்று.) அதைதயருளிச்செய்கிறார் (பரமதயாதி.)
இத்தால் - பரிமளபாஹுமான மலர்போலே ஓரோவெழுத்தே பரமஜாஹ்யமா
யிருக்கிற திருவெட்டெழுந்தாலே தத்ப்ரத்பாஹ்யவஸ்துவல் தன்னை ஸமர்ப்பிக்
கை யிவநிக்கைச்சாகச் சொன்னாரென்றதாயிற்று. * எட்டெழுத்துக்கு பரிமளநுநு
ப்ரஹ்மபுஷ்பஸாம்யதைவருகைக்கு மூலமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்(ஸ்ரீவே
தயாதி.) “நின்” இத்யாதிக்கு ஸாஸ்தார்ப்யம் (உன்னுடையவித்யாதி.) “கைதொழு
தெழும்புந்த” என்னும்படி அய்யவஸாயநிஷ்டையுண்டானபின்போ அவன்புகுந்த
தென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நானுன்னையித்யாதி.) மனத்தேபுகுருகையாவது -
நெஞ்சுக்கு விஷடமாகையாலே, இவருக்கு அய்யவஸாயம் பிறந்தபின்பு அவன்
புகுகையென்றென்றில்லாமையால், முதற்பாட்டிற்கொன்னபடியே முன்னேபுகு
ந்தத்தை யருளிச்செய்தாரென்று கருகது. “ஓட்டேன்” என்றதுக்கு உட்கருத்தை
யருளிச்செய்கிறார் (நினைவின்றிக்கேயித்யாதி.) கூ.

† “ அஹிஸாப்ரயமபவ்தபபுஷ்டபமிரஜ்ரியநிர்மலஃ | ஸர்வகுதடியாபவ்தப
 க்ஷமாபவ்தபவிஸேஷதஃ || ய்யாநபவ்தபதடபவ்தபஜ்ஞாநபவ்தபதயைவஃ | ஸத
 யாமவ்தபவிபபவ்தபவிவ்ஷணுப்ரீதிகரஃ || ஹேத” என்கிற சிலோகம் இவ்விடத்தில்
 அதுஸந்தேயம்.

உலவுதிரைக்கடல் பள்ளிகொண்டுவந் துன்னடியேன்மனம்புகுந்த அப்
புலவபுண்ணியனே புகுந்தாயைப்போகலொட்டேன்
நிலவுமலர்ப்புன்னை நாமுல் நீழல் தண்டாமரை மலரின்மிசை மலி
யலவன்கண்படுக்கு மணியாஸியம்மானே. எ.

ப - னா. — நிலவு - எப்போதும்மலராரின்றுள்ள, மலர் - புஷ்ப-ஸமர்த்தியை
யுடைய, புன்னை —, நாமுல் - பலிதி, இவற்றின், நீழல் - நிழலில், தண் - குளிர்ந்த, தாமரை
மலரின்மிசை - தாமரைமலரின்மேல், மலி அலவன் - பெரிய ஆண்நண்டுகள், கண்படுக்
கும் - பள்ளிகொள்ளுகிற, அணி ஆலி அம்மானே ! — ; திரை உலவு - திரைக்கிளப்பத்தை
யுடைய, கடல் - திருப்பாற்கடலில், பள்ளிகொண்டு - கண்வளர்ந்தருளி, என்பக்கல்[1]
புகுருகைக்கு அவஸரம் பெற்றவாறே, உன் அடியேன் - உனக்கு ஸேஷபூதனான
என்னுடைய, மனம் - நெஞ்சில், வந்த புகுந்த - உன்பேராகவந்துபுகுந்த, அப்புலவ -
அந்த ஸர்வஜ்ஞனானவனே !. புண்ணியனே - எனக்கு ஸகாதமாணவனே !, புகுந்
தாயை - நிர்ஹேதுகமாகப்புகுந்தவுன்னை, போகலொட்டேன் - நான் போகவொட்
டேன் என்கிறார். (எ)

(சந்தியித்யாதி) நித்யகர்மம், நைமித்திககர்மம். (சடங்குநான்மறை)
காம்யகர்மம். இவற்றினதுஷ்டாநங்களைவிடிகிற நாலுவேடம். (ஓதியி
த்யாதி) முன்புள்ளாரூடனே தாங்களோதி, பின்புள்ளார்க்குத் தாங்க
ளோதுவித்துவருகிற ஸ்ராஹ்மணரோது அணியாஸி. ... கூ.

ஏழாம்பாட்டு. (உலவித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கட
லிலே பள்ளிகொண்டபின்பு, வந்துன்னடியேன்மனம் புகுந்த.

(சந்தியித்யாதி) நித்யகர்மம், நைமித்திககர்மம், சடங்கு -
காம்யகர்மம், நான்மறை - இவற்றினுடைய அதுஷ்டாநபரகார
ங்களை விடியாரின்றுள்ள நாலுவகைப்பட்டவேடம், இவற்றை, முன்
புள்ளவர்களோடே தாங்களோதி, பின்புள்ளாரைத் தாங்க ளோது
வித்து, இப்படி பழையராய்ப் போருகிற ஸ்ராஹ்மணர் மாறாத திருவா
லியிலே, அவர்களுக் காபுரயணியாய்க்கொண்டு நிற்கிற ஸர்வேஸ்
வரனே, அவர்களு முண்டாரிருக்க நீயேவந்து என்ஹீஜயத்திலே புகு
ந்தபின்பு இனிப்போகலொட்டேன். கூ.

ஏழாம்பாட்டு. — (உலவித்யாதி) ஸனூரியாரின்றுள்ள திரையை
யுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி ; அங்குச்சாய்ந்
தருளிற்று என்பக்கல்புகுருகைக்கு அவஸரம் பெறுமளவுமாய், பின்பு
என்பக்கலிலே விலக்காததொரு அவகாசம் பெற்றவாறே, உனக்குப்
புகுருகைக்கு யோந்யனாயிருக்கிற என்ஹீஜயத்திலே புகுந்த.

ஏழாம்பாட்டு. — (உலவித்யாதி.) நீர் “போகலொட்டேன்” என்றீர், நான் நிர்
ஹேதுகமாகப்புகுந்தவன, நானேபோகில் நீர் செய்வதென், நீரென்னவலங்
கொண்டு இங்ஙன்கொன்னதென்று, இவர்களுக்கை ஸோயிச்சைக்காகச்சொல்ல;
இரண்டாம்பாட்டிற்சொன்னபடியே - திருப்பாற்கடலிலே யென்னைப்பெறுகைக்
காகவேகிடந்து வந்து நீபுகுந்த வலங்கொண்டே “நான் போகலொட்டேன்” என
கிறாரென்று ஸந்தி.

தாத்தார்யமருள்செய்கிறார் (அங்கித்யாதி.)

மூ.—சங்குதங்குதடங்கடல் கடன்மல்லையுட்கிடந்தா யருள்புரிந்
திங்கென்னுள்புகுந்தா யினிப்போயினுலறையோ
கொங்குசெண்பகம்மல்லிகைமலர்புல்கி யின்னிளவண்டுபோயினந்
தெங்கின்தாதளையும் திருவாலியம்மானே. அ.

ப - னா.—இன்னிளவண்டு-இனிபவிளம்வண்டுகளானவை, கொங்கு-பரிமளம்
மிதுந்த, செண்பகமலர் - செண்பகப்பூவையும், மல்லிகைமலர்-மல்லிசைப்பூவை
யும், புல்கி - மதுபாநத்திற்காகவிழிந்து தழுவி, அவைகொதித்தவாறே, இளந்தெ
ங்கின் - இளம்தெங்கிலே, அவ்வெம்மையாற்றுகைக்காக, போய் - சென்றுபுக்கு,
தாதுஅளையும் - அதின்தாதைஅளையாபின்னுள்ள, திருவாலியம்மானே—, சங்கு-
சங்கங்கள், தங்கு - மாறாதேயிருப்பதான, தடம் - பெரிய, கடலுள் - திருப்பாற்
கடலிலும், கடனமல்லையுள்-திருக்கடன்மல்லையென்னும் திவ்யதேசத்திலும், கிடந்
தாய் - பள்ளிகொண்டருளினவனே, இங்கு - இவ்விடத்திலே, என்னுள்-தாஸனான
என்ஹுர்தபத்தில், அருள்புரிந்து புதுந்தாய் - கர்ப்பபண்ணிவந்து போந்தாய் ;
இனிப்போயினுல் - இனிசீயேவிட்டுப் பிரிந்துபோனாயாகில், அறையோ-அறையோ
வறை (அயம்). (அ)

(அப்புலவவித்யாதி)புலவன்-விடிவான். ஸர்வஜ்ஞனவனே!, எனக்கு
ஸக்சீதமானவனே,புகுந்தவுன்னைப்போகலொட்டேன்.(நிலவித்யாதி)
நித்யமானமலரையுடைத்தான புன்னை, நாழல், இவற்றின்நிழலிலே.
நாழல் - மலிகீ. குவிர்ந்த தாமரைமலரின்மேலே பெரிய ஆண்நண்
டானது பள்ளிகொள்ளுமணியாவி. “பள்ளிசமலத்திடைப்பட்டபகு
வாயலவன்” என்னும்படியே. எ.

(அப்புலவ)விஷ்ணுஜ்ஞனல்லையோ!. அவஸரமறியாயோ புகுருகை
க்கு. (புண்ணியனே)உன்னைப்பெறுகைக்கொரு கைம்முதலில்லாதபடி
யிருக்கிறவெனக்கு ஸக்சீதமானவனே. (புகுந்தாயைப்போகலொட்
டேன்) நீயேவந்துபுகுந்தபின்பு, உன்னைநானினிப்போகலொட்டேன்.
(நிலவித்யாதி) நித்யமானமலரையுடைத்தாயிருக்கிற புன்னை, நாழல்,
இவற்றினுடைய நிழலிலே பரந்ததாமரைமலரின்மேலே.(மலியலவன்
கண்படுக்கும்) அப்பரப்புக்கெல்லாம் போரும்படி பெரியவடிவை
யுடையஆண்நண்டானது, மற்றொருநியமத்தையறியாதேபடுக்கைவாய்
ப்பாலே கிடந்து உறங்காநிற்குமாய்த்து. வயலாலிமணவாளனுடைய
வ்யாபாரத்தோடு அங்குண்டான திரயக்குக்களுடைய வ்யாபாரத்
தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாய்த்திவர்க்கு அந்நிலத்திலுள்ளவை யா
கையாலே. எ.

“நாழல்” என்றது - மலிநி என்கிற விகீஷம். தண் - தட்பமாய், பெருமை
யைச்சொல்லுமென்றருளிச்செய்கிறார் (பரந்தயென்று.) நியமத்தை - ஸரஸீலே
ஷத்தை. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (சங்கித்யாதி) சங்குகள் வர்த்திக்கிற பெரிய கடற்கரையிலே திருக்கடன்மல்லையிலே பள்ளிகொண்டாய் ; பின்னை அருள்பண்ணி யிங்கே என்ஹ்ஹீடியத்திலே புகுந்தாய் ; இனிப்போன யாகில் அறையோவறை : “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” இத்யாதி ப்படியே. (கொங்கித்யாதி) தேனையுடைத்தான செண்பகப்பூ, மல்லிகைப்பூ, இவற்றைத்தழுவி, நல்ல இளவண்டிகள் போய் இளந்தெங்கின் தாதனையும் திருவாலியம்மானே!, இனிப்போயினுலறையோவறை. அ.

எட்டாம்பாட்டு.— (சங்கித்யாதி) சங்குமாறாதே யிருப்பதாய் பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினாய் ; அங்குநின்றும் ஆபிரீதனுக்காகத் திருக்கடன்மல்லையிலே கண்வளர்ந்தருளினாய் ; இவ்வோவிடங்க ளுனக்குவாஸஸ்யாநமா யிருக்க, என்பக் கலிலே க்ஃபைபண்ணிவந்து புகுந்தாய். (இனிப்போயினுலறையோ) உனக்கந்த க்ஃபைமாறாதபடி யிருக்கையாலே, இனிப்போனயாகில் அறையோவறை. ஹேதுமாதிலிறே அதின்கார்யமும் மாறுவது. உன்னுலல்லது செல்லாதவென்னைவிட்டு நீயிருக்கவுமாய்ப்போகவுமாயிருப்பார்நெஞ்சி லிருக்கவொண்ணாது. (கொங்கித்யாதி) பரிமளத்தையுடைத்தான செண்பகம், மல்லிகைமலர், இவற்றிலே, மயபாநார்யமாக இழிந்தவண்டிகளானவை அவற்றோடேதழுவி, அவைகொதித்தவாறே அந்தவெம்மையாற்றுகைக்காக, கோடையிலே நோவுபட்டவர்கள் வந்தநபங்கத்திலே கைவைத்துக்கொண்டுநீடக்குமாப்போலே, இளந்தெங்கிலேபோய் அதின்தாதை அனையும் திருவாலியம்மானே. அ.

எட்டாம்பாட்டு.— (சங்கித்யாதி.) “போகலொட்டேன்” என்றுசொன்னதைக்கேட்டு எம்பெருமான் “இவரப்போதுசொல்லும் சொலவுகேடகவேணும்” என்று போக்கிலேயொருப்பட்டு, நீயூபுண்டரீகர்க்காகத் திருப்பாற்கடல்[உருநின்றும் வந்து தறைக்கிடக்கிருப்போலே என்னெஞ்சிலருளாலே புகுந்தாய், இனி “போகிரோம்” என்று நீபோனயாகில் நான்வென்றன், என்னை விட்டுப்பொறுக்கமாட்டாதே நீயே வருவாயென்கிறோன்று ஸந்தி.

அறையோவறைஎன்றது-நீபோனால்எனக்கேஜபமென்றுஜயம்கூறுகிறபடி. போனானில் போனவிடத்திலிருக்கமாட்டாமையால் க்ஃபையாலேவருகை வியியமாகையால், தாம்ஜயித்தமைவியியம், அவன் போகவேமாட்டானென்று கருத்து. அவன் க்ஃபையாலே போகமாட்டாதவனானால் நான்ஜயித்தேனென்னப்போமோ, இந்த உத்தியாலே அவன்போனாலோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஹேதுவித்யாதி.) இவர் எத்தனை வெற்றிதோற்றச்சொன்னாலும், “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்கிறபடியே க்ஃபை அவனைக்காற்கட்டுமென்று கருத்து. க்ஃபை கால்கட்டப் போகமாட்டாமையைக் கண்டு தாமவனைவென்றாராய், அவனைநியாயமானாக்கி நியமித்தாரோவென்ன ; பிறரொருவர், “வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன்” என்றாரே என்று விவக்ஷித்து, அந்தபாசுரார்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உன்னுலித்யாதி.) (ஒண்ணாது) என்றவநனாரம், என்றாரிறே என்று போஷம். “புல்லி” என்றதினரீயம் (சமுநியென்றது.) அ.

மூ. — ஓதியாயிரநாமமும்பணிந்தேத்திநின்னடைந்தேற்கொருபொருள்
வேதியாவரையாவுரையா யொருமாற்றமெந்தாய்
நீதியாகிய வேதமாமுனியாளர் தோற்றமுரைத்து மற்றவர்க்
காதியாயிருந்தாயணியாலியம்மானே. கூ.

ப - ரை. — நீதியாகிய - நாட்டாரதுஷ்டிக்கும்படியை விதிக்கக்கடவதான,
வேதம் - வேதம், மாமுனியாளர் - அவ்வேதத்தன் மந்த்ரரூபமானவறறைக்கான
வல்லரானமஹர்ஷிகளுடைய, தோற்றம் - உத்பத்தி, ஆகியவிவற்றை, உலாத்த-
சொல்லி, மற்றவர்க்கு - மற்றெல்லார்க்கும், ஆதியாயிருந்தாய் - காரணத்தினாலு
யிருக்கிறவனே, அணியாலியம்மானே —, வேதியா-வேதமொன்றினாலேயே யறியத்
தக்கவனே, அரையா - குறும்பறுத்தாள்பவனே, எந்தாய் - எனக்குஸ்வாமியான
வனே, ஆயிரநாமமும்ஓதி - உன்ஸஹஸ்ரநாமங்களையுஞ்சொல்லி, பணிந்து ஏத்தி-
திருவடிகளில் விழுந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, நின்அடைந்தேற்கு - உன்னைத்தஞ்சு
மாகப்பற்றினவெனக்கு, ஒருபொருள்-அத்விதீயபுருஷார்த்தஸாதநமான, ஒருமாற்
றம் - ஒருவார்த்தை, உரையாய்-பராக்முகம்பண்ணுது அருளிச்செய்யவேணும். (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஓதியித்யாதி) ஆயிரந் திருநாமங்களையும்
வாயாரச் சொல்லி உன்திருவடிகளிலே பணிந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
உன்னையடைந்த வெனக்கொருபொருள். (வேதியாவித்யாதி)வேடைக
ஸமபிமம்யனே. (அரையா) என்னை வன்னியமறுத்தாண்டவனே.
(உரையாயித்யாதி) “உனக்கென்னைப்பெறுகைக்கு உபாயமிதுதான்”
என்று ஒருவார்த்தையருளிச்செய்யவேணும். உனக்கு ஒருவார்த்தை,
எனக்கு ஸத்தாவேறுது.

ஒன்பதாம்பாட்டு. — (ஓதியித்யாதி) திருநாமங்களாயிரத்தையும்
வாயாலே சொல்லித் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ரத்தைப்
பண்ணி உன்னைக்கிட்டின வெனக்கு. (ஒருபொருள்) “உனக்கென்னைப்
பெறுகைக்குஸாயநமிதுவே” என்று ஓராய்த்தைச் சொல்லவேணும்.
(வேதியா)வேடைகஸமபிமம்யனே. (அரையா) என்னை வன்னியமறு
த்தானுகிறவனே, எனக்கு ஸ்வாமியானவனே, ஒருவார்த்தையருளிச்
செய்யவேணும் - “மாஹ்-ஹ:” என்று நானுஜ்ஜீவிக்கும்படி ஒருவார்
த்தை யருளிச்செய்யவேணும்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. — (ஓதியித்யாதி.) “இனிப்போயினுலையோ” என்று தாம்
வெற்றிதோற்றச்சொன்னவர், அவன் தம்மைவிட்டுப்போகாமலிருக்கச்செய்தேயும்
தமக்குப்பிறந்த ப்ராப்யத்வரையாலே உபாயவிசேஷப்ராபம் பண்ணுகிறாரென்று
ஸங்கதி.

திருநாம ஸங்கீர்த்தநாடிகளையெல்லாம் அயிகாரிஸ்வரூபத்திலே செலவெழுதி,
ஷிட்யோபாயமவென்றிருக்கச் செய்தேயும் அதுசடக்கென வலியாமையாக
உன்வாயாலே “நானே உபாயம்” என்றொருவார்த்தைசொல்லவேணுமென்றகேட்
கிறாரென்றருளிச்செய்திறார் (உனக்கித்யாதி.) வன்னியம் - குறும்பு. “எந்தாய்”
என்றதினாயும் (எனக்கித்யாதி.)

புல்லிவண்டறையும்பொழில்புடைசூழ் தென்னுலியிருந்தமாயனைக்
கல்லின் மன்னுதிண்டோள் கலியனெலிசெய்த
நல்லவின்னிசைமாலேநாலுமோரைந்துமொன்றும்நவின்று தாமுடன்
வல்லராயுரைப்பார்க்கிடமாகும் வானுலகே. க0.

ப - ரா.— வண்டு - வண்டிகளானவை, புலவி - ஒன்றுக்கொன்று ஆலிங்கநம்
பண்ணிக்கொண்டு, அறையும் - பாடாநின்றன, பொழில் - சோலை, புடைசூழ்-
சுற்றுஞ்சூழ்ந்து, தென் - அழகிய, ஆலி - திருவாலியென்னும் திவ்யதேசத்திலே,
இருந்த - எழுந்தருளியிருக்கிற, மாயனை - ஆர்ச்சர்பூதனான ஸர்வேஸ்வரன்விஷய
மாக, கல்லின் - மலைபோலே, தின் - தாடமாயும், மன்னு-நித்யமாயுமிருந்துள்ள,
தோள் - தோளையுடைய, கலியன் - ஆழ்வார், ஒலிசெய்த - அருளிச்செய்த, நல்ல-
அழகிய, இன் இசை-இனிய இசையையுடைத்தான, மாலேராலும்ஒரைந்தும்ஒன்றும்-
பத்துப்பாட்டையும், நவ்ந்து-சொல்லி, தாம்உடன்வல்லராய் உரைப்பார்க்கு-எப்
போதம் அதினர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணிக்கொண்டேயிருப்பவர்க்கு, வானுலகே-
பரமபதமே, இடமாகும் - இருப்பிடமாகும். (+0)

(நீதியித்யாதி) நாட்டார்க்கு அநுஷ்டாபத்தை விபிக்குற வேடிம்.
(மாமுனியாளர்தோற்றம்) அவ்வேடித்தில் மந்தரரூபமானவற்
றைக் காணக்கடவராயிருக்கிற ஐங்குருடைய உத்பத்தி, இவற்
றைச்சொல்லி, எல்லார்க்கும் காரணஹ-ஓதனுவனே. “யயாபூர்வ
மகல்பயத்” என்கிறபடியே-பூர்வக்ரமத்திலே ஸ்ஐஷ்டியாநிற்கிறவ[உரு
னென்னுதல் ; அதாவது-ஹ-ஓ; என்னுஹ-ஓமியை ஸ்ஐஷ்டித்து, இவ்வ
கைகளிலே அவற்றைச்சொல்லிச்சொல்லி ஸ்ஐஷ்டிக்கை. கூ.

(நீதியித்யாதி) நாட்டாரநுஷ்டிக்கும்படியை விபிக்கக்கடவ வேடிம்.
(மாமுனியாளர்தோற்றம்) அதில் மந்தரரூபமானவற்றைக் காணக்
கடவராயிருக்கிற ஐங்குருடைய உத்பத்தி ; இவற்றைச்சொல்லி,[உரு
எல்லார்க்குமொக்க காரணஹ-ஓதனாயிருக்கிறவனே. வேடிஸஷ்டத்தின்
படியே பூர்வக்ரமத்திலே ஸ்ஐஷ்டியாநிற்கிறவனென்னுதல். அதாகி
றது - “ஹ-ஓ” என்னு ஹ-ஓமியை ஸ்ஐஷ்டித்து, இவ்வகைகளிலே
அத்தைச்சொல்லி ஸ்ஐஷ்டிக்கை. கூ.

வேதமுரைக்கை - நேரே வேடிஸ்ஐஷ்டியாய், முனிகளுடைய தோற்றத்தையுரைக்
கையாவது - ஸ்ரஹ்மாவுக்கு ஸ்ஐஷ்டிக்கும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகையாய், அது
வும் பரம்பரையா முனிகளுக்கு ஸ்ஐஷ்டியாமென்றுதாத்பர்யம் திருவுள்ளம்பற்றி,
ஸஷ்டார்யம் காட்டுகிறார் (நாட்டாரித்யாதி.) நீதியாகிய வேதமுரைத்து, அவ்
வழியால், மாமுனியாளர்தோற்றமென்ன, மற்றவரென்ன, இவையெல்லாவற்றுக்
கும் ஆடியானவனே என்று யோஜநாநூரம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச்
செய்கிறார் (வேடித்யாதி.) கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (புல்லியித்யாதி) வண்டிகளானவை ஒன்றுக் கொன்று ஆலிங்மநம்பண்ணிப் பாடாநின்றுள்ள பொழில் சுற்றுஞ் சூழ்ந்தழகிய திருவாலியிலே யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. (கல்லித்யாதி) கல்லைப்போலே திண்ணியதோளையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த. (நல்ல வித்யாதி) அழகிய இனிய இசையையுடைத்தான பத்துப்பாட்டையும்கற்கவல்லவர்க்கு பரமபடி மிருப்பிடமாம். ... க0.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு.— (புல்லியித்யாதி) வண்டிகளானவை தழுவி மய-பாநமத்தமாய்க் கொண்டு அறையாநின்றுள்ள பொழிலை பர்யதாத் திலே யுடைத்தான திருவாலியிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற ஆஸ்வார்ய ஹ-குதனைக்கவிபாடிற்று. மலைபோலே திண்ணியதாய் நித்யமாயிருந்து ள்ள தோளையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த நல்ல இன்னிசையான தோடை; இநிலுண்டான ஆடிநாதிசயத்தாலே விடமாட்டாமை பிரி த்துப்பிரித்தருளிச்செய்கிறார். ... க0.

அடிவரவு. — வந்து நில நென்னெல் மின்னில் நீடு கந்தம்

உலவு சங்கு ஒதி புல்லி தூவிரி.

தருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை. திருவாழ்வாரே ஸரணம்.
கனகாபுரம்

பத்தாம்பாட்டு.— (புல்லியித்யாதி.) அறையாநின்றுள்ள - பாடாநின்றுள்ள. “மனனு” என்றதன்மையும் (நித்யமாயென்றது;) விரகாலஸ்யாயிடா யென்றபடி. “தாமுடன் - நவின்று-வல்லராயுரைப்பார்க்கு” என்றதுக்கு - தங்கள்மனத்தோ டேகூடக்கிடீடிச் சொல்லவல்லார்க்கென்று ஸஸ்வார்யம்கண்டு கொள்வது. க0.

ஜீபர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து - அஞ்சாந்திருமொழி ஸம்பூர்ணம்.

ஆக, திருமொழி - ௨௫ - க்கு, பாட்டு - ௨௫0.

“வந்துனதடியேன்மனம் புகுந்தாய்” என்றும் “அடியேன்மனம் புகுந்ததிம்மைக்கென்றிருந்தேன்” என்றும் மாநஸாநுஹவமாய்நின்றது - கீழ்த்திருமொழி; அதுதான் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், அத்தை ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகார மென்றிருக்கையன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷமென்றே[ரு ப்ரதிபத்திபண்ணி அநந்தரம் ஸாஹ்யஸ0ஸிலேஷாபேக்ஷை பிறந்து, அது தாம் நினைத்தபடி அநுஹவிக் கக்கிடையாமையாலே ஆற்றுமை மிக்கு ஒருபிராட்டிடிஸையை ப்ராப்தராய், அதுதானும் புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டிடிஸையாய், ஆற்றுமைகைகொடுக்கஉடியாநத்திலே புறப்பட்டு, அங்கே வர்த்திக்கிற வண்டுகளைத் தூதுவிடுகிறார்.

நஞ்ஜீயருடையநோவிலே பெற்றி அறியப்புகுந்து, “இவகுத்தை க்கு வேண்டியிருக்கிறதென்?” என்று கேட்க; * தூவிரியமலருழக்கி ப்பாட்டுக்கேட்கவும், பெருமாளெழுந்தருள பின்னும் முன்னும் சுற்றும்வந்து திருவடித்தொழவும் வேண்டியிராநின்றேன் என்றருளிச் செய்தருளினார்; அப்போதே, வரந்தரும்பெருமாளரையரை அழைத்துவிட்டுப் பாட்டுக் கேட்டருளாநிற்க, “மீனாயகொடி நெடுவேள் வலிசெய்யமெலிவேனோ” என்னுமளவிலே வந்தவாறே, “காமஸ்ரங்களாலே ஏவுண்பதுக்கு முன்பே வாராவிட்டால், பட்டபுண்பரிஹரிக்கவாகிலும் வந்தாலாகாதோ!” என்றருளிச்செய்தருளினார்.

“வந்துனதடியேன் மனம் புகுந்தாய்” என்றும், “அடியேன் மனத்திருந்தாய்” என்றும், “என்மனத்தே புகுந்ததினமைக் கென்றிருந்தேன்” என்றும் - மாநஸாநுஹவமாத்ரமாய்நின்றது - கீழ்த்திருமொழி; மாநஸாநுஹவமானது முதிர்ந்து, அதுதான் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், அத்துத ப்ரத்யக்ஷஸ^{ரால்} மென்றிருக்கையன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷமென்றே ப்ரதிபத்தி^{பி}பண்ணி, அநந்தரம் ஸாஹ்யஸ0ஸிலேஷாபேக்ஷைபிறந்து, அதுதான் நினைத்தபடியநுஹவிக் கக்கிடையாமையாலே ஆற்றுமைகரைபுரண்டு, ஒருபிராட்டிடிஸையை ப்ராப்தராய், அவள் பேச்சாலே ஸ்வடிஸையைப்பேசுகிறார்.

தூவிரிய ப்ரவேஸம்.— உயிராரிகளுக்கெல்லா மித்திருமொழியில் மிகவு மாடிமுண்டாகைக்காக அறியுத்தாஹிமதமென்னுமத்தை ஓரைதிஹ்யத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்(நஞ்ஜீயரித்யாடி.)பெற்றி-நஞ்ஜீயர்ஸ்ரீபாடித்திலவர். ஆளவந்தார்க்கு * அறக்கும்வினை அஹிமதமாஸூப்பால் இவர்க்கு இது அஹிமதம். திருமொழிக ளெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு இத்திருமொழி அஹிமதமாகைக்கு நியா மகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அப்போதேயித்யாடி;) தாம்நோவுபட்டது பின்டிஸையாகையாலே நோவுபடுவதற்குமுன்பே யுதவவேணும்,இதில்லாவிட்டால் நோவுபட்டபின்பாகிலும் உதவலாகாதோவென்னும் கருத்தாலே, அஹிமதமாய்த் தென்று கருத்து.

ஸந்திகாட்டுகிறார் (வந்தித்யாடி.)

அவ்வளவில் அவன்தான் ஸந்நிஹிதனாக, அவனுக்குத்தன்னளவுகளைச் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார். ...

[யயாந்நிஸங்மாத்தகநகமபஜோஷ0 ப்ராஜாயதே | ஸ0ஸிஷ்ட0 வாஸுஜேவேந மதுஷ்யாணுதயாமந:] பொன் நெருப்பிலேயிடவிட அழுக்கற்றுத் தன்னிறம்பெற்று ஸாய்யமாமாப்போலே, ஹமவஷ்விஷயத்திலே அவமாஹிக்க அபஜோஷனும் ; பின்னை, பிராட்டிமார்படியுண்டாகக்கடவதாய்த்து ஸகலாத்மாக்களுக்கும். பிராட்டிமார்படிபிறந்தபடிதா நென்னென்னில் ; அநந்யார்ஹஸேஷத்வமென்றென்றுண்டு ; அதுஇரண்டுதலைக்குமொத்திருக்கும் ; கலந்தபோது ப்ரீதி பிறக்கையாலும், பிரிந்தபோது ஆற்றுமைபிறக்கையாலும், தடேக ஹோமத்தாலும், அவன் நிர்வாஹனாக இத்தலை நிர்வாஹ்யமாகையாலும், ஸ்வயத்நத்தாலே பேறென்றிருக்கையன்றிக்கே அத்தலையாலே பேறென்றிருக்கையாலும், பிராட்டிமார்படி யுண்டாகத்தட்டில்லை. ஸர்வபாஸாஹிஸ்யம் சொல்லுகிற விடங்களிலே வந்தால், தாமரை போலே கண்கால் என்னுமத்தை தாமரைதானென்று தாமரை என்றே வ்யவஹரிக்குமிதே ; “ நவஹீதாத்வயாஹீநாநவாஹமபி” என்றோக்கச்சொன்னாசிரிதே இனையபெருமாள் ; இவ்வோவழிகளால் பிராட்டிமார்படியை ப்ராப்தராகத் தட்டில்லை. நாயகனோடேயியற்கையிலே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றுமைநோவுபடுகிறுளொரு பிராட்டி, அவன் வருந்தனையும் பொறுத்தாக்க மாட்டாமையாலே தூதுவிடப்பார்த்து, அதுக்குத் தன்பரிகரத்தில் கால்டைதந்து போகவல்லாரில்லாமையாலும், இனித்தான் வேதநாவேதநவிஹாமமற இரங்கவேண்டும்படியான டையை யுடையளா யிருக்கையாலும், ராமாவதாரத்துக்குப் பின்பு திரயக்குக்கள் போனகாரியம் தலைக்கட்டிவரக்கண்ட வாஸநையாலும், கண்ணுல்கண்ட பகதிகளையடையத் தூதுவிட்டு, டுதர்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையாலே, தன்நெஞ்சதான். புண்பட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே அவன்றான் ஸந்நிஹிதனாய்க்கொண்டிவர, அவனுக்குத் தன்னிழவுகளைச் சொல்லித் தலைக்கட்டிற்றாய்ச்செல்லுகிறது. ...

அதில், ஒருவண்டைக்குறித்துத் தூதுவிடுகிறாள்-முதற்பாட்டில். உனக்கு உன்காரியம் குறையற்றிருந்தது, எனக்கென்காரியம் குறைபட்டிருக்கிறபடிகண்டாயே !, என்குறை தீர்க்கைக்காக வந்திருக்கிறவனுக்கு அறிவியாயோ என்கிறாள்.

ஸய்யடிஸையில் பிராட்டிமார்படிபிறக்கக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யயேத்யாடி.) அபஜோஷனாய்த் தன்னிறம்பெற்றாலும் நித்யரோபாதிபேசலாமித் தனைபோக்கி, பிராட்டிமார்படிபிறக்கக்கூடுமோ என்னும் ஸங்கையையறவடித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (பிராட்டிமார்படியித்யாடி.) பிராட்டிமாரோட்டை ஸாயர்ம்யமுண்டானாலும் அவன்தானாகச்சொல்லுகை கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வபாவித்யாடி.) ஸாய்யிஸௌகர்யார்யம் திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை உபந்யஸிக்கிறார் (நாயகனோடேயித்யாடி.) ...

முதற்பாட்டு.— (தூவிரியித்யாடி.) தூதுவிடுகிறுளென்றது-டுதவாக்யத்தை வாய்விடுகிறு ளென்றபடி. டாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த ஹவமருளிச்செய்கிறார் (உனக்கிட்யாடி.)

மூ.—தூவிரியமலருழக்கித் துணையோடும் பிரியாதே

பூவிரியமதுதுகரும் பொறிவரிய சிறுவண்டே

தீவிரியமறைவளர்க்கும் புகழாள்திருவாலி

ஏவரிவெஞ்சிலையானுக் கென்னிலைமையுரையாயே.

க.

ப - ரை.—தூ - சிறகு, விரிய - விரியும்படியாக, மலர் - கழியமலர்ந்தமலரை, உழக்கி - மிதித்த, துணையோடும் - ஸஹசர்த்தோடும், பிரியாதே - பிரியாமலே, பூ - பூக்களானவை, விரிய - விகலிச்சு, மது - அவற்றிலுள்ளதேனை, துகரும்-பாடம் பண்ணுகின்ற, பொறி - புள்ளிகளையும், வரிப-ரேகைகளையுமுடைய, சிறுவண்டே- சிறுத்தவண்டே, தீவிரிய - அக்திலிஸ்தர்தமார்படி, மறை - வைதிகமர்யாதையை, வளர்க்கும் புகழ்ஹளர் - குறைவற்றதத்துகையால்வந்த புகழையுடையவர்களது, திருவாலி - திருவாலியிலே ந்தயவாஸம்பண்ணுகிற, ஏவரிவெஞ்சிலையானுக்கு - அம் பையும் உழகியவிலையும் கையிலேந்திய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, என்னிலைமை - என் தையை, உரையாய் - மறவாதுசொல்லவேணும்என்று தூதுவிடுகிறான். (க)

முதற்பாட்டு. (தூவிரியவித்யாதி) தூவியுண்டு-சிறகு, அது விரியும்படியாக மலரையுழக்கி யென்னுதல் ; அன்றிக்கே, தூய்தாகவிரித்த-கழியமலர்ந்தமலரையுழக்கி யென்னுதல் ; அன்றிக்கே, தூவியாலே-சிறகாலே, பெரியமலரையுழக்கியென்னுதல்.

(தூவிரியமலருழக்கி) தூவிரிய - தூவிரியும்படியாக - சிறகுவிரியும்படியாக, மலரையுழக்கியென்னுதல் ; அன்றிக்கே, தூய்தாகவிரித்த-கழியமலர்ந்த, மலரையுழக்கியென்னுதல். பிரியாலே பூக்காணவிராய்த்து ஒடுங்காநின்றாளிறே தான் ; அவை, ஸர்வேஸ்வரத்தால்வந்த ஹர்ஷத்தாலே சிறகை விரியாநின்றன வாய்த்து. [நைஷாபர்யதிராக்ஷஸ்யோ நேமாந் புஷ்பஹலஜ்ஞமாந் | ஏகஸ்யஹ்ஜீஜயாநாநராமமேவாதுபர்யதி] ராக்ஷஸீஜர்ஸநத்தோடு புஷ்பஹலஜ்ஞமங்கலினுடைய ஐர்ஸநத்தோடுவாசியற்றிருக்கிறதிறேயிவநுக்கு. [நமோத்தமபுஷ்பிதமாஸஸாடி] எரிகிறநெருப்பைச் சென்று கிட்டுவாரைப்போலே ; ஒங்கிப்பரப்படங்கலும் புஷ்பமேயாய்க்கிடக்கை. [ஆஸஸாடி] தன்ஜீவநத்திலே நைராஸ்யம் விளைந்தமைதோற்றியிருக்கிறது. (மலருழக்கி) இவளுக்கு நெருப்பானபூ, அவற்றுக்கு அள்ளற்சேறுபட்டது படாநின்றது. அல்லியும், தேனும், தாதும், சுண்ணமும், ஒன்றாகவுழருநின்றதாய்த்து. புஷ்பம் என்றால் கூசி அடியிடவேண்டாவே அவற்றுக்கு ; “புன்னேமேலுறை பூங்குயில்காள்” என்னுமாப்போலே: நெருப்பிலே அடியிட்டாப்போலே யிருக்குமிதே தனக்கு.

“மலருழக்கி” என்னவமைந்திருக்கவும், “தூவிரிய” என்றுவிஸேஷித்ததுக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பிரியாலேயித்யாதி.) பிரியிலே பூக்காண ஒடுங்கின விடமெங்கேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நைஷேத்த்யாதி.) “ராக்ஷஸ்யஃ” என்கிற பர்யமை - உவிதீயார்யேயாக்கி, அர்யமருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸீத்யாதி.) “தூய்தாம்படி கழியமலர்ந்த” என்ற இரண்டாமர்யத்தில் - இவளுக்கு அம்ரிஸாஹ்ஸீர்யம் தோற்றிற்று என்றுவிவக்ஷித்த, அதுக்கு உஜீஷ்டாஹ மருளிச்செய்கிறார் (நமோத்தமமித்யாதி.) அள்ளற்சேறு - குளிர்ந்தசேறு. உந்நபங்கமென்கை. ஏறி என்னுதே, “உழக்கி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்(அல்லியுமித்யாதி.) தானும் * மலர்மேல்மங்கையன்றோ, இவற்றை “உழக்கி” என்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (புஷ்பமென்றூதித்யாதி.)

(துணையோடுமித்யாதி)ஸஹவரத்துடன் பிரியாதே. (பூவிரியவித்யாதி) பூக்கிங்கினிவாய்ச்செய்தவளவிலே புக்கு மயபாநம்பண்ணும்,

நம்முடைய நெருப்பிலே யிவைஅடியிடுகைக்கு வேறுதுவென் ? என்று விவரித்துப்பார்த்தாள் ; அந்நிஸ்தஹநமந்தரம் கையிலே[டு யுண்டாயிருந்தது ; அம்மந்தரந்தானிருக்கிறபடி (துணையோடும்) இரு வராயிருப்பார்க்குப் பூவும் பொறுக்குமாகாதே !; என்னைப்போலே தூதுவிடாதே கூடவர்த்திக்கப்பெறுவதே !. (துணையோடும்) தன் வாஸநையிருக்கிறபடி. துணையென்றால், ஒருதலை கழுத்துக்கட்டியாய், ஒருதலை ரக்ஷகமாயேகாணுமிருப்பது ; “ துணைபிரிந்தார் துயரமும் நினைகிலே” என்னக்கடவதிறே. சிறியாத்தான், “ துணையென்றால்-ஃவி நிஷ்டமன்றுகாண், ஏகாபுரயத்திலேகிடக்கும்” என்னுமாம். உன்னைப் பிரிந்தார் என்னவேண்டும் ஸ்யாநத்திலே, “ துணைபிரிந்தார்” என்கிறதிறே; இப்போதும் (துணை) என்கிறது-இங்கு சேவலே. (பிரியாதே) இவ்வாய்ம் முன்னம் ஓரிடத்திலேயுண்டாகப்பெற்றோமே !. (தூவிரிய மலருழக்கித் துணையோடும்பிரியாதே) இதென்னநோயாசைதான் !. [மயூரஸ்யவநேநாந ரக்ஷஸாநஹிதாப்ரியா] இந்தமாதில்களிருந்த லிடத்தில் வந்திலனே அப்பையல் என்கிறார். இருவராயிருப்பாரெல்லாரையும் தனியாக்கினுனென்றேயாய்த்திருப்பது.

(பூவிரியமதுநுகரும்)செருக்காரிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் முசிந்த படுக்கையைக் காற்கடைக்கொண்டு செவ்விப்படுக்கையிலே சென்றேறுமாப்போலே, கழியவலர்ந்த பூவில்நின்றும்போய் செவ்விப்பூவிலே படிந்துகாணும் மயபாநம் பண்ணுகிறது ; இவற்றினுடைய ப்ரவேஸமும் பூவலருகையுமொத்தாய்த்திருப்பது.

மேலுக்கவதாரிகை (நம்முடையவித்யாதி.) துணையோடுருக்கைமலருழக்குகைக்குறப்பென்று தாற்பர்யமருளிச்செய்து, தூதுவிடுகைக்கு உபயுக்தமென்று தாற்பாயாநாமருளிச்செய்கிறார் (என்னைப்போலேயித்யாதி.) சேவலோடென்னுதே, “ துணை” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி.) கழுத்துக்கட்டி-ரக்ஷயம். நாயகனே துணையென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (துணைபிரிந்தாரித்யாதி.) துணை - மாத்ராடிகளாகவொண்ணுதோ, நாயகனையாகவேணுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (சிறியாத்தானித்யாதி.) நாயகனே துணையென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமே தென்ன (உன்னையித்யாதி.) “துணையோடு” என்றத்தாலே - ஸாஹவரயம் தோற்றியிருக்க, “பிரியாதே” என்றது - தான்பிரிந்திருக்கிறஉஸ்யில் முந்தறவிலைபிரியாதிருக்கை அஸஹவரயம் !, இதென்ன ஆஸ்வரயம் !, இதுபெற்றோமே ! என்றதுதன் கார்யத்துக்குடலென்றதுஸந்யிக்கிறுளென் றருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாய்மித்யாதி.) ஸஹலேஷம் உந்மஸ்கமானால் அதுஸாத்மிக்கைக்காகவும் பிரியாதேயிருப்பதே !, இதென்ன ஆஸ்வரயம் !” என்னும் தாற்பர்யாநாம்சொல்லுகைக்காக ப்ரதீகம்ரஹணம் (தூவிரியவித்யாதி.) தான் பிரிந்திருக்கும்போது எல்லாரும் பிரிந்திருக்கிறதாகவெண்ணின விடமுண்டோவென்ன (மயூரஸ்யேத்யாதி.)

“ விரிய” என்றவநனாம் “நுகரும்” என்கையாலே மலித்த காலஸாமீப்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (இவற்றினுடைய ப்ரவேஸமுமித்யாதி;) இத்தால் - சாற்றும் புதுராத நூதநமான தேனை நுகர்ந்ததென்றதாய்த்து.

பெரி - வ்யா.— தென்றலோபாதி, ஆதித்யகிரணத்தோபாதி, காலத்தோபாதி, இவற்றின் ஸந்நியியும் பூவீனுடைய விகாஸத் துக்குறுப்பாயிருக்கை. கஃதஸங்கேதராயிருப்பார் உள்ளே நின்று கதவைத்தொட்டவாறே திறக்குமாப்போலே, இவற்றின் சிறகின்[டு காற்றாலே அலரும்படியாயிருக்கை. (பூவிரிய) இவற்றினுடைய வரவு, புஷ்பத்தினுடைய ஸங்கோஹேஹது வாகையன்றிக்கே விகாஸேஹது வாகாநின்றதாய்த்து. (மதுநுகரும்) [நமாஸு ராவவோஹங்கதே நவாபிமயஸேவதே] * உபவாஸக்ஃஸையாயிருக்கிற வென்படிக்கு எதிர்த்தட்டாயிராநின்றதே உன்படி !; அத்தைப் பழியிடுகிறாள். ஒன்றுக்கொன்று ஸுஸீலேஷார்யமாக ஸலாயாநம் பண்ணுகிறபடி. (நுகரும்) மயபாநம் பண்ணிற்றாய் மீளுவதொரு போதில்லை ; தனக்குத்தான் மயபாநம்பண்ணிவிடேமீளுவது. ஒன்றுக்கொன்று பரார்யமாகவிடே ஹஜிப்பது ; ஒன்றுக்காக ஒருகலத்திலே யெடுக்குமாப்போலே ; மிடற்றுக்குக்கீழேயிழியிவிடே தெகுட்டி மீளுவது. இனித்தான் தேன்யாரகமாக விழிந்ததொன்றன்றே !; கூடவொன்றைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கைக்குக் கைதொடுமானமாகக் கொண்டதொன்றன்றே !. என்னையுமிப்படிஹஜிப்பித்துஹஜித்தாலன்றே உங்கள் ஹோமத்துக்குச் செலவுள்ளது. இராவுண்ணுதாரை யூட்டி யுண்ணவேண்டாவோ ; இதென்னகுறையற்றவர்த்திக்கைதான் !.

ராஜபுதாரர்கள் ஸமாயியாலே-முசிந்தடுக்கையை விட்டுப்போனப்போலே, அலராமலரிப்போனால் அது நிபாகாலமாயன்றே விருப்பது, அப்போது தென்றல் முதலாகஇல்லையே, இவற்றினுடைய ப்ரவேசமும் அலருசையும் ஏககாலமாய்ப்படி விகலிச்சைக்குஹதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தென்றலித்யாதி.) ஸந்நியி - சிறகின்காற்ற. கீழ்வாக்யவிவரணம் (கஃதேத்யாதி.) ஸ்வாபதேஷார்யத்தை ஸஹிப்பிக்கிறார் (இவற்றினுடைய வரவித்யாதி.) ஹோமதர்களுடைய ஸந்நியி ஹஜிபயகமலவிகாஸேஹதுவாய்த்தென்று கருத்து. என்னப்பிரிந்து வருமவரைப் பிரிந்து நானு முண்ணுதிருக்க நீயும் துணையோடே மதுநுகருகை உங்களுக்குத் தகுமோ என்கிறுளென்றருளிச்செய்கிறார் (நமாஸுமித்யாதி ;) ஹோமம் தன்னைப்போலே பண்ணுமென்னும் ஹோனத்துக்கு ஹாநிவரும் என்நிலையை உரையாயாங்கலென்று கருத்து. மதுநுகருகை தூதுபோகைக் குடலன்றே, பழியிடுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றுக்கொன்று ஸுஸீலேஷார்யமாகவித்யாதி ;) தூதுபோகைக்குக் சாலநடைதரவேணுமென்றன்றே நீங்கள் மதுநுகருகையென்று கருத்து. வர்த்தமாநார்யம் (மயபாநமித்யாதி.) மீளாதே மதுநுகரக்கூடுமோ, வாய் நோவாசோவென்ன (தனக்குத்தானித்யாதி ;) ஸ்வார்யமாகில் நோவு தெரிவதென்று கருத்து. பரார்யமேயாகிலும் தெகுட்டாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றுக்காகவித்யாதி.) ஒருகலத்திலேயெடுக்கை - ஒருகார்பார்யமாக ரஸ்யபஹார்யங்களை ஒரு பாத்ரத்திலே வைத்துக்கொடுக்குமாப்போலே, நெஞ்சிலே வைத்துக் கொடுக்கையாலே பரார்யமுமாய் கீழிழிச்சாமையாலும் தெகுட்டாதென்று கருத்து. மதுநுகருகை - ஒன்றுக்கொன்று ஸலாயாநார்யமாகவென்றொரு தாத்பர்யமருளிச்செய்து, கூடியிருக்கையில் ஹோம்யதயா என்று தாத்பர்யாஹாமருளிச்செய்கிறார் (இனித்தானித்யாதி.) கூடவொன்றை-துணையான வண்டை, கைதொடுமானமென்றது - ஆலம்ஸநமென்றபடி. செலவு - ப்ரயோஜநமென்றபடி.

பொறியையும் ஆழகையுமுடைய சிறுவண்டே. (தீவிரியவித்யாதி) ஆம்நி (பொறிவிரிய) பொறியையும் வரியையுமுடைய த்தான வண்டே. ஸுஸீலே ஷத்தால் வந்தபுகரடங்கலும் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்கை. வடகராயிருப்பாருடைய ஷேஹமணத்தோடு ஆத்மமணத் தோடு வாசியற உஷ்ஷேயமாகக்கடவதிறே. சேர்ப்பார்பக்கல் ஜாத்யா வரும் தண்மைபார்க்கக் கடவதல்லவாய்த்து. (சிறுவண்டே) இவள் கார்யம் செய்கைக்கு முன்பே சிரமம் செய்திருப்பாரைப்போலே வடிவுசிறுத்திருந்ததாய்த்து. கார்யகாலத்தில் வந்தவாறே அணுத்வத்தையேறிட்டுக்கொள்ளவேண்டாதே யிருக்கை. “ப்ஜிஷ்டஸகமாத்ரஃ” [ய] என்று சிறுக்கினுனிதே. “உஹாரநாநாவியவேஷயாரீ” என்னவேண்டாவாய்த்து இவற்றுக்கு.

(பொறிவிரியவித்யாதி) † [ப்ராஸுஸத மஹாகபிம்] என்னுமாப் போலே--“ ஏத்தவேத்தவெங்கெய்தும்” என்னும் நிலையிறே (க) இவனது; கடலைவற்ற இறைக்கக்கோலுவாரோபாதிநி. ரென்கிறார். [ததஸ்ஸாதிருவடி ராமவீத்தாதததைச்சொல்லக்கேட்டவநகரம் உள்ளா னாள். [ஹீமதி] “ஸதியார்மணியார்மாஸுலிந்த்யன” இதின்யாயேநஸத்தை புண்டாகவுண்டாமது உண்டாய்த்து. [ஸாலா] ஹர்ஷம் பொறுக்க வெண்ணிறைதவளவாய்த்து. [ஹர்த்துஸ்ஸந்ஷேஸஹர்ஷிதா] ரக்ஷகரான வவர்வார்த்தைகேட்டு ஹீஷ்டையானாள். [பரிதுஷ்டா] அந்தஹர்ஷம் புறவெள்ளமிட்டபடி. [விஸாலாக்ஷீப்ராஸுஸத] ஏத்தத்துடங்கினாள். [மஹாகபிம்] கடலைவற்ற இறைக்கக் கோலுவாரைப்போலே.

இப்படி சொன்னவாறே, வண்டு லஜ்ஜித்து, “நீ ஏவிறுச்செய்ய ளிருக்கிறவெங்களைக் கிடந்து இங்ஙனே ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற தென்?, உன்ஞோடே கலந்து பிரிந்து உன்டிஸையைக்கண்டு பிரங் கா தேபோனவன் எங்கள் வார்த்தைகேட்குமோ! என்றன்றோ எங் கருக்கு விளம்பை” என்றனவாகக்கொண்டு, மேல்வார்த்தைசொல் லுகிறாள் (தீவிரியவித்யாதி) நீங்கள் அது நினைக்கவேண்டா,

பொறியையுமென்றது - மாநஸோல்லாஸத்தால்வந்த புகரையுமென்கை. ஸ்வாப ஷேஸம் (வடகரித்யாதி.) “வரி” என்றத்தைப்பற்ற (ஷேஹமணத்தோடென்றது.) தார்யககானவண்டைச் சொன்னதுக்கு ஸ்வாபஷேஸம் (சேர்ப்பாரித்யாதி.) வண்டுக் குண்டான ஸ்வாஹாவிசுமான சிறுமையை யிங்குச்சொல்லுசைக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (இவளித்யாதி;) திருவடியைப்போலே கார்யகாலத்தில் சிறுக்க வேண்டாத படி வ்யயி பஸாமஹானஸைநமுதலி பார்முன்புபோகக்கூசாதே, அவன்வளையத்தில் வண்டுகளோடு ஒருவண்டாய்ப்போய், என்னிலைமை சொல்லும்படி யமைந்திருந் தாயே யென்கிறுளென்று கருத்து.

† “மஹாகபிம்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ஏத்தவித்யாதி.) எங்கெய்தும்-எங்கே கிட்டுவோம், கரைகாணமாட்டோமென்கை. ஆனால், ப்ராஸுஸிக்குக்கூடுமோ வென்ன (சடலையித்யாதி.) எடுத்தப்ரமாணத்துக்கெல்லாம் வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார் (ததஇத்யாதி.)

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி.)

† “ஸஹாருநாநாவியருபயாரீ” என்று அச்சுஸ்ரீகோஸங்கள். † “பொறிவிரிய சிறு வண்டு” என்று இப்படி கொண்டாடின விடமுண்டோவென்ன; பிராட்டி திருவடியைக் கொண்டாடினாளுளென்கிறாள் (ப்ராஸுஸதமஹாகபிமித்யாதி.) (க) இவனது-திருவடி வைஹவம்.

விஸ்தீதமாம்படி வேஷோக்தமானபடியே அந்நியை வளர்க்கும் புகழா ளர்திருவாஸி. (ஏவரிவெஞ்சிலையானுக்கு) அம்பையும் அழகியவில்லே யும் கையிலேயுடையவற்கு, என்ஐஸையச்சொல்லவேணும். ... க.

அவ்வூரிலுள்ளா யார்மிகராயாய்த்திருப்பது, நீங்களுன்ஐஸையை யங்கேயறிவிக்க அவனைப்புறப்பட விடுவர்கள் ; — “ ஸ்த்ரீவாதுக னாயிருக்கிறவவன்நடுவேயோ நாம்யஜிக்கிறது” என்று புறப்பட விடு வர்கள், அறிவிக்குமதுவே வேண்டுவதென்கிறாள். நொந்தானா “ ஐ யோ !” என்னுமவர்களாய், யுத்தகாரிகளடங்கலும் திரண்ட ஷேஸங் காணுங்கோள் ; புறப்படவிடுவர்கள் ; புறப்படவிட்டால், பின்னை அவ னுக்கு நானல்லது மதியில்லை. (தீவிரியவித்யாஜி) அலர்ந்த தாமரை போலே அந்நிவிஸ்தீதமாம்படி வைதிகமர்யாஷையைக் குறைவற நட த்துகையால் வந்த புகழையுடையவர்களுடைய திருவாலியில்.

மூணவித்துக்கள் திரண்டவிடமாய்த்து ; உங்கள்வடிவைக்காட்டி “ஸ்த்ரீவாதுகன்கிழகோளிவன்” என்று பழிசொல்லிப்போருங்கோள் நீங்கள் ; “நாங்கள் சென்றறிவித்தாலும், அவன்றான் வருவானா லும், வழியிலே ப்ரஸலப்ரதிஸந்யகங்களுண்டாகிற் செய்யலாவ தில்லையே!” என்ன ; “ அதுவேண்டாகாண் கையில்கில்லிருக்க” என் கிறாள் — வரப்புக்கால் ப்ரதிஸந்யகமொன்று கிடவாது அவனுக்கு (ஏவரிவெஞ்சிலையானுக்கு) ஆர்த்தயீவரி செவிப்படாமைக்கன்றோ[உயி] கையிலே விற்பிடித்தது. ஆரேனைபுமாகக் கையிலே விற்பிடித்தாரை யுய்யத்திலே மூட்டுமதாய், கட்டையுடைத்தாகையாலே வரிவரிப்பட்டு ஐர்ஸநீயமாய், பிடித்தபிடியிலே யெதிரிகள் குடல் குழம்பும்படியான வில்லைக் கையிலேயுடையவனுக்கு. தூதுபோகிற எங்கள்படிசொன் னாய், நாங்கள்போயறிவிக்குமவன்படி சொன்னாய், உன்வார்த்தை யாக நாங்களவனுக்குச் சொல்லுவதென்னென்ன(என்நிலைமை)பாகர மில்லாததுக்கு என்னுலே பாகரமிடப்போமோ !. என்வடிவிருக்கிற படி கண்டிகோளே ; இனி நீங்களே பாகரமிட்டுச்சொல்லுமித்தனை. தன்னிலும் தன்னைக்கண்டார்க்குப் பாகரமிட்டுச்சொல்லலாமென் றிருக்கிறாள். ஒரு ஐந்தர்வ்யாகரணபண்டிதனோபாதியாகக்காணுமிவள் தா னித்தை நினைத்திருக்கிறது. (உரையாயே) ஒருமந்யர்வன் ஐர் யோயநனைக் கட்டிக்கொடு போகாநிற்கச்செய்தே, யர்மபுத்ரன்பே ரைச் சொல்லிக்கூப்பிட, அவனை பின்னை ஆர்ஸஸ்யத்தாலே மீட் டான் என்னுநின்றது ; அங்ஙனன்றிக்கே, தன்னையாசைப்பட்டுப் பிரி ந்திருந்து நோவுபடுகிறபடியைக்கேட்டால் உதவாத ஸ்வஹாவனோ ! என்கிறாள். (உரையாயே) கொடுவரவேண்டா, அறிவிக்குமித்தனை யிறே இத்தலைக்குவேண்டுவது ; வருகை அவன்பணியே ; வாரா தொழியுமன்று ரக்ஷகனுக்குக் குறையாமே. நீங்களறிவித்தவநஞரம் உங்கள் பேச்சுக்கேட்டுத் தானே வாராநிற்கும். ... க.

உத்தரார்யத்துக்கெல்லாம் தொகுத்ததாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்து, அதை[சுய] விவரிக்கிறார் (ஸ்த்ரீவாதுகனித்யாஜி.) மேலுக்குஉக்தப்ரத்யுத்திருபேண தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்(உணேத்யாஜி, கிடவாதுஅவனுக்குஇத்யஜம்.) ஸ்வஹார்யம் (ஆர் த்யயீவரித்யாஜி.) உரைகேட்டுஉதவுமென்கைக்குஸ்வாஐம்(ஒருமந்யர்வனித்யாஜி.)

மூ.—பிணியவிழுக நநீலமலர்கிழியப் பெடையோடும்

அணிமலர்மேல்மதுநுகரு மறுகாலசிறுவண்டே

மணிகழுநீர்மருங்கலரும் வயலாலிமணவாளன்

பணியறியேன் நீசென்றென்பயலைநோயுரையாயே.

2.

ப - ரை.—பிணியவிழும் - கட்டவிழாநின்றதுள்ள, நநீலமலர் - செவ்விய நீல மலர்கள், கிழிய - கிழியும்படி, பெடையோடும் - துணையுடனே, அணிமலர்மேல் - செறிந்தழக்காரில் இருக்க, மதுநுகரும் - தேனைப்பருகுகிற, அறுகால-ஷட்பதமான, சிறுவண்டே - சிறுத்தவண்டே, மணி - அழகிய, சழுநீர் - செங்கழுநீர், மருங்கு - நாற்பக்கத்திலும், அலரும் - விசலிக்கிற, வயல் - கழனிசூழ்ந்த, ஆல் - திருவாலி யிலே பெழுந்தருளியிருக்கிற, மணவாளன் - ஸ்வாமியினுடைய, பணி-கரியையை, அறியேன் - நானறியமாட்டேன்; நீசென்று - நீபோய், என்பயலைநோய் - என்னுடம் படைய வைவார்ண்டம் பரந்திருப்பதை, உரையாய்-அநாதரவுபண்ணுமற் சொல்ல வேணும். (உ)

இரண்டாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) கட்டவிழுகிற நநுநாற்றத் தை யுடைய நீலமலரானது கிழியும்படியாகவும்,

இரண்டாம்பாட்டு. — (பிணியவிழுக நநீலமலர்கிழிய) இதனு டைய ப்ரவேசம் பாதியும் காலம் பாதியுமாகவாய்த்துப் பூவில்பிணி அளிழுவது. கழியவலர்ந்துபோனவற்றுக்கும், பிஞ்சாய்ப்பருவமினோ தானவற்றுக்கும் வாசியறிந்திருக்கை. இத்தால்-அவன் வாய்விடும்[உயி போதே அவன்கருத்தறிந்து பரிஹரிக்கவற்றென்கை. (பிணியவிழுக நநீலமலர்கிழியும்படியாகவாய்த்து மய-பாநம்பண்ணுகிறது. ஆவதென்னென்னில்; போகவிடுகிறவிடத்தில் அளவறிந்துகாரியம் செய்யவற்றென்கை.

இரண்டாம்பாட்டு.— பிணியித்யாதி.) என்றும் இவர்கள் பேடையமுன் னிட்டே சேவலைக்காரியங்கொள்ளுமவர்களாகையாலே, சீழ்ப்பாட்டில் * துணையோடும்பிரியாத டெண்வண்டைமுன்னிட்டித்துதுரைத்தாள்; இதில், அத்தோடு கூடின சேவலைமயபார்த்துத் தூதுவிடுகிறாளென்று ஸபமதி.

பிணிப்பவிழாநின்றதுள்ள நநுநீலமாகிற மலர்ந்தபுஷ்பமென்று ஸப்சார்ய மாகையால், அவிழாநிற்கைக்கும்மலருகைக்கும்வயுத்தர்மேணஹது ட்வயம்காட்டுகிறார் (இதினுடையவித்யாதி.) காலம் - ஷட்பதோடியோபகரமம். “நநுநீலமலர்கிழிய” என்னவமைந்திருக்க, “பிணிப்பவிழும்” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (கழியவித்யாதி.) இத்தால்-கழியவலர்ந்தவற்றையும் கேவலமினோ தானவற்றையும்விட்டு, மயிபமாவஸ்யாபநநமானவற்றில் வாசியறியவல்ல விசேஷஜ்ஞாதையுண்டென்றதாய்த்து. இந்தவிசேஷஜ்ஞாதை சொன்னதுக்கு ப்ரகஸ்தோபயோமம்காட்டுகிறார் (இத்தாலித்யாதி;) அவ்வூரில் யார்மிகரானவர்கள் “ஸ்த்ரீவயம் பண்ணினான்” என்றபுறப்படவிடுவார்கள் என்னுதின்ரய், அதுக்கு அவனுன்னிடத்தில் குற்றங்களைக்காட்டினால் செய்வதென்னென்ன; அவன்கருத்தையறியுமுன் விசேஷஜ்ஞாதை கண்டோமே, அதுக்கு நீயே பரிஹரிக்கவல்லை என்கிறாளென்று கருத்த. ஸப்சார்யகயநபூர்வகம் தாத்பர்யாஹமருளிச்செய்கிறார் (கட்டித்யாதி.) (ஆய்த்து) என்றவநஹம், பெடையோடு கலந்து என்று ஸேஷம்.

இகக பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, ஆறாந்திருமொழி,

மற்றுமுண்டான அழகிய பூக்களின்மேலேபுக்கு மயபாநம்பண்ணும்
அறுகால சிறுவண்டே.

(மலர்கிழிய)பேணிக்கலக்க வறியாவாய்த்து; தன் செருக்காலே தன்
படுக்கைகளன்றும் பாராதே யழித்துப்பொகடுகிறதாய்த்து, இவை[நி
தா னங்கு ஜபிக்கைக்குப் புகுகிறனவன்றே !. காரியப்பாடற்றுக்
கலக்கிறவற்றுக்கு மற்றொன்று தெரியாதிதே; உம்மத்தங்காய் தின்றிரு
ப்பார்க்கு நெஞ்சிருண்டு வேறொன்றுதெரியாதிருக்குமிதே. அந்த உந்
மத்தங்காய்தா னேதென்றால் (பெடையோடும்)இவைதனக்கொரு படு
க்கைவேண்டா, ஆகாஸத்தேகலக்கவற்றுக்காணும், ஒன்றினுடம்பிதே
யொன்றுக்குப்படுக்கை ; “ தவாங்கேஸமுபாஸிஸம்” என்னுமாப்
போலே. (அணிமலர்மேல் மதுதுகரும்) செறிந்தபூவிலேயிருந்து
மயபாநம்பண்ணாநிற்கும். ஒருபூவிலேயிருந்து மயபாநம்பண்ணா
நின்றால், மற்றைப்பூவிலே போம்போது பறந்து போகவேண்டாதபடி
யிருக்கை. பொய்கையடங்கப் பரப்புமாறப்பூத்து ஒன்றோடொன்று
நெருங்கிக்கிடக்கையாலே,ஒன்றில்நின்றும் மற்றையதில் போம்போது
நடந்துசென்று மயபாநம்பண்ணலாயிருக்கை. பூவில்செறிவு தேட்
டமாய் மயபாநம்பண்ணுமிதுவே யாத்ரையாயிருப்பதே உங்களு
க்கு !. (அறுகால) இரண்டுகாலுடையாரைப்போலன்றிக்கே, ஆறுகா
லுடையார்க்குக் கடுகப்போய்க் காரியம் தலைக்கட்டலாமிதே. “ ‘நித்
யமயஜீயவரணௌஸாரணமஜீயம்’ என்று - சேர்ப்பார்காலேநிறே
யிவர்கள் ஜீவநமாக நினைத்திருப்பது, என் ஜீவநம் கூடுபூரித்திக்
கிடந்தபடியென்றான்!” என்கிறான். “உரணௌ” என்று மிறுக்குப்பட
வேண்டாதபடியாயிருக்கை. (சிறுவண்டே) காரியவாய்ப்புப்பெருந்து
எம்பார்திருமேனிபோலே வடிவுசிறுத்திராநின்றனவாய்த்து.

(மணிகமுநீர்மருங்கலரும்) மணிகளும் செங்கமுநீருமாயாய்த்து
பர்யனங்களடங்கலுயிருப்பது. அன்றிக்கே. மணியொன்று - அழகாய்,
அழகியசெங்கமுநீர் அலருமென்னுதல்.

கிழியாதேகலக்கவொண்ணாதோவென்ன (பேணியித்யாதி.)அதுக்குஹேதுதன்னித்
யாதி.)கலவாதே மதுதுகரலாகாதோவென்ன (இவைதானித்யாதி;)மதுதுகர்ந்தால
அந்நாம் ஜபிக்கை இதின்சார்யமன்றே என்கருத்து. மலர்கிழியப்பெடையோடு
கலந்து, அந்நாம் மதுதுகரும்போது முநதறச்செருக்குவாஹேதுவென்னென
(காரியப்பாடித்யாதி.) காரியப்பாடு - வேறொருகார்யம். உம்மத்தங்காயான பேடை
யோடேகலக்கிற வண்டை “துதுபோ” என்றால், படுக்கையை விட்டுப்போமோ
வென்ன ; “வண்டு” என்றத்தைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார்(இவைதனக்கித்யாதி.) கீழ்
வாக்யவிவரணம் (பொய்கையித்யாதி.) வெறுப்பாக இதுக்கு பாக்ஸ்தோபயோஜம்
காட்டுகிறார் (பூவிலித்யாதி.) வண்டானபோதே அறுகாலமுண்டாயிருக்குமே,
இப்படிவிசேஷப்பாணென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்(இரண்டித்யாதி;) இறகாலே
பறந்தும் போகச்செய்தே இளைப்பானால் காலாலே நடக்கவும் மும்மடங்காயிருக்
கிறதிறே உனக்குமநஸாயந மென்று கருத்து. ஸ்வாபடேஸத்தில் தாத்தர்யம்
(நித்யமித்யாதி.) டீவிவநமாகையாலே (மிறுக்கென்றது.) கீழேவிசேஷஜ்ஞதை
யைச்சொல்லி, சிறுமையைச்சொன்னால்சேருமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (கா
ரியவாய்ப்பித்யாதி.)

(மணியித்யாதி) அழகிய செங்கழுநீரானது பக்கத்திலே அலரா நின்ற. (வயலாஸிமணவாளன் பணியறியேன்) இங்கேவரவிருக்கிறானே, அன்றிக்கே, ஜாம்வைவதிபோல்வார்க்குப் பூப்பறித்துத்தொடாநிற்குமோ, அறியேன். அன்றிக்கே, ஸகுனையை உபேகித்த டுஷ்யனையேப் போலே அறியாமை ஹவித்திருக்குமோ, அதுவுமறியேன் ; நீ சென்று

(மணிகழுநீரித்யாதி) அழகியசெங்கழுநீர்களானவை அலராரின்றள்ள பர்யனங்கனையுடைத்தான வயலாலே சூழ்ந்த திருவாஸியிலே வந்திருந்தவன். அன்றிக்கே, நீர்களானவை கொழித்தெறடாரின்றள்ள மணிகளையும் செங்கழுநீரையுடைத்தான பர்யனங்களென்றுமாம். (வயலாஸிமணவாளன்பணியறியேன்) என்னையணைக்கையே தொழிலாய் இங்கேவருகையிலே யொருப்பட்டிருக்கிறானே ; அன்றிக்கே, ஜாம்வைவதிபோல்வார்க்குப் பூப்பறித்துத்தொடாநிற்குமோ, அறியேன். அன்றிக்கே, பணியென்று-ஸகுனையையுபேகித்த டுஷ்யனையேப் போலே அறியாமைஹவித்திருக்குமோ, அதுவுமறியேன். அன்றிக்கே, நாவிலும்பல்லிலும் நீர்ந்து “என்செய்தாள்? என்பட்டாள்?” என்று கேட்கிறானே ; உக்தியிலும், கரியையிலும் கொள்ளக்கடவது.

அவன்படிநிர்ஹிக்கவொண்ணாவிட்டாலும்நமக்கவனையொழியச் செல்லாதிதே (நீசென்று) நமக்கு முன்னமவனையேப் போலே யிருக்கவொண்ணாதிதே.அவனுக்கு நம்மையொழியச்செல்லுமென்றோ,நமக்கு மவனையொழியச்செல்லாதே. (நீசென்று) முறைகெடவாகிலும் நீ முற்படச்சென்று. அவன்தானே வரப்பெறவிருக்குமதாய்த்து முறை.

* மணிபடித்துக்கு அர்யஜ்யங்காட்டி, ட்விதீயார்யாதுபுணமாக ஸமுதாரார்ய மருளிச்செய்கிறார் (அழகியவித்யாதி.) முந்தினவர்யத்தில் - மணிகள் வருகைக்குஹைவைக் காட்டாநின்றகொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி.) “பிணி” என்று - வ்யாபாரமும், உக்தியுமாகையாலே, வ்யாபாரபக்ஷத்தில் - மூன்றர்யமும் ; உக்திபக்ஷத்தில் - ஓர்யமுமாக வருளிச்செய்கிறார் (என்னையித்யாதி.) “மணவாளன்” என்றதுக்கு-தன்மணவாளனென்று விவக்ஷித்து, முந்தினவர்யமும் நாலாமர்யமும், நாயகாஜரத்துக்குமணவாளனென்று இரண்டர்யமுமாகக் கண்டுகொள்வது. (ஹவித்திருக்குமோ) என்றது - மாநஸக்ரியையென்றுகருத்து. ஸகுனையென்கிற கண்வர்புத்ரியை டுஷ்யனையென்கிற ராஜாவேட்டைக்குப்போனவிடத்திலே மாந்யர்வவிவாஹம்பண்ணி ஒரு பிள்ளைபிறந்துவடனே “திரும்பிவருகிறோம்” என்று தன்னாரோபாக, அநேகநாள்வாராகமயாலே இந்தப்பெண்ணை அங்கேபோகவிட, அப்போது இவனைக்கண்டு அறியாநடுமை ஹவித்திருந்தானென்று கையகண்டுகொள்வது. (ஸகுனையை) என்றவாக்யத்துக்குமுன்னையிருக்கிற (பணியென்று) என்றபடித்தை, (உக்தியிலும்) என்றவாக்யத்துக்கு அடியிலே கூட்டுவது.

மேலுக்கவதாரிகை(அவனியித்யாதி.)விவரணம் (அவனுக்கித்யாதி.)

மூ.— நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய் நின்றநெடுமால் தன்
தாராய நறுந்துளவம் பெறுந்தகையேற்கருளானே
சீராரும்வளர்பொழில்சூழ் திருவாலிவயல் வாழும்
கூர்வாயசிறுகருகே குறிப்பறிந்து கூறாயே. (ந.)

ப - ரை.— மண்நீர்எரிதால் வானம்ஆய் - பர்திவி அப்பு தேஜஸ்ஸு வாயு
ஆகாசமாகிய பஞ்சபூதங்களாகி, நின்ற-அவற்றுக்குக்காரியயோக்யதையுண்டாம்
படி அந்தர்யாமியாய்நின்ற, நெடுமால் - ஸர்வேஸ்வரனுளவன், தன்-தன்னுடைய,
தாராய - மாலிகைபாகிய, நறுந்துளவம்-செவ்வித்திருத்தழகைய, பெறுந்தகையே
ற்கு - பெறில்ஜீவிக்கும்ஸ்வபாவத்தையுடைய அடியேனுக்கு, அருளானே-தாரானே;
சீராரும்-ஊர்வளப்பத்தைக்காட்டும்பெருமைமிகுந்த, வளர்பொழில் - வளரவளர
முதுமையன்றிக்கேயிருக்கும்சோலை, சூழ்-சுற்றஞ்சூழ்ந்த, திருவாலி-திருவாலியெ
ன்னும்நகரின், வயல் - சமுனியில், வாழும்-வாழுகிற, கூர்வாயசிறுகருகே - கூரிய
வாயலகையுடைத்தான சிறுத்தபக்கிளையே, குறிப்புஅறிந்து-அவன்கருத்தையறிந்து
கொண்டுவந்து, கூறாய் - நான்தரித்திருக்கும்படி அச்சொல்லைச் சொல்லவேணும்
என்று, வண்டைத்துதனுப்பின அந்தரம் பக்கியைத்தனதுவிடுகிறார். (ந.)

என்வடிவில் வைவரண்யத்தைச் சொல்லவேணும். ... உ.

அங்குப்போனால் சொல்லுமதுதா னேதென்னில் (என்பயலைநோ
யுரையாயே) “ததாஸீந்நிஷ்ப்ரஹோத்யர்யோ ராஹ-ம்ரஸ்த இவாஸு-
மாந்” என்று-பெருமானுடைய ஆற்றுமையை மஹாராஜர்க்கு[உய]
இளையபெருமானறிவிக்க, அவ்வார்த்தை செவிப்பட்டு அழிந்தவழிந்த
வளவுதோறு முடம்பு வெளுத்து வந்ததிதே; அப்படியே, என்னு
டம்பில் வைவரண்யமு மவனுடம்பிலேகாணும்படிவார்த்தைசொல்லு.
(பயலைநோயுரை) * வாஹாமமோஹம்நே இவளுடைய வைவரண்யந்
தான். வாக்குக்கு அவிஷயமானவற்றுக்கும் பாசுரமிட்டுச்சொல்லவற்
றுக்காணும்இவைதான்.(என்பயலைநோயுரையாயே) என்னுடம்படைய
வைவரண்யம் பரந்திருக்கிறபடியைச் சொல்லு. உன்னுடைய சொல்
கலந்த விடமடைய வைவரண்யம் பரக்கும்படியாகச் சொல்லிப்போரு
என்கிறாள். (என்பயலைநோயுரையாயே) ஸ்வதந்த்ரர்ப்படி கொண்டு
காரியமென் நமக்கு, நீசென்றுஇத்தனையுமறிவித்துப்போராய். உ.

“உரையாய்” என்றது-வருகைக்குஹேதுவான உரையாகவேண்டுகையாலே, அதின்
கருத்தைஸஃஷ்டா னுமுபபாதிக்கிறார் (ததாஸீநித்யாதி.) வைவரண்யத்தில் ப்ரகார
விசேஷம்சொல்லாமையால்ஹித்தவர்யமருளிச்செய்கிறார் (வாஹமித்யாதி.) ஸஸ்
தர்யம் (என்னித்யாதி.) ஜாம்ஸவதிபோல்வார்க்குப் பூப்பறித்துக்கொடுத்துக்கொ
ண்டுஅவனிருந்தால்அவனுடம்பில் வைவரண்யமேறும்படி சொல்லுகையெங்ஙனே?
அவர்கள் ஸந்நியியாலே வைவரண்யமேறமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்
னித்யாதி.) ஸுஷ்யஜனைப்போலே உபேக்ஷித்தால் என்செய்வோமென்ன வருளி
ச்செய்கிறார் (ஸ்வதந்த்ரரித்யாதி.) உ.

† “ம்ரஹம்ரஸ்த இவாஸு-மாந்” என்றுசில ஸ்ரீகோடங்கள்.

மூன்றும்பாட்டு. (நீர்வானந்தியாதி) ப்ஐயிவ்யாதிஹ-ஓதங்களைத் தனக்குப் பகாரமாகக் கொண்டு தான் ப் பகாரியாய் நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரன், தன் தாராயந ஹந்தூழாயாகிலும்

மூன்றும்பாட்டு.—(நீர்வானம் மன்னென ரிகாலாய் நின்ற நெடுமால்) ப்ஐயிவ்யாதி ஹ-ஓதபஞ்சுங்கங்களையும் கார்யயோத்யமாம் படி ஒன்றோ டொன்றைச் சேர்த்து, அவற்றுக்கொரு வஸ்துத்வமும் நாமமு முண்டாம்படி தானவற்றுக்குள்ளேபுகுநின்று, பின்னை அவற்றைச் சொன்ன சொல் தன்னளவிலேவந்து பர்யவஸித்தம்படி நிற்கிற பெரும் பிச்சன். தன்னுடைய மையவிடமாட்டாமையாலே வேறுபடாதே கலந்து நிற்கிறான். (நீர்வானந்தியாதி) ஆசையில்லாத ஜமத்தையும் தானுசைப்படுமவையுய்த்து. ப்ஐயிவ்யாதி ஹ-ஓதபஞ்சுங்கங் ளுமுண்டாக்கி, அவற்றுக்கு கார்யயோத்யதையுண்டாம்படி, நீரையும் சதுகையும் மண்ணையுங் கூட்டித்துகைத்து வடமராவாதி கார்யங்களாக நிர்மிக்குமாப்போலே அத்தோடே வேதநஸம்ஷ்டியைக்கூட்டி டேவாதி கார்யத்தையடைய வுண்டாக்கி, உண்டான விவற்றினுடைய ஸத்தாஹே தவாக தான் அக்ராத்மதயா அநுப்ரவேசரித்து, அவற்றைச் சொல்லும் சொல்லு தன்னையே சொல்லிற்றும்படி நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. நாட்டில் வடமராலிபடார்ப்பங்கள் பரமாத்ம பர்யதாஜ்யாநம் பண்ணியல்லதிராநுதே [தத்ஸிஷ்ட்வா இத்யாதி] இவற்றை ஸிஷ்டித்து, இவற்றினுள்ளே அநுப்ரவேசரித்து, அந்த அநுப்ரவேசத்தாலே வித்தும் அவித்தும் தானென்று சொல்லலாம்படி நிற்கிறவனுய்த்து. (நெடுமால்) தன்பக்கல் ஆநுகூல்யலேசாமில்லாத ஜமத்தின் பக்கலிலும் தான் மிக்கவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி யிருக்குமவன்.— (தன்தாராயந ஹந்துளபம் பெறும்தகைபேற்குநளானே) தன்பக்க லாசையில்லாதாராயும் விடமாட்டாதே யிருக்கிறவனுக்கு நான் பிரிந் திருந்தாசைப்படமித் தூதுவிரிகிறதோ குற்றம். தான் விஷயீகரிக்கில் உளேலும், இல்லையாகில் இல்லையாம்படி யிருக்கிற வெனக்கு.

மூன்றும்பாட்டு.— (நீர்த்யாதி.) வண்டானத, * மென்மலர்ப் பள்ளியின் வாய்ப்பாலும், உநமத்தங்காய்போலேபிச்சேற்றவல்லிப்படையின்மயக்குக்களாலும், மதுநுகருகையாலுண்டான பாரவர்ப்பத்தாலும், * ஊமையரோடு செகுடர்வார்த்தை போலேடாயப் போகையாலே, அவற்றைவிட்டு, கூர்வாயக்குருகைக் கூறச் சொல்லித் தூதுவிரிகுளென்று ஸநமதி.

பிச்சத்தானென்னென்ன வருளிச்செய்குரர் (தன்னித்யாதி.) ஆசை என்று- டிக்காய், மத்யஞரமில்லாத என்று காடும். விவாணம் (ப்ஐயிவ்யாதித்யாதி.) சதுகு - கூளம். ஸாராவம் - ம—க்கு. ப்ரமாணங்காட்டிகைக்காக அடிக்கோலுகுரர் (நாட்டிலித்யாதி.) ப்ரமாணாரும் (இவற்றையித்யாதி.)

அருளநமக்கு ஹேதுவேதென்ன, “கூரூய” என்ற படித்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச் செய்குரர் (தன்பக்கலித்யாதி.) இதுபோக்கி வேறுகுற்றம் காணாமென்று கருத்து. வேறுகுற்றமில்லையோவென்ன (தானித்யாதி.)

நாம்பெறுமளவு மருளானே. (சீராருமித்யாதி) அழகார்ந்து வளர்ந்து வருகிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாலையிலே வாழுகிற, தன்தோளிலிட்ட செவ்விமலைப்பெறில் ஜீவித்து, பெருவிடில் முடியும் படியாயிருக்கிற வெனக்கு. (தன்தாராயநுந்துளபம் பெறும்தகையேற்கு) என்று-தம் ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னபடி யென்தான்! (அருளானே) ப்ரணயிநியார்த்தி பரிஹரிக்குமதுபோனால், நாட்டொப்பானவருளு மின்றிக்கே யொழியவேனுமோ !. (தன்தாராயவித்யாதி) தனக்கே அஸாயாரணமாய் தாரையுடைத்தாயிருந்துள்ள செவ்வித் திருத் துழாயைப்பெறில் உளேனும், இல்லையாகில் இல்லையாம்படியிருக்கிற என்பக்கல் கலைபண்ணானே. கந்தல்கழிந்தால், பின்னை திருத்துழாயோபாதி, கௌஸ்துலத்தோபாதி ஸ்பீஷ்ணனியமாயாய்த்து வஸ்து ஸ்வலாவமிருப்பது. (அருளானே) ஸாமாந்யாக்ஷணம் தப்பநிலலாத வன் விசேஷாக்ஷணநிலை தப்பநிற்குமோ !. ஆசையில்லாத அடிக தையும் ரக்ஷிக்குமவன், தன்னைப்பெறில் உளேனும் இல்லையா[திரு கில் இல்லையாம்படியிருக்கிற வென்விஷயத்தில் நெகிழ்நிற்குமோ !. அவனுடையப்ரணயிதவத்துக்கு விஷயமாய்த்திலோமார் லும் அவனு டைய கலைபக்கு விஷயமாகாதொழிவுதோமோ !.

(சீராருமித்யாதி) வாழ்ந்தார்க்குக் கெட்டாரை யெடுக்கவேண்டாவோ. (சீராருமவளர்பொழில்முற்) “ஊர்வளம் கிளாசோலை” [உயி என்கிறபடியே -ஊரில் ஸம்ஸீயியடையச் சோலையே கோடசொல்லி த்தரும்படியாயிருக்கை. (வளர்பொழில்) “வளரிளம்பொழில்” என்னுமாப்போலே - வளரவளர முதுமைநின்றிக்கே இயகிப்படுத்திருக்கை. ஸ்வரயத்தினுடைய ஸம்ஸீயியைத் தெரிவியாநன் றள்ள வளர்ந்தபொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாலையிலே வாழுகிற சிறு குருகே. அங்குத்தைவர்த்தநந்தானே வாழ்ச்சியாயிருக்கை; கோயில்லாஸம் போலே.

கீழ்வாக்யவிவரணம் (தன்தோளிலிட்டார், வ்யாக்யாதாநிஸிபதாந (தன்தாராயவித்யாதி.) நாயிகையானவன், வாரானேன்னுதே “அருளானே” என்கைகடங்குமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணயிநியித்யாதி. வாக்யாரயம் (தனக்கயித்யாதி.) தளவத்தைப்பெறுகைக்குயோம்பமான ஸ்வலாவத்தைதயுடையவென ஸ்வலார்யமாய்க் கீழருளிச்செய்து, தளவத்தினுடைய, பெறும்தகையேற்கு - எம்பெருமான லலிக்கும்படியான ஸ்வலாவம்போன்ற ஸ்வலாவத்தைதயுடைய வெனக்கு என்று ஸ்வலார்யமாக்கி, தாத்பர்யானு மருளிச்செய்கிறார் (கந்தலித்யாதி.) வஸ்து - ஆத்ம வஸ்து. “அருளானே” என்றது - பிரிநிலையேகாரமாய், அருளும் என்றாக்கி ஒரு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸாமாந்யேத்யாதி.) விவரணம் (ஆசையில்லாதவித்யாதி.) விசேஷாக்ஷணத்தில் தப்பநில்லானாகில் உன்னை யிப்பாடுபடுத்தவன் நான்போனபின்பு தப்பினாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனுடையவித்யாதி;) ப்ரணயத்தாலே வாராவிடிலும் உபாருவாகையாலே என்னுர்த்தபைக்கேட்டுவருமென்று கருத்த.

தாத்பர்யத்தையருளிச் செயது, ஸ்வலார்யம் (ஸ்வரயத்தனித்யாதி.)

மு. - தானாகநினையானேல் தன்னினைந்து நைவேற்கோர்
நினையகொடிநெடுவேள் வலிசெய்ய மெலிவேனோ
தேன்வாயவரிவண்டே திருவாலிநகரானும்
ஆனாயற்கென்னுநோ யறியச்சென்றுரையாயே. ச.

ப - னா. - தான் ஆக - அவன்தானாகவே, நினையானேல் - தன்னுடைமையான
வெள்ளைநினையானாகிலும், தன்னினைந்து - தரிக்கைக்குடேறதுவாகிய அவனையேநினை
ச்சூச்சொண்டு, நைவேற்கு - நையுமெனனை, ஓர்மீனாய்கொடிநெடுவேள் - அத்விதிய
மகரத்வஜனுன மர்மதன், வலிசெய்ய - பீடிக்கும்படி, மெலிவேனோ - நான்இளை
த்துப்போனோனோ; தேன்வாய - இனியபேச்சையுடைய, வரிவண்டே - ரேகை [ய
சுற்றச்சவண்டே], திருவாலிநகர் ஆளும் - திருவாலியென்னும் தீவ்யதேசத்திலே வர்
த்திக்கிற, ஆனாயற்கு - ஸ்ரீக்ரீஷ்ணனாகத்திருவவதரித்த ஸாடேவஸ்வரனுக்கு, என்று
நோய் - மெலிழப்போமசுன்னிக்கே என்றாரந்தமான நோவை, சென்று -
நீபோய், அறியஉரையாய் - அவனறியும்படி சொல்லவேணும் என்று பின்னு மவ்
வண்டையே சூதுவிக்கிறான். (ச)

கூர்வாயையுடைய சிறுகுருகே. (குறிப்பு) அவன்நினைவை யறிந்து
சொல்லவேண்டும். ஈ.

(கூர்வாயசிறுகுருகே) கூரிய வாயலகையுடைய சிறுகுருகேயெ
ன்னுதல்; அன்றிக்கே, அறுதிப்பாடுடைத்தான வார்த்தைசொல்ல
வல்ல குருகேயென்னுதல். ராஜபுத்ரர்களைக்கண்டஞ்சி நாலுமூன்று[உய
யோஜனை ஓர்ப்போன மஹாராஜர்வந்துகிட்டி, “ஏக0டி0ஹ0ஸ0வ
துநென” என்று கிந்தும்படிக்கீடாகவிதே வார்த்தை சொல்லிற்று.

(குறிப்பறிந்துகூறாயே) அவன்கருத்தறிந்து வந்து எனக்குச்
சொல்லென்றுதல்; நானுற்றமுமையாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுச்சொ
ன்னவற்றையெல்லாம் அங்குச்சொல்லாதே, அவன்யரிக்கும்படி அளவ
றிந்து வார்த்தைசொல்லென்றுமாம். மிகச்சொல்லிலவனைக்கிடையாது,
அவன்நைவராயத்தை யறிந்துவந்து சொல்லென்றதுக்குக் கருத்தென்
னென்னில்; நம்முடையயறிவிந்தால் “நமக்கந்தலேவேணும்” என்
ருகையில் நம்மாற்றமுமை பாராதேயாகிலும் நாம்ஜீவித்துக்கிடக்க,
வேண்டா என்றானில் நாம்முடிந்துபிழைக்கும்படி. ஈ

நாலாம்பாட்டு. - (தானாகநினையானேல்) “வேம்பு” என்பாரை
ப்போலே.

அறுதப்பாடுடைத்தான - தீக்ஷணைவாயியாலுண்டான். ஈ.

நாலாம்பாட்டு. - (தானாகவித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் குருகைக்குறித்து “கூரு
ய்” என்றவாறே வண்டானது வந்து முகங்காட்டி “நீயெங்களைத் தூதுவிட நாங்
கள் மெய்மறந்திருந்தோமல்லாம், அவன் உன்படியறிந்துவைத்தும் இப்பாடுபட
விட்டு நினையாகிருந்தான், நாம் போனாலும் பற்கடித்திருந்தால் என்செய்வோமெ
னறிருந்தோமித்தனை” என்று இனிதாகச்சொல்லிக்கொண்டுவர, அத்தைப்பார்த்து
வார்த்தை சொல்லுகிறுளென்று ஸம்மதி.

தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வேம்பித்யாதி;) “வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்
ணது” என்றவிடத்தில், அவன்குற்றத்தையிட்டு வேம்பென்று குறைசொன்னுப்போ
லே அவன் தன்னை நினையாகிருக்கை சுற்றமென்று அவனுக்குக் குறைசொல்லு
கிறுளென்று கருந்து.

நாலாம்பாட்டு. (தானாகவித்யாதி) நஞ்ஜீயருடைய நோவிலே பெற்றி அறியப்புகுந்து, “இங்குத்தைக்குவேண்டியிருக்கிறதென்?” என்று கேட்க; “* தூவிரியமலருழக்கிப்பாட்டுக் கேட்கவும், பெருமா ளெழுந்தருளப் பின்னும் முன்னும் சுற்றிலேவந்து ஸேவிக்கவேண்டியிராநின்றேன்” என்றருளிச்செய்தருளினார்; அப்போதே பெரு மாளுக்குச் சென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பெருமானும் ஜீயர்க்கரு ளப் பாடிட்டு * தூவிரியமலருழக்கி கேளாநிற்க, “நீனாயகொடிநெடு வேள்வலிசெய்யமெலிவேனோ” என்கிறவளவிலே வந்தவாமே, “காம ஸரங்களாலே ஏவுண்பதற்கு முன்னே வாராவிட்டாலும் பட்டபுண் பரிஹரிக்கவாகிலும் வந்தாலாகாதே” என்றருளிச்செய்தார். (தானாக வித்யாதி) தானும்படி செய்யானாகில், தானப்படி செய்யானாகிலென்ற படி. அப்படிசெய்யாதபோது யாது வாய்யாதே. (தன்னைந்நித்யாதி) தன்னைநினைந்துசரியிலையாகிற வென்னை ஒருமகரய்வஜன் நலிய மெலியக் கேடவேனோ.

உடைமையை அவனாக நினைக்குமது கிடையாதாகில், முறைசெய்ய யானாகில். அவனுக்கு ஆனந்தரைநினையாமை ஸத்தாப்ரபுக்தமாகில்; தன்ஸத்தையுண்டாகக்கிடாக நினையானாகிலென்றுமாம். (தன்நினைந்து நைவேற்கு) நாமவனைப்போலே யாகமாட்டோமே; கா மும் நினையாமைக் கொருநெஞ்சபடைக்கப் பெற்றிலோம். பெறவுடறி மாய்த் தவிரவுமாரிருக்கும் விஷயமாகிலிறே அநுஸந்தித்தால் யந்தி திருக்கலாவது; இதரவிஸஜாதியமாநிதாக்கும் விஷயமாகையாலே அநுஸந்தித்தவர்களுமே நோவுபடுமத்தனாரிறே. (ஓர்நீனாயகொடிநெடு வேள் வலிசெய்ய மெலிவேனோ) தன்னையாசைப்பட்டு நைநிறவென்னை மகரய்வஜனோ நலிவான். அவஸ்யம்நாங்கள் நோவுபடுகை தவிரோமா கில், “கருளக்கொடியொன்றுடையார்” என்கிற தான் நோவுபடுத்த நோவுபட்டா லென்செய்யவேணும். ஜீயர்வார்த்தையை நினைப்பது.

ஸங்ஹாரம் (உடைமையைவித்யாதி.) தானாகவே நினைக்க முறை, அது செய்யாமல் போனானாகிலென்று கீழருளிச்செய்து, தானாகடாலெயன்றும் தானாகக்காகவென்றும் ஸங்ஹாரம் விவக்ஷித்த, தான்பாயமுனிச்செய்க்குரு யுரார் (அவனுக்கித்யாதிவாக்யவ்யத்தாலே;) ஸத்தையுண்டாகக்காகநினைக்கவேணு மது செய்யாமற்போனானாகிலென்றும், ஸத்தையுண்டாகக்காக நினையாதேயிரு ந்தானாகிலென்றும், மூன்றும் தான்பாயத்தை யிரண்டுவிடமாக யோஜித்துக்கொள் வது. நினையாதவனை நாம் நினைப்பானென்னென்ன (நாமித்யாதி.) மாட்டாமை க்கு ஹேதுவென்னென்ன (நாமுமித்யாதி.) ஒரு நெஞ்சு - பேர்சொல்லப்போகாத கல்நெஞ்சு. நினைத்தால் நைவானென்னென்ன வருளிச்செய்க்ருர் (பெறவுமித்யாதி வாக்யவ்யத்தாலே.) விரஹிணிகளைமதனன்வலிசெய்யுமது லோகப்ரவரியமாயி ருக்க, “மெலிவேனோ” என்று க்லேஸிக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்க்ருர் (தன்னைமித்யாதி;) யஃவா “வேள்வலிசெய்ய” என்னவமைந்திருக்க, “ஓர்நீனாய கொடி” என்றதுக்குக் கருத்தாகவுமாம். ஜீயர்வார்த்தைப்படுவதெனினவார்த்தை.

மூ.—வாளாயகன்பணிப்ப மென்முலைகள் பொன்னரும்ப
நாளுநாநின்னைத்து நைவேற்கோ ! மண்ணந்த
தாளாளா ! தன் குடந்தை நகராளா ! வரையெடுத்த
தோளாளா ! என்றனக்கோர்துணையாளாகாயே.

௫.

ப - னா. — மண்ணந்த - பூமியையளந்த, ஓ! தாளாளா - திருவடிகளையுடைய
வடிகளே !, ஓ ! தன் குடந்தை நகராளா - ஸ்ரீமஹாமான திருக்குடந்தையில் கண்
வளர்ந்தருள்பவனே, வரையெடுத்த-கோவர்த்தந்தைக்குடையாவெடுத்துப்பிடித்த,
ஓ! தாளாளா - திருத்தொன்சையுடையவனே !, வாளாயகன்பணிப்ப-வாள்போ
ன்ற கண்களின்கடவிடாது நோபெருகவும், மென்முலைகள் பொன் அரும்ப-மீர்த[ய]
வாள் ஸ்சகங்களில் வைவார்ண்யம் தோன்றவும், நான்நாளும் - பரதிநீரமும்,
நினைக்கேதா - நசுகு ஓனையுணையேநினைத்துக்கொண்டு, நைவேற்கு எந்தனக்கு-
வருந்தகனது - உயரோடுக, ஓர் துணையாளன் ஆசாய - ஒப்பற்ற ஸஹாயபூதனாக
வேண்டும் என ம. பாவபாபரசாவதத்தால் அவருநிவார்த்தைசொல்லுகிறான். ௫)

(தேனியத்யாஜி) ௫ இரியபேச்சையுடைய அழகியவண்டே, திருவாலிநக
ராளுமாயாற் கொண்டுமுறைய அவனாயும்படி சென்றுசொல்ல
வேண்டும். ச.

(தேனியத்யாஜி வண்டே) இரியபேச்சையுடையவண்டே. பிரா
ட்டி. பரிபாடபாஷிஷத்திலே திருக்குழலைக்கொடுப்பாய்ப் பிணைக்கப்
புக்க வமயத்திலே அவருக்குதனி, “அவமஹ்யார்ணவஸ்வப்[தய]
ஸ்யே” எனகிரஸமயத்திலே யிவருக்குவந்துதனி, இரண்டுதலையு
முண்டாமபடித்தடாக வார்த்தைசொல்ல வற்றாயிருக்கை. அவனித்த
வாயில் வார்த்தைதல்லாநிலும் உங்கள்பேச்சிவினிமையிலே துவக்கு
ண்டு வரும்படி வார்த்தைசொல்லவல்லிகோளிறே.

(திருவாலிநகராளுமாயாற்கு) திருவாய்ப்பாடியில் ஸம்பத்தோ
டே திருவாலியில் ஸம்பத்தையும் கையடைப்பாககிறால், பின்னை அவ
னுக்கு நோந்தாரை “ஹ்யோ!” என்ன அவஸரமுண்டோ. (என்னு
முறையுமேலெழுப்போமதன்றிக்கே பரீராஜமான நோவை (அறிய
ச்சென்றுரைப்பாயே) அறியாமைவாராதொழிந்தானத்தனை, நீபோய் அவ
னாயும்படி சொல்லு. அன்றிக்கே, (அறியச்சென்றுரை) உன்நடையில்
தளர்த்தியிலே யித்தலையிலாற்றாமையடைய வவனறிந்து, நாவிலும்
பல்லிலும் நீரற்ற உடம்புவெருக்கும்படி சென்று சொல்லென்றுமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (வாளாயவித்யாஜி) அத்தலையித்தலையாய்த்
தன்னைப் பெறவேனுமென்று நாளுசைப்பட்டு நோவுபடாநிற்க தான்
தன்னைக் கொண்டருமைப்படுத்தினுனென்று சொல்லுங்கோளென்று
ஐஞதர்க்கு வார்த்தைசொல்லப்புகு, அதுதான் போய், ஹவநாப்ர
கர்ஷத்தாலே அவன் முன்னே நின்றாயுக்கொண்டு அவன் நனக்கு
வார்த்தைசொல்லிச் செல்லுகிறது - மேலிற்பாட்டுக்கள். ஸ்ரீராமாய
ணத்திற்பாடபோலே யிருக்கிறதாய்த்திதுவும். ஐஞதர்க்கு வார்த்தை
சொல்லாநிற்கச்செய்தே, ஹவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவன்றன் ஸந்நிஹி
தனாகக்கொண்டு அவனுக்குவார்த்தைசொல்லுகிறாள். “சஷமஸே
தம் மவ்யபதே” என்னுமாப்போலே.

அவன நினையாமைக்கு ஹவநைக்காட்டுகிறதாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கி
றார் (திருவாய்ப்பாடியித்தியாஜி.) ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.— வாளாயவித்யாஜி) கீழெல்லாம்துனிட்டுவன் இப்போது முன்
னிலையாச்சொல்லி நோவுபடுகையெங்கனெ யென்ன; பேடிகாஸந்தியருளிச்
செய்கிறார் (அத்தலையித்தியாஜி.)

அஞ்சாம்பாட்டு. (வாளாயவித்யாதி) வாள்போன்ற கண்கள் துளிக்க, மீடீ-வானமுலைகள் பொன்பூக்க,

(வாளாயகண்பனிப்ப) அத்தலையித்தலையானபடி. எதிர்த்தலையிலே காணக்கடவ கண்ணீரிதே இவள்கண்ணிலே காண்கிறது !. பிறரைத் தோற்பிக்கைக்கீடான பரிகரமுண்டாயிருக்கக்கிடர் நானிப்படிபட்டது !. கையிலே ஆயுயமிருக்க முடிந்துகிடப்பாரைப்போலே. அவன் போகவொருப்பட்ட ஸமயத்திலே, “போகாதேகொள்” என்று கண்ணுலே விலங்கிட்டு அதுவவிக்கலாயிருக்க, லஜைஜயாலே களிழ்ந்திருந்து “கெட்டேன்!” என்கிறாள். அப்போது அவனைக்கடாக் தித்துவிட்டேனாகில் அவன்றான் தூறுவிடவிருக்கலாய்த்தே !. (வாளாயகண்பனிப்ப) ஓராளுமொருநோக்குமநேரான கண்கள் படு மெளிவரவே !. புரியாய் வைத்து உகிர்முறிந்தேன் என்கிறாள். திருத்தாயார் சொல்லுமாப்போலே சொன்னாளே தன்னைத்தானே; எல்லார்க்கு முள்ளது சொல்லலாயிருக்குமிதே. அவன்றான் “இதொருகண்ணழகே !” என்று[யிரு சொல்லக்கேட்டிருக்குமே !. அத்தலைக்குறுப்பான ஸ்வஸ்வரூபமும் ப்ராப்யானுர்மதமாயிருக்குமிதே. (மென்முலைகள் பொன்னரும்ப) முலைக்கு காரிந்யம் ஸ்வஹாவமாயிருக்கச்செய்தேயும், மென்முலை என்கிறது – விரஹஸஹமல்லாதபடியாலே. விரஹஸஹமல்லாத முலைகள் பயலைமைபூக்க.

(வாளாயகண்பனிப்ப மென்முலைகள் பொன்னரும்ப) தன்னைக் கண்டுகொண்டிருக்க வமைந்திருக்கிறதுகாணு மிவள்தனக்கும. இவள்தனக்குமமையும், அவன்றனக்குமமையும். * ஸர்வஜே ஹித் : இதே. [ஆஹ்லாஹீதநேத்ராம்ஷுஃ] ஹமவஜ் ஹுணுதுஹ ஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே குளிர்ந்த கண்ணீருந்தானுமாயிருக்கை. [புளகீகீதமாத்ரவாந்]த்ரிஸரமும் பனுஸரமுமிட்டாப்போலே. [பரஹுவிஷ்ட:]

வ்யாக்யாதாவினுடைய ஈத்பாடு (அத்தலையித்தலையாகவடிவம.) தாதபர்யம் (பிறையித்யாதி.) கண்ணுனது ஆயுயமாகிற வழிபென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி.) ஹார்ஷஹாவமருளிச்செய்கிறார் (அப்போதித்யாதி.) ஸம்ஷார்யம் (ஓராளுமித்யாதி.) “குலனையங்கண்ணி” “பனிநெடுங்கண்ணீர்ததும்ப” என்று திருத்தாயார் சொன்னுப்போலே என்று வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார் (திருத்தாயாரித்யாதி.) தாய்சொல்லிற்றைத்தான் சொல்லலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எல்லார்க்குமித்யாதி.) தன்சண்ணழகு தான்கண்டபடி மெங்கனெயென்ன (அவன்றானித்யாதி.) தான்கொல்லப்போமோ என்றதுக்குப்பரிஹாராஜாம் (அத்தலைக்கித்யாதி.)

“பனிப்ப” என்றும் “அரும்ப” என்றும் சொன்னத்தால் மனித்த அழகி னெல்லைநிலத்தை வருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி.) ஹமவஜ் ஹவபரருடைய வடிவுவைத்தகண வாக்வொண்ணுதிருக்குமென்கைக்கு ப்ரமாண மருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி. ஆஹ்லாஹீதநேத்ராம்ஷுஃ - ஸிந்தூக்க ளிரண்டு பார்சுவத்திலும் விழுசையாலும் புளகீகீதமாத்ரவானுனென்று விவக்ஷித்து, ஷ்ரீஷ்டாஜமருளிச்செய்கிறார் (த்ரிஸரமுமித்யாதி.) முத்துத்தார்வடங்கள் குளிர்ந்தியால் மயிர்க்குச்சுண்டாகப் பண்ணுமென்று திருவுள்ளம்.

நாள்தோறு முன்னினைந்து நைகிறவெனக்கு.

உள்ளிடுமுண்டாயிருக்கை. [ஃரஷ்ட வ்யஸ்ஸர்வஜேஹ்:] இப்படியிருப்பாடுருவனுளானால, அவனைக்காண்கையாய்த்து ஸரீரபரிச்ரஹம் பண்ணினவத்தால் ப்ரயோஜநம். [ஸஜா - ஃரஷ்டவ்ய:] இனி ஸஜாஜர் ஸநத்துக்கொரு ஜேஸுவிஸேஷந்தேடிச் சோறுபொதிந்துகொண்டு அறுகாதப்பயணம் போகவேண்டா. அவனுக்குப்பொருளவையிற்பிரிய வேண்டா, பிரிகிறதுதான் பொருளுக்காகவே. “ இம்முத்தையும் பொன்னையும்கொள்” என்று பாரித்துக்காட்டினுப்போலே யாய்த்து கண்ணீரும் உடம்பில்வைவார்ண்யமுமிருக்கிறபடி; “ ஒண் முத்தும் பைம்பொன்னுமீமந்தி” என்னக்கடவதிதே.

(நானாளுமிய்யாதி) வரவுதாழ்க்கைக்கு உன்னை யொருநாள் நினைத்து மற்றொருநாள் மற்றொன்றை நினைக்கிறேனோ. (நானாளும்) ஒருநாள் நோவுபட்டு ஒருநாள்ஸுஷித்திருக்கிறேனோ. (நின்னினினைந்து நைவேற்கு) என்னையன்றோ நியறியாதது, உம்மைநீரறிபீரோ. “ நம்மை ப்ரிரிந்தார்பரித்திருக்கமாட்டார்கள்” என்றிருக்கவேண்டாவோ. உன்னைக் கண்ணாடிப்பறத்திலுங்கண்டறியாயோ. (நின்னினினைந்து நைவேற்கு) அறுஸந்தியா மடியேற்குமவளோநான். “ ஜேஹ்மே” என்கிற விது ஆற்றாமையிலே நிகழ்கிறது.

மண்ணாளத்தாளாளா) அபேகைஷ்டரில்லாதார்தலைமேலே வைத்திருவடிகள் இப்பொன்பூத்தமுலைகளுக்கு அரிதாவதே !.

மண்ணாளா - ப்ரணம்பூண்டாப்போலே கண்ணீராப், இதுசகுஹேதுவான ஹவஜ்ஜுஹம் உள்ளுக்காத்ரண மென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உள்ளிடிதயாதி. வினைமேல் பிரிவெனதும், பொருளமேலபிரிவெனதும் சிலபிரிவுண்டு; அதல, வினைமேல் பிரிவாவது - ப்ரணயிநியைவிட்டுப்போக வேணும்படி வேறொரு சார்புத்தைக்குறித்துப்பிரிகை; பொருள்மேலபிரிவாவது - ப்ரணயிநித்யாட்டை - ப்ரணயத்துச் சூறுப்பாக ஃரவ்யார்ஜநம்பண்ணப்போகை; அவற்றில் வினைமேல் பிரியிலலை என்றுமத்தைக் கீழ்ருளிச்செய்தாராய், பொருளமேல் பிரியும்வரஸமதராவதில்லை மென்னுமத்தை உபபாடிக்கைக்காக, இரண்டுவிதமான பிரிவு வரப்ரஸக்தியில்லையென்கிறார் (அவனுக்கித்யாதி.) பொருளவையில்-பொருள வினை யென்று சொல்லப்படுமவையில்.

“ நானாளும்” என்றத்தை “ நினைந்து” என்றத்தோடுகூட்டி தாத்பர்யமருளிச்செய்து, “ நைவேற்கு” என்றத்தோடுகூட்டி தாத்பர்யாஜர மருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாளித்யாதி.) “ நை” என்றதுக்குச்சுருதுது (எனனையித்யாதி.) “ நைவேற்கு” என்று-நைகிறவெனக்கு என்றும், மெக்கு என்கிற ஸஹுவநத்தால் தோற்றுகிற மௌரவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உம்மையித்யாதி.) * யாஹ்நாஜுஹிமௌரவ மன்றோ, நீ “ துணையாளனாகாயே” என்று ப்ரார்த்திக்கிறாயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜேஹித்யாதி.)

“ மண்” என்றபடி - லக்ஷணயா மருஷ்யரைச்சொல்லிற்றாய், உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அபேகைஷ்டயித்யாதி.)

† இத்தவாக்யமேடாஜநீயம்.

(ஓர்மண்ணித்யாதி) ஓரடியாலே ஹ்ருமியையளந்த திருவடிகளையுடையவனே. (வரையெடுத்ததோளாளா) *குடந்தையெங்கோவலனிதே. * குன்றமெடுத்தாநிரகாத்தவனிதே.

(ஓ! மண்ணளந்ததாளாளா ஆரபேக்ஷக்கத்தான் நீ ஆன்மெல்லார்தலைமேலும் திருவடிகளை வைத்தது !. ஆர்கண்ணில் கண்ணீரும் ஆளுடம்பில் வைவர்ண்யமும் கண்டுதான் திருவடிகளைக்கொண்டிவந்து வைத்தது !. உன்னைப்பெறாதே விவர்ணமாயிருக்கிற இம்முலைமேலே திருவடிகளை வைத்தாலாகாதோ !.

(தன் குடந்தைநகராளா) அதுக்குப்பிற்பட்டாருநீழ்வாமைக்கு வந்திருக்கிற தன்னேற்றந்தான் பெறலாகாதோ !. (தன் குடந்தைநகராளா) “ இன்ன மெல்லையடப்பித்துக்கொள்வாராரேனு முன்னேடா” என்று புறமஹரமானதிருக்குடந்தையிலேவந்து சாய்ந்தபடி.

(வரையெடுத்த தோளாளா) அங்ஙன் “பிற்பாடர்” என்கிற பொதுவன்றிக்கே, விசேஷித்து என்பருவத்திற்பெண்களையு மிடையரையும் ரக்ஷித்தவனன்றோ!. (வரையெடுத்ததோளாளா) பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே தொலையப்புக, மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தாமாய்த்து. ஆஸ்ரீதர்க்குப்பணிசெய்த தழும்பாயார்த்துத் திருமேனியடையக்கிடப்பது; “தழும்பிருந்த” இத்யாதி. “நம்மைச்சிலர் கட்டுகையாவதென், நாம் சிலர்க்குக் கட்டுண்கையாவதென். இதுபின்னை நாடம்[உடுகையாவதென்” என்று, அத்தை மறைக்கப்படுக்கான் ; ஒருதழும்பாநிலன்றோ உன்னால் மறைக்கலாவது, உன்னுடம்படங்கலும் ஆஸ்ரீதர்க்காகக் காரியம்செய்தத்தால் வந்த தழும்பன்றோ என்கிறாள் [தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவாமங்கை] அழகிய திருக்கையானது, *ஜ்யாதினகர்க்கடாமாய்க்கிடக்கும்; அழகிய திருக்கையானது. ஸ்ரீஸார்வமத்தைப்பிடிக்கையால்வந்ததழும்பைச்சுமந்தது; திருவடிகளானவை, ஸகடாஸூரநிரஸநம்பண்ணி அத்தால்வந்த தழும்பைச்சுமந்தது ; இனி, *விங்கோதவண்ணர்விரல் செய்ததென்னென்றால் [பூங்கோதையாளித்யாதி] கிளர்த்தியையுடைத்தான ஒதம்போலே யிருந்துள்ளவடிவையுடையரானவருடைய திருவிரலானது, பிராட்டிசகாகவிதே சிறுக்கனுக்கு விரோயியான ஹரண்யனைப்பிளந்து பொகட்டது ; அப்படிப்பட்டவளுங்கூட, விளைவதறியாதே “இதென்னாகப் புகுகிறதோ” என்று அஞ்சும்படி ஹரண்யன் மார்வைப்பிளந்து பொகட்ட தழும்பிருந்த. உன்னையழித்து ஆஸ்ரீதர்க்காசப்பார்த்தீ.

“ஓ!” என்றவிஷாத்தினபடியை விவரிக்கிறார் (ஆர்த்யாதி.)

உட்கருத்தையருளிச்செய்த, கீழ்ப்படித்தோட்டை ஸமலிவ்மஹாரதாத் பர்யகயநபூர்வகம் ஸஸ்வார்யமருளிச்செய்கிறார் (இன்னமித்யாதி.)

வரையெடுத்தமை தோளாலே யாயிருக்க, “தோளாளா” என்று விசேஷிக்கையால், திருமேனியெல்லாம் ஆஸ்ரீதர்க்காகச் செய்தசெயலில் தழும்பேறினமை தோற்றுகையாலே விசேஷித்தாளென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரீதர்க்கித்யாதி.) எடுத்தபாசுரத்துக்குவ்யாப்யாசம் பண்ணுவதாகக் கீழ்ப்பாட்டோடு ஸம்மதிகாட்டுகிறார் (நம்மையித்யாதி.)

மூ. — தாராயதண்டுளவ வண்டுமுதவரைமார்பன்
போராணைகொம்பொசித்த புட்பாகனென்னம்மான்
தேராரும்நெடுவீதித்திருவாலிநகராரும்
காராயனென்னுடைய கனவளையும்கவர்வாரே. கூ.

ப - ரை. — வண்டு - வண்டிகளானவை, தாராய - மாலிகையாகிய, தண்துள
பம் - திருத்துழாயிலுள்ள, தேனும் சுண்ணமும் வாஸநையுங் கொண்டு, உழுத -
சேருக்கின, வரைமார்பன் - அகன்றதிருமார்பையுடையனாய், போர்ஜனை - யுத்தோ
ந்முசுமான சூவலயாபிடத்தின், கொம்புஒசித்த - தந்தத்தைமுறித்தவனாய், புள்பா
கன - பெரியதிருவடியை வாஹமமாக உடையனாய், என்அம்மான் - எனக்கு ஸ்வா
மிபானவனாய், தேர்ஜரும் - ரதநிலையையுடைததாய், நெடு - தனக்கும் தன்பரிகா
த்துக்கு பிணைந்தெழுந்தருளப்போதமான, வீதி - திருவீதியையுடைய, திருவாலி
நகர்ஜரும் - திருவாலிநகரத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற்பவனாய், காராயன் - ஸ்ரம
ஹாமன திருமேனியையுடைய ஸ்ரீகர்ஷ்ணனுமான ஸர்வேஸ்வரன், என்னுடைய -
தன்னையே நினைந்து கையமுடியேறுடைய, கனவளையும் - கையிலிட்டபொன்வளைக
ளையும், கவர்வாரே - அபஹரிப்பாறிற்பாரே! என்று தன்னிலே தான் நொந்து
படுகிறான். (கூ)

(என்றனந்நித்யாதி) உன்னையன்றித் துணையில்லா வெனக்குத் துணை
யாகாயே. ௩.

ஆறும்பாட்டு. (தாராயவித்யாதி) துளவத்தாரில் தா தும்சுண்ண
மும் தேனிலே சேருய் வண்டிகள்புக்கு உழக்கியுழுத வரைமார்வன்.

(என்றனக்கோர் துணையாளனாகாயே) அந்நொய்யமோவர்பநதிரியைப்
பொகட்டு, என்னுற்றருமைமலே பாதியைச்சுமக்கவல்லையே !. (துணை
யாளனாகாயே) என்றது - ஆகவேஹுமென்றபடி. ... ௩.

ஆறும்பாட்டு. — (தாராயவித்யாதி, வரைமார்பன்) தனக்கஸாயா
ரணமான திருத்துழாய்மாலையானது மடவெள்ளமிட்டுச் சேரு யாய்
ந்துத் திருமார்விருப்பது. திருமார்வில்சாத்தின திருத்துழாய்மலை
யில் தேனும் சுண்ணமும் பரிமளமும் புறப்பட்டுத் திருமார்வடங்க
லும் வண்டலிட்டு வண்டிகளுமுது சேறுசெய்து கிடக்குமாய்த்து.
இனி இவள் பொன்னரும்பின முலைகளைக் கொண்டுவந்து நடுகைக்கு
நல்லவளவாய்த்து ; இளமுலைகளைக் கொண்டுபோய் நடுமத்தனை.

அந்நொய்ய - அந்தநொய்ப்பமான, தன்னோயைப்பார்த்தால் மலை ஸஞ்ஞம மென்
னலாமென்று கருத்து. பாதியென்றது - “துணை” என்றத்தைப்பற்ற. ... ௩.

ஆறும்பாட்டு. — (தாரித்யாதி.) கிழப்பாட்டில் - “துணையாளனாகாயே” என்று
முன்னிலையாகச் சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும், அதுஉருவுவெளிப்பாடு மாத்ரமாகை
யாலே கைவளைகழலக்கண்டபடியாலே, முன்னிருந்தவன்கழற்றிக்கொண்டு மறை
ந்தானென்று தன்னிலே தான்நொந்து படுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“ தண்டிளவவண்டு” என்னவமைந்திருக்க, “தாராய” என்றத்தாலே - “மது
விரிதுழாய்முடி” என்றுநிபுபகமாயிருக்குமென்றருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி.)
சேருகைக்கு மண்வேண்டாவோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (திருமார்வில்லித்யாதி.)

(போராணையித்யாதி) யுய்யோந்நுவமான குவலயாபீஃத்தின் கொம்பை முறித்த மருவாஹநன், என்ஸ்வாமி. (தேராருமித்யாதி) தேரும் பரிகரமும்வரும்போது நெருக்குப்படாமல் வரலாம்படியான பெரிய திரு வீதியையுடைய திருவாலிங்கரை ஆளும் பெரிய க்ஃஷ்ணன்[டு என்னுடைய பொன்வளையும் கொள்வானே. கனம் - பொன். கா.

ஆசையில்லாதாரே வேணும்போலேகாணும் மார்வுக்கு ; எப்போது மொக்க அணைக்கலாம்படியாய்த்து அம்மார்விருப்பது.

(போராணைகொம்பொசித்த) யுய்யோந்நுவமான குவலயாபீஃத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தவன் வருமிடத்தில் வழியில் ப்ரதிஸந்யகந்தானுண்டோ. (புட்பாகன்) பெரியதிருவடியை வாஹ நமாகவுடையவன், விரோயிநிரஸந் ஸ்வஹவனுமாய், தான் வரும் போதே உரத்திலேகண்டு விடாய்திரலாம்படியான பரிகரத்தையுடையவன். (என்னம்மான்) ஹோளேந்ஜ்ரஸிஹனிவிருப்பைக் காட்டியாய்த்து இவளை அநந்யார்ஹையாக்கிற்று.

(தேராருந்நெடுவீதி) தனக்கும் தன் பரிகரத்துக்கும் இணைந்து வருகைக்குவேண்டும் பரப்புப்போருமாய்த்துத் திருவீதி. * தன்னே ராயிரம் பின்னாகளோடே வரலாமாய்த்து. (காராயன்) ப்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி பஞ்சுலக்ஷங்குடியிற் பெண்கள் வளை கவர்ந்தவன், என் கையில் வளைபெருவிடில் உண்டதுருக்காட்டானாயிராநின்றான். ஸமகாலத்தில் பிறவாதார் வளையும் கொள்ளவேணுமோ. இவனுக்கு ஒரு ராக வளைகொண்டதுவும் உண்டதுருக்காட்டுகிறதில்லைகாணும் இவள் கையில் வளை ஸேஷிக்கில் !. கா.

இளமுலைநடுமத்தனையானால் நடலாகாதோ, “வளை கவர்வானே” என்று நோவு பட விடுவானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆசையித்யாதி); இதுவாடி. ஆசையுடையனானாலாகாதோ, ஆசையில்லாதாரேவேணுமோ என்று யிவநி ; யஜ்வா, ஸர்ஸலேஷிக்கவேணு மென்னுமாசையில்லாதவண்டேயாகவேணுமோ என்றும் யிவநியாகவுமாம்.

“புட்பாகன்” என்றபடிஸமஹியாஹாரதாத்தபர்யம் (ஹோளேந்ஜ்ரேத்யாதி); ஸ்ரீஸத்ருஞ்ஜயன் என்றுப்போலே, ஹோளேந்ஜ்ரஸிஹனென்று - நம்பெருமானானைக்குத் திருநாமம். “மஜேநமஹதாயாஜம்” என்று-அடியோய்யாஜநங்களை யீடுபடுத்தினாப்போலே, கோயில் பெருமானும் அரங்கன் திருமுற்றத்தடியாரை யீடுபடுத்துவர்; அப்படியே இவளும் பெரியதிருவடிமேலிருப்பிலீடுபட்டாளென்றுகருத்து.

“ஆயன்” என்றபடித்தைக் கடாஶ்வித்தருளிச்செய்கிறார் (தன்னேரித்யாதி.) “வளையும்” என்ற உகாரதாத்தபர்யம் (ஸமகாலத்தில்த்யாதி.) வ்யாச்யாதாவிநீடுபாடு (இவனுக்கித்யாதி.) கா.

ஏழாம்பாட்டு.—(கொண்டித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டிலே “கனவளையும் கவர்வானே” என்று தன்னிலேநொந்தவாரே, கழற்றிக்கொண்டுபோனவளையைக் குலுக்கிக்கொண்டு முன்னேதோற்ற, அவனைப்பார்த்து, என் வளைக்கு நான் கடவளல்லேனே என்று பறிக்கத்துடங்குகிறாளென்று ஸம்ஹி.

மூ.—கொண்டரவத்திரையுலவுகுரைகடல்மேல்குலவரைபோல்
பண்டரவினணைக்கிடந்து பாரளந்தபண்பாளா
வண்டமரும் வளர்பொழில்சூழ்வயலாலிமைந்தா என்
கண்டியில் நீகொண்டாய்க்கென்கனவளையுங்கடவேனோ. எ.

ப - ரை.—பண்டு - மஹாபலிமுதலானவர்களால் இப்பூமிக்கு அநர்த்தமுண்
டாவதற்கு முன்னே, அரவந்திரைஉலவு - கோஷத்தையும் அலைகளையுமுடைய,
குரைகடல்மேல் - பரந்ததிருப்பாற்கடலில், அரவினணை-திருவநந்தாழ்வான்மேலே,
குலவரைபோல்-ஒர்பெரியநீலபர்வதம் சாயந்திருந்தாப்போல், கொண்டுக்கிடந்து-
இத்தேசம் ஆபிரதரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தஸ்தலமென்று திருவுள்ளத்திற்கொண்டு
கண்வளர்ந்தருளி, பின்பு அம்மஹாபலியால் அநர்த்தம் விளைந்தவாதே, பாரளந்த
பண்பாளா - பூமியை அளந்து அவனாண்டவுலகைநீட்டி இந்திரனுக்குக்கொடுத்த
நீர்மையையுடையவனே, வண்டு அமரும் வளர்பொழில்சூழ் - வண்டிகள்படிந்து
ஒங்கினமரச்சோலைசூழ்ந்த, வயல் - கழனியையுடைய, ஆல்-திருவாலியிலிருக்கிற,
மைந்தா - யுவாவானவனே, என்கண்துயில் - என்னுக்கத்தை, நீகொண்டாய்க்கு-
முற்றமபஹரித்தவுனக்கு, என்கனவளையும்-என்கையிலுள்ளபொன்வளையும், கடவே
னோ - இழக்கக்கடவேனோ ! என்று அவன்விரும்பப் புக்கவாதே என்னதென்று
ஒருசுலை தானும்பற்றுகிறான். (எ)

ஏழாம்பாட்டு. (கொண்டரவித்யாதி) ஆரவாரித்துக்கொண்டு
திரைகள் ஸனூரிக்கிற பரந்த கடல். குரை-பரப்பு. (குலவரையித்[உய
யாதி) பெரியவரைபோலேபிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே பண்டு
கண்வளர்ந்து ஊமியையளந்த ஸ்வலாவத்தையுடையவனே. (வண்
டித்யாதி) வண்டிகளாலே மொய்த்து வளரப்பட்டபொழிலாலே சூழ
ப்பட்ட வயலாலிமைந்தா !,

ஏழாம்பாட்டு.— (கொண்டு) ரக்ஷணத்துக்குப்பாங்காய் ஆர்த்த
நுடைய கூக்குரல் கேட்கும் ஷேஸமிதுவென்று திருவுள்ளத்திலே
கொண்டு. இவ்விடம் ஆபிரதரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு ஏகாதமான
ஸ்தலமென்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டு. ஆரவாரத்தையுடைத்தாய்-
யோஷியாநிற்பதாய், திரைகளானவை ஸனூரியாநிற்பதாய், பரப்பை
யுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே ஒருகுலமிரிசாயந்தாப்போலே யாய்
த்துத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. குரையெ
ன்று - பரப்புக்குப்பேர். அக்கடல் பாழ்தீரும்படி ஒருகுலமிரிசாயந்தா
ப்போலே. (பண்டு)மஹாபலிபோல்வாரால் ஊமிநோவுபடுவதற்கு
முன்பாய்த்து அப்படுக்கையில் கண்ணுறங்குவது. (பாரளந்த பண்
பாளா) படுக்கையை விட்டுவந்து இத்தையுடைய அளந்து கொண்
டானாய்த்து. ஆக, மஹாபலியாலே அபஹ்ஸிதமான ஊமியைமீட்டு
இந்திரனுக்குக்கொடுத்த நீர்மையையுடையவனே.

(வண்டமருமித்யாதி) அந்நீர்மைக்குப் பிற்பாடரானருமிழவாமை
க்காகவாய்த்துத் திருவாலியிலே வந்துநிற்கிறது. பரிமளம்படிந்தாப்
போலேவண்டிகள்படிந்து மயபாநம்பண்ணுநின்றனள்ளஒங்கினபொழி
லாலே சூழப்பட்டவயலையுடைத்தான திருவாலியிலே நிற்கிறவனே.

விவரணம் (இவ்விடமித்யாதி.) “அரவம்” என்றதினரயம் (ஆரவாரத்தையெ
ன்றது.)

மு.—குயிலாலும் வளர்பொழில்சூழ்தன்குடந்தைக்குடமாடி!
துயிலாத கண்ணினையேன் நின்னினைந்து துயர்வேனோ;
முயலாலு மிளமதிக்கேவளையிழந்தேற்கிதுநடுவே
வயலாலிமணவாளா கொள்வாயோமணிநிறமே. .அ.

ப - ரா.—குயில ஆலும் - மதுவுண்டு களித்துக் குயிலகள் ஆலாநின்றன, வளர்பொழில் சூழ் - ஓங்கின சோலைசூழ்ந்த, தன்குடந்தை - குளிர்ந்த திருக்குடந்தையில்வர்த்தியாநிற்கிற, குடமாடி - குடக்கூத்தாடினவனே, துயிலாத - உறக்கங்கொள்ளாத, கண்ணினையேன் - கண்ணையுடைய அடியேன், நின்னினைந்து - உன்னையே நினைத்துக்கொண்டு, துயர்வேனோ-துச்சிக்கக்கடவேனோ?; முயலாலும் இளமதிக்கே - தன்னுடம்பில் துள்ளுகிறமுயலைப்போக்கமாட்டாமலும் பருவம் நீரம்பாமலுமிருக்கும் சந்தரான்கே, வளையிழந்தேற்கு - வளைகளையிழந்தவடியேனாக்து, வயலாலிமணவாளா - கழனிசூழ்ந்ததிருவாலியிலுள்ள ஸ்வாமியே, இதற்குவே-இப்பாதகவர்க்கத்தினருவே, நீயும்வந்து, மணிநிறமேகொள்வாயோ - அழகியநிறத்தையும் கைக்கொண்டு தன்பத்தைப்பண்ணுவாயோ! என்கிறான். (அ)

என்கண்டுரிலைக் கொண்டவுனக்கு என்பொன்வளையும் கடவேனோ. எ.

திருப்பாற்கடலில் நின்றும் ஸ்ரீவாமநாயகவதரித்து ஊமையை யகப்படுத்திக்கொண்டாப்போலையாய்த்து திருவாலியிலேவந்துநின்ற தன்யௌவநத்தைக்காட்டி யிவரையகப்படுத்தினபடி. (என்கண்டு யில் நீகொண்டாய்க்கு)திருவாலியிலே உத்தேசியவஸ்து ஸுலஹ[உய] மாய்த்தென்றவாறே, கண்ணுறக்கம் குடிபோய்த்தாய்த்து. (என்ன வளையும்கடவேனோ) என்னுடம்பிலுள்ளது னேனுமாமல்கொள்ளுந் தும், நான்பொன்னிட்டுக் கொண்டவளையி லென்ன ப்ராப்தியுண்டு. அவனும் பொன்கொடுத்திறே கொண்டு போகிறது. இவனுக்கும் இவ ளுடம்பிலுள்ளது கொள்ளும்போது இவள் (க) மேலெழுந்திடவே ண்டாகாணும். ஸ்வாஹாவிசுவாநாதேநாநி ஒளபாஸ்கமானத்தோடு வாசியின்றிக்கே, என்னதென்னுமித்தனையோநீகொள்கைக்கு வேண்டு வது. அவனித்தை விரும்பப்படுக்கவாறே, என்னது என்று ஒருதலை தானும் பற்றுகிறான். எ.

உடம்பிலுள்ளது - நீதரை. கடவளல்லேனோ எனது சுவாஹாரும் விவக்ஷித[நய] தருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாடி.) ஸ்திரீயநமான பொன்னிட்டுக்கொண்டவளை யை அவன் கொள்ளக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனுமீத்யாடி.) பொன்கொடுத்து - வைவர்ண்யத்தைக்கொடுத்து. ஆகில், இவளின்சைவு வேண்டா வோவென்ன (இவனுக்குமித்யாடி;) ப்ராப்தனாகையால் அவன் பொன்னிட்டே அவள் கைவளையைக்கொண்டானென்று கருத்து. அவனப்படி கைக்கொண்டால இவள் என்னது என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாடி.) எ.

(க) மேலெழுந்திடிகை - ஸம்மதிக்கையென்றபடி. “மேலெழுந்தது வேண்டா காணும்” என்று சில வ்யாச்யாந ஸ்ரீகோஸங்களில்பாடம்; அதுக்கருணமாசு, “மேலெழுந்த வளையைக் கொள்ளவேண்டுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்குமித்யாடி வாக்யடிவயத்தாலே.)மேலெழுந்தது வேண்டாகாணுமென்றது- ஸாமாந்யமானதாகாது, ஸ்வாஹாமானவளையாகவேணுமென்றபடி” என்று அரும் பதாந்தாம்.

எட்டாம்பாட்டு. (குயிலர்லுமித்யாதி) குயில்களானவை சோலை யில் மலங்களைஹஜித்து ஆவிக்கிற வளர்பொழிலாலே சூழப்பட்ட புரமஹாமான திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற குடக்கூத் தனே. (துயிலாதவித்யாதி) கண்ணுறக்கமற்று உன்னையாசைப்பட்டு டிக்ஷிச்சக்கடவேனே.

எட்டாம்பாட்டு.— (குயிலாலுமித்யாதி) அவ்வூரில்குயில்கள் ஸஸரம்மந்தீத்தம் பண்ணுநிற்குமாய்த்து. அவ்வூரில் குயில்களா னவைமஹாமாநம்பண்ணிக் களித்தாலியாநிற்குமாய்த்து ; இவ்வூரில் குயில்களொன்றுநிறே உருவிக்கிடக்கிறது. இடைப்பெண்களடைய க்காரணலாம்படி மன்றிலே குடக்கூத்தாடி தன்னழகை ஸர்வஸ்வஷா நம்பண்ணினவன் பிற்பாடரிழுவாமைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே ஸ்ரவணமுது நென்றவாறே, கண்ணுறக்கம் குடிபோய்த்தாய்த்து. அவன் பரத்யாஸந்ருதுநென்றவாறே உறக்கம் குடிபோய்த்தாய்த் திவனுக்கு. உறங்காமைக்கு + இரண்டுலக்ஷமணர்களைப்போலேயாய்த் துந் கண்மலிரண்டும். இனையபெருமாள்பிறந்த முஹூர்த்தத்திலேயா ய்த்து இவன்கண்மூம் பிறந்தது. “ஐஹேள” என்று ஒருநாளாக விட வேண்டாவாய்த்து, ஆனாரஜ்ஜிஷ்டியுமுறங்காதபடி பண்ணவேணுமோ. இக்கண்ணுக்கிலக்காகாவிட்டால் உட்கண்ணுக்கிலக்காகவேணுமோ. “நெருசெவ்வமுட்கண்” என்னக்கடவதினே. அணைக்கவொட்டா விட்டால் அகவாய் பெரியதிருநாளாய்ச் செல்லவேணுமோ. (துயர் வேனே) பதந்தாய்தைத்தாலோ நாங்கள்.

எட்டாம்பாட்டு.— (துயிலித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் “என்கனவனையும் கட வேனே” என்று தாமமொருதலைபற்றிமன்றாநிற்குமளவிலே வந்த்ரோடியமாக, அவனியருக்கு உத்திபகருய்நலியவே கைவனைகழன்றுவிழ, அவ்வளவிலும் அவனைக் கொண்டுபோகாதே முன்னிலையாய்த் தோற்றிநின்றபடியைக்கண்டு நிறமிழக்கிற வளபுமாய், அவனைப்பார்த்து நீநிறக்கேடாக்கிக்கொள்வாயோ என்று சொல்லுகி ருளென்று ஸங்கந்த.

அவ்வூரில் - திருக்குடந்தையிலென்றபடி. ஹேதுகயநபூர்வகம் விவரிக்கிறார் (அவ்வூரிலித்யாதி.) உட்கருந்து (இவ்வூரிலித்யாதி.) துயிலாதநான் என்னவமைந் திருக்கவும், கண்ணினைகள் துயிலாததென்று விபேஷித்து, அதுக்குஸஜ்ஜிஷ்டான தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உறங்காமைக்கித்யாதி.) காண்கையிளாசை கண்கரு க்கு ஸ்வாதந்தரீயேன பிறந்ததென்று கருத்து. இனையபெருமாள் பிறந்தமுஹூர்த் தத்திலே பிறந்தனவானில், பிறந்தநாள் துடங்கி உறங்காதவரன்றிக்கே காட்டுக்கெ முந்தருளினபாநன்றோ நிஜ்ரையின்றிக்கே யிருந்ததென்ன; ஆம், இங்குவிசேஷமு ண்டென்று விசேஷத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஐஹாவித்யாதி.) “நினைந்து” என்ற படித்துக்குத்தாத்பர்யம் (ஆனாரேத்யாதிவாக்யவதுஷ்டயமும்.) பிழைத்தாலோ- பிழைத்தாலாகாதோவென்றபடி.

“உறங்காப்போலேயாய்த்து” என்று சில ஸ்ரீகாஸங்கள்.

மூ.—நிலையாளாநின்வணங்க † வேண்டாயேயாகிலு மென்
முலையாளவொருநாளுன்னகலத்தாலாளாயே
சிலையாளா மரமெய்ததிறலாளா திருமெய்ய
மலையாளா நீயாளவளையாளமாட்டோமே. கூ.

ப - ரா.—சிலைஆளா - ஸ்ரீகோதண்டக்கையனே, மரம்எய்ததிறல்ஆளா - மரா
மரம் வேரோடுவிழக் கணைவிடவல்லவனே, திருமெய்யமலைஆளா - திருமெய்யத்தில்
கண்வளருமவனே, நிலையாளாநின்வணங்க-நான் அநந்யப்ரயோஜனையா யுண்ணே ஆஸ்
ரயிக்க, வேண்டாயேஆயினும்-வேண்டேனென்றிருந்தாயேயாகிலும், என்முலையாள-
என்முலைகளாட்செய்யும்படி, ஒருநாள்-ஒருநாளாகிலும், உன்அகலத்தால் ஆளாய்-
உன் அகன்றமார்பா லணைத்து என்னைநிர்வஹிக்கவேணும் ; நீஆளா - நீபரிக்கரஹித்த
பின், வளையாளமாட்டோமே - வளைகளைநிர்வஹிக்கசூக்திதேடமாட்டோமே. (க)

(முயலாலுமித்யாதி) முசலகவாயிருக்கிற இளம்பிறைக்கு வளையிழ
ந்திருக்க மதிகேடனாயிறே யிவள்வளையைவாங்கிற்று. (இதனடுவே)
இவ்வாசகவர்மத்தின் நடுவே. (வயலாலிமணவாளா) ஆலிங்மநபுரி
யிலே நீவந்திருக்கிறது என்னுடைய அழகிய நிறத்தைக் கொள்
கைக்கோ. அ.

(முயலாலுமித்யாதி) நீ கைதொடனாய் நலியவேண்டும்படியோ
என் டையிருக்கிறபடி !. தன்கறைகழுவவும் மாட்டாதே தன்குறை
பரிஹரிக்கவும்மாட்டாத உந்த்ரனுக்கு வளையிழந்தன்றோ நானிருக்
கிறது. தன்னுடம்பிலே துள்ளுகிற முயலைப்போக்கவும் மாட்டாதே,
பருவம்நிரம்பாதே யிருக்கிறவனுக்கு வளையிழந்தேற்கு. (இதுநடுவே
யித்யாதி) விஹுதியையிட்டு நலிகையன்றிக்கே, நீரும்தூசியேறப்புக்
கிரோ ; —போரிலே ஃவந்த்வய்யம்பண்ணாநிற்கச்செய்தே நடுவே
வந்து பொருவாரைப்போலே. விடுநகமும் சம்மட்டியுமிட்டு நலியா
நிற்க“அதுபோராது” என்று உடையவன் தானே நலியுமாப்போலே,
விஹுதியையிட்டு நலிகைதவிர்த்து நீதானே கைதொடனாய் நலியப்
பார்த்தாயோ. (கொள்வாயோ மணிநிறமே) அவன் கூடவிருந்த
போது, “இதொருநிறமே !” என்று வாய்புலத்தக்கேட்டிருக்குமே;
அல்லது, தன்வடிவைத் தானே ஸ்லாவிக்கிறாளன்றே. ... அ.

“இளமதிக்கே” என்கிற அவயாரணதாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (நீயித்யாதி.)
கைதொடனாய் - ஸஹாயமாய். * மதிக்கு விஸேஷணமிட்டத்தால் ஹஸித்தவர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி.) வாக்யார்யமருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடம்பிலே
யித்யாதி.) முயலை - ஸூததை. விஹுதி என்றது-உந்த்ரணை. கீழ்வாக்யவிவரணம்
(போரிலேயித்யாதி.) விடுநகம் - விரல்கிட்டி. அ.

† “வேண்டாயேயாயினும்” என்று சில ஸ்ரீகோசங்கள்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (நிலையித்யாடி) ஆத்மாத்மக உன்திருவடிகளிலே கைங்கர்யம்பண்ணவாய்த்து இத்தை வகுத்தது ; அது திருவுள்ளத்தாலே வேண்டா என்றிருந்தாயாகிலும், (என்முலையாளவித்யாடி) என்முலையானது ஆட்செய்ய,

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (நிலையாளாவித்யாடி) ஸத்தையுள்ளதனையுமவன்றிருவடிகளிலே வணங்கி வர்த்திக்குமிதுவேயாய்த்து ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்தசெயலாவது. (நின்னித்யாடி) அதப்படியேயானாலும், “இவனுமிப்பேற்றைப்பெறுவான்” என்று அவன் நினைக்கிலிறே அது ஸ்யியிப்பது. (நிலையாளா நின்வணங்க + வேண்டாயேயாகிலும்) கிடைக்கில் பெறவேண்டியிருப்பது இதுகாணும். கடக்கநின்று ஒரு ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டுபோகையன்றிக்கே, கிட்டநின்று அவன்றிருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யம்பண்ணவாய்த்து ஆசைப்படுவது. ஸ்ராஹ்மணர் பிச்சேறியாலும் ஒத்துச்சொல்லுமாப்போலே, தலைமகளான ஸமாத்திலும் சேஷத்வாநுரூப வ்ஸித்தியையே யாசைப்படுகிறுளிறே. (நிலையாளாநின்வணங்க) என்றத்தாலே - ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணிற்று ; (வேண்டாயேயாகிலும்) என்கையாலே - ப்ராபகநிஷ்கர்ஷம் பண்ணிற்று. அவன்வேண்டியிராதவன்று இப்பேறு கிடையாதிதே. இது நமக்கு உபேசநாவிஷயம் - வேம்பென்றிருந்தாயேயாகிலும். (என்முலையாள) நான் ஸத்தைகொண்டு நிர்வஹித்தேனும்படியாக.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (நிலையாளாவித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டில் - “கொள்வாயோ மணித்தமே” என்னச்செய்தேயும், அவனிவருக்கு முன்னிலையாய்த் தோற்றின மாத்ரமாகையாலே ஒருபடியேதோற்றிக்கொண்டு நிற்க, அது முன்னிலையாகத் தோற்றின மாத்ரமென்றறியாதே, அவன்தானே தன்னை வேண்டாதிருக்கிறானாகக் கொண்டு தான் திருமுலைத்தடங்கள் அணைக்கையிலே கணிசிக்க, செய்வதறியாதே அவனைக்கலவியிரக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

நிலைநின்ற ஆளாய்க்கொண்டு நின்னைவணங்கி நித்யகைங்கர்யம்பண்ண உனக்குவேண்டா விட்டாலும் என்று ஸங்ஹார்யமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸத்தையித்யாடி.) கைங்கர்யத்தைவேண்டுமவர் தாமாயிருக்க, அவனை “ வேண்டாயேயாகிலும்” என்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுவித்யாடி.) “ஆகிலும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கிடைக்கிலித்யாடி;) நிலையாளாய் வணங்கு கையே பரமபுருஷார்யம், அது கிடையாமையால் “அகலத்தால் - ஒருநாள் - ஆளாய்” என்கிறுளென்று கருத்து. விவரணம் (கடக்கவித்யாடி.) ஒருப்ரயோஜநமென்று- ஸ்வார்யமான காஷாவித்க ஸுஸ்ஸேஷமென்றபடி. நாயிகையாயிருக்குமிவருக்கு ஸுஸ்ஸேஷத்தை ப்ரார்யிக்கையே புருஷார்யமாமித்தனைபோக்கி, சேஷவ்ஸித்தியையபேக்ஷிக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ராஹ்மணரித்யாடி.) ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரமேயஸிக்ஷைசெய்தருளி, வேண்டாயாகிலும் என்னுதே “வேண்டாயே” என்கிற ஏவகாரத்துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இதநமக்கித்யாடி.) வேம்பென்றது - தாத்பர்யானுரம். அதாவது - த்யாஜ்யமென்றபடி.

† “வேண்டாயேயாயினும்” என்று சில ஸ்ரீகோசங்கள்.

நூல் பெரியதிருமொழி. — மூன்றும்பத்து, ஆறாந்திருமொழி,

உன்திருமார்விலே அவற்றை யடிமைகொள்ளாயாகில். (சிலையாளா)
ஸ்ரீஸார்ங்கத்தையடக்கி யாளுகிறவனே. (மரமித்யாதி) மராமரம்
ஏழையுமெய்த பெருமிடுக்கனே.

“கொங்கைகிளர்ந்து குமைத்து” என்று-கூடாமகாலத்தில் ப்ரஜைகள்
“சோறு, சோறு” என்று அலைக்குமாப்போலே, இம்முலைகளுக்காற்ற
மாட்டாதே நோவுபடுமது தவிர்ந்து என்னுடைய ஸ்தீர்த்வங்கொண்டு
நிர்வஹித்தேனும்படி. (என்முலையாளா) மத்தமஜத்தைக்கட்டி யாள்
வாரைப்போலே என்முலையை நான் நிர்வஹிக்கைக்காக. நமக்கபே
கையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே உன்ப்ரயோஜனத்துக்காக நம்மை
யிப்படிசெய்யச்சொன்னாலதுசெய்யப்போமோவென்ன (ஒருநாள்) நித்
யமாய்வருமதுதவிருகிறது; ஒருநாள் பிறருகந்தவன்களிலே பரிமாறி
னாலாதோ. (ஒருநாள்) பலநாள்வேணுமென்றிருக்கவேண்டா, ஒநா
ளாகிலுமமையும். அவ்வொருநாள் என்றெஞ்சிலிலையாகில் செய்ய
ப்போமோ வென்ன (உன்னகலத்தாலாளாயே) உன்நெஞ்சை நீயுகந்
தார்பக்கலிலேவைத்து உடம்பைக்கொண்டணையவமையும்.

நெஞ்சை நினைத்தார்க்குவைப்பது, வேறுமார்வாலைங்கியமனை
வது, இப்படிதான் செய்யவேண்டுகிறதென், வேண்டியிராதவித்யாத்
திலே யொருநாள்தான் செய்யவேண்டுகிற தென்னென்ன (சிலையாளா)
என் ஆர்த்தயீவநிகேளாமைக்காக. “கூதநிரியாரியாதே” என்கிறபடி
படியே - ஆர்த்தயீவநிகேளாமைக்கன்றோ நிர்விற்பிடித்தபொன்
க்கிறது. நாம் விற்கொண்டெங்கே காரியங்கொள்ளக்கண்டு விரைக்கிற
தென்ன (மரமெய்ததிறலாளா) உன்னைவிஸ்வவியாதாக்கும் மழு
வேந்திக்காரியம் செய்யுமவனன்றோ; உன்னை ஆபரணத்த மஹாராஜ
ரார்த்தி போக்குகைக்காக மராமரங்களையெய்து மழுவெய்திக் கொடுத்
திலையோ.

கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (கொங்கையித்யாதி.) மேலுக்கவதாரிகை
(நமக்கித்யாதி.)

(உபேகூலிவியம்) என்றத்தைப்பற்ற - “ஒருநாள்” என்றதுக்குத்தாற்பர்ய
மருளிச்செய்து, (வேம்பு) என்ற தாற்பர்யாதுபணமாக, “ஒருநாள்” என்றதுக்கு-
உத்திபரத்யுத்திருபேண வருளிச்செய்கிறார் (வேண்டியித்யாதி.) வேண்டியிராத
விஷயத்தில் - வேம்பான விஷயத்தில், ஒருநாள்தானென்றது - ஒருநாளாகிலு
மென்றபடி.

ஒருநாளாகிலுமமையு மென்றது - உனக்கு வேம்பானாலும் வேப்பங்குடிநீர்
போலே ஸ்வீகரிக்கலாமென்றபடி. இத்தால் - உனக்குக்கையம், எனக்கு இனித்
தானத்தைச்செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறுளென்றதாய்த்து, பரார்பமாக
வாகிலும் செய்யவேணும் என்னும் நினைவுவேண்டாவோ என்னும் ஸங்கையையது
வடித்த, “ அகலத்தால்” என்றதுக்குத் தாற்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவ்வொரு
நாளித்யாதி.)

அதுவாடிபூர்வகம் மேலுக்கவதாரிகை (நெஞ்சையித்யாதி.) கீழ்ப்பண்ணின
ப்ரஸ்ரத்துக்குத்தாம் (ஆர்த்தயீவநிகேளாமைக்காகவென்றது.) இவ்வாயம் இந்த
படித்தில் ஹிக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கூதநிரியாரித்யாதி.)

(திருமெய்யமலையாளா) திருமெய்யத்தில் நீசாயந்தருளிற்று எங்களுடைய ரக்ஷணாரீயமாகவன்றோ. அம்மங்கியம்மாளுடைய உரமடிஸையிலே, நஞ்ஜீயரறியவெழுந்தருளினவர், அவர்படுகிறக் கேஸத்தைக்கண்டு, “இங்குத்தை ஆசார்யஸைவாயும் ஹவத் மணங்களோடே போது போக்கினபடிமெல்லாங்கிடக்க, அல்லாதாரைப்போலே இப்படிபடவேண்டிவதே!” என்ன; “‘நியாளவளையாளமாட்டோமே’ என்றன்றோ-ஹவத்பரித்ரஹமானால் க்லேஸப்பட்டே போரித்தனைகாணும்” என்றார்.

பின்னை நீரும் அவ்வவதாரத்திலே வந்துதவிற்றிலீரேமென்ன (திருமெய்யமலையாளா) அவ்விழவு தீர்க்கைக்காகவன்றோ திருமெய்யத்திலே வந்து சாயந்தருளிற்று. இருந்தபடியால் உன்பரித்ரஹமாகையும் கையில்வளை தொங்குகையு மென்றொரு பொருளுண்டோ. இப்போது தன்னாற்றாமையாலே யொன்றைச்சொல்லுகிறுளத்தனைபோக்கி ஒருக்காலும் கையில்வளை தொங்குகைக்கு விரகில்லைகாணும். கிட்டிலை தானே ஹர்ஷத்தாலே பூரித்து நெரிந்திற்றுப்போம்; பிரிந்தாளுநில் தானே கழன்றுபோம். உன்னுடையபரித்ரஹமாய் எங்களுடைய ஸ்திரீத்வங்கொண்டு நோக்குகையென்றொருபொருளுண்டோ.

அம்மங்கியம்மாளுடைய உரமடிஸையிலே நஞ்ஜீயரறியவெழுந்தருளினவர், அவர்படுகிற க்லேஸங்களைக்கண்டு, “இங்குத்தை ஆசார்யஸைவாகளும் ஹவத் மணங்களைக்கொண்டு போதுபோக்கினபடிகளுமெல்லாம் கிடக்க அல்லாதாரைப்போலே யிப்படி படவேண்டிவதே!” என்ன; “‘நியாள வளையாளமாட்டோமே’ என்றன்றோ-ஹவத்பரித்ரஹமானால் க்லேஸப்பட்டேபோ மித்தனைகாணும்” என்றார்.

“நீபாள” இத்தாடிக்குக்கருத்து (இருந்தபடியால்தியாடி.) இருந்தபடியாலென்றது-நீ மெய்யமலையாளாயுவைத்தும் என்முலையாள ஒருராளாளாதேயிருந்தபடியாலென்றபடி. சீயென்னையாளவும் நானவளையாளவும் இருவரும் மாட்டோமே யென்று ஸங்ஹார்யமாகையால், அவனிவளையாளமாட்டினால் அத்தால் இவள் இவ்வளையை ஆளவல்லளாவென்ன; வ்யாக்யாதாபரிஹரிக்கிரூர் (இப்போதித்தியாடி;) ஆற்றாமையால் சொல்லும்பாசரமத்தனையென்றுகருத்து. நான் திருமெய்யமலையாளாய் உன்போல் வார்க்குவநகிருக்கிறேன் என்றறிந்துவைத்து, “உனைகலத்தாலாளாயே” என்று நான்மற்றுச்சொல்லுகை உன்ஸ்திரீத்வத்துக்குச் சேருமோவென்னும் ஸங்கைக்குப் பரிஹாரமாக, “நீபாளமாட்டோம்” என்கிறுளென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரூர் (உன்னுடைய வித்தியாடி;) நீயாளுகையாலே நாங்களவளையாண்டிருக்க மாட்டோமென்று ஸங்ஹார்யம். இத்தால் - ஸ்ரூயிகவிஷயமாகையால் ஆறியிருக்கமாட்டோமென்கை.

“வளையாளமாட்டோமே” என்கிற அவயாரணத்துக்கு - ஹவத்பரித்ரஹமானார்க்கு ஸ்வமேஸேஷிக்குமென்று கருத்தாய், அதுக்கு ஸ்வாடிம்காட்டுகிரூர் (அம்மங்கியத்தியாடி.) இப்படி படவேண்டிவதே என்றது - ஆசார்யஸைவ, ஹவத் ஸ்ரூயஹம், இவையே காலக்ஷேபமாகவிருக்கிற உமக்கு, அதுக்கவகாஸமில்லாதபடி ஸாஸாரிகளைப்போலே நோவுபடவேண்டிற்றேயென்கை.

மூ.—மையிலங்கு கருங்குவளைமருங்கலரும் வயலாலி
நெய்யிலங்குகடராழிப்படையானே நெடுமாலேக்
கையிலங்கு வேற்கலியன் கண்டுரைத்த தமிழ்மாலே
ஐயிரண்டுரிவைவல்லார்க் கருவினைகளடையாலே க0.

ப - ரை.—கையிலங்குவெல்கலியன் - பரகாஸிக்கிறவேலைக்கையிலையுடைய
ஆழ்வார், மையிலங்குகருங்குவளை - அஞ்சநம்போல விளங்கும் கறுத்தகுவளைமலர்
கள், மருங்கு - பர்பந்தத்திலே, அலரும் - விசுவியாகின்றான், வயல் - கழனி
குழந்தை, ஆலி-திருவாலியிலேயிருக்கிற, நெய் - கூர்மையுடைத்தாய், இலங்கு - விள
ங்காநின்ற, கடர் - புகரையுடைய, ஆழிப்படையானே நெடுமாலே - திருவாழியைக்
கையிலேந்திய ஸர்வேஸ்வரானே, கண்டு - எதிரில் கண்டு, உரைத்த-அருளிச்செய்த,
தமிழ்மாலேஐயிரண்டும் இவைவல்லார்க்கு - தமிழ்ச்சொடைபத்தும் நன்றாக அறிய
வல்லவர்களுக்கு, அருவினைகள் - துவக்கம்ங்கள், அடையாலே-சொலேமாட்டா
என்று நிகமிக்கிறார். (20)

புறப்பட்டபின்பு, நஞ்சீயர், பின்னையைப்பார்த்து, “முடிநிற விவ்வள
விலு மிவ்வார்த்தைசொல்லுகிறது - விஸ்வாஸத்தின் கனமான ஹாவை
நயத்திலுற்றமிறே” என்றருளிச்செய்தார்.

ஆக, இப்பாட்டால் - பராப்ய நிஷ்கர்ஷமும், ருசியுடையார்படி
படியும், ஸரண்யானுவனுக்கு ரக்ஷகத்வம் கண்ணழிவற்றபடியும், இத்
தலையிலபேசைக்குறைவற்றிருக்கிறபடியும், இவையெல்லாவற்றையும
சொல்லுகிறது. (நிலையாளா) என்கையாலே-பராப்யமென்னுமிடம்
சொல்லிற்று; (மரமெய்த) என்கையாலே-ரக்ஷகத்வம் கண்ணழிவற்ற
படியும், இத்தலையிலபேசைக் குறைவற்றிருக்கிறபடியும், இவையெ
ல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. க.

புறப்பட்டபின்பு, நஞ்சீயர், பின்னையைப்பார்த்து, “முடிநிற விவ்வள
விலேயுமிவ்வார்த்தைசொல்லுகிறது - விஸ்வாஸத்தின் கனமான ஹாவை
நயத்திலுற்றமிறே” என்றருளிச்செய்தார்.

ஆக, இப்பாட்டால் - பராப்யநிஷ்கர்ஷமும், ருசியுடையார்படி
யையும், ஸரண்யன்படியையும், அவனுக்கு ரக்ஷகத்வம் கண்ணழிவற்
றிருக்கிறபடியையும், இத்தலையில் அபேசைக்குறைவற்றிருக்கிறபடியை
யும், இவையெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது (நிலையாளா) என்கை
யாலே - நித்யகைங்கர்யம் பெறுகையே பராப்யமென்னுமிடம் சொல்
லுகிறது; (வேண்டாயேயாகிலும்) என்கையாலே - உபாயஹாவமு
மவன்பக்கலிலே யென்னுமிடம் சொல்லிற்று; (என்முலையாளவொரு
நாள்) என்கையாலே - ருசியுடையார்படி சொல்லிற்று; (சிலையாளா)
என்கையாலே-ஸரண்யதைசொல்லிற்று; (மரமெய்த) என்கையாலே-
ரக்ஷகத்வம் கண்ணழிவற்றிருக்கிறபடியையும், இத்தலையிலபேசைக்
குறைவற்றிருக்கிறபடியையும், இவையெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது.

“கலேஸப்பட்டேபோயித்தனை” என்னப்போமோயென்ன; ஹாவைநயத்திலுறை
ப்பாலே அங்குன்சொன்னொன்று கருத்தை வெளியிட்டபடியைங் காட்டுகிறார்
(புறப்பட்டவித்யாதி.) க.

பத்தாம்பாட்டு. (மையிலங்கித்யாடி) மைபோலேவிளங்காநின்ற கருங்குவளையானது பர்யதேத்திலே அலருகிற வயலேபுடைய திருவாலி. (நெய்யித்யாடி) நெய் - கூர்மை. கூர்மையையுடைத்தாய் விளங்கா நின்ற புகரையுடைய திருவாழியைக்கையிலேபுடைய ஸர்வேஸ்வரனை.

பத்தாம்பாட்டு.—(மையிலங்கித்யாடி) இதுவாய்த்து பயிரேற்றுதே தரிசான நிலமிருக்கும்படி. ஊரில்தரிசுகிடக்கும் நிலமிருக்கும்படி யிதுவாய்த்து. மையானது மிகவும் விளங்காநின்றதுள்ள கறுத்தகுவளை ப்பூக்களலர்ந்து கிடக்குமாய்த்து பர்யதேங்குளையுடைய. நாள்செல்ல நாள் செல்லக்ருறைந்துவருகையன்றிக்கே நிறமஜ்வலமாகாநின்றதுள்ளகரு ங்குவளையானவை அலருகிற பர்யதேங்குளையுடைத்தான வயலேபுடைய திருவாலி. (நெய்யிலங்கித்யாடி) புறம்பு அவையும்உள்ளில் அவனுடைய நிறமுமாய் முன்னடிதோற்றதாய்த்து கையில் திருவாழியன்றாகில். (நெய்யிலங்கித்யாடி) வடிவிலிருட்சிக்கும், குவளைப்பூவால்வந்த விரு ட்றிக் கும், கையில் திரவாயியால்வந்த வெளியல்லவாகில் முன்னடி தோற்றது காணும். (நெடுமலை) தூதுவிடவும் வார்த்தைசொல்ல வும் மாட்டாதே நிற்கிருன்போலேகாணும். தூதுவிடமாட்டாதபடி யாய்த்து அத்தலைபட்டுக்கிடக்கிறது. இத்தலை “ஊர்யவமாஸாநஜீவி ஷ்யே” என்றால், “நஜீவேயம்” என்னுமித்தனையிறே அத்தலை.

பத்தாம்பாட்டு.— (மையித்யாடி) உட்கருத்தை முடிவற்றவருளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாடி) செங்கமலங்களுண்டாயிருக்கலாமே, இதுவே என்று சொல்லு கைக்கு நிழித்தமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் ஊரிலித்யாடி; ஷேஸவிப்ரக்ஷிஷ்ட டுமான பரமபலமன்றிக்கே, காலவிப்ரக்ஷிஷ்டங்களான விஹவங்களுமன்றிக்கே, கரணவிப்ரக்ஷிஷ்டுமான அகர்யாயியுமன்றிக்கே, தாயிருத்திருவாலியின்றத்தவளை க்குநித்தாக் தூதுவிடுகையும், அவன் முன்னிலையாகத் தோற்றினாகக்கொண்டு தன் உரையை மறிவிக்கையுமாம். படி ஜ்ஞாநவிபாககாரியமான அஜ்ஞாநம் வினைந் தமைக்குத்திஷ்டாநமாக, துவளைகளின் ஸம்ஸ்கிருதையச்சொல்லுகிறாரென்று கரு த்து. ஒருபடுக்கையில் பிரிவுபிறத்தாப்போலே இவர்க்கு இச்சிருமொழியி லுறவ வம்; அதையுட்கொண்டு வ்யாக்யாநதா நபிபடுகிறாரென்று கொள்ளுவது. “ஊர்” என்பகையாலே - ஆழ்வார்தாமும்படியிருக்கிறாரென்று ஸூகிதமாகிறது; இங்ங னன்றாகில் இரண்டிவாக்யமும் புரருச்சுமாயிற்றே. இவ்வாழ்வாருடைய வக்தகார் யமான அஜ்ஞாநத்தின் தாமாவயிக்குப்போரும்படி துவளைக்குள்ள நிறத்தின் மிகு தியைச்சொன்னத்தை நியாமகமாகக்காட்டுகிறார் (மையானதித்யாடி) “குவளை” என்றபோதே கருமைதோற்றமே, இங்ஙனிருக்கச்செய்தையும், “கரும்” என்றும் “மையிலங்கு” என்றும் விஸேஷணஜ்வயமிடுகையாலே தம்முடைய உரைக்கு ட்ஷிஷ்டாநமாகச் சொன்னாரென்னுமிடம் ஸூகிதமிதே யென்று திருவுள்ளம். வாக்யார்யமருளிச்செய்கிறார் (நாளித்யாடி. இப்போது * சுடராழியையிட்டு விஸே ஷிக்கைக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (புறம்பித்யாடி) இத்தால் - விஸ்வேஷித் தாராக வெண்ணியிருக்கிற தம்படியாலும் அவனும் வ்யாமோஹாதிஸ்யத்தாலே “*மயர்வறமதிநலம்பெற்றவர்இங்ஙன்விஸ்வேஷித்துப் படுகிறபாடுகாண்கையாலே நான்ருளும் விஸ்வேஷித்தேனாகவேணும்” என்றுகலங்கித் தூதுவிடவும் மாட்டா தே உருவுவெளிப்பாட்டால் வாய்விடவும்மாட்டாதே யிருக்கிறஊஸயிலே, நெஞ் சறியுமவனான திருவாழியாழ்வான் இருவருக்கும் வெளிச்சிறப்பைக் கொடுத்தா னென்றதுஸந்யிச்சிருரென்று திருவுள்ளம். கீழ்வாக்யத்தைவிவரிக்கிறார் (வடிவி லித்யாடி.)

௩௩௮ பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, ஆறாந்திருமொழி.

(கையிலங்கித்யாடி) கையிலே விளங்காநின்ற வேலையுடைய ஆழ்வார் ஸர்வேஸ்வரனைக்கண்டுசொன்ன தமிழ்மாலேபத்தும் வல்லவர்களுக்கு அருவினைகள் சேரா. க0.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

(கையிலங்கு) ஹட்டர், “ஸர்வேஸ்வரன் திருமங்கையாழ்வார்க்குப் பக்கக் குதிரையேறிப்போமாகாதே!, அவன்கையில் திருவாழி அழகுக்குடலாக வொப்பித்திருக்குமத்தனை, இவர்கையில் வேல் ஸத்ருநிரஸநத்தாலே கறைகழுவ அவஸரமீன்றிக்கே யிருக்குமாய்த்து.” அவன் சேஷித்வ ஸஞ்சகமாகத் திருவாழியைப்பிடித்தாப்போலேயாய்த்து இவர் சேஷத்வ ஸஞ்சகமாகத் திருவேலைப்பிடித்தபடி. (கண்டுரைத்த) டிஓதர்க்கு வார்த்தை சொன்னபடிகேட்டு அவன் முன்னேவந்து நிற்கக்கண்டு சொன்ன. (அருவினைகளடையாவே) அவனைப்பிரிந்து நோவுபட்டுத் தூதுவிகைக்கு ஹேதுவான பாபங்கள் கிட்டாது. ஸர்வேஸ்வரனைப் பிரிந்து தூதுவிடப்புக்கு அதுதானாகுட மாட்டாதேபடும் வ்யஸ நம்படவேண்டா இப்பத்தையும் வ்யஸித்தார்க்கு. தூதுவடுவானவன்றா னாய்த்து. க0.

அடிவரவு.— தூவிரிய பிணி நீர் தான் வான் தாராய
கொண்டு குயில் நிலை மையிலங்கு கள்வன்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

இவ்வாழ்வார் திருவாலியம்மாளை விஸ்வேஷத்தாராகக்கொண்டு நோவுபடு கிறவேளையிலே திருவாழியாழ்வான் நெய்யூட்டிப் புகர்படைத்துத் திருவுள்ளத் தைக் குடிசொள்ள, இவர் உவ்வழிகில் கண்வைத்து அவனுள்ளத்தையும்கண்டு க்ஜி தார்யராய், “இச்சேர்த்திக் கென்வருகிறதோ” என்று கையில் வான்பற்றியிருக் கிறாரென்று விவக்ஷித்து, “நெய்யிலங்கு” என்று விஸ்வேஷணமிடாமையாலே வலித்தகறையைச் சொல்லுகையாலே இப்படிசொல்லலாமென்று ஸவாஹம் காட்டுகிறார் (ஹட்டரித்யாடி, இருக்குமாய்த்து என்னுமளவும்.) ஸத்ருநிர ஸநத்துக்குடலாக வேலைப்பிடித்தாரொன்றருளிச்செய்து, சேவகனுக்கு வேல்நிரு பகமென்று ஸஜ்ஜிஷ்டானம் தாத்பர்யானுமருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாடி.) பாட்டுக்களெல்லாம் கண்டு சொன்னதுகளன்றேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (டிஓதர்க்கித்யாடி.) க0.

ஜீபர்திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து - ஆறாந்திருமொழி ஸம்பூர்ணம்.

ஆக, திருமொழி - ௨௬ - க்கு, பாட்டு - ௨௬0.

மூன்றும்பத்து - ஏழாந்திருமொழி - கள்வன்கொல். ப்ரவேசம்.

“ திருமெய்யமலையாளா நீயாளவனையாளமாட்டோம்” என்று அவனையின்னதாக; அவனும், “இப்படி நம்மையின்னதாம்படி நோவுபட விட்டோமாகாதே” என்று லஜ்ஜித்து, “என்முலையாள வொருநாளுன் னகலத்தாலாளாயே” என்று இவளாசைப்பட்டபடியே வந்து தன் மார் விலே இவளையாரவனைத்து, இவளுடனேகலந்து, “ஒருநாள்” என்றிவள்சொன்ன ஆற்றாமையைத் திருவுள்ளம்பற்றி, “நிலையாளா நின் வணங்கவேண்டாயேயாகிலும்” என்றதுவும் திருவுள்ளத்திலேகிடந்து, இனி ரிவளைவிடப்போகவொண்ணாது என்று இவளையுங்கொண்டு ஒருவாறியாதபடி அர்யராத்ரத்திலே புறப்பட்டுப்போக, திருத்தாயார்

நூதுவிட்டு ஐகுதர்க்குச்சொன்ன பாசரம் நெஞ்சிலே யூற்றிருந்து அத்தைலாவித்து, ஹாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவன்றான் முன் நின்றாகைக்கொண்டு அவனுக்கு வார்த்தைசொல்லும்படி பிறந்த ஐசாவிஸேஷம் அவன் திருவுள்ளத்திலேபட்டு, அதுபொறுக்கமாட்டாதவனாகையாலே தானேவந்து முகங்காட்டி, இவளைக்கூடக்கொண்டு போக; அதிவாஹிகரைவாக்காட்டிக்கொண்டுபோம் சிலரை, பெரிய திருவடியை வரக்காட்டிக்கொண்டுபோம் சிலரை, “நயாமி” என்று தானே கொடுபோம் சிலரை; அப்படியே, தானேவந்து அத்தவாளத்தலையாலே மறைத்துக் கொண்டுபோக; அஞரங்கமாகக்காத்துக்கொடுகிடந்த திருத்தாயாருணர்ந்து படுக்கையிலிவளைக் காணாமையாலே, போனவள் படிகளையும், தனக்கவனையொழியச் செல்லாமையையும், எதிர்த்தலை யிப்படி படவேண்டும்படியிருக்கிற விவருடைய வைலக்ஷணயத்தையும், தன்னிழவையும் சொல்லிக்கூப்பிடுகிறாளாய்ச் செல்லுகிறது.

கள்வன்கொல் ப்ரவேசம்.— கீழ்த்திருமொழியில் ஹாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே “என்முலையாள - உன்னகலத்தாலாளாயே” என்று ப்ரார்த்திக்கச்செய்தேயும் அவன் செய்யாமலிருக்கையால், அவனை “ஆளமாட்டோமே” என்றுகிடந்த இப்பெண்பிள்ளை, இத்திருமொழியில் பினதுடர்ந்து போனாகக்கொண்டு திருத்தாயார் சொல்லுகைக்கு ஸம்மதி யென்னென்ன; வந்தவர்த்திஷ்யமாண கயநமுலேந வருளிச்செய்கிறார் (நூதுவிட்டியாடி.) இத்தால்-மாநஸாநுவதத்தில் ஒரு வைஸ்யத்தாலே அவன் வந்தானாகவும், தன்மகனும் வயலாலிமணவாளனும் ஒருபடுக்கையில் சேர்ந்தார்களாகவும், தான் கிட்டக் காத்துக்கொண்டிருந்தாளாகவும், இங்கு லிருக்க தான் கண்ணுறங்ச, அப்போது “நிலையாளா நின்வணங்கவேண்டாயேயாகிலும்” என்று இவள்சொன்ன இழவுதிருவுள்ளத்திற்பட்டு அதுதீரஇப்பெண்பிள்ளையைக்கொண்டு புறப்பட, படுக்கையிற்காணாமல் தானும்புறப்பட்டு, கண்டுகொண்டிருக்கவே கொண்டுநடந்தான் என்றுஒருஐஸைபிறந்து அதுவலிக்கிறுளென்றதாய்த்து. (முகங்காட்டி) என்றவநஜரம், ஸௌலேஷித்து என்றுஸேஷம். தானேவந்து கொடுபோனபடியைஜ்ஜிஷ்டாநகயநபூர்வகம் விவரிக்கிறார் (ஆதிவாஹிகரையித்யாடி.) “கள்வன்” என்றத்தைப்பற்ற (அத்தவாளத்தலையாலேயித்யாடி.) அத்தவாளத்தலை - தலைமுன்தானே.

உணர்ந்து படுக்கையைப்பார்த்து, படுக்கையிற்காணாதபடியாலே, “இவ
ளைக்கொண்டிவன்போனான், எவ்வழியேபோய் எங்கேபுகுகிறார்களோ,

அவனிவளைக்கொடுபோகையாவதென், - ஸ்வாபதேசத்திலோடு
கிறதென்னென்னில்; மாநஸாநுஹவமாயிருக்கச்செய்தே ஸாஹ்யஸு[ரு
ஸிலேஷம்போலே யிருக்கப்பண்ணிக்கொடுத்ததொரு வைஸுத்யத்தை
ச்சொன்னபடியிறே. [ஸ்யுதேமநஸி] * நின்றவானில்லாநெஞ்சும் ஓரிட
த்திலே நிற்கப்பெற்று, உபஹயாத்மகமான ஸரீரமும்ங்கேயிங்கேஸியி
லமாகாதே ஒருபடிப்பட்டு, யாதுக்களு மொன்று ருடங்கி ஒன்று
நிமிருகையன்றிக்கே ஸாம்யாவஸ்யையைஹஜித்து, இப்படி ஸரீரத்[ரி
திலே யொருலாவவம்பிறந்து ஸத்த்வமுந்ரித்தமான ஸமயத்திலே,
ஆரேனுமொருவனாகவுமாம், தான் கீழ்ஸுஸாரியாய் நின்ற நிலையை
யும், இத்தைக்கழித்துக்கொள்ளுகைக் கீடாயிருப்பதொரு கைம்மாதல்
தன்பக்கலின்றிக்கேயிருக்கிறபடியையும், அவனைப்பற்றியே கழிச்சவே
ண்டும்படியிருக்கிறபடியையும், இதில்நின்றும் கரையேற்றுகைக்கீடான
ஸக்தியும் ப்ராப்தியுமவன்பக்கலிலே யுண்டாயிருக்கிறபடியையும் மது
ஸந்யித்து அவன்பக்கலிலே ஹந்யாஸத்தைப்பண்ணுவது. பின்னை
பேற்றுக்கு இவ்வளவமையுமோவென்னில் ; ஸரீரத்தைப்பற்றி வரு
மவற்றுக்கு ஆத்மாஸுஹ்யஸுஹவம் பண்ணுமாப்போலே, இவற்
றுக்கு வருமவை தன்னதாம்படி விஸ்வஸரீரனுமாய், இவன்றனை[உய
யொருக்காலநுஸந்யித்தால் பின்பிவனைப்போலே மறக்கைக்கடியான
ஜந்மநிஸந்யநமான கலக்கமின்றிக்கே யிருக்குமவனுமாகையாலே அவ்
வளவமையும். இப்படி ஒருநாளநுஸந்யித்தவன் ப்ரக்ஷிதவஸ்யனுய்
பின்பு தன் டேஹயாத்ரையிலே அந்யபரனாய்த்திரிந்து பின்பு ஸ்மரிக்
கைக்குங்கூட யோத்யதையில்லாதபடி * காஷ்டபாஷாண ஸந்நிஹஸ்ய
க்கிடக்குமன்று, இவனைப்போலே ஒருக்கால் ஸ்மரித்தால் பின்பு
விஸ்மரிக்குமவ னன்றிக்கேயிருக்கிற நான் ஸ்மரித்தபடியே யிருப்பன்.

“இவளைக்கொடுபோகையாவதென்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ஸ்வாபதேச
த்தில்த்யாடி.) டீஷிஷ்டாநுமாகக் கீழ்ச்சொன்ன ஸிலோகத்துக்கு வ்யாக்யாநம்
(ஸ்யுத இத்யாடி.) மநஸ்ஸ்வாஸ்யத்யாடிசுனைச் சொன்னவித்தால்ஹலித்த அர்யத்தை
யருளிச்செய்கிறார் (இப்படிஸரீரத்திலேயித்யாடி.) “ஸ்யுதேமநஸி” என்று இப்போது
சொல்லுகையால்-முன்பு விஷயப்ரவணமாயிருந்தமை தோற்றுகையாலே, அதை
ப்பற்றிவரும்ஸ்மரணவிஸேஷத்தையும், “ஸரீரே-ஸுஹ்யஸ்யே”என்கையால்தோற்றி
னபூர்வத்திலஸ்வஸ்யதையால்ஹலித்தகர்மயோமோஹ்யோநத்தைப்பற்றிவரும்ஸ்மரி
த்யையும், “மாம்”என்றபடித்திஸ்விவக்ஷிதமான உபாயஹவத்தைப்பற்றிவரும்கினை
வையும், * அஜபடித்திலும் * விஸ்வரூபபடித்திலும் ஆர்யமான ஸகதி ப்ராப்திகளைப
ற்றிவரு மதுஸந்யாநத்தையும் - “ஸ்மரித்தா” என்றபடித்துக்கு அர்யமாகத்திருவு
ள்ளம்பற்றி, அத்தால் பிறந்த நைர்ஹ்யாநுஸந்யாநத்தளவு மர்யமாகவருளிச்செ
ய்கிறார் (பின்னையித்யாடி, அமையுமென்னுமளவும்.) “தம்” என்றத்தால் ஸக்ஷித்தாக
ஒருநான் ஸ்மரித்து மறந்திருந்தவவென்று அர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியொ
ருநாளித்யாடி.)

மூ.—கள்வன்கொல்யானறியேன் கரியானொருநாளேவந்து
வள்ளிமருங்குலென்றன் மடமானினைப்போதவென்று
வெள்ளிவளைக்கைபற்றப் பெற்றதாயரையிட்டகன்று
அள்ளலம்பூங்கழனி யணியாலிபுகுவர்கொலோ. க.

ப - லா.—கள்வன்கொல் - கள்ளனோடு உடையவனோ, யான் அறிவேன்-நான்
றியமாட்டேன், கரியான் ஒருநாளே வந்து - கறுத்தவனாயொருபௌவநபுருவன்
வந்து, வள்ளிமருங்குல - நுண்ணிடைமையுடைய, எனதன்மடமானினை-நல்ல யுவ
திடான எனபெண்ணை, போத என்று - வாவாஎன்று த்வரைபண்ணி, வெள்ளிவளை
க்கைபற்ற-வெள்ளிவளைகளணிந்த கைகாப்பிடிச்சு, உடனே அவள், பெற்ற தாய்
யரை-பெற்றதாயான என்னை, இட்டிகுன்று-தனி யக்டச்சகலிட்டுப்போய், ஒன்று
சேர்த்த உயிர்நுவரும், அள்ளல் அம்பும்-கழனி-கழனி பூக்கள்நிறைந்த நீர்நிலங்களை
யுடைய, அணி ஆணி-பூமிக்கு ஆபாணமான திருவாலியிலே, புகுவர்கொலோ - புகு
வாத்தா! என்னவோ! என்று தாயார்தகைபறறிட்டுக்கொண்டுஅருளிச்செய்கிறார்.

அடியேனுக்கு மொருவார்த்தை யறிவியாதேபோனாள், நானுன்யுரு
கூடப்பெற்றிலேன், இருவருமிருவர்க்கு மூமத்தங்காயாய்த்து, என்
செய்கிறார்களோ, வாயிலே யென்றிறககிறதோ.” என்று திருத்தாயார்
வாயிதுபிடிக்கிறாள்.

[மஹத்தம்] ஸ்மரிச்சுக்கு யோச்யதையில்லாதவன்று ஸ்மரித்திலே
னென்று கைவிடுத்தன ஐராராயனையோ அவன்பற்றிற்று. [அஹ0
ஸ்மரபடி] ஐஸ்வர்யகாமனுக்கும், ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கும், ஹக்தி
காமனுக்கும் ॥, அஹிமஸ்ம்ஸிதியுண்டு; இவன் முதலிலேதுடங்கி ஸர்வ
ஐரர்யாஸம் பண்ணினவனாகையாலே இவனுக்காக நான்நினைப்பன்.
[நயாமிபரமாஹத்தம்] இப்படிநினைத்து நானே கைதொடனாய் வந்து
கொடுப்போவன். ஸ்ரீலாகஷ்வயமென்று, எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்
வாழ்மீதே யிவை. ஆளவந்தார்ஸ்ரீபாடித்திலே வர்த்தித்த வைஷ்ண
வன் அஹிமஸ்மபத்தில்பட்ட க்லேஸத்தைக்கண்டு பெரியநம்பிக்கும்
எம்பெருமானுக்கும் பிறந்த ஸ0வாடித்தை நினைப்பது. “மஹத்தம்”
என்கிறயிடழும் ஹக்திமானையே சொல்லிற்றானாலோ, ப்ரபந்நனைச்
சொல்லிற்றென்கைக்கு நியாமகாராரென்ன ; அவனுக்கு அஹிமஸ்ம்ஸிதி
வியிக்குற மபாஸ்தரம்.

“மத” என்கையால் ஓடிவந்தாரங்களை வ்யாவர்த்தக்கிறானென றருளிச்
செய்கிறார் (ஸ்மரிச்சுக்கத்த்யாடி.) அஹிமஸ்ம்ஸிதிதானு மிவனுக்கு வேண்டா,
இவன் ஐரர்யாஸம் பண்ணுகையாலே நானே அந்தஸ்ம்ஸிதிதன்னையுமேறிட்டுக்
கொள்ளுவனென்கிறானென றருளிச்செய்கிறார் (ஐஸ்வர்யேத்யாடி.) ஹக்திகா
மனென்றது - ஹக்திஸாயியஹவத்ப்ராப்திகாமனென்றபடி. ஐராமி எனானேதே,
“நயாமி” என்கையாலே மலித்தஸஹாயஹவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படி
நினைத்தித்த்யாடி.) (என்று) என்றவநனாரம், பேராய் என்றஸேஷம். ...

॥ “ஹத்தமானுக்கும்” என்றுசில ஸ்ரீகோசங்களில் காணப்படுகிறதாயினும்,
பாங்க்தபாடம்அரும்பதத்துக்குச்சேரும். †“ஸ்ம்மோஹத்தை” என்றம்காண்கிறத.

முதற்பாட்டு. (கள்வன்கொலித்யாடி) கள்ளனோ அறிகிறிலேன். கறுத்த நிறத்தையுடையான்

முதற்பாட்டு.— (கள்வன்கொல்) “வேரோண” என்று இவனுடைய ஆத்மாபஹாரத்தோபாதியாயிருக்கிறதாய்த்து. உடையவன்[ரு தன்னுடைமை கொண்டுபோனதும் என்னதென்றுபோந்த வாஸநையாலே. (கொல்) உடையவன் உடைமைகொண்டுபோனாகையாலும், காணக்கொடுபோகையாலும், கள்வன் என்னப்போகிறதில்லை ; ஆகிலும், கள்வன் என்னலுமாபிராநின்றது மமகாரத்தி லுற்றத்தாலே. (யானறியேன்) காத்துக்கிடக்கிற தானறியாளாகில் கொண்டுபோன[ரு வனைப்போலேகாணும் கேட்பது.

அறியாயாகிலும் அறிந்த அஃதத்தைச் சொல்லலாகாதோவென்ன (கரியானித்யாடி) பிள்ளையமுதினார், “கூடுகிடக்க வானையுருவிக்கொடு போவாரைப்போலே, தாயாரனைத்துக்கொடுகிடக்கக் கொண்டுபோனான்” என்று நிர்வஹித்தார் ; அதைஹட்டர்கேட்டருளி, “அத்தனை பணிப்படவேண்டாகாண், சிலகள்ளர்விளக்குக்களையும்பிடித்து ‘பிள்ளை, பிள்ளை’ என்கிறவளவிலேகொண்டுபோமாப்போலே கொண்டுபோனான் காண்” என்றருளிச்செய்தார்.

முதற்பாட்டு.— வயலாலிமணவாளன் வந்துகலந்து கைக்கொண்டுபோனானாகில், அவனை “கள்வன்” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்க்ருர் (வேரோணத்த்யாடி.) “என்றன் மடமானினை” என்று திருத்தாயார் பண்ணின மமகாரத்தையருளிச்செய்க்ருர் (என்னதென்றித்யாடி.) ஆனால் “கொல்” என்று ஸூயிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்க்ருர் (உடையவனித்யாடி.) “யானறியேன்” என்கைக்கு இனி அறியத்தக்காருண்டோ, இது ஆரைக்கேட்கிருளென்றருளிச்செய்க்ருர் (காத்தித்யாடி.) “யானறியேன்” என்கையால் - அறிந்தாரைக்கேட்கை தோற்றுமென்றுதிருவுள்ளம். இனி அவனைத்தானே கேட்கிருளாகவேனுமென்று ரஸோக்தி.

இப்படி அவனையே கேட்கிருளாய்க்கொண்டு இவள் புறப்பட, அசலகத்து நங்கைவந்து ப்ரஃரம்பண்ணுகிருளாக, மேல் “இட்டகன்று” என்னுமளவுக் கவதாரிகை யருளிச்செய்க்ருர் (அறியாயாகிலுமித்யாடி.) கரியான் காணக்கொடு போகச்செய்தே இவள் கொடுபோகவொட்டுவானென்னென்ன வருளிச்செய்க்ருர் (பிள்ளையமுதினாரித்யாடி.) கூடு - கத்தியுறை. அனைத்துக்கொடுக்கிடக்க வென்றது - பெண்ணிடத்தில் மமதையாலே கொடுபோக வொட்டாமல் கட்டிக்கொண்டிருக்க வென்றபடி. யஃவா, பிள்ளையமுதினார்க்கு, பெண்ணும் தானுமாய்ப்படுக்கையிலே கிடக்க காணாதபடிவந்து அவன்கொடுபோனானென்று கருத்தாசயுமாம். இப்படித்தில், “கரியான்” இத்யாடிகளும் “கைபற்ற” என்றதும் - திருவாலிமணவாளன் மேல் பித்தேறினவள் தன்னைவிட்டுப்போகையாலே அவனை வந்தானாகவேனுமென்று ஊஹித்துச் சொல்லுகிருளென்று நிர்வஹித்துக்கொள்வது. “இப்படியருமைப்படவேனுமோ, பஃயதோஹராய் தானே கொண்டு நடந்தானென்னலாம்” என்னும் ஹட்டர்நிர்வாஹத்தையருளிச்செய்க்ருர் (அத்தையித்யாடி.) பணிப்படவேண்டா - காணாமல்கொண்டுபோனானென்று சொல்லி இத்திருமொழியில் படிக்கருக்குப் பொருள்கட்டி அருமைப்படவேண்டாவென்கை, பிள்ளைபிள்ளையென்கிறவளவிலே-பிள்ளைபிள்ளை என்றுகூப்பிட்டுக்கொண்டுபின் துடர்ச்செய்தேயென்றபடி.

ஒரு காளைவந்து.வள்ளியென்றும் மருங்குலென்றும் பர்யாயம்.(வள்ளி யித்யாதி) வல்லிக்கொடிபோன்ற இடையையும்

(ஒரு) வாய்புகுநீரிலே புக்காரைப்போலே, நிறத்தைச்சொல்லாநிற்கச் செய்தேயும் இன்னொன்று நிர்பரிக்கமாட்டாதே, “கஸ்விஹஸ்தி”[ரு என்னுமித்தனையாய்த்து. (காளை)போனவிடம் அவன்குற்றமன்றென் கிருள்; அவன்பருவத்தின்குற்றம். இவள்போனவிடம்பழி யென்று குற்றமாகச்சொல்லுகிற விவள்தனக்கொரு ப்ராப்தியின்றிக்கேபிருக்க ச்செய்தே, அப்பருவத்தைச்சொல்லும்படியிறே அதுஇவள்தன்னையும் துவக்கினபடி. போன என்மகள்தானும் “இதுபழி” என்று நினையா மையிலலை; அநாயம் பார்த்து மீளவொண்ணாதபடியான பருவத்திற் குற்ற மென்கிருள். வைருப்யத்தைவிளைத்து விட்டார்கள் என்று முறைப்படச்சென்றவளிறே “தருணௌ” என்றாள்;† பின்பு சொன் னது பூர்வவாஸநையே அதுவார்த்தித்தபடியாலே. அன்றாகில் தான் பட்டத்தை முறைப்படுகிறதுக்கு இதுஎங்கே உபயோகியாய்ச் சொ ல்லுகிருள். நடுவுபிறந்தவற்றையும் ஸுஹோமத்தில் நடுவுபிறந்த விம ர்டித்தோபாநியாக நினைத்திருந்தாள். (வந்து) நிறமும் பருவமுமிவை யானால் ஸர்ப்பயாமத்தில் ஸர்ப்பங்கள்போலே தானிருந்தவிடத்திலே பெண்பிறந்தாரடையச்சென்று விழவேண்டும்படியிருக்க, வரவுமத்த லையிலேயானால் இவள் போகாதிருப்பளோ. ஆரேனுமாகவுமாம், ஹ வல்லாஹமுண்டாரில் அத்தலையில் வரவல்லதில்லை.

(வள்ளியித்யாதி) அவனைக்கொடுவந்த விஸ்வாமித்ரனைச்சொல் லுகிறது. இவளுடைய அழகாய்த்து அவனையழைப்பித்தது. அவனு க்கு அநேகத்தைச்சொல்லிவைத்து இவளுக்கோரழகைச் சொல்ல அமைந்திருக்கிறதிறே; “மாலுங்கு” என்று துடங்கி அவனுக்கு அநே கத்தைச்சொல்லி, இவளை “கொங்கலரேலக்குழலி” என்னுமாப் போலே.

மாமியாரான தான் பருவத்தைச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இவள்போனவிடமித்யாதி.) மகள்தான் தன்னையும் விட்டுப்போகை பழியெ ன்றறியாளோவென்ன (போனவித்யாதி.) அநாயமுண்டானாலும் விடவேண்டாத படியாயிருக்குமோ பருவமென்ன வருளிச்செய்கிருர் (வைருப்யத்தையித்யாதி.) “தருணௌ” என்றவள் பின்புதன்வைருப்பத்தைச் சொல்லிமுறைப்படுவானென் னென்ன வருளிச்செய்கிருர்(பின்பித்யாதி.)கொண்டாடினானென்கைக்குஜ்ஞாபகமெ ன்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அன்றாகிலித்யாதி.) ஆனாலும்நாவிகாமேஹத்தைமற ந்துஇங்ஙன்கொல்லக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (நடுவித்யாதி.)“வந்து” என்கையாலே-ஸ்வாபடேஸத்தில் பரமதஸ்வீகாரமேயுஷ்டேஸ்யமென்றுதோற்றமெ ன்கிருர்(ஆரேனுமித்யாதி.)வல்லிஎன்றது-“வள்ளி”என்றுகிடக்கிறதாய்,அதுபோலே யிருக்கிறஇடையவர்ணிக்கைக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிருர்(அவனையித்யாதி.) அழகுஅழைப்பித்ததென்கைக்குநியாகமமென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர்(அவனுக் கித்யாதி.)

† “பின்பும் பூர்வவாஸநையே” என்று சில ஸ்ரீகோஸங்கள்.

மடப்பத்தையுமுடையளாய், மான்போன்ற விழியையுடைய என் பெண்பின்னையை, போகஎன்று. (வெள்ளிவளைக்கையித்யாதி) வெள்ளி வளையிட்ட கையைப்பிடிக்கப்பெற்ற தாயரைவிட்டுப்போய்.

(என்றன்மடமானினை) என்மகளாவது, முந்தையாவது - தன்[டு] ஸௌகுமார்யத்தையாதல், ஸ்திரீத்வத்தையாதல், போகிற விழிய லருமையாதல், இவையொன்றையும் நினைக்கமாட்டாத முந்தையகிடர். (என்றன்) அவன்வந்து கொடுபோகப்புக்கவாதே, “என்மகள்” என்று தானுமொருதலைபற்றுகிறான். (போதவென்று) “உக்தமர்யமிமஸூர்” என்றானாய்த்து. கரியான்காணவந்து “போத, போத” என்றதாய்த்து. ஸர்வேஸ்வரனைப்பெறுகைக்கு இவன்பன்றும் கர்மஜ்ஞாநம்சீபாலே, அவன்ருனிவிடப் பெறுகைக்கு ப்பண்ணின ஸாயநாநுஷ்டோநநீநிநி கிறபடி. (வெள்ளிவளைக்கையற்ற) உக்திரிலேறுவாக்துண்டு ஸ்தவ்ய யாய்நின்றான் ; அவ்வளவிலேவந்து கையைப்பிடித்தான் ; “நபரமா ணீக்ஷிதஃபாணிர்வாலயே ஸாலேநபிவித” என்கிறபடியே - பிடித்த பிடியிலே “அங்கண்ணனுண்ட வென்னுநாயிர்கோதிது” என்னும்படி யாய்த்துப் பிடித்தது. ஏன்பு நெடுங்காலம் தாய்பக்கல் பண்ணின வா ஸநை ருதலடியிலேவந்து கடியுட்படியாய்த்து பற்றினபற்று. † இடை ச்சிகள் பொன்னையும் மாணிக்கத்தையுமழியமாந் வெள்ளிவளையாய்த் திடுவது.

பற்றினபற்றிதூற்றமென்னவது போதமென்னில் (பெற்றதாயரை) நான்வளர்த்துக்கொண்ட தாயோ நினைத்தபோது போகட்டுப்போகை க்கு. (இட்டு) போகட்டுப்போகாநின்றானும், போகட்டொமென்னும் அதுதாபமும் நெடுநிலே கிடக்கவுமாயிதே. சிலஅழைதகமாய்ப் போகட்டுப்போமாப்போலே போகட்டு. (அகன்று) தான் விட்டதும் நமக்குத்தொடர்ந்து சென்று பற்றொன்னொதபடி கையழியப்போய். (முந்தையாவது) என்றவநனும், “போத” என்னைக்குஹது என்றுபொய்ம. காளையானவன்கருதிவரும்படியான பருவத்தால் வலித்தஸௌகுமார்யத்தையும், “மடம்” என்றபடித்தால்வலித்தஸ்திரீத்வத்தையும், “அள்ளல்பூங்கழன்” என்றபடித் தையும் கடாக்கித்து முந்தையையவிவரிக்கிறார் (சன்னித்யார்.) பின்னையமுதலார் நிர்வாஹத்தில் முந்தையோதையைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார் (அவன்வந்தத்யார்.) “உக்தமர்யமிமஸூர்” என்று - தன்சிழிஸ்திரீயைத் தானே ஸங்கோ உமறவ்யவஹரித் தாப்போலே, தன்சிழிப்பெண்பின்னையைத்தான் “போத” என்றுவிழித்தானென்கை.

கீழ்த் தான் ஸாயநாநுஷ்டாரம் பண்ணியிருக்க, கையைப்பற்றுவானென்னெ ன்ன (உக்தியிலேயித்யாதி.) கையைப்பிடித்ததானுந் தாய்க்கஞ்சிவிக்கித்துக்கொ ளளவொண்ணுதோவெனன் (நபரமாணீக்ஷித்யாதி.) இனம்பருவத்தில் பிடித்த பிடியிலே அளவுபடப்பிடிச்சுப்பட்ட தில்லையாய்த்து “கை” என்கையாலே - ஸுஸ லேஷாஸமது ஹிக்குமளவுப்பற்றினபற்றுவிட்டானிலையென்றுதோற்றுகையால், அப்படி இவளையுமுண்டு கோதாக்கினுனென்கிறு னென்று திருவுள்ளம்.

(போகைக்கு) என்றவநனும், க்ஷிஷ்ணனைப்போலேஎன்று ஸேஷம். “அக ன்று” என்று மேலிருக்கச்செய்தே, “இட்டு” என்றதுக்குக்கருத்து (பொக ட்டித்யாதி.)

† “ஐஸ்வர்யமில்லையோ, ‘வெள்ளி’ என்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இடைச்சிகள்த்யாதி)” என்று அரும்படானாம்.

மூ.—பண்டிவனாயன் நங்காய் படிதன்புகுந்தென்மகள்தன்

தொண்டையஞ்செங்கனிவாய் நுகர்ந்தானேயுகந்தவன்பின்

கெண்டையொண்கண்மிளிரக் கிளிபோல்மிழற்றிநடந்து

வண்டமார்கானல்மல்கும் வயலாவிபுகுவர்கொலோ. ௨.

ப - ரா. — நங்காய் - அசலகத்துப்பண்ணை, இவன் - இந்தியுவாவானவன், பண்டி - முன்னெல்லாம், ஆயன் படிதன் - திருவாய்ப்பாடியிலபெண்களைத்திருடும் இடையக்கள்ளனாயிருந்தான்; இப்போது, புகுந்து - அகத்தில் பரத்யக்ஷமாகப் பரவேசித்து, என்மகள்தன் - பருவம் நிறைந்த என்பெண்ணினது, தொண்டை அம் செங்கனிவாய் நுகர்ந்தானே - கொவ்வைக்கனிபோற்றிவந்த அதரந்தி லமர்தபாநம் பண்ணின அவனை, உகத்து - என்பெண்ணானவள் விரும்பிச்சொண்டு, கெண்டை ஒண்கண்மிளிர - கெண்டைபோலே அழகிய திருக்கண்கள் அபூர்வதர்மநர்தாலே அகன்றொளிகிட, கிளிபோல்மிழற்றி - கிளிபோலே சிலவார்பதைகள் பேசித்தொண்டி அவன்பின் நடந்து - அவனுடையபின்னேயே நடந்தபோய், சேர்ந்துகொண்ட அவ்விருவரும், வண்டி ஆமா - வண்டிகள்கிறதெ, கானல் மல்கும்வயல் - கடந்தேசாலேகுழல் சமுத்திரையுடைய, பூவி - தருவாவிடிலே, புகுவர்கொலோ - புகுவாரோ, என்னவோ, இதை சீயமறித்திருவென்று சொல்லும் தாய்மார்தசைப் பந்தகருவிச்செய்கிறார். (௨)

(அன்பாவித்யாடி) அஞ்ச்சேராய் அழகிய பொன்னையுடைத்தான பருவியையுடைய அழகிய திருவாவிடிலே புகுவர்கொ? லங்கா[உய] த்வாந்திலே புகுவர்கொ. க.

(அன்பாவித்யாடி) இன்று ரெல்லையுடைய பின்னையாவித்யாடி மடிபூவின் தலையிலே யாயம்படியான டேசுமாய்த்து. “பாடிருந்தே மேவ பங்குதா” என்றும்படியாலே அதுதானவருந்ருவாய்கமாயிறுது. (அன்பாவித்யாடி) ஸாரத்தக்குது. தானமானதிருவாவி (புகுவர்கொலோ) ॥ இதுவருமிதென்று அன்பாய்த்து; - மாயாந்திததைப்பிடித்தத்தா என்பாரும், அத்தைப்பிடிப்பதாக அதின் பின்னே போவாரும். லங்கா த்வாந்திலே சென்று நிற்கலாகாதோ + என்று நில்லாதே உத்தேசிய ஸ-ஸாரிலே பகலே புக்கார் ஸாகவல்லர்கொ. இருவருமொருவர்க் கொருவர் அழங்காலாய்த்து. க.

“அள்ளல்” என்று - சேராய், அதிலேயிருக்கிற அழகிய பூக்களுடைய கழனி யென்று புத்தபஸம்மதிக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இன்றுரித்யாடி.) இப்போன்று - தருமங்கையென்றபடி, தன்பெண்பின்னையின் ஸௌகுமாரியத்தை யறிந்து அவருக்குத்தக்கபடி மடிப்புடவை யிவ்வுரிவிவித்து வைத்தாளாகக் கொண்டு அப்பூவில் பூவிலே அடியினைக்கைக்குத் தான்றன் ச்லேபிக்குற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பாடித்யாடி.) ॥ க.

இரண்டாம்பாட்டு.— (பண்டித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டில் - தன்னென்றார்யாடிக னைக்காட்டி வரச்சொல்லிக் கையைப்பிடித்தானாகையாலே என்னை யிட்டுப்போன னென்றான்; அங்கனன்றுகாண், அவன் உருத்தவ்யாபாரங்களாகிற அம்மான் பொடிபோட தானே நடந்தான் கடாயென்று அசலகத்து நங்கையோடு சொல்லுகிறுனென்று ஸங்கதி.

॥ “ஸுபாயமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இருவருமித்யாடி.) முய்யதை- ஒருவாக்கொருவரவைலக்ஷணயத்திலேயிடுபட்டு அறிவழிந்திருக்கை. (போவாரும்) ஆயிறேயிருப்பது என்றுபூரிப்பது” என்று அரும்படினாம். + “சென்று நிற்கலாகாதோ” என்றும் காண்கிறது.

இரண்டாம்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) பண்டிவன்கீழ்ணையத் திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களையும் வெண்ணெய்களையும் களவுகண்டு திரிந்தவன். (படிதன்) கள்ளன். இன்று புகுந்து என்மகளுடைய தொண்டைபோலே சிவந்து அழகியகனிபோலே யினிதாய வாயை[ரு துகர்ந்து ஊஜித்தவனையுகந்து. (அவன்பினித்யாதி) அவன்பின்னே, கெண்டைபோலே அழகியகண்ணானது மிளிரக் கிளிபோலே பேசி நடந்து.

இரண்டாம்பாட்டு.—(பண்டிவனாய்நங்காய்) பண்டிவன் ஊர வர்த்தித் திருமகனென்னுமாப்போலே இப்போதை அவஸ்யை. வெண்ணெய்களவுகாணப்புக்கு அக்களவு தலைக்கட்டமாட்டாத இளிம்பன் கிடர் என்மகளாரிப்படி செய்தான்!. அங்நனன்றிக்கே, பண்டிவன் *காடுவாழ்சாதி, இப்போதுநாமரிகனான.—(படிதன்புகுந்து) பண்டு, காணாமல் களவுகாணுமித்தனை; இப்போது, பர்யதோஹரனான. (என்மகளித்யாதி) ஸௌந்தர்யாதிசளால் தோற்பிக்கையன்றிக்கே ப்ரணயவிரையில் வைஷ்ணவத்தாலே தோற்பிப்பதே!. (அவன்பின்) *பேதைநின்னைப்பிரியேனினி யென்றகன்றவன்பின்பு. தோற்கும்படி சில வ்யாபாரங்களைப்பண்ணினு னத்தனையல்லது, “போரு” என்றழைத்தி லன். வாமமீதமான (க) அம்மான்பொடியையாட்டுக் கொண்டுபோன படி. (கெண்டையொண்கண்மிளிர) அபூர்வபார்வங்களாலே கண்ட படியாய்களை “இவையென்ன, வினவு” என்று கண்ணாலே கேட்கை. (கிளிபோல்மிறுத்தி) கண்ணால்கேட்டுக்கேளாதவற்றை வாயாலே கேட்டு. (நடந்து) அவனுக்கு முன்னோக்கிப்போக்கவொண்ணாதபடி அவன் பின்னே நடந்து.

இவனிப்போது பெண்பின்னையைக்கொண்டு நடந்த அதுவான், பண்டு இடை யன் கிடாய் என்று ஸௌந்தர்யமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பண்டித்யாதி.) பண்டு ஆயனுவன் இப்போதை அவஸ்யையில் ஊரவர்த்தித்திருமகனைப்போலே ஊரானுனென்கை. முன்புத்தையில் ஊராயத்தையும் இப்போதையில் ஊராயத்தையும் காட்டுகிறார் (வெண்ணெயித்யாதி.) இவன் திருவாலித்ருநகரியில் வயி க்கும், இவன் பண்டு ஆயன், காடழகர்கிடாயென்று ஸௌந்தர்யம் விவக்ஷித்த, தாத்பர்யாஹர மருளிச்செய்கிறார் (அங்நனன்றிக்கேயித்யாதி.) படிதன் - ஊர்த்த னென்றாய், ஊட்டர் நிர்வாஹத்தல் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பண்டிகாணாமல் த்யாதி.) ப்ரணயவிரையில் - ப்ரணயவிரையில். கீழே “இவன்” என்று சொல்லி வைத்து, இப்போது “அவன்” என்றுசொன்னதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பேதையித்யாதி.) போரு என்று - வா என்று. பின்னை என்செய்தானென்ன (வா மித்யாதி.) வினவென்று-சொல்லென்றபடி. இவள் முன்னடந்தாளாகில் * உம்மத்த ப்ரவீத்திக்கு ம்ராமப்ராப்திபோலே ஒருபடி திருவாலிற் புகலாயிருக்கும்; இவள் பின்நடக்கையாலே புகுகையில் ஸூரியக்கவேண்டிற்று எனனும் ஊவம் ஸ்ஹரிக்கத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கித்யாதி.)

(க) அம்மான்பொடி - வஸீகரணஸாயநமானமூலிகாஊர்ணம். அதாவது-கள் ளர் ஸாலர்களைவஸீகரிக்கைக்காக அவர்கள்மேலேஅம்மான்றென்றுசொல்லிஒருபொ டிவிஸேஷத்தைத்துவினால்அந்தஸாலர்கள், கள்ளர்பின்னே “அம்மான், அம்மான்” என்றுசொல்லிக்கொண்டு போவார்கள்; அந்தப்பொடியென்றபடி. அப்படியே, ஆர் உர்யமாகவஸீகரிக்கும் ஸௌந்தர்யாதிகளைச்சொல்லுகிறது.

மூ.— அஞ்சுவன் வெஞ்சொல் நங்கா யரக்கர்குலப்பாவைதன்னை
வெஞ்சின மூக்கரிந்தவிறலோன்திறம்கேட்கில்மெய்யே
பஞ்சியமெல்லடியெம்பணைத்தோளி பரக்கழிந்து
வஞ்சியந்தண்பணை சூழ வயலாவிபுகுவர்கொலோ. ௩.

ப - ரை.— வெஞ்சொல் - வீண்கொடுமைசொல்லுகிற, நங்காய் - அசலகத்து
ப்பெண்ணை, அரசர்க்குலப்பாவைதன்னை - ராக்கூஸகுலத்துக்கெல்லாமொருபெண்
ணைய்கொண்டாடப்பட்ட சூர்ப்பநகையினது, வெஞ்சினமூக்கு - கூரியமூக்கினை,
அரிந்த - அறுத்தழகழித்த, விறலோன் - மிக்கையுடைய அந்தயுவாவினது, திறம்-
ப்ரகாரத்தை, கேட்கில் - இப்போதுகேட்டால், மெய்யே அஞ்சுவன்-போனகால[ய]
த்திலது நிகழ்காலம்போலே தோற்றிப்பயப்படுவேன்; அப்படியிருக்க, பஞ்சிய
மெல்லடி-செம்பஞ்சுட்டிய மர்துவான பாதங்களையும், எம்பணைத்தோளி-மூங்கில்
போன்றபுனங்கையுமுடைய எம்பெண்ணைவள், பாக்கு அழிந்து - அடக்கமின்றி,
அவனோடுநிச்சர்ந்துகொள்ள, அவ்விருவரும், வஞ்சி-கொடிக்கூட்டங்களாலும், அம்-
அழகிய, தண்பணை-சூளிர்ந்தமூங்கிற்புகர்களாலும், சூழ்-சூழப்பட்ட, வயல்-கழனி
யையுடைய, ஆலி-சீருவாலியிலே, புகுவர்கொலோ-புகுவாரோ, என்னவோ. (௩)

(வண்டமரித்யாதி) வண்டுகள்மொய்க்கிற நெய்தல்நிலத்தில் கழிமிக்க
வயலாவி புகுவர்கொலோ. ௨.

மூன்றும்பாட்டு. (அஞ்சுவனித்யாதி) இப்பாட்டை ஊட்டாருளி
ச்செய்து, “ஒரு ஸ்திரீயை விருபையாக்கினவன் திறம்கேட்கிலஞ்சுவ
னென்கையால் இத்தலைக்கு ஁ணஹாநியாயத்தோற்றாநின்றது, இத்தை
(வண்டித்யாதி) “நயபுநராவர்த்ததே” என்றுபுக்கதிர்யக்குக்களுங்கூட
யினாதவூரிலே புகுவர்கொலோ. தனக்காசைப்படவேண்டா என்கிறாள்.

மூன்றும்பாட்டு.— (அஞ்சுவனித்யாதி) (அரக்கர்குலப்பாவைதுட
ங்கி, மெய்யே - அஞ்சுவன்) ஊட்டர் இப்பாட்டை யருளிச்செய்து,
“ஒரு ஸ்திரீயை விருபையாக்கினவனுடைய திறம்கேட்கில் அஞ்சு
வன் என்கையால் - இத்தலைக்கு ஁ணஹாநியாயத் தோற்றாநின்றது,
“கரனல்” என்று-காடாய், காடுபோலேயிருக்கிற தோப்புக்களின் ஸம்ஸியியைச்
சொல்லி, அதை “வண்டமர்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ஸிதோபயோமம்
காட்டுகிறார் (நமோத்யாதி.) ௨.

மூன்றும்பாட்டு.— (அஞ்சுவனித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டிலே “அவன்பின் கெண்
டையொண்கண்மிளிரக் கிளிபோல்மிழற்றி” என்கையாலே - “அம்ரதஃப்ரயயௌ
ராம: வஜீதாமயீயேஸஃமய்யமா” என்று கூடப்போனபோது வழியில்கண்டவ
ற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு நடந்தாப்போலே போனபடிதோன்றுகையால்,
அநஹம் அவ்விடத்திலே ஁ரூர்பணவிவந்தது இருவர்க்கும் பிரிவுவருகைக்கு மூல
மானபடியை நினைத்து, திருத்தாயாரஞ்சுகிறுளென்று ஸங்கதி.

அந்வயம்சாட்டுகிறார் (அரக்கரித்யாதி.) தன்னை யாசைப்பட்டுவந்த ஸ்திரீயை
மூக்கரிந்தாப்போலே இவளையும்செய்து விடுகிறானே என்றஞ்சுகிறுளென்றால் கீழ்
ச்சொன்ன ப்ரணயித்வத்துக்கு ஁ணஹாநிவாராதோ, இது ப்ரகாணத்தோடுசே
ருமபடியென்னென்னும் ஁ங்கையை ஁ரவாடிமுவத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்
(ஊட்டரித்யாதி.) இத்தலைக்கு - ஁வவடிவியத்துக்கு.

ஆழ்வாரருளிச்செய்துவைத்தார், இதெங்ஙனே சேரும்படி ?” என்று ஆச்சாணைக்கேட்க ; “ எம்பெருமானார்தாமே யருளிச்செய்துவைத் தார்” என்ன ; “ அருளிச்செய்தபடி யெங்ஙனே ?” என்றுகேட்க ; “மூன்பொருபுணர்ந்துடன்போக்கிலே பிறந்த ப்ரமாஜத்தைக்கேட்டு, அதைநினைத்து இப்போது ஹயப்படுகிறான்” என்றருளிச்செய்தார். (மெய்யே - அஞ்சுவன்) ஹ-ஒதகாலத்திலது வர்த்தமானகாலம்போலே தோற்றி ஹயப்படுகிறான். (அரக்கரித்யாஜி) ராஜஸூலத்துக்கொரு பெண்ணாய்க்கொண்டாடப்பட்டவளை, “ சீதைக்குநேராவன்” என்று சினத்துவந்தவளை * செவியொடு மூக்கவளார்க்கவரிந்த மிடுக்கன் ப்ர காரத்தைக்கேட்கில். (பஞ்சியவித்யாஜி) பஞ்சொத்தமெல்லிய அடி யையுடையவளாய், மூங்கில்போன்ற தோளையுடைய என்பெண்பி ள்ளோ அடக்கமின்றி. பரக்கு-அடக்கம், அழிந்தென்றபடி.

இது ஆழ்வாரருளிச்செய்யக்கூடாது, இதெங்ஙனே சேரும்படி ?” என்று ஆச்சாணைக்கேட்க ; “துடுப்பிருக்கக் கைவேகவேறுமோ, எம்பெ ருமானார்தாமே யருளிச்செய்து வைத்தாரிறே” என்ன ; “ அருளிச் செய்தபடியெங்ஙனே ?” என்றுகேட்க ; “ மூன்பொரு புணர்ந்துடன் போக்கிலேபிறந்த ப்ரமாஜத்தைக்கேட்டு அதைநினைத்து இப்போது ஹயப்படுகிறான்” என்றருளிச்செய்தார். (மெய்யே-அஞ்சுவன்) அது ஹ-ஒத காலத்திலே, இது வர்த்தமானகாலத்திலே என்று தோற்றுகிறதில்லை ; ஏககாலத்திற்போலே ஹயமாகாநின்றது.—(பஞ்சியமெல்லடி) இதுபடு க்கையிலிருக்கிலும் † ஹயப்படவேண்டும்படி மீட்டி-வான ராஜையுடைய வள். (எம்பணைத்தோரி) சுற்றுடைமை, பசுமை. ஒழுநுநீட்சி, றவை யெல்லாவற்றாலும் மூங்கில்போன்றிருந்துள்ள தோளையுடையவள். (பரக்கழிந்து) பழியஞ்சாதே. பரக்கழிவு - மிகவும் கழிவென்றுமாம். உடன்போக்கிலே பிறந்தப்ரமாஜமாவது - உக்ரவர்த்தத்தருமகாலம் பிராட்டியும் கூடப்போகிறபோது ஸூர்ப்பணவிவந்ததேயாய், அவள்வாது ப்ரமாஜத்தைக்கிளை தாப்போலே, இவர்களுடையபோக்கிலுமென்ன ப்ரமாஜம்வருமா என்று ஹயப் படுகிறாளென்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் ; அதை யருளிச்செய்கிறார் (மூன் பித்யாஜி.) புணர்ந்து - திருவயோய்யையிலே “ ஸமாஜ்வாஜஸாததாஹம்” என்கற் படியே ஸூரஸேஷித்து. அரக்கருடையசூலத்துக்கு கொல்லிமலைப்பாவைப்போலே கொண்டாடப்படுமவளான ஸூர்ப்பணவிதன்னை அவருடைய வெய்யியினமடி யாக மூக்கரிந்திட்டமிடுக்கையுடையவன் விஷயத்தைக்கேட்டால் மெய்யேயஞ்சு வன், இதுவெஞ்சொல்கிடாய் நங்காய் என்றுவாக்யார்யம்கண்டுகொள்வது.

“பஞ்சிய” என்று விஸேஷித் திருக்கவும், “மெல்” என்றதுக்குக்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (இதித்யாஜி.) (இதுபடுக்கையில்) என்று சிலபுரீகோஸங்களில் பாஃமு ண்டு ; (இதுகையில்) என்று சிலவற்றிலுமுண்டு ; இப்போது, இது-இவ்வடி, கையி லிருக்கிலும் - மடியிலிருக்கிலும் என்றார்யம்கொள்வது. “பரக்கு -” பழியாய், அத் தால்வரும் ஹயமழிந்து என்று ஸஃஷார்யமாயருளிச்செய்கிறார் (பழியஞ்சாதே யென்று.) பர - மிகவும், கழிந்து என்று பிரித்தருளிச்செய்கிறார் (மிகவுமித்யாஜி.)

† அரும்படித்துக்கதுரணமாக “இதுகையிலிருக்கிலும்” என்று சிலபுரீகோஸங்கள்.

மூ.—ஏதவன்தொல்பிறப்பினையவன் வளைபூதி மன்னர்
தூதுவனாயவனூர்சொல்லுவீர்கள் சொல்லீரறியேன்
மாதவன்றன்துணையாநடந்தாள் தடஞ்சூழ்புறவில்
போதுவண்டாடுசெம்மல் புனலாவிபுகுவர்கொலோ. ச.

ப - னா. — அவன் - அந்தயுவாவின், தொல்பிறப்பு - பூர்வஜந்மமானது, ஏது
அறியேன்-கூத்திரியஜந்மமோ, இடையர்ஜந்மமோ, ஈதென்று நானறியமாட்டேன்;
ஆகிலும், இனையவன்-பாலிசன், வளைபூதி -சங்கநாதத்தால் தான்நிற்குமிடத்தை வெ
ளியிடும்வன், மன்னர் - ராஜாக்களுக்கு, தூதுவனாயவன் - கழுத்திலே ஒலைகட்டி
க்கொடு தூதுபொனவனுமான அவனுடைய, ஊர்-ஜந்மத்தை, சொல்லுவீர்கள்-[ய
ஈதென்றறிந்து சொல்லவல்லவர்களே, சொல்லீர்-உண்மையாக இதுவென்று சொல்
லுங்கள்; தூதுவனாயவனே, மாதவன்-புரிபு: அதிஎன்கிறநாமமேகொண்டு, தன்
துணையாநடந்தாள்-அவன் தனக்குடையமாமபடி நடந்துபோனான், போன அவ்
வீருவரும், வண்டு - வண்டிகளானவை, தடஞ்சூழ் - தடாகங்களாற்சூழப்பட்ட,
புறவில் - பாபகந்திலே அலர்ந்த, செம்மல்போது - பெரிபூக்களிலே, ஆடு-மது
பாக்கில்காகத்தின் மீதுள்ள, புனல்ஆல் - நீர்வளம் நிறைந்த திருவாலி
யிலே, புனலாவிபுகுவா - குவாரீரா, என்னவோ. ... (ச)

(வந்தியத்தியாடி) வந்தியமாங்கனாயும் அழகிய பணைகளாலும் சூழப்
பட்ட வயலையுடைய திருவாலி பணை-மூங்கில். ... க.

நாலாம்பாட்டு. (ஏதவனித்யாடி) கூத்திரியஜந்மமோ, மோபஜந்
மமோ; அவனானான் வாலிசன்; “பற்றார்நடுங்க முன் பாஞ்சசன்னி
யத்தை வாய்வந்த” என்றபடியே-திருப்பவளத்திலே சங்கை வை
த்து எதிரிகளாப் பறக்கநுதுமவன். எதிரிகள், இவனுதப்பறந்துபோ
வார்கள். (மன்னரித்யாடி) ராஜாக்களுக்குக் கழுத்திலேயோலைகட்டித்
துதுபோமவன்.

(வந்தியத்தியாடி) தனக்கு உபமாநமுள்ள ஷேஸத்தேறப்புகுமோ. க.

நாலாம்பாட்டு.—(ஏது அவன் தொல்பிறப்பு) கூத்திரியஜந்மமோ,
இடையர்ஜந்மமோ, அறியேன்.(இனையவன்)வாலிசன். (வளைபூதி)
தான்நின்றவிடத்தை வெளியிடும்வன். (மன்னர் தூதுவனாயவனூர்)
உகவாதாரிநுந்தவிடத்தே வெறுங்கையே செல்லுமவனுடையஊர்.

உபமாநமென்றது - வந்திகொம்பும், மூங்கிலுமென்றபடி. ... க.

நாலாம்பாட்டு.—(ஏதவனித்யாடி)நங்கையானவன், “நீயேனஞ்சுகிறாய், அவன்
ரஸமூலத்தில் பிறந்த ஆண்பிள்ளையன்றோ, விரோதிகளைக் கிழங்கெடுக்கவல்லன்
கிடாய்” என்ன; அதுக்குத்தரமாக, அவன் மிமிக்கனான உகரவர்த்தித்திருமகனோ
இடையனோ எனக்குத்தெரிந்ததில்லை, நீங்கள் எவனச்சந்திர அவன்கூத்திரியன்
என்றுசொன்னால் சொல்லுங்கோள், எனக்குநிரியரிக்கப்போகிறதில்லை யென்கிற
ளென்று ஸங்கதி.

“அவன்தொல்பிறப்பு - ஏது” என்று அவ்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, தாத்பர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (கூத்திரியத்யாடி.) நீயறிந்தபடிதானேதென்ன; சொல்லுகிற
தாக்கசிருவுள்ளம்பற்றி மருளிச்செய்கிறார் (வாலிசனென்று;) வளைவதறியாதே
யொன்றைச்செய்யுமவனென்கை. இதெங்கேகண்டாயென்ன; சொல்லுகிறாளாக
த்திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரீருக்மிணிப்பிராட்டிக்காக, அந்தபுறச்சோலையிலே ஸரிசுபா
லாடிகளறியும்படிசங்குதவிலையோ எனனும் ஹவத்தையருளிச்செய்கிறார் (தானி
த்யாடி.) * அதிர்தூரல்முரசங்களன்றோ, விரோதிகள்மண்ணுண்ணார்களோவென்ன;
ஆயுயங்களைப்பொகட்டுந்துதுபோனவனன்றோ என்கிறாளென்று விவக்ஷித்தருளிச்
செய்கிறார் (உகவாதாரித்யாடி.)

(ஊரித்யாதி) அவனாரின்னவரென்று சொல்லவல்லிகோளே, நானறி
கிலேன். (மாதவனித்யாதி) அம்மிதுணையாக ஆழிழிந்து, அவனைத்
துணையாகப்பற்றிப்போனான். (தடமித்யாதி) தடாகங்களாலேசூழப்
பட்ட பர்யஜங்களிலே பெரியபூக்களிலே வண்டிகள்மயபாநம்பண்
னும் புனலாவி. செம்மல் - பெருமையும், அழகும், பூவும். ... ச.

(அவனார்சொல்லுவீர்கள் சொல்லீரறியேன்) கூத்தரியஜந்மத்திலே
பிறந்தான் என்றசைப்படுவார், இடையனாய்ப்பிறந்தான் என்றசைப்
படுவாராய், ஆசைப்படாநின்றிகோள்; எனக்கிரண்டும் தோற்றுகிற
தில்லை.—(மாதவனித்யாதி) ஆழங்காலை மிதப்பென்று வையப்பண்ணி
னான். அளவுடையவர்களுக்கப்பட்ட விஷயமென்றால், தனக்கு நிலமன்
றென்று மீளவறியாதேபோனான்.—(தடஞ்சூழித்யாதி) அவ்முரில் பூக்
களலர்ந்தபோது தேன்வெள்ளத்தாலே வண்டிகளுக்கு இழிந்துபாநம்
பண்ணப்போகாது. கழியவலர்ந்து மயவெள்ளம் அரையாறுபட்டா
லாய்த்து வண்டிகளுக்கு பாநம்பண்ணலாவது. கழியவலர்ந்த பூக்கள்
தேடி வண்டிகள் மயபாநம்பண்ணும் திருவாலியிலே புகுவர்
கொலோ. போது - புதுப்பூ. அப்போதலர்ந்தபூ செம்மல் - பெரு
மையும், பழமையும், பூவும். ச.

வெறுங்கையோடுபோகிலும், “சஞ்சனகுஞ்சிபிடித்தடித்தபிரான்” என்கிறபடியே-
முடிக்கவல்ல குடியிற்பிறந்தவன்கிடாய் யாடிவகுலத்திற் பிறந்தானென்ன; நீங்
கள்வேண்டினபடி சொல்லுங்கோள், எனக்கச்சந்திருகைக்குடலல்ல வென்கிறா
னென் றருளிச்செய்கிறார் (கூத்தரியேத்யாதி.) “ஊர்” என்றது - குடியாய், ஜந்ம
த்தைச்சொல்லுகிறது. இரண்டும் தோற்றுகிறதில்லையென்றது - இடையனானாலும்
கூத்தரியனானாலும் நிர்ஹயமாயிருக்கைக்குடலாகத் தோற்றுகிறதில்லையென்கை.

கூத்தரியனான லென்ஹயம் தீராதென்ன (மாதவனித்யாதி.) சொல்லுகிறாளாக
உட்கருத்து (ஆழங்காலித்யாதி;) பிராட்டி வாஹஸலத்தை விஸ்வலித்தப்
போயிருக்கச்செய்தேயும் அதுதானே மூக்கரிகைக்குடலாய்ப் பிரிவுவிளைத்ததே;
அவள் “ஸீதோஹ” என்னவல்லவள், “ஹம்ஸீஹ” என்னவும் வல்லளவள். “மட
மான்” என்னும் ஹாவத்தையுமுட்கொண்டு சீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அள
வித்யாதி.) ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(தாயெனையித்யாதி.) நீ “மாதவன்றன் துணையாநடந்தாள்”
என்று வயிறு பிடிக்கிறதென், இப்படிப்பட்டவுன்னையிட்டு அவன்பின்போகைக்கு
ஹேது வென்னென்ன; அவன்ஸௌந்தர்யத்தையேபார்த்துப் ப்ரணயித்வத்தைநச்சி
நடந்தாள் காணென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மூ.—தாயெனையென்றிரங்காள் தடந்தோளிதனக்கமைந்த
மாயனைமாதவனைமதித்தென்னையகன்றவிவள் †
வேயனதோள்விசிறிப்பெடையன்னமெனநடந்து
போயினபூங்கொடியாள் புனலாவிபுதுவர்கொலோ. ௩.

ப - ரை.—தடந்தோளி - பெரிபதோள்களையுடைய இவள், எனை-மனம்வருந்
தும்என்னை, தாய்என்றுஇரங்காள் - பெற்றதாயென்றும் கர்பைபண்ணிப்பாராள்;
தனக்கு அமைந்த-தன்ஸௌந்தர்யாதிசுணங்களுக்குத்தகுந்த ரூபலாவண்யாதிகளை
யுடையவனாகிய, மாயனை மாதவனை-ஆஸ்வர்யபூதனான ஸ்ரியபதியையே, மதித்து-
தஞ்சமாகநினைத்து, என்னைஅகன்று - என்னைத்தனியேவிட்டுநீங்கி,வேய்அனதோள்
விசிறி - மூங்கில்போன்ற தோளை வீசிக்கொண்டு, பெடைஅன்னம் என - அன்ன
ப்பெடைபோல், அவன்பின்நடந்து போயின - அவன்பின்னேயே நடந்துபோன,
பூங்கொடியாள்-அழகிய கொடிபோலுமிடையையுடைய என்பெண்ணும், அவனும்,
புனல்ஆவி-நீர்வளமிகுந்ததிருவாலியிலே, புதுவர்கொலோ-புதுவாரோ, என்னவோ.

அஞ்சாம்பாட்டு. (தாயெனையித்யாதி) என்னைத்தாயென்று கஃ
பைபண்ணிற்றிலள். (தடந்தோளியித்யாதி) மிக்கஹோம்யதாப்ரகர்
ஷத்தையுடைய தோளழகையுடையவள், தனக்குச்சேர்ந்த அழகை
யுடைய ஆஸ்வர்யஹ-ஓதனைத்தஞ்சமாக நினைத்து, என்னைவிட்டு,அவன்
பின்னே. (வேயனவித்யாதி) வேய்போன்றதோளைவீசி, அன்னப்
பெடைபோல் நடந்துபோன அழகிய கொடிபோன்ற இடையை[உட]
யுடையவள். ௩.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (தாயெனையென்றிரங்காள்) தாய்வயிறெரி
யும் என்றிரங்குகிறிலள். (தடந்தோளிதனக்கமைந்தமாயனை) அவனு
டைய ஸர்வாங்கஸௌந்தர்யமும், இவளுடைய தோளழகொன்று
க்கும்போருமத்தனை. (மாதவனைமதித்தென்னையகன்றவிவள்) ப்ரணய
விரையில் ஸ்ரோத்ரியனென்னுமித்தை யொன்றையும் நினைத்து என்
னைக் கைவிட்டவிவள்.— (வேயனதோள்விசிறி) மூங்கில் போன்றிரு
ந்துள்ள தோள்வீசி. (பெடையன்னமெனநடந்து) வெறும்அன்ன
மென்னில் ஆனாறு மென்று, (பெடையன்னம்) என்றாள். (போயின
வித்யாதி)இருவருங்கூடஜலகரீஸைபண்ணிவர்த்திக்கலாம் ஷேஸத்திலே
புதுவர்கொலோ. ௩.

“அகன்றவிவள்” என்றும் “அகன்றவன்பின்” என்றும் பாஷ்யமுண்டு;
அதிலே, முந்தினபாடாறு-ஊமாக வருளிச்செய்கிரூர் (ப்ரணயேத்யாதி.) மற்றை
பாடம் - வ்யாக்யாநாநூரவிய்யம்.

(ஆனாறும்) என்றது - ஆண்நாறும் என்றாய், பும்ஸ்த்வமந்யமுண்டாமென்று
ஸம்ஸார்யம். ௩.

ஆறும்பாட்டு.— (என்னித்யாதி.) “தாயெனையென்றிரங்காள்” என்றத்தை
விவரிக்கிறதிப்பாட்டுடென்று ஸங்கதி.

† “அகன்றவன்பின்” என்றுபாடாந்தரம்.

மூ.—என் துணையென்றெடுத்தேற் கிறையேனு மிரங்கிற்றிலள்
தன் துணையாயவென்றன் தனிமைக்கு மிரங்கிற்றிலள்
வன் துணைவானவர்க்காய் வரஞ்செற்றரங்கத்துறையும்
இன் துணைவனெடும்போ யெழிலாவிபுகுவர்கொலோ. சு.

ப - ரை.— என் துணை என்று - எனக்குத்துணை என்று, எடுத்தேற்கு - பெற்
றெடுத்த வெனக்காக, இறையேனும் - கொஞ்ச மாகிலும், இரங்கிற்றிலள்-இரக்கங்
கொண்டிலள்; தன் துணை ஆய - தனக்குத்துணையான, என் தன் தனிமைக்கும் -
நான்தனியே இருப்பதற்காகவும், இரங்கிற்றிலள் - இரக்கங்கொண்டிலள்; இப்ப
டிப்பட்டவென்பெண், வானவர்க்கு - தேவதைகளுக்கு, வன் துணையாய்-வலியு
துணையாகப்போய், வரம்செற்று-இலங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களின் வரபலத்தை
அடக்கி, தேவசார்யம்முடித்த, அரங்கத்து உறையும் - நமக்கு நற்றுணையாகக்
கோயிலிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, இன் துணைவனெடும்போய் - இஷ்டமான
ஸஹாயபூதனெடுங்கூடப்போய், சேர்ந்துகொண்ட அவ்விருவரும், எழில் ஆவி -
அழகிய திருவாலியிலே, புகுவர்கொலோ - புகுவாமோ, என்னவோ. ... (சு)

ஆறும்பாட்டு. (என் துணையித்யாதி) எனக்குத்துணையென்று பெற்
றெடுத்தவெனக்கு அல்பமும் இரங்கிற்றிலள்; தனக்குத்துணையான
என்னுடைய தனிமையை நினைத்தும் இரங்கிற்றிலள். (வன் துணை
யித்யாதி) ஷேவர்களுக்கு வலியதுணையாய், அவர்கள் விரோடியை அழ
காகச்செற்று. (அரங்கமித்யாதி) நமக்கு நற்றுணையாகக்கோயிலிலே
நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனுடனே போய், அழகியதிருவாலி புகுவர்
களோ, எங்கேனும்போவர்களோ. சு.

ஆறும்பாட்டு.—(என் துணையித்யாதி) எனக்குத்தஞ்சமான துணை
யென்றுகொண்டாடி வளர்த்தேன் என்றொருசற்று மிரங்கிற்றிலள்.—
(தன் துணையித்யாதி) ஸ்நேஹமில்லையாகிலும், நோவுபட்டாமை[௨௫
“ஆயோ!” என்று இரங்குவார்களிறே; அதுவும் செய்திலள்.— (வன்
துணைவானவர்க்காய்) ஷேவர்களுக்காகத் தன்னைப்பேற்றாதே அம்புக்
கிலக்காக்குகை - வன் துணையாவது, (வரம்செற்று) ஷேவர்கள் கொடு
த்த வரங்களையுமழித்து. தங்கள் தலையாலுள்ளவையெல்லா மழித்தா
லாகாதே அவன் துணையாவது. (அரங்கத்துறையுமித்யாதி) நிரதி
ஸயலோம்யனுமாய் ஸுலஹனுமாய் ரக்ஷாநுமானவனோடேகூட. ராவ
ணவயம்பண்ணி மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது திருவயோயையை கோ
டித்தாப்போலே, திருவாலியும் கோடிக்கப்பண்ணிப் புகுகிறார்களிறே.

பெண்பிள்ளையானவள் தன்ஸ்நேஹத்தாலே இவளெனக்குத் துணையென்றும்
எடுத்துவளர்த்தாளென்றும் இரங்காமல் போனாளென்றும் தாத்பர்யமருளிச்செய்
கிறார் (எனக்கித்யாதி.) தனக்கு ஸ்நேஹமில்லாவிட்டாலும் தன்னையே துணையாக
வெண்ணியிருக்கிற என்னுடைய தனிமைக்காகிலு மிரங்காமல்போனாளென்றும்
ஹவத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸ்நேஹமித்யாதி.)

ஸ்வாபஷேமம் யவநிக்கும்படி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தங்களித்யாதி.)
“இன்” என்றதினாய்ம் (நிரதியேத்யாதி.) “அரங்கத்து” என்றத்தால் ஹலிதம்
(ஸுலஹனுமாயென்றது.) “எழில்” என்றதுக்கு ஹவம் (ராவணேத்யாதி.) சு.

மு. — அன்னையுமத்தனுமென் றடியோமுக்கிரங்கிற்றிலள்
பின்னைதன்காதலன்றன் பெருந்தோள்நலம்பேணிள்ளால்
மின்னையும்வஞ்சியையும்வென்றிலங்கு மிடையாள்நடந்து
புன்னையுமன்னமுஞ்சூழ்புனலாவி புருவர்கொலோ. எ.

ப - ரை. — அன்னையும் - தாயும், அத்தனும் - தமப்பனும், என்றடியோமுக்கு-
என்று தேஹஸம்பந்தத்தை யேறிட்டுத் தன்னிடத்தில் விசேஷபரீதிபண்ணின எங்
கருக்காச, இரங்கிற்றிலள் - இரக்கம்கொண்டிலள்; பின்னைதன் - நப்பின்னைப்பிரா
ட்டிக்கு, காதலன்தன் - நாயகனுடைய, பெரும்தோள் நலம் - மஹாபுஜாலிங்கந
ளாகத்தை, பேணிள்ள - விரும்பினவளாய், மின்னையும் வஞ்சியையும் - மின்னையு
யும் வஞ்சிக்கொம்பையும், வென்று-தோற்றித்து, இலங்கும் - விளங்காநின்றுள்ள,
இடையாள் - மத்யதேசத்தையுடையஎன்மகள், நடந்து - நடந்துபோய், சேர்ந்து
கொண்ட அவ்விருவரும், புன்னையும் - புனைப்பொழிலும், அன்னமும் - ஹம்ஸ
க்கூட்டங்களும், சூழ் - சூழ்ந்த, புனல் ஆவி - நீர்வளமுள்ள திருவாலியிலே,
புருவர்கொலோ - புருவாரோ, என்னவோ. எ.

ஏழாம்பாட்டு. (அன்னையுமித்யாதி) தான்போகிறாள், எங்களைப்
பழிபிட்டுப்போனாள். அடியோங்களைத்தாந்தமப்பனென்று பேரிட்டுப்
பொகட்டுப் போனாள் இரங்காதே. (மின்னையித்யாதி) நப்பின்னைப்பிரா
ட்டிக்குப் பித்தனாயிருக்கிற கஃஷணன் பெரியதோளழகை யாசைப்
பட்டு. பேணுதல்-ஆசைப்பாடு. (மின்னையுமித்யாதி) மின்னையும்[உயி
வஞ்சிக்கொம்பையும் தோற்றித்து விளங்காநின்றுள்ள இடையை
யுடையவள் போய். (புன்னையுமித்யாதி) புனைப்பொழிலும் அன்னப்புன
லும் சூழ்ந்ததிருவாவி. எ.

ஏழாம்பாட்டு. — (அன்னையுமித்யாதி) போகநினைத்தால் பழியி
ட்டுப்போகவேணுமோ. அடியோமானவெங்களை தாயும் தமப்பனுமெ
ன்று பேரிட்டு இரங்கிற்றிலள். நியாம்யரை நியாமகரென்று பேரிட்டு
ப்போகவேணுமோ. — (மின்னையித்யாதி) இங்கே யிருவரைக்கைவிட்
டால் அங்கே யிருவரைப் பற்றவேணுமிதே. நம்மைவிடுகைக்கடி -
அங்கநுஷாஸ்யவிஷயத்தினுடைய பெருமையாகாதே !. — (மின்னையு
மித்யாதி) மின்னையும் வஞ்சிக்கொம்பையும் தோற்றிக்குமிடையையுடை
யவள் நடந்து. (புன்னையித்யாதி) ஸஹோமஸ்யாநங்களும்தன்னினங்
கருமுள்ளவரிலே புருவர்கொலோ. எ.

ஏழாம்பாட்டு. — (அன்னையுமித்யாதி.) கீழிரண்டுபாட்டிலும் - தாயென்றிரங்
காமல் போனாளென்றுசொல்ல, “பிதரமாதரம்” என்று-விட்டுப்பற்றவேண்டும்
விஷயமாகையாலே உங்களைவிட்டுப்போனாள், இதுக்கு நீ கரையவேணுமோ?
என்று நங்கைக்குக்கருத்தாக; நானங்ஙன் நினைத்திருக்குமவளோ, வயிற்றிற்பிற
ந்தாரையும் பெண்ணென்று எண்ணுவதுண்டோ, நாங்கள் பரதந்தரரன்றோ
என்கிறாளென்று ஸங்கத்.

உட்கருத்து (போகவித்யாதி.) ஸஷ்டார்டும் (அடியோமித்யாதி.) பேரிடுகை -
பழியென்னை. கீழ்வாக்யவிவரணம் (நியாம்யரையித்யாதி.) நப்பின்னைப்பிராட்
டிக்குப் பித்தனாயிருக்கிற கஃஷணன் பெரியதோளழகை, பேணிள்ள - ஆசைப்ப
ட்டாளென்று ஸஷ்டார்டமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இங்கேயித்யாதி.)
ஆல் - ஆசை, “பெருந்தோள்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் (நம்மையித்யாதி.)

௧௫௪ பெரியதிருமொழி.— மூன்றும்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

மூ.—முற்றிலும்பைங்கிளியும் பந்துமூசலும்பேசுகின்ற
சிற்றில்மென்பூவையும்விட்டகன்றசெழுங்கோதைதன்னைப்
பெற்றிலேன்முற்றிழையைப் பிறப்பிலிபின்னேநடந்து
மற்றெல்லாமைகதொழப்போய்வயலாவிபுகுவர்கொலோ.

ப - ரா.— முற்றிலும் - முச்சிலையும், பைங்கிளியும் - பச்சைக்கிளியையும், பந்தம் - கந்துகத்தையும், ஊசலும் - ஊஞ்சலையும், சிற்றில் - சிறு கூட்டிலிருந்து, பேசுகின்ற - பேசுகிற, மென்பூவையும்-மீர்துஸ்வபாவையான நாகணவாய்ப்பக்கியையும், விட்டு அகன்ற - விட்டுநீங்கிப் புறம்போன, செழுங்கோதைதன்னை முற்றிழையை - அழகியமாலேபோன்ற வென்பெண்ணை, பெற்றிலேன் - நான் கண்ணுற் காணப்பெற்றிலேன்; அவள், மற்றெல்லாமைகதொழ - ஸ்வவ்யதூரித்தரெல்லாம் கண்டு ஸேவிக்கும்படி, பிறப்பிலிபின்னே-ஹையப்ரதிபடன்பின்னே, நடந்துபோய்-நடந்துசென்ற, ஒன்றுசேர்ந்த அவ்விருவரும், வயல்ஆலி - ஸஸ்யஸமீர்த்தியையுடைய திருவாலியிலே, புகுவர்கொலோ - புதுவாரோ, என்னவோ. ... (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (முற்றிலுமிய்யாதி) முற்றில், தூதை, பந்து, [முரு ஊசல், இவற்றையும், சிறுகூட்டிலே யிருந்து பேசுகிற அழகிய கிளியையும், பூவையையும்விட்டகன்ற அழகியமாலேபோன்ற என்பெண்பிள்ளையை. (பெற்றிலேனிய்யாதி) பிறப்பிய்யாய் தான்தோன்றியானவன்பின்னே நடந்துபோகிறபோது, பின்பு கடைப்பணிக்கூட்டமும்

எட்டாம்பாட்டு.—(முற்றிலிய்யாதி) சிறுகூட்டிலே நின்று பேசாநின்ற மீகை-ஸ்வஹாவமான பூவையையும் விட்டகன்ற. (செழுங்கோதைதன்னை) லீலோபகரணங்களைவிட்டு அவனைப்பற்றினபின்பு உடம்பிலே பிறந்த பெளஷ்கல்யம். (பெற்றிலேன்முற்றிழையை) முன்னே போகவிட்டு, கடைப்பணியும் கொக்குவாய்க்கூட்டமும் கண்டு பின்னே போகப்பெற்றிலேன்.—(பிறப்பியிபின்னேநடந்து) “உனக்கிதுமஹா ஹாநிகாண்” என்று சொல்லிமீட்கைக்குமொருபிறப்புடையனன்றிக்கே யிருக்கிறவன் பின்னே நடந்து. (மற்றெல்லாமைகதொழப்போய்)

எட்டாம்பாட்டு.—(முற்றிலிய்யாதி.) நீயிப்போது வட்டுப்போனபின்பு “அடியோமுக்கு” என்று சொல்லுமதித்தனைபோக்கி, அவள் நாயகனைவேண்டிப்போகவொருப்பட்டபோது “படிகடந்து புறப்படுகை குலமர்யாழைக்குப் போராது காண்” என்று தகையவில்லையோ, ஆகையால் சொல்லாதே நடந்தாளென்ன; ஆகில் என்னைப்போலே நியாமக்கோடிவடிதங்களன்றோ லீலோபகரணங்கள், அவற்றையும் விட்டுப்போனானென்கிருளென்று ஸங்கதி.

முற்றிலும் - முச்சிலையும், பைங்கிளியும் - பச்சைக்கிளியையும், பந்தையும், ஊசலும் - ஊஞ்சலும்மென்றாயும் கண்டுகொள்வதென்று விவக்ஷித்து, “பேசுகின்ற” இத்யாதிக்கர்யமருளிச்செய்கிறார் (சிறுகூட்டிலேயிய்யாதி.) செழுங்கோதை-அழகிய மாலேபோன்ற பெண்பிள்ளையென்று ஸஸ்வார்யமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (லீலேத்யாதி.) இழைமுற்றமுடையவனைப் பெற்றிலேனென்றால், பெற்றவளான தான் அங்குன் சொல்லவொண்ணாதென்று (பின்னேபோக) என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (முன்னேயிய்யாதி.)

மூ.—காவியங்கண்ணியெண்ணில்கடிமாமலர்ப்பாவையொப்பாள்
பாவியேன் பெற்றமையால் பனைத்தோளிபரக்கழிந்து
தூவிசேரன்ன மன்னநடையாள் நெடுமாலொடும் போய்
வாவியந்தண்பனைசூழ வயலாலிபுகுவர்கொலோ. கூ.

ப - ரை.—காவியங்கண்ணி - காவிபோலே அழகியகண்ணையுடையவளாய்,
எண்ணில் - விசாரிக்கப்புகில், கடிமலர் - பரிமளம்மிக்க தாமரைப்பூவில்வலிக்கிற,
மலர்ப்பாவையொப்பாள் - பெரியபிராட்டியாரை ஒப்பவளாய், தூவிசேர் - இற
கையுடைய, அன்னம் - அன்னப்பெனையோடு, அன்னநடையாள் - ஸத்ர்ஸ
மானநடையையுடையவளாய், பனைத்தோளி - மூங்கில்போன்ற திருத்தோள்களை
யுடையவளாகிய என்பெண், பாவியேன் - பாபிஷ்டையான நான், பெற்றமையால்-
பெற்றதோஷத்தினாலே, பரக்குஅழிந்த-அடக்கம்சிறிதுமில்லாமல், நெடுமாலொடும்-
திர்க்கவ்யாமோஹமுடையவனோடு, போய் - தனியேபோய், ஒன்றுசேர்ந்த இருவ
ரும், வாவி - தடாகங்களும், அம்தண்பனை - குளிர்து அழகிய நீர்நிலங்களும்,
சூழ - சுற்றும்சூழ்ந்த, வயல் - ஸஸ்யஸம்ர்த்தியையுடைய, ஆலி - திருவாலியிலே,
புகுவர்கொலோ - புகுவாரோ, என்னவோ. (க)

பிறகுவாரியுங்கண்டு பின்னேபோகப்பெற்றிலேன். ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (காவியித்யாடி) கருங்குவளைபோன்ற கடைக்
கண்ணையுடையவள். இவளுமொரு அவிதேகூணை. (எண்ணில்) ஆராய்.
யில். ஒப்புஅராரில், அலர்மேல்மங்கையையொக்கும்.

தாயான குற்றத்தாலே யெனக்கொருத்திக்குமிறே தொழுவொண்
ணாது, அல்லாதார்க்கெல்லாம் தொழுது பின்னே போகலாமிறே.
(வயலாலிபுகுவர்கொலோ) தன்னைக்காண்பார்க்குக் காட்சி கொடுக்க
விடமுள்ள ஷேஸத்திலே புகுமோ. அங்ஙனன்றிக்கே, எல்லாஹோமங்
கருமுண்டாம்படியான ஷேஸமென்னவுமாம். அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(காவியித்யாடி) ஈஸ்வரனிற்காட்டில் பிராட்டி
* அவிதேகூணை என்னுமேற்றத்தையுடையளானுப்போலே, பிராட்டி
யிலேற்றமுமிவருக்கு (காவியங்கண்ணி) என்று. இருவரையும் சேர
அநுலவிக்கிற கண்ணிறே யிவளுடைய கண்கள்.

கீழ்ப்பாட்டில் “அடியோமுக்கு” என்றவள் இங்கே தாயாகை - தோழி
கூடாமைக் குடலென்றும், மற்றெல்லாரும் தொழப்போயினுள்ளென்கிறாள். இதுக்கு
க்கருத்து - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஹவஜ்விஷயத்தில் கைவைத்தவளென்று
எனக்கும் தொழலாயிருந்தாலும், வழிநடையாகையாலே நாட்டார்க்காகத் தாயான
முறையிலே நிற்கவேண்டிற்றே! என்று சொல்லுகிறாளென்று விவக்ஷித்தருளிச்
செய்கிறார் (தாயானவித்யாடி.) அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(காவியித்யாடி.) “இப்படி பெற்றாரையும் உற்றாரையும்
விட்டு லீலோபகரணங்களையும் காற்கடைக்கொண்டு “உன்மகளைப்போலே போரு
வாருண்டோ” என்று நங்கைபழியிட; அதுக்கு, பிறந்தகத்தையும் திருவயோய்
யையில் லீலோபகரணங்களையும் விட்டு “யஸ்த்வயாஸஹஸஸ்வரஃ” என்று போன
வளைப்போலே போனாள், என்செய்கேன், பரக்கழிந்தாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

காவியிற்காட்டிலும் கருநெய்தலிற்காட்டிலும் மழகியகண்ணையுடையவளென்று
ஸ்வஹாரியமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரனித்யாடி.)

மூ.—தாய்மனம் நின்றிரங்கத் தனியே நெடுமால்துணையாப்
போயின பூங்கொடியாள் புனலாலிபுகுவொன்று
காய்சினவேற்கலிய னொலிசெய் தமிழ்மலைபத்தும்
மேவியநெஞ்சுடையார் † தஞ்சமாவது விண்ணுலகே. க0.

ப - ரா.— தாய் - தாயானவள், நின்றமனம் இரங்க - வயிறெரிந்திரங்கா
நிற்க, நெடுமால் - தன்னிலுங்காட்டில் வ்யாமோஹத்தால் கலங்கியிருக்கிறவனை,
துணையா - ஸஹாயமாகக்கொண்டு, தனியேபோயின - ஸஜாதீயரில் ஒருவரும்
துணையின்றிப்போன, பூங்கொடியாள் - அழகியகொடியைஒத்த இடையையுடைய
என்மகளும், அவளும், ஆகியிருவரும், புனல் ஆலி-நீர்வளமிகுந்த திருவாலியிய
லே, புகுவொன்று - புகுவரோ என்னவோ என்று, காய்சினம் - ப்ரதிபக்ஷத்தின்
மேல் மிக்ககோபத்தையும், வேல் - அவற்றை நிரலிக்கத்தக்கவேலையுமுடைய,
கலியன் - ஆழ்வார், ஒலிசெய் - அருளிச்செய்த, தமிழ்மலைபத்தும் - தமிழ்த்தொ
டைபத்தையும், மேவிய நெஞ்சுடையார் - ஸஹந்தயமாசுஅப்யஸிக்கவல்லவர்க்கு,
விண்ணுலகே - பரமபதமே, தஞ்சமாவது - ஸத்யமானஸ்தானம ஆம் என்று நிக
மிக்கிரார். ... (ச0)

(பாவியேன்பெற்றமையால்) அப்புவை அவள்நினையாதாப்போலே, என்
னையுமிவள்நினையாதேபோனாள். (பணைத்தோளியித்யாதி) வேய்போன்ற
தோளழகையுடையவள், அடக்கமற்று. (தூளியித்யாதி) குட்டுச்சேர்ந்
திருந்துள்ள அன்னம் போன்ற நடையையுடையவள், நெடுமாலுடனே
போய். (வாவியித்யாதி) வாவிகளையும் குளிர்ந்தபழனங்களையும் குழ
வுடைய வயலாலிபுகுவார்களோ. ... க0.

(பாவியேனித்யாதி) என்வயிற்றிற்பிறக்கையிறே நிவருக்குத் தனியே
போகவேண்டிற்று. (தூவிசேரித்யாதி) நடையாலே பிச்சேற்றவல்லவள்.
(நெடுமாலொடும்போய்) நடைக்குப்பிச்சேறி வ்யாமோஹக்குமவன்.
(வாவியித்யாதி) ஸஞ்ஞாஸஞ்ஞிக்ரியைபண்ணி வியோயாடலாம் ஷேஹத்
திலே புகுவார்களோ. ... க0.

பிராட்டி, ஷாஸாஷாஸாஜநங்களைக் கொடுத்தனுப்பவும், இனையபெருமாள் குறைப்பட்டுக்
கொண்டுவரவுமிதேதுடர்ந்துபோனாள்; உன்பெண்ணைப்போலே ஒருவரோடும் சொல்
லாதே தனியே நடந்தாளாவென்ன (பாவியேனித்யாதி.) சொல்லுகிறுளென்று தாத்
பர்யமருளிச்செய்கிரார் (என்வயிற்றிலித்யாதி.) போனாளாகில், நீ “வயலாலி
புகுவார்களோ” என்று புலம்புவானென்னென்ன (தூவிசேரித்யாதி.) சொல்லு
கிறுளென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரார் (நடையாலேயித்யாதி.) இத்தால்-அவன்
புரிந்துபார்த்து இவள் நடையில் பித்தேறி முன்னடிதோற்றருதேயிருக்கையால் “இனி
திருவாலியில் சேர்த்துவிடுவாரில்லை!” என்று புலம்புகிறேனென்றபடி. ஸஞ்ஞாஸஞ்
நிக்ரியை பண்ணியென்றது - புஷ்பங்களைக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்றெறிந்து ஜல
க்ரீடைபண்ணியென்கை. ... க0.

† “நெஞ்சுடையார்க்கு” என்றும் சிலபுரீகோசங்கள்.

பத்தாம்பாட்டு. (தாய்மனமித்யாதி) பெற்ற தாய் வயிற்றெரிந்து நெஞ்சுதளர, தனியே - ஸஜாதீயரினொருவர்துணையின்றி, விஸஜாதீய னானவன் துணையாகப்பிறப்பட்டுப்போன அழகிய கொடியானவள் புன லாளியிலே புதுவர்கொலோளன்று. (காய்சினமித்யாதி) ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே மிக்கசினத்தையும் வேலையுமுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்துப்பாட்டையும் பொருந்தின நெஞ்சையுடையவர்கள் ஆளுவது விண்ணுலகு ; இது நிஸ்ஸிதம். க0.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு.— (தாய்மனமித்யாதி) தாயார்வயிற்றெரிந்திரங்காழி நிற்க தன்னிலுங்காட்டில் வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கியிருக்கிறவன் துணையாகப்போன விலக்ஷணையான பெண்பிள்ளை, ஜலஸம்ஸீயியை யுடைத்தான திருவாளியிலே புதுமென்று, பிராட்டிபேச்சாலே யாரையன்றிக்கே திருத்தாயார் பேச்சாம்படி, ஹவத்விஷயத்திலே பாவனராய் ப்ரதிபக்ஷத்திலே சினத்தையுடையராய் அதைத்துணி க்கவல்லவையுடையாரான திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த. (பத்தும் மேலியநெஞ்சுடையார்த்துத் தஞ்சமாவது விண்ணுலகே) இப்பத்தும் ஸத்தீயநாகக் கற்கவல்லார்க்கு பரமபடி நிஸ்ஸிதம். தாயார் தனி வறியே போனென்று ஹயப்படப்போகவேண்டா, ஆதிவாஹிகமண த்தோடே தானே வழிகாட்டிக்கொடுபோம். க0.

அடிவரவு.— கள்வன் பண்டு அஞ்சுவன் ஏதவன் தாய் என்றுணை அன்னை முற்றில் காவி தாய்மனம் நந்தா.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

நீதமம்.— (தாய்மனமித்யாதி.) “நெடு” என்றதினர்டும் (தன்னிலுமித்யாதி.) அத்தால் - இவன் துணையாகமாட்டானென்று கருத்த. “பூ” என்று-அழகாய், தாத் பர்யமருளிச்செய்கிறார் (விலக்ஷணையானவென்று.) “புதுவர்” என்ற ஸஹுவஹம்-பூஜ்யோக்தியென்று விவக்ஷித்து, (புகும்) என்கிறார். காயாநின்றுள்ள சினத்தை யுடையாரென்று ஸம்ஸாராயமாய், அதுக்குவிஷயம் ப்ரதிபக்ஷமாகையாலே யரு ளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிபக்ஷத்திலேயென்று.) “விண்ணுலகு” என்று - விண்ணிலுள் ளார்க்கு நிர்வாஹகனென்றாய், தஞ்சமாவது - பரமபடித்தைக்கொடுப்பென்று விவக்ஷித்து, மலிதார்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்பத்துமித்யாதி.) தஞ்சமாம் ப்ரகா ரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தாயாரித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) தானே - எம் பெருமானே. க0.

ஜீபர்திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - நந்தர்விளக்கு. ப்ரவேஸம்.

ஹவஷ்விஷயத்திற்பிறந்த ப்ராவண்யாதிஸயத்தை பார்ஸ்வஸ்யர் பேச்சாலே யநுஹவித்தார் ; அதாகிறது - மாதாபிதாக்களுக்காகாதே வயலாலிமணவாளனுக்கேயாயிருக்கிறவிருப்பைத்திருத்தாயார்பேச்சாலே யநுஹவித்தாராய் நின்றது-கீழ் ; இப்படி திருவாலியிலே புக்கு[டு அநுஹவித்தவிடத்திலும் ஆராமையாலே தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யம் உகந்தவிஷயத்தைக் கண்ணாலேகண்டு ஸ்வர்மாடிகளையபேகதிக்குமாப் போலே அநுஹவிக்கையிலேமூட்ட, அப்போதேபெறுமையாலே திருவுள்ளம்பதற, பதறினதிருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடி, அதைப்பெறுந்தனையு மிங்கேயநுஹவிக்கைக்காகவன்றோ உகந்தருளினநிலங்களிலே அவன்நிற்கிறது என்று ஸர்வர்களுக்கும் ஸர்வாபேகதிதங்களையும் செய்கைக்காகத் திருமணிமாடக்கோயிலிலே யெழுந்தருளி நின்றான், அங்கே நீயும்சென்று அநுஹவியென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார். ... *

ஹவஷ்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிஸயத்தை பார்ஸ்வஸ்யர் பேச்சாலே யநுஹவித்தார் ; அதாகிறது - மாதாபிதாக்களுக்காகாதே வயலாலிமணவாளனுக்கே யாயிருக்கிற விருப்பைத் திருத்தாயார்பேச்சாலே யநுஹவித்தாராய் நின்றார் - கீழ் ; இப்படி திருவாலியில் புக்கநுஹவித்த விடத்திலும் ஆராமையாலே தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யம், உகந்தவிஷயத்தைக்கண்ணாலே கண்டு ஸ்வர்மாடிகளையபேகதிக்குமாப்போலே அநுஹவிக்கையிலே மூட்ட, அப்போதே பெறுமையாலே திருவுள்ளம்பதற, திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடி, “அப்பேறு பெறுந்தனையுமிங்கே யநுஹவிக்கைக்காகவன்றோ உகந்தருளினநிலங்கள்” என்று ப்ரயோஜனாஹரபரரான டேவர்களுக்குத் தந்தாமஹிமதங்க ளபேகதிக்கலாய், அவ்வோகாலங்களிலிழந்தாரொல்லார்க்கும் எல்லா இழவுகளும் தீர்க்கைக்காகத் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், அங்கேசென்றநுஹவி என்று திருவுள்ளத்தை அநுஸாவிக்கிறார். ... *

அவதாரிகை. முதற்பாட்டு.— (நந்தாவிளக்கே) ஸ்ரஹ்மாடிகள் “எங்களஹிமதங்கள் செய்யவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிற திருமணிமாடக்கோயிலிலே நெஞ்சே ! நீயும் சென்றநுஹவி யென்கிறார்.

நந்தாவிளக்கின் ப்ரவேஸம்.— திருவாலியி லெம்பெருமானை அநுஹவித்தம் தீப்திபிறவாமையாலே திருமணிமாடக்கோயிலிலே யநுஹவிக்கிறொன்னும் ஸஹதியை வடித்தவர்த்திஷ்யமாண கயநமூவேநவருளிச்செய்கிறார் (ஹவஷித்யாடி.) அநுஹவிக்கையிலே-தழுவிமுழுசிப் பரிமாறுகையிலே. அநுஸாவிக்கிறார் - [நடுவியிக்கிறார். ... *

முதற்பாட்டு.— (நந்தாவித்யாடி.) பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தஹவம் (ஸ்ரஹ்மாடிகனித்யாடி.)

மூ.— நந்தாவிளக்கேயளத்தற்கரியாய்
 நரநாரணனே கருமாழுகில்போ
 லெந்தாயெமக்கே யருளாயெனநின்
 நிமையோர்பாவுமிடம் ;— எத்திசையும்
 சந்தாரமந்தேனிசைபாட மாடே
 களிவண்டுமிழற்ற நிழல் துதைந்து
 மந்தாரநின்று மணமல்கு + நாங்கூர்
 மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

க.

ப - ரை.— நந்தாவிளக்கே - நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநத்தை
 ஸ்வரூபமாகவுடையவனே, அளத்தற்கு அரியாய்-பரிச்சேதிக்க அஸக்யானுவனே,
 நரநாரணனே-நரநாராயணவதாரமெடுத்தவனே, கருமாழுகில்போல்எந்தாய்-சுறுத்
 த மஹாசீமாம்போன்றதிருமேனியையுடைய என்ஸ்வாய், எமக்கே-அதுகூலராய் அந
 ந்யாரணான எங்களுக்கே, அருளாயென் - ப்ராஸாதத்தைப்பண்ணி யருளவேணு
 மென்று, இமையோர் - தேவதைகள், நின்று - ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் பூமியில்வந்து
 நின்று, பாவம் இடம் - ஸ்தோத்ராசிகளைப்பண்ணி ஆஸ்ரயிச்சிற ஸ்தாரமாய்; அம்
 தேன் - அழகியவண்டிகள், எத்திசையும் - ஸர்வக் குக்களிலும், கந்தாரம் இசைபா
 ட - செவகாந்தாரிராகம்பாடவும், களிவண்டு - மதுபாநமத்தப்ரமரங்கள், மாடே-
 பரிச்சேதி, நிழற்ற - ஆளச்சிவைக்கவும், துதைந்து - அவ்வண்டிகளுக்கு
 நிழலைப்போதித்து, மந்தாரம் நின்று மணமல்கும் - மந்தாரவர்க்குங்கள் எல்லாக்
 காலத்திலும் மலர்ந்து நின்று பரிமளம் ஸமர்த்தமாக்காநிற்கிற, நாங்கூர்-திருநா
 ன்கூரிலையள்ள, மணிமாடக்கோயில் - திருமணிமாடக்கோயிலே, என்மனனே-
 என்மனஸ்சினை, வணங்கு - ஆராயி என்று தன்மநஸ்சைப் ப்ரேரேபிக்கிறார். (க)

முதற்பாட்டு. (நந்தாவிளக்கே) விஹேஷியாத விளக்கு. அவியாத
 விளக்க, ப்ரஹ்வான்களாரிநுக்கையிறே - விளக்காகிறது. நித்யமாய்
 ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடைய நென்றபடி.
 (அளத்தற்கரியாய்) ஸ்வரூபமான விஷயங்களால் அபரிஹேஷ்யானு
 வனே. (நந்தாவிளக்கே அளத்தற்கரியாய்) “ஆழ்வார் ‘ஸத்யஜ்ஞாந
 மநகோஸ்ரஹ்ம’ என்கிறார்காணும்” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும்.

வ்யா.— (நந்தாவிளக்கே) விஹேஷியாத விளக்கு. ப்ரஹ்வான்களாரி
 நுக்கையிறே - விளக்காகிறது. நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாச
 மான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவென்றபடி.— (அளத்தற்
 கரியாய்) விஷயத்தாலும் மற்று முண்டான உணவிஷயங்களாக
 ளாலும் அபரிஹேஷ்யானுவனே. “ஸத்யஜ்ஞாநமநகோஸ்ரஹ்ம’
 என்கிறார்காண்” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும்.

(விளக்காகிறது) என்றவருளும், ஆகையால் என்றுசேஷம். (ஜ்ஞாநத்தை) என்ற
 வருளும், உணமாகவும் ஸ்வரூபமாகவும் என்றுகூட்டுவது. அளத்தற்கு-அளக்கை
 க்கு-பரிஹேஷிக்கைக்கு, அரியாய்-அருமைப்படுமபடியிருக்கிறவனே என்றாய், அர்ய
 மருள்ச்செய்கிறார் (விஹேஷியாதி.) ஆடிஸ்டத்தாலே - விஹேஷிஷ்டத்தங்க
 ளைச்சொல்லுகிறது. ஸத்யம்-ஸ்வரூபதோஷணதஸ்ஸைகரூபம் என்றாய், “நந்தா”
 என்றதினராய். ஜ்ஞாநம் - ஸ்வயம்ப்ரகாசம்; இதுவும், ஸ்வரூபதோஷணதஸ்ஸ
 வயம்ப்ரகாசம் என்றாய், விளக்கு என்றபதாராய். “அநனம்” என்றத்தாலும் -
 ஸ்வரூபதோஷணதோரூபாதிசரவ பரிஹேஷராஹித்யமாய், “அளத்தற்கரியாய்”
 என்றதினராயென்று விவக்ஷித்தி, ஸ்வரூபம்காட்டுகிறார் (ஸத்யமிய்யாதி.)

† “மணமல்கும்” என்று பாடாந்தரம்.

(நரநாரணனே) நரநாராயணரூபத்தாலே வெளிப்பட்டுஸ்வரக்ஷணாய் மாகத் திருமந்தரத்தை வெளியிட்டவனே. (கருமா முகிலித்யாதி) காள மேவம் போன்ற வடிவழகையுடைய என்ஸ்வரமீ !, எங்களுக்கருளாய் என்று நின்று ஸ்ரஹ்மேஸாநாதிகள் ஸ்தோத்ரம்பண்ணுமிடம். (எத் திசையுமித்யாதி) பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம் அழகிய வண்டிகளான வை கந்தாரமென்கிற பண்ணையிசையுடனேபாட. (மாதே)பக்கத்தே. (கனிவண்டித்யாதி) மடபாநம்பண்ணிக்கனித்த வண்டிகளானவை மீழ் ற்ற. மீழற்றல் - நிரம்பாமென்சொல். (நிழல்துதைந்து) நிழலாக நெ ருங்கி நின்று. (மந்தாரநின்றுமணமல்கும்) மந்தாரம் - கல்பகத்திலே ஒருஹேடிம். க.

இப்படியிருக்கிறவன்றான் நரநாராயண ப்ராடி-ஹாவத்தாலே தன்னை வெளியிட்டபடி.— (கருமா ப்ரகில்போலெந்தாய்) அப்போதை அநுஸ வயோத்யமானவடிவு. அன்றிக்கே, சிப்சசொன்ன ஸ்வஹாவங்கிறிற்சா ட்டில் ஆகர்ஷசமாய் மேவம்போலே ப்ரமஹாமான வடிவைக்காட்டி எங்களை அநந்யார்ஹமாக்கினவனே.— (எமக்கேயருளாயித்யாதி) “ஜேவாநாஜாநவாநா துஸாமாந்யமயிஷைவதம்” என்கிற ஸம்ஸ்யந்த வாமாந்யத்தைப் பார்த்து அஸ-ஹர்சருக்கருள்செய்கை தவிர்த்து அது கூலராய் * அநந்யஹரணரான எங்களுக்கே ப்ரஸாதித்தைப்பண்ணி யருளவேஹுமென்றுஜே வர்கள்வந்து ஸ்தோத்ராதிசகைப்பண்ணை யாபுர யிக்கிற ஸபாநம்.

(எத்திசையுமித்யாதி) பார்த்த பார்த்த விடமென்றும், கந்தாரம் என்கிறபண்ணை, அந்தேனுண்டு - ஐரஹநியமான வடிவையுடைந்தாய் தேனென்று பேரையுடைத்தான வண்டிகளானவை மடபாநம்பண்ணி யிசைசொல்ல. (மாதே)இத்யாதி அதினுடைய பர்யதத்தே, ஸ000உரு லேஷத்தாலே ஹீஷ்டமாய்க்களிக்கிற வண்டிகளானவை, மீழற்ற-ஹம் பா மென்சொல்லாலே ஆளத்திவைக்க. (நிழல்துதைந்து) அவற்றுக்கு ஹோமயோத்யமாம்படி நிழலைச்செறியப்பண்ணி; பாடுவார்க்குக் காவ ணமிட்டுக்கொடுப்பாரைப்போலே. மந்தாரமென்று - கல்பகவகீக்ஷத் திலே யொருவிபேரவும். எல்லாக்காலமும் நின்று மணத்தை மிகவு முண்டாக்காநின்றுள்ள. (மணம்நல்கும்) என்னவுமாம் - பாடுவார் க்குப் பரிசில் கொடுப்பாரைப்போலே மந்தாரவ்யங்களைக் கொ டாநின்றது. இப்படிப்பட்ட திருநாங்கூரில் திருமணிமாடக்கோயிலை யாபுரயியென்கிறார். க.

கீழ்ப்படிங்களாலே பரதவம் வலித்ததாய், இத்தால் ஆராய்நோபயோதியானஸௌ லத்யம் சொல்லிற்றென்கிறார் (இப்படியித்யாதி.) நரநாரணனுயிருக்கும் போதை யில் வடிவாகக் கீழருளிச்செய்த, மணிமாடக்கோயிலெம்பெருமான்வடிவாக ஆர் யாஹாம் (அன்றிக்கேயித்யாதி.)

(பண்ணை - இசைசொல்ல) என்றநவ்யம். காவணம் - பந்தல். க.

மூ. -- முதலேத்தனிமாமுரண்தீர வன்று

முதுநீர்த்தடத்துச் செங்கண்வேழமுய்ய

விதலேத்தலேச்சென்றதற்கேபுதவி

விணைநீர்த்தவம்மானிடம்; - விண்ணணவும்

பதலேக்கபோதத் தொயிமாடநெற்றிப்

பவளக்கொழுங்காலபைங்காற்புறவம்

மதலேத்தலேமென்பெடை கூடு நாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

உ.

ப - னா. — அன்று - அக்காலத்திலே, முதுநீர - பழையநீரையுடைய, தடத்து - தடாகத்திலே, யானையின்காலைக்கய்வின, தனிமாமுதலே - ஒப்பற்றபெரியமுதலையினது, முரண்தீர - கரைகாணவொண்ணாத மிடுக்கறும்படியாகவும், செங்கண் - சிவந்தகண், சிவந்தகண்ணையுடைய அவ்வானை, உய்ய - உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும், விதலேத்தலேச் சென்று - தயநீபதசையிலேவருது, அங்கே உதவி - அந்த யானைக்குபுகரித்து, விணைநீர்த்த - அதின் வியஸதத்தைநீர்நீரின், அம்மான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, இடம் - ஸ்தானமாய்; விண் - அணவும் - ஸ்வர்க்கத்திலே சென்ற ஓக்கதையும், பதலே - தும்பதிரைகளையும், கபோதம் - கபோதவொழுங்குகளையும், நூரி - கந்திரத்தொத்திலேயுமுடைத்தான, மாடநெற்றி - ஸௌதாக்கரங்களிலே, பவளக்கொழுங்கால - பவளம்போற்சுவந்து கொழுமிதான காலையுடைத்தாய், பைங்காலமாயம் - பரமைத்திறத்தையுமுடைய புருவானது, மதலேத்தலே - பின்னைத்தூண் கன்னத்தையிலே, மென்பெடை - ஸம்ஸ்க்ரெஷ்டிக்கவுமபெருத மீதுவான தன்மையை மொடே, கூடு - கூடிக்கலந்திருக்கிற, நாங்கூர் - திருநாங்கூரிலேயுள்ள, மணிமாடக்கோயில் - திருமணிமாடக்கோயிலே, என்மனனே - என்மனஸேஸ, வணங்கு - நீடுபாய் துன்பாயி என்வொர். ... (உ)

இரண்டாம்பாட்டு. (முதலேத்தனிமாவித்யாதி) அடிவித்யமான ஸையத்தையுடைய பெரியமுதலையின் மிடுக்குப்போக. (அன்று) ஆணையிடப்பட்டவன்று. (முதுநீர்த்யாதி) பெரியநீரையுடைய தடாகத்திலேயுமுதுகிற சிவந்தகண்ணையுடைய ஆணை உய்ய,

இரண்டாம்பாட்டு. — (முதலேத்தனிமாவித்யாதி) ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வானுடைய அபத்துப்போக்கினவன் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ்சே ! உன்டிஹமெல்லாம்கெட அங்கே சென்றதுவியென்கிறார்.

வ்யா. — (முதலேத்தனிமாவித்யாதி) முதலேயினுடைய, உபமாநரஹிதமாய் கரைகாணவொண்ணாத மிடுக்கறும்படிக்கிடாக. (முதுநீர்த்தடத்து) பழையதானநீரையுடைத்தென்று ப்ரஸரியமிதே. (செங்கண்வேழமுய்ய) மிடுக்கையுடைத்தாயிருக்கச்செய்தே, தன்நிலமல்லாமையாலே அம்மிடுக்குக்கொண்டு வ்யாபரிக்கவொண்ணாதபடியால் வந்த சிற்றத்தாலே சிவந்தகண்ணையுடைத்தான ஆணை உய்யும்படி. செங்கண்ணென்று - செயலறுநியாலேசிவந்தகண்ணையுடைய ஆணையென்றுமாய்.

இரண்டாம்பாட்டு. — (முதலேத்தனிமாவித்யாதி) ஸங்கதிஸூத்ரிப்பிக்கிரார் (ஸ்ரீமஜேந்த்ரேத்த்யாதி) “ஸ்ரஹ்மாதிகளான ப்ரயோஜநாஹரபரராஸிரயிக்குமளவன்றிக்கே” என்று வாக்யாடியில் கூட்டுவது.

(செயலறுநியாலே) என்றவகணாம், வந்தடிஹத்தாலே என்று கூட்டுவது.

அது துதிக்கை அழுந்தி நடுங்குகிறவளவிலே சென்று அதின் நடுக்கத்தைப் போக்கி முதலையின் வினையைத் தீர்த்த அம்மானிடம். விதலை-நடுக்கம். “இரண்டும் போயிரண்டின் வீடு” என்கிறபடியே-முதலை ஸாபமோக்ஷமும் மஜேந்த்ரன் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷமுமிதேபெற்றது. (விண்ணித்யாதி) ஸ்வர்மத்திலே சென்று கிட்டுகிற. பதலை - சூம்ஹநிரையையும் கபோதவொழுங்குகளையுமுடைத்தாய், நவரத்நசோலிதமாய் ஒளிவிடுகிற புலிமுகவாசலையுடைய. நெற்றி - முகவாசல். (பவளக்கொழுங்காலபைங்கால்புறவம்) பவளம்போற்சிவந்து அழுகிதான காலையும் பசுமையுமுடைத்தான புருவானது, பிள்ளைத் தூண் தலையிலே, மென்பெட்டைகூடும் நாகூடில். ௨.

(சென்று) கைகழிந்ததென்று மீளாதே ஆபத்திலேயுதவி. (விதலைத்தலை) விதனப்படுகிறவளவிலே. (வினைதீர்த்தவம்மானிடம்) அதிலுடைய வ்யஸநத்தைப் போக்கின ஸர்வஸ்வரஹுடைய ஸ்யாரம். வினைதீர்க்கையாகிறது-அது நினைத்தபடியே திருவடிசளிலே பூவைப்பணிமாறலாமபடி. சென்று முகங்காட்டுகை.

(விண்ணணவுமித்யாதி) ஸ்வர்மத்திலே சென்ற ஒக்கத்தையுடைத்தாய், சூம்ஹநிரைகளையும் கபோதவொழுங்குகளையுமுடைத்தாய், பொன்னாலும் ரத்நங்களாலும் சமைக்கையாலே ஒளியையுடைத்தான மாடத்திலுடைய, நெற்றியுண்டு - புலிமுகங்களில். பதலையென்று - சூம்ஹநிரை. (பவளக்கொழுங்காலபைங்கால்புறவம்) பவளம்போலே சிவந்து கொழுவிதான காலையுடைத்தாய் பசுமையையுடைத்தான புருவானது. (மதலைத்தலை) பிள்ளைத் தூண் தலையிலே. (மென்பெட்டைகூடும்) ஸர்வஸேஷிக்கவும்பெருத மஜேந்த்ரவானபேடையோடே கூடக் கலந்து வர்த்திக்கிற திருநாகூடிலே. ௨.

அவதாரிகை. மூன்றும்பாட்டு.—ஸ்ரீமஜேந்த்ரராவனுக்கு விரோதியான முதலையைப் போக்க அத்தாலே பரிதையான பிராட்டி பரவயத்திற் போலேயணைக்க, அவளோட்டை ஸர்வஸேஷத்தைப் பெற்ற எம்பெருமான் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ்சே ! அங்கே சென்ற நுஹஸ்யென்விரார்.

விதனப்படுகிற - வ்யஸநப்படுகிற.

சூம்ஹநிரை - மாடங்களின்மேலில் மகுடாகாரங்களான சூம்ஹபங்க்தி. (புலிமுகங்களில்) என்றதுக்கு, (புருவானது) என்றத்தோடு கருவயம், பிள்ளைத் தூண்-தூண்மேலே நிற்கிற சிறுதூண். ௨.

மூன்றும்பாட்டு.—(சொலையித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீமஜேந்த்ரரக்ஷண[ரு]த்தைய நுஹித்துக்கொண்டு, அத்தால் திருமுகம் பெற்றருனென்னும் ஸ்வமதியைக்காட்டுகிறார் (ஸ்ரீமஜேந்த்ரராவனுக்கித்யாதி.)

மூ.—கொலைப்புண்டலைக்குன்ற மொன்றுய்யவன்று
கொடுமாமுதலைக் கிடர்செய்து கொங்கா
நிலைப்புண்டரீகத் தவளின்பமன்போ
டணைந்திட்டவம்மானிடம் ;— ஆளரியா
லலைப்புண்டயானைமருப்புமகிலு
மணிமுத்தும்வெண்சாமரையோடு பொன்னி
மலைப்பண்டமண்டத்திரையுந்து நாங்கூர்
மணிமாடக்கோரில் வணங்கென்மனனே. ௩௬.

ப - ஸா. — அனறு - அகதாலத்தல ; கொலை-கொலைத்தொழிலையும், புண்[ய]
தலை - பாசன்[பொட்டியாற்] குத்துண்டபுண்டலையையமுடைய, குன்றம் ஒன்று -
ஒர்பெருமலைபோலும் கரோந்தராழ்வான், உய்ய - உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, அதின்
காலைக்கல்லின, கொடுமாமுதலைக்கு - க்ரௌர்யத்தையும் மிக்கபலத்தையமுடைத்
தான முதலைக்கு, கிடர்செய்து - துக்கத்தைப்பண்ணி, பின்னும்வாறே ஆசிரித
ரகூணம் பண்ணிக்கொண்டு, கொங்கு இலைஆர் - தேனும் இலைகளும் மிக்கிருந்
துள்ள, புண்டரீகத்தவன் - தாமரைப்பூவிலிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய,
இன்பம் - ஸு[ஸ]லீலவசனத்தை, அன்போடு அணைந்திட்ட - ஸ்நேஹாதிக்யத்தோ
டதுபலித் துக்கொடுவர்த்திக்கிற, அம்மான் - ஸர்வஸ்வராமியானவனது, இடம்-
ஸ்சாநமாய் ; பொன்னி - காவேரியானது, ஆள் அரியால் - பெருகவுமுள்ள வலிம்
ஹங்காளிலே, அலைப்புண்ட - ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட, யானை-யானைகளினுடைய,[உய]
மருப்பும் - சகதங்கனையும், அகிலும் - அகருவர்கூங்கனையும், அணிமுத்தும்-அழகிய
முத்துக்களையும், வெண்சாமரையோடு - வெளுத்த சாமரங்களையும், மலைப்பண்ட
மண்ட - பர்வதங்களில் மற்றமுண்டான வஸ்துக்களையுமடைய, திரை உந்து -
அலைகளாலே சுள்ளிக்கொண்டுவந்து கொடுக்கிற, நாங்கூர்—, ... (௩௬)

மூன்றும்பாட்டு. (கொலைப்புண்) கொலைத்தொழிலையும் புண்ணை
யுடைய தலையையமுடைய, குன்றுபோன்ற ஆணை உய்ய, அன்று
கொடிதான பெரியாமதலைக்கிடர்செய்து.

வ்யா. — (கொலைப்புண்டலைக்குன்றமொன்று) கொலை - கொலைத்
தொழிலையும், புண்ணுறுத்தலையையமுடைய, குன்றம்போலேயிருக்கிற,
ஆணையுண்டு-ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வான். துரோட்டியிட்டுக்கொத்துகையாலே
புண்ணுமென்னுதல்; காட்டானையாகையாலே ஆணைகளோடேபொருது
புண்ணுயிருத்தல் ; ஜாதிப்பண்பாகையாலே சொல்லிற்றுகவுமாம்.
(உய்ய) அகிடர்பட்டவன்று அது உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. (கொடுமா
முதலைக்கிடர்செய்து) க்ரௌர்யத்தையும்மிக்கபலத்தையமுடைத்தான
முதலைக்கு உபவத்தைப்பண்ணி. (கொங்காரித்யாடி) ப்ரஜைகளி[ரு]
னுடையஉபவத்தைப்போக்குத்தாய்பாடேமுகம்பெறுவாராப்போலே.

துரோட்டி - அங்குளம். ஸத்த்வஸ்யரான ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வானுக்கு புண்டலை
கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜாதிப்பண்பித்யாடி.) “அன்று - உய்ய”
என்று அநவயம் திருவுள்ளம்பற்றி வருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாடி.)

இசுசு பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

(கொங்காரித்யாதி) அழகியஇலையையும் பரிமளத்தையுமுடைய தாமரையாளுடன் ஸ்நேஹத்துடனே இன்பமுண்டாகக் கலந்த அம்மானிடம். கொங்கென்று-தேனுக்கும்பேர். (ஆளரி) அரியென்றும் ஆளரியென்றும் - ஸ்நேஹத்துக்குப்பேர். ஸ்நேஹத்தாலே கொலையுந் ண்ட ஆணைக்கோடும், அதிலும், யானைமஸ்தகத்திலுதிர்ந்த அழகிய முத்தும், வெண்சாமரங்களும், இவற்றைத் திரட்டிக்கொண்டுவிந்து, பொன்னியானது, பர்வதங்களில் பொந்துடக்கமான மலைப்பண்டங்களைக் கொண்டுவிந்து, அண்ட - சேர, திரைகொடுவந்து தள்ளுகிற நாங்கூர். ந.

(கொங்கார்) கொங்கென்று - தேனாதல், பரிமளமாதல். தேனாலே மிக்கிருப்பதாய். (இலைப்புண்டரீகத்து) ஸ்ரமஹரமான இலையுடைத்தான தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடைய. (அவளின்பரித்யாதி) பெரியபிராட்டியாரோட்டை ஸ்நேஹத்தை-வந்த, தன்னுடைய ப்ரேமமுண்டு - ஸ்நேஹம், அத்தோடேகூட அநுபவித்த ஸர்வஸ்வரனுடைய ஸ்யாநம்.

(ஆளரியித்யாதி) ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடைத்தான ஸ்நேஹங்களானவை ஆணைகளைப்பிடித்து அலைத்திட்டுவைக்கும். அலைக்க - கொல்லுகை. அவ்வளவிலே ஆறுநீர் வந்து கொம்புகளைப் பறித்துக் கொண்டுபோய்த்தது. (அதிலுமணிமுத்தும்) அதின்மஸ்தகத்தில் நின்று முதிர்ந்த அழகிய முத்துக்களும் வெண்சாமரைகளையும்கொண்டு. (பொன்னரித்யாதி) காவேரியானது, சொல்லிச்சொல்லாத மலைச்சரக்குக்களையும் கொண்டுவிந்து, கொள்ளைச்சரக்குக் கொடுப்பானைப்போலே திரைக்கைகளாலே கொண்டுவிந்து கொடாநின்றதாயிற்று ; அப்படிப்பட்ட திருநாங்கூர். ந.

அவதாரிகை. நாலாம்பாட்டு.— (சிறையித்யாதி) மாலி ஸாமானி துடக்கமான ராக்ஷஸரையுடைய பண்டு லங்கையிலேவென்ற ஸர்வஸ்வரன் திருமணிமாடக்கோயிலிலே வந்து நின்றருளினான், நெஞ்சே! அங்கேசென்றது ஹவியென்கிறார்.

“அண்ட” என்றதுக்கு - சேர என்று அர்யம்திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தால் - எல்லாமென்றாய், அத்நையருளிச்செய்கிறார் (சொல்லியித்யாதி.) ... ந.

நாலாம்பாட்டு.— (சிறையித்யாதி.) ஒருநீர்ப்பூவை வென்றவளவன்திட்டு, ப்ரஸலரான மாலிமுதலானாரை வென்றன்கிடாயென்று, வீரவாசியறிபுமவராகையாலே அத்நையருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதியைஸூயிப்பிக்கிறார் (மாலியித்யாதி.)

மூ.— சிறையாருவணப்புள்ளொன்றேறியன்று

திசைநான்கும் நான்கு மிரியச்செருவில்
கறையாரெடுவேலரக்கர்மடியக்

கடல்குழிலங்கைகடந்தானிடந்தான்
முறையால்வளர்க்கின்ற முத்தியர்

நாலவேத ரைவேள்வியாறங்கரேழினிசையோர்
மறையோர்வணங்கப்புகழெய்து நாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

சு.

ப - ஸா.— உன்ம-கொடுமைமிசுந்தகாலத்திலே, சிறை-கமநஸாதநமான[ய]
சிறைகள், ஸா - கறைவற்றிருந்துள்ள, ஒன்று - ஒப்பற்ற, உவணப்புள்-கருடனெ
ன்றும் பெரியதிருவடியின்மேலே, ஏறி - ஏறிக்கொண்டெழுந்தருளி, செருவில்-
யத்தத்திலெதிர்த்த, கறை ஆர்நெடுவேல் - கறைகழுவவொண்ணாதபடியாய் நெடி
தான வலையைய, அரக்கர்-ராஷஸர்கள், திசைநான்கும்நான்கும்-எட்டுத்திக்குக்க
ளிலும், இரியமடிய - ஒடி ஒடி மடியும்படி, கடல்குழி - கடலாகிய அகழாற் குழிப்
பட்ட, திசைநக - லங்கையென்னும் ஊரை, கடந்தான் - ஜயித்தவனான எம்பெ
ருமானைய, இம் - ஸாதநமாய், முறையால்-வேதோத்த க்ரமத்தாலே, வள
ராகின்ற—, முத்தியர் - மூன்றுஅக்கிபையுடையாராய், நாலவேதர்-அப்படியேநாலு
வேதத்தை அத்தித்திருப்பாராய், ஐவேளவி - ஆறு அங்கர்-பஞ்சமஹா-ஐஞஷடங்க
ணம்பாராய், எடுக்கையோர் - ஸப்தஸவரங்களையுமுள்ளபடியே அறிந்திருப்ப
வருமான, மறையோர் - விஷ்ணுணான ப்ராஹ்மணர்கள், வணங்க - ப்ரணமபூர்
வசமாக அஞ்சிப்படுவான், புகழளய்தம்-மிக்க புகழ்பெற்றிருக்கிற, நாங்கூர்—, (ச)

நாலாம்பாட்டு. (சிறையாரித்யாதி) சிறையென்று - சிறகு. சிறை
யாரகநருக்கிற உவணமாகிற புள்ளையூர்ந்து. உவணமென்று-பருந்து
ஜாதிக்குப்போ. புள்ளென்று - பகிஸாமாந்யத்துக்குப்போ. (உவ
ணமித்யாதி) உருவனைமேற்கொண்டு அன்றுதிக்குக்களெட்டும் சிதற,
யுப்பத்திலே. (கறையாரித்யாதி) கறைகழுவாத நெடியவேலையுடைய
ராஷஸர் முடிய,

வ்யா.—(சிறையாருவணப்புள்) சிறையென்று - சிறகு. மமநஸா
யநமான சிறகு குறைவற்றிருந்துள்ள. (உவணப்புள்) உவணமாகிற
புள். உவணமென்று - பெரியதிருவடிக்குப்போ. புள்ளென்று - பரு
ந்துஜாதிக்குப்போ. (ஒன்றேறி) அஷ்டிதியமான புள்ளையேறி. (திசை
நான்கும் நான்குமிரிய) எட்டுதிக்குக்களும் இரியும்படியாக. (செரு
வில்) யுய்யத்திலே. (கறையாரித்யாதி) கறைகழுவவொண்ணாதபடி
யாய் நெடிதானவேலையுடைய ராஷஸஜாதி மடிய. ஒளித்துப்போவா
ரும், முடிவாருமாக.

எட்டுதிக்குக்களும் - எட்டுதிக்குக்களிலும். இரியும்படி - சிதறும்படி. “இரியும்
படி” என்றத்தால் மலிதாரயமருளிச்செய்குர் (ஒளித்தித்யாதி.)

† “புள்ளென்று - ஜாதிக்குப்போ” என்று சில ஸ்ரீகோஸங்கள்.

மூ.—இழையாடுகொங்கைத் தலைநஞ்சமுண்டித்

டிளங்கன்றுகொண்டு விளங்காயெறிந்து

தழைவாடவன்தாள் குருந்த மொசித்துத் தடந்

தாமரைப்பொய்கை புக்கானிடந்தான்;—

குழையாடவல்லிக் குலமாடமாதே

குயில்கூவநீடு கொடிமாடமல்கு

மழையாடுசோலை மரிலாலுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

(ந).

ப - ஸா.— இழை - ஆபரணங்கள், ஆடு-ஆடாநின்ற, கொங்கைத்தலை-பூசிய
நையின் ஸ்தநாக்ரத்திலுள்ள, நஞ்சம்-விஷத்தை, உண்மட்டு - உண்டுவிளங்காய்-
விளங்காயாய் நின்ற அஸாண்டேமல், இளம்சன்று கொண்டுநெறிந்து - சிலுகன்றாய்
வந்த அஸாரனைத்துச்சி அவ்விருவருயிருமிறும்படிமோக், வன்தாள் - வலிய தா
னையுடைய, குருந்தம்-குருந்தமாதத்தை, தழைவாட - அதன்தழைகளெல்லாம் வாடி
யுலரும்படி, ஒசித்து - முறித்து, பின், தடம் - பெரிதான, தாமரைப்பொய்கை-பத
மஸாஸ்விலேபு+கான் - போய் அங்கு கரீடைபண்ணும் சோடிக்ரமஸ்தமரபஹாரம்
பண்ணின கண்ணனுடைய, இடம்-ஸ்தாநமாய்; குழை - கிரகதங்களின் தளர்கள்,
ஆட - மந்தமாருதத்தாலசைந்தாடுவதினால், வல்லிகுலம் - அவைகளின்மேல்
படர்ந்த புஷ்பக்கொடிக்கூட்டங்கள், ஆட-ஆடவும், மாடு-டாயாதர்களின், குயிலை-
கோகிலங்கள், கூவ-கூவவும், மழைஆடு - மேகங்கள் ஸஞ்சரிச்சு, சோலை - சோ
லையிலே, மயில்ஆலும் - மயில்கள் நர்த்தம் பண்ணப்பெற்ற தமாம், நீடு-நீடும்,
கொடி-தவஜங்கள் நாட்டப்பட்ட, மாடம்-ஸௌதங்கள், மல்கும்-குருங்குயிருச்சப்
பெற்றதமான, நாங்கூர்.— (நு)

கடல்குழிந்தலங்கையில்ராக்ஷஸரைக்கொன்றவனிடம். (முறையாலித்
யாழி) த்ரேதாநிகளையும் ஸாஸ்தரவோலிதமானபடியே வளர்க்கிற
வர்களாய். நாலுவேடித்தையும் பஞ்சாநிகளையும் எழிசைகளையும் வோ
லிதமானபடியே வல்ல மறையோர் வணங்கப் புகழ்சேரும் திருநாங்
கூரில் மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே. ... ச.

(கடல்குழித்தயாழி) கடலாலே குழப்பட்டிருப்பதாய், புற்றங்கள் பா
ம்பறாதேயிருக்குமாப்போலே ஊர்வரமங்கள்சேரும்படியான லங்கை
யைக்கடந்தான். மாலி, ஸாமாலி, மால்யவான்னுடக்கமானை, பெரிய
திருவடிமேலே யெழுந்தருளி நிரஸித்ததாகச்சொல்லக்கடவதிறே.
(கடந்தானிடந்தான்) அவ்ஞரையித்தவன் வாஸஸ்யாம்.

(முறையாலித்தயாழி) ப்ராப்தமானபடியேயென்னுதல்; வேஜோ
க்தமான க்ரமத்தாலே வளர்க்கின்ற அந்நித்ரயங்களைபுமுடையராய்,
நால்வேதர் - அப்படியேநாலுவேடித்தை உய்யரித்திருப்பாராய், பஞ்
மஹாயஜ்ஞாஜ்யநுஷ்டாநங்களில் வைகல்யமின்றிக்கே அங்கங்களாயும்
கைவந்திருப்பாருமாய், ஸப்தஸ்வரங்களைபு முள்ளபடியேயறிந்திருந்
தும் ஸ்ராஹ்மணர். (வணங்கவித்தயாழி) இப்படிப்பட்ட விலகஷண
ராபுரியாரின்றார்களென்கிற புகழையுடைத்தான திருநாங்கூர். ச.

“முறையால்” என்றது - மேலெல்லாமதுஷந்திக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி
(அப்படியேயென்றது.) ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. (இழையாடியாடி) பெற்ற தாய்போலே ஒப் பித்துவந்த பூதநையுடைய ஆஹரணமசைந்த முலைத்தலையில் நஞ்சை யமுதுசெய்து, இளங்கன்றைக்குணிலாகக்கொண்டு விளவாய்நின்ற அஸ்ரணையெறிந்து விழவிட்டு, தழைத்துநின்ற வலிதான தாளையு[டு டைய குருந்தைமுறித்து, பெரியதாமரைப்பொய்கையிலே.

அவதாரிகை. அஞ்சாம்பாட்டு.— ப்ரதிகூலவர்மத்தைப்போக்கி இடைப்பெண்களோடே ஸர்ஸலேஷித்தவன் திருமணிமாடக்கோயிலி லே நின்றருளினான், நெஞ்சே ! அஃ டேஸத்தை யாபுரையென்கிறார்.

வ்யா.— (இழையாடியாடி) இழையென்று - ஆஹரணம். ஆஹ ரணங்களாடாநின்றதுள்ள கொங்கைத்தலைநஞ்சையுண்டு. பூதநை பேய் வடிவைமாற்றி யஸோஷப்பிராட்டிவடிவாக வொப்பித்துவர, அந்த ஆஹரணங்களாலே அலங்கரித்தமான முலையில்நஞ்சை யுண்டாய் த்து. (இளங்கன்றித்யாடி) கன்றாய்நின்ற அஸ்ரணைக்கொண்டு விளா வாய்நின்ற அஸ்ரணையெறிந்து, இருவரையும் தங்களிலே முடியும்[டு படிபண்ணி. (தழைந்தியாடி) அஸ்ராலேஸத்தாலே உயிரையுடைத்தா யிருந்த மரமானது இவன்கிட்டச்சென்றவாறே தழைவாடிற்றாய்த்து. வலிய காலையுடைத்தான குருந்தைமுறித்து. (தடந்தாமரைரித்யாடி) தனக்கும் பெண்களுக்கும் ஜலகரிபண்ணுகைக்கு யோம்யமான இடத்தைக் காலியன்புக்கு ஃகுஷித்துக்கிடக்க, அங்கேபோய்ப் புக்கா னாய்த்து ; பெண்கள் தோடப்புக்க விடத்தையுமுடைத்தாய் தாமரை யையுமுடைய பொய்கையிலே புக்கு அவர்கள் துகிலை வாங்கினபடி யாகவுமாம் ; அவன் வர்த்திக்கிற டேஸம்.

(தழைந்தியாடி) தழைகளானவையும் பூங்கொடிகளும் மந்த மாருதத்தாலே அசைந்துவர. (மாடே குயில்கூவ) பர்யஜங்கலிற்[உடு சோலையில் புஷ்பங்கலினுடைய பரிமளத்தை ஆஹரணம்பண்ணி, முக்தர் ஸாமதாரம்பண்ணுமாப்போலே குரில்கள் கூவாநின்றனவாய் த்து. (நீடுகொடிமாடமல்லு) நெடியகொடிக்களையுடைத்தான மாடங் களாலே நெருங்கியிருப்பதாய்.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (இழையித்யாடி.) பாத்வப்ரகாஸகமான பெரியதிருவடி மேலேறி மாமிமுதலானார வென்றகீர்த்திலும் பிள்ளைச்சேவகத்தில் திருவுள்ளம் குடிபோயதுஹிச்சுக்குரொன்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (ப்ர திகூலேத்யாடி.) பெண்களோடேயென்றது-“தாமரைப்பொய்கையுக்கான்” என்ற த்தைப்பற்ற.

“தழைவாட” என்று விஸேஷித்ததுக்குஹாவம் (அஸ்ரேத்யாடி.) விரோயி ரிாஸத்ப்ரகரணாஹரணமாக காலியன்பொய்கையாக விவக்ஷித்த, அப்போது “தாமரை” என்றுவிஸேஷிப்பானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (தனக்குமித்யாடி;) ஸஞகாஸகுதிகரியைச்சுறுஹரணமாக விஸேஷித்தாரென்று கருத்து. அர்யாஜாம் (பெண்களித்யாடி.)

மூ.—பண்ணேர்மொழியாய்ச்சியரஞ்ச வஞ்சப்
பருவாய்க்கழுதுக் கிரங்கா தவள்தன்
உண்ணு முலை மற்றவளாவியோடுமுடனே
சுவைத்தானிடம் ;—ஒங்குபைந்தாள்
கண்ணார்களும்பின் கழைதின்றுவைகிக்
கழுநீரில்மூழ்கிச் செழுநீர்த்தடத்து
மண்ணேந்திளமேதிகள் வைகுநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

சு.

ப - ரை.— பண்ணேர் - காததோடொத்த, மொழி-பேச்சையுடைய, ஆய்ச்சி
யர் - இடைச்சிகள், அஞ்ச - பயப்படும்படி, தாயருக்கொடுவந்த,வஞ்சம்-வஞ்சனை
யையும், பருவாய் - பெருத்தவாயையுமுடைய, கழுதுக்கு - பூதநையினிடத்தின்,
இரங்காது-தான்நோவுபடாமல், அவள்தன்-அப்பூதநையினது,உண்ணு-விஷம்தடவி
யிருப்பதால் அயலாராலுண்ணமுடியாத, முலை - முலைப்பாலை, அவள்ஆவியோ
டும் - அவளுயிருடனேகூட, உடனேசுவைத்தான் - ஏககாலத்திலே அமுதுசெய்த
ஸ்ரீகர்ஷ்ணனுடைய, இடம் - ஸ்தானமாய் ; இளமேதிகள் - எருமைநாசுகள்,
ஒங்கு - உயர்த்தியையும், பைந்தாள் - பசிய தாளையும், கண்ணார் - குறுகினகணுக்க
ளையுமுடைய, கரும்பின் - இஷ்டதண்டங்களின், கழைதின்று - தலையாடியைத்
தின்று, வைகி-சிலகாலம் அவ்விடத்திலேயேகிடந்து,பின் அவ்வெம்மைமாற்றுகை
க்காக, கழுநீரில் - செஞ்சுழுவீர்ப்பணையில், மூழ்கி-புகுமுழுக்கி, அநந்தாம்,[உயி
செழுநீர்த்தடத்து-அழகிய நீரையுடைய தடாகத்திலே, போய்முழுக்கி, மண்ணே
ந்துவையும் - கோட்டுமண்கொண்டு கரையேறுதேகிடசகிற, நாங்கூர்—.

(சு)

(குழையித்யாதி) மேவங்கள் ஸனுரிக்கிற சோலையையும், அவ்விடத்தில்
மேவஉர்ஸநத்தாலே யாடுகிறமயிலையுமுடைய நாங்கூர். ... ௫.

ஆறும்பாட்டு. (பண்ணேரித்யாதி) பண்ணுத்தபேச்சையுடைய
ஆய்ச்சியரஞ்சம்படி,

(மழையாடுசோலை மயிலாலுநாங்கூர்) உயர்ந்தசோலையின் தலையிலே
மேவங்கள் ஸனுரிக்க அவற்றைக்கண்டு வர்ஷாவாகக்கொண்டு சோலை
யில் வர்த்திக்கிற மயில்களானவை ஆடத்துடங்கும் ; இப்படிப்பட்ட
திருநாங்கூரில். ... ௫.

அவதாரிகை. ஆறும்பாட்டு.— பூதநையை அப்போதே ப்ராணன்
போம்படி முலையுண்ட ஸர்வேஸ்வரன் திருமணிமாடக்கோயிலிலே
நின்றருளினான், நெஞ்சே ! அங்கே சென்றதுஹவியென்கிறார்.

வ்யா.— (பண்ணேர்மொழியாய்ச்சியரஞ்ச) பண்ணுடொத்த
மொழியையுடைய இடைச்சிகளஞ்சம்படி.

வர்ஷாவாக - வர்ஷத்துக்காக.

...

...

...

௫.

ஆறும்பாட்டு.—(பண்ணேரித்யாதி.) பிள்ளைச்சேவகங்களில்வைத்துக்கொண்டு
கேவலம் ஸால்யத்திற்செய்த சேவகமாகையாலே பூதநாநிரஸநம் பின்னாட்டிற்
றென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (பூதநையித்யாதி.)

வஞ்சத்தையும் பெரியவாயையுமுடைய பேய்க்கு ஈடுகொடாதே, அவள்தன்னுடைய, ஒருவருமுண்ணாத விஷத்தைப்பொதிந்தமுலைப்பா லையும் அதுக்குவேறானப்ராணனையுங்கூடவுண்டவனிடம். (ஒங்கித்யாதி) ஒங்கிவளர்ந்து பாரந்த அடியையும் பலகண்களையுமுடைய, கரும்பின் கழையுண்டு-குருத்து, அத்தைத்தின்று, அதிலேதங்கி, அவ்வுஷ்ண மாறச் செங்கழுநீரோடையிலேமுழுநி, அதினின்றும்போந்து, பெரிய நீரையுடைய தடாகத்திலே விடாமெல்லாங்கெட்டுக் கரையிலேயே றிக் கரைபொருது, கோடுகளில் மண்ணையும் யரித்துக்கொண்டு இள வெருமைகள் தங்குகிற நாங்கூர். கூ.

(வஞ்சமித்யாதி) வஹுநத்தையுடையளாய், ஹயாவஹமாம்படி ஜாத்யு லிதமான பெரியவாயையுடையளான, கழுதுண்டு - பேய், அதுக்கி ரங்காதே. இரங்குகையாவது-நோவுபடுகையாய், அதின்கையில் தான் நோவுபடாதே. (அவள்தன்னுண்ணுமுலை) விஷமாகையாலே வேறுசில ருண்டாரில்லையிறே; அப்படிப்பட்ட முலை. (மற்றவளாவியோடு முய்நு டனே சுவைத்தானிடம்) விஷத்தை வாங்குகையன்றிக்கே, அதுக்கா ற்புறமானப்ராணனையுங்கூட ஒருக்காலே அமுதுசெய்தவன் வர்த்தி க்கிற ஷேஸம்.

(ஒங்குபைந்தாநித்யாதி) உயர்த்தியையுடைத்தாய் பசுமையையு முடைத்தாய் தானையுமுடைத்தாய் கண்குறுகின கரும்பினுடைய, கழையுண்டு - தலையாடி, அத்தைத்தின்று, தன்னளவல்லாதபடி மிகத் தின்கையாலே ஸஹுரிக்கமாட்டாமை அவ்விடந்தன்னிலேஇடம்வலங் கொண்டு விடாயாறி, பின்னைப்போய் அந்த உஷ்ணமாமும்படி செங் கழுநீர்ப்பணையிலே புக்குமுழுநி. (செழுநீரித்யாதி) அழகிய நீரை யுடைத்தாயிருக்கிற தடாகத்திலே புக்குமுழுநி, * கோட்டுமண்கொ ண்டி, அத்தைச்சுமந்து கிளருமாய்த்து மஹாவராஹம் கிளர்ந்தாப் போலே. (வைகுநாங்கூர்) பின்னை அடித்து ஏறவிடவும் போகாதபடி அவ்விடந்தன்னிலேஇடக்குமாய்த்து; அப்படிப்பட்ட திருநாங்கூரில்.— இவ்விடத்தை பின்னைவிழுப்பரையரும் ஆப்பானுங்கூட அநுஸந்தித்து, “இரண்டிடத்திலே ‘வைகி’ என்றுண்டாயிருந்தது, இது செய்யும்படி யென்?” என்று ஹட்டரைக்கேட்க; “ஸௌகுமார்யத்தாலே யிரண் டிடத்திலும்கிடந்தது” என்றருளிச்செய்தார். கூ.

“பகு” என்றதனார்யம் (பெரியவென்றது.) “மற்று” என்றத்தாலே - வைல க்ஷண்யம் தோற்றுகையாலே, அதைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார் (அதுக்காஸ்ரயமா னவென்று.)

ஆர்தல் - மிகுதியாய், அதினார்யம் (குறுகினவென்றது.) தலையாடி - கொழு ந்தாடை, “வைகி” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (நன்னளவித்யாதி.) பணையிலே-நீர்நி லத்திலே. (கிளருமாய்த்து) என்றவநனாரம், இளமேதிகள்-எருமைநாகுகள் என்று கூட்டுவது.

இதுசெய்யும்படி யென்னென்றது - இரண்டிடத்திலும்கிடந்து காலத்தைப் போக்கிறதென்றத்தால் ப்ரயோஜநமென்னென்ன வென்றபடி. கூ.

மூ.— தளைக்கட்டவிழ்தாமரைவைகுபொய்கை
தடம்புக்கடங்காவிடங்காலரவம்
இளைக்கத்திளைத் திட்டதனுச்சிதன்மே
லடிவைத்தவம்மானிடம் ;—மாமதியம்
திளைக்கும் கொடிமாஸிகைசூழ்தெருவில்
செழுமுத்து வெண்ணெற்கெனச்சென்று முன்றில்
வளைக்கைநுளைப்பாவையர் மாறுநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனைனை. எ.

ப - ரை.— தளைத்தாமரை - மொட்டுத்தாமரையும், கட்டுஅவிழ்தாமரை-அலர்ந்ததாமரையும், வைகு - தங்குகிற, பொய்கைத்தடம் - ஸரஸ்வதியை, புக்கு-ப்ரவேசித்து, அதனுள்ளேயிருந்த, அடங்கா - அடங்காதே கிளர்ந்தெழுந்தபதாய், விடம்கால் - விஷத்தைக்கக்குகின்ற, அரவம் - சாஸிடன், இளைக்க - இளைத்தபடம்படி, திளைத்திட்டு - வ்யாபரித்து, அதன்உச்சதன்மேல - அதின்ஸரஸ்வதியை, அடிவைத்த - திருவடிகளையிட்டுகர்வபங்கம்பண்ணின, அம்மான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, இடம் - ஸ்தாந்மாய் ; வளைக்கை - வளையலணிந்தகையையுடைய, நுளைப்பாவையர்-நுளைச்செகள், மாமதியம்-சந்திரானுவன், திளைக்கும-தாண்டிப்பதாய்ப் பெருதேவிளையாடுகிற, சொடி-கொடிசையுடைய, மாஸிகைசூழ்-மாஸிகைகளாலே சூழப்பட்ட, தெருவில் - வீதிகளிலே, செழுமுத்து - பெருமுத்துக்களை, வெண்ணெற்கு - வெளுத்தநெல்லுக்கு, என - தருகிறோமென்று, கூவிக்கொண்டேபோக, ஒரு வருங்கேளாமையாலே, முன்றில் - ஒவ்வொருவரையிடங்காசஸ்தோதும், சென்ம மாறும் - தாமேவலியப்பாய்மாற்றித்திரிகிற, நாங்கூர்—.

ஏழாம்பாட்டு. (தளைக்கட்டவிழ்தாமரை) மொட்டித்த தாமரையும் கட்டவிழுகிற தாமரையும் தங்குகிற பொய்கைக்கரைபிலே

அவதாரிகை. ஏழாம்பாட்டு.— காளியனல்வந்த ஆபத்தைப்போக்கின எம்பெருமான் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ்சே! அங்கே சென்றதுஹி என்கிறார்.

வ்யா.— (தளைக்கட்டவிழ்தாமரைவைகு பொய்கைத்தடம்புக்கு) தளைத்தாமரையும் கட்டவிழ்தாமரையும்;—மொட்டுத்தாமரையும் அலர்ந்த தாமரையும், தங்குகிற பொய்கைக்கரைபிலே புகுகென்னுதல்;

ஏழாம்பாட்டு.—(தளையித்யாதி.) கீழ்ச்சொன்ன பூதநாஸ்தநவிஷம் அம்மேதமென்னும்படி ஸஹ-மூலமாக விஷத்தைக்கக்குகிற காளியன்தடத்திலே “அனியா தாப்ரஹர்த்தாய” என்கிறபடியே தானேபோய் நிரவித்த செயலாகையாலே இவ்வபலாதத்திலே நெஞ்சுசென்று அதுஹிக்கிறாரென்னும் ஸங்கதியை ஹஸ்தீகரித்துக்கொண்டு, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (காளியனூலித்யாதி.)

கீழ்ச்சொன்னவிரண்டையும் க்ரமேண விவரிப்பாநின்றகொண்டு, “தடம்” என்று - கரையாக வருளிச்செய்கிறார் (தளையித்யாதி.) “புக்கு” என்ற படித்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்ற, “ தடம்” என்றதுக்கு - இடம் என்றாய், அத்தால

சென்று. தடம் - கரை. ஒருவர்க்கு மடங்காதே விஷத்தை உமிழுகிற காரியானினைக்க, அதின்தலையிலே பாய்ந்து நின்று நீடித்தம் பண்ணினவனிடம். (மாமதியமித்யாடி) பெரிய வந்திரனானவன் மாடங்களில் ஹோம்யதையாலும் அலங்காரத்தாலும் ஹவ்ஷாஜ்ஞையாலே ஸனூரிக்கிறவன், அத்தைமறந்து துவக்குண்டு இங்கே விளையாடுமாய்த்து. கொடிமுடிந்து வழியிலிட்டால் அவனாலும் போகவொண்ணாதே. (தெருவித்யாடி) திருவீதியிலே அழகிய முத்துக்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து கழியருடைய பெண்கள் சென்று முற்றங்களிலே புக்கு முத்து நெல்லுக்கு மாறும் நாங்கூர். எ.

பொய்கையினுள்ளே புக்கென்னுதல். (அடங்காவிடங்காலரவம்) அடங்காதேகிளர்ந்தெழாநிற்பதாய், விஷத்தைக் காலாநின்றுள்ள, அரவமுண்டு-காரியன், அதுஇளைக்கும்படி வ்யாபரித்து அத்தோடேவிளையாடி, “அடிச்சியோம் தலையிசைநீயணியாய்” என்று ப்ரார்யிக்கும் படியான திருவடிகளை அதின்தலையிலேயாய்த்து வைத்தது. (அம்மானிடம்) இப்படி ஸர்வரக்ஷணங்களையும் பண்ணும் ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிறதேஹம்.

(மாமதியமித்யாடி) வந்திரனானவன் ஜமத்ரக்ஷணத்துக்காக ஸனூரிக்கிறவன் கொடிக்களிலே துவக்குண்டு, போகப்பெறாதே அவற்றோடேவிளையாடுமாய்த்து; இப்படியேயிருக்கிற கொடிக்களையுடைத்தான மாணிக்கங்களாலே சூழப்பட்ட தெருவில். (செழுமுத்து வெண்ணெற்கென) “பொகடிகிற நெல்லமையும், அழகியமுத்து” என்றனரர்கள். (வெண்ணெற்கென) செந்நெல்வேண்டா, வெண்ணெல்லமையும் என்றனரர்கள். (சென்று) வந்துகொள்வாரில்லை மிகுதியாலே; கொண்டுசென்று விற்குமித்தனையாய்த்து. முன்றில்[௨௫]களிலே - வாசல்களிலே. (விளக்கைநுளைப்பாவையர்மாரும்) இடைச்சிகள் ஒப்பித்துத்தயிர்கடையுமாப்போலே, நுளைச்சிகளும் ஒப்பித்தாய்த்து முத்துவிற்கப்போவது; இப்படி அலங்கீதைகளான நுளைச்சிகள் முத்துவிற்கைக்கு ஸனூரிக்கிற திருநாங்கூரிலே. எ.

மலித்தத-ஸப்தம்யர்யமாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார்(பொய்கையித்யாடி.)காலாநின்றுள்ள - கக்காநின்றுள்ள. “திளைத்திட்டு” என்றதினர்யம்(விளையாடியென்றது.) மிதித்தென்னுதே, “அடிவைத்த” என்றத்தால் தோன்றின ஈடுபாட்டையருளிச்செய்கிறார் (அடிச்சியோமித்யாடி.)அதிப்ரதிகூலன் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கைக்குஹேது அம்மானாகை என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாடி.)

வெண்ணெல்லமையு மென்றது - அஸ்ஸாஹ்யமான நெல்லமையு மென்கை.

மூ.— துளையார்கருமென்குழலாய்ச்சியர்தம்

துகில் வாரியும் சிற்றில் சிதைத்தும் முற்று
விளையார்விளையாட்டொடு காதல்வெள்ளம்

விளைவித்தவம்மானிடம் ;—வேல்நெடுங்கண்
முளைவாளெயிற்று மடவார்பயிற்று

மொழிகேட்டிருந்து முதிராதவின்சொல்
வளைவாயகிள்ளை மறைபாடுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

அ.

ப-ரை.—துளை ஆர்கருமென்குழல-துளை மிக்கிருந்து கருத்துமர் துவானகூந்தலை யுடைய, ஆய்ச்சியர்தம்-கோபஸ்தீர்களின், துகில்வாரியும்-வஸ்தரங்களை அபஹரித் தும்,சிற்றில் சிதைத்தும்-அவர்கள் சிற்றில்களைச் காலாலே பழித்தும்,முற்றுவிலையார் விளையாட்டொடு - மிக்கபௌவநம் வாராத பாலிகரோடுண்டான பாலகீடையோடே, காதல்வெள்ளம்-ப்ரேமஸாகரத்தை,விளைவித்த-பிறப்பித்து இன்னுமிவை போலும் பலவிசித்ரகார்யங்களைச்செய்த, அம்மான்-ஸ்ரவேஸ்வரனது, இடம்-ஸ்தாநமாய் ; வேல் - வேல்போலே கூர்மையுடைத்தாய், நெடுங்கண் - நெடிதான கண்களையும், முளை - முளைக்கிறவளவாய், வான் - காந்தியையுடைத்தான, எயிற-தந்தபங்க்தியையுமுடைய, மடவார் - வைதிகஸ்தீர்கள்,பயிற்று-அப்யஸிப்பிக்கிற, மொழி - வேதபதங்களை, கேட்டுஇருந்து - கேட்டுக்கொண்டிருந்து, பின்அவர்கள் அப்பால் அகன்றவாறே, முதிராத இன்சொல்-கடிநமாகாத இனியசொல்லையும், வளைவாய - வளைந்தவாயையுமுடைய, கிள்ளை-கிளிகள், மறைபாடும் - வேதபாராயணம் பண்ணுகிற, நாங்கூர்—.

...

...

...

...

(அ)

எட்டாம்பாட்டு. (துளையித்யாடி) துளையாநிற்கிற கருமென்குழலாய்ச்சியர்

அவதாரிகை. எட்டாம்பாட்டு.— திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களோடே நிரவாயிகஸுரஸீலேஷத்தைப் பண்ணின க்ஷிஷ்ணன் திருமணி மாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ்சே ! அங்கே சென்றதுவியென்கிறார்.

வ்யா.— (துளையார்கருமென்குழலாய்ச்சியர்தம்) துளையாரென்று-துளை மிக்கிருக்கை. அதாவது-சுருண்டு கலுத்து ம்ஜீடிவான [நய குழலையுடையராய், கரையிலே பரியட்டங்களை யிட்டுவைத்து முழுகியேறும் பருவமாயிருந்துள்ள இடைப்பெண்களுடைய.

எட்டாம்பாட்டு.—(துளையாரித்யாடி.) அஞ்சாம்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான“தடந்தாமரைப்பொய்கைபுக்கான்” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யத்தாலே யருளிச் செய்தாராகையாலே முந்தினதாத்பர்யத்தைக் கீழ்ப்பாட்டி லருளிச்செய்தார் ; இரண்டாம்தாத்பர்யத்தை யிப்பாட்டிலே வெளியிடுகிறாரென்றதல்; அன்றிக்கே, கீழ்ப்பாட்டில் பொய்கைபுக்கது ப்ரஸ்துதமாகையாலே ஸ்மஜீதமான வஸ்த்ராப ஹாணத்தை யதுஸந்யிக்கிறாரென்றதல் ஸங்கிதிருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியில்த்யாடி.)

துகில் வாரியுமென்றபடி. இப்பொருள் சால அழகிது. துகில் வாரியு மென்கிற ப்ரகரணத்துக்குப் போரச்சேரும். துளையென்பது - தலைக்கோலம். தலைக்கோலத்தை யுடைத்தாய், கருகி மீடிவான குழலையுடைய ஆய்ச்சியர். அன்றியே, துளை-மூங்கிலாய், துளையான தோளும். கரு .மென்குழலாய்ச்சியரென்றுமாம். (ஆய்ச்சியரித்யாதி) இடைப்பெண்கள் பரியட்டங்களை விட்டுவைத்துக் குளிக்கப்புக, அவற்றை வாரிக்கொண்டு குருந்திலே யேறியும், அவர்கள் சிற்றிலிழைத்து விளையாட அத்தையழித்தும், மிகவும் சிறுப் பெண்களுடனேவிளையாடி அவர்களுக்குத் தன் பக்கலிலே ஆசைவெள்ளத்தை விளைவித்த அம்மானிடம். (வேலித்யாதி) வேல்போன்ற கூர்மையையும் புகரையும் ஒழுகுநீட்சியையுமுடைய கண்ணையும், முளைக்கிறவளவாய் ஒளியையுடைய டிபங்க்தியை யுடையருமாய், மடப்பத்தையுடைய பெண்கள் அந்யோந்யம் பேசுகிறபேச்சைக் கிளிகள்பேசுகிறதோஎன்றுகேட்டிருந்து, வளைந்தவாயையுடையகிளியானது பண்டு தனக்கு வால்தமான மறையைப்பாடும் நாங்கூர். அ.

துளையாநிற்கிற என்று மாம். (துகில்வாரியும்சிறில்சிறிதைத்தும்) அவர்கள் கரையிலேபிட்டுவைத்தபரியட்டங்களை, “மசிமையிலிகூறைதாராய்” என்னும்படி வாரிக்கொடுபோய்க்குருந்திலே யேறியும், “ திமைசெய்யும் சீர்தாராளங்கள் சிற்றில் வந்து சிறையேல்” என்னும்படி சிற்றில்சிறைத்தும். (முற்றுவிலையார்விளையாட்டொடு) விளையாட்டுக்கு அவ்வருகு காரியங்கொள்ள வொண்ணாதபடியான பருவத்தையுடையவர்கள். யௌவனம் (க) ஊசாடாதபருவம் ; அவர்களோடேயுண்டான விளையாட்டோடேகூட. (காதலித்யாதி) அவர்களுக்குப் ப்ரேமஸாமரத்தை விளைத்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய வாஸஸ்யாநம்.

(வேல்நெடுங்கணித்யாதி) வேல்போலே கூர்மையையுடைத்தாய் நெடிதான கண்களையுமுடையராய் முளைக்கிறவளவாய் ஒளியையுடைத்தான டிபங்க்திகளையுமுடையரான ஸ்திரீகளானவர்கள். (பயிற்றும்மொழிகேட்டிருந்தும்) அவர்கள் “முத்தமிடர்” என்றப்போலே சிலவார்த்தைகள் சொல்லிக்கற்பிப்பார்களே, அவற்றைக்கேட்டிருந்தேயும்; அவைகிடக்கச்செய்தே. (முதிராதவித்யாதி) முற்றுதேயிருக்கையாலே மீடிவாய் இனிதான சொல்லையுடைத்தாய் வளைந்தவாயையுமுடைத்தான கிளியானது. (மறைபாடும்) தனக்கு வால்தமான வேடித்தைப் பாடாநிற்கும். அவ்வூரிலுள்ளார் வேடிபாராயணம் பண்ணிப்போருகையாலே அதுவேயிறே யிவற்றுக்குவால்தமாயிருப்பது ; ஆகையாலே இவர்கள் சொல்லுகிறதுகிடக்க அவற்றைச்சொல்லாநின்றனவென்னுதல். அன்றிக்கே, இவர்கள்தாங்கள் உபாய்யாயருடைய பெண்களாகையாலே வேடிபடிங்களை அஃயஸிப்பிக்க, அவற்றைச்சொல்லாநின்றன வென்னுதல். (முதிராதவின்கொல்) கற்பிக்கிறவர்கள் பேச்சுப்போலே யன்றிறே இவற்றினுடையபேச்சு ; இப்படியிருக்கிற திருநாங்கூர். அ.

துளையாநிற்கிற - ஜலத்திலே துளையாநிற்கிறவர்களான வென்றபடி. அ

(க) ஊசாடுதல் - ஊடாடுதல். நடமாடுதல்.

மூ.— விடையோடவென்றாய்ச்சிமென்றோள்நயந்த
 விகிர்தா விளங்குசுடராழியென்னும்
 படையோடுசங்கொன்றுடையாயெனநின்
 றிமையோர்பரவுமிடம்;-பைந்தடத்துப்
 பெடையோடுசங்காலவன்னம் துகைப்பத்
 தொகைப்புண்டரீகத்திடைச்செங்கழுநீர்
 மடையோடநின்றமதுவிம்முநாகூர்
 மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே. கூ.

ப - ரை.— விடை - ஸம்ஸ்லேஷத்துக்குபாதகமானஸப்தரிஷபங்களும், ஓட-
 ஓடிநசிக்கும்படி, வென்று - அவற்றைஜயிதது, ஆய்ச்சி-நப்பின்னைப்பிராட்டியின,
 மெனதோள் - மீர்துபுஜாலிங்கநத்தை, நயந்த - விரும்பின, விகிர்தா - வ்யாவீர்த்த
 மான செயல்களையுடையவனே, விளங்கு - விளங்காநின்றான், சுடர் - புகர
 யுடைய, ஆழிஎன்னும்படையோடு-திருவாழியாகிற ஆயுதத்தோடேகூட, சங்குஒன்
 றுஉடையாய் - அத்விதீயமாயிருக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுடையவனே, என
 நின்ற-என்று சொல்லாநின்றசொண்டு, இமையோர்-ப்ரஹ்மாதீதேவர்கள், பரவும்-
 இடைவிடாதேஸ்தீதாநம்பண்ணுகிற, இடம் - ஸதாநமாய் ; பெடையோடு-பெட்
 டையோடுகூடின, செங்கால - நிவந்தகாலையுடைய, அன்னம்-அன்னமானது, மது
 பாநத்தால்முன்னடி தோற்றமுமையாலே, பைந்தடத்து-அழகியதடாகத்திலேயுள்ள,
 தொகைப்புண்டரீகம் - திரண்டதாமரைப்பூக்களை, துகைப்ப-துகைக்க, அத்தாலே,
 இடை - அத்தாமரைகளின்நடுவேயுள்ள, செங்கழுநீர்- செங்கழுநீர்பூக்களானவை,
 மடைஓட-மடைகள்நிரம்பியோடும்படி, நின்றமதுவிம்மும்-மதுவெள்ளமிடாநின்ற
 ள்ள, நாகூர்—, (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (விடையித்யாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டியுடன்
 ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்குவி ரோய்யாய்நின்ற கீஷஹங்களேழையும் கொன்று,
 அவளுடனே ஸம்ஸ்லேஷித்து வ்யாவீர்த்தமான செயல்களைச் செய்
 தவனே

அவதாரிகை. ஒன்பதாம்பாட்டு.— நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக ஒரு
 தேழுடர்த்தசெயலையும் திவ்யாயுயங்களோட்டைச் சேர்த்தியழகையும்
 சொல்லி ஷேவர்களேத்தத்திருமணிமாடக்கோயிலிலேநின்றருளினான்,
 நெஞ்சே ! அங்கேசென்றதுவியென்கிறார்.

வ்யா.— (விடையோட) நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்
 லேஷத்துக்குப்ரதிஸந்யகமான கீஷஹங்கள் ஓடும்படிவென்று. (ஆய்
 ச்சிமென்தோள்நயந்த விகிர்தா) அவளுடைய மீஷி-வான தோளை
 விரும்பின வ்யாவீர்த்தமான செயல்களையுடையவனே.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(விடையித்யாதி.) பலகாலும் கீஷணுவதாரத்தோடு
 ஐக்யம் சொல்லாநின்றீர், மணிமாடக்கோயிலிலிருக்கும்வன் கீஷணுவோவென்
 ன ; ப்ரஹ்மாதிகள் அங்ஙனத்துகிறார்கள் களாயென்கிறாரென்று ஸங்குதி
 யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னையித்யாதி.)

ஓடும்படி - தோற்கும்படி.

மு. — வண்டார்பொழில்சூழ்ந்தழகரய நாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் நெடுமாலுக் கென்றும்
தொண்டாயதொல்சீர் வயல்மங்கையர்கோன்
கலியனெலிசெய் தமிழ்மாலேவல்லார்
கண்டார்வணங்கக்களியானேமீதே
கடல்சூழலகுக்கொருகாவலராய்
விண்டோய் நெடுவெண்குடைநீழலின்கீழ்
விரிநீருலகாண்டி விரும்புவரே.

க0.

ப-ரை. — வண்டி நூர்-வண்டிகள்மிக்கிருந்துள்ள, பொழில்சூழ்ந்து - சோலைகளிலே சூழப்பட்டு, அழகரய-அழகாயிருக்கும், நாங்கூர்-திருநாங்கூரில், மணிமாடக்கோயில்-திருமணிமாடக்கோயிலிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, நெடுமாலுக்கு-ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, என்றும் தொண்டாயதொல்சீர் - நித்யகைங்கர்யத்தில் அத்தரிக்கையாலேவந்த நிரவதிகஸம்பத்தையுடையராய், வயல்மங்கையர்கோன்-கழனிசூழ்ந்த திருமங்கலக்குளாராயான, கலியன - ஆழ்வார், ஒலிசெய் - அருளிச்செய்த, தமிழ்மாலேவல்லார் - தமிழ்ச்சொடைபத்தையும் ஸஹ்ரதயமாக அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்; கண்டார்வணங்க - கண்டவரெல்லாம் தங்கள் காலிலேவீழ்ந்து ஸேவிக்கும் படி, களிபானேமீதே - மததகந்தன்மேலேறி, நெடுவெண்குடை, பின், கடல்சூழலகுக்கு ஒருகாவலராய் - சதுஸஸாகரபர்யந்தையான பூமிக்குத்தாங்களே அந்நித்யவாஸஹசராய், விண்டோய் - அப்யஸிக்கவமான, நெடுவெண்குடை நீழலின்கீழ் - பெரிதமுதராதபநர்யசாயின் கீழ் இருந்து, விரிநீருலகாண்டி - ஆவரணஜலவேஷ்டிப் பரஹ்மாண்டதையாண்கொண்டு, விரும்புவர் - நிரவதிகபரீதி யுத்தர்சுளாய் நுப்பர்சர். ... (க0)

விளங்காநின்ற கடராழியாகிற ஆயுடத்தாடனே ஸ்ரீபாஹுஜந்யத்தைக் கையிலேயுடையவனெனெயன்றுநித்யஸஞ்ஞிகள்வந்துஸ்தோத்ரம்பண்ணுமிடம். (பைந்தடமித்யாஜி) பையென்று - அழகும், குளிர்த்தியும், பரப்பும். அழகாய்க் குளிர்த்து பரத்ததடாகத்திலே சிவந்த காலையுடைய அன்னப்பையையும் தாதுமாய்ப்புகுத்துகைக்க, துகைப்புண்ட தாமரைகளில் நடுவெள்ளிற் செங்கழுநீரானது, செய்களில் மடைகள் விட்டு வெள்ளமிதிம்படி மதுச்சொரியும் நாங்கூர். ... கூ.

(விளங்கித்யாஜி) திருநிறந்துக்குப் பகைத்தொடையாக விளங்காநின்ற ஸ்ரீபாஹுஜந்யத்தை யுடைய நெடுவாழியாகிற ஆயுடத்தோடேகூடின அடிவீதியமான ஸ்ரீபாஹுஜந்யத்தையுடையவனே. (எனநின்று) இப்படி சொல்லாநின்று கொண்டு. (ஐமையோர்பரவுமிடம்) ஸ்ரஹ்மாஜிஷேவர்கள் விடாதே ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறவிடம்.

(பைந்தடமித்யாஜி) அழகிய பொய்கைகளிலே மய-பாநம்பண்ண இழிந்த சிவந்த காலையுடைய அன்னமானது, பேடையோடே கூட இழிகையாலே மய-பாநத்தாலே முன்னடி தோற்றமையாலே ஆரூயத்தைப் பேணிப் பரிமாற வறிகிறனவிலே; அத்தாலே துகைக்கப்பட்ட. (தொகையித்யாஜி) திரண்ட தாமரைப்பூவின் நடுசெயலே செங்கழுநீரின் மய-வெள்ளமானது மடையாலே போகாநிற்க சசெய்தேயும், அதினுடைய மிகுதியாலே உள்ளே நின்று விம்மாநிற்குமாய்த்து. திரண்டபுண்டரீகங்களின் நடுவே அன்னங்கள் துகைக்க, நடுவுநிற்கிற செங்கழுநீரானது மய-வெள்ள மிடாநிற்கும்; இப்படியிருக்கிற திருநாங்கூரிலே. ... கூ.

பகைத்தொடையாக - பரஹ்மமாக. ஆரூயத்தை-கமலத்தை. "தொகை-" ஸமூஹமாய், அதினர்யம் (திரண்டவென்றது.) விம்மாநிற்கும் - தேங்காநிற்கும். கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) வண்டிகள்மொய்த்த பொழி
லாலே சூழப்பட்ட நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் நெடுமாலுக்கு என்
றும் தொண்டுபட்ட பெரியசீரையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த தமிழ்மாலையை அம்யஸ்க்க
வல்லார். (கண்டார்வணங்கவித்யாதி)கண்டார் கண்டவிடத்திலே வண
ங்கும்படி, மதயானைமேலே, கடல்கூழ்ந்த ஹகுமிக்கு அஃவிதியநிர்வா
ஹகராய், ஆகாஸத்திலேசெல்ல ஒங்கின வெண்கொற்றக்குடைநிழ
லிலே. (விரிநீரித்யாதி) கடல்கூழ்ந்த ஹகுமிபிடத்திலுள்ளார் கொ
ண்டாடப்படுவர். ஆன்டென்பது-அவ்விடமென்றபடி. விரி நீருலரு
கத்திடத்தாரென்றபடி. கடல்கூழலகுக்கொரு காவலராயென்று - க
டல்கூழலகு முன்பே சொல்லுகையாலே, விரிநீருலகென்று அது
தன்னையே சொல்லில் புருருத்தமாம்.

“ஐஸ்வர்யத்தைபுருஷாரூமாகச் சொல்லுவானென்?” என்று
ஊட்டரைநஞ்சியர்கேட்க; “ஐஸ்வர்னையாகிலும் ஒருக்கால் பிறந்து

அவதாரிகை. பத்தாம்பாட்டு.—இத்திருமொழி கற்றார்க்கு வலம்
சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(வண்டார்பொழில்சூழ்ந்து) சோலையென்று பேர்மாத்ர
மாய், மயபாநம்பண்ணிழிந்த வண்டேயாய்க் கிடக்குமாய்த்து.
(அழகாயவித்யாதி) ஐஸ்வர்யமான திருநாங்கூரில் திருமணிமாடக்கோயிலிலே
நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. (என்றும்
தொண்டாய கொலிர்) நித்யகைங்கரியத்திலே அபிகரிக்கையாலே
வந்த நிரவயிகஸம்பத்தை யுடையமாய். (வயல்மங்கையர்க்கான்)
நல்லவயலையுடைய திருமங்கையுக்கு ராஜாவான ஆழ்வார். (ஐஸ்வர்ய
தமிழ்மலை வல்லார்) ஒலியையுடைத்தாக அநர்சசெய்த தமிழ்
த்தொடையாகிறஇத்திருமொழியைக் கற்றவர்கள். (கண்டார்வணங்க)
அதுகூல ப்ரதிகூ லோடிவீநரென்று வாசிரின்றிக்கே, லோகமாகத்
தங்கள்காலிலே வந்து விழும்படி மத்தமஜத்தின்மேலேயேறி. (கடல்கூ
ழலகுக்கொருகாவலராய்) ஐத்ரியஜம்மத்திலேபிறந்து ஐ வதுஸ்
ஸாமரபர்யனையான ஹகுமிக்குத்தாங்களே நிர்வாஹகராய். (விண்டோ
பித்யாதி) ஆகாஸத்திலேசென்று கிடும்படியான முத்துக்குடையின்
கீழே கடல்கூழ்ந்த ஹகுமியையாண்டு, விரும்பப்படுவர்; நிரவயிக
ப்ரீதியுத்தராவர்கள்.

“ஐஸ்வர்யத்தை புருஷாரூமாகச் சொல்லுவானென்?” என்று
ஊட்டரைக்கேட்க; “ஐஸ்வர்னையாகிலும் ஒருக்கால் பிறந்துஅவி

நிமம்.—(வண்டாரித்யாதி.) “விரும்புவர்” என்றதுக்கு - எல்லாராலும் —
ம்பப்படுவரென்றார் மருளிச்செய்து, விருப்பத்தையுடையவரென்றார் ஐராமரு
ளிச்செய்கிறார் (நிரவயிகேத்யாதி.)

அஹிஷேகம் பண்ணவமையும் ஹமவதஸேஷமாக்கலாமாகில் என்று காணும் ஆழ்வார்திருவுள்ளமிருப்பது" என்றருளிச்செய்தார். க0.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஷேகம்பண்ணவமையும் ஹமவதஸேஷ மாக்கலாமாகில்' என்று[டு காணும் திருமங்கையாழ்வாரிருப்பது" என்றருளிச்செய்தருளினார். க0.

அடிவாவு.— நந்தா முதலை கொலை சிறை இழை

பண் தளை துளை விடை வண்டார் சலம்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

(இருப்பது, என்றவாறாம். இனி தம்முடைய ப்ரவந்தம் கற்றவர்க்கு ஹமவத சைகங்கர்போப்போலான மண்டலாபிபத்யம்வேண்டாஎன்றிருப்பரோ என்று இய்வளவு நூரித்துக்கொள்வது. க0.

ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து - ஒன்பதாத்திருமொழி - சலங்கொண்ட. ப்ரவேசம்.

அஹிமதவிஷயத்தை யதுஹவிக் குமிடத்தில் அவயவங்கள் தோறும் விநாற்பி அதுஹவிக் குமாப்போலே அங்குள்ளதெல்லா முஷ்டேச்யமாய், ஆபத்ஸவனாய், ஸர்வஜாத ரக்ஷகனு ஸர்வேஸ்வரன், ரக்ஷணத் துக் துப்பாங்கான ஷேஸம் என்ற விரும்பிவர்த்திக்கிற ஷேஸமாகையாலே, அங்குண்டான திரயக் குக்களுக்கட, முக்தர் ஹமவத நுஹவம் பண்ணிக்க விக் குமாப்போலே கவிர்த்துவர்த்திக்கிற ஷேஸம்; ஆனபின்பு நியமஜ் ஷேஸத்தைப் ப்ராபி யென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருளிச் செய்கிறார். *

அஹிமதவிஷயத்தை யதுஹவிக் குமிடத்தில் அவயவங்கள் தோறும் விரும்பியதுஹவிக் குமாப்போலே, அங்குள்ளதெல்லா முஷ்டேச்யமாய், ஆபத்ஸவனாய் ஸர்வஜாத் துக்கும் ரக்ஷகனாரிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் “ரக்ஷணத் துக் துப்பாங்கான ஷேஸம்” என்று விரும்பி வர்த்திக்கிற ஷேஸமாகையாலே, அங்குண்டான திரயக் குக்களுமகப்பட, முக்தர் ஹமவத நுஹவத்தாலே கவிக் குமாப்போலே கவிர்த்துவர்த்திக்கும் ஷேஸமானபின்பு நியமஜ் ஷேஸத்தைப் ப்ராபி என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருளிச்செய்கிறார். *

* சலங்கொண்ட வினாப்ரவேசம்.— திருநாகூரில் திருமணிமாடக்கோயிலே யதுஹவித்த ஆழ்வார் அங்குள்ள மற்றத்திருப்பதிகளையுமதுஹவிக்கிறார் இனிப் பத்துத்திருமொழிபாலேயென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவையெல்லாவற்றுக்கும் ஸவ் மகியருளிச்செய்கிறார் (அஹிமதேத்யாதி.) அங்குள்ளதெல்லாம் - திருநாகூர் திருப்பதிகளெல்லாம். (உஷ்டேச்யமாய்) என்றவாறாம், தோற்றி என்று ஸேஷம். இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஆபத்ஸவனாயித்யாதி.) *

மூ.—சலங்கொண்ட விரணியன தகல்மார்வங்கீண்டு

தடங்கடலைக்கடைந்தமுதங்கொண்டுகந்தகாளோ

நலங்கொண்டகருமுகில்போல் திருமேனியம்மாள்

நாடோறும் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்

சலங்கொண்டு மலர்சொரியும் மல்லிகையொண்ணெருந்தி

செண்பகங்கள் மணநாளும் வண்பொழிவினாடே

வலங்கொண்டுகயலோடி விளையாடு நாங்கூர்

வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. க.

ப - ரை.— சலங்கொண்ட- மத்ஸரித்துக்கொண்டுதிரிகிற, இரணியனது -[ம
ஹிரண்யனுடைய, அசலமார்வம் - விடாலவக்ஷஸ்தலத்தை, கீண்டு - அநாயாசேந
கிழித்துப்பொகட்டும், தடம்கடலை - பெரியதிருப்பாற்சடலை, கடைந்து - மதித்து,
அமுதம் - அதில்பிறந்த அமர்த்தத்தை, கொண்டு - தேவதைகளுக்கும் பங்கிட்டுக்
கொடுத்தும், இன்னுமில்லாதே ஆஸ்ரிதரக்ஷணம் பண்ணிக்கொண்டு, உகந்த - ஸர்
தோஷயுக்தராயிருந்த, காளை - யுவலாய், நலங்கொண்ட சருமுதில்போல்-அழ
கிய நீலமேகம்போன்ற, திருமேனிஅம்மான் - திவ்யதேஹக்கையுடையனான ஸர்
வேஸ்வரன், நாடோறும் - ப்ரசித்தமும், மகிழ்ந்து - ஸந்தோஷித்துக்கொண்டு,
இனிது - ஆஸ்ரிதருக்கினிதாம்படி, மருகியுறைகோயில் - அநந்தப்ரயோஜனரூப்
நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேஹமாய்; கயல் - நீரைவிட்டால் தரிக்கமாட்டாத கயல்
மத்ஸ்யங்கள், ஓடி - தனக்குவாஸஸ்தானமான நீரைவிட்டுஓடி, சலங்கொண்டு
மலர்சொரியும்- இசலிஇசலி மலரைச்சொரித்த, மல்லிகைகளுஞ்செருந்தசெண்பகங்
கள் - அழகியமல்லிகைகளும் செருந்திகளும் சம்பசங்களும், மணம்நாறும்-வாஸ
நையைப்பரப்பவிடுகிற, வண்பொழிந்நாடே - வளமிருந்தசோலைமேல், வலங்கொ
ண்டுவிளையாடும் - அப்புஷ்பவாஸநாச்சராண்டலத்தாலே துள்ளி விளையாடுகிற,
நாங்கூர்— (ச)

முதற்பாட்டு. (சலங்கொண்ட வித்யாதி) பூர்ப் பஹ்லாஜன்பக் கலிலே
சீற்றத்தை யுடைய ஹிரண்யனுடைய அகன்றமார்வைப்போந்து, பெரிய
கடலைக்கடைந்து அம்மீதத்தை

முதற்பாட்டு.— (சலங்கொண்ட) சீற்றத்தையிட்டாய்த்து வருத்
தது. சீற்றத்தையுடையனாயிருக்கிற ஹிரண்யனுடைய, வரஸைத்
தாலே திண்ணியதாய் அகன்றமார்வை, தன்னுடைய சீற்றத்தைக்
காட்டி வெதுப்பிப் பதஞ்செய்யப்பண்ணி பின்னை அநாயாஸேந நிழி
த்து, ஒருவரால்பரிஃமேஷிக்கவொண்ணாதகடலை ஷஷ்டரபடிார்யங்களை
ப்போலே பரிஃமேஷித்துக்கடைந்து, அதில் நல்லுயிரான அம்ஃபிதத்தை

முதற்பாட்டு.— (சலமித்யாதி.) “சலங்கொண்ட” என்று அவனைவிசேஷித்த
துக்குத்தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (சீற்றத்தையிட்டித்யாதி.) வாக்யார்யம் (சீற்ற
த்தையுடையனாமித்யாதி.) “அது” என்றதினார்யம் (வரஸலத்தாலேயித்யாதி.) பிள
ந்துஎன்னோதே, “கீண்டு” என்று - அநாயாஸம் தோற்றச் சொன்னதுக்கு ஹாவம்
(சீற்றத்தைக்காட்டியித்யாதி.) தடம் - விஸ்தாரமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஒருவரா
லித்யாதி.)

ஜேவர்களுக்குக்கொடுத்துகந்தகாளை. (நலங்கொண்டவித்யாதி) அழகையுடைத்தான காளமேவம்போன்ற திருமேனியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், நாள்தோறும் ஆநந்தித்துஇனிதாகப்பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறகோயில். (சலங்கொண்டித்யாதி)ஒன்றுக்கொன்று இச[ரு]லிச் சொரிகிற மல்லிகை, அழகியசெருந்தி, செண்பகங்கள், இவை நறுநாற்றம் கமழுமழகியசோலையுள்ளே, அச்சோலையில் மயுவைகள் எத்திலே புக்குஅத்தாலே வலமுடைய கயல்களானவை விளையாடும் நாங்கார். க.

வாங்கி, “ நம்மை ஆபூரித்தஜேவஜாதிகார்யம் தலைக்கட்டப்பெய் ற்றோமிதே !” என்று அதுபெற்றால் அவர்களுக்கு வருமுகப்பைத் தானுடையனாய், அவ்வம்ஜீதத்தைஹ்ஜித்தார்க்குக்கழியக்கடவ ஜராதி களைத்தாறுடையனாருக்கிறவன். (நலங்கொண்டவித்யாதி) அவ்வம் ஜீதத்தைநாய்க்கிடாய் என்னும்படியான வடிவையுடையவன். “ய-ஓம ஜ்யோதி” என்கிறபடியே உபவயாத்மகமான வடிவையுடையமேவம் திருமேனிக்கொப்பாகப்போராமையாலே வ்யாவ்ஜீத்தமான வழகையுடைந்தாய், பூமஹரமாயிருப்பதொரு மேவம்போலே திருமேனியையுடையனாய், அத்தாலே “ இவனேஸர்வேஸ்வரன்” என்று தோற்றம்பாடியிருக்கிறவன். ப்ரமாடிங்கள் புகுந்தபோதாக ஹிரண்யனை நிரவிக்ஷயம் சடங்கடையுமொண்ணுது என்று ஏற்கவேவந்து, பெரிய ஹந்தித்தோடே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆபூரிதர்க்கு இனிதானஜேஸம்.

(சலங்கொண்டித்யாதி) அதுக்குவேறுது விருக்கிறபடி. “ஸங்வ ர்ஜாதிவாஷ்பிதா” என்கிறபடியே - இசலியிசனி மலரைச்சொரிகிற மல்லிகை, அழகிய செருந்தி, அப்படிப்பட்ட செண்பகம், இவை[உரு]பரிமனத்தைப் புறப்படவிட. (வண்பொழிலித்யாதி)நீரிலேகிடந்தால் மிடுக்கையுடைந்தாய்க் கரையிலே யேறினால் அதின்றிக்கே யிருக்க க்கடவ மத்யஸங்களானவை, அந்நீர்தானுறுத்தும்படி அதிற்காட்டி லும் நிலமிதிதானே நன்னாமிருக்கையாலே அச்சோலையில் மணத் தைநறுவாரணம்பண்ணி அத்தாலே மிடுக்குடைத்தாய், முக்தர் ஹ வடிநுஹவத்தைப் பண்ணி “ அஹமந்நமஹமந்நம்” என்று களிக்கு மாப்போலே கயல்களானவை அங்கேயிங்கேதுள்ளி விளையாடாநின் னுள்ள திருநாங்கார். க.

“ காளை” என்று இப்போது சொல்லுகைக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவ்வம்ஜீதத்தைஹ்ஜித்தார்க்கித்யாதி.) ஸமஹிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் (அவ்வம்ஜீதத்தைநாய்க்கிடாயித்யாதி.) “ நாடோறும்மகிழ்ந்து - மருவியுறை - இனிது-கோயில்” என்றநவயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (பெரியவித்யாதி.)

அதுக்கு - எம்பெருமான் பெரியஹர்ஷத்தோடேவர்த்திக்கைக்கு. கயல்கள் பொழிலில்விளையாட்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீரிலேவித்யாதி.) க.

மூ.—திண்ணியதோரரியுருவாய்த் திசையனைத்தும்நடுங்கத்
தேவரொடுதானவர்கள் திசைப்பவிரணியனை
நண்ணியவன்மார்வகலத் துகிர்மடுத்தநாதன்
நாடோறும்மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்
எண்ணில்மிகுபெருஞ்செல்வத் தெழில்விளங்குமறையும்
ஏழிசையும்கேள்விகளு மியன்றபெருங்குணத்தோர்
மண்ணில்மிகுமறையவர்கள் மலிவெய்துநாகூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ௨.

ப - ரை.— திசையனைத்தும் - திக்கிலுள்ளவர்கள், நடுங்க - பயப்படவும்,
தேவரொடுதானவர்கள் - தேவதானவாதிகள், திசைப்ப-கலங்கவும், திண்ணியதோர்
அரிஉருவாய் - தீர்டமாய்அத்விதீயமான நர்விம்ஹருபியாய், இரணியனை - ஹிரண்
யாஸூரனை, நண்ணி - கிட்டி, அவன் - அவ்வஸூரனது, மார்வகலத்த - விவால
வகலஸ்தலத்தில், உகிர்மடுத்த - நசங்களைஊன்றிக்கீழித்த, நாதன்-ஸ்வாமி, நாடோ
றும்மகிழ்ந்தினிதுமருவியுறைகோயில்—; எண்ணில்மிகுபெருஞ்செல்வத்து - சுண
நாதீதமஹத்ஸம்பத்தையுடைத்தாய், எழில்விளங்கு - அழகுவிளங்காநின்ற உள்ள,
மறையும் - வேதங்களும், ஏழிசையும் - ஸப்தஸ்வரங்களும், கேள்விகளும்-அங்கங்
கள்முதலானவற்றால்வரும்கேள்விகளும், இயன்ற - நிறைந்த, பெருங்குணத்தோர்-
ஆத்மகுணஸம்பந்தராய், மண்ணில்மிகு - பூஸூரருக்குள்சிறந்தவரான, மறையவர்
கள் - ப்ராஹ்மணர்கள், மலிவெய்தும் - நெருங்கிவர்த்திக்கிற, நாகூர்— (௨)

இரண்டாம்பாட்டு. (திண்ணியவித்யாதி) ஹிரண்யனைச்சுண்ணி
பிற்காவியாதபடி திண்மையுடையதொரு லிஹமாய், திக்குக்காலு
ள்ளாரெல்லாரும் நடுங்க, தேவரொடுதானவர்கள் கலங்க, ஹிரண்யனைக்
கிட்டி அகன்றமார்விலே உகிரைநட்டுப்பிளந்த ஸர்வேஸ்வரன் நான்
தோறும் அழகழிந்து ஸ்நேஹித்துப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறதேசம்.
(எண்ணிலித்யாதி) எண்ணிறந்த ஐஸ்வர்யமும், நிர்ஜோஷந்வத்தால்
வந்த அழகுவிளங்காநின்ற வேடிமும், ஸப்தஸ்வரங்களும்,

இரண்டாம்பாட்டு.— (திண்ணியதோரரியுருவாய்) ஹிரண்யனு
டைய சிற்றமென்றால் பிற்காவியாதபடியான நரலிஹமாய், திக்கு
க்களெல்லாமஞ்சு, அதுகூலப்ரதிகூலவிவாமமின்றியே எல்லாருமொ
க்கக் கலங்க. (இரணியனைநண்ணி) எரிகிற பெருநெருப்பிலே சென்று
கிட்டுவாரைப்போலே க்ஞானான பையலைத்தீண்டி. (அவன்மார்வகல
த்துகிர்மடுத்த) போக்குத்தேடி இடங்காணுமையாலே சுழித்துவரு
கிற ரூபிரவெள்ளத்துக் கொருவழிகண்டு விட்டாப்போலே, அவனு
டைய பரந்தமார்பிலே திருவுகிரையூன்றி அவனையழியச்செய்து, [நடு
தன்னுடைய ஈஸ்வரத்வத்தை நிலைநிறுத்தினவன் நித்யவாஸம்பண்
ணுகிறதேசம்.

(எண்ணில்மிகுவித்யாதி) எண்ணிறந்திருப்பதாய் நிர்ஜோஷத்
வாழிகளால் வந்த நிரயிகஸம்பத்தையுடைத்தாய், அவ்வழியாலே
அழகு விளங்காநின்ற உள்ள வேடிமும், ஸப்தஸ்வரங்களும்,

இரண்டாம்பாட்டு.— (திண்ணியதோரித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ராஸ்ததமான
ஹிரண்யநிரஸநத்தை ஸப்ரகாரமாகவறுஹிக்கிருரென்று ஸம்மதி.

மூ.—அண்டமுமீவ்வலைகடலு மவனிகளுமெல்லாம்

அமுதுசெய்ததிருவயிற்ற னரன்கொண்டுதிரியும்
முண்டமதுநிறைத் தவன்கண் சாபமதுநீக்கும்

முதல்வனவன் மரிழந்தினிது மருவியுறைகோயில்
என்டிசையும் பெருஞ்செந்நெ லீளந்தெங்குகதலி

ரிலைக்கொடியொண்குலைக்கமுகோடிசலிவளம்சொரிய
வண்டுபலவிசைபாட மயிலாலுநாகூர்

வைகுந்தயிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ௩.

ப. — அண்டமும் - அண்டங்களையும், இவ்வலைகடலும் - ததாவர்தஸா
சரங்கலையும், அவனிகளுமெல்லாம் - ஸப்தத்வீபபூமிகளெல்லாவற்றையும், அமுது
செய்த - கபளிகரித்த, திருவயிற்றன் - திருஉதரமுடையவனும், அரன் - ஸாபத்தா
லுபஹதனான முதான், கொண்டு-பரிசுரஹித்துக்கொண்டு, திரியும் - திரிகிற, முண்
டமது நிறைத்து - தலைபோட்டடைநிறைத்து, அவன்கண் சாபமதுநீக்கும் - அவனை
யொருநாளும் விடாத்தயிருக்கிறஸாபத்தைப்போக்கியருளிய, முதல்வனவன்-ஸர்வ
நியந்தாவானஸ்வாமி, மரிழந்தினிது மருவியுறைகோயில்—; என்டிசையும் - பார்
த்தபார்த்தஇடமெங்கும், பெரும்செந்நெல் - பெரியசெந்நெற்களும், இளம்தெங்கு-
இளமையையுடைத்தான நாரிக்களங்களும், கதலி - வாழைகளும், இலைக்கொடி-
யெற்றிலைக்கொடிகளும், ஒண்குலைக்கமுகோடி - அழகிதாகக்காய்த்த கமுக
மரங்களோடும், இசலி - ஸ்பர்த்தித்துக்கொண்டு, வளம்சொரிய - ஸமர்த்தியைச்
சுரங்க, இவற்றிலெய்க்குமதுபாநம்பண்ணி, வண்டு-வண்டிகள், பலவிசைபாட-அநேக
ராகங்களைப்பாடாநிற்க, அவற்றைக்கேட்டு, மயில்ஆலும் - மயூரங்கள் நர்த்தநம்
பண்ணுகிற, நாகூர்— (௩)

இவற்றிலெய்க்கு முவணத்தால்வந்த ஆத்மமணங்களையுமுடையராய்.
(மண்ணிலித்யாதி) ஹ-ஓமியில் விஜ்வான்களில் மிக்க வேடித்தையுடைய
வ்ரஹ்மணர்மிக்க ஷேஸம். உ.

அங்மங்களும், மற்றுமுள்ளவற்றால்வரும்கேள்விகளும், இவற்றைவாஸ
நைபண்ணி அத்தால் வந்த ஆத்மமணங்களால் மிக்கிருப்பாராய்.
(மண்ணில்) “ ஹ-ஓமியினிதுக்கிவனேகடவான், இதுக்கிவனே கட
வான்” என்னும்படி சமைந்த வ்ரஹ்மணர் நெருங்கிவர்த்திக்கிற
ஷேஸம். உ.

“ ஏழிசை” என்றது - ஆறம்மங்களுக்கும் மீமாஸாடிகளுக்குமுபலக்ஷண
மென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (அங்மங்களும்மற்றுமென்று.) “கேள்
வி-” உர்யஸரவணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உள்ளவற்றிலித்யாதி.)
வாஸநைபண்ணியென்றது - மநநத்தை; இது, “இயன்ற” எனறதினர்தம். உ.

மூன்றும்பாட்டு.— (அண்டமீத்யாதி.) ஓராபுர்தனானப்ரஹ்மலாகனுக்குதவின
வளவன்றிக்கே, ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்து தன்னாலேதானேயிடர்
பட்ட ஓர்மாநிக்குமுதலினுனென்று ஁-஁யிக்யத்தையருளிச்செய்கிற ரென்று
ஸங்கதி.

௧௮௨ பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மூன்றும்பாட்டு. (அண்டமித்யாஜி) அண்டமும், அலைமோது கிற கடலும், ஹுமிகளும், இவற்றையெல்லாமமுதுசெய்த திருவயிற்றன். (அரணித்யாஜி) ஹான் கையிலே கொண்டுதிரிகிற தலையோட்டைநிறைத்து அவனிடுத்து ஸாபத்தைப்போக்கின ஸர்வேஸ்வரன், மகிழ்ந்து ஸ்நேஹித்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கோயில். (எண்டிசையுமித்யாஜி) எட்டுடிக்கும், பெரியசெந்நெலையும் இளந்தெங்குகளையும் வாழைகளையும் வெற்றிலைக்கால்களையும் அழகிய தானுகளையுடைய கமுகுகளையுமுடைத்தாய், இவைதான் ஒன்றுக்கொன்று இசை நன்மைகளைச்சொரிய, வண்டிகள் பல இசைகளைப்பாட, மயில்கள் ஆடித்து ஆடும் நாங்கூர். நட.

நாலாம்பாட்டு. (கலையித்யாஜி) மேகலைவிளங்காநின்ற அசன்ற அல்குலையுடைய ஸூர்ப்பணவியை

மூன்றும்பாட்டு.— (அண்டமித்யாஜி) அண்டமும், இந்தலோகத்தைச் சூழப்போந்து அலையெறிகிற கடலும், தீவிரங்களையுமெல்லாம் அமுதுசெய்த திருவயிற்றையுடையவன். (அரணித்யாஜி) ஸாபத்தாலே உபஹதனாயிருக்கிற ருத்ரன் கொண்டுதிரிகிற தலையோட்டைநிறைத்து, அவனை யொருநாளும்விடாதேயிருக்கிற ஸாபத்தைப்போக்கி, இப்படி ஸர்வநியனாவானவன் வர்த்திக்கிற கோயில்.

(எண்டிசையித்யாஜி) பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும், பெரிய செந்நெல், முக்தர் பஞ்சவிஸ்திவார்ஷிகராயிருக்குமாப்போலே இளைதாயிருக்கிற தெங்கு, வாழை, வெற்றிலைக்கொடி, அழகுதொகை மாய்த்த கமுகுகளோடேகூடி, ஒன்றுக்கொன்று இசை ஸம்மயியியைச் சுரக்க, இவற்றிலே புக்கு மயபாநம்பண்ணி, உன்னுப்புக்க ட்ரவ்யம் இருந்த விடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே வண்டிகளானவை பல இசைகளையும்பாட, அவற்றைக்கேட்டு மயில்களானவை ஆடாநின்றுள்ள. நட.

நாலாம்பாட்டு.— (கலையித்யாஜி) விளங்காநின்றுள்ள பரியட்டத்தையுடைத்தான அசன்ற நிதம்பப்ரஜேஸத்தையுடையளாய்க்கொண்டுதோற்றின, ராக்ஷஸஜாதியாகக்கொண்டாடும்படியிருக்கிறபெண்ணை.

“அண்டமும்” என்றது - ஆகாஸமென்றாய், உபரிதநலோகங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறது. நட.

நாலாம்பாட்டு.—(கலையித்யாஜி.) நாட்டார்படித்தைப்போக்கினவளவன்றிக்கே, * நித்யாநபாயிநியான பிராட்டிக்கு உதவினவனென்றதுஸந்யித்து, அந்தப்பிராட்டிபிரிவுவருகைக்கடியான ஸூர்ப்பணவியின் மூக்கறுத்ததோள்வலியை மிப்பாட்டிற்சொல்லி, மேலிற்பாட்டிலே பிராட்டிக்குதவினமையையருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மூ. — கலையிலங்குமகலங்கு லரக்கர்குலக்கொடியைக்
காதொடுமுக்துடனரியக் கதறியவனோடித்
தலையிலங்கைவைத்து மலையிலங்கைபுகச்செய்த
தடந்தோளன்மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்
சிலையிலங்குமணிமாடத்துச்சிமிசைச்சூலம்
செழுங்கொண்டலகடிரியச சொரிந்தசெழுமுத்தம்
மலையிலங்குமாஸிகைமேல் மலிவெய்துநாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ச.

ப - ரை. — இலங்குமகலை - விளங்காநின்ற உள்ள பரியட்டததையும்; அகல்
அல்குல - அகன்ற நிதம்பப்ரதேஸததையுமுடையளாய்க்கொண்டுதோற்றின, அரக்
கர்குலம் - ராஷஸதுலத்திற்பிறந்த, கொடியை - கொடிபோலுமிடையையுடைய
ஈஞர்ப்பநகையினது, காதொடுமுக்து - கர்ணநாவிகைகளை, உடன் அரிய - ஏககா
லகதிலே அறுக்க, அவள் - அச்சூர்ப்பநகையானவள், கதறி-கோவெனக்கூப்பிட்டு,
தலையில - தனதலைமேலே, அங்கைவைத்துஒடி - அழகியகையைவைத்துக்கொண்டு
ஒடோடி, மலை - மலையின்மேல் இருசகிற, இலங்கைபுகச்செய்த - லங்கையிலேபுகு
மபடிபண்ணின, தடந்தோளன் - மஹாபாஹுவான சக்ரவர்த்திதிருமகன், மகி
ழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்—; சிலையிலங்கு - ஒளிவிளங்குகிற, மணிமாடத்து
உச்சிமிசை - மணிமாடஸிகரத்தினமேலே இருக்கும், சூலம் - சூலங்கள், செழுங்
கொண்டல - ஸமுதரத்திறபுகு உதகங்களையும் முத்திக்களையுமடைய வாரிக்கொ
ண்டு தொட்டாரமேலே தோஷமாமபடி மெள்ளமெள்ள நகழ்ந்துவருகிற மேகங்க
ளினுடைய, அகடுஇரிய - கீழ்வயிற்றைபேசுக, உடனே, சொரிந்த-ஸ்ரவித்த, செழு
முத்தம்-அழகியமுத்துக்களானவை, மாஸிகைமேல் - மாஸிகைகளின்மீது, மலையில
ங்குமலிவெய்தும - ஒருமலைமேலே மலைசெய்துவைத்தாப்போற குவிந்துகிடக்கிற,
நாங்கூர்—, (ச)

முக்கையும செவியையுமறுத்துவிட, அவள்தலையிலே கையைவைத்து
க் கூப்பிட்டுக்கொண்டோடி மலைமேலேயான லங்கையிலேபுகும்படி
செய்தபெரியதோளையுடைய அசசக்ரவர்த்தித்திருமகன் மகிழ்ந்துவிரு
ம்பிவாத்திக்கிறதேயும்.

தனக்கொரு பரியட்டமும் பெண்மையுமுடையளாய் வந்து தோ
ற்றினாளாயத்து. (காதித்யாதி) அவளேறிட்டுக்கொண்டு வந்தவடிவை
ப்போககித் தானும்படிபண்ணிவிட்டானாய்தது. (கதறியித்யாதி) அந
னாரம் அவனும் கூப்பிட்டுக்கொடு தலையிலே கையைவைத்து மலையின்
மேலேயான லங்கையிலே புகும்படிபண்ணின தோள்வலியையுடை
யவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கோயில்.

ராஷஸவியையிவரிப்படி வர்ணிக்கைக்கு ப்ரக்ஸிதோபயோம மென்னென்ன
வருளிச்செய்கிறா(தனக்கித்யாதி;) ஏறிட்டுக்கொண்டுவந்தவடிவையென்றது-அலங்
கரித்துக்கொண்டு ஆவிரூபமத்தோடுவந்தவடிவையென்றபடி. தானும்படி-விருபை
யாம்படி. ராஷஸவிகளுக்கு வையுப்யம்ஸஹஜமென்று திருவுள்ளம். இத்தால் -
கள்ளவேஷத்தைக்காதலித்துக் காட்டிவிட்டாரென்றதாய்த்து. அக்கையென்றது-
“அங்கை” என்றுமெல்லொற்றுகக்கிடக்கிறதாய், ஈஞர்ப்பணவியென்று பேர்பெ
ம்படி வோரமானகையெனருதல், அம என்று - அழகாய், விபரீதலக்ஷணயாவோ
ரமானகையெனருதல் ஸஸ்டார்யம் கண்டுகொள்வதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி
ச்செய்கிறார் (தலையிலேகையைவைத்தென்று.)

பெரியதிருமொழி.-மூன்றும்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மூ. — மின்னனையதுண்மருங்குல் மெல்லியற்காவிலங்கை

வேந்தன்முடியொருபதும் தோளிருபதும்போயுதிரத்
தன்னிகரிற்சிலைவளைத்தன்றிலங்கைபொடிசெய்த

தடந்தோளன்மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்
செந்நெலொடுசெங்கமலம் சேல்கயல்கள்வாளை

செங்கமுநீரொடுமிடைந்து கழனிதிகழ்ந்தெங்கும்
மன்னுபுகழ்வேதியார்கள் மலிவெய்துநாங்கூர்

வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே.

நு.

ப-ரை.—அன்று-அக்காலத்திலே; மின் அனைய-கொடி மின்னலையொத்த, துண்மருங்குல் - சிற்றிடையையும், மெல்லியற்கா-மர் துஸ்வபாவத்தையுமுடையளான பிராட்டிக் காக, இலங்கைவேந்தன்-லங்காதிபனுன ராவணனுடைய, முடிபொருபதும்-கீர்டயில கும் பத்துத்தலைகளும், தோளிருபதும்-இருபதுகைகளும், போயுதிர-ஊதல்கல்க ளாயுதிரந்துபோம்படி, தன்னிகரில்சிலைவளைத்து-ஒப்பற ஒங்கிய தன் கோதண்டத தைவளைத்து, இலங்கை - லங்காநகரத்தை, பொடிசெய்த - பொடியாக்கின், தடம் தோளன் - மஹாபாஹுவாசகர்வர்த்தித் திருமகன், மகிழ்ந்தினிதுமருவியுறை கோயில்—, செந்நெலொடு-செந்நெற்களும், செங்கமலம் - செந்தாமரைப்பூச்சுளும், சேல்கயல்கள்வாளை -சேல்மீன் கயல்மீன் வாளைமீன்களும், ஆடியஇவைகள், செங் கமுநீரொடு- செங்கமுநீர்ப்பூச்சுளுடனே, மிடைந்து-சேர்ந்துகொண்டு, கழனி யெ ங்கும் - கழனிகளிலெல்லாம், திகழ்ந்து - பாகாஸரிக்கவும், மன்னுபுகழ் - நித்யநீர் தோஷமானகீர்த்தியையுடைய, வேதியார்கள் - ப்ராஹ்மணர்கள், மலிவெய்தும்- வீதியெங்கும்நெருங்கி வர்த்திக்கும்படியாசவுமிருக்கிற, நாங்கூர்—.

(நு)

(சிலையிலங்கித்யாதி) மலைபோலே விளங்காநின்றுள்ள மணிமயமான மாடங்களின்மேல் நின்ற சூலங்களானவை, அழநிய கொண்டலான வை கடலிலேபுக்கு நீரையும் முத்தையும் முகந்துகொண்டு நனத்தா லே நகழ்ந்து நகழ்ந்து வருகிறவற்றினுடைய கீழ்வயிற்றைப்பிரி ம. அவை கோணிகை வாய்விட்டாப்போலே சொரிந்த நல்ல முத்துக்களா னவை. (மலையிலங்கித்யாதி) மாளிகைகளின்மேலே, மலைமேலே மலை செய்துவைத்தாப்போலேயாய்த்துக் குவித்துக்கிடப்பது. ... ச.

(சிலையித்யாதி) சிலையென்று - வில்லுக்கு பர்யாயஸுஷ்டமாய், வில்லென்று - ஒளியாய், ஒளிவிளங்காநின்றுள்ள மணிமயமான மாட ங்களி னுச்சியின்மேலேயுண்டான சூலமும். இதாய்த்து அவ்வூரில் மீஹங்களடைய விருக்கும்படி. மேவங்களானவை கடலிலேபோய்ப் புக்கு முத்தையடைய வாரிக்கொண்டு (க) நகழ்ந்து நகழ்ந்து நடக்க மாட்டாதேவரும் ; மாளிகைகளில் சூலங்களானவை இவற்றினு டைய கீழ்வயிற்றைப்போமும் ; முன்பே தொட்டார்மேலே போஷ மாயிருக்கிறவை முத்தைச்சொரியும். (மலையிலங்குமாளிகைமேல்மலி வெய்தும்) அப்போது ஒருமலைமேலே மலைசெய்துவைத்தாப்போலே யாய்த்துக் குவித்துக்கிடப்பது. ... ச.

சூலமும் - மீஹாலங்காரமான பொற்குடங்களின் துணியும். டோமும்-பொ துக்கும் ; பீறுமென்றபடி. ... ச.

(க) நகழ்தல் - நகர்தல் - ஊர்தல்.

அஞ்சாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னெனத்த இடையையும் மார்ஜவத்தைபுமுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன்றிருமகளுக்காக, லங்கேஸ்வர னான ராவணன் தலைபத்தும் தோளிருபதும் அற்றுவிழ. (தன்னிக ரித்யாதி) தனக்கொப்பிலலாத ஸ்ரீஸார்ங்கத்தைவளைத்து லங்கையைப் பொடியாக்கின பெரியதோள்களையுடைய உக்ரவர்த்தித்திருமகன் விரு ம்பி வர்த்திக்கிற ஷேஸம். (செந்நெலித்யாதி) செந்நெலுடனே, செந் தாமரை, சேலும், வாளையும், செங்கழுநீரோடே நெருங்க, கழனி, இவற்றாலே விளங்கும். (மன்னுபுகழித்யாதி) நித்யநிர்ஜோஷமான புகழையுடையவேடித்துக்கு வ்யாஸபடிம்செலுத்தும் ஸ்ராஹ்மணர் மிக்க ஷேஸம். ௩.

ஆறும்பாட்டு. (பெண்மையித்யாதி) மிக்க ஸ்திரீத்வத்தையுடைய ளாய்வந்த பெரியபேரினுடைய வுபிரானது மாளவுண்டு, பெரிய பேய் ப்பெண்ணை

அஞ்சாம்பாட்டு.-- (மின்னனையவித்யாதி) மின்போலே யிருக்கிற நேரியஇடையையுடையளாய் மீடி-ஸ்வவாவையாயிருக்கிற பிராட்டி க்காக, லங்கைக்கு நிர்வாஹகரையிருக்கிற ராவணனுடைய பத்துத்தலை யும்இருபது தோளும் போயுதிரும்படியாக, தனக்கு ஒப்புண்டாகிலும் உபமாநாந் கமாயிருக்கிற விலலைவளைத்து அன்று லங்கையைப் பொ டிபடுத்தின தோள்நிகையைவன். பிராட்டிக்குப்பண்ணின வ்யா பாரத்தை அஞ்சுரெல்லார்க்கு மொக்கப் பண்ணிற்றாக அவன் ப்ரீதி யோடே வர்த்திக்கிற ஷேஸமாகையாலே, கண்டார்க்கெல்லாமினிதா மபடியிருக்கும்ஷேஸம்.

(செந்நெலித்யாதி) இதுவாய்த்து கழனியானப்ரஷேஸமடைய விருக்கும்படி. செந்நெலோடேகூட, தாமரை, சேல், கயல்கள்,வாளை, செங்கழுநீரோடு மிடைந்து விளங்காநிற்குமாய்த்து வயலடங்க. (மன் னுபுகழித்யாதி) இதுவாய்த்து ஸ்யலமான ப்ரஷேஸமிருக்கும்படி. நித் யமான புகழையுடையராயிருக்கிற ஸ்ராஹ்மணர்மிக்கிருக்கிற. இதுவா ய்த்து ஊரும் பிடாகையுமிருக்கும்படி. ௩.

ஆறும்பாட்டு.-- (பெண்மைமிகுத்யாதி) நாரீனுமுத்தமையான யசோஷைப்பிராட்டிவடிவைக்கொண்டு வந்தபூதநையை,

அஞ்சாம்பாட்டு.-- (மின்னித்யாதி.) மிடைநது - நெருங்கி, பிடாகையும் - வயலும். ௩.

ஆறும்பாட்டு.-- (பெண்மையித்யாதி.) கீழே-நரஸிஹாவதாரமும், அநஹம், ராமாவதாரமுமாக வறுஹித்தார் ; அநஹாவதாரமாய் ஆழ்வார்களையெல்லாமீடு படுத்தும் க்ஷிஷ்ணுவதாரத்தை மேல் மூன்றுபாட்டாலுமறுஹிக்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மூ.—பெண்மைமிகுவடிவுகொடு வந்தவளைப் பெரிய

பேயினது வருவுகொடுமாளவுயிருண்டு

திண்மைமிகுமருதொடு நற்சகடமிறுத்தருளும்

தேவனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோரில்

உண்மைமிகுமறையொடு நறகலைகள் நிறைபொறைகள்

உதவுகொடையென்றிவற்றினொழிவில்லாப்பெரிய

வண்மைமிகுமறையவர்கள் மலிவெய்துநாகூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. கூ.

ப-ரை.—பெண்மைமிகுவடிவுகொடு-உத்கமஸ்தீரீரீரத்தைதரிததுக்கொண்டு, வந்தவளை-வஞ்சிக்கவந்தபூதனையானவள், பெரியபேயினது வருவுகொடு-தன்நிஜமானவிகர்தபவம்கொண்டு, மாள-மாயும்படி, உயிர்உண்டு-அவள் ப்ராணனைஸீகரித்தும், திண்மைமிகு-அஸ்ராவேஸத்தால்மிக்கதிண்மையையுடைய, மருதொடு -மருதமரத்தையும், நற்சகடம் - துடங்கினகார்யத்தைமுடியத்தலைக்கட்டவல்லசக்தியையுடைய சகடத்தையும், இறுத்து - முறித்தும், அருளும் - இன்னுமிப்படியே துஷ்டநிக்ரஹம்பண்ணியருளிய, தேவனவன் - நந்தநந்தனான ஸ்ரீகர்ஷணன், மகிழ்ந்தினிதுமருவியுறைகோரில்— ; உண்மைமிகுமறையொடு - யதாபுகவாதிகளான வேதங்களும், நற்கலைகள் - அவற்றின்மல அங்கங்களும், நிறை - இவற்றின் வாஸநயால்வந்தகுணபூர்த்தியும், பொறைகள் - கூமைமுகலானவைகளும், உதவுகொடை என்றிவற்றின் - உபகார்தி ஓளதார்யமென்கிறவிவற்றினுடைய, ஒழிவில்லாப்பெரிய வண்மை - ஓபாதேமிக்கிருந்துள்ளவளங்களும், மிது - நிறைந்த, மறையவர்கள் - ப்ராஹ்மணர்கள், மலிவெய்தும் - நெருங்கிவர்த்திக்கிற, நாகூர்—.

(கூ)

மிகுத்த தாயுருக்கொண்டு வந்தவளைப் பிள்ளையுருவைகொண்டு அவருயிரை மாளவுண்டு.(திண்மையித்யாதி) நிலையுடையமருதுகளுடனே நல்ல சகடத்தையும் முறித்தருளும் க்ஷீஷணன் மிகவும் விரும்பிவர்த்திக்கிறதேஸம்.

பெரியபேயின்வடிவையுடையளாய்க்கொண்டு முடிந்துபிணமாய்க்கிடக்கும்படியாக அவளை முடித்து, அஸ்ராவேஸத்தாலே மிக்கதிண்மையையுடைய மருது, துடங்கினகார்யத்தைமுடியத்தலைக்கட்டவல்லசக்தியையுடையசகடம், இவற்றையிறுத்தருளி, “ விரோப்போகப்பெற்றோமிதே!” என்று அத்தாலே கீப்தனான ஸர்வேஸ்வரன் விரும்பிவர்த்திக்கிறதேஸம்.

சகடத்துக்கு நன்மையேதென்ன ; நல்லபாம்புஎன்னுமாப்போலேக்ரளாயா திஸயத்தைச்சொல்லுமென்றருளிச்செய்கிறார் (துடங்கினவித்யாதி.) “அவன்” என்றதால் தோற்றின வேடாஹப்ரவியியைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனென்று.)

மூ.— விளங்கனியையிளங்கன்று கொண்டுதிருவெறிந்து

வேல்நெடுங்கனாப்ச்சியர்கள்வைத்ததயிர்வெண்ணெய்
உளங்குளிரவமுதுசெய் திவ்வுலகுண்டகாளை

புகந்தினிது நாடோறும் மருவியுறைகோயில்
இளம்படிநற்கமுதகுலைத்தெங்கு கொடிச்செந்நெல்
நன்கரும்புகண்வளரக் கால்தடவும்புனலால்

வளங்கொண்டபெருஞ்செல்வம் வளருமணிநாங்கூர்

வைகுந்தயிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. எ.

ப - ரை.—இளங்கன்றுகொண்டு-வத்ஸாஸாரணத்தாகி, விளங்கனியையுதிர்
எறிந்த- விளாவாயநின்ற வஸாரன்உதிர்நதுஉயிர்மாயும்படிவீசி,வேல்-வேல்போல,
நெடுங்கண் - நீண்டதண்களையுடைய, ஆய்ச்சியர்கள் - சோபஸ்தரீகள், வைத்த -
தங்களைகத்திறசேமித்துவைத்த, தயிர்வெண்ணெய்-ததிரவநீதாதிகளை, உளங்குளிர-
நந்திருவுள்ளம்முளிரும்படி, அமுதுசெய்து - உண்டு, பின்னும், இவ்வுலகுண்ட -
இந்தலோகத்தையுடையவமுதுசெய்த, காளை - நவயௌவரன், உகந்தினிது நா
டோறு மருவியுறைகோயில்—; இளம்படிநலகமுது - இளமையைஸ்வபாவமாக
வுடைய நல்லகமுதுமரங்களும், குலைத்தெங்கு-குலைமையுடைத்தான தென்னமரங்
களும், கொடி - வெற்றிலைகொடிசுடும்,செந்நெல் - செந்நெற்களும், நன்கரும்பு-
இனிய கரும்புகளும், ஆகிய இவைகள், கண வளர -திருநீரெவ்வாத்தியடையும்படி,
கால்தடவும் - கால்தடவாசின்ற, புனலாலவளங்கொண்ட பெருஞ்செல்வம் - ஜல
ஸம்ரத்திமுதலிய நிரவகிகளாம்ராஜ்யங்கள், வளரும - வர்த்தியடையாநின்றள்ள,
அணிநாங்கூர்— (எ)

(உண்மைபித்யாதி) யயாஹுதவாழியான வேடிங்களுடனே, அவற்றி
னுடைய நன்றான அங்கங்கள், இவற்றில் வாஸநையாலேவந்த ஆத்ம
உண்ணிகள், ஸுகமை, அர்யுகளர்யித்தபோதேகொடுக்கும் ஒளடார்யம்,
இப்படியால்அழகும் ஒளடார்யமும் மிக்க ஸ்ராஹ்மணர் மிக்க நாங்கூர்.

(உண்மைபித்யாதி) யயாஹுதவாழியான வேடிங்களோடேகூட,
அவற்றினுடைய நன்றான அங்கங்கள், இவற்றிலுண்டானவாஸநையாலே
வரக்கடவ ஆத்மஉண்ணங்களையுடைய அடக்கம், ஸுகமை, அர்யுகளர்யி
த்தபோதே அபேகதிதங்களைக் கொடுக்கையாகிற ஒளடார்யம், என்
ருப்போலே சொல்லுகிறவிவற்றிலொழிவின்றிக்கேயிருக்கிற உடார
ரானவர்களால் மிக்கிருக்கிற. வண்மை - ஆத்மஸமர்ப்பணம். கூ.

“நிறை” என்றதின்ரயம்(அடக்கமென்றது.) உதவுகொடை - உதவும்படியான
கொடையென்றர்யமருளிச்செய்கிறார் (அர்யுகளித்யாதி.) கீழே ஒளடார்யத்தைச்
சொல்லி, மீளவும், உடாரரான என்றால் புருஷத்தமன்றோவென்ன வருளிச்செய்
கிறார் (வண்மையித்யாதி.)

அ. பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

ஏழாம்பாட்டு. (விளங்கனியித்யாதி) விளவாய்ப்பழுத்து நின்ற அஸாரனை, கன்றாய்த்துள்ளிவந்த அஸாரனையிட்டு உதிரவெறிந்து, வேல்போலே நெடியகண்ணையுடைய ஆய்ச்சியர்வைத்த தாரிரையும் வெண்ணெயையும் வயிறுகுளிர அமுதுசெய்து, இந்த லோகத்தையு மமுதுசெய்த தலைவன். காளையென்று - தலைவனுக்குப்பேர். உகந்து இனிதாக நாள்தோறும் பொருந்திவார்த்திக்கிற டேளும். இளமையை ஸ்வலாவமாகவுடைய நல்ல கமுகு, குலைகளையுடைய தெங்கு, வெற்றி லைக்கொடி, செந்நெல், இனியகரும்பு நாள்தோறும் ஒருகண்ணைவந்து வளர, புனல், கால்தடவும்-அடியிலேதடவிவரும்; இப்படியால்வந்த நன்மையையுடைய பெரிய ஐஸ்வர்யம் வளரும் அழகியநாகூர். எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (விளங்கனியித்யாதி) வத்ஸாஸாரனைக்கொண்டு விளவாய் நிற்கிற அஸாரன்மேலே உகிரும்படியெறிந்து, வேல்போ லே பரங்க கண்ணையுடையராயிருக்கிற இடைச்சிகள் சேமித்துவைத்த தாரிரையும் வெண்ணெயையும், ஆபுந்தஸ்பர்ஸா உள்ளதொரு டீர்வ யமாகையாலே திருவுள்ளமானது குளிரும்படியாக அமுதுசெய்து, அநஞரம், இந்தலோகத்தையுடையத் திருவயிற்றிலேவைத்து, ராஜ்ய வர்மத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணுகையாலே இளநிப்படித்தி ருக்கிறவன்.

(இளம்படி.) இளமையை ஸ்வலாவமாகவுடையதாயிருக்கிறகமுகு, குலையையுடையத்தாயிருக்கிற தெங்கு, வெற்றிலைக்கொடி, செந்நெல், இனியகரும்பானது கண்வளரும்படியாகப் புனலானது கால்தடவாரிற் குமாய்த்து. கரும்பானது நாள்தோறும் ஒருகண்ணைறிவரும்படி கால்தடவுமாய்த்துப் புனலானது. நிரவயிக ஸம்பத்தானது மாறாதே செல்லுகிற. எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (விளங்கனியித்யாதி.) “வேல” என்றத்தால் - நெடுமைஅடிய மாயிருக்க, நெடுமையைச்சொன்னது லக்ஷணயா வைபுலயவாறியென்று (பரந்த்) என்கிறார். தயிரும்வெண்ணெயுமமுது செய்தால் உள்ளம்குளிருகை அர்யவிய்ய மாயிருச்சு, விசேஷித்ததுககுலாவம் (ஆபுந்தேத்யாதி.)

இன்கரும்பு என்றது நீட்டிக்கிடக்கிறதாய, அடியமருளிச்செய்கிறார் (இனிய கரும்பென்று.) கால்தடவாரிற் குமென்றது - ஊட்டம்; ஸ்வலாவார்யம் - காலவழி களாலே பரம்பாறிற்குமென்று. “கண்வளரும்” என்றதுக்கும் ஊட்டவார்யம் ஸ்ப வ்டமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்வலாவார்யத்தையருளிச்செய்கிறார் (கரும்பா னதித்யாதி.) அணிநாகூராகைக்குஹேது கீழ்ச்சொன்னதெல்லாமென்று திருவு ள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (நிரவயிகேத்யாதி.) எ.

மூ.— ஆளுதசினத்தின் மிகுநாகனுரமழித்த

அடலாழித்தடக்கைய னலர்மகட்குமரற்கும்
கூறுகக்கொடுத்தருளும் திருவுடம்ப னிமையோர்
குலமுதல்வன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்
மாளுதமலர்க்கமலம் செங்கழுநீர் ததும்பி
மதுவெள்ளமொழுக வயலுழவர்மடையடைப்ப
மாளுதபெருஞ்செல்வம் வளருமணிநாகூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. அ.

ப - ரை.— ஆளுத - ஒருக்காலாறக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற, சினத்தின் - கோபத்தையுடையனாய், மிகு - மிகைத்துவாராநின்றான், நாகன்-நாகாஸரனது, உரம் - மிடுக்கை, அழித்த—, அடல்ஆழி - யுத்தோர்முகமானதிருவாழியை, தடக் கையன் - தன்பெருங்கையிலேயுடையனாய், அலர்மகட்கும் - பெரியபிராட்டியாரு க்கும், அரற்கும் - ருந்ரனுக்கும், கூறுக-என்னதென்றுகூறிட்டதுபவிக்கலாம்படி, கொடுத்தருளும்திருவுடம்பன்-தன் திருமேனியைக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறஸீல த்தையுடையவனாய், இமையோர் குலமுதல்வன் - நித்யஸூரிகள்திரளுக்கு நிர்வா ஹகனானஸர்வேஸ்வரன், மகிழ்ந்தினிதுமருவியுறைகோயில்—, மாளுதமலர்க்கமலம்- இடைவிடாதமலரையுடையதாமஸர், செங்கழுநீர் - செங்கழுநீர்முதலியபூக்கள், ஆகிப இவைகளினின்றும், ததும்பிமதுவெள்ளமொழுக - நெருங்கிப்புறப்பட்ட தேன்வெள்ளமெங் குந்தலைதெரியாதுபாய்வதினால், உழவர் - கர்ஷகர், வயல்மடை யடைப்பமாளுத - தங்கள்தங்கள்சுழனிமடைகளை அடைக்க அடைக்கவுமாளுதே வளர்ந்துகொண்டுவருகிற, பெருஞ்செல்வம்வளரும் - மிக்கநீர்ச்செல்வம்நிறைந்த, அணிநாகூர்—, (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (ஆளுதவித்யாஜி) ஆளுதசீற்றத்தையும் மிக்க வலத்தையுமுடைய நாகாஸரனைக்கொன்ற மிடுக்கையுடைய திரு வாழியைப் பெரியகையிலேயுடையவன். (அலர்மகளித்யாஜி) பெரிய பிராட்டியார்க்கும் ருந்ரனுக்கும் கூறுகக்கொடுத்தருளும் திருவுடம் பன். (இமையோரித்யாஜி) நித்யஸூரிகள்திரளுக்கு யாரகாலிகளெ ல்லாம் தானேயானவன், பரீதி ப்ரகர்ஷத்துடனே நித்யவாஸம்பண் ணுகிறகோயில்.

எட்டாம்பாட்டு.—(ஆளுதவித்யாஜி)ஒருக்காலாறக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கிற சினத்தையுடையனாய் மிகைத்து வாராநின்றான் நாகனு டைய மிடுக்கையழித்த யுய்யோர்முகமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன், பெரியபிராட்டியார்க்கும் ருந்ரனுக்கும் என்னதென்று கூறிட்டதுபவிக்கலாம்படி திருமேனியைக் கொடுத்துக்கொண்டிரு க்கிற ஸீலத்தையுடையவன், நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு நாயனானவன்.

எட்டாம்பாட்டு.—(ஆளுதவித்யாஜி.) “உரம்” என்றதின்ரீயும் (மிடுக்கையெ ன்றது.) “அலர்மகட்கு” என்றத்தாலே - மஹத்வமும், “அரர்க்கு” என்றபூஜ்யோ க்தியாலே - அவனுடைய ஸ்வோத்கர்ஷாஹிமாமும், “கூறுக” என்கையாலே- மந்தஸூரிலேஷமும் தோற்றகையாலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸீலத்தையுடைய வனென்று.)

மூ.—வங்கமலிதடங்கடலுள் வானவர்களோடு
 மாமுனிவர்பலர் கூடிமாமலர்கடுவி
 எங்கள் தனிநாயகனே யெமக்கருளாயென்னும்
 ஈசனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்
 செங்கயலும் வாளைகளும் செந்நெலிடைக்குதிப்பச்
 சேலுகளும் செழும்பணைகுழவீதிதொறு மிடைந்து
 மங்குல் மதியகடுரிஞ்சு மணிமாடநாங்கூர்
 வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. கூ.

ப - ரை.— வங்கம்மலி - மரக்கலங்களாற்குறைவற்றிருக்கிற, தடங்கடலுள் - பெரியதிருப்பாற்கடலிலே, வானவர்களோடு மாமுனிவர்பலர்கூடி - தேவர்களோடே ஸைகாதிசுருங்குடிக்கொண்டிவந்து, முன்பு, மாமலர்கள் துவி - புஷ்பாத்தியபகரணங்களைத் துவி, பின்பு, எங்கள் தனிநாயகனே - எங்களுக்கு நாதனான ஸர்வேஸ்வரனே, நீர், எமக்கு அருளாய் - எங்கள் பக்கலிலே கர்பைபண்ணியருளவேணும், என்னும் - என்ற ப்ரார்த்திக்கும்படியிருக்கிற, ஈசனவன் - ஸ்வாமி, மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் - ; செங்கயலும் - செவ்வியகயல் மதஸ்யங்களும், வாளைகளும் - வாளை மதஸ்யங்களும், குளிர்த்திசையப்பற்ற, செந்நெலிடை - செந்நெற்பயிர்களினிடையே, குதிப்ப - தாவ, சேலுகளும் - அப்பயிரினிடையேயிருந்த செல்மதஸ்யங்களும் பகையின்றிக் கூடவேகனித்து வர்த்திக்கிற, செழும்பணைகுழ - மருதநல்லம் குழந்திருப்பதாய், வீதிதொறும் - தெருக்கள்தொறும், மிடைந்து மங்குல்மதி - ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற சந்த்ரனுடைய, அகடுஉரிஞ்சும் - கீழ்வயிறுதேயும்படியாயுயர்ந்த, மணிமாடம் - மணிமயமான மாடங்களை யுடையதாயிருக்கிற, நாங்கூர் - ... (கூ)

மாறாதபடி தாமரைப்பூவும் செங்கழுநீர்ப்பூவும் மதுததும்பிவெள்ளமிடப்பெருக, வயல்கள் பரிர்செய்கிற உழவர் வயல்களில் மடைகளைத் தேன்வெள்ளம்புகப்பயிரழியாதபடி மடைகளைச் செம்ம. இப்படி மாறாத பெருஞ்செல்வம்மிக்கு வருகிற நாங்கூர். ... அ.

(மாறாதவித்யாதி) மாறாதமலரை யுடைத்தான தாமரை, செங்கழுநீர், இவற்றால் மிக்கு மயவெள்ளமிட்டுப்பாய, வயலிலுண்டான கர்ஷகரானவர்கள் பரிர்செய் வெள்ளம்போமளவானவாறே மடைகளை யடைப்பார்கள். (மாறாதபெருஞ்செல்வம்வளரும்) “ அங்கேயுடைந்தது, இங்கேயுடைந்தது கிடாய்” என்று “ ஸஹ்யப்பெருக்குக் கிடாய்” என்று கூப்பிடுகிற ஆரவாரமேயாய்க்கிடக்குமாய்த்து. அ.

“ ததம்பி” என்றதினாயும் (மிக்கு என்றது) கீழ்ச்சொன்னதுக்கருணமாக செல்வத்தை விசேஷிக்கிறார் (அங்கேயித்யாதி) ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (வங்கமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸௌரீல்யத்தையது ஸர்யித்தவுடனே அவனுடைய பரத்வம் திருவுள்ளத்திலுற்றிருந்து அத்தையருளிச் செய்கிறாரென்றதல், கீழ் கீழ்வணுவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையால் “ நாமபர்யங்க முத்ஸஜீஜ்யஹ்யாமதோமயாராபுரீம்” என்கிறபடியே - அதுக்கடியான திருப்பாற்கடலானையது ஹவிக் கிறாரென்கிறாரென்றதல் ஸங்கி.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்கள் மிக்க பெரிய கடலிலே, ஸ்ரஹ்மேஸாநாடிகளுடனே ஸநகாடிகளுங்கூடித் தாமரைப் பூக்களைப்பணிமாறி. மாமலர் - தாமரை. (எங்கள் தனிநாயகனே பெயர்க்கருளாயென்னும்) எங்களுக்கு அஜ்விதீயனான நிர்வாஹகனே ! [நீ எங்களைரக்ஷியாய் என்னும் ஸர்வேஸ்வரன் மகிழ்ந்து இனிதாக வர்த்திக்கிற ஷேஸம். (செங்கயலுமித்யாதி) அழகியகயல்களும் வாளைகளும் செந்நெற்சோலைகளில் குளிர்த்தியைப்பற்ற நடுவேகுதிப்ப, சேல்களானவைகளித்து உகவிக்கும் பெரியமருதநிலம்கூழ். (வீதிதொறுமித்யாதி) ராத்ரியிலே ஸஹுரிக்கிற சந்த்ரன் கீழ்வபிறு தேயும்படி ஒங்கின மாடங்களுலே நேர்போகமாட்டாமல் வீதிகள்தோறும் வழிதேடித் திரியும். அன்றிக்கே, வீதிகளெல்லாம் மங்குல்மதி அகடுரிஞ்சும் மணிமாடமென்றுமாம். கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (சங்கித்யாதி) ஸங்வஹக்ராதி திவ்யாயுயங்களை யரிக்கும் புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஸ்வரனருன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறகோயில்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களால் குறைவற்றிருக்கிற பெரியநிருப்பாற்கடலிலே. மலைக்குச்சிறப்பாக ஆனையை யிட்டுச்சொல்லுமாப்போலே, கடலுக்குச்சிறப்பாக மரக்கலங்களை யிட்டுச்சொல்லக்கடவது. ஷேவர்களோடே ஸநகாடிகளுங்கூட புஷ்பாபகரணங்களைத்தூவி, “எங்களுக்குநாயனான ஸர்வேஸ்வரனே, எங்கள்பக்கலிலே க்ஸிபையைப்பண்ணியருளவேணும்” என்னும் ஸர்வேஸ்வரன் பரிதிபூர்வகமாக நித்யவாஸம்பண்ணுகிறஷேஸம்.

(செங்கயலித்யாதி) அழகிய கயலும் வாளைகளும் குளிர்த்தியைப்பற்றச்செந்நெலிடையிலேதாவ, சேல்களானவை களித்து வர்த்தியாநின்றுள்ள மருதநிலம் குழந்திருக்குமாய்த்து. தெருவுகள்தோறும் ஆகாஸத்திலே ஸஹுரிக்கிற ஸந்த்ரனுடைய கீழ்வபிறு தேயும்படியான மணிமயமான மாடங்களுடைய. கூ.

பத்தாம்பாட்டு.— (சங்கித்யாதி) ஆஸ்ரீதார்யமாக ஸ்ரீபஹூயுயங்களையும் யரித்துக்கொண்டிருக்கிற புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஸ்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறஷேஸம்.

வங்கங்களைச்சொன்னதுக்கு ப்ரச்சிதோபயோமமென்னென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (மலைக்கித்யாதி.) கவிஸமாயியாலே சொன்னாரென்று கருத்து.

(தெருவுகள்தோறும்) என்றவநகரம், மிடைந்திருக்கிற-நெருங்கியிருக்கிற என்று கூட்டியதுஸர்யிப்பது. “மங்குல்” என்றதின்ரீயம் (ஆகாஸத்திலேயென்றது.) கூ.

பத்தாம்பாட்டு.— (சங்கித்யாதி.) சங்கும், மலிவுடைய - மிடுக்கின்மிகுதியுடைய, தண்டும், சக்கரமும், முதல்என்றத்தாலே - மற்றை வானும் வில்லுமான விறறைக்கொண்டு கண்முன்னே பூவேந்தினுப்போலே யரித்துக்கொண்டிருக்கிற தாமரைபோன்ற நெடியகண்ணுடைய பிரான்ருனென்று வாக்யார்யமுட்கொண்டு

கூஉ பெரியதிருமொழி.-மூன்றும்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மூ.—சங்குமலிதண்டுமுதல் சக்கரமுனேந்தும்
தாமரைக்கண்ணெடியபிரான்றானமரும்கோரில்
வங்கமலிகடலுலகில் மலிவெய்து நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகர்மேல் வண்டறையும்பொழில்சூழ்
மங்கையர்தம்தலைவன் மருவலர்தமுடல்துணிய
வாள்வீசும்பரகாலன் கலிகன்றிசொன்ன
சங்கமலிதமிழ்மாலே பத்திவைவல்லார்கள்
தரணியொடுவீசும்பாளுந் தன்மைபெறுவாரே. க0.

ப - ரை.— சங்கு - சங்கமும், மலி - திருமான், தண்டு-கதையும், சக்கரம்-
சக்கரமும், முதல் - இவைமுதலான சட்குராங்கங்களும், ஆகிய இவற்றை, முன்-
கண்முன்னே, ஏந்தம் - தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, நெடிய-நீண்ட, தாமரைக்கண்-
தாமரைபோன்றதிருக்கண்களையுடைய, பிரான்-மேலுறாபகாரசூன ஸர்வேஸ்வரன்,
அமரும்கோயில்-சிதம்பவாஸம்பண்ணும் சிவபதேசமாப், வங்கம்-மரச்கலஞ்சன், மலி-
நிறைந்த, கடல் - கடல்கூழ்ந்த, உலகில் - பூமியில், மலிவுவெய்து - ஸம்ரத்திமிக்கி
ருக்கிற, நாங்கூர் - திருநாங்கூரில், வைகுந்தவிண்ணகர்மேல்-வைகுந்தவிண்ணகர்
விஷயமாக; வண்டு - வண்டுகள், அறையும் - ஸத்தியாநின்றள்ள, பொழில்-
பொழிலாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, மங்கையர்தம்- திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு, தலை
வன் - பரதாராய், மருவலர்தம் உடல் - ஸத்ருக்கள் சரீரங்கள், துணிய - சிந்நம்
பிந்நமாம்படி, வாள் வீசும் - கட்குளத்தவீசுகிற, பரகாலன்-ஸத்ருமர்த்யவாய், கலி
கன்றி - கலிகைரிபான ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்தசாரம், ஏந்தம் மலி-
கலிஸங்கம் கொண்டாடத்தக்க, தமிழ்மாலே - த்ராவிடஸத்தஸத்தாப்பத்தையுடை
த்தான, இவைபத்து - இப்பத்துப்பாட்டுக்களையும், வல்லார்கள் - அப்யஸிச்சவல்ல
வர்கள், தரணியொடு - பூமியையும், வீசும்பு - பரமகாலத்தையும், ஆளும்-தளும்
படியான, தன்மை - அத்சபத்தையு, பெறுவார் - உடைபடாகப்பெறுவார்கள். (க0)

(வங்கமித்யாதி) கடல்கூழ்ந்தஹ-ஓமியில் மிக்களம்பத்தையுடைத்தான
திருநாங்கூரிலே வைகுந்தவிண்ணகர் விஷயமாக. (வண்டவறையும்
யாதி) வண்டுபாடும் பொழில்சூழ் திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு திரவா
ஹகர். (மருவலரித்யாதி) ஸத்ருக்களுடல் துணியும்படியாக வாள்வீசுகிற
பரகாலன்கலிகன்றிசொன்ன. (சங்கமித்யாதி) சங்கத்தாரம் சவும்கொண்
டாடும்படியான தமிழ்மாலையிப்பத்தையும் ஆத்ய : க்கவல்லவர்கள்,

மாக்கலத்தையுடைத்தான கடல்கூழ்ந்த ஹ-ஓமியில் ஸம்ஸ்யயி விஞ்
சியிருக்கிற திருநாங்கூரிலே வைகுந்தவிண்ணகரிலே கலிபாடிற்று.
கலிபாடினவர் - மயபாநமத்தமான வண்டுகள் யவநியாநின்றுள்ள
பொழிலாலேசூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு பரயாநரான[நடு
ஆழ்வார், ஸத்ருக்களுடல் துணியும்படியாக வாள்வீசுகிற, பரகாலன்-
ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, சங்கப்புலவர்கள் திரளவிருந்து தமிழ்கொ
ண்டாடப்புக்கால் இத்தையேகொண்டாடவேண்டும்படியான தமிழ்த்
தொடை பத்தையும் வல்லவர்கள்,

தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆபுந்தேத்யாதி.) சங்கப்புலவரென்றது - கவி[சுய
ஸம்மத்தையுடைத்தான சங்கப்பலகையில் விழ்வான்களென்றபடி. ... க0.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

உலயவிலுதியையுமாறும்படியான வைவவத்தைப்பெறுவர். க0.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

உலயவிலுதியும் தாங்களிட்டவழக்காம்படியான ஸ்வலாவத்தை யுடையராகப்பெறுவர். க0.

அடிவரவு.— சலம் திண்ணிய அண்டம் கலை மின் பெண்மை விளங்கனி ஆறு வங்கம் சங்கு திரு.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து - பத்தாந்திருமொழி - திருமடந்தை. ப்ரவேஸம்.

ஆப்தவிரோயிரஸநஸீலனாய், ஆப்தருடைய ஸர்வாபராய ஸஹனாய், ஸ்ரியபதியாய், ஸமஸ்தகல்பாணமஹாத்மகனாய், ஸர்வ ஸக்தியான ஸர்வேஸ்வரன், பிராட்டிமாருடனே, ஆப்தாராயமாக அரி மேயவிண்ணகரிலே யெழுந்த நுளிற்கிற ஸீலமஹாப்ராஹ்மயத்தை யநுஸந்தித்து, “இவனுமொருவனே! இதுவுமொருமஹாமே!”[யநு என்று நித்யஸூரிகளிடபட்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வர னெழுந்த நுளிறுக்கிற அரிமேயவிண்ணகரிலே நீசென்றாயு யென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருளிச்செய்கிறார். ... *

ஆப்தவிரோயிரஸநஸீலனாய் ஆப்தர்க்கு ஆபத்துக்களிலே தவும் ஸ்வலாவனுமான ஸர்வேஸ்வரன், தான் ஸரண்யனுமிடத்தில் புருஷகாரமாம் பிராட்டிமாரோடேகூடவந்து நிற்கிறபடியை யநுஸந் தித்து, நித்யஸூரிகள் “இதொருஸீலமஹாப்ராஹ்மயமிருந்தபடியென்!” என்று இதிலேயிடபட்டு ஆரூபிக்கும்படியாக அரிமேயவிண்ணக ரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றான், ஆனபின்பு நீயுமங்கேசென்று அவ னையாபுரயித்து உன்னுடைய குறைகளெல்லாவற்றையும் தீர்த்துக்[உரு கொள்ளப்பாராயென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார். *

திருமடந்தைப் ப்ரவேஸம்.— ஐத் வைகுந்தவிண்ணகரில் நரலிஹாராமக்கிஷ்ண வதாரகேஷ் றதங்கள் முதலானவற்றை யநுஸந்தித்தஆழ்வார், அடுத்த அரிமேய விண்ணகரிலிருக்குமவனையுமது ஹவிக்கவேணுமென்னுமாகையால் அவ்வபலாநங்களை மாறிமாறிப்பேசுகின்றகொண்டு அது ஹவிக்கிற ரென்னும் ஸம்மதையை யுட்கூடி கொண்டு, திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை உபநயலிக்கிறார் (ஆப்தவிரோயிரஸ நேத்யாடி.) இத்திருமொழியில் நரகாஸாரப்ரஹ்மீதிகளை நிரலித்தபடிகளைப் பற்ற (விரோயிரஸநஸீலனாயென்றது.) “கடலைக்கடைந்தமுதமளிக்கும்” “உண்ட பிரான்” என்றும், “சிறுகுறளாய்” என்றும் சொன்ன அபலாநங்களைப்பற்றவருளிச் செய்கிறார் (ஆபத்துக்களிலேவந்துதவும் ஸ்வலாவனுமானவென்று.) முதற்பாட் டைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாடி.)

மூ.— திருமடந்தைமண்மடந்தை யிருபாலும்திகழத்

திவினைகள் போயகல வடியவர்கட்கென்றும்

அருள்நடந்திவ்வேரு லகத்தவர் பணிய வாணோர்

அமர்ந்தேத்தவிருந்தவிடம் பெரும்புகழ்வேதியர்வாழ்
தருமிடங்கண்மலர்கள் மிகு கைதைகள் செங்கழுநீர்

தாமரைகள் தடங்கடொறு மிடங்கடொறும் திகழ

அருவிடங்கள் பொழில்தழுவி யெழில் திகழுநாங்கூர்

அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே.

க.

ப - ரா.— திருமடந்தை - பெரியபிராட்டியாரும், மண்மடந்தை - ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியும், இருபாலும் - இரண்டுபார்ச்சுவங்களிலும், திகழ - ப்ரகாசிக்க, அடிய வர்கட்கு - ஆபீதர்பக்கல், என்றும் - எப்போதும், அருள்நடந்து - கீர்ப்பைபண்ணி, அத்தாலே, திவினைகள் - கொடியபாபங்கள், போய் அகல - விட்டோடுமப்படி, இவ் வேழ் உலகத்தவர் - இந்தஸப்தலோகங்களிலுள்ளாரும், பணிய - ஆஸ்ரயிக்கவும், வா ணோர் - நித்தஸூரிகள், அமர்ந்து - இஸ்ஸம்ஸாரவிபூதியில்சால்பொருந்தி, ஏத்த - ஸ்தோத்ரம்பண்ணவும், இருந்த - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, இடம் - தீவ்யதேச மாய்; பெரும்புகழ் - மஹாப்ரஸித்தரான, வேதியர் - ப்ராஹ்மணர், வாழ்தரும் - வர்த்திக்கிற, இடங்கள் - இடங்களை யுடைத்தாய், மலர்கள் மிகு - புஷ்பஸம்ர்த்தைய யுடைய, கைதைகள் - தாழைகளும், செங்கழுநீர் - ரக்தோத்பலங்களும், தாமரைகள் - தாமரைகளும், தடங்கள் தொறும் - தடாகங்கள் தோறும், இடங்கள் தொறும் - பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம், திகழ - விளங்கவும், பொழில் - சோகையானது, அருவிடங்கள் - ஆகாசாவகாசமடைய, தழுவி - இடைமடைத்துக்கொண்டு ஒங்கி, எழில்க்கழும் - அழகுவிளங்காநின்றன, நாங்கூர் - திருநாங்கூரில், அரிமேயவிண்ணகரம் - அரிமே யவிண்ணகரில் எம்பெருமானே, மடநெஞ்சே - எனக்குவிதேயமான நெஞ்சே, வணங்கு - ஆஸ்ரயி என்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்திருர். (க)

முதற்பாட்டு. (திருமடந்தையித்யாதி) புருஷகாரஹஞ்சையான பெரியபிராட்டியாரும் ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியாரும் எழுந்தருளியிருந்து விளங்க, திவினைகளானவை விட்டகல,

முதற்பாட்டு.— (திருமடந்தைமண்மடந்தையிருபாலும்திகழ) “நகஸ்விந்நாபராயதி” என்று - குற்றத்தைப்பொறுப்பிக்கும்பிராட்டியா ட்டியும், “முதலிலேகுற்றந்தன்னைக்காண்கிறதென், பின்னைப்பொறு ப்பிக்கிறதென்” என்று, குற்றங்கண்டு பொறுக்கையுங்கூட மிகையாய் படியிருக்கிற ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியும், இரண்டிடத்திலும்விளங்க. குற் றத்தைப்பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி ; குற்றங்கண்டு கைவிடவொ ண்ணாதவிடத்தில், “குற்றம்கணக்குகிற விதுக்குமலமென்” என்றிரு க்கும் ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டி. (திவினைகள் போயகல) இப்படிப்பட்டபிரா ட்டிமாருடைய நித்யஸந்நியியாலே, ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அபூதவியஷய த்து “ஸரஸாரேஷு-நாராயமாந் | கதிபாயி” என்கைக்கு விஷயமற்றிரு க்குமாய்த்து.

முதற்பாட்டு.— (திருவித்யாதி.) “திவினைகள் போயகல” என்றபடித்தைக் கடாஷித்த, பிராட்டிமாரிருவரையும் சொன்னதுக்கு உட்கருத்தையருளிச்செய் திருர் (நகஸ்விதித்யாதி.) இவர்களுக்கிவை ஸ்வாலாவிகங்களோவென்ன (குற்றத் தையித்யாதி.)

ஆஸ்திரீதர்க்கு, என்று மருள்நடந்து-நாடோறுமருள்பண்ணி. (இவ்வேழுலகித்யாதி) இந்தஸப்தஜீபவதியான லோகத்திலுள்ள ராஸுயிக்க. நித்யஸ-ஞரிகள் விடாதேநின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ண விருந்தவிடம். (பெரும்புகழித்யாதி) மிக்கபுகழையுடைய ஸ்ராவம்மணர் வாழுகிற[விடம். வாழ்தருமிடங்கள். (மலரித்யாதி) பூக்கள்மிக்க தாழைகள், செங்கழுநீர், தாமரைகள், தடங்கள்தோறும் பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம் மிக. (அருவிடம்) ஆகாசம். ஸ-ஞக்ஷமதையாலே, அருவிடமென்று-ஆகாசத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆகாசாவகாசமெல்லாம் பொழில்வளர்ந்து இப்படிப்பட்ட அழகுவிளங்காநின்றுள்ள நாங்கூர். க.

பொறுப்பிக்குமவனும் பொறைக்கு உவாத்தானவனும் எப்போது மொக்க அருகேயிருக்கையாலே ஆஸ்திரீதர்பக்கல் எப்போது மவனருளேநடந்து, அத்தாலே கொடிய அபராயங்கள் † “இவ்வோவிடங்கள் நமக்கிருப்பிடமல்ல” என்றுவிட்டோட, “இப்படியிருக்கிற விவனல்லது லோகத்திலேவேறு ஆபுரயணீயரில்லை” என்று ஏழு[யருவகைப்பட்டலோகங்களிலுள்ளருமடைய ஆஸுயிக்க, ஷேவர்களுங்கூடக்கால்பொருந்தவரிதாம்படியான இஸ்ஸஸாரவிஹ-ஞதியிலே அஸ்ப்ஷேடஸஸாரமந்யரான நித்யஸ-ஞரிகள்பொருந்தி ஆஸுயிக்கும்படியாக விருக்கிறவிடம்.

(பெரும்புகழித்யாதி) இவனை யதுஹிக்கையே யாத்ரையாம்படிசமைகையாலே மிக்கபுகழையுடைய ஸ்ராவம்மணர் வர்த்திக்கிறவிடங்களை யுடைத்தாய், மலர்கள் மிகு கைதைகள் துடக்கமானவற்றையுடைத்தாயிருக்கிற திருநாங்கூரென்னுதல்; வாழ்தருமிடங்களிலேயுண்டாய் அவர்களுக்குறுப்பாயிருக்கிற மலர்கள் மிகு கைதைகள் துடக்கமானவற்றையுடைத்தாயிருக்கிற வென்னுதல். பூக்கள் மிக்கிருந்துள்ள தாழைகள், செங்கழுநீர், தாமரைகள், இவை, பாரந்தபொய்கைகள்தோறும் அவகாசங்கள்தோறும் விளங்க. இங்கிடமில்லாமையாலே சோலையானது ஆகாசத்திற்பரப்பையுடைய இடமடைந்துக்கொண்டோங்கி அழகு விளங்காநின்றுள்ள. அருவிடமென்று-ஸ-ஞக்ஷமதையைப்பற்ற ஆகாசத்தைச்சொல்லுகிறது. க.

“திருமடத்தை மண்மடத்தை யிருபாலும்கிகழ - அடியவர்கட்கு என்று மருள்நடந்து - திவினைகள் போயகல-இவ்வேழுலகு” இத்யாதிபாலே அந்வயம்திருவுள்ளம்பற்றி, தடுத்துணமாக வாக்யார்ய மருளிச்செய்கிறார் (பொறுப்பிக்குமித்யாதி.)

அவர்களுக்குறுப்பாய் - அவர்கள் பண்ணும் ஸமாராயங்களுக்குறுப்பாய். “தழுவி” என்றதின்மீதும் (பரப்பையித்யாதி.) மீயிரப்பததி என்று தோற்றுகையாலே மூர்த்தமான ஆகாசத்தை “அரு” என்று அமூர்த்தமாகச்சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அருவிடமென்றித்யாதி.) க.

† “அபராயங்கள்” என்கிறவிடத்தில் “பாபங்கள்” என்று சில ஸ்ரீகோசங்களிற காண்கிறது.

மூ.— வென்றிமிகுநாகனுரமது வழியவிரும்

விறலாழித்தடக்கையன் விண்ணவர்கட்கன்று
குன்றுகொடு குரைகடலைக்கடைந்தமுதமளிக்கும்
குருமணியென்றாரமுதம் குலவியுறைகோயில்
என்றுமிகு பெருஞ்செல்வத்தெழில்விளங்குமறையோர்
ஏழிசையும் கேள்விகளுமியன்றபெருங்குணத்தோர்
அன்றுலகம் படைத்தவனேயனையவர்கள் நாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ௨.

ப - ரை.— வென்றிமிகு-ஐயம்மிக்க, நாகன்-நாகாஸுரனுடைய, உரம்-பலம், அழிய - நசிக்கும்படி, விசிறம் - வீசாநின்றான், விறல் - மிடுக்கையுடைய, ஆழி-திருவாழியை, தடம் - பெரிய, கையன்-திருக்கையிலேயுடையனாய், அன்று - கடல் கடைந்து அமர்தம்வாங்கித் தரவேணுமென்று தேவஜாதி அர்த்தத்தவன்று, விண்ணவர்கட்கு - இந்த்ராதி தேவர்களுக்காக, குன்று கொடு - மந்தரபர்வதத்தை நட்டு, குரைகடலை - கோஷிக்கிற ஸாகரத்தை, கடைந்து - மதரம்பண்ணி, அமுதம் - அமர்தத்தை, அளிக்கும் - அவர்களுக்கு கர்பைபண்ணின, குருமணி - சூலாக் யமான மணிபோன்ற, என் ஆர் அமுதம்-என்னுடைய அதர்ப்தாமர்தமானவன், குலவி உறை - விரும்பிவர்த்திச்சிற, கோயில் - தவ்யஸ்தாநமாய்; என்றும் - பரதிநீரமும், மிகு-மிகுத்துவருகிற, பெரும்செல்வத்த - நிரவதகஸம்பத்தையுடையராய், எழில்வி ளங்கும்-அழகுவிளங்காநிற்பாராய், மறையோர்-வேதத்தைக்கரைகண்டிருப்பாராய், ஏழிசையும்-ஸப்தஸ்வரங்களும், கேள்விகளும்-மற்றுமுண்டான அங்கோபாங்கங் களும், இயன்ற-அதிசரித்த, பெரும் குணத்தோர்-மஹா குணப் பராராய், அன்று—, உலகம் படைத்தவனே அனையவர்கள் - ஜகதஸ்ரஷ்டிபண்ணின ப்ராஹ்மாவைப் போலே ஸாபாதுக்ரஹஸமர்த்தரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற, நாங்கூர்— (௨)

இரண்டாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) புக்கபோரில் வென்றி மிகும்படிபொருள் நாகனுடைய வலமழியவிரும்பிடுக்கையுடையதிரு வாழியைப் பெரியகையிலேயுடையவன். (விண்ணவரித்யாதி) இந்த்ராதிக்கருக்காக மந்தரபர்வதத்தைக் கடலில்நடுநெஞ்சிலே நட்டு அது கதறக்கடைந்து அவர்களுக்கு அம்ஸிதத்தைக்கொடுத்தருளும்.

இரண்டாம்பாட்டு.— (வென்றியித்யாதி) புக்கபுக்க நுறைதோறும் வெற்றிகொள்ளக்கடவனாய் இந்த்ராதிகள் குடியிருப்பழித்துத்திரிகிற நாகாஸுரனுடைய மிடுக்கழியும்படியாக வீசாநின்றான் மிடுக்கையுடைய திருவாழியைத்திருக்கையிலேயுடையவன். நாகாஸுரனேநிரவரி த்து தேவஜாதிக்குக்குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்துவிட்ட வளவன் றிக்கே, அவர்கள் “எங்களுக்குக் கடல் கடைந்து அம்ஸிதத்தைவாங்கி த்தரவேணும்” என்ன ; அவர்களுக்காக மந்தரத்தைநட்டு, யோஷ த்தையுடைத்தாயிருக்கிற கடலைக்கடைந்து, அவர்களுக்கு அம்ஸிதத் தைக் கொடுத்தவன்.

இரண்டாம்பாட்டு.— (வென்றியித்யாதி.) முதற்பாட்டிற்சொன்ன தீவினைகள் போயகலப் பண்ணுகைக்குறப்பான விரோயிரிஸரஸீலதையையும், ஏழுலகத்த வர் பணிகைக்கு உபயுத்தமான உதவிகளையும் மேற்பாட்டுக்களில் யருளிச்செய்ய க்கோலி, அதில், கீழ்த்திருமொழியில் “ஆறுதசினத்திஸ்” என்கிறபாட்டிலும் முதற் பாட்டிலும் ப்ராஸ்துதமான நாகநிரஸரத்தையும் அம்ஸிதமயுநத்தையுமருளிச்செய் கிறாரிப்பாட்டிலென்று ஸங்கதி.

“உரமது” என்றவிடத்தில் உத்கர்ஷத்தையருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ராதிகளி த்யாதி.)

மூ.— உம்பரும் வீவேமூலகுமேழ்கடலுமெல்லாம்

உண்டபிரா னண்டர்கள் முன்கண்டுமகிழ்வெய்த
கும்பமிகுமதயானை மருப்பொசித்துக் கஞ்சன்

குஞ்சிபிடித்தடித்தபிரான்கோயில் மருங்கெங்கும்
பைம்பொனெடு வெண்முத்தம் பலபுன்னைகாட்டப்

பலங்கனிகள் தேன்காட்டப் படனாரேரன்குல்
அம்பனையகண்மடவார்மகிழ்வெய்துநாங்கூர்

அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ங.

ப - ரை.— உம்பரும் - தேவர்களும், இவ்வேமூலகும் - இந்தஸப்தலோகங்களும், ஏழ்கடலும் - ஸப்தஸமுத்ராங்களும், ப்ரளயத்தில் நோவுபடப்புக அனவநசியாதபடி, எல்லாம் - இவையெல்லாவற்றையும், உண்ட - அமுதுசெய்த, பிரான் - உபகாரகனாய், கர்ஷணரூபவந்தவதரித்து, அண்டர்கள் - இடையர்கள், கண்டுமகிழ்வெய்த - கண்டுஉக - கும்படி, முன் - அவர்கள்முன்னே, கும்பம்மிகு - குடம்போன்ற பெரிய மஸ்தகத்தையுடைய, மதயானை - மதமுதிதமான குவலயாபீடத்தின், மருப்பு - கொம்பை, ஒசித்து - முறித்து, கஞ்சன் - கம்ஸனுடைய, குஞ்சிபிடித்து - மயினைப்பிடித்து, கடித்த - தலைகீழாகத்தள்ளி முதுக்கிலேஅறைந்து அவனைஉழியச்செய்த, பிரான் - உபகாரகனுடைய, கோயில் - ஸ்தாரமாய்; மருங்கு எங்கும் - பக்கமெல்லாம், பலபுன்னை - பலவானபுன்னைகள், மொட்டும் பூவுமாய்ப்பூச்சு நின்று, பைம்பொனெடு - அழகியபொன்னையும், வெண்முத்தம் - வெளுத்தமுத்துக்களையும் கூட்டினுப்போல், காட்ட - காணப்பட, பலங்கனிகள் - பலாப்பழங்கள், தேன்காட்ட - மதுசொரித்துகாட்ட, படம் - படத்தையுடைய, அரவுள் - ஸர்ப்பம்போலும் அழகிய, அங்குல்-நிதம்பத்தையும், அம்பு அனைய-சரங்கள் போலும், கண் - கண்களையுமுடைய, மடவார் - ஸ்திரீகள், அவற்றைக்கண்டு, மகிழ்வெய்தும் - ஸந்தோஷிக்கிற, நாங்கூர்—, (ங)

குருமணி—மருவான மணியென்றபடி.என்றா முதம்உரு—
... .. கோயில். (என்றுமிதித்தியாடி) நாள்செல்ல நாள்செல்ல மிக்கு
வளருகிற ஸ்வரங்களுக்கும் அழகு விளங்காநின்ற மறையும் ஸப்த
ஸ்வரங்களும் இவற்றில் பூவணத்தாலேசேர்ந்த ஆத்மமூணை
பேதமாய். (அன்றுலகமித்தியாடி) ஸ்ரஹ்மாவைப்போலே ஸாபாநம்
ரஹ்ஸமரபரான ஸ்ரஹ்மணர் வர்த்திக்கிற. உ.

(குருமணி)அவர்கள் “நிவேண்டா, எங்களுக்கு உப்புச்சாறமையும்”
என்ன ; பெருவிலையான தன்படியொன்றும் பாராதே, தன்தோள்
நோவும்படி கடலைநெருக்கிக்கடைந்து அவர்களுக்கு அம்ஸிதத்தை உப
கரித்தவன்.(என்றா முதம்) அவர்களம்ஸிதம்போலன்றிக்கேதம்முடைய
அம்ஸிதமிருக்கிறபடி. கொண்டாடிக்கொண்டுவர்த்திக்கிறதேஸம்.

(என்றுமித்தியாடி) நாள்செல்ல நாள்செல்ல மிக்குவாராநின்றள்ள
நிரவயிகஸம்பத்தையுடையராய், அத்தாலேஅழகுவிளங்காநிற்பாராய்,
வேடித்தைக்கரைகண்டிருப்பாராய், ஸப்தஸ்வரங்களையும் மற்றுமுண்
டான அங்கங்களையும் “இவர்களில் மேற்பட அபிகரித்தாரில்லை” என்
னும்படி அதிலுண்டான வாஸநையாலே ஆத்மமூணப்பரவாராமாய்,
தனித்தனியே ஜமதஸ்ஸிஷ்டிக்ஷமருமானவர்கள் வர்த்திக்கிற திரு
நாங்கூரில். உ.

மருவானமணி - ஸ்ராவ்யமான மணியென்றாய், அர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவர்
களித்தியாடி.) “குலவி” என்றதுக்கர்யம் (கொண்டாடிக்கொண்டென்றது.) (உ)

மூன்றும்பாட்டு. (உம்பருமித்யாதி) ஷேவஜாதியும் ஸகலலோகங்களும் ஸப்தஸமுத்ரங்களும் ப்ரளயத்திலே நசியாதபடி அமுதுசெய்த உபகாரகன். அண்டர் - இடையர், கண்டுகக்க, க்ஷீஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து, குடம்போன்ற பெரியமஸ்தகத்தையுடைய மடிமுடிதமான குவலயாபீடத்தின்கொம்பை முறித்து, க0ஸன்மயிரைப்பிடித்து விழவிட்டு, அவனைத்தகர்த்த உபகாரகன். கோயிற்பக்கமெல்லாம். (பைம்பொனித்யாதி) அழகியபொன்னுடனே வெண்முத்தைப்புன்னைகாட்ட, பலாப்பழங்கள் தேன்சொரிய. (படவரலித்யாதி) அரவின்படத்தை யொத்த அல்குலையும் அம்புபோன்ற கண்ணையுமுடையராயிருக்கிற ஸ்த்ரீகள், “இன்னதிலே ின்னதுண்டாகக்கடவது என்று வ்யவஸ்யையின்றிக்கேயிருந்ததி!” என்று இவைகண்டு ஆர்ச்சயப்படுகிற ஊர். ந.

மூன்றும்பாட்டு.— (உம்பருமித்யாதி) ஷேவஜாதியும், இந்த ஏழு வகைப்பட்டலோகங்களும், இத்தைச் சூரப்போந்திருக்கிற கடல்களேழும், இவையுடைய ப்ரளயத்திலே நோவுபடப்புக வயிற்றிலே வைத்துநோக்கின உபகாரகன்; க்ஷீஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து இடையர் கண்டு ப்ரீதரம்படியாக, குடம்போலே பெரியமஸ்தகத்தையுடைத்தாய் மடிமுடிதமாயிருந்துள்ள குவலயாபீடத்தினுடையகொம்பைமுறித்து, அநனரம் க0ஸனுடைய மயிரைப்பிடித்துத் தலைகீழாகத்தள்ளி முதுமிலே யறைந்து அவனையழியச்செய்த உபகாரகனுடைய கோயில்.

பரிஸரமடைய. (பைம்பொனெடுவெண்முத்தம்பலபுன்னைகாட்ட) புன்னைகளானவை மொட்டும்பூவுமாய்ப்பூத்து நின்றபோதுபொன்னிலே முத்தையமுத்தினுப்போலே காட்டாரின்றது; பலாப்பழங்கள் தேன்காட்டாரின்றது; படத்தையுடைத்தான அரவுபோலே அழகிய அல்குலையுமுடையராய், அம்போடொத்த கண்ணையுமுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள், “இன்னபோதின்னது, இன்னதிலின்னதுண்டாம் என னும் வ்யவஸ்யையின்றிக்கே யிருந்ததி!” என்று அவற்றைக்கண்டு த்ரிப்தைகளாகிற. ந.

மூன்றும்பாட்டு.— (உம்பரித்யாதி.) கீழ்த்திருமொழியில் “அண்டமும்” என்கிறபாட்டில் - ஆபத்ரக்ஷணமும், “பெண்மைமிசு” என்கிறபாட்டில் - ப்ரஸ்துத பூதநாநிரஸநத்தால் அவனைவுவின க0ஸநிரஸமும் திருவுள்ளத்தில் தோன்றி, அவற்றையிப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறாரென்று முதற்பாட்டோடே ஸம்மதி.

“அண்டர்கள்” என்றதின்ரயம் (இடையரென்றது.)

“ஏர்” என்றதின்ரயம் (அழகியவென்றது.) “காட்ட - மகிழ்வெய்தும்” என்ற வர்த்தமாநநிர்ஷோத்தால் - எப்போதும் பழுத்து மயுசொரிந்திருக்கு மென்கை வலிக்கையாலே யருளிச்செய்கிறார் (இன்னபோதின்னதென்றது.) “புன்னை-பொன்முத்தம் - காட்ட” என்கையாலே (இன்னதிலின்னதென்றது.) ... ந.

நாலாம்பாட்டு.— (ஒடாதவித்யாதி.) கீழ்த்திருமொழியில் முதற்பாட்டிலும் இரண்டாம்பாட்டிலும் ப்ரஸ்துதமான நரலிஹாவதாரத்தாலே - விரோயிரிஸமும் ஆபநிதபுத்தக்குதவினமைபுமருளிச்செய்கிறாரென்று, இதுக்கும்முதற்பாட்டோடே ஸம்மதி.

மூ.—ஓடாதவாளரியினுருவமதுகொண்டன்
 ஹுலப்பில்மிகு பெருவரத்தவிரணியனைப்பற்றி
 வாடாதவள்ளுநிரால்பிளந் தவன்றன்மகனுக்
 கருள்செய்தான்வாழ்மிடம் மல்லிகைசெங்கழுநீர்
 சேடேறுமலர்ச்செருந்தி செழுங்கமுகம்பாளை
 செண்பகங்கள் மணநாறும் வண்பொழிலினூடே
 ஆடேறு வயலாலேப்புகைகமழநாங்கூர்
 அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ச.

ப - ரை.—அன்று-ப்ரஹ்லாதனைநிர்ப்பந்திக்கிறகாலத்திலே ; ஓடாத - ஹிரண்யனுடைய பலத்தைக்கண்டு பிற்காலியாத, ஆளரியின்உருவம் கொண்டு - நரலிம்ஹமானவடிவைக்கொண்டு, உலப்புஇல்-ஸங்க்யாரஹிதமான, மிகுபெருவரத்த-மிகவும் பெரியவாங்கனையுடைய, இரணியனை-அந்தஹிரண்யனை, பற்றி-பிடித்து, வாடாத - வளையாத, வள் - தீக்தணமான, உநிரால் - நகங்களால், அவன்மார்வை, பிளந்து - இருபிளவாம்படிபண்ணி, அவன்றன்மகனுக்கு - அவன்பிள்ளையான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு, அருள் செய்தான் - அருளைப்பண்ணின ஸ்வாமி, வாழும் இடம்-வர்த்திக்கிற ஸ்தானமாய் ; மல்லிகை - மல்லிகைகளும், செங்கழுநீர் - ரக்தோத்பலங்களும், செடுஏறுமலர் - திரளப்பூந்த்பூவையுடைய, செருந்தி-சுரபுண்ணைகளும், செழு - அழகிய, சமுகம்பாளை - பாக்குப்பாளைகளும், செண்பகங்கள் - செண்பகப்பூக்களும், மணநாறும் - பரிமளம்கமழுகிற, வண்பொழிலின்ஊடே - அழகியசோலைமீது, ஆடுஏறுவயல்-கரும்புஆடுகைக்காக ஏறினவயலில், ஆலைப்புகைகமழும் - ஆலைப்புகைபரிமளிக்கிற, நாங்கூர்.— ... (ச)

நாலாம்பாட்டு. (ஓடாதவித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய பலத்தைக்கண்டு பிற்காலியாத நரலிம்ஹமான வடிவைக்கொண்டு, முடிவில்லாத ஷேவர்கள் கொடுத்த வரத்தையுடைய ஹிரண்யனைப்பிடித்து. [உரு (வாடாதவித்யாதி) வளையாதவுநிராலே அவன்மார்வைப்பிளந்து அவன்மகனுக்கு அருள்செய்தான் வாழ்மிடம்.

நாலாம்பாட்டு.— (ஓடாதவித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலைக் கண்டால் பிற்காலியாதபடியான நரலிம்ஹத்தினுடையவென்னுதல்; அன்றிக்கே, நாட்டில்நடையாடாத நரலிம்ஹமென்னுந்நடத்தல். (உலப்பில்) அஸங்க்யேயமாய் ஒரோவரங்களே முடிவுகாணவொண்ணாதபடியாயிருப்பதாய், வரங்கொடுத்த ஷேவதைகளுக்குங்கூடக்குடியிருப்பரிதாம்படிபெரியவரத்தையுடைய ஹிரண்யனைப்பற்றி. (வாடாத) ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலிலே தைத்தால் வளையக்கடவதன்றிக்கே கூர்மைமிக்கிருக்கிற திருவுநிராலே இரண்டுகூரும்படிபிளந்து, அவன்பக்க விழவுதிரும்படி “அவன்மகன்” என்று ஸ்ரீப்ரஹ்லாடாழ்வான் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற ஷேஸம்.

“மிகு” என்றதுக்குததாத்தபாயம் (ஓரோவித்யாதி.) உகிருக்குவாட்டமாவது-வளிகையென்று விவகித்தருளிச்செய்திருர் (ஹிரண்யனுடையவித்யாதி.) அவன்பக்கவிழவுதிரும்படி யென்றது-ஹிரண்யன் தன்னருளுக்கு விஷயமாகாமல் முடிந்தானே ! என்னும் திருவுள்ளத்தில் குறைதிரும்படியென்றபடி.

மூ.—கண்டவர்தம் மனம்மகிழ மாவலிதன் வேள்விக்
 களவில்மிகுசிறுகுறளாய் மூவடியென்றிரந்திட்
 டண்டமுமில்வலைகடலுமவனிகளுமெல்லாம்
 அளந்தபிரானமருமிடம் வளங்கொள்பொழிலயலே
 அண்டமுறு முழுவொலியும் வண்டினங்களொலியும்
 அருமறையினொலியும் மடவார்சிலம்பினொலியும்
 அண்டமுறு மலைகடலினொலிதிகழுநாகூர்
 அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ௩

ப - ரை.—கண்டவர்தம்மனம்-கண்டவர்களெல்லாருடைய நெஞ்சும், மகிழ-
 ஆந்திக்கும்படி, மாவலிதன்வேள்வி - மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே, களவில்மிகு-
 க்ரித்ரிமத்தில்மிக்கு, சிறுகுறளாய்-வடிவில்சிறுத்தவாமருளாய், மூவடி என்று-மூன்று
 அடிகள் தரவேணும் என்று, இரந்திட்டு - யாசித்து, அண்டமும் - ஆகாசத்தையும்,
 இ-இவ்வருகான, அலைகடலும் - அலையெறியாநின்றள்ள ஸாகரங்களையும், அவனிக
 ளும் - ஸப்தத்வீபமான பூமிகளையும், எல்லாம்-இவையெல்லாவற்றையும், அளந்த-
 அநாயாஸேந அளந்தகொண்ட, பிரான் - உபகாரகன், அமரும் - நித்யவாஸம்
 பண்ணுகிற, இடம் - தேசமாய் ; வளங்கொள் - ஸம்ர்த்தியுடைத்தான, பொழில்
 அயலே - பொழிலின் அருகே, அண்டம் உறும் - ஆகாசத்திலே சென்று வ்யாபரி
 க்கிற, முழுவொலியும்-வாத்யகோஷங்களும், மதுபாநம்பண்ணிக் களித்தப்பாக்கிற,
 வண்டினங்கள் ஒலியும் - எண்ணீசுளின்த்வநியும், அருமறையின் ஒலியும் - சூர்ச்சுஹ
 வேதகோஷமும், மடவார் சிலம்பின்ஒலியும் - ஆடுகிற ஸ்த்ரீகளுடைய சிலம்பின்
 கோஷமும்; அண்டம் உறும் - அண்டபித்தியிலேசென்று, அலை - அலையெறிக்ற,
 கடலின் ஒலி-பரளயார்ணவகோஷம்போலே, தீசமும் - வினங்குகிற, நாகூர்—.

சேடு - திரட்சி. திரளப்பூத்தசெருந்தி, அழகிய கருமாமாலை.
 (செண்பகமித்யாதி) செண்பகப்பூ மணங்கமழுகிற அழகிய பொழி
 ன்நடுவே ஆடுகையிலேயுற்றவயலில் ஆலைப்புனைகமழும் நாகூர். ௩.

மல்லிகை, செங்கழுநீர், சேடு - திரட்சி. திரளப்பூத்த பூவை
 யுடைத்தான செருந்தி, அழகியகருகம்பாலை,செண்பகம், இவை பரி
 மளத்தைப் புறப்படவிடாநின்றள்ள அழகியபொழிவின் நடுவே ஆடு
 கைக்காக ஏறினவயலில் ஆலைப்புனையானது கமழாமாய்த்து. ௪.

ஆடுகைக்காக - கரும்பாடுகைக்காக. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (கண்டவரித்யாதி.) கீழ்த்திருமொழியில் நரலிஹாவதார
 மதுஹித்தவர் ராமாவதாரத்தின்போய் அதுஹித்தார் ; அப்படியே இங்கும்-நர
 லிஹாவதாராநுஸந்த்யாநாநாரம் ராமாவதாரத்தில் போகவொருப்பட, நடுவே
 வழிபறிக்காரரைப்போலே களவில்மிக்க குறள்வந்து நெஞ்சைவஞ்சிக்க, அங்கே
 அகப்பட்டதுஹித்துக்கொண்டு, தேவர்க்குதவினதும் எல்லார்க்குமுதவித் திருவடி
 களைப்பரப்பினமையுமநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸம்மதி. ஆகையிதே, “கண்டவர்தம்
 மனம்மகிழ” என்று - தன்னெஞ்சு அபஹீதமானத்தையும் ஸஞ்சிப்பித்தது.

அஞ்சாம்பாட்டு. (கண்டவரித்யாஜி) அதுகூலப்ரதிகூல விஹாம
மன்றியே கண்டாரெல்லாரும் ஆநந்திக்கும்படி, மஹாஸவியுடைய
யாமத்திலே க்ஃத்ரிமம்மிக்க குறளாய், மூன்றடிதா என்றிரந்து.
(அண்டமுமித்யாஜி) ஆகாஸத்தையும் அலையெறிகிற கடலையும் ஸப்த
ஜ்விபமான ஹுமிகளையெல்லாமளந்த உபகாரகன் நித்யவாஸம்பண்
ணுகிறவிடம். (வ்ளங்கொளித்யாஜி) அழகுடைத்தான பொழிலருகே
அண்டத்திலே சென்றுகிட்டுகிற வாஜ்யவோஷங்களும், மயபாநம்
பண்ணிக்களித்துப் பாடுகிற வண்டுகளின்யிவரியும், வேடிவோஷமும்,
ந்ஃத்தம்பண்ணுகிற மடவாருடைய சிலம்பொலியும், அண்டத்திலேயே
செல்ல யிவரிக்கிற கடலோசையாலும் விளங்காநின்றுள்ள நாங்கூர்.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (கண்டவர்தம்மனம்மகிழ) அதுகூலப்ரதிகூல
விஹாமமின்றிக்கே கண்டவர்கள் நெஞ்சானது மகிழும்படியாக,
மஹாஸவியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே, “ இவன்ஜேவகார்யம் செய்கி
ருன்” என்று தோற்றாதபடியாக “ நாட்டில் வாமநர்கள் திருவுலகளந்
தருளினவிடம்” என்னும்படியான வாமநவேஷத்தை பரிஃரஹித்து,
“ எனக்குமூன்றடிவேணும் ” என்று அர்ச்சித்து, ஆகாஸத்தையும்
அலையெறியாநின்றுள்ளகடலையும் ஜ்விபங்களையுமெல்லாம் அநாயாஸேந
அளந்து கொண்ட உபகாரகன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(வ்ளமித்யாஜி) ஸம்ஸீயியையுடைத்தாயிருக்கிறபொழிவினருகே,
ஆகாஸத்தில் அவகாஸமுள்ளவிடமெங்கும் போய் வ்யாபரிக்கிற வாஜ்
யவோஷமும், மயபாநம்பண்ணுகிற வண்டுகளினுடைய யிவரியும்,
வேடிவோஷமும், ஆடுகிறஸ்த்ரீகளினுடையசிலம்பொலியும், அண்ட
வித்தியிலே சென்று அலையெறிகிற ப்ரளயார்ணவவோஷம்போலே
விளங்காநின்றுள்ள. ௫.

களவில்-களவில்லை என்னும்படி தோற்றுமவனாய், மிகவும்சிநிசாய்க்குறளான
வேஷத்தையுடையனாய் என்று ஸஸ்டார்யம் திருவுள்ளம்பற்றி, வலிதார்யமரு
ளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாஜி;) லோகத்தில் வாமநர்களெல்லாரும் த்ரிவிக்ரமனோ
டொப்பாரென்னும்படி மிகவும்குள்ளே யென்றபடி.

“ அயல்” என்றதினார்யம் (அருகேயென்றது.) “ முழுவொலி” என்றதினார்யம்
(வாஜ்யவோஷமென்றது.) ௫.

ஆரூம்பாட்டு.— (வாஸித்யாஜி.) நடுவேவழிபறித்தவர் மாண்வேஷத்தை அது
ஹித்தவநனாரம், “ மின்னணையதுண்மருங்குல்” என்கிறபாட்டிலதுஹித்த ராமா
வதாரத்தை அதுஹிக்கிருரென்றுஸம்மதி.

மூ.—வாணெடுங்கண்மலர்க்குந்தல் மைதிலிக்கா விலங்கை

மன்னன்முடியொருபதும் தோளிருபதும்போயுதிர

தாணெடுந்திண்சிலைவளைத்த தயரதன்சேயென்றன்

தனிச்சரண்வானவர்க்கரசு கருதுமிடம் தடமார்

சேணிடங்கொள் மலர்க்கமலம் சேல்கயல்கள்வானை

செந்நெலொடு மடுத்தரியவுகிர்ந்த செழுமுத்தம்

வாணெடுங்கண்கடைசியார்கள் வாருமணிநாங்கூர்

அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே.

கூ.

ப - வர.—வாள் - வாள்போலே கூரிதாய், நெடு - நீண்ட, கண் - திருக்கண்
களையும், மலர் - பூக்களையும், கூந்தல் - மயிர்முடியையுமுடைய, மைதிலிக்கா - பிரா
ட்டிக்காசு, இலங்கைமன்னன் - லங்காதிபனுள் ராவணனுடைய, ஒருபதுமுடியும் -
பத்துத்தலைகளும், இருபதுதோளும் - இருபதுதோள்களும், போய் உதிர-உதிர்ந்து
போம்படி, தாள்-பூட்டப்பட்டநாணையுடைத்தாய், நெடு-நீண்ட, திண்-திருடமான,
சிலை - வில்லை, வளைத்த - வளையப்பண்ணின, தயரதன்சேய்-தசரதன்பெற்றமகனாய்,
என்றன் - எனக்கு, தனிச்சரண் - அத்திதியரக்கூறுகள், வானவர்க்கரசு - நித்தஸூ
ரிநிர்வாஹகன், கருதும் இடம்-வர்த்திக்கிற ஸ்தலமாய் ; தடம்நூர் - பொய்கைகள்
நிறைந்திருப்பதாய், சேண் இடம்சொள் - ஆகாசமுள்ள விடமெங்கும் ஒங்கியிரு
க்கிற, மலர் - பூக்களையுடைத்தான, கமலம் - தாமரையையும், சேல்கயல்கள்வானை-
சேல்கயல்வானை என்னும் மதஸ்யங்களையும், செந்நெலொடும் - செந்நெலோடே,
அடுத்து அரிய - அடுத்துப்பிடித்து அறுக்க, உதிர்ந்த - அவற்றினின்று முதிர்ந்த,
செழு - அழகிய, முத்தம் - முற்றுக்களை, வாள் - வாள்போலேகூரிய, நெடு-நீண்ட,
கண் - கண்களுடைய, கடைசியார்கள்-கர்ஷகஸ்பீரிகள், வாரும் - வாருகிற, அணி-
சுந்தரமான, நாங்கூர்—.

...

...

...

...

(கூ)

ஆறும்பாட்டு. (வாணெடுங்கணித்யாதி) வாள்போலே கூர்ந்து
நெடிதானகண்ணழகையும், மலரையுடைய குரலையுமுடைய பிராட்டி.
க்காக. (இலங்கையித்யாதி) லங்கேஸ்வரனுள் ராவணன் பத்துத்தலை
யும் இருபதுதோளும் உதிர, தானையுடைத்தாய் நெடிதாய் வலையுடைய
சிலையைவளைத்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன். சேயென்று - பிள்ளை. என
க்கு அத்திதியமான புகலிடம், நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் யிரு
ம்பிவர்த்திக்கிறதேயும்.

ஆறும்பாட்டு.— (வாளித்யாதி) ஒளியைச்சொல்லுதல் ; வாள்
போலே யிருக்கிற நெடியதிருக்கண்களையும் மலரையுடைத்தான மயிர்
முடியையுமுடைய ஸ்ரீஐநகராஜன் திருமகளுக்காசு, லங்கைக்கு நிர்வா
ஹகனுயிருக்கிறவனுடைய பத்துத்தலையும் இருபதுதோளும் உதிரு
ம்படியாக, தானையுடைத்தாய் நெடிதாய்த் திண்ணிதாயிருக்கிற வில்லை
வளைத்த உஸ்ரயாத்மஜன். சேய் - பிள்ளை. (என்றன்தனிச்சரண்)
“தயரதற்குமகன்றன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே” என்னு
மாப்போலேகாணுமிருப்பது. * அயர்வறு மமரர்களதிபதி வர்த்திக்
கிற ஸ்யாகம்.

“தாள்”என்று-பூட்டாய்,பூட்டப்பட்ட நாணைச்சொல்லுமென்று கொள்வது.

மு.— தீமனத்தான்கஞ்சனது வஞ்சனையில் திரியும்
 தேனுகனும் பூதனைதன்னொருயிரும் செகுத்தான்
 காமனைத்தான் பயந்த கருமேனியுடையம்மான்
 கருதுமிடம் பொருது புனல்துறைதுறைமுத்துந்தி
 நாமனத்தால் மந்திரங்கள் நால்வேதமைந்து
 வேள்வியோடாறங்கம் நவின்று கலைபயின்றங்
 காமனத்து மறையவர்கள் பயிலுமணிநாங்கூர்
 அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. எ.

ப - ரை.—தீமனத்தான் - பொல்லாதநெஞ்சையுடையனான, கஞ்சனது - கம்
 ஸன்பேரையாலே, வஞ்சனையில் - க்ரித்ரிமேவஷங்கொண்டு, திரியும் - திரிகிற
 நேரமும் - தேனுகாஸனையுடையவும், பூதனைதன் - பூதநையுடையவும், ஆர்உயிர்-
 னத்தினால், செகுத்தான் - முடித்தவனும், காமனை-தன்னழகால்நாட்டைவெருட்டி
 த்திரியும் மம்மனை, பயந்த - பெற்ற, கருமேனி உடை அம்மான் - கறுத்ததிருமே
 னியையுடைய ஸ்வாமி, கருதும் இடம் - விரும்பிவாத்திக்கிற தேசமாய்; பொருது
 புனல் - த்ரையோத்திரபொராபின்றுள்ள புனலானது, துறைதுறை-ப்ரதிதுறை
 யிலும், முத்துஉந்தி - முத்துக்களைத்தள்ளாநிற்பதாய், நா - நாவாலும், மனத்தால்-
 மனஸ்ஸாலும், மந்திரங்கள் - பகவந்தந்தரங்களும், நால்வேதம்-சதுர்வேதங்களும்,
 னுத்துவேள்விடோடு - பஞ்சமஹாயஜுருங்களும், ஆறுஅங்கம் - ஷடங்கங்களும்,
 நவின்று - அப்பவித்து, கலைபயின்று-மற்றுமுள்ளாஸ்த்ரங்களும்ஒதி, அங்குஆம்
 மாத்து - பரிசுத்தாநதஃசரணரான, மறையவர்கள்-வைதிகர், பயிலும்-நெருங்குக
 யால் வந்த, அணி-அழகையுடைய, நாங்கூர்— (எ)

(சேனித்யாடி) ஆகாஸாவகாஸமடையத் தனக்கே போரும்படியான
 பெரியாழக்களையுடைய தாமரை, சேல், கயல்கள், வாளைகள், இவற்
 றைச்செந்நெலோடே அடுத்தப்பிடித்துஅரிய, உதிர்ந்து அழகிய[உரு
 முத்துக்களைக் கதிர்பொறுக்க வயலிலே யிழிந்தவர்கள், வாள்போலே
 நெடுநிக்குரிய கண்ணையுடையார் வாரி மடியிலிடுநாங்கூர். கூ.

பொய்கைகள் நிறைந்திருப்பதாய் ஆகாஸமுள்ள விடமெங்கும்
 வளர்ந்திருக்கிற மலரையுடைத்தான தாமரை, சேல், கயல்கள், வாளை,
 இவற்றைச்செந்நெலோடே அடுத்தலுக்க, உதிர்ந்த அழகியமுத்துக்களை,
 கதிர்பொறுக்கவிழிந்தவர்கள் வாருவர்களாய்த்து. கூ.

பொய்கைகள் நிறைந்திருப்பதாயென்றது - பொய்கையெல்லாம் வ்யாபித்
 திருப்பதா யென்று தாமரைக்கு விசேஷணம். முத்துக்கள் தாமரையிலும் மீன்க
 ளிலு முண்டென்னும் ப்ரவியியமைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அழகியவித்யாடி.)

ஏழாம்பாட்டு.—(தீமனத்தானித்யாடி.)கீழ் ராமாவதாரத்தில் போன்வரையும்
 வஸீசரிக்கும்படியான விரோயிரஸந பரம்பரையுள்ளது க்ஷிஷ்ணுவதாரத்திலே
 யாகையாலே,கீழ்“கஞ்சன் குஞ்சிபிடித்தடித்தபிரான்”என்றுசொன்னத்தால்தீப்தி
 பிறவாமையாலே,இனி மேற்பாட்டுக்களிலெல்லாம் க்ஷிஷ்ணுபடாரங்களை வாய்வந்த
 படியே பிடியறுபவிக்கிறுஒன்று ஸம்மதி.

ஏழாம்பாட்டு. (தீமனத்தானித்யாதி) பொல்லாத நெஞ்சையுடைய கரஸன்ப்ரோணையாலே க்ஸீத்ரிமவேஷங்கொண்டுதிரிகிற யேதுகனுடையவும் பூதநையுடையவும் நற்சீவனைப்போக்கினவன். (காமனையித்யாதி) காமனைப்பயந்த க்ஸீஷ்ணன் விரும்பி வர்த்திககிறதேஸம். திரையோடு திரை பொராரின்றுள்ள புனலானது துறைதோறும் முத்துக்களைத் தள்ளாநிற்பதாய். (நாமனத்தாலித்யாதி) நாவாலும் மநஸ்ஸாலும், ஹமவந்மந்த்ரங்களை, நாலுவகைப்பட்டவேடம், பனாமஹாயஜ்ஞம், அங்மங்கள் துடக்கமானவற்றைப் பலகாலும் அம்யலித்து பரிஈய்யாஜாக்ரணர் நெருங்குகையாலேவந்த அழகையுடைய நாங்கூர். எ.

எட்டாம்பாட்டு. (கன்றதனாவித்யாதி) கன்றலேவிளவையெறிந்து, அதிற்பழத்துடனே விளவையுதிர்த்தபிள்ளை. எல்லாராலும் விரும்பப்பட்ட அழகிய காளமேவம்போன்ற வடிவழகையுடையவன், பசுக்களை ரகூழிக்கைக்காகக் கல்லெடுத்துக் கல்மாரிகாத்துக் குடக்கூத்தாடினவன் கொண்டாடி வர்த்திக்கிறவிடம்.

ஏழாம்பாட்டு.— (தீமனத்தானித்யாதி) தீதான நெஞ்சையுடையனாய் - ஹமவத்தத்தவம் ஓரிடத்திலே யுண்டென்னப்பெருந்த நெஞ்சையுடையகரஸன்; அவனுக்குறுப்பாய் க்ஸீத்ரிமத்தாலே நலிவானாகத் திரிந்த யேதுகள், பூதநை, அவர்களைமுடித்துப்பொகட்டவன். அறகில்வந்தால் காமனுக்குமுத்பாடகனாய், அவ்வளவல்லாதபடிமுற்றாமான திருமேனியையுடையனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் விரும்பியாத் திக்கிற தேஸமாய்த்து.

திரையோடு திரைபொராரின்றுள்ள புனலானது துறைதோறும் முத்துக்களைத் தள்ளாநிற்பதாய், நாவாலும் மநஸ்ஸாலும், ஹமவந்மந்த்ரங்கள், நாலுவகைப்பட்டவேடம், பனாமஹாயஜ்ஞம், அங்மங்கள் துடக்கமானவற்றைப் பலகாலும் அம்யலித்து பரிஈய்யாஜாக்ரணர் நெருங்குகையால்வந்த அழகையுடைய. எ.

எட்டாம்பாட்டு.— (கன்றதனாவித்யாதி) கன்றய்கின்ற அஸ்ரணைக்கொண்டு விளவாய்கின்ற அஸ்ரணைமுடியுமபடிபண்ணி லீலாரசமநுஹவித்த செல்லப்பிள்ளை; காமருவப்படுவதாய் - ஆசைப்படப்படுவதான, சீருண்டு - மூணம், அத்நையும், புறமஹாமாயிருக்கிற திருமேனியையுமுடையவன், பசுக்களை ரகூழிக்கைக்காக மோவாயநத்தாலே மழைதடுத்து, மன்றிலே ஸர்வாநுஹயோய்யமாம்படி குடக்கூத்தாடினவன் கொண்டாடி வர்த்திக்கிற தேஸம்.

விவரணம் (ஹமவத்தத்தவமித்யாதி.) அங்குஜமனதது-ஹமஹ விஷயத்துக் காயிருக்கிற மனத்தென்றாய், அதினாய் மருளிச்செய்கிறார் (பரிஈய்யாஜாக்ரணரென்று.) எ.

எட்டாம்பாட்டு.— (கன்றித்யாதி.) “விளங்கனியை” என்றது பின்னாட்டி பின்னும் சிலகட்டியநுஹவிக்கிருரென்று ஸம்மதி.

மு.— கன்றதனூல் விளவெறிந்து கனியுதிர்த்தகாளை
 காமருசீர்முகில்வண்ணன் காலிகள் முன்காப்பான்
 குன்றதனூலமழைதடுத்தக் குடமாடு கூத்தன்
 குலவுமிடம் கொடிமதிங்கள் மாளிகைகோபுரங்கள்
 துன்றுமணிமண்டபங்கள் சாலைகள் தூமறையோர்
 தொக்கிண்டித்தொழுதியொடு மிகப்பயிலும்சோலை
 அன்றலர்வாய்மதுவுண் டங்களிமுரலுநாகூர்
 அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. அ.

ப - ரை.—கன்றதனூல் - வத்ஸாஸூரனூலே, விளவு எறிந்து - விளாவாய்மு
 நின்ற அஸூரனே எறிந்த, கனி - அதின்பழத்தை, உதிர்ந்த - உதிரும்படிபண்ணி
 பாலக்ரீடாரஸ்துபவித்த, காளை - நவயௌவனனாய், காமரு - எல்லாராலும்விரு
 ம்ப்பப்பட்ட, சீர் - அழகிய, முகில்வண்ணன் - காளமேகம்போன்ற வடிவழகை
 யுடையனாய், முன் - முன்னே, காலிகள் - பசுக்களை, காப்பான் - ரக்ஷிக்கைக்காக,
 குன்றதனூல் - பர்வதததாலே, மழை - வர்ஷத்தை, தடுத்து - நிரோதித்து, குட
 மாடு கூத்தன் - குடகூத்தாடினவன், குலவும் இடம் - கொண்டாடிவர்த்திக்கும்
 தேசமாய் ; கொடி - த்வஜங்கனையுடைத்தான, மதங்கள் - ப்ராகாரங்களையும்,
 மாளிகை - மாளிகைகளையும், கோபுரங்கள் - கோபுரங்களையும், துன்று - நெருங்
 கின, மணி - மணிமயமான, மண்டபங்கள் - மண்டபங்களையும், சாலைகள் - யாக
 சாலைகளையுமுடைத்தாய், தூ - பரிசுத்தரான, மறையோர் - ப்ராஹ்மணர், தொக்கு
 நண்டி - டிடித்திருநகையாலுண்டான, தொழுதியொடு - ஆரவாரத்தால் மிக்கிரு
 ப்பதாய், மிகப்பயிலும் - மிகவும் நெருங்கின, சோலை - சோலையிலுண்டான,
 அன்று அலர்வாய் - அப்போது விசுவித்த செவ்விப்பூவில், மது உண்டு - மதுவை
 ப்பாநம்பண்ணி, அங்கு - அவ்விடத்தில், அளி - வண்டிகள், முரலும் - காநம்பண்
 ணுகிற, நாகூர்— (அ)

(கொடிமதிளித்தாடி கொடிதளாலே ஆலங்கீதமான மதிங்கள், கோபு
 ரங்கள், நெருங்கின மணிமயமான மண்டபங்கள், யாமசாலைகள்,
 தூயரான ப்ராஹ்மணர்கூடித்திரண்ட ஆரவாரத்தால் மிக்கிருப்ப
 தாய், மிகவும் நெருங்கினசோலையில் அப்போதலர்ந்த செவ்விப்பூவில்
 மயபாவைப்பருநி வண்டிகள் களித்துப்பாடும். அ.

கொடியையுடைத்தான மதிங்கள், மாளிகைகள், கோபுரங்கள்,
 நெருங்கின மணிகளையுடைத்தான மண்டபங்கள், சாலைகள், இவற்
 றையுடைத்தாய் ; ப்ராஹ்மணர் கூடித்திரண்ட ஆரவாரத்தால் மிக்கி
 ருப்பதாய், சோலையிலுண்டான செவ்விப்பூவிலே மயபாநம்பண்ணி
 வண்டிகள் பாடாநிப்பதுமான. அ.

சாலைகள் - யக்ஞசாலைகள். அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (அஞ்சனையிகபாதி.) “ஆய்ச்சியர்வைத்ததயிர்வெண்ணெ
 யளங்குளிரவமுதசெய்து” என்றதபிணனாட்டி, உண்டஹ்ணையெல்லாம சொல்லி
 யதுபயிக்கிருமென்றஸம்மதி.

பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்தா, பத்தாந்திருமொழி,

மூ.—வஞ்சனையால் வந்தவள்தன் னுயிருண்டு வாய்த்த
தயிருண்டு வெண்ணெயமுதுண்டு வலிமிக்க
கஞ்சனுயிரதுவுண் டிவ்வுலகுண்டகாளே
கருதுமிடம் காவிரி சந்தநில் கனகமுந்தி
மஞ்சலவுபொழிலூடும் வயலூடும்வந்து
வளங்கொடுப்பமாமறையோர் மாமலர்கள் நூவி
அஞ்சலித்தங்கரிசரணென் றிறைஞ்சுமணிநாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. கூ.

ப - ரை.—வஞ்சனையால் - கீர்த்திமேவவங்கொண்டு, வந்தவள்தன்-வந்தபுக
நையுடைய, உயிர் - ப்ராணனை, உண்டு - கீரவரித்து, வாய்த்த-அருகேயிருந்த, தயிர்
உண்டு - தயிரைப்பாரம்பண்ணி, வெண்ணெயமுது உண்டு-வெண்ணெயை அமுது
செய்து, வலிமிக்க - மிகக்குமிக்கிருந்த, கஞ்சன் உயிரது - கமஸநுடைய ப்ரா
ணனை, உண்டு - பணித்து, இவ்வுலகு - இரதலோகத்தை, உண்ட - திருவயிற்றிலே
வைத்தருளின, காளே-யுவாவானவன், கருதுமிடம்—; காவிரி-காவேரிநதியானது,
சந்து - சந்தநமரங்களையும், அநில - அகருவர்க்குங்களையும், கனசம் - ஸ்வர்ணத்தை
யும், உந்தி - தள்ளிக்கொண்டுவந்து, மஞ்சலவுபொழிலூடும் - மேகத்தளவும் டூங்
கின சோகையிலும், வயலூடும் - வயலினுள்ளும், வந்து - ப்ரவேசிக்க, வளங்கொ
டுப்ப - ஸம்பத்தைஉண்டாக்க, மாமறையோர் - மஹாவேதிகளான ப்ராஹ்மணர்,
மாமலர்கள் நூவி - ஸ்லாக்யமானபுஷ்பங்களை ஸமாப்பிதது, அங்குஅஞ்சலித்த-
அங்கே அஞ்சலிபண்ணிக்கொண்டு நின்று, அரிசரணென்று - ‘‘ஸ்ரீ உனதிருவடிகளே
சரணம்’’ என்று, இறைஞ்சும் - ஸ்தோத்திரபூர்வமாக ஆராய்க்குதல், அந்நாங்கூர் -
அழகிய திருநாங்கூரில், அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே—.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) * 3 3.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (வஞ்சனையித்யாதி) கீர்த்திமத்தையுடைய
ளாய் வந்த புகநையுயிரையுண்டு, கிட்டின தயிரை அமுதுசெய்து,
வெண்ணெயமுதுண்டு - வெண்ணெயை அமுதுசெய்து, பெருமிகு
கனையிருக்கிற கமஸநுடைய வுயிரை உண்டு. அதுகூலஸ்பரஸநுடைய
ஜ்வயத்தோடு ப்ரதிகூலநுடைய ப்ராணன்களோடு வாசியற்றிருந்த
படி. (இவ்வுலகுண்ட) வெண்ணெயமுதுசெய்த வேர்பாநியாய்த்து
ஊழியையெடுத்து வயிற்றிலேவைத்ததுவும்.

(காவிரியித்யாதி) காவிரியானது, சந்தநம், அநில, பொன், இவ
ற்றைக்கொடுவந்துதள்ளி, மேவபடித்தளவும் செல்லவேங்கின பொழி
லூடும் வயலுள்ளிட்டும்வந்து நிரவபிகஸம்பத்தையுண்டாக்க, ஆற்று
வரவைக்கண்டு ஸ்ராஹ்மணர் புஷ்பங்களைத்தூவி அருஞ்சலிபண்ணி,
‘‘ளர்வேஸ்வரன் நம்முடைய ஜீவரத்துக்குறுப்பாக வரவிட்டான்’’ என்று
அவனை ஆபுரயித்துவர்த்திக்கிற. கூ.

தயிர்வெண்ணெய்களோடொகக உயிரைவிடங்களை ஊஞ்சுச்சொல்லுகையெ
ங்குணையென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுகூலேத்யாதி.) கூ.

*** இங்குவிட்டுப்போனகராதத்தைச் சொல்லாதது

மூ.—சென்றுசினவிடையேமும் படவடர்த்துப் பின்னை
 செவ்வித்தோள்புணர்ந்துகந்த திருமால்தன்கோயில்
 அன்றயனுமரன்சேயு மனையவர்கள்நாங்கூர்
 அரிமேயவிண்ணகரமமர்ந்த செழுங்குன்றை
 கன்றிரெடுவேல்வலவன் மங்கையர்தம்கோமான்
 கலிகன்றியொலிமலை யைந்தினெடுமூன்றும்
 ஒன்றினெடுமொன்றுமிவை கற்றுவல்லா ருலகத்
 துத்தமர்கட்குத்தமரா யும்பருமாவர்களே. ௬௦.

ப - ரா.— ஏறுதழுவினார்க்கு ஸ்ரீஐரகராஜன்ருமகளைக்கொடுக்கக்கடவோ
 மென்று எருதுகளைநிறுத்த, சென்று - தானே அங்கே சென்று, சினம்-க்ரௌர்ய
 த்தையுடைய, ஏழுவிடையும் - ஏழரிஷபங்களையும், படஅடர்த்து-முடியும்படி பொ
 ருது, பின்னை-நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, செவ்வித்தோள்-அழகியதோளோடே,
 புணர்ந்து - ஸம்ஸலேஷித்து, உகந்த - ஸந்தோஷித்த, திருமால்தன் - ஸ்ரீயஃபதி
 வர்த்திக்கிற, கோயில்-ஸ்தானமாய்; அயனும்-ப்ரஹ்மாவையும், அரன்சேயும்-ருத்ரன்
 பிள்ளையான ஸ-ப்ரஹ்மண்யனையும், அனையவர்கள் - ஒத்தசாந்தியையும் அழகை
 யுமுடையவர்கள் வர்த்திக்கிற, நாங்கூர் - திருநாங்கூரில், அரிமேயவிண்ணகரம்-
 அரிமேயவிண்ணகரத்தில், அமர்ந்த-நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, செழுங்குன்றை-அழகிய
 பர்வதம்போன்ற ஸ்வாமியை; கன்றிரெடுவேல்வலவன்-கறைமாறுதநெடியவேலைக்
 கையிலே யுடையராய், மங்கையர்தம்கோமான் - திருமங்கையிலுள்ளார்க்குத்தலை
 வராய், கலிகன்றி - கலிவையியான ஆழ்வார், கவிபாடின, ஒலிமலை - ஒலியுடைய
 தொடையான, ஐந்தினெடு - கர்ஷ்ணபதாரங்கள் விஷயமான ஐந்துபாட்டும்,
 மூன்றும் - நரவிம்ஹவாமநராமாபதாரங்கள் விஷயமான மூன்றுபாட்டும், ஒன்றி
 னெடும் - ஆர்ச்சாவதாரபரமான முதற்பாட்டும், ஒன்றும் - பலஃருதியான இப்பா
 ட்டும், இவை - ஆகஇப்பத்துப்பாட்டிக்களையும், கற்று-அப்யஸித்து, வல்லார்-அர்த்த
 தர்ஸநம் பண்ணவல்லவர்கள், உலகத்து - இஹலோகத்திலே, உத்தமர்கட்கு உத்
 தமராய் - “ எம்மையாளும்பரமர்” என்னும்படியான வைஷ்ணவர்களுக்குத்தலை
 வராய், பின்பு, உம்பரும்ஆவர்கள்-நித்யஸஞ்சிகளோடு ஒருகோவையுமாவர். (௬௦)

பத்தாம்பாட்டு. (சென்றித்யாடி) ஏறுதழுவினார்க்குக் கொடுக்கக்
 கடவோமென்று எருதுகளைஸ்கமாகவிட, அங்கேசென்று, சின
 விடைகளேழையும்படும்படி பொருது, பின்னையுடைய செவ்வித்தோ
 ளுடனே கலந்துகந்த திருமால்தன் கோயில்.(அன்றயனுமரன்சேயும்)
 ஸ்ரஹ்மாவும் ருத்ரனும், இவனுடைய பிள்ளை ஸ-ப்ரஹ்மண்யனையும்
 ஒத்தவர்கள் நாங்கூர் அரிமேயவிண்ணகரமமர்ந்த செழுங்குன்றைக்கவிபா
 டிற்று.

பத்தாம்பாட்டு.— (சென்றித்யாடி) அவைநின்றவிடத்திலே தா
 னேசென்று, சினத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கீஷஹங்களேழையும் முடி
 யும்படி அடர்த்து, நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய செவ்வியையுடைத்
 தான தோளோடே அணைந்துகந்த ஸ்ரீயஃபதி வர்த்திக்கிற கோயில்.
 (அன்றித்யாடி) ஸாணிக்கு ஸ்ரஹ்மாவும், அழகுக்குஸ-ப்ரஹ்மண்ய
 னும் ஒப்பாம்படியிருக்கிறவர்கள்வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில் அரிமேய
 விண்ணகரமமர்ந்த செழுங்குன்றைக் கவிபாடிற்று.

(கன்றிநெடுவேல்வலவன்) ஸத்ருஸரீரங்களிலே தைத்துக் கறை
கழுவ அவஸரமின்றிக்கே யிருக்கிற வேலை ஆயுயமாகவுடையராய்,
திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரயாநரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஒலி
யையுடைத்தான தொடை எட்டுமிரண்டும் பத்தான இவற்றை அம்ய
லிக்கவல்லவர்கள், இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவர்கள். * பயிலும்
திருவுடையார்யவரேலுமவர் எம்மையாளும் பரமர், அவர்களுக்குத்
தலைவராய் பின்னை உம்பருமாவர். க0.

நஞ்ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

(கன்றிநெடுவேல்) ஸத்ருஸரீரங்களிலே தைத்துக் கறைகழுவவு மவஸ
ரமின்றிக்கேயிருக்கிற வேலை ஆயுயமாகவுடையராய், திருமங்கையிலுள்
ளார்க்கு ப்ரயாநரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஒலியையுடைத்தான
தொடை எட்டுமிரண்டும் பத்தான இவற்றை அம்யலிக்கவல்லவர்
கள், இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவர்கள்; “பயிலும் திருவுடையார்
யவரேலும் - எம்மையாளும் பரமரே” என்னும்படி அவர்களுக்குத்
தலைவராய், பின்னை, உம்பருமாவர்கள் - திருவடி திருவனந்தாழ்வா
ரோடே ஒருகோவையாகப் பெறுவர். க0.

அடிவரவு.— திரு வென்றி உம்பர் ஓடாத கண்ட வாள்
திமனம் கன்று வஞ்சனை சென்று போது.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேஸரணம்.

நிமமத்தில, தந்திருவுள்ளத்தை முன்னிட்டுச்சொன்ன க்ஷிஷ்ணுபடாநங்கள்
விஷயமான ஐந்தபாட்டையும், நரலிஹவாநநராமாபடாநங்கள் விஷயமான
மூன்றபாட்டையும், விஹவிஷயத்வாலிஸேஷேண க்ரோயீகரித்த (எட்டிம்
என்றது.) ப்ரஸ்துதமான அர்ச்சாவதாரபரமான முதறபாட்டையும் மலர்ருதியு
மாகப்பிரித்தருளிச்செய்தவற்றை ப்ரதிபாடியவிஷயப் ப்ரதிபாடகதயாக்ரோயீகரித்த
(இரண்டுமென்றது.) இங்ஙனன்றாகில், பத்தான விப்பத்தை எனமுல் மூலஸ்யபரிம
ணகையிலருமையிலையிறே. ஆக, ஆழ்வாருமிவரும் ஸாஹிப்ராயமாக இங்ஙன்
ப்ரயோமித்தார்களைன்னத்தட்டில்லை. க0.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

மூன்றும்பத்து லம்பூர்ணம்.

ஆக, திருமொழி - ௩0 - க்ரு, பாட்டு - ௩00.

